

Mở ăm

Contents

Mở ăm	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	13
3. Chương 05 - 06	23
4. Chương 07 - 08	30
5. Chương 09 - 10	37
6. Chương 11 - 12	46
7. Chương 13 - 14	52
8. Chương 15 - 16	58
9. Chương 17 - 18	63
10. Chương 19 - 20	68
11. Chương 21 - 22	74
12. Chương 23 - 24 - 25	79
13. Chương 26 - 27	86
14. Chương 28 - 29	91
15. Chương 30 - 31	95
16. Chương 32 - 33	101
17. Chương 34 - 35	107
18. Chương 36 - 37	112
19. Chương 38 - 39	119
20. Chương 40 - 41	125
21. Chương 42 - 43	132
22. Chương 44 - 45	138
23. Chương 46 - 47	143
24. Chương 48 - 49	150
25. Chương 50 - 51	157
26. Chương 52 - 53	162
27. Chương 54 - 55	167
28. Chương 56 - 57	172
29. Chương 58 - 59	178
30. Chương 60 - 61	185
31. Chương 62 - 63	191
32. Chương 64 - 65	198
33. Chương 66 - 67	205
34. Chương 68 - 69 End	212
35. Ngoại Truyện (4 Phần)	223

Mở ăm

Giới thiệu

Gia đình của hai chị em Vu Lâm và Vu Tiệp cùng gia đình của anh chàng Tấn Tuyền là thâm giao lâu năm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-am>

1. Chương 01 - 02

Chương 01: Đừng chọc tức tôi

“Lại nấp ở đây nhìn trộm ai thế?”, một giọng nói cộc nhả từ phía sau vọng đến. Vu Tiệp không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Cô giữ vẻ mặt vô cảm tiếp tục nhìn bữa tiệc thân mật của gia đình dưới lầu, trong lòng hứ lên một tiếng, giao tiếp cũng rộng thật đấy.

Ân hồn không tan sau lưng lại tiến sát hơn, kề sát vào tai cô khiến cả người cô co rúm lại. Cô né sang trái một cách chán ghét, cô cực kỳ ghét sự gần gũi thân mật như thế này với người khác, cảm giác đó khiến cô muốn nổi da gà.

Mặt anh đã áp vào bên má phải của cô, nhìn theo ánh mắt cô xuống phía dưới lầu, khóe môi dần dần nhếch lên: “Một đứa trẻ con”.

Vu Tiệp liếc anh một cái, tôi là trẻ con thì anh là gã đàn ông trung niên rồi chắc. Không thèm quan tâm đến anh nữa, cô định vượt qua anh để về phòng.

Thế nhưng, một cánh tay chắc khỏe đã dang ra trước mặt, cản đường đi của cô. Chẳng phải cô đã sớm quen rồi à? Sao anh ta lại dễ dàng tha cho cô được. Cô khẽ nghiêng rặng hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn xem anh còn muốn giở trò gì.

“Sao đi nhanh thế? Không nhớ anh chút nào à?” Tấn Tuyền hoàn toàn không sợ hãi trước đôi mắt lạnh lùng của cô, nụ cười trên khóe môi anh càng lúc càng rộng hơn, mào hoang nhỏ cảnh lớn càng thú vị thật.

Vu Tiệp khẽ “hừ” một tiếng, nhớ à? Ngày nào Vu Lâm cũng báo cáo tin tức mới nhất của anh thì việc nhớ hay không cũng có gì khác nhau đâu. Thật không hiểu nổi tâm trạng đa sầu đa cảm dạo gần đây của Vu Lâm từ đâu mà ra, suốt ngày chị ấy ai oán rằng người con trai này lại bị kẻ khác cướp mất. Đúng là vợ vẩn, xem ra cô gái gần đây nhất của anh ta quá yếu, chắc chắn chưa cho anh ta ăn no nên mới để anh ta còn tâm trạng đến làm phiền mình thế này.

“Tránh ra”. Cô không hơi đâu mà quan tâm vì lần nào đụng mặt anh, cô đều gặp xui xẻo. Tại sao thái độ của cô đã rõ ràng như vậy mà anh ta vẫn không chịu hiểu rằng cô rất ghét anh ta cơ chứ?

Anh buông cánh tay xuống, cười khê ra hiệu cho cô đi qua.

Xem như anh ta biết điều. Vu Tiệp liếc anh một cái rồi đi thẳng về phòng mình.

Vu Tiệp mở cửa phòng rồi lách người vào, vừa định đóng cửa thì Tấn Tuyền đã lướt qua trước mặt, chen luôn vào trong, còn tiện người đè lên, đóng sập cửa lại.

“Anh vào đây làm gì?”, Vu tiếp tức giận khẽ hét lên.

“Sợ em chán nên vào chơi với em.” Tấn Tuyên cười đắc ý, đôi mắt hơi nheo lại, ánh lên sắc xanh lục gian xảo.

“Anh biến ngay, nếu không tôi kêu lên đó.” Thấy nụ cười đắc ý trên khuôn mặt anh, Vu Tiếp càng thêm căm hận. Cái con người này, chẳng lẽ không nhìn thấy tôi ghét anh thế nào sao?

“Kêu ai, Vu Lâm?” Anh điềm nhiên quay người lại, đi về phía giường của cô rồi ngồi phịch xuống một cách thoải mái. Trang phục màu đen của anh rất tương phản với chiếc giường trắng tinh của cô, đôi mắt khẽ nheo lại: “Anh rất vui lòng được phục vụ:.

Vu tiếp cố gắng hít một hơi thật sâu, nén cơn giận. Cô biết anh đang suy tính gì, nếu Vu Lâm biết được anh vào phòng cô, chắc chắn sẽ quậy cho long trời lở đất, còn bố mẹ nhất định sẽ nghĩ rằng cô đeo bám Tấn Tuyên.

Tuy cô chưa nghĩ ra cách gì nhưng lại không muốn để Vu Lâm có cơ hội mượn cớ làm càn. Chị ấy không có bản lĩnh tranh cướp với những cô gái bên cạnh anh ta nên lần nào cũng chỉ biết ích kỷ với cô. Chỉ cần thấy Tấn Tuyên và cô nói với nhau một câu thôi là chị ấy đã làm ầm lên cả mấy ngày khiến cô chẳng muốn về nhà. Không đáng, nếu phải đối diện với những trò kinh dị của Vu Lâm thì cô thà can tâm chịu đựng sự quấy rối của Tấn Tuyên còn hơn. Dù sao anh ta cũng chẳng dám làm gì cô.

Không đếm xỉa gì đến anh nữa, cô bước về phía bàn học, cầm quyển Hồng lâu mộng trên bàn lên, lật đến trang đã được đánh dấu, nhét tai nghe MP3 vào tai rồi cúi đầu lặng lẽ xem sách.

Tấn Tuyên chống tay trên giường nhìn Vu Tiếp ngồi đối diện, hoàn toàn xem anh như người vô hình, cầm sách lên bắt đầu đọc.

Anh cười khẽ, mèo hoang nhỏ lại biết thu móng vuốt rồi. Anh thanh thoi thả mình xuống, thoải mái nằm trên giường nghiêng người ngắm cô. Cô luôn có cách khiến anh thấy hứng thú, anh thích lúc cô thò móng vuốt và thể hiện gương mặt yếu ớt không cam chịu khuất phục mỗi khi bị chọc giận. Không ngờ, mới mấy tháng không gặp mà cô đã học được cách thu người lại trước anh, không mắc lừa để bị anh chọc giận nữa.

Chiếc giường này vẫn rất thoải mái, cả chiếc chăn cũng tỏa ra một mùi hương chỉ thuộc về cô, mùi cỏ thơm nhẹ nhẹ. Từ nhỏ, cô thích mỗi mùi hương này, giấy kẹp sách, tinh dầu, sữa dưỡng da, sữa tắm, thậm chí tủ quần áo của cô cũng tràn ngập hương cỏ thơm.

Tấn Tuyên khẽ nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác được hương cỏ thơm nhẹ nhàng này bao bọc. Lần nào trên cô xong anh cũng tìm thấy cảm giác bình yên ở cô một cách kỳ lạ. Anh thích cái cảm giác được ở gần bên cô thế này.

Vu Tiếp ngẩng đầu lên, lắc lắc cổ, trong lòng buồn bực, sao Tấn Tuyên không thấy quấy rối cô nữa? Lại còn để cô đọc hết cả trang sách? Thấy lạ, cô liền quay đầu lại.

Không phải chứ> Đêm qua đã mệt quá rồi hay sao nên bây giờ lại ngủ trên giường cô thế hả? Vu tiếp hừ nhẹ một tiếng, đàn ông quả nhiên còn động vật hơn cả động vật.

Cô dựa lưng vào ghế chăm chú nhìn. Anh ta rất đẹp trai ư? Tại sao cô không thấy thế? Đôi mắt dài, lông mày cũng rất đẹp, không phải kiểu lông mày sâu róm, mũi cũng không được coi là thẳng lắm vì mũi Trịnh Phong còn cao và thẳng hơn, da cũng tàm tạm, không thô ráp như những người đàn ông bình thường, cũng không có mụn, thứ duy nhất khiến cô phải khen ngợi có lẽ là cái miệng của anh, nét môi hoàn mỹ, lúc nào cũng đỏ tươi, khi cười gian thì vẽ ra một đường gợn cảm khiến người ta cứ muốn đắm cho vài cái vào đó thật mạnh bởi làm gì có đôi môi đàn ông nào đẹp đến thế đâu.

Đàn ông không cần đẹp trai, chỉ cần là cao thủ cửa gái thì đã quá đủ. Đó là lập luận của Vu Lâm.

Vu Lâm rất thích ca ngợi Tấn Tuyên lên tận trời xanh, lại còn ngày ngày nhắm tính xem số bạn gái anh thay đổi trong vòng một tháng để làm chỉ số hấp dẫn.

Bà chín ngọc ngé! Lãng nhăng là lãng nhăng, cái gì mà chỉ số hấp dẫn cơ chứ.

Mấy đứa con gái đó không cướp đi đoạt lại thì không thấy vui hay sao? Người đeo bám theo anh càng nhiều thì họ lại càng tranh đoạt hăng hái hơn ư? Họ còn cho rằng người nào được ở bên anh lâu nhất thì là người thắng cuộc nữa chứ.

Loại đàn ông này, đáng lẽ nên hủy nhan sắc đi mới phải. Anh ta chẳng phải tuyệt đỉnh đẹp trai gì cho lắm, chỉ biết dựa vào mỗi cái miệng hư và làn da xấu xí để làm bọn con gái hồn xiêu phách lạc nhưng lại đắc ý quá đáng.

Từ nhỏ, cô đã không thích tiệc tùng thế này nhưng Vu Lâm thì ngược lại, mỗi lần sinh nhật đều như mừng năm mới vậy, mời tất cả bạn bè thân thiết đến quây phá một bữa, đương nhiên không lần nào thiếu được tên sói này!

Nhà họ Tấn và nhà họ Vu đã quen thân với nhau từ đời ông bà. Tấn Tuyên là con trai duy nhất của nhà họ Tấn, nhà họ Vu cũng chỉ có hai đứa con gái nên Tấn Tuyên trở thành con trai của cả hai nhà như một lẽ tất nhiên. Mức độ thân thiết cũng như phiền phức mà anh ta gây lại thì khỏi nói cũng biết. Mỗi lần chú Tấn giận đến mức muốn động tay động chân là anh ta liền chạy sang trốn sau lưng bố cô là có thể thoát được một trận đòn như tử.

Năm nay, Tấn Tuyên hai mươi sáu tuổi, Vu Lâm hai mươi hai tuổi, còn Vu Tiệp hai mươi một tuổi.

Từ khi Vu Tiệp bắt đầu hiểu chuyện thì Tấn Tuyên chính là ác quỷ của cô, nhưng lại là thiên thần của Vu Lâm.

Cũng chính vì Vu Lâm quá sùng bái Tấn Tuyên mà không biết từ khi nào, nỗi khốn khổ của Vu Tiệp cứ kéo dài đến tận hôm nay một cách lạ lùng.

Từ nhỏ, Vu Tiệp đã là một đứa trẻ kỳ quặc, kỳ quặc đến nỗi bố mẹ cô cũng cảm thấy chắc chắn cô bị đột biến gen. Không giống với Vu Lâm được thừa hưởng ngoại hình đẹp đẽ từ họ, tính cách cũng ngọt ngào đáng yêu, tất nhiên chỉ đáng yêu khi không có Vu Tiệp vì chỉ cần Vu Tiệp xuất hiện thì Vu Lâm sẽ quên hết tiêu chuẩn thực nữ để soi mói Vu Tiệp.

Mà thái độ của Vu Tiệp lúc nào cũng thờ ơ, lạnh lùng, không phải cô không muốn cãi nhau với Vu Lâm mà là lười mở miệng cãi vã thôi. Sự thiên vị của bố mẹ trong mắt cô là rất đáng buồn cười nhưng cô luôn có cách để tìm thấy sự yên tĩnh trong thế giới riêng của mình. Thậm chí sự hờ hững của cô cũng khiến bố mẹ có lúc tưởng cô mắc chứng tự kỷ.

Tất nhiên, Vu Lâm coi cô là cái gai, cô cũng không thể thoát được mối quan hệ thân thiết giữa hai gia đình và với tên sói Tấn Tuyên này được.

Từ nhỏ, ba người đã bên nhau, Vu Lâm luôn kéo tay Tấn Tuyên lúc đó đang vuốt ve mái tóc của Vu Tiệp xuống. Vu Tiệp lúc đầu còn gạt mạnh tay anh ra, về sau cô cũng quen dần, biết rằng trò đùa dai của Tấn Tuyên vốn không cần cô phải động thủ vì Vu Lâm sẽ nhảy chồm ra để kéo Tấn Tuyên đi mất.

Cô cũng sớm quen với cảnh Vu Lâm lắc lắc tay Tấn Tuyên, trách móc anh chỉ quan tâm đến Vu Tiệp mà không quan tâm đến mình.

Và thái độ dửng dưng của cô càng khiến Tấn Tuyên đắc ý mà chọc ghẹo nhiều hơn. Không biết nàh có ý gì nhưng hình như anh rất thích thú với trò tranh chấp giữa hai chị em cô nên Vu Tiệp luôn cẩn thận để không bị mắc lừa, không bị rơi vào bẫy của anh.

Đáng tiếc là không phải cứ họ Vu là trí tuệ đều giống nhau.

Trò đùa của Tấn Tuyên lần nào cũng khiến Vu Lâm bị mắc lừa. Anh không còn trêu chọc Vu Tiệp trước mặt Vu Lâm nữa mà lén khiêu khích cho Vu Tiệp nổi giận, sau đó lại như vô tình nhắc chuyện đó trước mặt Vu Lâm. Động vật đơn bào như Vu Lâm thoáng chốc đã bị gạt, và rồi thẹn quá hóa giận nhảy chồm đến trước mặt bố mẹ, chỉ trích Vu Tiệp cứ quẩn lầy Tấn Tuyên dụ dỗ anh không ngó ngang gì đến mình.

Trẻ con!

Cũng may, cuối cùng năm nay Vu Tiệp đã được ở trong ký túc xá của trường. Học ở thành phố có một điểm bất lợi, đó là không thể cả nửa năm không về nhà, không thể muốn làm gì thì làm. Bố mẹ sợ cô ở ngoài hư hỏng nên bắt cô phải ở nhà. Năm nay, bố mẹ thấy cô đã là sinh viên năm thứ ba, mọi thứ đều tốt đẹp nên

mới đồng ý cho cô chuyển vào trường để trải nghiệm cảm giác ở ký túc xá. Cuối cùng, cô cũng có thể trốn được hai người thần kinh kia.

Năm nay, Vu Lâm tốt nghiệp nên cô đã bắt đầu bận rộn với công việc thực tập.

Vu Tiệp không cần nghĩ cũng biết chị mình chỉ muốn vào công ty của Tấn Tuyên, làm đồng nghiệp của anh ta.

Cứ để hai người này cách xa cô, cho cô sống nốt quãng đời sinh viên của mình thật vui vẻ thì càng tốt.

Khó khăn lắm mới yên ổn được nửa năm, bây giờ mà hôm nay cô lại phải gặp con sói này trong sinh nhật của Vu Lâm.

Anh ta muốn ngủ tới bao giờ đây? Chắc chắn mấy cô gái dưới lầu kia đang tìm anh ta muốn điên lên rồi.

Vu Tiệp trừng mắt nhìn Tấn Tuyên đang ngủ say sưa trên giường mình, trong lòng bỗng cười thầm. Anh ta muốn yên tĩnh, cô không thể để như thế được.

Cô bước lại gần, lấy chân đạp đạp vào chân anh đang buông thông bên mép giường.

Không có động tĩnh gì, cổ thở ra một hơi, sao tên này ngủ say thế nhỉ? Đó là giường của cô mà!

Cô lại đạp mạnh một cái nữa, rồi day day, cô nhìn mặt anh, vẫn không có động tĩnh gì. Cô không tin anh có thể ngủ say như vậy.

Đúng lúc cô chuẩn bị đạp một phát chí mạng thì đột nhiên chân cô như bị thứ gì đó tóm chặt, cả người mất trọng tâm, lao đảo xuống giường, cô giật mình kêu thét lên.

Người cô xoay tròn tròn rồi đổ ập xuống người Tấn Tuyên, sau lưng bị một cánh tay vòng ôm rất chặt. Anh tỉnh rồi!

Cô vừa định bảo anh buông tay thì Tấn Tuyên đã nhanh chóng lật người, đè cô xuống dưới. “Anh...”

Chưa kịp nói hết câu cô đã bị gương mặt anh kề sát tới làm cho điếng hồn quên cả mở miệng.

Theo phản xạ, Vu Tiệp quay mặt đi nhưng môi anh đã kịp ép xuống gò má nhẵn mịn của cô. Anh ta dám lên tấn công cô!

“Dậy mau!” Cô trừng mắt nhìn rồi thử đẩy anh sang một bên để thoát khỏi vòng kim kẹp.

“Chẳng phải em muốn hôn nên mới gọi anh dậy à?” Tấn Tuyên chỉ cần hơi vận sức đã ghì chặt được hai chân cô, khiến cô không cử động nổi, anh đè mạnh người xuống khiến giữa hai người không còn khe hở nào.

“Chết đi.” Thật sự cô rất muốn đâm vào bản mặt tươi cười của anh ta một cái. Biết bao cô gái đánh nhau đến toạc đầu chỉ để được anh ta ôm vậy mà anh ta còn chê không đủ hay sao mà còn đến đây chọc giận cô.

“Móng vuốt của mèo hoang nhỏ vẫn sắc thật.” Tấn Tuyên hài lòng ngắm vẻ phẫn nộ trên mặt cô. Cứ tưởng cô đã thùy mị rồi, thì ra vẫn cần phải rèn luyện nhiều hơn. Thú vị thật, anh thích ngắm nhìn sự tức giận dần lan tỏa trên gương mặt cô, nó như một đóa hồng đầy gai vậy.

“Dậy mau!” Cô không quen với việc gần gũi người khác như thế, đã vậy lại còn bị cả người anh đè lên, hô hấp cũng đã bắt đầu khó khăn, lớp vải mỏng manh không thể ngăn cách hơi nóng hừng hực từ người anh phủ ra thấm vào da cô, sự nóng ấy không ngừng tấn lên khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

“85B.” Anh làm ra vẻ không hề nghe thấy, miệng lẩm bẩm nhưng ánh mắt lại liếc vào cổ cô.

Thấy sự bất thường trong ánh mắt anh, Vu Tiệp đột ngột hiểu ra trong đầu anh đang nghĩ trò gì. Đồ sói háo sắc!

Cô vận hết sức đẩy anh thật mạnh, thừa dịp anh lăn sang một bên, cô vội vã chống cự để ngồi dậy, tháo chạy khỏi cái giường đáng sợ này. Nhưng, chân cô vẫn chưa thoát ra khỏi mép giường thì đã bị anh ôm chặt lấy eo, cả người cô lại ngã vào lòng anh. Thấy vậy, Tấn Tuyên khẽ xiết chặt, khóa chặt cô trong vòng tay mình.

“Anh rất nhớ hình ảnh em thời thơ ấu.” Tay Tấn Tuyên ôm càng chặt hơn, không hề muốn cô rời khỏi mình.

“Anh mà không buông ra, tôi sẽ cắn đó”, cô cau mày trợn mắt nói. Tất nhiên là cô nhớ rồi, bị anh bắt nạt đến nỗi không trốn đi đâu được, thời thơ ấu bị anh hãm hại đến nỗi bị bố mẹ phạt đứng suốt, và cả sự ghen tỵ điên cuồng của Vu Lâm... tất cả đều do anh ta, cái tên đại họa này mà ra.

“Rất vui lòng để em cắn.” Anh cười khê, nụ cười gian xảo đắc ý như một con cáo nhìn thấy con thỏ bị mắc mưu, đã đứng bên vòng dụ dỗ của mình, sắp sửa nhảy vào trong hố bẫy đến nơi rồi.

“Tần Tuyên, anh mà không buông ra, tôi sẽ gọi Vu Lâm.” Vu Tiệp nghiêng răng kèn kẹt uy hiếp. Anh ta cũng sợ sự khủng bố của Vu Lâm, cô biết rõ điểm này hơn ai hết.

Anh cúi xuống, áp sát vào mặt cô, hơi thở nóng hực phả lên mặt cô, cô cố gắng cắn răng không để người mình run lên.

“Lúc này mà gọi cô ấy thì mất vui đấy.” Ánh mắt cười cợt của Tần Tuyên hiện lên trong mắt cô, rèm mi đen óng rung rinh khiến cô choáng váng, chưa kịp nhìn rõ vẻ mặt anh thì mọi thứ trước mắt cô đã tối sập.

Môi anh đã phong kín tiếng kêu thảng thốt trong lòng cô!

Vu Tiệp sợ hãi, đâm vào vai anh thùm thụp, hai tay giật mạnh tóc anh. Cô muốn kéo mặt, kéo môi anh ra xa nhưng anh không hề động đầu mà chỉ gạt tay cô, kẹp xuống bên mình rồi tiếp tục mơn trớn môi cô. Anh đã không còn hài lòng với sự thân mật của môi và môi, chiếc lưỡi nóng hổi đã chui vào trong miệng, đưa đẩy trước hàm răng cô.

Hơi nóng toàn thân thiêu đốt lý trí, cô chỉ biết mình tuyệt đối không thể hé miệng ra, không thể để anh ta được nước làm tới! Cô hoảng loạn điên cuồng, chỉ cảm thấy môi mình ướt đầm, đôi mắt nhức nhối rất khó chịu. Cô tuyệt đối không thể chịu thua, cô cắn chặt răng, nhắm nghiền mắt nhưng sự đau nhức trong mắt cứ day đi day lại khiến tròng mắt càng nhức nhối hơn, tay cô cũng đẩy anh mạnh hơn.

Tần Tuyên chết tiệt! Có giỏi thì đừng để tôi dậy, nếu không tôi sẽ khiến anh phải hối hận!

Tần Tuyên tỏ rõ sự không hài lòng trước phản kháng đó, anh dùng hết sức bóp eo cô một cái, đau đến nỗi cô kêu lên thất thanh, miệng đã mở ra, thoáng chốc bị anh chiếm giữ lấy hoàn toàn. Cuối cùng anh cũng thỏa mãn trước sự đầu hàng của cô, thừa thắng xông lên, hôn thật cuồng nhiệt lên môi cô, cuốn lấy lưỡi cô thật mạnh. Miệng cô đã hoàn toàn bị anh chiếm đóng, mùi vị đàn ông của Tần Tuyên tràn ngập khoang miệng, cướp đi toàn bộ hơi thở của cô. Cô lắc đầu thật mạnh nhưng không thể thoát khỏi sự đeo bám của anh nên cô hạ quyết tâm, nghiêng răng lại, cắn thật mạnh lên môi anh.

Vị tanh của máu ngập tràn trong miệng, cuối cùng đã ngăn cản sự chiếm đoạt của anh.

Khóe môi dính máu, Vu Tiệp ngoảnh mặt sang bên, cố gắng hít thở, phẫn nộ kêu lên: “Dơ bẩn!”. Cứ nghĩ đến việc anh ta ôm ấp không biết bao nhiêu cô gái, cô đã thấy chán ghét đến lộn mửa. Chẳng phải từ trước giờ anh ta vẫn thích mấy chuyện tự nguyện đó sao? Tại sao bây giờ lại phải ép uống cô chứ?

Tần Tuyên lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, hồi lâu mới nhếch môi cười, hừ khê: “Em sẽ quen thôi”.

Anh cúi đầu ép đôi môi dính máu của mình xuống môi cô cho đến khi máu cũng nhuộm đỏ khóe môi cô rồi chảy vào kẽ răng, tiếp xúc với đầu lưỡi, gợi lên mùi vị mặn mặn nồng nồng.

“Cộc... cộc... cộc... cộc...”

Tiếng gõ cửa liên hồi vang lên, Vu Tiệp hoảng hốt đẩy Tần Tuyên ra. Cuối cùng Vu Lâm cũng tìm ra, sao không sớm một chút đi?

Vu Tiệp trợn trừng mắt nhìn môi Tần Tuyên vẫn còn dính máu, còn anh lại nhìn ra phía ngoài, cười cười với cô, chỉ có Vu Lâm mới đến quấy rối anh vào lúc này thôi.

Tần Tuyên đưa tay lên chùi vết máu bên khóe miệng, lườm cô một cái rồi liến nhợ môi, nuốt hết tàn dư vào miệng.

Vu Tiệp nhìn ra ngoài cửa, bây giờ để Vu Lâm vào thì đêm nay chắc chắn không ngủ nổi, thôi xong, đành về trường sớm vậy. Dù sao sinh nhật Vu Lâm năm nào cũng như nhau, cô không quan tâm chuyện dè dặt này.

Cô đứng dậy ra mở cửa, nhưng tay lại bị kéo lại. Cô định nổi giận thì ngón tay anh đã vuốt ve môi cô, lau sạch vết máu của anh trên khóe môi, cô trừng trừng nhìn, hất tay anh ra.

Dường như Vu Lâm đã rất sốt ruột, cô liền giật tung cửa bước vào. Vừa định mở miệng trách mắng thì Vu Lâm phát hiện ra Tấn Tuyên bước ra từ sau lưng Vu Tiệp, miệng cô bỗng như bị nhét trứng gà, há hốc thành hình chữ O.

Vu Tiệp khẽ đếm nhẩm trong lòng, 1... 2... 3... kêu thét.

Quả nhiên, tiếng kêu thét cao đến quang tám của Vu Lâm bắt đầu phát tác.

“Tấn Tuyên, sao anh lại ở trong phòng nó?”

Vu Tiệp nghiêng người để Tấn Tuyên đi ra, anh còn khẽ mỉm cười với mình, cô chỉ muốn đá cho anh một cái, để anh dẫn Vu Lâm xuống lầu phát cho rồi!

Cô sập mạnh cửa lại! Nhót tiếng kêu thét của Vu Lâm và những lời nói ngon ngọt dỗ dành của Tấn Tuyên lại bên ngoài!

Chương 02 : Cách xa anh thì sẽ không đau

Cũng may mà cô chạy nhanh, cơn điên của Vu Lâm cũng chỉ giới hạn trong nhà. Đêm ấy, đến cơm Vu Tiệp cũng không ăn mà chạy thẳng về trường.

Trước khi rời nhà, cô vẫn thấy tên sói háo sắc Tấn Tuyên đứng ở một góc nhếch môi cười trộm. Nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ ánh mắt của Vu Tiệp đã khiến anh chết tới hơn năm trăm lần rồi.

Đáng căm hận là cái vẻ đắc ý, hoan hỷ kia giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, cuối cùng đã có được đồ vật mà người lớn đã cấm không được đụng đến trong tay vậy. Ánh mắt anh toát lên vẻ khoái chí khi thấy sự phẫn nộ của cô.

Vu Tiệp bỗng cảm thấy vô vị, tại sao lại phải tức giận cơ chứ, đối với anh ta mà nói thì nụ hôn ấy còn bình thường hơn cả ăn cơm. Có lẽ anh ta đã chán chê những thứ dâng lên tận miệng nên mới muốn chơi thử trò cưỡng ép kiểu này. Nếu cô tức giận thì chẳng phải đã thỏa mãn sự ham muốn chinh phục biến thái của anh ta hay sao.

Nghĩ đến vậy, Vu Tiệp nhìn về phía anh cười nhả nhặn, một nụ hôn thôi mà, cũng chẳng phải nụ hôn đầu của cô nên cũng có tổn thất gì đâu. Miệng anh ta bây giờ vẫn ngoác ra, cô hơi nheo mắt, mép cũng nhếch lên, quỳ đầu rồi bỏ đi.

Nhớ tới bóng dáng anh lúc đó, đột nhiên cô thấy tâm trạng tốt hẳn lên.

Tấn Tuyên, anh không phải thần thánh, càng không phải vị thần hiểu rõ phụ nữ. Anh chỉ biết dùng vũ lực để chinh phục con gái thì mãi mãi chỉ làm cho người ta thêm căm ghét mình mà thôi. Những thứ anh đoạt được đã quá nhiều rồi, đừng tham lam chọc giận những người không nên chọc giận nữa.

Mặc kệ Vu Lâm kêu thét ở phía sau, Vu Tiệp thông thả rời khỏi nhà.

Vừa về đến ký túc xá, nhìn căn phòng tối om, các bạn cùng phòng đều chưa trở về.

Hôm nay là cuối tuần, ai lại ở trong ký túc xá cơ chứ. Người thì về nhà, kẻ thì lo yêu đương, chắc chỉ có người lập dị như cô mới nằm lại trong ký túc xá vào cuối tuần thôi.

Cô đặt túi xuống, lấy vài quyển sách, định đi tự học, nếu cứ ngồi lì trong phòng ủ rũ thì chi bằng chăm chỉ học hành còn hơn.

cô xuống dưới lầu nhân tiện ăn một bát mì bò, sau đó đi về phái giảng đường.

Hôm nay khá vắng vẻ nên rất nhiều phòng học còn trống.

Vu Tiệp chọn vị trí cuối phòng rồi ngồi xuống, đeo tai nghe MP3 vào, lật sách ra rồi bắt đầu đọc chăm chú.

Nhưng rồi, cố gắng đọc được 15 phút cô ngẩng đầu lên vẻ bất lực, dựa vào lưng ghế thở dài, đọc không vào, đến ba dòng thôi cũng không xong, đầu óc hoàn toàn không nhớ được mình đã xem thứ gì.

Cô lắc lắc đầu. lồi quẩn trắc nghiệm ta, định làm bài tập để tìm chút hứng thú.

Nhưng rồi mãi một lúc lâu vẫn không đặt nổi bút xuống, những đề bài tưởng như quen thuộc này nhưng sao hôm nay cô lại cảm thấy xa lạ quá?

Trong lòng Vu Tiệp đang rất hỗn loạn, cô không thể bình tĩnh được.

Vu Tiệp thu dọn sách vở và nài trập trong tâm trạng bực bội, bước ra khỏi phòng học. Nếu đã không học được thì chẳng nên ép bản thân nữa.

Đều do con sói háo sắc kia, vô duyên vô cớ chạy đến khuấy đảo trái tim cô. Cô luôn thầm nhủ rằng, đó chẳng qua chỉ là một trò đùa của anh ta mà thôi, không có khác gì với lúc còn nhỏ nhưng cứ nhớ đến mỗi lưỡi nóng bỏng của anh là trái tim cô không kiềm chế được, rồi cả cảm giác bất lực khi bị cuốn vào vòng tay mạnh mẽ ấy, cô không thích cái cảm giác nặng nề này chút nào, nó giống như thế giới đang yên tĩnh bỗng bị khuấy tung lên vậy.

Vu Tiệp ôm sách, chậm chậm hướng về phía rạp chiếu phim của trường. Đến nơi, cô đã thấy trước cửa bán vé có hai ba hàng dài các đôi tình nhân đứng chờ mua vé. Cô liếc thấy tấm poster bên cạnh viết Tân Tây du ký, lại chiếu bộ này, năm nào cũng vậy.

Cô cười khẽ, bước đến, cũng mua một vé.

Bộ phim năm nào cũng chiếu, năm nào cô cũng xem.

Chẳng ai biết được vì sao Tân tây du ký lại nổi tiếng như thế trong các trường. Cô còn nhớ năm ấy, khi lần đầu phát sóng, bộ phim này của Châu Tinh Trì đã vấp phải phản ứng lạnh nhạt, bị người trong giới chê bai, cho rằng đó là tác phẩm thất bại của Châu Tinh Trì, nhưng đâu ai biết rằng, hai năm sau, bộ Tân tây du ký gồm hai phần Nguyệt Quang Bảo Hạp và Đại Thánh cưới vợ hợp lại lại trở nên thịnh hành, nổi tiếng trong các trường.

Đặc biệt là ca từ bài Vô Ly Đầu trong bộ phim đã trở thành nhạc hiệu trong các trường.

Trước nay, Vu Tiệp không thích xem phim hài, nhưng lần nào xem cũng không nhịn được mà cười lăn lộn. Đó là phương thuốc thần chữa lành nỗi buồn của cô.

Hôm nay, Vu Tiệp phải cố gắng hết sức mình cười từ đầu đến cuối bộ phim.

Nhưng, tại sao trong bóng đêm, cô lại cảm thấy cười càng lớn thì tim càng đau, nụ cười lại mang đến nỗi đau lớn khiến trái tim cô như tê dại.

Tấn Tuyên không phải Chí Tôn Ngọc, chẳng ai lưu lại được một giọt lệ nào trong tim anh ta, cũng chẳng ai cho anh ta Nguyệt Quang Bảo Hạp. Vậy nên, anh ta mới có thể du ngoạn nhân gian mà không phải kiêng kỵ gì, kại không cần lo lắng sẽ phải chịu trách nhiệm vì những giọt nước mắt của ai đó.

Anh ta sẽ mãi mãi không thể hiểu rõ ca từ “đã từng có một mối tình chân thành” của Chí Tôn Ngọc là gì.

Sau khi đã tìm lại được chút ý thức của mình, Vu Tiệp rời rạp chiếu phim.

Sự bất ổn hôm nay đã bị Vô Ly Đầu của Chí Tôn Ngọc đẩy lùi. Cô nhìn đồng hồ, đã chín giờ rưỡi, cô liền ôm sách quay lại phòng học.

Cuối cùng, cô đã có thể chuyên tâm đọc sách một cách vô tư rồi.

Trên bàn cô bỗng xuất hiện một mảnh giấy, sự cảnh giác trong mắt cô dần dần dịu lại. Trịnh Phong quả là một chàng trai chăm chỉ, cuối tuần mà cũng gặp được cậu ấy.

Cô nhìn mảnh giấy: “Xem xong chưa, về chung nhé”.

Cô gật đầu, dọn dẹp sách vở rồi theo cậu ra ngoài.

“Hôm nay không về nhà à?”, Trịnh Phong thắc mắc.

“Về rồi nhưng buổi tối vừa quay lại.” Cô ngẩng đầu lên nhưng chỉ cao đến vai cậu, thân hình cao 1m83 ấy lúc nào cũng khiến Vu Tiệp cảm thấy rất áp lực. Cô không thích mỗi lần nói chuyện đều phải ngước lên, nhưng không nhìn thấy mặt người khác cô lại càng ghét.

“Không vui hà?” Trịnh Phong là một chàng trai nhạy cảm.

Vu Tiệp cười tjaafm trong bụng, cô thích gọi cậu ấy là nhóc. Cậu nhỏ hơn cô nửa năm nên tuy cao lớn hơn cô nhiều nhưng trong lòng cô, cậu vẫn luôn là một cậu nhóc trong sáng. Sau n lần cự nự, cuối cùng cô đã sửa lại cách gọi “nhóc ngốc” thành “nhóc Trịnh”. Mái tóc bóng mượt, mềm mại ép hai bên tai, gương mặt thanh tú, trắng đến mức người ta sẽ tưởng nhầm cậu là người yếu ớt, lúc nào cũng có một nét cười rạng rỡ, mang đến một cảm giác vừa thân thiện vừa tinh tế.

“Đâu có, vừa nãy xem Tân tây du ký, buồn cười chết đi được!” Vu Tiệp nhìn cậu chăm chú, kỳ lạ thật, sao lúc nào cậu ấy cũng có thể nhìn thấu vẻ không vui trong lòng cô nhỉ? Cô luôn tò mò rằng một chàng trai nhạy cảm như vậy, tại sao không hề u buồn mà ngược lại luôn âm áp như vầng dương.

“Ừ!” Trịnh Phong tuy không truy hỏi nhưng ánh mắt cậu lóe lên một vẻ không thể tin được.

“Tôi lại thấy cậu cứ lơ đãng thì có, sao vậy? Có cô gái nào tỏ tình à?”, Vu Tiệp cười khê, chọc cậu.

Trịnh Phong mở to mắt, nhìn cô chằm chằm, gương mặt đầy vẻ hoài nghi. Sao cô ấy biết được nhỉ?

“Không phải thế chứ, thật á?” Cô vốn chỉ nói bugar thôi mà, làm gì có chàng trai nào lại thấy phiền lòng vì được tỏ tình đâu?

“Thật mà, hôm nay có một cô bé lớp dưới đưa thư tình cho tôi, hẹn tôi cùng đi xem phim, vé đã kẹp trong thư rồi.” Trịnh Phong nhăn nhó về phiền não.

Vu Tiệp bật cười, sao lại có những người khác nhau đến thế? Một số người chưa từng từ chối những người ăn đón ân cần từ các cô gái, số khác lại khổ sở cả với những lời tỏ tình giản dị nhất.

“Đừng lãng phí vé chứ.” Vu Tiệp chớp mắt, trong trường không thể thiếu đuxojc chuyện yêu và bị yêu.

Con gái bây giờ đều rất chủ động, không còn cái lệ nam theo đuổi nữ nữa, với con gái đã biết thịnh hành câu nói thế này: yêu anh thì phải nói cho anh biết. Phải, nữ sinh không còn là những người chờ đợi trong bị động nữa, họ bạo dạn hơn, thẳng thắn hơn, kiên trì yêu anh là quyền của tôi, có yêu tôi hay không là lựa chọn của anh.

Vu Tiệp không thể tập trung học hành.

Bạn cùng phòng Châu Cẩn đã từng khuyên cô nên cởi mở hơn để hưởng thụ cuộc sống sinh viên, cô bạn ấy nói nếu thời đại học chưa từng yêu đương thì xem như phí công học đại học rồi. Nhưng cô lại không tán đồng nữa, đại học chẳng phải nên lo học sao? Xem tình yêu như một yếu tố của học hành thì có thể đổi được bao nhiêu học phần?

Hơn nữa, tình yêu trong mắt Vu Tiệp chỉ là chuyện lãng phí thời gian, hao mòn tinh lực.

Cô thấy rất phiền toái khi những người xung quanh lúc thì khóc, lúc lại cười, chỉ vì một chữ “yêu” mà họ vẫn chưa hiểu rõ.

Có lẽ cô không có quyền cười nhạo hành vi điên cuồng say đắm vì yêu của họ, nhưng cô không thể để mình rơi vào vòng xoáy của tình yêu.

Nếu đem so với tình yêu thì cô thích những việc mà mình có thể điều khiển được như sách vở và học hành hơn. Trong nhà đã có một cô nàng điên cuồng, ngày đại vì tình yêu rồi thì cô hà tất phải làm kẻ thứ hai?

“Cậu muốn đi xem không?”, Trịnh Phong nhìn cô mỉm cười hỏi.

Vu Tiệp mở to mắt nhìn, chẳng lẽ cậu ấy muốn mời cô xem phim bằng vé của người khác? Chắc là ám đầu quá rồi, cho dù cô không điên đến nỗi đi xem phim cùng cậu nhưng cũng không thể đảm bảo rằng cô sẽ không bị cô nàng kia đánh ghen ở rạp.

“Nhớ Trịnh, không muốn đón nhận tình cảm của người ta thì gặp nhau nói cho rõ đi.” Cô hừ khê rồi nghiêng đầu nhìn sang một bên, cô khinh thường những tên con trai lơ đãng nước hên với tình cảm của con gái.

“Tôi sẽ tự mua vé”, khoe môi Trịnh Phong hơi nhướn lên, “tôi sẽ trả vé lại cho cô ấy”.

“Nếu ngày mai cậu không thích đi xem phim thì chúng ta đi đánh tennis được không?”, Trịnh Phong hỏi. Vu Tiệp thấy rất vui, khi nào cô cần có người ở bên thì luôn có nhóc Trịnh. Đôi lúc cô cũng lo rằng, có khi nào sẽ khiến cậu ấy hiểu nhầm quan hệ giữa hai người sẽ...? Tuy cô đã nhấn mạnh rất nhiều lần rằng mình không bao giờ hứng thú với những cậu chàng nhỏ tuổi hơn nhưng cô vẫn rất lo nhóc Trịnh sẽ hiểu lầm.

Nhưng nhóc Trịnh không để tâm, mà cô thì rất vui khi có người ở cạnh. Hai người ở bên nhau lúc nào cũng tốt hơn là cô đơn một mình, cô cũng không phản đối khi cậu ấy kè kè thao bên cạnh.

Dù gì, cậu ấy cũng được nhiều nữ sinh yêu thích, chỉ cần cậu mở miệng thì lúc nào cũng có thể yêu thương được.

“Được thôi, đi buổi tối nhé?”, nhóc Trịnh tán thành.

“Ừ, ban ngày tôi phải học rồi.” Đánh tennis buổi tối cũng rất hay, mỗi lần chơi xong, về nhà tắm nước nóng, bảo đảm sẽ ngủ rất ngon.

“Cũng được như vậy đỡ phiền phức.” Trịnh Phong cúi đầu nhìn ngón chân mình. Cậu đứng rất gần cô, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi bạc hà phảng phất trên người cậu, nhưng nó không khiến người khác ghen tở, lúc nào nhóc Trịnh cũng nhẹ nhàng như thế, không hề giống với người nào đó.

Tối chủ nhật, ăn cơm xong, Vu Tiệp thay bộ quần áo thể thao thoải mái hơn rồi vui vẻ đến sân bóng.

Trịnh Phong đã đứng đợi ở đó từ khi nào rồi.

Hôm nay khá vắng người, tốt lắm, yên tĩnh rộng rãi. Thường ngày nếu sân bóng đông nghẹt, thể nào bên ngoài cũng có một đám nữ sinh la hét. Trường học luôn là thế, cho dù bạn chơi môn thể thao nào thì cũng đều có thể gom được một đội cổ động, mà những cô nữ sinh kia có hứng thú với người chơi hơn chính bản thân môn thể thao đó nhiều. Tiếng gào thét ấy cũng chỉ để kêu gọi các anh chàng đẹp trai.

Mà Vũ Tiệp thì không thể chịu nổi tiếng kêu gào đó làm ảnh hưởng đến việc giải trí của cô.

Thể thao chỉ là một môn giải trí, sao lại phải làm ra vẻ trịnh trọng khác thường, nhưng rõ ràng các nam sinh luôn rất yêu thích cảm giác được tặng bốc khen ngợi như vậy.

“Hôm nay đẹp trai lắm, nhóc Trịnh.” Vu Tiệp không kìm được sự tán thưởng. Quả thật bộ quần áo màu trắng đã làm nổi bật vóc dáng cao ráo của cậu ấy.

“Cậu cũng xinh lắm.” Trịnh Phong mỉm cười gật đầu, đôi mắt cong cong hệt như trăng non.

Xinh đẹp? Vu Tiệp cười khẽ, từ này dùng cho cô thì có vẻ lãng phí, cô thích nghe người khác tán thưởng về tài trí của mình hơn là khen ngợi ngoại hình của cô.

Thu lại những lời khen, họ bắt đầu chơi bóng nghiêm túc.

Cậu bên này, tôi bên kia, hai bên đánh bóng đỡ bóng, Trịnh Phong tay dài chân dài nên chiếm thế thượng phong. Vu Tiệp nhún vai, chẳng sao cả, thắng thua không phải là tất cả, luyện tập mới là cái thu hoạch được.

Đúng lúc họ đang đấu với nhau thì bên ngoài sân bóng bỗng vang lên một tiếng gọi quen thuộc: “Vu Tiệp!”.

Vu Tiệp giật mình nên không đón trúng trái bóng đang lao tới, may mà cô nghiêng người kịp thời mới không bị bóng đập vào ngực.

Cô buông vọt xuống, quay ra nhìn. Sắc mặt dần dần tối lại, đôi mắt khẽ nhắm lại, hoàn toàn không có chút biểu cảm.

Đúng là âm hồn không tan!

Tần Tuyên xuất hiện ở đây thì chỉ có thể một khả năng là anh ta thấy quá chán chương nên mới đến đây tìm thú vui!

Tấn Tuyên kéo theo một cô gái mảnh dẻ vòng qua cửa tiến vào sân. Thì ra đến đây là để cửa gái, không biết anh ta có hứng thú với sinh viên từ khi nào vậy. Vu Tiệp lạnh lùng lườm một cái, cô không hề muốn vô tình gặp gỡ anh ta chút nào/

“Kia là bạn trai em hả?” Tấn Tuyên trợn mắt về khoa trương, nói tiếp: “Sao chưa nghe Tiểu Lâm nhắc đến nhỉ, thì ra em lén lút yêu đương nhé”.

Tấn Tuyên, anh đủ chưa hả! Ánh mắt Vu Tiệp càng lạnh hơn: “Bạn tôi, Trịnh Phong”.

“Tuyên!” Người đẹp đứng cạnh lên tiếng cự nự về không chịu được khi bị bỏ rơi.

“Đây là Phương Chi Mẫn, bạn của Tiểu Lâm, vừa hay cô ấy chung trường với em, có duyên với nhau thật.” Tấn Tuyên cười toe toét, vui vẻ giới thiệu nhưng mắt vẫn quan sát Vu Tiệp. Hôm nay, cô ấy thật trong sáng giản dị, bộ quần áo thể thao trắng, đôi chân thon dài lộ ra dưới chiếc váy siêu ngắn. Bình thường đều được bao bọc kỹ lưỡng, sao trong trường lại dám để lộ ra thế này? Đôi mắt Tấn Tuyên khẽ nheo lại, khóe môi hiện ra nét cười bí ẩn.

Vu Tiệp bị nhìn toàn thân đến ngứa ngáy liền kéo Trịnh Phong đi: “Chúng ta chơi tiếp đi”.

Tấn Tuyên đưa tay kéo cô lại: “Tiểu Tiệp, sao mà nóng nảy thế? Khó khăn lắm hôm nay mới gặp được nhau, chúng ta cò thể đấu đôi nam nữ mà”.

Vu Tiệp khẽ vùng ra, muốn hất tay anh đi nhưng anh lại tươi cười nhìn về phía Trịnh Phong mà tay lại không hề có ý buông cô ra.

“Tùy Vu Tiệp thôi.” Trịnh Phong mỉm cười, gật đầu với Vu Tiệp.

Tay cô đang bị nắm chặt lại, rồi dần lỏng ra, nụ cười trên mặt Tấn Tuyên không đổi, anh quay lại nhìn Vu Tiệp, dù trong lòng cô lúc này chẳng vui vẻ chút nào nhưng cũng không thể nổi điên được, đành phải gật đầu.

Vu Tiệp hất tay Tấn Tuyên ra, kéo Trịnh Phong về một bên của sân.

Trịnh Phong và Vu Tiệp đấu với Tấn Tuyên và Phương Chi Mẫn.

Bắt tay xong, Vu Tiệp mới phát hiện thấy Tấn Tuyên đánh tennis cũng rất cừ, không thua kém Trịnh Phong là mấy.

Thật không nhìn ta, anh ta suốt ngày trên hoa gheo nguyệt, sao lại có thời gian luyện tập, chắc có lẽ tập từ hồi học đại học, bây giờ chơi khá như vậy chẳng qua là do chưa quên kỹ thuật thôi.

Trình độ của Vu Tiệp cũng khá, còn Phương Chi Mẫn thì hơi kém. Hơn nữa Trịnh Phong không hề thương hoa tiếc ngọc, cứ phát bóng hết trái lại phải, hại người đẹp Phương chạy ngược chạy xuôi, tuy bóng hầu hết do Tấn Tuyên đón nhưng dưới sự phối hợp của Vu Tiệp và Trịnh Phong, vẫn khiến cho người đẹp phải luống cuống chạy khắp sân.

Mà người đẹp Phương cũng rất biết nắm cơ hội tỏ ra là mình yếu đuối, đáng thương để có được sự thương xót của Tấn Tuyên.

Tấn Tuyên choàng lấy người đẹp, nhìn thấy Vu Tiệp và Trịnh Phong vui sướng đập tay vào nhau mừng thắng lợi nên bắt đầu phản kích.

Anh phát mạnh bóng chỉ nhắm vào Vu Tiệp, đường bóng ngắn dài, đến nỗi cô đuổi sức không đón nổi, để hụt mất mấy quả.

Vu Tiệp trừng mắt nhìn, sao anh ta cứ nhắm vào cô mãi thế. Trịnh Phong bước lại an ủi, không sao, chúng ta đứng trên dưới, chỉ cần bóng vụt đến phía sau thì cậu sẽ phụ trách đón, cô chỉ phải đứng phía trước tìm cơ hội điều chỉnh đường bóng của Tấn Tuyên thôi.

Tấn Tuyên mỉm cười nhìn hai người đứng sát lại, đầu cũng kề nhau, nụ cười bên khóe môi càng rõ ràng, quan hệ giữa hai người này xem ra rất tốt đây.

Một thắng một thua, hai bên đang hòa nhau.

Thấy người đẹp Phương mồ hôi mồ kê đầm đìa, Vu Tiệp biết cô nàng sảo không chạy nổi nữa rồi, ván thứ ba Tấn Tuyên thua chắc rồi.

Cô và Trịnh Phong nhìn nhau cười, càng tích cực đón và phát bóng hơn.

Tấn Tuyên cũng biết Phương Chi Mẫn sắp gục, chỉ còn lại mình anh di chuyển trên sân bóng, anh càng chuyên tâm thì đường bóng cũng trở nên linh hoạt, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

Tấn Tuyên từ vị trí phía sau vọt lên phía trước, chỉ thấy cánh tay anh khẽ nâng lên, đập một đường bóng rất ngắn ngay trước lưới.

Vu Tiệp nhìn thấy anh đột ngột tay đổi thế tay thì vội vàng nhào đến phía trước đón bóng, khó khăn lắm mới cứu được, nhưng do trả bóng quá yếu nên đã cho Tấn Tuyên một cơ hội tốt để phản kích.

Anh đột ngột đập bóng thật mạnh, vọt bóng về phía bên kia sân.

Vu Tiệp cuống cuống chạy lên, liệu mình đỡ bóng. Tuy bóng đã được đánh lại qua bên kia lưới nhưng theo quán tính, cô không dừng lại kịp nên đã bị ngã sòng soài trên mặt đất. Đầu gối đập xuống, một cơn đau buốt nhói lên, rách cả da, máu dần dần chảy ra, nhuộm đỏ cả một khoảng chân.

“Vu Tiệp.”

“Vu Tiệp.”

Trịnh Phong và Tấn Tuyên cùng lúc nhào đến trước mặt cô.

Trịnh Phong chạy đến trước đỡ cô, ngồi xuống hỏi: “Có sao không?”. Thấy máu loang lổ trên đầu gối cô, ánh mắt Trịnh Phong đầy vẻ lo âu.

Vu Tiệp cố gắng cười: “Không sao”. Vết thương nhỏ thôi mà, vẫn ổn, cũng lâu quá rồi không bị ngã xước đầu gối, lần cuối cùng cô bị thương hình như cũng thừ thờ trung học rồi.

Tấn Tuyên nắm chặt cây vợt đứng một bên nhìn Vu Tiệp nằm dựa vào lòng Trịnh Phong.

“Ôi chao, chảy máu rồi.” Phương Chi Mẫn cũng chạy đến, nhìn thấy máu chảy trên chân Vu Tiệp, kêu lên.

“Bệnh viện ở đâu?” Tấn Tuyên quỳ xuống, khẽ chạm vào đầu gối Vu Tiệp, cẩn thận phủi những hạt cát dính xung quanh vết thương. Không biết do vết thương quá đau, hay do tay anh quá lạnh mà cảm giác tiếp xúc kỳ lạ ấy khiến Vu Tiệp giật mình khẽ rút chân lại, cử chỉ đột ngột của Tấn Tuyên khiến cô thấy rất khó chịu.

Trịnh Phong đã bế bổng Vu Tiệp lên rồi nói: “Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện đã”. Vứt vợt tennis sang một bên, Tấn Tuyên đưa tay ra định ngăn lại nhưng thấy mình không có lý do gì để làm thế đành buông tay xuống.

Anh nhặt vợt lên đi theo, Phương Chi Mẫn cũng vội vã nổi gót.

Bác sĩ xử lý nhiễm trùng cho Vu Tiệp, kê một số thuốc, dán băng cá nhân lên đó rồi nói không có gì đáng lo cả, chỉ cần cẩn thận đừng để nước vào trong vòng vài ngày là ổn.

Chỉ còn Tấn Tuyên đang đứng dựa tường nhìn cô chăm chú.

Cô cúi nhìn vết băng dán trên đầu gối, đánh tennis mà cũng bị thương, từ khi nào cô đã trở nên yếu đến không chống nổi gió thế này?

Tấn Tuyên bước lại, ngồi xuống bên cạnh, khẽ nhắc chân bị thương của cô đặt lên đùi anh.

Vu Tiệp ngượng ngùng định rút chân lại, nhưng bị anh giữ chặt.

Bàn tay Tấn Tuyên khẽ vuốt ve quanh vùng bầm tím, chậm rãi, nhẹ nhàng, Vu Tiệp không thể quen được với sự yên tĩnh đột ngột ngày của anh nên cứ muốn rút chân về.

“Đau mà cũng không kêu.” Ánh mắt anh thoáng vẻ trách móc, Vu Tiệp hơi ngẩn ra, anh đang giận ư? Chứ không phải do anh đánh bóng quá mạnh khiến cô bị thương sao? Cô giận dỗi đẩy tay anh ra: “Đau thì sao nào?”

Tay Tấn Tuyên giữ chặt chân cô lại, khẽ ấn vào vùng bầm tím, cơn đau buốt ập đến khiến cô khẽ kêu lên, tay đập mạnh vào tay anh rồi chậm chậm rút chân lại: “Anh tránh xa tôi ta thì tôi sẽ không đau nữa”.

Cô ngược lên giận dữ, trừng mắt nhìn anh thì thấy Trịnh Phong đã quay lại, đang đứng gần đó nhìn hai người.

Vu Tiệp kìm nén cơn giận, mỉm cười nhìn Trịnh Phong: “Lấy thuốc chưa? Đỡ tôi về”.

Trịnh Phong bước nhanh đến, giữ lấy cô đang định đứng lên, sau đó bỏ thuốc vào túi áo, khoác hai chiếc vạt ra sau lưng rồi ôm eo cô bế bổng lên.

Vu Tiệp ngẩn ngơ nhưng không chống cự, để mặc cậu bế xuống lầu.

Qua vai Trịnh Phong, cô nhìn thấy Tấn Tuyên vẫn ngồi ghế nhìn theo bóng họ.

Tại sao cơn đau trên đầu gối bỗng trở nên rõ nét khiến trong lòng cô cũng cảm thấy ghen đắng như thế?

Thật sự rất đau, đau đến lạ lùng!

2. Chương 03 - 04

Chương 03 : Yêu em lúc gương vuốt nhe nanh

Vu Tiệp trừng mắt nhìn người xuất hiện phía trước bỗng nhiên cô cảm thấy không thể thốt lên được lời nào. Từ lúc bị thương ở chân, không muốn đụng mặt Tấn Tuyên nên đã một tuần liền cô không về nhà.

Nhưng cô không thể nào ngờ được rằng, ngay cả khi cô và Trịnh Phong dạo phố cũng có thể nhìn thấy anh.

Trịnh Phong nói muốn mua một chiếc quần jeans nên cô mới đi theo, đồng thời bảo cậu ấy đưa mình đi nhà sách luôn.

Cô vẫn đang do dự không biết có nên quay đầu lại để tránh anh hay không thì Tấn Tuyên đã nhìn thấy cô từ phía xa và lên tiếng chào:

“Vu Tiệp!” Vừa dứt lời, Tấn Tuyên liền kéo cô gái đi cùng đến chỗ họ.

Lại thay bạn gái rồi, đúng là Vu Lâm nổi giận cũng vô ích thôi, vì khi biết Tấn Tuyên tìm Phương Chi Mẫn để đánh tennis thì Vu Lâm đã nổi giận một trận làm náo loạn cả nhà. Cô trách Tấn Tuyên về trường đánh bóng cũng không rủ cô đi, lại còn trách cả Phương Chi Mẫn rõ ràng có bạn trai rồi lại còn đeo bám Tấn Tuyên, cứ ầm ĩ không dứt.

“Xin chào”, Trịnh Phong lên tiếng với vẻ rất lịch sự.

Cô gái lần này khá ngoan, từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn thấy họ cũng chỉ mỉm cười rồi gật đầu.

“Dạo phố à?” Tấn Tuyên nhìn cô, cười với vẻ ý nhị, sâu sắc khó đoán.

Xem ra, Vu Tiệp với cậu chàng này quan hệ cũng khá sâu sắc đây, anh chưa bao giờ nhìn thấy cô đi dạo phố với chàng trai nào cả.

Mặt Vu Tiệp vẫn đứng đưng, rõ ràng anh ta biết rồi còn cố tỉnh hỏi, “Ừ, hai người dạo phố vui vẻ nhé. Không làm phiền nữa.” Nói rồi cô kéo Trịnh Phong định bỏ đi.

“Vây tốt quá rồi, cùng đi đi.” Đờn nào Tấn Tuyên tha cho cô dễ dàng thế.

“Tiểu Vi, đây là Vu Tiệp, cô em gái hàng xóm, còn đây là Trịnh Phong, bạn của cô ấy”, Tấn Tuyên khẽ giới thiệu với cô gái bên cạnh.

“Còn đây là Hình Vi.” Tiểu Vi, quả nhiên đáng yêu như một đóa hoa nhỏ bé.

Vu Tiệp cau mày định từ chối anh nhưng Trịnh Phong đã mỉm cười gạt đầu: “Được thôi”, nên cô đành phải ưng thuận.

Bốn người tiến vào cửa hàng của Jack Jones, Trịnh Phong kéo cô đi chọn quần jeans, Tấn Tuyên cũng thông thả dạo bên cạnh, Tiểu Vi lặng lẽ đi theo anh.

Quả đúng là đẹp trai thì mặc gì cũng đẹp. Trịnh Phong cao, chân lại dài, mặc quần jeans vào càng trở nên cao ráo đẹp trai hơn.

Trịnh Phong nghe theo lời khuyên của Vu Tiệp, chọn một chiếc quần ống đứng rồi vào phòng thử đồ.

Tấn Tuyên chẳng biết đã đuổi Hình Vi đi đâu mà chớp mắt đã không thấy cô nàng nữa.

Anh tiến sát lại gần hỏi: “Chân đã đỡ chưa?”.

Vu Tiệp vừa quay lại đã thấy mặt anh sát gần ngay mặt mình. Anh ta đứng sát lại gần cô từ khi nào vậy nhỉ?

Vu Tiệp lùi về phía sau một bước đáp: “Đỡ rồi”.

Anh lại càng tiến sát hơn: “Sao chưa bao giờ thấy em đưa anh đi mua quần nhỉ?”. Giọng điệu có vẻ chua xót khiến Vu Tiệp thấy buồn cười, anh ta còn cần cô đưa đi sao, anh ta chỉ cần ngoắc tay một cái thì chẳng biết có bao nhiêu cô nàng đổ xô đến nữa.

“Có cần không?” Cô quay người đi, nhân tiện chọn lấy một chiếc quần jeans, không đếm xỉa đến anh nữa.

“Tất nhiên.” Tấn Tuyên cũng chọn một chiếc, đưa lên lắc lắc trước mặt cô hỏi: “Chiếc này thế nào?”

“Được”, Vu Tiệp trả lời qua loa. Anh đừng có áp sát lại gần cô như thế này nữa có được không? Gần đến nỗi chỉ cần anh mở miệng ra là cô có thể cảm nhận rõ hơi thở của anh phả vào bên tai. Cô cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, không biểu lộ gì, chỉ lặng lẽ cổ nhích sang một bên để tránh.

Tấn Tuyên lại cố ý gác tay trái lên, ôm lấy cổ cô như anh em tốt của nhau, nghiêng đầu nhìn chiếc quần đó: “Hợp thật à? Nhưng anh không thích lắm”.

Tấn Tuyên cười khê nhìn cô cuống cuống tháo chạy. Gần đây mèo hoang nhỏ trở nên rất ngoan ngoãn, móng vuốt đều giấu cả đi rồi. Anh lại muốn xem thử, làm thế nào mới khiến cô tức giận nhảy chồm lên đây.

Trịnh Phong thử đồ xong bước ra. Vu Tiệp đến gần, gật gật đầu tán thưởng: “Rất hợp với dáng cậu”.

Tấn Tuyên mỉm cười, không nói gì cũng gật đầu theo.

Hình Vi xách một túi nước uống bước lại. Anh ta dám bảo Hình Vi đi mua nước, đúng là không giống anh ta gì hết, từ khi nào anh ta đã trở nên không hề biết thương hoa tiếc ngọc thế này?

Hình Vi mở túi ra, đưa nước uống cho mọi người. Cô đưa cho Tấn Tuyên ly trà buổi.

Tấn Tuyên cầm ống hút rồi đưa cho Vu Tiệp.

Trịnh Phong và Hình Vi đều ngẩn ra.

“Vu Tiệp thích uống thứ này.” Tấn Tuyên cười giải thích, rồi tự mình lấy một ly trà sữa từ trong túi ra.

Vu Tiệp hít một hơi thật sâu, đón lấy nước uống.

Anh ta lại muốn làm gì đây, không nhìn thấy sắc mặt Hình Vi đã bắt đầu tái xanh hay sao, Trịnh Phong tuy rằng không nói gì nhưng gương mặt có vẻ kỳ lạ. Biết ngay là anh ta cứ phải làm cho mọi người thấy không thoải mái thì mới vui được mà.

Trịnh Phong vấp phòng thay quần áo rồi đến quầy tính tiền.

Vu Tiệp cắn ống hút, nhìn theo Hình Vi vẫn mỉm cười theo sau Tấn Tuyên ra chọn quần, nhưng dù Tấn Tuyên chọn chiếc nào, câu trả lời của cô nàng vẫn như một, rất đẹp.

Rất đẹp, nhưng mà, Tấn Tuyên vốn không muốn mua quần!

Vu Tiệp khẽ nhắm mắt lại, xem chừng Hình Vi sắp bị đá rồi, Tấn Tuyên không thích loại con gái gọi dạ bảo vâng như thế.

Trịnh Phong trả tiền xong, bốn người bước ra khỏi cửa hàng.

Đi đến một quầy mỹ phẩm, Hình Vi nói muốn mua kem dưỡng da, thế là cô ấy liền khoác tay Tấn Tuyên kéo vào quầy mỹ phẩm thiên nhiên.

Một cô gái bán hàng rất nhiệt tình giới thiệu sản phẩm, một cô gái khác thì luôn miệng nói có thể dùng thử sản phẩm của chúng tôi, hiệu quả rất tốt. Quả nhiên miệng lưỡi ngọt ngào rất có lợi, họ không ngừng khen ngợi Hình Vi và Vu Tiệp có làn da đẹp, bảo rằng có thể trang điểm thử cho các cô miễn phí.

“Cảm ơn, không cần đâu”. Vu Tiệp từ chối gọn lỏn. Từ trước tới giờ, Vu Tiệp không thích trang điểm, cũng không thích cảm giác từng lớp từng lớp phấn và kem các loại trát lên trên mặt nên cô chỉ dưỡng da bằng cách đơn giản nhất, giữ da sạch sẽ là được rồi.

”Chị này, chị có làn da rất đẹp, nếu dùng thử sản phẩm trang điểm của chúng tôi, chắc chắn sẽ càng xinh đẹp hơn:, cô gái bán hàng vẫn không ngớt giới thiệu.

“Da cô ấy hơi nhờn, có thứ nào thích hợp không?” Tấn Tuyên đứng bên cạnh cô, nhìn một loạt sản phẩm rồi hỏi.

Vu Tiệp trợn mắt nhìn, ai khiến anh nhiều chuyện!

Cô bán hàng vừa nghe thế liền vội vã giới thiệu vài loại dưỡng da dành riêng cho da nhờn. Sau còn chủ động nắm lấy tay Vu Tiệp, bôi lên đó một ít, đây là sản phẩm dưỡng da dạng phun sương mới nhất của chúng tôi, rất thanh mát, hoàn toàn không có nhờn, rất thích hợp dùng trong mùa hè”.

Thấy cô bán hàng nhiệt tình như thế, Vu Tiệp cũng không tiện từ chối nên đành gật đầu phụ họa.

Tấn Tuyên đưa tay khẽ sờ lên mu bàn tay Vu Tiệp, gật đầu với cô: “Tốt thật đấy”.

Vu Tiệp khẽ cắn răng, rút tay lại, trừng mắt nhìn. Anh còn muốn gây bao nhiêu chuyện nữa đây? Bên cạnh, Hình Vi đã đứng ngơ ngẩn, còn Trịnh Phong thì lặng lẽ phía sau lưng không nói một lời.

Trong lòng cô cảm thấy hơi tức tối. Anh ta cố ý gây chuyện để Trịnh Phong và Hình Vi thấy giữa bọn họ có gì mờ ám không trong sáng đây mà.

Đáng ghét thật, cô quyết không để cho anh ta đục nước béo cò đâu.

Vu Tiệp mỉm cười nói với cô bán hàng: “Xin lỗi, tôi chỉ quen dùng nhãn hàng quen thuộc”.

Cô quay người nắm lấy tay Trịnh Phong nói: “Buổi chiều chúng ta còn đi xem phim mà, đúng không? Chắc sắp đến giờ rồi nhỉ?”. Nói xong, cô nhìn Tấn Tuyên, cười vẻ tự nhiên với anh: “Thật ngại quá, chiều nay chúng tôi còn đi xem phim nên phải đi trước đây, hai người dạo phố vui vẻ nhé”

Hình Vi đứng cạnh mỉm cười gật đầu, ánh mắt thoáng vẻ nhẹ nhõm.

Yên tâm, cô tự động biến mất ngay bây giờ mà, vẻ đáng thương trong mắt Hình Vi khiến Vu Tiệp cảm thấy không nhẫn tâm.

“Vu Tiệp, chiều nay em nhớ đến nhà anh sớm, hjoom qua mẹ anh còn nói lâu quá rồi em không đến thăm bà đấy.” Ánh mắt Tấn Tuyên lộ rõ vẻ đắc ý, nụ cười bên khóe môi càng lộ rõ hơn.

Ôi trời, sao cô lại quên được nhỉ! Hôm qua Vu Lâm nói chú Tấn mời cả nhà sang bên ấy ăn cơm.

Hai nhà họ không xa nhau lắm nên thường làm những bữa cơm gia đình nho nhỏ để cùng ăn uống, hàn huyên. Hơn nữa mẹ Tấn Tuyên rất quý Vu Tiệp, còn yêu thương, chiều chuộng hơn cả mẹ cô, thế nên mỗi lần như thế đều dặn cô phải đến bằng được.

Vu Tiệp nghiêng rằng: “Biết rồi”, sau đó kéo Trịnh Phong đi trước.

Thực sự cô không muốn nhìn thấy mặt Hình Vi méo xệch giống như ăn rau đắng chút nào, cô biết có cổ giải thích thế nào cũng không được, chắc chắn Hình Vi đã hiểu lầm quan hệ giữa cô và Tấn Tuyên.

Mặc kệ cô ta, Vu Tiệp nhanh chóng kéo Trịnh Phong rời khỏi nơi mua sắm.

“Muốn xem phim gì?”. Trịnh Phong đột ngột cười hỏi.

Vu Tiệp chờ người ra, cười đau khổ nói: “Xin lỗi, tôi chỉ thấy anh ta phiền phức quá”.

“Nhưng anh ấy rất quan tâm đến cậu”, Trịnh Phong khẽ lắc đầu nói.

“Không nhắc đến anh ta nữa. Cậu muốn xem phim gì?” Tại sao lần nào Tấn Tuyên cũng đến quấy rầy sự tĩnh lặng của cô, lúc nào cũng chọc cho cô nổi điên lên mới thôi. Chẳng lẽ đùa bỡn với cô lại thú vị đến thế sao?

Trịnh Phong không nói gì, kéo cô đi về phía rạp chiếu phim.

Đến trước cửa nhà Tấn Tuyên, Vu Tiệp thấy da đầu mình có cảm giác gai gai, hễ cô nhớ đến gương mặt nửa cười nửa không cười của anh là lại thấy tức muốn chết.

Cô hít một hơi thật sâu, đừng ngó ngang gì anh ta nữa, cô đến là để thăm dì Tấn mà.

Cô vừa nhấn chuông, cửa đã nhanh chóng mở ra, khuôn mặt Tấn Tuyên đột ngột xuất hiện.

Anh vừa nhìn thấy cô là ánh mắt lại cong lên, cười khẩy và gọi: “Mẹ, Vu Tiệp đến rồi”.

Vu Tiệp vào nhà thay giày, Tấn Tuyên đứng sát lại gần thấp giọng hỏi: “Phim hay không?”

“Rất hay, rất lãng mạn.” Vu Tiệp chớp chớp mắt, nhờ phúc của anh mà cô được đi xem một bộ phim tình cảm, xúc động đến rơi nước mắt.

Vừa bước vào phòng, cô đã thấy mẹ Tấn Tuyên từ nhà bếp bước ra, đeo tạp dề, vui vẻ nói: “Tiểu Tiệp, soa lâu quá không thấy con ghé nhà chơi?”.

Thấy bố mình đã yên vị trên salon, đang uống trà trò chuyện với chú Tấn, cô cười nói: “Chào dì Châu, chào chú Tấn”.

Mẹ cô cũng đang bận giúp dì Tấn dưới bếp, còn Vu Lâm thì đang ngồi chơi vi tính trong phòng Tấn Tuyên.

“Sao lại gầy rồi, Tiểu Tiệp, con cứ gầy thế là dì đón con về đây ở đấy. Nhất định là do bố mẹ con không chịu cho con ăn ngon nên mới gầy thế này phải không?”, Dì Châu nâng gương mặt của Vu Tiệp lên quan sát, than vãn với vẻ xót thương.

“Không phải đâu ạ, giờ con đang ở trong ký túc xá, cơm cũng ngon lắm. Nhưng chắc chắn là không bằng tài nghệ của dì Châu rồi”, Vu Tiệp ôm choàng lấy dì Châu an ủi.

“Tự nó muốn ở lại trường đấy chứ, đã bảo nó là thức ăn trong trường có ngon lành béo bổ gì đâu, thế mà nó không thèm nghe.” Ông Vu lắc lắc đầu, đưa con gái nhỏ của ông không chịu nghe lời bố mẹ nói gì cả.

“Mẹ, mẹ nói muốn đón Tiểu Tiệp đến đây, không biết đã bảo bao nhiêu lần rồi. Mẹ cứ thế thì dì Phương sẽ cự nự cho xem.” Tấn Tuyên đứng một bên cười hì hì, đổ dầu vào lửa, ánh mắt lóe lên sự khiêu khích.

“Dì Châu, bắt công quá, tại sao dì cần Tiểu Tiệp mà không cần con?” Vu Lâm nhảy ra từ phòng Tấn Tuyên, vẻ mặt kém vui.

“Vì Tiểu Tiệp nhỏ nhất mà:, Dì Châu kéo tay Vu Tiệp, khẽ véo mũi Vu Lâm, ”đã lớn tướng rồi mà còn so bì với em gái”.

“Nó chỉ nhỏ hơn con một tuổi thôi mà”. Vu Lâm lắc lắc tay dì Châu về không phục, nũng nịu than vãn.

“Được, được, được, đón cả hai đứa đến, hỏi bố hai đứa xem có đồng ý không, chịu thì hôm nay dọn đến luôn”. Dì Châu ôm hai chị em, cười lớn nói.

Mọi người đều cười, vì ai cũng biết dì Châu thích có con gái.

Trước đây, khi Tấn Tuyên được ba tuổi, dì Châu cũng mang thai nhưng tiếc đã xảy ra một sự cố ngoài ý muốn, đứa trẻ bị sinh non, từ đó, dì Châu cũng không thể có con được nữa.

Bởi vậy, mỗi lần nhớ lại dì Châu lại tiếc vì mình không có số được nhờ con gái.

Bà rất thích hai chị em nhà họ Vu nên lần nào cũng đùa rằng cho bà một đứa đến ở cùng,

Lúc hai cô còn nhỏ, bà còn bảo sẽ cưới một trong hai cô cho Tấn Tuyên nữa.

Nhưng khi Tấn Tuyên trưởng thành rồi thì chẳng còn ai nhắc đến chuyện đó nữa, nhưng Vu Lâm vẫn nhớ rõ, lần nào cũng bám theo bố mẹ nhắc đi nhắc lại chuyện đó.

Dì Châu thích Vu Tiệp hơn một chút vì cô không thích nhõng nhẽo, cũng không hay lên cơn bướng bỉnh, luôn lặng lẽ một mình, dì Châu nhìn là thấy thương xót, luôn quan tâm cô hơn một chút.

Lúc nhỏ, mỗi lần thấy Tấn Tuyên bắt nạt Vu Tiệp là dì Châu luôn véo tai anh lên lớp cho một bài dài.

Vu Tiệp đứng ở ban công, từ tầng mười tám nhìn xuống, người và xe trên thành phố đông như kiến, nhỏ xíu, chậm chậm chuyển động.

“Mẹ anh thực lòng muốn em chuyển đến đây ở đây.”

Anh có thể nào để cô yên tĩnh một chút không? Cô thở dài, bỏ mộp ra trên lan can, dù cô muốn đến ở với dì Châu nhưng lại không muốn thấy anh, nếu ngày nào cũng phải nhìn thấy anh thì e rằng ghen bạo lực trong cô sẽ phát mất.

“Trừ pho anh dọn đến nhà tôi thì tôi sẽ dọn đến đây.”

“Anh cũng muốn em đến mà.” Tấn Tuyên giơ tay choàng qua cổ cô, ôm cô vào lòng.

“Tấn Tuyên, rốt cuộc anh muốn gì hả?” Cô cứ để mặc anh ôm, không thêm chống cự.

Vu Tiệp bỏ cuộc rồi, chắc cứ để anh ta muốn làm gì thì làm có lẽ anh ta sẽ không làm phiền đến cô nữa. Chính vì từ nhỏ đến lớn cô không thuận theo anh ta nên anh ta mới thấy có hứng thú chẳng, nếu cô cũng như Vu Lâm, chắc anh ta cũng sẽ dừng dừng, thờ ơ.

“Anh thích thấy em dữ dần gương vuốt nhe nanh”, Tấn Tuyên ghì chặt tay, cầm tựa lên đầu cô nói.

“Anh biến thái quá.” Vu Tiệp bị anh đè đến tức thở, hừ một tiếng.

Tay Tấn Tuyên dần dần còng qua eo cô, dần khéo chặt rồi chặt hơn nữa.

Cô giống như một con mèo nhỏ, lặng lẽ quan sát mọi thứ, nếu có người muốn tiếp cận, cô sẽ bỏ đi ngay. Khi anh muốn kéo cô trở lại thì cô lại càng nhảy xa hơn. Chỉ lúc anh chọc giận, khiêu khích thì mới có thể nhìn thấy chút tình cảm của cô.

Cô kỳ quặc như vậy đấy, luôn thấy phản cảm với ý tốt của người ta. Và cô càng kháng cự thì anh lại càng muốn đến gần hơn.

Anh tham lam hít ngửi mùi hương của cô, đôi môi vô thức ép sát vào gương mặt cô, da thịt của cô thật quá tinh khiết, trơn nhẵn mịn màng, cảm dỗ người ta không cách gì dừng lại được.

Vu Tiệp đập mạnh lên chân anh một cái.

Tấn Tuyên đau quá buông cô ra, lùi ra sau ba bước.

“Cơm xong rồi đây”, tiếng dì Châu vọng đến.

Vu Tiệp khẽ cười, vòng qua anh định đi vào trong nhà.

Tấn Tuyên nhẹ nhàng kéo cô lại, cô ngã vào lòng anh.

Anh tóm lấy tay cô, đặt lên ngực mình rồi nói: “Lần sau phải đập mạnh lên đây mới có tác dụng:.. Nói xong, anh nhanh chóng hôn chụt lên má trái cô một cái rồi mới chịu buông.

Vu Tiệp nghiêng răng, quay người bỏ vào trong nhà. Có lẽ phải trốn thật xa thì may ra mới không gặp phiền phức.

Chương 04 : Quả nhiên biết căn người.

Nằm trên giường nghe MP3, Vu Tiệp bỗng nhớ đến gương mặt ủ rũ của Vu Lâm lúc nãy.

“Lần này Tấn Tuyên qua lại với người ta hơn một tháng rồi.”

Vu Tiệp nhắm mắt lại, càng nghĩ lại càng thấy buồn cười, chỉ có thể nói rằng cô gái lần này khá lợi hại, đeo bám được lâu như thế mà thôi.

Cô trở mình, co người nằm nghiêng trên giường, bàn tay vô thức trượt lên tấm trải ga giường trắng toát khiến nó gợi lên những nếp nhăn, giống như trái tim cô vậy.

Tấn Tuyên vốn không muốn yêu đương gì, nhưng đến phút cuối những cô gái đó mới kịp nhận ra rằng, cái anh cần chỉ là niềm vui tự nguyện giữa đôi bên. Anh cứ mãi tận hưởng thú vui đó, giống như một số cậu trai thích xem hình các người đẹp, thích đi trên phố nhìn chằm chằm vào đuôi người ta vậy. Tấn Tuyên có đầy đủ các điều kiện: đẹp trai, dẻo miệng nên chỉ cần nghe anh ngoắc tay là mấy cô gái đó đều tự động tiến lại gần.

Lãng nhăng thì vẫn là lãng nhăng. Vu Tiệp ghét nhất thái độ ăn chơi đó, cho dù là con gái tự nguyện dính vào nhưng anh ta có thể nghiêm túc hơn được không?

Cô cũng đã từng khuyên Vu Lâm, nếu không chấp nhận được bản tính chơi bời của anh ta thì đừng nên hy vọng ở anh ta làm gì nữa, đợi anh ta dừng chân thì chắc Vu Lâm cũng thành bà cô già mất rồi.

Gần đây Trịnh Phong cũng đã có bạn gái, chính là cô bé khóa dưới lần trước gửi thư tỏ tình với cậu. Cô bé rất kiên trì, ngày nào cũng đứng dưới lầu ký túc xá của Trịnh Phong để đợi cậu cùng đi tự học. Trịnh Phong da mặt mỏng, sau n lần bị đám bạn cùng phòng trêu đùa, cậu cũng kéo cô gái kia bỏ đi.

Lúc ấy, bạn tự học của Trịnh Phong đã thay đổi.

Lúc nhìn thấy vẻ mặt bất lực của Trịnh Phong, Vu Tiệp không nhịn được cười to: “Nữ sinh bây giờ thật sự to gan và thẳng thắn thế à?”. Trịnh Phong bất lực gật đầu, cô bé kia bảo nếu Trịnh Phong còn từ chối nữa thì cô ấy sẽ nghỉ học luôn.

Vu Tiệp đã nhìn thấy cô nàng to gan theo lời kể của mọi người. Phương Vĩ Đình, cô gái người Tứ Xuyên nhỏ bé xinh xắn, gương mặt trắng trẻo, đôi mắt linh hoạt sống động. Thực ra nhìn cũng rất ổn nên cô khuyên Trịnh Phong, cứ thử qua lại xem, không chừng sẽ có kết quả tốt đẹp.

Trịnh Phong cũng đành thử chấp nhận cô nàng Phương Vĩ Đình đó.

Vu Tiệp ngồi thẳng dậy, tháo tai nghe xuống, ra ngoài đi dạo.

Thấy bố đang ngồi ở ngoài phòng khách, Vu Tiệp báo một tiếng: “con ra ngoài một lát”.

Mẹ cô từ trong bếp lộ đầu ra ngoài hỏi: “Đi đâu?”

“Tần bộ ạ.” Cô đã lớn thế này rồi mà bố mẹ còn lo lắng ư?

“Giúp mẹ đưa thứ này sang cho dì Châu đi. Chiều nay mẹ mới mua sò, chia bớt cho dì Châu một ít.” Nói xong, mẹ ô lau tay rồi quay người đi vào nhà bếp.

“Bảo chị Vu Lâm đi đi mẹ. Chẳng phải lần nào chị ấy cũng giành đến nhà Tấn Tuyên đó sao?”

“Nó ra ngoài đi chơi với bạn rồi.” Mẹ cô xách một chiếc túi to bước ra.

Vu Tiệp đón lấy với vẻ bất lực rồi ra ngoài.

Dì Châu thấy Vu Tiệp đến thì vui sướng kéo lại ngồi thủ thỉ tâm tình một lúc lâu. Hôm nay, Tấn Tuyên không có nhà, may thật, chí ít không nhìn thấy anh ta thì cô có thể ở lại nhà dì Tấn lâu hơn một chút.

Gần chín rưỡi, dì Châu mới thả cho cô về.

Vu Tiệp nghĩ nếu không đi nhanh thì khéo lại chạm mặt Tấn Tuyên, nên tốt nhất cứ chuồn đi vậy.

Xuống dưới lầu, cô băng qua bên kia đường đến trạm xe buýt bắt xe về nhà.

Qua đường, đứng ở cạnh trạm đợi xe buýt, cô thấy chỉ có vài người đang chờ xe/

Vu Tiệp buồn chán đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Một chiếc taxi lao đến, chậm chậm đỗ lại bên lề đường ngay trước trạm xe.

Một bóng dáng quen thuộc từ trên xe bước xuống, Tấn Tuyên?

Vu Tiệp nhìn thấy bóng anh lảo đảo, loạng choạng.

Sợ anh phát hiện ra mình, cô liền nấp sau bảng hiệu. Có điều, sự lo lắng của cô dư thừa mất rồi, bước chân Tấn Tuyên lảo đảo tiến về phía trước nhưng không hề qua đường về nhà.

Vu Tiệp tò mò nhìn theo, anh ta muốn đi đâu đây?

Tấn Tuyên lảo đảo bước đi, có phải anh ta uống nhiều quá rồi không? Nhìn dáng vẻ thì tám, chín phần là thế rồi.

Vu Tiệp lo lắng nên quyết định đi theo xem thế nào.

Tấn Tuyên ghé vào quầy hàng nhỏ mua một chai nước khoáng rồi tiếp tục bỏ đi.

Đi theo ở một khoảng cách xa xa, Vu Tiệp thấy anh bước vào một vườn hoa nhỏ ở góc đường, tìm thấy một chiếc ghế dài, sau đó ngồi phịch xuống.

Anh ta muốn đợi tỉnh rượu rồi mới về nhà ư?

Vu Tiệp thấy anh mở nắp chai nước, uống từng ngụm, từng ngụm lớn.

Xem ra Tấn Tuyên uống khá nhiều rượu, quả nhiên, chỉ lát sau đã cúi xuống nôn thốc nôn tháo.

Tấn Tuyên cảm thấy dạ dày mình như bị lửa thiêu đốt. Quỷ thật, hôm nay đúng là đại nạn, không ngờ khách hàng lại uống giỏi như vậy, anh cũng đành bó tay, chỉ còn nước tỏ ra cứng cỏi, thay giám đốc uống hết rượu. Mà đối phương thì trộn cả bia lẫn rượu, anh thì chưa ăn miếng nào, cũng phải để bụng rỗng uống theo.

Vừa ra khỏi đó anh đã cảm thấy đầu óc choáng váng nhưng vẫn phải cố gắng kìm chết, nếu nôn ra ngay trước mặt họ thì sau này còn làm ăn gì được nữa. Vậy nên, bằng bất cứ giá nào cũng phải nén nhịn. Nhưng vừa xuống xe, anh đã cảm thấy sắp không nhịn được nữa rồi. Anh vội vã tìm một vườn hoa, rồi tìm một vị trí thật khuất, nếu để người nhà nhìn thấy thì nhất định sẽ nói đến nhức đầu mắt.

Sao nôn rồi mà vẫn thấy đầu đau nhức thế nhỉ, dạ dày như muốn trào lên, hình như chút tàn dư sót lại cũng muốn đòi được ra ngoài vậy. Anh khó chịu gục đầu xuống, cố hết sức nôn ra, nhưng lại cảm thấy cổ họng khó chịu, chẳng nôn ra được gì. Dạ dày vẫn thiêu đốt ghê quá, mũi cũng bị nghẹt đến không thở được.

Bỗng nhiên, có người vỗ nhẹ lên lưng anh, cổ họng thoáng chốc như được thông hân, mọi thứ trong dạ dày lại đảo lộn, một lúc sau, anh mới cảm thấy khỏe hơn được một chút.

Một tờ khăn giấy ve vẩy trước mặt anh, Tấn Tuyên khó nhọc ngẩng đầu lên, mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt, Vu Tiệp. Sao cô ấy lại ở đây?

Ánh mắt anh mơ màng, khóe miệng vẫn còn sót lại chút dịch vị.

Vu Tiệp đưa tay lau miệng hộ anh, đón lấy bình nước khoáng trong tay anh, rồi dịu dàng ngồi thẳng dậy. “uống ít nước cho đỡ này.”

Tấn Tuyên ngoan ngoãn ngửa đầu uống một ngụm, sau đó lại thấy khó chịu, nôn ra toàn bộ.

Nhìn đồng hồ lớn trên mặt đất, Vu Tiệp cau mày, cúi xuống kéo tay anh đứng dậy: “Tìm chỗ khách đi”

Tấn Tuyên loạng choạng đứng dậy. chân đứng không vững lại lảo đảo tựa vào người cô.

Sao anh ta nặng thế này, bình thường nhìn anh ta cao cao gầy gầy, cứ ngỡ anh ta không nặng chút nào, bây giờ toàn bộ trọng lượng đè xuống thế này, đúng là không chịu nổi.

Vu Tiệp đỡ anh ngồi xuống một chiếc ghế khác bên cạnh.

Vừa ngồi xuống, Tấn Tuyên đã thở hổn hển ngã ra phía sau, dựa hẳn vào lưng ghế

“Không biết uống còn tỏ ra vẻ.” Vu Tiệp rút khăn giấy ra, khẽ lau mồ hôi trên trán anh. Tấn Tuyên vung tay gạt ra, cả người dựa sát lại gần, đôi tay ôm chặt lấy eo Vu Tiệp, tựa hẳn vào vai cô.

“Mèo nhỏ, hôm nay đến anh cần em.” Tấn Tuyên đột ngột cắn một cái thật mạnh vào má khiến cô đau thét lên. Cô liền đẩy mạnh anh ra, đầu anh lắc lư, lảo đảo rồi đổ ụp xuống vai cô.

Tốt bụng đến giúp lại còn cần người ta, thôi vứt anh ta ở đây cho xong, dù gì anh ta cũng là đàn ông, không đến nỗi bị cướp tiền cướp sắc đâu. Nghĩ vậy, Vu Tiệp đẩy mạnh anh ngã soài hẳn ra ghế, nhưng tay anh ghì chặt cô lại, tựa vào người cô, khóa chặt cô lại không cho nhúc nhích.

Anh ôm mạnh đến mức Vu Tiệp cảm thấy đau nhói, người say rượu thì khỏe như thế đấy. Mặc Vu Tiệp đẩy thế nào, anh cũng không buông tay, hai người cứ ôm chặt, dựa vào nhau trên chiếc ghế dài như vậy.

Vu Tiệp không hề giãy giụa, mặc kệ anh dựa vào mình. Anh ta say rồi, không biết đến khi nào mới tỉnh đây, không thể ngủ lại đây đến sáng được, cô thật sự rất muốn đẩy anh ta ra rồi bỏ chạy.

Tuy là mùa hè nhưng ban đêm khi có gió vẫn cảm thấy hơi lạnh, Vu Tiệp mặc áo ngắn tay ngồi trên ghế như thế được một lúc lâu thì bắt đầu thấy lạnh, mà Tấn Tuyên bên cạnh người lại như lò lửa... Có phải đây là hơi rượu đang phát ra như người già vẫn hay nói không? Đợi đến khi chát cồn toát ra từ những lỗ chân lông theo mồ hôi tuôn ra ngoài, người ta sẽ dần dần tỉnh lại.

Tấn Tuyên ngủ một cách hoàn toàn yên tâm. Tên này đúng là ở đâu cũng có thể ngủ được, hay vì nhìn thấy cô nên mới yên tâm ngủ như vậy.

Vu Tiệp khẽ cười khi thấy hơi thở nặng nhọc của anh. Cô chưa từng nghe nói Tấn Tuyên uống say bao giờ nên cứ tưởng anh uống rượu rất giỏi. Không ngờ anh lại nôn ngay trước mặt cô như thế. Lúc tỉnh dậy, nhất định anh ta sẽ đau khổ vì đã để cô trông thấy. Có điều như thế lại thấy anh ta có chút đáng yêu bởi bình thường, lúc nào anh ta cũng trêu đùa, chọc cô đến phát cáu.

Bây giờ cô rất muốn nhân cơ hội này xử lý anh như trong ti vi, vẽ mặt hề hoặc dán từ gì đó quái dị kỳ quặc lên người anh. Tiếc là chỉ nghĩ được như vậy vì cô không trang điểm nên lấy đâu ra son môi với bút kẻ mắt bây giờ.

Bị đè lên vai thật khó chịu, Vu Tiệp khẽ cử động vai để sửa lại tư thế, nhưng cô vừa động đây, đầu Tấn Tuyên đã bị mất đi chỗ dựa, trượt xuống phía dưới, Vu Tiệp vội đỡ lấy nhưng lại không giữ nổi khiến anh trượt ngã xuống đùi cô.

Đầu Tấn Tuyên gối lên đùi cô, cơ thể cũng co nghiêng trên ghế, hai tay buông thõng.

Nặng quá! Vu Tiệp bực mình véo mạnh vào tai anh, nhưng anh chỉ lắc lắc đầu, khỏe môi động đây rồi không phản ứng gì nữa, cố hết sức đưa tay lên cao nhưng đến lưng chừng lại rũ xuống.

Ánh trắng như nước, tỏa lên gương mặt đang say ngủ kia. Trong bóng đêm, gương mặt trở nên trắng sáng và trong suốt đến lạ kỳ, bốn bề tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở đứt quãng và yếu ớt của anh vờn nhẹ lên bàn tay đang đỡ lấy cổ anh của cô.

Vu Tiệp nhìn lên trời thở dài, tại sao cô lại phải theo anh ta đến đây cơ chứ, thà để anh ta tự sinh tự diệt cho rồi. Tốt nhất là để ăn mày lột hết quần áo, cướp sạch tiền của anh ta, sau đó một đám con gái háo sắc sẽ đến chụp hình xxx của anh ta, để tiếng tăm chơi bởi lan xa vụn dăm đi cho xong. Trong đầu cô nảy ra bao nhiêu ý tưởng, nhưng ngược lên nhìn chỉ thấy ánh trắng trên cao đang cười trộm, còn Tấn Tuyên vẫn thoải mái gối đầu lên đùi cô ngủ một giấc ngon lành.

Đầu mỗi lúc một nặng, mỗi lúc một thấp xuống, một cú gục giật mạnh là Vu Tiệp sự tỉnh.

Suýt nữa cô đã ngủ thiếp đi rồi, đùi tê nhức khiến cô phải cúi xuống nhìn. Anh ta vẫn còn ngủ! Hai người không biết đã ngồi được bao lâu mà cô suýt cũng ngủ mất.

Vu Tiệp định lúi diện thoại ra để xem giờ thì tiếng chuông điện thoại bỗng réo vang.

Cô nhìn thoáng qua, là nhà gọi, lại gần mười hai giờ nữa chứ!!!

“Vu Tiệp! Sao vẫn chưa về nhà?”, giọng mẹ vang lên.

“Mẹ, con đang ở nhà bạn.” Cô chớp chớp mắt, không ngờ lại khuya đến thế này rồi.

“Muộn thế rồi mà còn chưa chịu về?” Nghe cô bảo đang ở nhà bạn thì mẹ thở phào một tiếng.

”Con về nhà ngay đây:, Vu Tiệp lè lưỡi.

“Mau về nhà đi, con gái ở ngoài đường giờ này không an toàn đâu. Không có xe thì bắt taxi về.” Mẹ cô dặn dò phải hết sức cẩn thận, chú ý an toàn.

Tất máy, Vu Tiệp trợn mắt nhìn Tấn Tuyên đang say sưa ngủ. Chắc anh ta cũng đã tỉnh rượu đôi chút rồi, không thể cứ qua đêm thế này được, phải làm cho anh ta tỉnh mới được, cô không thể ngủ lang như anh ta được.

Vu Tiệp khê tát vào mặt: “Tấn Tuyên, Tấn Tuyên, dậy đi!”

Tấn Tuyên mơ màng mở mắt, dụi dụi mấy cái rồi lại ngủ tiếp.

“Còn ngủ à, dậy mau, anh không dậy là tôi đi đấy.” Vu Tiệp vỗ mạnh vào mặt anh. Cơn đau khiến Tấn Tuyên phải gượng mở mắt dậy.

“Làm gì thế?” Tấn Tuyên hươ tay, gạt tay cô đi, suýt nữa thì sượt qua mặt cô.

Đang ngủ ngon lành, đũa nào tới làm phiền anh vậy?

“Tấn Tuyên!” Vu Tiệp tức giận, đẩy mạnh một cái, anh lăn từ trên ghế cô xuống đất, ngã sòng soài.

Cuối cùng, Tấn Tuyên cũng tỉnh táo hơn nhiều, khê nheo mắt lắc lắc đầu để nhìn cho rõ ai đang ở trước mặt rồi ậm ừ thốt ra một câu: “Tiểu Tiệp?”

“Dậy mau, anh không đi thì tôi đi đấy, anh cứ ở đây mà ngủ tiếp đi.” Vu Tiệp vừa nói vừa nắm cổ áo định kéo anh dậy.

“Anh...” Tấn Tuyên ôm đầu, tóm lấy tay cô, chặt vật treo lên ghế, cố gắng tỉnh táo lại.

“Tỉnh chưa?” Về mặt anh ta như vậy thì chắc cũng khá tỉnh táo rồi nhưng vẫn thấy khó chịu, nghĩ thế nên cô chìa chai nước ra cho anh.

Tấn Tuyênnuosng vài ngụm lớn rồi thở dài một tiếng, nhưng vận bị nghẹn nên nước vào vừa trôi xuống cổ thì phát ra tiếng ợ rất lớn.

Vu Tiệp muốn nhin mà không nhin nổi, đành cười phá lên.

Nếu để mấy cô gái kia nhìn thấy bộ dạng Tấn Tuyên lúc này, nhất định sẽ vỡ mộng về anh ta mất. Công tử Tấn Tuyên đẹp trai hào hoa, anh minh thần vũ, lúc này lại nôn ra đầy đất trông rất thê thảm, lại còn ợ một cái về không hề che giấu, cứ nghĩ đến lại thấy buồn cười chết đi được.

Tấn Tuyên tức giận lẹp lấy cổ cô, áp sát mặt mình vào mặt cô, một tay bịt miệng cô lại, dọa dẫm: “Không được cười!”

Miệng bị anh bịt chặt nhưng cô vẫn không kiềm chế được tiếng cười của mình. Anh mà cũng có ngày hôm nay sao, Tấn Tuyên. Thật đáng đời!!!

Tấn Tuyên chỉ muốn cắn vào mặt cô một cái.

Vu Tiệp ngẩng đầu lên thì bị cụng đầu vào trán anh một cái.

“Xem ra anh ổn rồi, tôi về đây.” Vu Tiệp gạt anh ra, đứng thẳng dậy.

“Không được.” Tấn Tuyên vươn tay ra định kéo cô lại, nhưng cô đã tránh sang một bên. Khó khăn lắm mới nhìn được cười nên cô không muốn lằng nhằng thêm nữa. Tai càng ngày càng nóng, chắc lại đang bị mẹ mắng đây mà.

Tấn Tuyên bắt lực buông tay xuống, cố gắng hết sức đứng dậy, loạng choạng đi theo cô.

Vu Tiệp đi mấy bước lại quay đầu nhìn Tấn Tuyên chân nam đá chân chiêu ngay giữa đường, muốn qua bên kia để về nhà.

Nhưng để giữa đường thì anh lại không nhúc nhích gì nữa. Cả người anh hơi nghiêng, bước chân khê động đây, nhưng không có ý định đi tiếp.

Anh ta làm trò hề gì thế? Nhìn ánh đèn pha phía xa mỗi lúc một gần, Vu Tiệp cau mày, cái tên này sao thích gây chuyện thế nhỉ, không thể qua đường một cách an toàn, nhanh chóng hơn à?

Chêics xe chạy đến gần, thấy có người đang đứng giữa đường, nửa đi nửa không thì vội vã nhấn còi. Âm thanh nhức tai ấy xé tan màn đêm tĩnh lặng, bóp nghẹt tim cô. Phiền quá đi mất! Vu Tiệp cắn môi, lao đến kéo anh lại.

Người lái xe ló đầu ra, chửi thề một câu: “Muốn chết hả?” sau đó lao vút đi. Gió thổi tóc họ tung bay trong màn đêm.

“Mẹ Kiếp!” Tấn Tuyên tức tối vung tay, găm lên với chiếc xe đã chạy xa.

Vu Tiệp kéo tay anh lại nói: “Được rồi, được rồi” rồi dìu anh băng qua đường thật nhanh. Không thể yên phận giùm tôi được hay sao? Khuya thế này rồi mà vẫn chưa về nhà, chắc dì Châu lo lắng lắm đây. Thôi bỏ đi, đã trót làm người tốt thì phải làm người tốt đến cùng vậy. Nghĩ vậy, cô liền đưa anh về đến cửa nhà, nếu không lẽ như lại xảy ra chuyện thì cô cũng chẳng thể yên tâm mà về nhà được.

Vất vả lắm cô mới có thể dìu anh vào thang máy được. Vừa vào thang máy, cô liền để anh dựa vào vách thang máy rồi thở một hơi nhẹ nhõm. Vác một thân hình cao 1m80 lên người, đúng là không chỉ một bình thường.

Vu Tiệp cũng dựa vào vách đối diện với anh, khê hít một hơi thật sâu. Lúc này, cô còn thấy lạnh, sau màn vật lộn vừa rồi cũng toát hết mồ hôi, trán hơi nhũn lại, khuôn mặt cũng đỏ bừng cả lên.

Được rồi, đưananh ta về đến cửa là cô sẽ chuồn ngay, nếu để dì Châu nhìn thấy thì chắc chắn ngày mai nhà cô sẽ biết chuyện, không biết lúc ấy Vu Lâm sẽ nổi cơn điên đến cỡ nào nữa.

Tấn Tuyên ngửa đầu dựa vào vách, hé hé mắt, lộ đôi đồng tử đen láy, ánh nhìn gian tà đó khiến người khác phải run lên, Vu Tiệp cố hết sức để không nhìn đi nơi khác, vì lo anh không cẩn thận lại ngã gục xuống.

Anh nhìn một lúc rồi nhếch môi lên cười, bắt đầu nhích người chậm chậm lại gần Vu Tiệp.

Vu Tiệp lừ mắt nhìn anh, sắp được nghỉ ngơi rồi thế mà vẫn còn rảnh rỗi, lại còn muốn làm trò gì đây. Tấn Tuyên chống hai tay vào bên người cô, khóa cô lại trong lòng mình rồi cúi đầu nhìn cô với vẻ kỳ lạ.

“Em vẫn là tốt nhất.” Tấn Tuyên lăm bằm một tiếng rồi ôm chặt cô vào lòng, vùi đầu vào cổ, khê cắn vai cô.

Vu Tiệp dở cười dở khóc chống hai tay vào ngực anh, nhưng không thể nào gỡ bỏ đôi tay đó. “Buông tôi ra.”

Anh làm như không hay biết gì, càng cắn mạnh hơn khiến cô cảm thấy nhói đau nhưng hai tay bị giữ chặt nên chỉ còn nước dùng chân đạp anh ra, thế là anh liền đề lên hai chân, không cho cô động đây nữa.

Vu Tiệp tức tối hét lên: “Tấn Tuyên, đừng có mượn rượu làm càn!”

Môi lảng lnh loạt như thế, vòng tay mạnh mẽ như thế, khiến cô hiểu được khoảng cách giữa sức lực nam giới và nữ giới. Anh đang trong cơn say nên càng ép người quá đáng hơn, sự quẫn quýt mờ ám xuyên thấu cả hai người, trong không gian chật chội khép kín đã thổi bùng lên một cơn sóng nóng bỏng, hun đốt mọi thứ.

Bỗng có tiếng nhạc réo rất vang lên, Vu Tiệp cảm thấy từng đợt rung lên trong túi mình, di động của cô đang đổ chuông.

Vu Tiệp cắn mạnh vào anh, hét lên: “Buông tôi ra”.

Cơn đau khiến anh phải ngẩng đầu lên, nhưng đôi tay vẫn ôm chặt lấy cô.

Vu Tiệp chặt vật lỏi điện thoại ra, là mẹ cô gọi đến!

“Mẹ, lát nữa con về ngay.” Không đợi mẹ tra hỏi. Vu Tiệp đã vội khai báo. Nếu cô không về ngay thì chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Nghe thấy thế, Tấn Tuyên nheo mắt lại liếc cô, nở nụ cười nham hiểm.

“Sao còn chưa chịu về, mấy giờ rồi hả?” Bên kia vọng đến tiếng quát giận dữ của mẹ. Ôi trời ơi, thái hậu nổi giận thì không phải chuyện đùa rồi.

“Con về ngay, con về ngay.”

Bỗng cô không còn nghe thấy tiếng mẹ vọng lại bên tai nữa. Di động tự nhiên biến mất đâu rồi? Vu Tiệp ngẩn ra nhìn điện thoại của mình đang nằm trong tay Tấn Tuyên, trong lòng cuống lên, quỳnh quáng chồm đến giật lại, anh ta muốn gì đây? Điện rồi chắc, muốn hại cô chết à?

Tấn Tuyên đắc ý nghiêng đầu tránh sang một bên, đưa điện thoại lên trước miệng nói: “Dì Phương, hôm nay Tiểu Tiệp không về đâu”

Vu Tiệp chờ ra như khúc gỗ.

Tấn Tuyên chết tiệt, cô phải giết anh ta! Cô giơ chân lên, vận hết sức đá một cái vào bắp chân anh.

3. Chương 05 - 06

Chương 05: Tôi phải giết anh

Tấn Tuyên đáng chết, cô phải giết anh ta! Cô giơ chân lên, đá vào bắp chân của tên sói già một cái.

“Ui da!” Tấn Tuyên đau quá, ôm chân ngồi phịch xuống sàn thang máy.

Vu Tiệp chồm lên định giật lại điện thoại nhưng Tấn Tuyên đã giấu vào trong lòng mình.

Tiếng mẹ cô vọng ra trong điện thoại: “Tấn Tuyên? Vu Tiệp!”.

Tấn Tuyên cười ranh mãnh vừa ôm chân vừa hét lên vào điện thoại: “Dì Phương, hôm nay muộn quá rồi, Tiểu Tiệp nói ngủ lại nhà con, ngày mai con đưa cô ấy về”.

Vu Tiệp tức giận đến nỗi hai mắt đỏ cả lên. “Tấn Tuyên, cầm miệng lại cho tôi.” Nhưng dù cô tranh cướp thế nào thì vẫn không chạm được vào điện thoại. Tức chết mất thôi, mẹ ơi đừng nghe lời anh ta nói!!!

“Cái con bé này, ở bên nhà con mà dám nói dối dì là đang ở nhà bạn. Được rồi, khuya thế này rồi mà về nhà dì cũng không yên tâm, tối nay bảo nó ngủ lại nhà con đi”, giọng mẹ cô vang lên rất rõ trong điện thoại.

Tấn Tuyên cười gian, trả lời: “Vâng, vâng, vâng”.

Vu Tiệp trợn mắt, tức giận. Sao mẹ cô lại có thể làm vậy được cơ chứ!

“Mẹ, con về nhà ngay đây!” Cô chồm đến hét vào chiếc điện thoại.

Nhưng mẹ cô vốn không thể nghe thấy vì Tấn Tuyên đã nhanh chóng tắt máy.

“Tôi phải giết anh!” Vu Tiệp tức giận nhào đến, nắm áo anh, cướp lại điện thoại của mình. “Anh bị thần kinh hả? Ai cần ngủ lại nhà anh?” Vu Tiệp cuống lên định giật lại điện thoại để giải thích rõ cho mẹ mình biết.

Hai người đang vật lộn, giằng co với nhau, đúng lúc ấy bỗng “Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

“Tiểu Tiệp!”

Hai người dừng lại, quay đầu nhìn, rồi cùng ngẩn người ra.

“Dì Châu?”, “Mẹ?” Cả hai đồng thanh kêu lên.

Dì Châu nhìn hai người đang ngồi dưới sàn, Vu Tiệp chồm lên người Tấn Tuyên, hai tay túm lấy tay anh, Tấn Tuyên ngồi dưới đất, hai tay giơ cao lên trời, trong lòng bàn tay là một chiếc điện thoại.

“Hai đứa đang làm gì vậy?” Dì Châu khẽ cười, lớn thế này rồi mà còn làm loạn như trẻ con.

“Con...” Mặt Vu Tiệp đỏ bừng lên, đến tâu và cổ cũng nóng rực lên, cô cúi đầu nhìn Tấn Tuyên đang bị mình đè lên, vội vã nhảy lùi sang một bên.

Tấn Tuyên trấn tĩnh lại rất nhanh, khéo môi nhếch lên: “Mẹ, hôm nay Tiểu Tiệp ngủ lại nhà mình”. Đôi mắt dài đặc ý liếc cô một cái, xem lần này cô có ngoan ngoãn ở lại không nào.

“Thảo nào vừa nãy mẹ con gọi đến hỏi sao giờ này vẫn chưa chịu về. Dì thấy Tấn Tuyên mãi mà chưa về nên lo lắng xuống dưới xem thế nào. Hay thật, cả hai đứa cùng về một lúc”. Dì Châu vừa nghe nói Vu Tiệp ngủ lại nhà mình thì rất vui sướng.

“Dì Châu, con...” Vu Tiệp chưa kịp giải thích gì thì đã bị dì Châu nắm tay, lôi vào nhà.

Tấn Tuyên ngồi đây, tay cầm điện thoại, đi theo sau. Lúc quay đầu lại, cô nhìn thấy anh đang cười thầm về đặc ý. Tức chết đi được, Tấn Tuyên chết tiệt, Tấn Tuyên thối tha, hại cô giải thích thế nào cũng không xong!

Vu Tiệp miễn cưỡng để dì châu kéo vào nhà.

Vừa vào trong, dì Châu đã kéo cô vào phòng dành cho khách.

“Tiểu Tiệp, bao nhiêu lần bảo con ở đây mà vẫn không chịu. Thực ra, dì đã dọn dẹp xong cả rồi, con xem có thiếu gì không?” Dì Châu chỉ căn phòng, vui vẻ vỗ lên tay Vu Tiệp hỏi.

Vu Tiệp nhìn một lượt, căn phòng rất ấm áp, rèm cửa, ga chải giường, chăn nệm đều một màu tím nhạt, nhìn rất dễ chịu. Nhưng cô đang ôm một bụng đầy lửa giận nên làm gì có tâm trạng mà thưởng thức, chỉ có thể cười khan, hôm nay muốn về nhà cũng không được nữa rồi. Trong thâm tâm, cô đã muốn xé nát, băm vằm Tấn Tuyên vô số lần nhưng đối mặt với dì Châu thì cô còn làm được gì đây.

“Nếu Tiểu Tiệp không thích phòng này thì có thể ngủ ở phòng con.” Không biết Tấn Tuyên chui ra từ lúc nào, đang dựa người vào khung cửa, cười ra vẻ quan tâm.

“Tiểu Tiệp, con thấy thế nào? Ở đây có hơi đơn giản, nếu không thích thì con có thể đổi với Tấn Tuyên”, dì Châu hỏi với vẻ thân mật.

“Không cần, không cần ạ, ở đây là tốt lắm rồi.” Vu Tiệp vội vàng từ chối, trừng mắt với Tấn Tuyên, cô thêm vào mà ngủ ở phòng anh.

Tấn Tuyên mím môi, cười trộm.

Dì Châu quay lại quở trách anh: “Xem cả người con bốc mùi rượu kìa, lại uống nhiều quá rồi. Lúc nào cũng về trễ, cũng chẳng nghĩ đến chuyện làm ảnh hưởng đến giờ giấc nghỉ ngơi của bố mẹ”

Tấn Tuyên thu nụ cười lại, ngoan ngoãn bước vào, khẽ ôm cổ mẹ nói: “Không nhiều mà, lần sau con không dám nữa!”. Nói xong, anh chớp chớp mắt với Vu Tiệp, cuối cùng anh đã thỏa mãn rồi. Thấy cơn giận dữ cổ kìm nén trên gương mặt cô, trong lòng anh thấy vui khôn xiết. Lần này, chắc mèo hoang nhỏ tức lắm đây!

“Dì Châu, dì ngủ trước đi, con tự lo được mà!” Vu Tiệp vừa nói vừa khẽ vuốt lưng giúp bà bớt giận.

“Ừm, Tiểu Tiệp vẫn ngoan nhất. Đúng rồi, sữa tắm và dầu gội đầu đều mới cả, dì đi lấy một bộ cho con. Áo ngủ để trong tủ, con xem có hợp không?” Dì châu nói xong liền đi lấy đồ dùng cho cô.

Tấn Tuyên vừa thấy mẹ mình ra ngoài là vội tiến đến trước mặt Vu Tiệp, cười hí hí như muốn nói gì.

“Stop!” Vu Tiệp đưa tay ra ngăn anh lại, khẽ quát: “Anh ra khỏi đây ngay cho tôi! Món nợ hôm nay để lần khác tôi tính sổ với anh!”.

Tấn Tuyên mỉm cười đưa hai tay lên, gật đầu đầu hàng: “Ok,ok. Anh không làm phiền em nữa!”. Anh từ từ bước ra khỏi phòng, ngẩng lên chớp chớp mắt với cô về bí ẩn: “Anh ngủ ngay phòng bên cạnh thôi”.

Lúc Vu Tiệp túm lấy cái gối trên đầu giường ném về phía Tấn Tuyên thì anh đã biến mất.

Vu Tiệp tức tối bước lại, nhặt gối lên rồi trở về giường, buồn bực ngồi xuống.

Bỏ đi, bỏ đi, có giận nữa cũng vô ích, lại càng khiến tên kia khoái chí! Đêm nay cứ ngủ tạm lại đây đã, buồn phiền gì của ngày mai thì để ngày mai hẵng tính, chỉ cần nghĩ đến cơn điên của Vu Lâm là cô thấy đau đầu rồi!

Dì Châu mang cho cô một bộ sữa tắm và dầu gội mới, sau đó lại lấy một bộ đồ ngủ mới tinh trong ngăn tủ, còn có cả một bộ đồ lót đưa cho cô.

Vu Tiệp mở to mắt, dì châu chuẩn bị chu đáo quá.

Dì Châu khẽ véo má cô: “Đã nói với con là đến đây ở với dì lâu rồi mà, những thứ đồ này đã mua từ lâu rồi. Hôm nay nghỉ ngơi đi, sáng mai dậy ăn sáng với dì nhé”.

Vu Tiệp cười khẽ rồi gật đầu, không phải cô không muốn ở cùng dì Châu, mà chẳng qua vì bất đắc dĩ thôi. Ai bảo nhà dì có tên hỗn thế ma vương, còn cô thì lại là khắc tinh của hắn, hễ đụng nhau là trời long đất lở khiến cả nhà chẳng thể yên ổn nổi.

“Dì Châu đi ngủ sớm đi, làm phiền dì đến giờ này vẫn không ngủ được, con thấy ngại quá.” Vu Tiệp cúi đầu, đều do Tần Tuyên chết tiết mà ra.

“Quen rồi, Tần Tuyên chưa về thì dì cũng không ngủ nổi.” Dì Châu vỗ vai cô nói tiếp: “Mau đi tắm đi, chắc con cũng buồn ngủ rồi. Dì đi ngủ trước đây, có cần gì thì con tìm Tần Tuyên nhé”.

Vâng... vâng, Vu Tiệp gật đầu lia lịa, đẩy dì Châu ra ngoài. Trong lòng thầm nhủ, mình cóc thèm tìm cái tên Tần Tuyên chết bầm đó, anh ta chắc chắn không tha cho mình đâu.

Dì Châu đã đi ngủ. Vu Tiệp ôm bộ đồ và đóng sữa tắm vào phòng tắm. Lúc đi ngang phòng khách, cô không thấy Tần Tuyên đâu thì mừng thầm, lúc này anh ta say như thế, chắc bây giờ đã ngủ rồi.

Cảm thấy hơi yên lòng, cô bước vào nhà tắm, định tắm một cái cho sạch sẽ, ban này bị Tần Tuyên hành hạ làm cô mồ hôi mồ kê đầm đìa cả.

Tắm xong, mặc đồ lót vào, Vu Tiệp mới phát hiện ra áo lót hơi nhỏ, không thể cài móc sau lưng. Vu Tiệp ử rử nhìn mình trong gương, chiếc áo lót không cài được móc đang treo lơ lửng trên vai, nơi mềm mại ấy không được che chắn kỹ. Cô xấu hổ đỏ cả mặt, nhưng không thể không mặc được.

Vu Tiệp cắn môi, mặc quần áo ngủ vào, tuy áo lót không cài được nhưng nhìn bên ngoài thì cũng không phát hiện ra, vả lại mọi người đã ngủ hết rồi, chắc không ai để ý đâu. Ngày mai đợt áo lót của mình khô rồi mặc lại cũng được. Cô vội vã giặt giữ quần áo của mình rồi định lên lên vào phòng hong khô đồ/

Mọi thứ đã giặt xong nhưng cô vẫn không yên tâm nên thử soi mình trong gương lần nữa, do dự một lúc lâu rồi vắt khăn bông lên cổ, cũng may nó rủ xuống che được phần ngực. Thế này chắc không sao rồi, cô nhẹ mở cửa, thò đầu ra ngó nghiêng, đồng hồ lên nghe ngóng một lúc, hình như đều ngủ cả rồi, tốt quá.

Cô tắt đèn phòng tắm, một tay giữ lấy quần áo lót vừa giặt xong, tay kia che ngực, dè dặt về phòng.

Lúc đi ngang qua nhà bếp, thỉnh thoảng một bóng đen lướt qua trước mặt, chiếc khăn bông trên cổ bị người nào đó phía sau lưng rút mất, cô kinh hoàng hét lên, nhưng tiếng kêu chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng thì miệng cô đã bị một bàn tay to lớn bịt chặt, chỉ có tiếng “hự” khẽ phát ra.

Tần Tuyên!

Cô huých cùi chỏ về phía sau, anh lùi lùi, bèn tay bịt miệng cô cũng lỏng ra, rồi xoay người cô lại để đối diện với anh.

Khó khăn lắm miệng mới được giải thoát, Vu Tiệp há miệng ra định trách mắng thì tay anh đã chụp đến, mắt nhìn về phía phòng ngủ, chu môi ra hiệu đừng làm ồn để người lớn ngủ.

Vu Tiệp đành nuốt cơn giận xuống, trừng mắt ra hiệu bảo anh thả mình ra.

Tần Tuyên phớt lờ cô, cúi xuống ngửi hương thơm tỏa ra từ người Vu Tiệp. Thơm quá, cùng một loại sữa tắm, sao trên người cô lại thơm một cách đặc biệt thế, có phải do da cô cũng rất trơn mịn không?

Vu Tiệp một tay túm chặt quần áo, tay kia cố gắng đẩy anh ra.

Gương mặt Tấn Tuyên mỗi lúc một gần, đè cả người cô ngã xuống salon. Vu Tiệp hoảng hốt đá ra, nhưng chân lại bị anh đè chặt, không cử động nổi.

Vu Tiệp đánh loạn xạ lên mặt anh, Tấn Tuyên đưa một tay ra đỡ, một tay vòng qua eo cô siết chặt lại, cả người anh đã đè lên người cô.

Xoẹt... xoẹt... xoẹt, toàn thân Vu Tiệp nóng ran!

Áo lót đã lỏng ra sau cuộc vật lộn lúc nãy, phần ngực chỉ cách có một lớp áo vải mỏng manh, hoàn toàn ép sát vào khuôn ngực rắn chắc, mạnh mẽ của anh. Sự tiếp xúc thân mật này đã khiến phần nhạy cảm thấy bắt đầu biểu tình, từng sợi lông mao đều dựng lên, hai đỉnh ngực cũng đòi đứng dậy. Cảm giác xấu hổ thiêu đốt cả người cô, toàn thân nóng rực, hơi thở bắt đầu rối loạn. Nhịp tim đập loạn trong lồng ngực như con ngựa hoang được giải phóng chạy cuồng lên, lồng ngực phập phồng dữ dội càng ép sát vào anh hơn, nảy sinh ra một sự ma sát kỳ diệu.

Tấn Tuyên khựng lại, người nằm dưới kia đang khẽ run run kháng cự. Cô ấy không mặc áo lót!

Mềm mại làm sao, bầu ngực căng tròn mềm mại đang ép sát khiến anh có cảm giác như đang đè lên một cây kẹo bông. Trong đầu anh vô thức xuất hiện cảnh tượng rất cảm động: da thịt trắng như ngọc, làm da mềm mại trơn nhẵn, những đường cong tuyệt mỹ, bầu ngực đang dựng thẳng như núi xanh đồi biếc thì vào ngực anh. Một dòng máu nóng không thể kiềm chế đang rạo rực dâng lên, trào thẳng lên đầu, chạy lên đến mũi, dòng nhiệt lưu nóng bỏng đỏ như muốn trào ra khỏi mũi anh, anh bắt đầu thấy mũi mình nóng nóng, ngứa ngứa. Phản ứng của thân dưới cũng bắt đầu thay đổi một cách khó kiểm soát.

Vu Tiệp nhạy cảm phát giác ra sự thay đổi trên người anh, sự động chạm ấy khiến cô xấu hổ. Cô trừng mắt nhìn gương mặt đàng hoàng kia, một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra từ mũi anh. Anh ta dám chảy máu mũi!

Đồ sói háo sắc siêu biến thái!

Vu Tiệp cắn mạnh vào cằm Tấn tuyên khiến anh đau quá phải buông cô ra.

Cuối cùng, tay phải đã có được tự do, cô lấy hết sức đâm thẳng vào mũi Tấn Tuyên một phát.

“Á!” Tấn Tuyên bị đâm, đập mạnh người vào tường.

Vu Tiệp tức giận chồm đến, bồi thêm hai cú đập vào mông Tấn Tuyên.

Sói háo sắc!

Sau đó, cô quay người trốn vào phòng mình, cuống cuồng đóng chặt cửa lại!

Chương 06: Không thể cầm lòng

“Tiểu Tiệp, Tiểu Tiệp...” Tiếng gọi xa xăm vọng đến, kéo cô về vùng ánh sáng chói chang rực rỡ. Vu Tiệp dần dần tỉnh ngủ, mơ hồ nghe thấy tiếng gọi cùng tiếng gõ cửa không ngừng vang lên.

“Tiểu Tiệp, đã dậy chưa?” Di Châu? Vu Tiệp bỗng tỉnh hẳn, cô đang ở nhà họ Tấn. “Di Châu, con dậy ngay đây.” Cô đáp lại một tiếng rồi lật người nhảy xuống giường, chạy đến cửa phòng, khóa vẫn cài chặt, cô thở phào một cái, may quá.

Cô cầm áo lót treo ở lưng ghế lên kiểm tra, tốt, phơi cả đêm qua giờ đã khô hoàn toàn. Cô lấy quần áo chui trở lại vào chân, thay đồ lót dưới ấy, rồi mặc vào áo T-shirt và quần jeans hôm qua.

Bỏ quần áo lót vừa cởi vào một chiếc túi, Vu Tiệp định sẽ mang về nhà.

Vuốt vuốt lại mái tóc, cũng may không đến nỗi rối lăm, nếu không thì ra ngoài với bộ dạng này, cô sẽ dọa mọi người chết khiếp. Bố mẹ cô luôn nhắc là không được tỏ ra tùy tiện ở nhà người khác, về điểm này thì rất ngoan ngoãn nghe lời.

Mở cửa ra, cô thấy Di Châu đang bày biện bát đĩa trên bàn ăn. Vừa thấy cô bước ra, Di đã cười vẫy tay gọi cô lại: “Tiểu Tiệp, mau đi rửa mặt mũi rồi ra ăn sáng”.

Vu Tiệp gật đầu cười, vuốt lại mái tóc trước trán, mong nó nằm ẹp xuống một chút.

Cô đi về phía phòng tắm, cửa phòng đang khóa, chú Tấn dậy rồi ư? Cô quay lại nhìn đồng hồ, mới tám giờ. Hôm nay là Chủ nhật mà, mọi người lại dậy sớm thế sao? Liếc một cái về phía phòng Tấn Tuyên, cánh cửa đang khép hờ, con sâu lười đó nhất định vẫn chưa dậy. Đêm qua uống nhiều như thế, lại ... lại ngủ muộn như vậy, chắc chắn không thể dậy sớm, cô phải ăn sáng thật mau rồi chuôgn, xin đừng bắt cô nhìn thấy gương mặt xấu xa kia nữa. Nếu không, cô sẽ chẳng dám bảo đảm mình không điên lên đập cho anh ta một trận nhớ đời đâu.

Cửa phòng tắm mở ra, Vu Tiệp chỉ có một ao ước là mình có thể trốn ngay về phòng bởi người mà cô không mong muốn gặp nhất giờ phút này đang đứng hiên ngang trước mặt, đôi mắt đáng ghét và cái miệng đáng hận ấy đã xuất hiện trước mắt cô một cách rõ ràng.

“Chào!” Tấn Tuyên vừa nhìn thấy cô thì ngẩn ra một lúc, buông bàn tay đang che mũi xuống. Ôi, một chiếc mũi đẹp làm sao, sưng đỏ lên như một quả bóng bàn, sống mũi còn có một vết bầm đỏ nữa chứ.

Đáng đời! Vu Tiệp lách người vào phòng tắm rồi đóng sầm cửa lại.

Xem anh ta còn dám làm bậy được nữa không? Mới nghĩ đến chuyện tối qua tôi là Vu Tiệp tức đến nỗi toàn thân run lên. Nếu không phải đang ở trong nhà họ Tấn thì cô đã cho anh ta biết tay rồi. Anh ta... anh ta dám đối xử với cô như thế! Vu Tiệp đỏ bừng mặt, hậm hực vốc nước vỗ vỗ lên mặt, nhưng hơi nóng trên mặt cô rửa thế nào cũng không trôi sạch, sự thân thiết da thịt đầy mờ ám ấy cứ quấy rầy đầu óc cô, cảm giác phiền phức ấy cứ hành hạ cô trong giấc mơ.

Cô vỗ mạnh vào mặt mình nhưng bóng người trong gương với đôi má đỏ như hoa đào, đôi môi khê run, những giọt nước lăn trên trán, theo sống mũi rơi xuống, thấm ướt một khoang ngực áo cô là sao.

Cô lắc mạnh đầu, không được nghĩ nữa, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, phải bình tĩnh lại, tuyệt đối không được để anh ta ảnh hưởng đến mình, cũng không được để anh ta phát hiện ta cơn giận của mình, mình càng tức giận thì anh ta càng khoái chí!

Đánh răng xong, cô cầm khăn bông lên, lau thật kỹ gương mặt của mình, sau khi hít thở thật sâu, ngẩng nhìn mình trong gương, dần dần tâm trạng của cô cũng ổn định, sự trầm tĩnh thường ngày của cô đã quay về, lúc này trái tim mới thấy thoải mái hơn.

Không sao, mặc kệ anh ta đi, hôm qua anh ta uống say quá nên mới lên cơn chọc tức cô, Lúc tỉnh táo, anh ta sẽ như trước kia, không dám chọc giận cô nữa. Ừ, chắc chắn là vậy, không sao đâu!

Cô cố gắng nặn một nụ cười để động viên mình. Vu Tiệp, đừng để anh ta làm ảnh hưởng đến người, cố lên!

Vu Tiệp mở cửa phòng tắm, bước về phía phòng ăn, Tấn Tuyên đã ngồi ở một góc bàn.

Cô không để ý anh, ngồi xuống góc bên kia của bàn!

Dì Châu múc cháo và bánh quẩy vào bát đặt trên bàn, rồi múc cháo cho cô, vừa hỏi rất ân cần: “Tiểu Tiệp, hôm qua ngủ có ngon không?”

“Dạ, ngon lắm ạ.” Vu Tiệp mỉm cười gật đầu, không hề có ý định nhìn thẳng vào người đang ngồi đối diện với mình.

“Tấn Tuyên, con làm sao thế này?” Dì Châu đột ngột kêu lên kinh ngạc. Vu Tiệp ngược lên đảo mắt về phía anh thật nhanh. Hình như dì Châu đã phát hiện ra sự bất thường trên mũi anh ta rồi.

“Không sao đâu, tối qua con không cẩn thận nên đụng vào tường.” Tấn Tuyên liếc cô một cái, nói gọn lỏn.

“Ở nhà mình mà cũng bị đụng à?” Dì Châu đặt bát xuống, bước lại gần, nâng mặt anh lên, khê sờ mũi về thương xót. “Có đau không?”

Thấy vẻ đau lòng của dì Châu, trong lòng Vu Tiệp cảm thấy có chút hổ thẹn, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười trong mắt Tấn Tuyên, lửa giận trong lòng cô đã lấn át sự xấu hổ, do anh ta tự chuốc lấy thôi!

“Không sao, con đã bôi thuốc rồi”, Tấn Tuyên liếc trộm Vu Tiệp nói.

“Đúng là, lớn đầu rồi còn như trẻ con!” Dì Châu buông tay ra, từ từ ngồi xuống ghế, múc thêm cháo vào bát mình.

“Hà hà, Tiểu Tiệp, ăn bánh quẩy này, nó lúc nào cũng thế, lần nào ngã dập mặt dập mũi cứ cười toe toét!” Dì Châu vừa gấp cho Vu Tiệp một chiếc quẩy vừa nói.

Vu Tiệp vội nhận lấy, đặt vào đĩa mình rồi cúi thấp đầu, lặng lẽ ăn, lòng thầm quyết định sẽ không nhìn cái tên đáng ghét đó nữa.

“Tiểu Tiệp, không thích ăn à?”, Dì Châu nhận ra vẻ không vui của cô, lo lắng hỏi.

“Dạ không, con thích lắm.” Vu Tiệp vội vã lắc đầu đáp, khoe mắt vô thức lướt ngang Tấn Tuyên

Anh không nói gì mà chỉ lặng lặng ăn cháo, ánh mắt mơ màng nhìn về phía cô. Vu Tiệp trừng mắt một cái rồi lại cúi đầu, tiếp tục ăn phần của mình.

“Tiểu Tiệp lúc nào cũng ngoan, giá mà con thường xuyên đến đây với dì thì tốt quá.” Dì Châu không ngừng gấp rau vào bát, giục cô ăn thêm.

Cô mỉm cười không đáp. Cô đâu dám nhận lời đến đây, chỉ mới ở lại một đêm thôi mà cô đã thấy ngứa ngáy toàn thân rồi, nếu ở lâu dài thì khách nào muốn lấy mạng cô, tuyệt đối không thể được. Trong lòng cô thầm xin lỗi dì Châu, nếu Tấn Tuyên không có ở nhà thì nhất định con đã đến đây ở với dì rồi.

“Tấn Tuyên, con sao vậy?” Tiếng kêu ngạc nhiên của dì Châu lại vang lên, Vu Tiệp giật mình hoảng hốt, vội vàng ngẩng lên nhìn theo ánh mắt của dì Châu. “Tấn Tuyên, sao con lại chảy máu mũi nữa rồi?” Tiếng nói lo lắng của dì Châu cứ cao vút từng hồi.

Thấy ánh mắt Tấn Tuyên nhìn mình, Vu Tiệp vội vã cup mắt xuống, nghi ngờ. Cô cúi đầu nhìn, thấy ngay ngực mình, lúc này cô đã vỡ nhẽ.

Mặt cô lại nóng bừng bừng, anh ta... anh ta dám... dám nhìn chằm chằm vào ngực cô! Cảm giác đó lại lần nữa xâm chiếm toàn thân cô một cách mạnh mẽ, về mặt anh ta khiến cô thấy mình như hờ hững trần trụi hoàn toàn vậy! Vu Tiệp tức tối nắm chặt chiếc đĩa, hằm hằm trừng mắt nhìn Tấn Tuyên. Con sói háo sắc chết tiệt! Ngoài những thứ đó ra thì cái đầu anh ta không thể chứa thêm những thứ khác hay sao?

Dì Châu lo ngại đỡ lấy đầu Tấn Tuyên, bắt anh ngửa ra sau rồi vội chạy vào phòng khách lấy khăn giấy, Tấn Tuyên khẽ hé mắt, đôi mắt dài liếc về phía Vu Tiệp, cuối cùng đã thấy được lửa giận sắp bùng lên trong mắt cô.

Anh vội vã nhắm chặt mắt lại, ngửa đầu lên, giả vờ bị thương không biết gì hết.

Vu Tiệp nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh, thấy dì Châu thương xót đưa khăn giấy cho anh rồi vội vàng đón lấy, sau đó hít hít khăn giấy vào để ngăn máu nhưng máu lại tiếp tục chảy ra.

“Sao lại bị thế nhỉ? Có phải đã ăn thứ gì quá nóng không? Sao lại chảy máu mũi thế này?”, dì Châu không ngừng thắc mắc.

“Không sao đâu, hôm qua con uống chút rượu nên nóng trong người.” Tấn Tuyên dứt khăn giấy vào mũi, ánh mắt tránh né không dám nhìn Vu Tiệp, nhưng vẫn không nhịn nổi mà lén liếc về phía cô một cái, khoe môi thấp thoáng nét gian tà.

Vu Tiệp nghiêng răng nhưng trước mặt dì Châu cô không dám nổi điên, vì cố nén giận nên gương mặt cô đỏ bừng.

“Dì châu, con no rồi, bữa sáng còn chút việc nên con xin phép.” Vu Tiệp nuốt mỗi muỗng cháo lớn, căng thẳng muốn rời khỏi đây ngay, nếu còn đối mặt với tên sói đáng ghét kia thì e rằng cô chưa ăn no đã tức tới no bụng luôn rồi.

“Tiểu Tiệp, mới ăn có một chút mà?” thấy Vu Tiệp nhấp nhồm muốn đi ngay dì Châu cảm thấy rất kỳ quặc.

“Dì Châu, con xin lỗi, thật sự là con có việc bận mà, mọi người cứ ăn đi nhé.” Vu Tiệp đứng dậy, muốn tháo chạy ngay.

“Mẹ, con đưa Tiểu Tiệp về.” Tấn Tuyên thấy thế cũng đứng dậy theo.

Vu Tiệp trừng mắt với anh, không sợ bị đâm sừng mũi nữa à?

“Ừ, để Tấn Tuyên đưa con về.” Di Châu nhìn mũi con trai mình rồi hỏi với vẻ lo lắng: “Buổi tối, có cần nấu chút canh giải nhiệt không?”

“Được ạ.” Tấn Tuyên gật đầu rồi vội vã phóng như bay theo Vu Tiệp ra ngoài.

Vu Tiệp bước nhanh ra trước thang máy. Cô muốn vút lại Tấn Tuyên vẫn chưa kịp ra khỏi cửa nhưng thang máy lại lỳ lợm mãi không chịu lên. Cuối cùng, khi thang máy mở ra, Vu Tiệp nhanh chân vào trong, vội vã nhấn nút đóng cửa. Mau lên, mau đóng lại, nhốt tên sói háo sắc kia ở bên ngoài cho rồi.

Nhìn thấy cửa thang máy từ từ khép lại, trái tim Vu Tiệp như muốn nhảy múa, nhưng đúng vào tích tắc cửa đóng lại hoàn toàn, một bàn tay đã chặn lại ngay cửa, trái tim Vu Tiệp dần dần trùng xuống nặng nề theo sự xuất hiện chậm rãi của gương mặt Tấn Tuyên sau khi cửa lại mở ra.

Tấn Tuyên đi vào bên trong.

“Làm gì mà chạy nhanh thế?” Tấn Tuyên liếc lại gần khiến Vu Tiệp cuống cuống tránh sang góc bên kia, cách một khoảng thật xa rồi lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, xem anh như loài hổ đói.

“Tiểu Tiệp”, Tấn Tuyên đưa tay ra nói.

“Không được đến đây.” Vu Tiệp hét lên ngăn anh lại, không thể để anh ta tiến lại gần. Trong lòng không ngừng gióng lên hồi chuông cảnh báo, cô nhất định phải tránh xa anh, chỉ cần anh xuất hiện trong vòng năm mét là cô sẽ không thể yên ổn được.

“Xin lỗi.” Tấn Tuyên rút tay lại, dục vào vách thang máy đối diện nói tiếp: “Không phải anh cố ý”. Gương mặt anh toát lên vẻ hối hận nhưng ánh mắt lại không kìm được mà trượt xuống phía dưới.

“Đồ háo sắc, không được nhìn, không được nói!” Vu Tiệp vòng tay trước ngực, quay lưng lại. Anh ta còn dám nhắc đến nữa à? Đúng là đê tiện, trơ trên, hạ lưu!

Tấn Tuyên quả nhiên không nói gì, cũng không dám nhìn cô nữa.

Thang máy tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim loạn nhịp và hơi thở cố gắng kìm nén của cả hai, nhưng sự tĩnh lặng không những giảm bớt sự mờ ám kia mà còn khiến nó trở nên rõ ràng, nhạy cảm hơn. Đường như buồng thang máy nhỏ hẹp này là một căn phòng điện tử, điện chạy tứ phía, và sự mờ ám giữa họ như một đóa hoa lửa đang tiềm ẩn, chỉ trong tích tắc sẽ bùng nổ một sự kỳ diệu và nóng bỏng, cuối cùng sẽ dẫn đến một cuộc tình mãnh liệt.

Hai người nín thở, không dám có hành động gì nhưng sự e dè tránh né đó càng khiến ảo tưởng trong đầu rõ hơn.

Tấn Tuyên khép hờ mắt, anh cũng không biết mình sao nữa, dù thế nào cũng không thể xua tan cảm giác da thịt thân thiết mềm mại kia, cảm giác đó quả thực quá kỳ diệu, nó hành hạ anh suốt đêm qua lẫn qua lẫn lại, không tài nào chợp mắt nổi. Sáng nay anh vừa nhìn thấy cô, anh đã cố gắng bắt mình không được nhìn cái chỗ không nên nhìn ấy, nhưng bất luận thế nào anh cũng không kìm nén nổi mà liếc về phía cô, bộ quần áo rũ xuống kia như trong suốt, trong đầu anh lại nghĩ tới cảm giác tiếp xúc thân mật ấy.

Vu Tiệp căng thẳng nhìn bảng hiệu thang máy, mau lên, hai, một, “ding”, cửa thang máy vừa mở, cô đã chạy ra ngoài nhanh như tên lửa.

“Tiểu Tiệp!” Thấy cô vọt ra khỏi thang máy như một con mèo Tấn Tuyên vội vã đuổi theo, trước khi cô lên taxi, anh đã tóm được cô. “Tiểu Tiệp, nghe anh nói đã.”

“Tôi không muốn nghe, không muốn nghe!” Vu Tiệp như một con mèo hoang nhỏ bị dồn tới đường cùng, nhe nanh giương vuốt cào loạn xạ, chỉ muốn chạy trốn thật xa.

Tấn Tuyên sập cửa xe lại nói: “Chú đi đi.”

Tài xế taxi nhìn thấy cảnh này thì khẽ cười, lại một cặp tình nhân trẻ cãi nhau, mới sáng sớm đã làm loạn rồi, ông lắc đầu rồi cho xe chạy.

“Anh có tin là tôi sẽ đâm cho anh sưng mũi lên không?”, Vu Tiệp ngẩng đầu, hung hăng dọa.

“Anh tin.” Tấn Tuyên giữ tay Vu Tiệp, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

“Buông - tôi - ra!” Vu Tiệp gần giọng nói từng chữ, từng chữ.

“Anh chỉ muốn nói.” Ánh mắt Tấn Tuyên dần dần tối lại, giọng nói trầm xuống, đầu về nam tính rất quyến rũ: “Đêm qua... đó chỉ là...”. Vu Tiệp trừng mắt nhìn, xem rốt cuộc anh ta muốn nói gì? Cuối cùng cũng phải hờn thẹn rồi chứ!

“Chỉ là không cảm lòng được!”

Vu Tiệp nghe xong câu cuối, kìa giận lập tức trào lên, Tấn Tuyên chết tiệt, còn dám nói lung tung bậy bạ. Bất chẫu mình đang đứng trên phố lớn, cô giơ cao tay lên định đâm vào mặt anh ta một cú, nhưng lần này cô không làm gì được vì Tấn Tuyên đã cười khi khi ngả người về phía sau, tránh sự tấn công của cô rồi nhanh nhẹn chụp lấy nắm tay của cô đặt lên ngực mình.

“Anh thật không ngờ rằng mèo hoang nhỏ đã thực sự trưởng thành rồi!” Ánh mắt gian tà của Tấn Tuyên lần nữa đảo quanh ngực cô, nét cười trên khóe môi mỗi lúc một rõ.

Biết ngay tên sói háo sắc này không nói được lời lẽ nào cho đàng hoàng mà!

Tấn Tuyên né trái, đánh phải trước những cú đâm, cú đá của cô. Anh hơi nghiêng người về phía trước, thì thâm vào tai cô: “Lần trước anh đoán nhầm rồi, em chắc là phải 85C!”.

A... a... a... trước khi nắm tay điện loạn của Vu Tiệp vung tới, Tấn Tuyên đã nhảy vọt ra xa ba bước, cười rạng rỡ với cô: “Vẫn hung dữ như thế, nhưng anh rất thích!”.

Nói xong, anh chạy như bay vào tòa nhà trước khi Vu Tiệp kịp chồm tới.

Vu Tiệp tức giận nhìn theo bóng dáng dần mất hút của anh!

Tấn Tuyên! Tôi nhất định phải làm gãy mũi anh! Tôi thề đấy!

4. Chương 07 - 08

Chương 07: Thiên kim tiểu thư

Đã hơn hai tháng nay, Vu Tiệp không về nhà

Từ khi xảy ra chuyện đó, cô đã trốn hẩn trong trường. Cô bịa ra một cái cớ, bảo là cuối tuần đều có lớp học tăng cường ở trường, lại phải làm thực nghiệm nên không có thời gian về nhà. Giải thích vòng vo với bố mẹ mãi, cuối cùng họ mới nửa tin nửa ngờ rằng Vu Tiệp bận học nên không về nhà được. Thế nhưng vẫn yêu cầu cô phải gọi điện thoại về nhà báo cáo, dặn dò cô không được chạy lung tung bên ngoài để tránh gây chuyện thị phi. Vu Tiệp ngoan ngoãn vâng dạ liên tục, cô còn có thể chạy đi đâu được, hiện giờ chỉ muốn trốn trong trường thôi, chắc tên sói háo sắc kia không thể mỗi ngày chạy đến trường tìm cô được, cho dù anh ta có đến thì cô cũng có cách để trốn.

Quả nhiên, hôm ấy vừa cô vừa về đến trường, cú điện thoại định mệnh của Vu Lâm đã gọi tới, truy hỏi tại sao đêm đó cô không về nhà, tại sao lén lút một mình chạy đến nhà họ Tấn, có phải cô đã có âm mưu từ trước rồi không?

Vu Tiệp cố nhẫn nhịn đợi bà chị mình nói hết, sau đó mới trả lời: “Phòng ở dành cho khách của nhà bên ấy quả thực rất dễ chịu, chị nên đến thử xem”. Rồi bất chấp Vu Lâm vẫn tiếp tục lải nhải ca thán ở đầu dây bên cô, cô đã cúp điện thoại một cách rất bình tĩnh.

Vu Lâm muốn dọn đến đó ở như thế thì đi mà nói với bố mẹ, tốt nhất là ngày nào chị ấy cũng đến làm phiền Tấn Tuyên, để thần kinh anh ta suy nhược, chân tay co rút, không còn muốn “ăn”, cơ thể mất cân bằng, xem anh ta còn nghĩ ngợi lung tung được nữa không.

Dù sao, Vu Tiệp cũng trốn trong trường suốt. Có đánh chết cô cũng không muốn gặp lại tên sói ấy, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt gian tà của anh là cô đã thấy đau cả răng! Anh ta muốn trêu hoa ghẹo nguyệt với những cô gái khác thì là chuyện của anh ta, sao lại làm bậy làm bạ với cô chứ? Điều khiến cô căm ghét nhất là vẻ mặt lẳng nhăng cợt nhả và nụ cười thỏa mãn khi chứng kiến cảnh cô bị chọc giận phải nổi điên lên của anh ta.

Lúc nào Vu Tiệp cũng nghĩ rằng, với mọi người, cô đều có thể cười rồi cho qua nhưng lúc nào cô cũng dễ dàng bị kích động trước anh ta, đặc biệt là thái độ đùa giỡn của anh ta luôn khiến cô cực kỳ khinh bỉ. Nếu hỏi Vu Tiệp thấy phiền phức nhất loại người nào trong cuộc đời, thì chàng công tử Tấn Tuyên chắc chắn xếp đầu bảng!

Tấn Tuyên cũng gọi mấy cuộc để tìm cô nhưng lần nào cô cũng nhấn nút im lặng để di động cứ nhấp nháy sáng mãi. Tin nhắn của anh, cô không đọc mà nhấn nút xóa ngay! Cái miệng thối tha của anh ta còn có thể nói ra câu nào hay ho được chứ, cô không muốn để nó ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Thế nhưng cho dù cô muốn thoát khỏi những gì liên quan đến anh thì vẫn còn Vu Lâm ngốc nghếch, lúc nào cũng thích oán thán bên tai cô. Chỉ cần cuối tuần cô gọi điện về nhà là Vu Lâm sẽ cướp lấy điện thoại than vãn rằng Tấn Tuyên lại ở bên cạnh ai đó rồi.

Sao bố mẹ mình chưa bao giờ thấy Vu Lâm phiền phức khi ngày nào chị ấy cũng lo lắng, quan tâm Tấn Tuyên nhỉ? Sao bố mẹ không muốn chị ấy sắp xếp ổn thỏa cho mau rồi ép chị ấy gả cho Tấn Tuyên phứt đi cho xong?

Vừa nãy, Vu Lâm lại xổ ra một tràng, nào là Tấn Tuyên được thăng chức, rồi nghe đồn anh ta còn được con gái của sếp chú ý đến, anh ta sắp trở thành phò mã rồi!

Vu Tiệp khê hừ một tiếng rồi cười, tốt lắm, cuối cùng anh ta cũng đào được một mỏ vàng. Cô không nghĩ rằng Tấn Tuyên là người xem trọng đồng tiền, nhưng theo lời Vu Lâm nói thì cô thiên kim tiểu thư ấy cũng rất xinh đẹp, còn mới đi du học về nữa, tác phong rất “tây” : tự do, phóng khoáng. Thảo nào đến cả Vu Lâm cũng chỉ có thể thâm ghen tỵ đành phải gạt nước mắt một mình, cảm khái rằng không thể đấu lại với thiên kim tiểu thư nhà người ta.

Nhưng Vu Tiệp chẳng thích quan tâm đến chuyện của tên sói ấy chút nào.

Đã sắp đến kỳ nghỉ hè, Vu Tiệp bắt đầu phải dọn về nhà. Nhưng cô đã tính toán hết rồi, cô sẽ đi làm thêm trong kỳ nghỉ hè này, Trịnh Phong đã giúp cô dán mấy tờ quảng cáo để xin làm gia sư. Còn Trịnh Phong cũng phải về nhà mình ở phương bắc xa xôi.

Tiểu sư muội bé nhỏ của Trịnh Phong quả là ghê gớm, khi cương quyết đòi theo về nhà cậu. Đúng là không thể không ngưỡng mộ cô nàng. Tuy nhỏ tuổi nhưng cô nàng không hề bỏ qua cơ hội nào trong tình yêu, châm ngôn của cô nàng là yêu thì phải nắm giữ cho chặt, một giây một phút cũng phải bắt người yêu mình đặt mình lên vị trí đầu tiên, thế nên, tuyệt đối không thể lãng phí cơ hội được ở bên người mình yêu.

Nghe xong báo cáo của Trịnh Phong, Vu Tiệp không nhịn nổi phải phì cười, xem ra cậu chàng đã bị tiểu sư muội ấy ăn thịt chắc rồi. Nếu là cô thì tuyệt đối cô sẽ không bắt chấp tất cả vì tình yêu, lãng quên mọi thứ vì trong tình yêu nếu cứ khư khư giữ chặt người yêu thì chẳng phải rất mệt sao? Nếu như muốn mang lại niềm vui cho nhau thì phải tin tưởng đối phương, cho nhau một ít không gian riêng tư để tình yêu có chỗ thở, nếu cứ kè kè bên nhau thì tình yêu sẽ có ngày ngạt thở mà chết mất thôi.

Có điều như vậy cũng chẳng sao, mỗi người đều có quan niệm riêng về tình yêu, Có lẽ do quan niệm về tình yêu nhàn nhạt của mình mà đến nay cô vẫn lẻ bóng một mình chẳng? Quá gần sẽ có áp lực, quá xa sẽ dễ lãng quên, có lẽ vẫn chưa có sự chuẩn bị tâm lý để trải nghiệm tình yêu, hơn nữa cô vẫn muốn thưởng thức niềm vui độc thân của mình. Khi đã nhìn thấy cuộc sống lãng du của Tấn Tuyên, thật “không bệnh mà than” của Vu Lâm, sự đeo bám dai dẳng của cô em khóa dưới, cô bắt đầu mừng cho mình vì đã không mù quáng, hồ đồ rơi vào bẫy tình yêu, vẫn kiên quyết độc thân vạn tuế!

Trịnh Phong giúp cô chuyển hết hành lý về nhà. Sau khi sắp xếp gọn gàng, cô đưa Trịnh Phong xuống lầu. Thấy ánh mắt nheo nheo về kỳ lạ của mẹ, Vu Tiệp bèn nhanh chóng đưa Trịnh Phong về. Chắc chắn là mẹ cô lại nghĩ lung tung rồi!

Vừa quay vào nhà, mẹ cô đã hỏi: “Tiểu Tiệp, cậu vừa nấu là bạn học của con à?”.

“Vâng!” Tiểu Tiệp cười thầm trong bụng nhưng vẻ mặt không lộ ra biểu cảm gì.

“Hai tháng nay con không về nhà là vì bạn yêu đương đấy à?” Mẹ cô làm ra vẻ bí mật, hạ giọng nói khẽ bên tai cô, còn len lén liếc mắt về phía bố cô đang ngồi trên salon.

“Đâu có, cậu ấy có bạn gái rồi.” Phải giải thích rõ để chặn đứng dòng suy nghĩ của mẹ mới được.

“Ồ!” Lẽ ra mẹ phải thở một hơi thoải mái mới đúng chứ? Sao trong giọng nói có vẻ thất vọng rõ rệt vậy? Chẳng nhẽ mẹ đang lo buồn vì sợ cô ế chẳng?

Vu Tiệp nghiêng đầu nhìn, thấy bố tuy mắt thì đã dán vào ti vi, nhưng tai lại động lên nghe trộm những lời mẹ con cô đang nói. Trong lòng cười thầm, câu trả lời của cô chắc chắn ông rất hài lòng, cô biết chứ, tuy ngoài miệng ông không nói gì, nhưng ông không tán thành việc yêu đương khi còn học đại học. Quan niệm của ông luôn luôn là, học hành thì phải chuyên tâm, yêu đương chỉ tổ lãng phí thời giờ, tốt nghiệp rồi thì tha hồ, cô phải học tập Vu Lâm, sau khi đi làm mới có người yêu. Hiện nay, bố vẫn thỉnh thoảng quan tâm đến tình hình bạn bè của cô nhưng vẫn dặn cô phải thận trọng trong việc kết bạn.

Tiếc một nỗi là, bố cô không hề biết rằng thời đại học Vu Lâm cũng chưa từng an phận bao giờ, tuy trái tim chị cô luôn hướng về Tấn Tuyên nhưng căn cứ vào cách kết bạn như công tử đào hoa của anh cũng thì ai cô biết mình không có cơ hội, nên đã gạt anh sang một bên. Thế nên, chị cô cũng biết rất thích thú với việc những người khác luôn theo đuổi mình, giọng điệu của chị cô chính là, có người chủ động tán tỉnh thì tại sao phải từ chối.

Vu Tiệp không tài nào hiểu tại sao Vu Lâm như vậy, một mặt thì ghen tuông vì Tấn Tuyên, mặt khác lại đón nhận sự quan tâm ân cần của kẻ khác.

Tình yêu vốn rất đơn giản nhưng nếu trái tim hai người không hướng về nhau thì tình yêu chỉ như một trò chơi, hà tất phải xem nó như thần thánh làm gì?

Vừa vào nhà, nhìn thấy Vu Tiệp đã về, Vu Lâm bèn kêu to: “Cuối cùng cũng chịu quay về rồi à?”.

Vu Tiệp gật đầu, Vu Lâm càng ngày càng thời trang, đi làm đã hơn nửa năm rồi, mùi vị sinh viên cũng dần biến mất, thay vào đó là sự phóng khoáng và tự tin rất nữ tính, xem ra chị ấy làm trong công ty như cá gặp nước rồi.

Điêng thoại phòng khách reo vang, bố cô đứng dậy nghe máy, ông cứ “Được rồi, được được” như đang nhận lời chuyện gì đó. Vu Tiệp định về phòng sắp xếp đồ đạc thì bố cô đã gọi: “Buổi tối không cần nấu cơm nữa, vừa này nhà bên kia bảo sang đó ăn cơm”.

Lưng Vu Tiệp lạnh toát, lại đến nhà họ Tấn? Cô muốn nhanh chóng về phòng, cô không muốn đi, nhưng một câu nói của bố đã đập tan niềm hy vọng mong manh đó. “Họ biết Tiểu Tiệp nghỉ hè nên bảo phải chúc mừng.”

“Bố!” Vu Tiệp lộ vẻ khổ sở quay lại nói: “Con mệt lắm, có thể không đi được không?”.

Bố cô làm như không nhìn thấy nét miễn cưỡng khó chịu trên mặt cô, nói tiếp: “Dì Châu đòi gặp con đấy”.

Vu Lâm tỏ ra bức bối: “Dì Châu thiên vị quá, vừa nghe Tiểu Tiệp về nhà là đã nói phải chúc mừng rồi”.

Phải rồi, tốt nhất để Vu Lâm làm âm lên, mình khỏi phải đi, Vu Tiệp ủ rũ nghĩ thầm. Cô thật sự không muốn đi, không phải là cô không nhớ dì Châu, nhưng... chỉ cần nghĩ tới tên sói đó là cô đã thấy tức đến ngứa răng, nếu anh ta còn học giận nữa thì cô sẽ nhảy chồm lên cắn người ngay.

Có điều, thấy vẻ mặt của bố bây giờ, Vu Tiệp biết từ chối là vô ích, tất cả đều phải đi!

Năm giờ hơn cả nhà Vu Tiệp đã đến nhà họ Tấn.

Vừa vào nhà, thấy Tấn Tuyên vẫn chưa về, Vu Tiệp vô thức thở phào một hơi nhẹ nhõm, xem như bây giờ vẫn chưa phải đối diện với anh ta.

Vừa nhìn thấy Vu Tiệp, dì Châu đã ôm chầm lấy cô không chịu buông. “Lần trước con bỏ về nhanh vậy mà mấy tháng nay cũng không đến nhà chơi”.

Nghe dì Châu nhắc lại, Vu Tiệp lại thấy mặt nóng dần lên, xin đừng bao giờ nhắc đến chuyện hôm đó nữa, cô không muốn Vu LÂM lại nhảy ra ép cung nên Vu Tiệp vội vã đánh trống lảng: “Dì Châu, con nghe mẹ nói hôm nay dì chuẩn bị nhiều món ngon lắm, có cần con giúp không?”.

“”Hà hà, Vu Tiệp ngoan nhất, con và Vu Lâm cứ ngồi chơi đi, không có gì cần giúp đỡ đâu.” Dì Chay ấn cô ngồi xuống salon rồi đi vào bếp với mẹ cô.

Bố cô và chú Tấn không thèm quan tâm đến họ, ngồi xuống là bắt đầu chơi cờ, hai người hễ gặp mặt nhau là phải quyết thắng thua một ván. Lúc nhỏ, bố cũng thích chơi cờ tướng với hai chị em cô nhưng lần nào Vu Lâm cũng không chịu ngồi yên, đánh được hai, ba ván là gào ầm lên bảo không chơi nữa, còn Vu Tiệp lúc nào cũng lặng lẽ ở lại đánh cờ với bố, và cũng chỉ khi chơi cờ như thế, cô và bố mới cảm thấy gần gũi với nhau nhất.

Thoáng chốc, Cu Lâm đã lỉnh vào phòng Tấn Tuyên mở vi tính lên chơi game online, Vu Tiệp thì lặng lẽ ngồi ngoài phòng khách xem ti vi.

Sáu giờ hơn, Tấn Tuyên vẫn chưa tan sở. Cô nghe dì Châu và mẹ trong bếp nhắc đến anh, nói dạo này gần như ngày nào anh cũng không về nhà ăn cơm, hôm nay dì Châu phải dặn đi dặn lại, nếu không anh lại nói là có việc gì đó rồi không chịu về nhà. Cũng phải cảm ơn nhà có khách đến chơi, nếu không đến mình cũng không có cơ hội ăn một bữa cơm với con trai nữa. Đã sáu giờ hơn, không giục thì không biết bao giờ anh mới chịu về.

Vu Tiệp khẽ mỉm cười, bây giờ người ta được thiên kim tiểu thư chú ý nên đương nhiên việc giao tiếp này nọ cũng nhiều mà.

Dì Châu ló đầu ra khỏi nhà bếp hỏi vu vơ: “Hết xì dầu rồi, ai xuống mua cho tôi một lọ nào?”.

Vu Tiệp đứng lên, mỉm cười nói: “Để con đi”.

“Vu Lâm đâu?”, dì Châu ngó quanh phòng khách hỏi.

“Chị ấy đang chơi điện tử”, Vu Tiệp trả lời.

Trong phòng vọng đến tiếng Vu Lâm: “Dì Châu, con đang bận lắm, để Vu Tiệp đi đi”.

Dì Châu khẽ cười, lắc lắc đầu: “Vẫn là Tiểu Tiệp ngoan nhất”.

Vu Tiệp khẽ lăm bậm về thờ ơ: “Dù gì con cũng đang rồi” rồi cười và xuống nhà.

Xuống lầu, Vu Tiệp đi qua mấy tòa nhà, đến một cửa hàng tạp hóa nhỏ trong khu mua một lọ xì dầu rồi chậm rãi quay về.

Lúc đầu đến cầu thang, nhìn thấy có một chiếc xe con lộng lẫy màu xám bạc dừng lại phai xa xa, cô thông thả bước lại gần. Lúc cô sắp đến gần đó thì một người từ trong xe bước xuống khiến cô ngẩn ra, sao lại là Tấn Tuyên?

Vu Tiệp nhìn kỹ lại, trong xe là một cô gái trẻ đẹp ăn mặc rất thời trang đang ngồi ở ghế lái.

Một cô gái đưa Tấn Tuyên về nhà?

Chương 08 : Thời thơ ấu không thể quay trở lại

Một cô gái đưa Tấn Tuyên về nhà?

Vu Tiệp ngẩn ngơ đứng như trời trồng, chớp chớp mắt, đúng là Tấn Tuyên rồi. Ngồi ở ghế lái xe là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trang điểm rất tinh tế, mái tóc thẳng nhuộm màu nâu hạt dẻ, cặp hoa tai kim cương lộng lẫy... Đây chính là thiên kim đại tiểu thư uy danh lẫy lừng ư?

Vu Tiệp cười khê khi thấy Tấn Tuyên cúi xuống bên cửa sổ mỉm cười chào tạm biệt cô gái. Xem ra lần này anh ta nghiêm túc thật, cô gái kia cũng đối xử khá tốt, còn đích thân lái xe đưa anh ta về nhà nữa.

Nói cười một lúc, Tấn Tuyên nở nụ cười mê hoặc, gật gật đầu chào cô gái. Vừa ngẩng đầu lên, anh đã nhìn thấy Vu Tiệp. Cuối cùng, anh đã phát hiện ra cô, đôi mắt anh hơi nheo lại, nụ cười trên gương mặt càng rõ hơn.

Vừa nhìn thấy nụ cười đó, Vu Tiệp đã phát hỏa nhưng cô vẫn cố gắng nhẫn nhịn, không để lộ cảm xúc gì. Nếu đã nhìn thấy rồi thì cũng chẳng cần tránh né nữa, cô xách lọ xi dầu, chậm rãi đi lướt qua anh.

“Tiểu Tiệp, lâu quá không gặp.” Nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Tấn Tuyên, người không biết gì chắc hẳn sẽ nghĩ rằng nhìn thấy cô nên anh mới vui vẻ, sung sướng như thế, chỉ mỗi Vu Tiệp hiểu rằng, đó hoàn toàn là do anh ta thấy đối tượng để mình đùa giỡn đã xuất hiện mà thôi.

Vu Tiệp hờ hững nhìn anh một cái, không muốn quan tâm, rồi định quay người đi lên lầu.

Đời nào Tấn Tuyên lại chịu bỏ qua cô dễ dàng như thế, anh vòng tay choàng lấy vai cô: “Đợi anh một lát”.

Vu Tiệp cố nhịn để không thúc cùi chỏ vào ngực anh, miễn cưỡng rút tay lại. Tấn Tuyên lại mặc kệ ý định chạy trốn của cô, vẫn vòng chặt tay để giữ cô lại.

Một giọng nói ngọt ngào, vui vẻ từ chiếc xe đằng sau vọng đến: “Tuyên, bạn anh hả?”

Tấn Tuyên ôm cô quay người lại, đối mặt với người trong xe: “Ngữ Âm, đây là Vu Tiệp, con nuôi của mẹ tôi”. Vu Tiệp vừa nghe đã cau mày, lại nói bậy: “Tiểu Tiệp, đây là Lâm Ngữ Âm, đồng nghiệp trong công ty anh.” Tấn Tuyên vừa nói vừa chớp chớp mắt với cô.

Lúc này, Vu Tiệp mới nhìn kỹ gương mặt Lâm Ngữ Âm. Cách trang điểm màu khói khiến đôi mắt cô ta to và đen hơn rất nhiều, đôi môi đỏ thắm cùng với đôi gò má hồng tươi tắn đến say người càng nổi bật sống mũi thon nhỏ, quả nhiên là một đại mỹ nữ! Tiếc là quá cầu kỳ đom đóm! Chưa chắc dì Châu đã thích.

Lâm Ngữ Âm quan sát Vu Tiệp từ trên xuống dưới với vẻ cao ngạo một lúc lâu thì vẻ cảnh giác trong mắt mới tan dần. Vu Tiệp cười thầm, yên tâm rồi chứ gì, mình vốn không phải là mối đe dọa gì với cô ta, không cần phải căng thẳng như thế.

“Tuyên, nhớ chuyện mà anh đã nhận lời với em đấy.”. Nói xong, cô ta đạp chân ga, phóng vụt đi.

Vu Tiệp đẩy Tấn Tuyên ra, quay người vụt chạy vào thang máy.

“Tiểu Tiệp!” Tấn Tuyên theo sau cô, bước vào trong. “Sao thế? Ghét anh vậy cơ à?”

“Anh biết là tốt.” Khóe môi Vu Tiệp khẽ giật giật, chẳng phải trên mặt cô đã viết rõ ràng như thế ư? Nếu anh ta còn chút tự trọng thì sẽ không chọc giận cô. Cô không muốn bữa cơm hôm nay biến thành chiến trường.

“Mẹ anh bảo, em bắt đầu nghỉ hè từ hôm nay rồi phải không?” Lần này, Tấn Tuyên lại tỏ ra ngoan ngoãn bất ngờ, không chọc giận cô nữa, chỉ có ánh mắt tham lam khóa chặt lại trên gương mặt cô. Đã lâu không được gặp cô rồi, xem ra cô có vẻ gầy hơn trước, chẳng lẽ bây giờ học đại học đều khiến người ta tiêu tụy thế ư?

Đối với người thông minh như anh thì những môn học trong trường chỉ là chuyện nhỏ vì bẩm sinh người có nhóm máu O như anh đã có tư chất lãnh đạo, cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai và miệng lưỡi ngọt ngào, anh dễ dàng chiếm được sự tín nhiệm và yêu quý của đám bạn học, cho dù trong lớp tổ chức bất cứ hoạt động nào, mọi người nhất định sẽ bầu anh làm người đứng đầu, hơn nữa anh cũng rất thích có được cơ hội để phát huy mọi sở trường của mình nên lần nào cũng đều nhiệt tình, cái chức cán sự Hội học sinh cũng khiến anh có được nhiều cơ hội tiếp xúc với đủ loại nữ sinh, cho dù sau này có chia tay thì họ cũng vẫn tán thưởng sự ần cần và dịu dàng của anh.

Năm ấy, khi còn đi học, anh không hề lãng phí một giây phút nào của cuộc sống sinh viên để chứng minh sự quyền rũ rất đàn ông của mình, như thế mới có thể tôi luyện nên một cao thủ tình trường như ngày hôm nay. Cuối cùng, anh đúc kết ra một chân lý, với con gái không thể cho quá nhiều đặc quyền, cho dù là thích hay có thiện cảm, tất cả đều là bạn bè. Đã là bạn tốt thì có thể mở ám bao nhiêu tùy thích nhưng vẫn là bạn bè, không cần thiết phải chịu trách nhiệm, một khi đã là quan hệ người yêu thì con gái sẽ được nước làm tới, mặc nhiên đòi hỏi quyền lợi chỉ của riêng mình, anh đâu muốn bị trói buộc sớm thế.

Thế nên trước khi qua lại với họ, anh đã đặt ra điều kiện như thế, anh bớt được rất nhiều cảm giác tội lỗi và họ cũng chưa từng vì lý do đó mà cứ quẩn lầy anh mãi.

“Ừ”, Vu Tiệp uể oải trả lời.

Mèo hoang nhỏ lại muốn vờ ra vẻ nhu mì đây, quả nhiên là đã quá lâu không bị khiêu khích rồi! Khóe môi Tấn Tuyên nhếch lên, chậm chậm áp sát lại gần: “Nghỉ hè định làm gì thế?”. Nghỉ rồi thì tốt, ít nhất là anh có thể nhìn thấy cô thường xuyên.

“Cũng như mấy lần trước thôi.” Vu Tiệp khẽ rụt cổ lại, nhìn chăm chăm vào đèn tín hiệu của thang máy, may quá, sắp đến rồi. Ở bên anh một mình luôn khiến cô thấy căng thẳng, nụ cười khẽ nhếch lên của anh, nhìn thế nào cũng thấy nhột nhột, khó chịu.

Cuối cùng cũng đến nơi. Cửa thang máy vừa mở, Vu Tiệp đã nhảy ra như bay, bỏ Tấn Tuyên cười khẽ đi theo sau. Vẫn như xưa, lúc nào cô cũng muốn tháo chạy khỏi anh một cách nhanh chóng thế.

Vừa vào nhà, thấy Tấn Tuyên đi sau Vu Tiệp, dì Châu liền mỉm cười: “Vừa nãy còn đang nhắc là nếu không chịu về thì bố con sẽ gọi điện thoại giục đây”.

“Mẹ, mẹ đã đích thân dặn dò, sao con dám cãi lời, chắc chắn sẽ phải phi như bay về mà.” Tấn Tuyên khẽ ôm lấy mẹ mình, hếch mũi lên hít ngửi phía nhà bếp: “Thơm quá!”.

“Được rồi, đi rửa tay đi, ăn cơm ngay bây giờ đây.” Dì Châu đẩy anh về phía phòng tắm rồi đón lấy chai xì dầu trong tay Vu Tiệp, cười nói với cô: “Biết nó về sớm thế thì đã bảo nó mua về rồi”.

“Không sao ạ.” Xem ra Tấn Tuyên không định để người nhà biết chuyện Lâm Ngữ Âm, Vu Tiệp cũng giữ im lặng, đó là chuyện riêng của anh ta, cô chẳng quan tâm.

Hai gia đình cùng ngồi một bàn ăn cơm.

Đàn ông mà ngồi với nhau thì chắc chắn phải uống rượu, chỉ có lúc này, chú Tấn mới không phản nản chuyện Tấn Tuyên uống rượu.

Bình thường, hề thấy Tấn Tuyên về nhà với mùi rượu nồng nặc là thế nào chú Tấn cũng chỉ trích anh, ngày nào cũng chỉ biết say sưa, không chịu lo làm việc rồi trách thanh niên thời nay mỗi lúc một khác với thời của ông, sau tám tiếng làm việc thì không có biểu hiện nào tích cực, chỉ biết chạy đến các chỗ ăn chơi, ngày nào cũng chơi bời, làm sao làm việc tốt được.

Và Tấn Tuyên sẽ biện bạch, xã hội hiện nay, công việc không chỉ giới hạn trong vòng tám tiếng đồng hồ, rất nhiều “nghịệp vụ” đều được thực hiện ngoài tám tiếng đó. Đặc biệt là công việc của anh chủ yếu về kinh doanh nên có rất nhiều mối quan hệ với khách hàng, có lần nào mà không bàn bạc trên bàn rượu đâu, có lúc ngoài việc ăn cơm uống rượu ra, khách hàng còn yêu cầu đi mát xa, tắm hơi, anh vẫn phải theo đến cùng. Tỉu lượng của anh cũng được rèn luyện sau khi đi làm. Lần trước bị Tiểu Tiệp nhìn thấy cảnh nôn ọe, chẳng qua chỉ là do không cầm nổi thôi, thế nên mới nói, anh thường xuyên than thở rằng, đàn ông bây giờ còn khổ sở, vất vả hơn trước kia!

“Tiểu Tiệp, nghỉ hè rồi, con định đi chơi ở đâu?” Dì Châu mặc kệ họ uống rượu, ân cần gấp một miếng cá vào bát Vu Tiệp.

“Năm nay con không đi.” Nhà họ Tấn có một quy định bất thành văn, chỉ cần chị em họ có thành tích học tập đứng trong năm hạng đầu của lớp là có thể tùy thích chọn lựa địa điểm đi du lịch, xem như là phần thưởng khích lệ.

Vu Lâm đã nhân cơ hội này để du lịch khắp nơi trong nước. Mỗi lần đi du lịch, nhất định cô sẽ rủ Tấn Tuyên đi cùng, nhà họ Tấn cũng vui vẻ đồng ý. Và lúc đó, Tấn Tuyên sẽ gom tất cả ngày nghỉ phép trong năm lại, đồng thời lần nào cũng yêu cầu phải đưa cả Tiểu Tiệp theo. Thế nên, trong mấy năm đại học, kỳ nghỉ hè nào ba người họ cũng đi du lịch cùng nhau, điều này đã trở thành thói quen của hai nhà.

Năm nay, Vu Lâm đã đi làm rồi, chỉ có Tiểu Tiệp là vẫn còn cơ hội tự do du lịch

“Em muốn đi đâu? Lúc ấy, anh sẽ sắp xếp nghỉ phép”. Tấn Tuyên liếc nhìn cô cười.

“Nếu Tấn Tuyên đi, con cũng đi. Tấn Tuyên, em mới đi làm nửa năm, có được nghỉ phép không?” Vu Lâm vừa nghe thấy Tấn Tuyên cũng đi thì hét lên.

“Chắc phải đủ một năm mới được”, Tấn Tuyên nghĩ một lúc rồi đáp.

“Em không muốn đi du lịch”, Vu Tiệp nhấn mạnh lần nữa. Cô đã có kế hoạch từ trước rồi, năm nay phải tìm một công việc gia sư. Hai năm trước, bố mẹ thấy Vu Lâm và Tấn Tuyên đều đi du lịch, sợ cô ở nhà buồn chán nên lúc nào cũng ép cô đi theo, bây giờ họ đều tốt nghiệp cả rồi, cuối cùng cô đã có thể tự mình lựa chọn.

“Vậy em định làm gì? Tấn Tuyên nhướn mày, thói quen này của hai nhà đã duy trì mấy năm rồi, thế mà cô lại định theo một hướng khác.

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Vu Tiệp cúi đầu, không muốn nói cho người nhà biết, vì chưa chắc mọi người đã tán thành, họ sẽ cho rằng cô lại giở trò gì đó, nhà có thiếu tiền đâu, suy nghĩ của bố cô chắc chắn sẽ là mong cô học nhiều hơn nếu nó thời gian rồi.

“Nếu con không được đi thì Tấn Tuyên cũng không được đi”, Vu Lâm yêu cầu ngang ngược. Thấy con gái làm nũng, bố cô đành cười bất lực, dù gì Tiểu Tiệp cũng nói không muốn đi, vậy năm nay cứ tùy ý bọn trẻ.

Tấn Tuyên mỉm cười không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Tiệp đang ngồi đối diện lặng lẽ ăn cơm.

Cơm xong, người lớn ngồi quây quần uống trà, trò chuyện.

Vu Lâm kéo Tấn Tuyên chui vào phòng, dì Châu khuyên Vu Tiệp vào trong cùng chơi với họ.

Vu Tiệp cầm quyển tạp chí Địa lý quốc gia, lặng lẽ vùi mình vào salon trong phòng Tấn Tuyên để đọc. Anh có một số sách mà cô rất thích, chỉ ít thì anh chàng công tử đào hoa này rất có khiếu chọn sách, cô cũng rất thích loại tạp chí thể này. Mỗi lần nhìn thấy tin tức về nhưnxxg thành phố cổ bị lịch sử thời gian nhấn chìm, trái tim cô cũng trầm hẳn xuống, cô rất muốn đi tìm những nền văn minh đó. Cô thích nền văn minh Babylon, vô cùng hứng thú với văn hóa cổ lưu vực sông Lưỡng Hà. Cô còn nhớ lúc nhỏ, Tấn Tuyên ra về ông cụ non, trịnh trọng thề thốt với cô rằng, sẽ có ngày đưa cô đi tìm thành phố Babylon.

Mỗi lần nhớ lại, cô không nén nổi tự trào, những lời nói ngô nghê thơ trẻ thuở nhỏ đã sớm tan trong gió theo dòng thời gian, chắc chắn anh ta đã chẳng còn nhớ nữa, bây giờ ngoài việc tán tỉnh con gái ra, anh ta làm gì có thời gian nhớ đến những chuyện này.

Vu Tiệp không nhìn theo bóng lưng anh nữa, tiếp tục chìm vào biển tri thức của quyển tạp chí.

Tay vịn salon đột nhiên cúi xuống, Tấn tuyên lại kề sát cô

“Số này có chuyên đề anh rất thích.” Tấn Tuyên rút quyển tạp chí ra khỏi tay cô, nhanh chóng lật ra một trang, đó là đề tài liên quan đến phong cảnh và con người Thổ Nhĩ Kỳ. Đó là một đặc trưng Âu - Á cùng tồn tại rất mạnh mẽ, khiến Thổ Nhĩ Kỳ có một nét mê hoặc kỳ lạ

Vu Tiệp bỏ luôn quyển tạp chí bị giật, lấy quyển sách khác chăm chú đọc.

Tấn Tuyên nghiêng đầu kề sát tai cô, khẽ thì thầm: “Bạn yêu đương với bạn trai nên mới không có thời gian đi du lịch hả?”

Tiểu Tiệp lườm anh một cái, anh đâu cần quan tâm như thế, việc cô có đi du lịch hay không thì có liên quan gì đến chuyện bạn bè, hơn nữa chuyện này cũng chẳng cần anh quan tâm.

Thấy cô vẫn không để ý đến mình, anh liếc về phía Vu Lâm đang đeo tai nghe chăm chú chơi game online rồi đưa tay lên khẽ véo tai cô hỏi: “Trịnh Phong đó hả?”

Tiểu Tiệp ngẩng đầu sang bên, né tránh sự quấy rầy của anh, trừng mắt nhìn: “Không!”

“Vậy tại sao không đi? Anh xin nghỉ phép để đưa em đi, không cho Vu Lâm theo.” Tấn Tuyên nói khẽ bên tai khiến cô cảm thấy buồn buồn bên tai, tim cũng đập loạn nhịp, những lọn tóc sau mang tai bị thổi ra trước mặt, cảm giác rất khó chịu.

Cô nhích ra xa, cúi đầu tiếp tục đọc sách, lơ đãng đáp trả một câu: “Tôi có việc cần làm”. Anh ta tưởng cô không muốn đi du lịch với Vu Lâm nên mới nói không đi chắc, có cần thiết phải thế không? Cô đâu có nhỏ mọn như thế.

“Chuyện gì?”, anh tiếp tục truy hỏi, không chịu buông tha.

“Tại sao chuyện gì tôi cũng phải báo cáo với anh?” Anh ta không thấy phiền à? Cô đã lớn thế này rồi, phải có sự riêng tư và quyền lựa chọn chứ, anh ta có theo cổ suốt ngày được đâu, dựa vào cái gì mà quản lý như thế chứ?

Bên cạnh im phăng phắc, Vu Tiệp khựng lại một lúc rồi ngược nhìn . Sao anh ta không nói gì thế?

Tần Tuyên đang lặng lẽ nhìn cô, thấy ánh mắt cô, gương mặt anh thoáng xuất hiện một nụ cười quái lạ. Anh vươn tay ra vò vò tóc cô:” Mèo hoang nhỏ lớn thật rồi, nhiều chuyện anh không biết được”.

Vu Tiệp bực bội gạt tay anh ra. Làm gì thế, xem cô là mèo cưng thật à? Nhưng nụ cười, nét hệt hăng thoáng qua trong đôi mắt... thật không giống anh ta chút nào. Sao anh ta lại nói ra một câu kỳ lạ như thế nữa chứ.

Họ đã trưởng thành rồi, cô không bao giờ muốn bị anh bắt nạt nữa, tuy bây giờ thỉnh thoảng vẫn diễn ra tình trạng đó nhưng cô đã có đủ tự do để quyết định những chuyện mình muốn làm.

Quãng thời gian vui vẻ không ưu sầu thuở ấu thơ đã nằm sâu trong ký ức, họ đều đã có những con đường của riêng mình.

Hai người đều mang những tâm sự riêng, nhớ đến quãng thời gian ấy, một người muốn ra khỏi, một người lại muốn trở về, nhưng không ai lựa chọn được thời gian, có một số việc mặc định là không phải muốn quên là quên được!

5. Chương 09 - 10

Chương 09: Học sinh cá biệt

Cuối cùng, Vu Tiệp cũng nhận được một cuộc điện thoại mời làm gia sư. Họ hẹn chiều nay đến gặp mặt. Cô liền gọi điện thoại báo tin cho Trịnh Phong, vui sướng hỉ hả, ăn cơm trưa xong bèn khoác túi xách lên vai đến thẳng đó.

Cũng khá gần nhà, ngồi xe buýt khoảng bốn, năm trạm là đến.

Vu Tiệp đã tìm ra ngôi nhà ấy một cách nhanh chóng. Vừa ngược lên nhìn cô đã thấy một căn nhà cao cấp, nằm trong trung tâm thành phố, nghe nói giá cả đều ở trên trời, những người có thể ở khu này chắc chắn là đại gia rồi. Vu Tiệp cười thầm trong lòng, không ngờ lần đầu tiên đi làm thêm đã tìm được một nơi giàu có thế này, tốt lắm, tốt lắm, chắc sẽ không có chuyện cò kè mặc cả tiền công rồi.

Số nhà 2008, tòa nhà A, Vu Tiệp lẩm nhẩm rồi bước vào đại sảnh của tòa nhà A, đi thang máy lên tầng hai mươi, đến trước cửa nhà số 2008.

Vu Tiệp khẽ nhấn chuông cửa, một giọng nói vọng ra: “Ai đấy?”

“Xin chào, tôi là Vu Tiệp, đến làm gia sư”. Vu Tiệp lễ phép trả lời.

Một lúc sau, cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên xuất hiện sau cánh cửa, lặng lẽ mời cô vào nhà.

Cô đứng ở bậc thềm, nhân lúc cởi giày đã nhanh chóng quan sát toàn bộ căn nhà. Cách trang hoàng và thiết bị đều cực kỳ sang trọng, gạch lát nền bóng loáng, phản chiếu bóng người, một bộ salon cao cấp bằng

da thật màu đen được trong trong căn phòng khách rộng rãi, một dàn loa âm thanh cao cấp đặt đối diện bộ salon đang mở nhạc êm dịu, bức tường phía trên bộ salon có treo một bức tranh trừu tượng bằng sơn dầu, ở một góc nhà là một bình hoa cổ cực lớn. Xa hơn là một bộ bàn ăn mười hai người bằng đá mài, phối với mười hai chiếc ghế tựa bằng da thật. Quả nhiên là đại gia có khác.

Với sự hiếu kỳ của mình, Vu Tiệp đi theo người phụ nữ trung niên vào một gian phòng, bà ta đẩy cửa ra: “Lâm tiên sinh, cô ấy đến rồi”.

Thì ra đó là người giúp việc. Bước vào phòng, Vu Tiệp đảo mắt một vòng, đây chắc là phòng đọc sách, một người đàn ông đỉnh đặc ngồi trước bàn, khoảng chừng bốn mươi tuổi, đôi mắt cương nghị có thần, đường nét khuôn mặt rõ ràng, lông mày đen đậm, khoảng cách giữa đôi lông mày có phần hơi rộng, bố cô từng nói, người có diện mạo như vậy thường rất thành đạt. Nhưng, khóe môi ông ta mím lại, chắc bình thường không hay cười nói.

“Chào cô, tôi là Lâm Chấn Đông. Cô Vu đây là sinh viên trường W?” Giọng nói của ông ta trầm trầm.

“Vâng!”, Vu Tiệp trả lời ngắn gọn. Sự lo lắng trong lòng dần mất đi, ông ta tìm cô chứ không phải cô đến để phỏng vấn, chẳng có gì phải căng thẳng cả.

“Cô có bảng điểm không?”, Lâm Chấn Đông nhìn cô hỏi.

Vu Tiệp lấy bảng điểm học kỳ trước từ trong túi ra. Ông ta quả là nghiêm túc thật.

Lâm Chấn Đông xem kỹ bảng điểm một lượt rồi mới ngẩng lên nhìn cô: “Co Vu, người cô dạy là con trai tôi, năm sau nó thi tốt nghiệp. Lúc nào thì bắt đầu được?”.

“Lúc nào cũng được.”

“Tốt lắm, mỗi ngày hai tiếng, mỗi tiếng bốn mươi tẹ, tối nay bắt đầu. ” Nói xong, Lâm Chấn Đông trả bảng điểm lại cho cô.

“Cô ngồi đi.” Lâm Chấn Đông đi ra phía cửa, gọi bà giúp việc ban nãy: “Chị Vương, chị gọi A Nam đến đây”. Sau đó, ông quay lại ngồi vào ghế nói tiếp: “Cô gặp con trai tôi một chút”.

Vu Tiệp mỉm cười gật đầu.

Một lúc sau, một cậu chàng khoảng mười bảy tuổi bước vào. Vóc dáng cao ráo, ước chừng 1m76, gương mặt non trẻ rất trắng, mái tóc ngắn dựng đứng trên đầu, đôi mắt dài, đôi môi khế mím lại, tai trái có một chiếc khuyên lấp lánh, mới nhìn đã biết là học sinh cá biệt.

“Làm gì vậy?” Vừa vào cậu đã cau mày hỏi với vẻ nóng nảy.

Lâm Chấn Đông chỉ Vu Tiệp nói: “Đây là gia sư mới của con, cô Vu, làm quen đi nhé. Đây là con trai tôi, Lâm Hữu Nam”.

Lâm Hữu Nam quay sang liếc Vu Tiệp, hừ mũi một tiếng xem như là lời chào hỏi.

“Lễ phép với cô giáo chút đi”, Lâm Chấn Đông quở trách với vẻ không vui.

“Ồ!”, Lâm Hữu Nam nóng nảy đáp lại một tiếng. “Hết chuyện rồi chứ?”

Lâm Chấn Đông lắc đầu vẻ rất bất lực. Lâm Hữu Nam không thèm nhìn Vu Tiệp, bỏ đi ra ngoài.

“Con trai tôi có phần bướng bỉnh, những gia sư trước đó đều bị nó đuổi, hy vọng cô có thể kiên trì được.” Những đứa con của nhà lâm tiên có lẽ đều khó dạy bảo, mà cha mẹ vì mãi mê làm ăn nên cũng đành bất lực.

“Tôi sẽ cố gắng.” Vu Tiệp mỉm cười gật đầu, cô chỉ có thể nói là cố hết sức thôi, nếu gặp phải học sinh lý lợm cứng đầu, cô chỉ còn nước bó tay buông xuôi.

“Nhà cô Vu ở đâu? Tôi bảo tài xế đưa về.” Lâm Chấn Đông gật đầu, trong lòng thâm tán thưởng, cô gái trước mặt tuy không nhiều lời nhưng thường trực ông mách bảo rằng chắc chắn cô ấy sẽ là một cô giáo rất tốt.

“Không cần đâu ạ, cảm ơn”, Vu Tiệp lịch sự từ chối.

“Được, bình thường ở nhà có thím Vương, cần gì thì cô nói với thím ấy.” Nói xong, Lâm Chấn Đông bảo thím Vương đưa cô ra cửa.

Vu Tiệp không rõ phải dạy thêm cho Lâm Hữu Nam từ đâu, cũng không biết trình độ của cậu ta thế nào nên cô quyết định trắc nghiệm trước. Cô tải một bộ đề từ trên mạng xuống để Lâm Hữu Nam làm thử rồi lên kế hoạch dạy sau.

Ăn cơm tối xong, cô nói với bố mẹ một tiếng rồi đi, họ cũng không hỏi gì thêm.

Đến nhà họ Lâm, thím Vương mở cửa cho cô rồi chỉ vào phòng cuối cùng, khẽ nói: “Tiểu Nam đang ở trong phòng”.

Vu Tiệp mỉm cười cảm ơn rồi bước về phía căn phòng thím Vương vừa chỉ.

Đứng trước cửa phòng, cô đưa tay lên khẽ gõ cửa.

Tiếng nhạc từ bên trong vọng ta nhưng cửa vẫn đóng. Không nghe thấy ư? Cô gõ mạnh lên cửa vài lần nữa nhưng cũng chẳng thấy động tĩnh gì.

Vu Tiệp quay đầu nhìn về phía phòng khách, thím Vương cũng chẳng thấy đâu nữa, Lâm Hữu Nam chắc không phải đang giả điếc không nghe thấy chứ.

Cô hít một hơi thật sâu, gõ thật mạnh lên cửa thêm lần nữa.

Cửa đột ngột mở toang, một thứ âm thanh nghe muốn thủng màng nhĩ ập đến. Vu Tiệp nhú mày, tai cậu ta chịu nổi hay sao? Mở loa to như thế mà không sợ hàng xóm than phiền à? Có điều, hiệu quả cách âm của căn phòng này tốt thật.

“Tôi đến để dạy cậu học.” Vu Tiệp cố kìm ý nghĩ muốn quay đầu bỏ đi của mình. Không thể dễ dàng buông xuôi được.

Lâm Hữu Nam phớt lờ, bỏ ra ngồi trước vi tính chơi game bóng đá!

Cô bước vào phòng, để cửa khép hờ không đóng chặt.

“Lâm Hữu Nam, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ dạy thêm cho cậu”, Vu Tiệp bắt đầu dĩ phảo coa giọng hét với cậu.

“Đóng cửa lại!” Lâm Hữu Nam không buồn ngẩng lên, đôi mắt dán chặt vào màn hình vi tính, giọng nói lộ vẻ bực bội khi bị làm phiền.

Vu Tiệp hơi lúng túng nhưng vẫn đóng cửa lại, sau đó ngồi xuống chiếc ghế ở gần cửa. Được, đợi cậu ta chơi hết ván này vậy!

Khoảng mười phút sau, Lâm Hữu Nam hét lên một tiếng nho nhỏ: “Yes!” rồi hứng chí ném bộ điều khiển sang một bên, sau đó với tay lên kệ đĩa một lúc lâu, rút ra một bao thuốc, thông thả châm hút.

“Học được rồi chứ?”, Vu Tiệp khoác túi đứng dậy nói.

”Chị chỉ cần ở đây mỗi ngày hai giờ, những thứ khác không cần quan tâm đến, tôi bảo đảm chị vẫn có tiền là được, Lâm Hữu Nam quay lại liếc xéo cô.

“Tôi đã nhân lời với Lâm tiên sinh là dạy thêm cho cậu.” Nếu cậu ta không thích học thì sao không nói thẳng với cha mình, hà tất phải lãng phí tiền bạc trong nhà lại làm lãng phí thời gian của cô.

Cậu khẽ cười, đúng là cô nàng gia sư này tuy tuổi tác còn trẻ nhưng tính cách cũng khá mạnh mẽ.

“Tùy chị thôi.” Lâm Hữu Nam tắt trò chơi đi, mở một trang web lên xem, phớt lờ Vu Tiệp.

Vu Tiệp rút quyển đề thi ra khỏi túi, đưa đến trước mặt cậu: “Đây là một bộ đề trắc nghiệm, hôm nay cậu làm cái này trước đã.”

Lâm Hữu Nam huơ tay, đề thi rơi xuống đất. “Đừng phiền tôi.”

Vu Tiệp hít một hơi, cố nén giận, nhặt đề thi lên, nghiêm túc nói: “Lâm Hữu Nam, nếu cậu không muốn học thêm thì nói với bố cậu đi, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người”.

Lâm Hữu Nam chậm rãi ngược mắt nhìn, khóe môi nhếch lên: “Nếu không phải bố tôi dọa sẽ cắt mạng Internet thì bây giờ chị có thể đi được rồi đấy”. Hôm nay, chẳng qua là bố cậu uy hiếp rằng, cậu lại làm cô giáo dạy thêm tức giận bỏ đi thì sẽ cắt Internet. Nếu không thế thì cậu đã đuổi chị ta đi rồi, chứ đâu để chị ta vào phòng lái nhải không ngớt thế này.

“Vậy hôm nay chúng ta bắt đầu học vậy. Hôm nay, cậu làm đề trắc nghiệm nàu trước để tôi biết tình hình học tập của cậu.” Trong lòng Vu Tiệp hiểu được ít nhiều, tuy rằng Lâm Hữu Nam rất miễn cưỡng, không can tâm nhưng vẫn phải nghe lời cố ngoan ngoãn học thêm, có điều cậu ta muốn âm thầm nổi loạn.

Lâm Hữu Nam trừng mắt nhìn cô, sao chị ta không biết điều thế, cậu đã nói rõ rồi cơ mà? Cô cứ đến, cậu cứ chơi, tùy ý làm việc, không quấy nhiễu nhau như thế chẳng tốt hơn sao?

Vu Tiệp mỉm cười: “Tôi cũng cần vài thứ để trao đổi lại với bố cậu”. Cậu ta có thể qua loa nhưng cô thì không thể lấy tiền mà không làm gì.

Lâm Hữu Nam bất đắc dĩ phải đón lấy bộ đề trắc nghiệm, cầm bút khoanh bừa đáp án, không đến năm phút đã vứt lại cho cô.

Vu Tiệp nhận lấy, xem sơ qua một lượt, tất cả câu hỏi đều làm xong, kết quả toàn chọn B, mới nhìn đã biết là làm cho lấy lệ.

“Cậu mà như thế thì đến tôi cũng không qua nổi, sao ứng phó được với bố cậu được đây?”, Vu Tiệp đặt bộ đề xuống bên bàn, bước lại nói: “Tôi sẽ tải lại một bộ đề nữa để cậu làm lại.”

Lâm Hữu Nam nóng nảy, trừng mắt nhìn cô: “Chị có thấy phiền không hả?”.

Vu Tiệp phớt lờ sự bức bối của cậu, mỉm cười mời cậu đứng dậy bằng ánh mắt. Cô phải lên mạng tải một bộ đề khác để cậu làm.

Hai người cứ thế đấu mắt với nhau một lúc, cuối cùng Lâm Hữu Nam phần nộ đứng dậy khỏi ghế, nằm thẳng ra giường, nhìn cô trừng trừng.

Vu Tiệp tải một bộ đề khác từ email của mình, in ra rồi đưa cho cậu: “Lần này làm cho nghiêm túc đấy”.

Lâm Hữu Nam giật mạnh lấy rồi hậm hực ngồi dậy, đến ngồi trước bàn vi tính.

Vu Tiệp ngồi xuống ghế của mình, thấy cậu cầm bút suy nghĩ một lúc, rồi đánh dấu trả lời từng câu hỏi, cô bèn cười thầm trong bụng, mong là lần này cậu ta nghiêm túc hơn.

Sau khoảng mười lăm phút, Lâm Hữu Nam ném bút đi, tóm lấy con chuột vi tính, bắt đầu lên mạng.

Vu Tiệp bước đến lấy tờ đáp án, ngồi sang một bên bắt đầu sửa lỗi.

Có đến bảy mươi phần trăm đáp án là chính xác, xem ra Lâm Hữu Nam cũng không ngốc, tuy rằng đề thi này đa số là những vấn đề cơ bản, nhưng cũng có thể thấy cậu ta không phải là thằng ngốc cái gì cũng không biết. Chắc cậu ta chỉ nổi loạn ham chơi nên lơ đãng việc học, nhưnxxg đứa trẻ độ tuổi này thường gặp phải vấn đề ấy, quan trọng là ở việc dạy dỗ, chỉ bảo của gia đình thôi.

Vu Tiệp đưa đáp án trở lại cho cậu nói: “Bảy mươi hai điểm, không tồi”.

Lâm Hữu Nam lườm cô một cái, cậu vốn thông minh mà, cần gì chị ta nói.

“Tốt, ở đây có chương trình học, sau này chúng ta sẽ học theo cái này.” Vu Tiệp lấy một tờ thời khóa biểu tự làm trong túi đưa ra cho cậu ta.

Lâm Hữu Nam cau mày, cô nàng này đúng là không phải dạng phiền phức bình thường.

“Ngày mai tôi sẽ báo lại với bố cậu.” Vu Tiệp cười thầm trong bụng, chỉ cần nhắc đến bố là cậu phải ngoan ngoãn nghe theo ngay.

Lâm Hữu Nam liếc xéo cô rồi ném tờ thời khóa biểu lên bàn.

Đột nhiên điện thoại trên bàn cậu réo vang, Lâm Hữu Nam cầm lấy, ấn nút nghe.

“A lô? Bây giờ?” Lâm Hữu Nam liếc nhìn Vu Tiệp đang đứng bên cạnh rồi nói tiếp: “Được, cứ đặt chỗ trước đi, tớ đền muộn một chút”.

Vu Tiệp thu gọn bộ đề lại, lấy cuốn sổ ra hí hoáy ghi lại, căn cứ vào số điểm khi nãy của cậu ta, phần tự nhiên của cậu khá tốt, còn sai sót về phần xã hội nhiều hơn một chút, cô định ngày mai sẽ dạy thêm phần xã hội cho cậu.

Lâm Hữu Nam tắt điện thoại, quay lại hỏi cô: “Nhà chị ở đâu?”.

Vu Tiệp nhìn cậu vẻ thắc mắc, cậu ta hỏi điều này làm gì?

“Nói nhanh đi”, cậu nóng nảy khề gằm lên.

“Giang Bắc”

“Ồ!” Cậu gật gật đầu, tiếp tục chơi điện tử.

“Hôm nay tôi về trước, ngày mai chúng ta sẽ học Ngữ văn.” Vu Tiệp nghĩ ngợi, dù gì hôm nay cậu ta cũng không định học thêm, cô cũng có thể về sớm để chuẩn bị nội dung học lần sau.

Lâm Hữu Nam vừa nghe thấy vậy liền vội vã nói: “Này, đợi đã, tôi đưa chị về”.

Vu Tiệp quay lại với vẻ kỳ quặc. Sao cậu ta lại tốt thế nhỉ? Thấy cậu vội vã tắt máy tính, nhét hộp thuốc vào túi áo, trong lòng cô dần hiểu rõ ra, hóa ra cậu ta muốn đi chơi nên mượn cớ đưa cô về.

Vu Tiệp khẽ cười, tùy cậu ta vậy, một gia đình như thế, cô cũng không muốn quan tâm nhiều, chỉ mong cậu ta nghiêm túc học thêm là tốt rồi.

Lâm Hữu Nam theo cô ra khỏi phòng, gào lên về phía nhà bếp: “Thím Vương, tôi đưa cô giáo về nhà”.

Thím Vương vội vã chạy ra: “Được rồi, khi Lâm tiên sinh về, tôi sẽ nói lại với ông ấy”.

Hai người xuống lầu rồi mạnh ai nấy đi. Lâm Hữu Nam vẫy một chiếc taxi bên đường, leo lên xe rồi bỏ đi.

Vu Tiệp đi đến trạm xe phía đối diện. Sống ở một thành phố lớn cũng tiện lợi thật, xe buýt về nhà cũng phải đến mười một giờ khuya mới hết, cho nên ngày nào cô cũng có thể ngồi xe về nhà.

Vu Tiệp ngồi trong xe, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, khu phố phồn hoa vẫn còn náo nhiệt, đã chín giờ hơn mà trên đường vẫn còn rất nhiều người đang tấp nập.

Chiếc xe buýt chậm rãi khởi động, cô hững hờ quay lại nhìn, chợt thấy phía bên kia đường một chiếc xe hơi nhỏ màu xám bạc đang dừng lại, bỗng cô có cảm giác như nhìn thấy chiếc xe đó ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Vu Tiệp lắc đầu, chắc là mình nhớ nhầm rồi. Còn cái cậu Lâm Hữu Nam kia, cô phải nghĩ cách nào đó để bắt cậu ta ngoan ngoãn học hành mới được.

Chương 10: Cô bị thuốc rồi

Vu Tiệp dạo gần đây trở nên vô cùng bận rộn, người trong nhà cũng chẳng biết cô đang làm gì. Tuy rằng cô có báo cáo là đang cùng một người bạn học làm thực tập hè.

Bố mẹ thấy cô ngày nào cũng đúng mười giờ là về nhà, cũng chỉ cần nhằn vài lần rồi thôi, thấy rằng con gái lớn rồi, chắc cũng hiểu rõ phải làm gì, cho nên cũng không còn quản thúc gắt gao nữa.

Một quán bar nào đó, Vu Tiệp nhìn đám người xô bồ bên ngoài, trong lòng do dự đấu tranh mãi, có nên vào đó không nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn lấy điện thoại ra.

“Nhóc Trịnh, có rồi không?”

“Sao thế?” Vu Tiệp vừa nghe đã thấy có tiếng Phương Vỹ Đình vang lên, lời vừa đến cửa miệng bỗng không thoát ra nổi.

“Không có gì, ngày mai khi nào thì đi?” Trịnh Phong và Phương Vỹ Đình đã mua vé về quê ngày hôm kia, Trịnh Phong đã nói trước với cô rồi.

“Ba giờ chiều, sao vậy? Chẳng lẽ cậu muốn đến tiễn tôi? Cảm động quá.” Giọng nói trong sáng của Trịnh Phong có chút sắc sảo, cũng có cả niềm vui.

“Tôi bận lắm, không đi được. Chúc hai người đi chơi vui vẻ, lúc quay lại đây nhớ mang đồ gì ngon là được.” Vu Tiệp khẽ cười, có cô em thú vị này bên cạnh, mùa hè của cậu ấy chắc chắn là rất tuyệt vời.

“Chắc chắn rồi, cậu dạy thêm văn suôn sẻ đấy chứ?” Một cậu nhóc tinh tế luôn khiến người ta có cảm giác rất ấm áp.

“Cũng ổn, học sinh cá biệt cũng không phải khó dạy lắm.” Cô đã nghe tiếng Phương Vỹ Đình than vãn nên vội nói, “Được rồi, không nói nữa, về nhà rồi tính sau, chúc hai bạn thuận buồm xuôi gió nhé.”

Vu Tiệp cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu, vẫn quyết định đối mặt một mình!

Bước vào trong quán bar, âm thanh muồn thũng màng nhĩ, không gian dày đặc khói thuốc, dưới ánh đèn năm màu bầy sắc, người ta đột ngột có cảm giác một sự đè nén rất nặng nề đang dồn ép xuống trái tim.

Vu Tiệp hỏi một người phục vụ kế bên phòng bao B8 ở đâu, rồi đi theo người ấy tìm đến đó.

Tấn Tuyên bước ra khỏi nhà vệ sinh của quán bar, cảm thấy rất là khinh thường, vì nghĩ đến lúc này trong nhà vệ sinh, nhìn thấy một cặp con trai cùng dụ nhau vào một căn phòng, một lúc sau bên trong vang ra tiếng rên rỉ đứt quãng, không cần đoán cũng biết là đang xảy ra chuyện gì. Xã hội bây giờ bị sao thế này? Bọn nó mới bao lớn mà đã là Gay? Thật chẳng nghĩ ra, nếu bị cha mẹ của mình phát hiện, họ sẽ nghĩ thế nào đây?

Tấn Tuyên lắc đầu, trẻ con bây giờ thiếu sự quan tâm chăm sóc thật.

Tấn Tuyên đi về phía chỗ ngồi, hôm nay đến đây cùng Lâm Ngữ Âm. Ngữ Âm mới về nước, rất thích không khí ở quán bar, tuy cô nàng cứ oán thán âm nhạc quán bar ở trong nước quá quê mùa, rượu Tây cũng không chính gốc, nhưng ít nhất cũng khiến cô nàng hứng thú đến chơi.

“Tuyên, đây, vừa rót cho anh này.” Lâm Ngữ Âm thấy anh quay lại bèn đưa cho anh một cốc Chivas.

Tấn Tuyên nhìn cốc rượu Tây đó, chạm cốc với cô, anh rất thích sự phóng khoáng đó, tuy có lúc cô nàng cũng kiêu kỳ đồng dảnh, nhưng không có sự giả tạo của các cô gái trong nước, thích hay ghét đều biểu hiện ra trên mặt, có lúc nổi cơn cũng rất giống cô mèo hoang nhỏ Tiểu Tiệp.

“Đứng dậy nhảy đi.” Lâm Ngữ Âm kéo Tấn Tuyên dậy, vòng ôm lấy cổ anh, lắc lư eo và hông theo điệu nhạc.

Tấn Tuyên cười khê rồi ôm lấy cô lắc lư trong gian ngồi của mình.

Tấn Tuyên đảo mắt nhìn khắp quán bar, những con người nhiệt tình đang thả sức theo âm nhạc, dưới bóng đèn, rất nhiều người với sự giả tạo vờ vịt vào ban ngày, và những góc tối tăm trong tâm hồn, giờ đây đều đang tìm một cơ hội cho mình ở nơi chật chội và vẩn đục này.

Tấn Tuyên chớp chớp mắt, không phải là anh đang hoa mắt đấy chứ, người vừa này sao giống Vu Tiệp đến thế? Tấn Tuyên cố gắng mở to mắt nhìn về hướng đó, ánh đèn vàng vọt tối tăm đang chiếu lập lờ trên những người thân người đang điên cuồng nhảy nhót.

Đâu rồi? Hình như vừa này anh thật sự nhìn thấy Vu Tiệp mà. Không thể nào, Tiểu Tiệp đời nào đến những nơi thế này, trước kia khi anh nói đưa cô đến đây chơi, mặt cô liền sa sầm lại, cô ghét nhất là những nơi hỗn loạn như thế này.

“Sao thế?” Lâm Ngữ Âm nhận ra sự im lặng của anh.

“Không có gì.” Anh ôm chặt lấy eo cô tiếp tục chìm đắm vào âm nhạc, trong lòng cũng tự giấu cột mình đã suy nghĩ lung tung, từ lần trước gặp Tiểu Tiệp đến nay đã hơn một tuần không gặp lại cô rồi, nhớ đến vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm của cô, chắc chắn là anh đã suy nghĩ quá nhiều nên mới hoa mắt đây mà.

Vu Tiệp nhìn thấy người cô cần tìm qua lớp cửa kính phòng B8, Lâm Hựu Nam, học sinh của cô.

Hôm nay cậu ta nói có việc, không muốn học, nên cô mới không đến nhà họ Lâm. Nhưng không ngờ đến tối cậu ta lại đột ngột gọi điện, nói cậu ta bị bạn bè chơi ác, giờ đang ở quán bar không có tiền trả, nhờ cô đến tiếp cứu, còn dặn dò cô không được nói cho người nhà cậu ta biết.

Tuy cô vẫn có chút do dự, nhưng dù gì cậu ta cũng là học sinh của cô, cũng chỉ là một cậu bé mười bảy tuổi, thế là mủi lòng, quyết định đích thân đến cứu.

Vu Tiệp đẩy cửa bước vào, trong phòng ngoài Lâm Hựu Nam ra còn có hai cậu bé khác nữa, đều khoảng mười bảy mười tám tuổi, âm nhạc trong phòng khác với ngoài sảnh, tuy đều là thứ nhạc dance cuồng loạn, nhưng trong phòng nghe ra cũng khá dễ chịu, cảm giác thoải mái hơn.

Lâm Hựu Nam vừa nhìn thấy cô, đôi mắt đã phát sáng: “Cuối cùng chị đã đến.”

“Có sao không? Tôi đi thanh toán tiền với cậu.” Vu Tiệp cau mày hỏi.

“Không sao, không sao, vừa may gặp được mấy người bạn, đã giải quyết ổn thỏa rồi.” Lâm Hựu Nam cười, vẫy vẫy tay với cô.

“Nếu không còn gì nữa thì tôi đi đây, cậu cũng về sớm đi.” Vu Tiệp nhú mày, nếu đã thế thì sao lúc này không gọi điện cho cô, thôi bỏ đi, cậu ta không sao là tốt rồi.

“Vu Tiệp, đừng đi nhanh thế. Chơi một lúc đi đã, lát nữa tôi cũng về, đợi tôi với.” Lâm Hựu Nam thấy cô định bỏ về thì cuống lên, kéo tay cô lại.

“Không, cậu không sao thì tôi về trước.” Vu Tiệp khẽ giằng tay ra, không muốn ở lại đây thêm chút nào.

“Đừng mà, đợi một chút thôi, bạn tôi vừa đến, tôi không thể bảo đi là đi được, chị đợi tôi một chút thôi.” Lâm Hựu Nam nắm chặt tay Vu Tiệp, kéo cô ngồi xuống salon.

Hai cậu chàng ngồi bên cạnh mồm ngậm điếu thuốc, khéo môi khẽ nhếch lên, cầm ly rượu trên bàn cụng với nhau.

“Tôi chỉ sợ cậu xảy ra chuyện.” Vu Tiệp trừng mắt với Lâm Hựu Nam, gương mặt cậu ta nào có giống vẻ ủ rũ buồn bực như trong điện thoại đâu.

“Tôi biết, thẻ ngân hàng của tôi lúc này tự nhiên bảo không dùng được, bạn bè lại về hết, tôi lại không muốn gọi điện về nhà, nên mới nghĩ đến chị.” Lâm Hựu Nam cau mày, như thể đang tức giận vì chuyện bạn bè chơi xỏ mình vừa này. “Được rồi, muộn thế này còn gọi chị ra đây, đều do lỗi tôi cả, tôi xin chuộc tội, phạt mình một ly vậy.” Lâm Hựu Nam cầm ly rượu trên bàn lên, uống cạn một hơi.

Vu Tiệp đưa tay lên định ngăn lại nhưng không còn kịp nữa, cậu ta đã uống sạch.

“Cậu mà uống rượu thì về nhà rắc rối với bố cho xem.” Vu Tiệp nhớ đến gương mặt nghiêm khắc của Lâm Chấn Đông, trong lòng cũng thấy lo lắng cho cậu ta.

“Chị uống gì?” Lâm Hựu Nam nhấn nút gọi phục vụ.

“Tôi không muốn uống.” Vu Tiệp lắc đầu, cô chỉ muốn đưa cậu ta rời khỏi đây thật nhanh, hai cậu chàng ngồi bên cạnh tuy này giờ không nói tiếng nào, tự chơi với nhau, nhưng ánh mắt họ thỉnh thoảng trao đổi với nhau, lại khiến cô thấy trong lòng bất an.

Một lúc sau, phục vụ bước vào, Lâm Hựu Nam gọi cho cậu một bình lục trà. Một cậu con trai bên cạnh bỗng mở miệng: “Gọi thêm một bình nữa đi, trong rượu phải pha thêm.” Nói xong lau bầu bảo phải đi vệ sinh rồi theo phục vụ ra ngoài.

Thoảng chớp, lục trà đã được mang lên, đã được ướp lạnh sẵn nên bên ngoài vẫn còn ẩm ướt.

Lâm Hựu Nam cầm lấy một bình lắc đều một lúc rồi cố gắng vặn nắp đưa cho Vu Tiệp: “Uống đi.”

Phục vụ đem pha bình lục trà còn lại vào trong rượu tây. Thì ra uống rượu tây cũng có cả cách này, Vu Tiệp khẽ chớp mắt, bọn trẻ này không học điều tốt mà uống rượu thì học nhanh lắm.

Vu Tiệp cầm lấy bình lục trà, uống một ngụm lớn, trời nóng quá, uống như vậy rất dễ chịu.

Vu Tiệp cố hết sức chớp mắt, đôi môi khô đắng nứt nẻ, túm lấy bình lục trà uống một ngụm to nữa, tại sao cô càng uống càng thấy khát vậy? Trong phòng này có phải là tắt máy lạnh rồi không, sao cảm giác nóng nực bức bối quá, lồng ngực như có một tảng đá lớn đè lên nặng chịch. Vu Tiệp khẽ sờ lên mặt mình, có phải vì trong này quá nóng nên mặt cũng nóng bừng? Tiếng nhạc chợt to chợt nhỏ bên tai, sao bỗng thấy như mình đang có ảo giác, có phải tai bị tiếng nhạc đập lâu quá nên thính lực cũng có vấn đề?

Cô quay nhìn ba đứa con trai đang vui chơi hăng say bên cạnh, hình như họ vẫn rất ổn, chẳng có gì là kỳ lạ.

Vu Tiệp khó nhọc nuốt nước bọt: “Tôi đi vệ sinh một chút.” Chắc là cô muốn đi rửa mặt, không khí trong này quả khiến cô choáng váng đau đầu quá.

“Tôi đưa chị đi.” Lâm Hựu Nam nghe thấy thế bèn nói với bạn một tiếng, rồi đưa cô ra khỏi phòng.

Vu Tiệp vừa tiếp xúc với ánh đèn mờ ảo bên ngoài bỗng cảm thấy đau đầu hoa mắt, sàn nhà như đang đảo lộn, bước chân cô loạng choạng chệch về phía trước, dựa vào tường và e dè đi theo Lâm Hựu Nam.

Cô không nên đến cái nơi này, tại sao mới ở đây có một chút mà toàn thân đã khó chịu thế này, nhất định là do không khí vẫn đục ô nhiễm và âm nhạc điếc tai đã khiến cô không chịu đựng nổi.

Đến phòng vệ sinh, “Tôi đứng ngoài này đợi chị.” Lâm Hựu Nam chỉ phòng vệ sinh nữ, cười rồi bước vào phòng vệ sinh nam đối diện.

Vu Tiệp vào trong, phòng đơn đều chật kín, có hai cô bé đang dặm lại son phấn trước tấm kính trong phòng, lớp hóa trang trên mặt rõ ràng đã khiến tuổi tác của họ già đi ít nhất là năm, sáu tuổi, nhưng nhìn thân hình không có vẻ gì là trưởng thành ấy là biết ngay, thực ra họ vẫn còn rất trẻ, ước chừng chỉ độ mười lăm, mười sáu tuổi thôi.

Vu Tiệp tựa vào bệ rửa mặt, mở vòi nước, khoát nước điên cuồng lên mặt mình.

Một làn nước mát lạnh đột ngột ập đến khiến cô tỉnh táo hơn nhiều. Cơ nóng bừng bừng trên mặt vụt nguội đi trong tích tắc, nhưng chỉ một lát sau đã nóng hực trở lại, mặt nóng sốt rất khó chịu, trên người cũng mỗi lúc một nóng hơn.

Có một phòng đã trống, Vu Tiệp lảo đảo tiến vào trong.

Vu Tiệp mơ hồ nghe thấy có tiếng một cô gái bên ngoài:

“Cổ tao đau quá.” Một giọng nữ the thé.

“Đã bảo đừng có uống nhiều mà không nghe.” Một giọng nữ khác thô hơn cất lên.

“Tao cũng hối hận, lúc mới đầu chỉ có nửa viên, về sau thấy không đủ lại thêm một phần tư. Vừa uống rượu xong là lên tới, cứ không ngừng được.” Giọng nữ the thé.

“Bây giờ tao mới tỉnh được một chút. Lát nữa không chơi nữa, kỳ này hơi bị ác quá.” Tiếng nữ thô vang lên.

“Ừ, không thì tí nữa không về được thì khổ.” Cô gái giọng the thé cười khế.

Mọi âm thanh bỗng chốc dừng lại, bên ngoài trở về với sự yên tĩnh.

Vu Tiệp tựa vào tường, mở cửa phòng để ra ngoài. Chân nhẹ bẫng như đi trên mây dần dần di chuyển đến chiếc ghế da trong phòng, thân người mềm nhũn đổ ập xuống.

Đầu óc mơ màng, ban nãy họ nói gì thế nhỉ?

Nửa viên? Rồi một phần tư? Bỗng một ý nghĩ đáng sợ len lỏi vào đầu cô, thuốc lắc? Cô có đọc qua trên mạng, nói rằng rất nhiều người muốn tìm kích thích trong quán bar nên uống rất nhiều thuốc lắc, nghe bảo rằng đây là một loại ma túy mới.

Chẳng lẽ, cô bị người ta thuốc rồi?

Lâm Hữu Nam? Là cậu ta sao? Nhưng mà, cậu ta đưa mình bình lục trà chưa mở nắp cơ mà, sao có thể thế được? Hơn nữa tại sao cậu ta phải làm thế?

Không nghĩ ra nổi, mắt cô bắt đầu hoa lên, đầu mỗi lúc một nặng chịch, bên tai văng vẳng có tiếng nhạc từ ngoài vọng vào, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh không thể kiểm soát nổi, hô hấp cũng gấp gáp hẳn lên.

Vu Tiệp cau chặt đôi mày, nghĩ ngợi một lúc rồi cô lại lảo đảo đi vào phòng trong. Sau đó cố gắng móc điện thoại ra, nghiêng răng cang to mắt để bấm danh bạ điện thoại.

“Xin lỗi, nhà tôi lúc này tìm tôi có việc, tôi về trước rồi.” Vu Tiệp cố gắng nói với vẻ bình thường.

“Chị đi rồi hả? Lúc nào thế, sao tôi không nhìn thấy?” Giọng Lâm Hữu Nam văng ra từ phía bên kia điện thoại, nhất định cậu ta đang cuống lên, quả nhiên là cậu ta mà!

Vu Tiệp lạnh người, nghiêng răng: “Tôi đã lên xe rồi.” Nói xong dùng hết sức mình gấp điện thoại lại, cúp máy.

Cô nặng nhọc dựa vào tường phòng vệ sinh, khóa cửa chặt lại. Chắc chắn cậu ta sẽ không dễ tin lời cô đâu.

Quả nhiên, một lúc sau, có một cô gái vào trong tìm cô: “Làm gì có ai đâu?” Vu Tiệp ngồi bệt lên nắp bồn cầu, cẩn thận không phát ra tiếng nào, đến khi cô gái kia bỏ đi.

Vu Tiệp cố cắn răng, nỗ lực giữ lấy điện thoại, nhưng tay hình như không có chút sức lực, cố giữ thế nào cũng không được.

Thuốc bắt đầu phát huy công hiệu. Ý thức bắt đầu hỗn loạn, nhịp tim như không còn là của mình nữa, đập điên cuồng và rõ ràng, hơi thở bắt đầu gấp gáp không kiểm soát được, môi miệng khô đắng, cơ thể như bị tám trăm ngọn đèn công suất lớn chiếu thẳng vào người, nóng bỏng khó chịu.

Vu Tiệp biết cứ thế này thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, không biết mình có còn trở về nguyên vẹn được hay không, nhất định phải nghĩ ra cách để mình tỉnh táo lại.

Cô tựa hẳn vào cửa, nghe ngóng động tĩnh ngoài kia rồi chậm chậm mở cửa, bước ra ngoài.

Sao trong gương có đến hai người, sao mắt lại chạy lên trên đỉnh đầu rồi? Chẳng phải cô mặc áo trắng hay sao, vậy tại sao lại biến thành màu xanh? Ý thức mỗi lúc một mơ hồ, bắt đầu có ảo giác.

Vu Tiệp dựa người vào góc tường bên cạnh tấm gương, nghiêng răng đập mạnh điện thoại vào góc tấm gương, “xoảng!” một tiếng, vài mảnh gương vỡ rơi xuống sàn nhà, cô khó nhọc quỳ xuống nhặt một mảnh khá to lên, rồi mở vòi nước rửa sạch sẽ.

Cô loạng choạng lảo đảo nắp vào trong phòng toilet, nhắm nghiền mắt lại, tay phải cửa mạnh mẽ mảnh gương lên tay kia. Á! Đau quá, một cơn đau buốt ập đến khiến cô rùng mình ớn lạnh, nhìn thấy ngón tay trở bên trái rịn ra những giọt máu tươi, dạ dày Vu Tiệp như đảo lộn, khó chịu đến mức cô chỉ muốn nôn ra, cố gắng nhả nhin cảm giác đó, cô đè mạnh ngón tay cái bên phải lên vết thương.

Vết thương đột ngột bị ép lại, đau đến nỗi cô chỉ muốn hét lên, cơn đau kinh khủng ấy lại khiến đầu óc mơ màng nặng nề của cô tìm lại chút chút lý trí. Chỉ như thế cô mới có thể ngừng thấy ảo giác, không đến nỗi làm những chuyện đáng sợ hơn. Vết thương đau đến bỏng rát, Vu Tiệp cắn chặt môi, cố gắng kìm nén cơn đau để suy nghĩ cách rời khỏi nơi này.

Cơn đau dần dần tê liệt, ngọn lửa nóng hực lại bắt đầu chiếm thế thượng phong, đôi mắt cũng đã hoa lên. Không được, xem ra cô không thể cố gắng được bao lâu nữa rồi. Cô vận hết sức đưa di động lên, lật danh bạ, tìm nhóc Trịnh, bây giờ chỉ có thể tìm cậu ấy thôi.

Mơ màng nhìn thấy tên của Trịnh Phong, cô nhấn nút gọi.

Điện thoại đã thông, Vu Tiệp khó nhọc cất giọng khàn khàn: “Mau đến cứu tôi!”

“Tiểu Tiệp?” Sao giọng của nhóc Trịnh lại kỳ quái thế nhỉ.

Giọng nói trong điện thoại cuống quýt: “Tiểu Tiệp, em sao vậy?”

“Tôi đang ở bar Mê Tình, đến cứu tôi với!” Sao cậu ta phiền phức thế nhỉ, đến là được rồi, nhanh lên, đầu óc hỗn loạn quá, bên ngoài sao lại ồn ào thế, dừng mà, cô không nghe thấy gì nữa rồi.

“Em ở đâu?” Giọng nói kia lại hét lên.

“Tôi ở trong phòng vệ sinh.”

Vu Tiệp quên mất cuộc gọi ấy đã kết thúc thế nào, ngọn lửa trong cơ thể không chỉ hành hạ cơ thể cô, mà đã bắt đầu xâm chiếm lên não, muốn gạt nó ra khỏi đầu quá, đầu cô bắt đầu hơi rũ xuống, khễ lắc trái lắc phải, ồ, như vậy dễ chịu hơn nhiều. Biên độ lắc dần dần lớn hơn, ham muốn trong lòng như có được sự giải phóng, chính thế, thế này dễ chịu quá.

Vào lúc Vu Tiệp đang chìm đắm trong khoái cảm mà thuốc lắc mang lại, cửa phòng “bình” một tiếng bị người ta xô ra.

Vu Tiệp kinh hoàng ngược đôi mắt mơ màng lên, người này sao mà giống Tấn Tuyên thế, không thể là Tấn Tuyên, anh ta chỉ sống trong tim cô, sao lại xuất hiện ở đây được? Trong lòng hoảng loạn gào thét, nhất định là ảo giác!

“Tiểu Tiệp!” Tấn Tuyên sững sờ trừng mắt nhìn Vu Tiệp đang trong cơn mê loạn, đầu cúi thấp, tóc rũ rượi xòa lên mặt, ánh mắt lạc thần, đôi môi đỏ hé mở, trời ơi, cô ấy cần thuốc rồi?

6. Chương 11 - 12

Chương 11: Trong mê loạn

Tấn Tuyên kéo mạnh Vu Tiệp vào lòng mình. Nhưng Vu Tiệp này giờ vẫn quỳ bệt dưới sàn nay bỗng đột ngột phải đứng lên, hai chân như mất đi sức lực, lại mềm nhũn đổ ập xuống, Tấn Tuyên vội vã kéo cô lên.

“Tiểu Tiệp, Tiểu Tiệp!” Tấn Tuyên cuống quýt vỗ vỗ vào mặt cô, sao mà đỏ thế này!

Trong ý thức Vu Tiệp bỗng xuất hiện ảo giác, rõ ràng là biết gương mặt Tấn Tuyên đang chao đảo trước mặt mình, song lúc rõ lúc mờ, một lúc lại giống như thoa má hồng lên mặt, một lúc lại thấy như mắt anh trang điểm kiểu màu khói ẩn tượng, nên cô cười thất thanh: “Tấn Tuyên, anh làm gì vậy, trang điểm xấu thậm tệ thế mà anh cũng chịu làm?”

Tấn Tuyên thấy hai mắt cô thất thần mơ màng, không nói gì nổi, vì biết cô đã mất ý thức rồi.

Tuy thường xuất hiện thường xuyên ở quán bar và club, nhưng anh biết rõ tác hại của thuốc lắc và những chất gây nghiện loại này, thường thì với những người không thân quen, anh sẽ không tiếp xúc với họ, cũng không tùy tiện uống rượu hoặc thuốc lá người lạ đưa. Ở cái nơi tạp nham như thế này, rất dễ bị người khác lợi dụng. Anh không chơi những thứ đó, nhưng thế nào cũng có người xung quanh anh đụng đến nó, mà lại còn nói là thuốc lắc không nguy hiểm gì cả, chẳng sao. Anh nhìn thấy rất nhiều người sau khi cần thuốc xong, cảm giác hưng phấn đến mức cả đêm high cực độ, không ngừng lắc đầu lắc cổ, không ngừng uốn éo nhảy nhót, sản sinh ra rất nhiều ảo giác. Đến khi tỉnh thuốc rồi thường sẽ mệt mỏi vô cùng, một số người chơi quá liều lượng còn có thể tử vong vì hưng phấn quá độ.

Thuốc lắc không thuộc thành phần độc phẩm sinh lý như heroin, nhưng nó có tác dụng thần kinh rất mạnh, hơn nữa còn khiến người ta phụ thuộc vào nó rất nhiều. Thế nên, những người chơi thuốc lần đầu đều cảm thấy không có gì nguy hại, hưng phấn một đêm rồi thuốc sẽ hết tác dụng, nhưng những người chơi qua loại này sẽ mang tâm lý thích thú, muốn chơi lại lần thứ hai.

“Vu Tiệp, tỉnh dậy đi!” Anh vỗ mạnh hơn vào mặt cô, mới phát hiện ra trên nắp toi-let có vết máu dính, cảm thấy rất hoảng sợ, cô bị thương rồi sao? Cúi đầu xuống mới nhìn thấy ngón tay cô vẫn đang chảy máu.

“Tuyên, mau đi thôi!” Lâm Ngữ Âm chạy vào, giục anh ra ngoài. Anh mà không ra nữa thì cô không ngăn nổi đám người ngoài kia muốn vào trong này nữa đâu.

Lúc này anh vừa nhận được điện thoại của Vu Tiệp, muốn xông vào ngay toi-let nữ như thằng điên, cũng may Lâm Ngữ Âm giúp anh đuổi hết người đi, đồng thời đứng canh ngoài cửa, nếu không những cô gái khác để hét lên rồi.

“Có khăn giấy không?” Tần Tuyên hỏi Lâm Ngữ Âm.

Lâm Ngữ Âm vội vàng móc khăn giấy trong túi ra đưa cho anh.

Tần Tuyên cẩn thận rịt chặt lấy vết thương cho Vu Tiệp, sau đó ôm eo bế bổng cô lên, bước ra ngoài: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Ngữ Âm vội chạy đi trước mở cửa ra giúp anh, sau đó đẩy đám con gái đứng vây quanh bên ngoài ra, xuyên qua những tiếng kêu thét, ra ngoài sảnh lớn.

Đột ngột, một người cuống quýt chạy vào phòng trong, trên tay cầm một chiếc di động, miệng gào lớn: “Phó tổng, biến mau, có cơm đến kiểm tra.”

Lâm Ngữ Âm thất thần một lúc, đâm sầm vào lưng Tần Tuyên đang đột ngột khựng lại, vẻ mặt thắc mắc thò đầu ra nhìn Vu Tiệp đang nằm trong lòng anh, mặt đỏ tía tai, miệng đang không ngớt lẩm nhảm. Xảy ra chuyện gì thế?

“Mau, đi cửa sau.” Tần Tuyên đột nhiên quay lại, ra hiệu bằng ánh mắt cho cô theo anh.

Lâm Ngữ Âm tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẻ mặt Tần Tuyên quá nghiêm túc căng thẳng, thậm chí đoán chắc có việc gì rồi, nên đành theo sát Tần Tuyên đi cửa sau quán bar thoát ra ngoài.

Ba người xuyên qua khu phố nhỏ sau quán bar, nhanh chóng ra đến đường lớn, bên đường có mấy chiếc taxi đang đậu chờ khách, Tần Tuyên hạ giọng nói với Lâm Ngữ Âm: “Ngữ Âm, cô mau bắt xe về nhà đi.” Nói xong, ngược mắt đảo qua một chiếc taxi đang đậu đối diện.

“Tuyên, cô ấy có bị sao không?” Lâm Ngữ Âm lo lắng nhìn họ.

“Đừng nói nữa, cô về trước đi, về đến nhà gọi điện cho tôi.” Tần Tuyên lo lắng giục, phải mau mau thoát khỏi nơi này, nếu không để cảnh sát bắt được Tiểu Tiệp thì cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Lâm Ngữ Âm gật gật đầu, vội vã chui vào một chiếc taxi và đi mất.

Tần Tuyên bế Vu Tiệp sang bên kia đường, chui vào trong xe, trấn tĩnh báo địa chỉ đến với tài xế. Họ bây giờ không thể về nhà, nếu để dì Phương nhìn thấy Tiểu Tiệp thế này, Vu gia nhất định là long trời lở đất mất. Tần gia cũng không ổn, nên anh đành đưa cô đến khách sạn trước, đợi ngày mai Tiểu Tiệp tỉnh dậy rồi tính.

Tài xế liếc nhìn họ với vẻ kỳ quặc, ánh mắt thoáng nét không hài lòng, nhất định là ông ta đang đánh đồng Vu Tiệp với loại con gái hư hỏng thích chơi thuốc lắc rồi.

Chiếc xe khởi động, Vu Tiệp đột ngột hươ tay loạn xạ, tát bốp vào mặt Tần Tuyên một cái: “Xấu quá, xấu quá.” Tần Tuyên vội vã giữ tay cô lại: “Suyt, yên lặng nào!”

“Anh là ai?” Tiểu Tiệp giằng tay ra, vỗ vào trước ngực anh, gương mặt đầy vẻ mơ màng.

Tần Tuyên kẻ sát tai cô, khẽ nói: “Anh là Tần Tuyên.”

Tiểu Tiệp đột ngột cao giọng, hét lên: “Không thể nào, Tần Tuyên đẹp trai hơn anh!” Tần Tuyên vội vã bịt ngay lấy miệng Vu Tiệp trước khi cô “khai báo” tên anh, liếc nhìn tài xế phía trước. Lúc này đây không thể để lộ danh tính thật của mình được.

Bỗng dưng, Tần Tuyên nhìn thấy ven đường phía trước có hai chiếc xe cảnh sát đứng đậu ở đó, đang kiểm tra taxi qua lại đó, anh thoáng căng thẳng toát cả mồ hôi, không ngờ ở đó cũng có người kiểm tra.

“Bác ơi...” Tần Tuyên vừa định mở miệng nói với tài xế.

Ông tài xế đã kịp hiểu ý quay đầu xe lại: “Vây đành đảo thêm một vòng vậy.”

Tấn Tuyên gạt đầu về cảm kích: “Phiền bác quá.”

Tài xế taxi ở quán bar cũng nhìn thấy nhiều người từ trong đó chui ra rồi, muôn hình vạn trạng, đủ mọi trạng thái, nên họ cũng bớt được chuyện nào hay chuyện đó.

Rất nhanh, xe đã đến khách sạn Tấn Tuyên chỉ, anh trả tiền rồi dìu Vu Tiệp bước xuống.

Suốt đoạn đường trên xe Vu Tiệp không chịu ngồi im, lúc thì khoa chân múa tay, lúc lại nhào lên người anh cắn vào cổ một cái, khiến bác tài ngồi trước cứ lắc đầu mãi: “Con gái bây giờ... tốt thì không học, mà xấu thì học nhanh lắm.”

Tấn Tuyên chỉ còn nước vừa giữ Vu Tiệp lại, vừa cười khan.

Phục vụ quây khách sạn tỏ vẻ bình thản, nhìn những ánh mắt ấy cũng đủ biết, chắc chắn họ đã xem hai người là cặp tình nhân ăn chơi rồi.

Thôi bỏ đi, chỉ cần Tiểu Tiệp bình an, mặc kệ họ nghĩ gì.

Dìu Vu Tiệp vào phòng, đặt cô lên trên giường xong, Tấn Tuyên mới ngồi phịch xuống chiếc giường đơn bên cạnh thở phào.

Vu Tiệp khó chịu lăn lộn trên giường, chốc chốc lại phát ra những tiếng rên, cũng không rõ là cô đang nói gì. Âm thanh phát ra khi Vu Tiệp lăn lộn mỗi lúc một mãnh liệt, đầu cũng lắc trái lắc phải rất dữ dội, Tấn Tuyên thấy cô sắp lăn xuống giường thì vội nhảy nhồm lên muốn giữ cô lại, nhưng vẫn chậm một bước, cả người Tiểu Tiệp lăn nhào xuống dưới đất.

Vu Tiệp đau khổ kêu thét lên: “A, a...”

Tấn Tuyên ôm cô ngồi dựa vào thành giường, sờ đầu cô, vuốt mặt cô, xem có bị thương không. Cô mè nheo hoảng nhỏ này hoàn toàn trở nên hoảng dã quá rồi. “Đau không?”

Vu Tiệp lắc đầu thật mạnh, bỗng thấy cơn nóng bức trên người hình như hơi giảm xuống, xem ra cứ lắc đầu mãi sẽ không khó chịu nữa, Vu Tiệp hứng chí lắc đầu trái phải liên tục.

“Tiểu Tiệp, đừng lắc nữa.” Tấn Tuyên biết cô bây giờ đã bị ngất thuốc, một tay giữ lấy đầu cô, tay kia muốn kéo cô ngồi lên trên giường. Nhưng Vu Tiệp không thể dừng lại, tránh bàn tay anh ra, vẫn lắc rất mạnh bạo.

Tấn Tuyên vận hết sức bế bổng Vu Tiệp lên, hai người luống cuống ngã nhào lên giường. Cơn đau nhói bất ngờ khiến Vu Tiệp thoáng chốc mất đi cảm giác dễ chịu ban nãy, cuống lên bèn há miệng cắn cái người đang đè lên trên người cô.

Phía dưới cảm Tấn Tuyên nhói đau, Vu Tiệp dám cắn anh, mà cô đang cơn mê loạn vốn không thể điều khiển sức mạnh, cắn rất mạnh, anh đẩy cô ra, Vu Tiệp mới chịu nhả ra, nằm lăn ra giường.

Tấn Tuyên sờ sờ cảm, thấy vết máu trên tay, ôi, bị cô cắn đến chảy máu rồi.

Anh hoảng sợ nhìn Tiểu Tiệp nằm trên giường vẫn đang lắc lư đầu, phải làm sao đây? Rốt cuộc phải làm gì cô mới tỉnh được? Trong đầu thoáng suy nghĩ, Tấn Tuyên cúi xuống ôm Vu Tiệp vào lòng, bước nhanh về phía phòng tắm, để cô ngồi lên nắp toi-let, mở vòi hoa sen ra, nước ấm chảy róc rách vào bồn tắm. Tấn Tuyên cầm lấy vòi nước, cho nước chảy xuống người cô.

“A a...” Dòng nước chảy mạnh từ trên đầu xuống, chảy qua mặt, qua cổ, trườn lên người, khiến Vu Tiệp co rúm người, kêu hét liên tục, đầu lắc lư làm nước bắn ra khắp nơi, văng hết lên người Tấn Tuyên. Anh vừa một tay giữ chặt Vu Tiệp, không để cô trốn tránh, anh phải làm cô tỉnh, cứ lắc mãi thế này thì hôm sau cô sẽ như người chết rồi mất thôi.

“Cút đi, cút đi.” Vu Tiệp đau khổ vật vã chống cự, muốn tránh né dòng nước kia, nhưng dù cô cố gắng thế nào, dòng nước vẫn đuổi theo, chảy xuống người cô. Cả người ướt sũng, nước ấm nóng chảy trên người, lúc đầu còn thấy hơi dễ chịu, nhưng về sau sự nóng ẩm trên da và cơn nóng bốc lên trong người càng khiến cô khó chịu hơn.

“Tiểu Tiệp, tỉnh lại đi, anh là Tấn Tuyên.” Tấn Tuyên lo lắng nói to, định gọi cô tỉnh dậy.

“Tấn Tuyên?” Tiểu Tiệp hơi hé đôi mắt thất thần, khoe môi hơi cong, lẩm nhẩm, “Tấn Tuyên?”

“Anh là Tấn Tuyên đây, em mau tỉnh lại đi.” Tấn Tuyên nghe thấy cô lẩm nhẩm thì lòng thầm vui mừng, cô nhận ra anh rồi sao?

Vu Tiệp dần dần chuyển sang khóc thút thít: “Hu hu, anh lại bắt nạt tôi, lúc nào cũng bắt nạt tôi!” Anh sắp điên mất, cô trong lúc thần trí không tỉnh táo đã nghĩ rằng, anh làm vậy là bắt nạt cô, anh đang cứu cô mà! Chết tiệt!

Tiếng khóc của Tiểu Tiệp mỗi lúc một lớn, tay cũng mềm nhũn cổ đánh lên tay anh.

Tấn Tuyên ném vôi hoa sen sang một bên, kéo một chiếc khăn tắm lớn trên giá xuống, lau vội vã lên tóc, lên mặt cô, sau đó quấn cô vào khăn, bế ra ngoài.

Tiểu Tiệp cứ khóc mãi, cơ thể khẽ run lên dưới chiếc khăn, Tấn Tuyên vội vàng kéo chăn đắp lên người cô.

Nhưng cả người ướt sũng, quần áo đều dính sát vào, da thịt nóng hầm hập bị quấn lại càng khiến cô khó chịu hơn, mà sự ẩm áp do tắm chăn mang lại như phụ họa thêm cho cơn nóng trong người như thể đổ thêm dầu vào lửa, Tiểu Tiệp dùng cả tay chân cố sức đá văng tấm chăn trên người ra.

“Tiểu Tiệp, đừng phá nữa.” Tấn Tuyên bắt lực giữ chặt tấm chăn, luống cuống nhìn gương mặt đau khổ của cô.

“Nóng quá, nóng quá.” Hai tay vùng ra khỏi chăn, ra sức gỡ nó ra, cô không cần đắp chăn, nóng quá, khó chịu quá.

Tấn Tuyên đành kéo chăn ra, Vu Tiệp bỗng được giải phóng, thoải mái nằm vật ra giường, chiếc khăn trên người cô đã bị tuột ra, để lộ đôi chân dài dính sát vào lớp quần ướt.

Tấn Tuyên vội vã nhìn đi nơi khác, hít thở thật sâu, cố gắng đè nén mọi xúc động trong lòng, xông vào nhà tắm

Chương 12: Nếu không phải em, đánh chết anh cũng không nhận

Khi Tấn Tuyên quấn một chiếc khăn tắm ra ngoài, đã nghe thấy trên giường vắng đến tiếng rên rỉ mơ hồ. Anh vội vã nhìn kỹ, Vu Tiệp đang kéo rách quần áo của mình!

“Tiểu Tiệp!”, Tấn Tuyên chồm đến, kéo tay cô ra, thấy sắc đỏ bừng bừng trên mặt cô không hề bớt đi chút nào sau khi bị kéo vào nhà tắm dội nước, mà lại càng đỏ hơn, trời ạ, cô ấy đã uống thuốc gì vậy? Mà lại hưng phấn lâu đến thế! MK, nếu để anh biết là đứa nào thuốc cô, anh sẽ đánh cho hắn tàn phế mới thôi.

Vu Tiệp cảm thấy toàn thân bị cuốn chặt, trên người như thể bị dính một lớp sơn nhơm nhớp, dính vào rất chặt, khiến cô thấy rất khó chịu, chỉ muốn xé rách lớp sơn đó quách cho rồi.

Nhưng, tay cô đột ngột bị một bàn tay mát lạnh nắm rất chặt, da thịt mát mẻ trượt qua hõm cổ, cảm giác tiếp xúc thoải mái đó khiến cô rúng động, dễ chịu quá, đừng đi mà, đừng bỏ đi. Cô chụp lấy bàn tay mát lạnh đó, đặt lên cổ mình, thích cảm giác này quá, ngọn lửa trong người thoáng chốc như giảm đi rất nhiều.

“Tiểu Tiệp!” Tấn Tuyên rút tay lại như bị điện giật, da thịt cô nóng hừng hực, cảm giác trơn nhẵn khi tiếp xúc khiến tâm thần anh như chu du chín tầng mây, anh vội vã định thần lại, Tiểu Tiệp bây giờ không được tỉnh táo, anh không thể nghĩ bậy bạ được.

Vu Tiệp cảm thấy vô cùng hụt hẫng, mới có được chút cảm giác mát lạnh, thế mà chớp mắt đã tan biến, cô mơ màng mở mắt ra, lơ mơ nhìn thấy người trước mắt, gương mặt ấy như gần như xa, một lúc là Tấn Tuyên, lúc sau lại là Trịnh Phong, cứ biến hóa liên tục.

“Đừng đi.” Cảm nhận thấy người bên cạnh định bỏ đi, Vu Tiệp chồm người dậy, ôm choàng lấy người đó. Cô tham lam áp mặt lên lớp da thịt mát mẻ ấy, không ngừng cọ xát, thoải mái quá, bàn tay cũng sờ soạng lung tung trong cơn mê loạn.

“Tiểu Tiệp, dừng tay!” Tấn Tuyên giật mình phát khiếp, hét lên, nhưng bàn tay nhỏ nhắn bướng bỉnh của cô vẫn đang chu du trên người anh, mặt cô cũng cọ xát liên tục vào ngực anh, da thịt ban nãy vừa được dội nước mát mẻ bây giờ bỗng nóng, tiếp xúc vào nhau như những ngọn lửa nóng bỏng. Nhưng Tấn Tuyên càng muốn vùng thoát ra thì Tiểu Tiệp càng ôm chặt hơn, vẻ như sợ anh đi mất.

Hai người quấn lấy nhau lăn ra giường, Tấn Tuyên ngã đè lên người cô, sức nặng cơ thể áp xuống khiến Tiểu Tiệp khẽ rên lên một tiếng, đôi mắt mơ màng nửa nhắm nửa mở, sóng mắt gợn lên nét yêu kiều không thể tả nổi, Tấn Tuyên lầm bầm rửa thắm rồi nhìn tránh sang nơi khác, cố gắng đè nén cơn xúc động trong lòng, nhưng phản ứng của cơ thể vẫn xuất hiện rất chân thực, anh có phản ứng rồi!

Tiểu Tiệp lại chẳng hay biết gì, khóe môi nhướn lên, ôm choàng lấy cổ anh, đôi môi cứ đi du lịch trên cổ anh, phần mềm mại phía trước ngực cứ thỉnh thoảng chạm vào ngực anh, cô quá yêu cái cảm giác mát mẻ này, so với hơi nóng trong người, làn da mát mẻ ấy giống như trong phòng tắm hơi được đặt mấy khối đá lạnh vậy.

Tấn Tuyên đau khổ nhắm nghiền mắt, vất vả thoát ra từng chữ: “Tiểu Tiệp, em cứ như vậy thì anh không bảo đảm em sẽ toàn vẹn ra khỏi nơi này đâu!”

“Tấn Tuyên!” Khóe môi Tiểu Tiệp khẽ nhướn lên, tên anh bay ra khỏi đôi môi xinh xắn của cô.

Tấn Tuyên rung động toàn thân! Không được, tuyệt đối không được! Bây giờ cô ấy không tỉnh táo, nếu làm hại cô ấy, ngày mai anh sẽ chết không toàn thây! Anh cố gắng giằng ra, đẩy Tiểu Tiệp ngã lăn ra, còn anh thì nhảy nhồm ra khỏi giường.

“Tấn Tuyên! Tấn Tuyên!” Tiếng nói mang vẻ đau khổ của Vu Tiệp lại vang lên, mềm nhũn yếu ớt, như một chiếc lưỡi câu níu lấy trái tim anh, gương mặt cô lộ rõ vẻ thất vọng cùng cực, đôi mắt mơ màng nhìn anh.

MK! Anh thua rồi!

Tấn Tuyên bực bội rửa thắm, chạy vào nhà tắm lấy một chiếc khăn tắm sạch thật to, kéo chiếc khăn trên người cô ra, mắt nhìn đi nơi khác và cởi sạch quần áo trên người cô, lấy tấm chăn to quấn lại, rồi bế bổng cô lên đặt sang một chiếc giường khác, kéo chăn ra. Vừa rồi thân thể cô ướt đầm đã làm ỉm chiếc giường nằm ban đầu. Anh nghiêng rằng, rồi cũng chui vào trong chăn với cô.

Tiểu Tiệp tự động áp sát lại gần, bàn tay nhỏ sờ soạng dịu dàng lên phần da thịt trước ngực anh, đôi môi cũng chu du trên người anh như thể vẫn có tri giác. Trên người mất đi một lớp dính bó buộc, thoáng chốc trở nên nhẹ nhõm, cơ thể cũng thoải mái hơn nhiều.

Tấn Tuyên co chặt nắm tay, để mặc cô làm loạn, hai tay cũng không dám chạm vào cô, chỉ sợ một khi đụng đến da thịt trơn nhẵn mềm mại đó, tất cả sự kiềm chế này giờ đều bay biến hết. Ngọn lửa ham muốn được kích thích trong cơ thể đang dần vật hành hạ anh, dục vọng cũng đang tăng lên mà không thể khống chế nổi, anh chỉ còn cách cố gắng khép chặt hai đùi mình lại.

Mũi tự nhiên thấy ngứa ngứa, anh đưa tay lên sờ, dính dính và nóng nóng, lại chảy máu mũi rồi!

Vu Tiệp! MK thật, xem như kiếp trước anh mắc nợ em! Lão đây thề rằng, nếu không phải em thì anh đã “lên” rồi! Tấn Tuyên này chưa bao giờ trong tình trạng mỗi đưa tới tận miệng mà không dám ăn thế này! Nhưng hôm nay anh đành phải làm Liễu Hạ Huệ thôi, không những không được chạm vào cô, mà còn để mặc cô “hành hạ”! Đúng là một sự sỉ nhục!

Vu Tiệp tỉnh lực tràn trề, hưng phấn quá độ cả một đêm quấn lấy Tấn Tuyên, còn anh chỉ còn nước gồng mình chịu đựng, đè nén tất cả những ham muốn của mình, suýt chút nữa mất máu mà chết!

Cơn gió nhẹ ban sớm lay động màn cửa sổ, len lỏi vào căn phòng tĩnh lặng.

Hai người đang ôm chặt lấy nhau nằm trên giường kia vẫn đang say ngủ, bờ vai trần để lộ ra khiến người ta cứ tưởng tượng để rồi đỏ mặt.

Tiểu Tiệp cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, căng phồng lên rất đau nhức, cô đưa tay lên, nhưng lại thấy toàn thân mệt rã rời, cánh tay cũng mềm nhũn, cổ lại cứng đờ, sao khó chịu đến thế nhỉ?

Dần dần mở đôi mắt mơ màng ra, đập vào mắt là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ, trên tường đầy những hoa văn nhẹ nhàng, sao ở đây chẳng có một thứ gì nhỉ, không phải nhà mình? Ý thức dần dần thức tỉnh, cô thử vận vẹo cổ mình, ối sao đau thế, như bị gãy lìa ra rồi ấy!

Tiểu Tiệp vừa nghiêng đầu, phát hiện ra bên cạnh mình có một người, mà lại là một người đàn ông!

“Á á!!!” Tiểu Tiệp có bình tĩnh đến mấy, giờ phút này cũng muốn điên lên! Cô không hề mặc quần áo, anh ta cũng vậy! Trời ơi, cái quái gì thế này? Say rượu làm càn, hồ đồ thất thân, cô vẫn chưa tệ hại đến mức này mà!

Cô ngược mắt lên nhìn, suýt chút nữa là ngất, người đó chính là Tấn Tuyên! A a đồ háo sắc!!! Tiểu Tiệp nổi điên lên, giơ cao tay tát mạnh vào mặt anh một cái: “Đồ sói già, tôi phải giết anh!!!”

Tấn Tuyên đang mơ màng bỗng bị thức giấc bởi trận đánh đấm điên loạn của Vu Tiệp, vội vã đưa tay lên che lại.

Tiểu Tiệp càng đánh càng hăng, chỉ mong cắn chết anh cho xong!

“Tiểu Tiệp, em vẫn còn sức lực cơ à!” Tấn Tuyên lật người thật mạnh, đè cứng Tiểu Tiệp xuống dưới, không chế cô thật chặt.

“Sao anh lại ở đây?” Tiểu Tiệp nhìn thấy nửa người trên của anh để trần, mà phía trước ngực còn có những dấu đo đỏ, cô có ngây thơ đến mức nào cũng không thể không biết là đã xảy ra chuyện gì! Nhất định là tên sói này cuối cùng đã có được cơ hội abc xyz rồi!!!

“Em còn hỏi anh à! Tối qua em bị người ta thuốc đấy!” Tấn Tuyên tức giận quát to, suốt buổi tối bị cô hành hạ dằn vặt, khó khăn lắm mới yên được, anh mới tắm nước lạnh để hạ hỏa, chưa chớp mắt được nửa tiếng, đã bị cô đánh cho tỉnh giấc, bảo anh không giận sao được!

“Anh lừa tôi!” Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn anh với vẻ không-tin-anh-được!

Tấn Tuyên chụp ngay lấy tay trái của cô: “Em tự mà nhìn!” Ngón tay bị thương máu đã đông lại, chỉ để lại một vết thương màu đỏ bầm.

Ký ức tối qua dần dần rõ ràng, trở về từng chút từng chút một.

Cô đã bị người ta phục thuốc, đã cắt tay mình trong nhà vệ sinh, đã gọi điện thoại cầu cứu nhóc Trịnh, nhưng sao bây giờ lại là Tấn Tuyên???

Tấn Tuyên nhìn đôi mắt ngờ vực của cô: “Nhớ ra rồi chứ?”

“Tôi nhớ người tôi tìm là Trịnh Phong.” Vu Tiệp ngược đôi mắt nghi ngờ lên nhìn anh.

“Đầu em bị úng thủy à, nếu không phải là anh thì em xong đời rồi!”

Tấn Tuyên vừa nghe đã thấy nổi giận bồng bồng, cô không tìm anh mà lại gọi vào điện thoại của anh, nhưng, điều khiến anh tức giận hơn là, nếu cô tìm Trịnh Phong, thì tối qua... MK, đôi mắt anh hơi nheo lại, Trịnh Phong! Nếu cô dám làm như tối qua với Trịnh Phong, chắc chắn anh sẽ giết cậu ta!

“Anh rút ra!” Vu Tiệp bị anh quát thì cũng cuống lên, đụng phải anh cũng toi đời rồi còn gì! Trên người ngoài một tấm khăn tắm khoác hờ, còn lại đều lộ ra, anh dám cởi quần áo cô!!!

“Tiểu Tiệp!” Tấn Tuyên điên lên túm chặt lấy hai tay cô giữ hai bên đầu, mèo hoang lên cơn cũng phải có mức độ chứ, nếu không phải đêm qua anh chịu đựng và ở bên cô một cách vĩ đại, thì không biết cô đã phải gặp những chuyện gì nữa!

“Anh đứng dậy, đứng dậy mau!!!” Vu Tiệp xấu hổ quay mặt đi nơi khác, không dám nhìn anh, cơ thể đè sát lên người cô đã bộc lộ dự vọng của anh.

Thấy sắc mặt mỗi lúc một đỏ hơn của cô, cuối cùng anh cũng biết cô đang tức giận điều gì, khóe môi nhếch lên, anh cười khê: “Muốn ăn em thì đã ăn từ lâu rồi.” Lật người một cái, eo vẫn choàng một tấm khăn bông, anh bước vào nhà tắm.

Vu Tiệp tiếp tục trùm chăn kín đầu, rúc vào trong chăn bất chấp có ngạt thở hay không. Cô bị nhìn thấy hết rồi, Tấn Tuyên chết tiệt, nhân cơ hội cô không tỉnh táo để cởi quần áo cô!

Cô vạch chăn ra, thò đầu nhìn ngó, quần áo ở trên giường khác. Cô căng thẳng cuộn chặt người vào chăn, nhảy xuống giường túm lấy quần áo, ướt hết cả! Ướt cũng mặc kệ, cô luống cuống mặc quần áo vào. Chỉ cần nghĩ đến việc Tấn Tuyên nhìn thấy hết cơ thể lỏa lồ của mình, trong đầu đã ong ong, gương mặt cũng bắt đầu nóng hực.

Tấn Tuyên ra khỏi nhà tắm, đã mặc xong quần áo, đầu tóc ướt sũng vẫn còn rỏ nước, gương mặt vẫn chưa lau khô. “Quần áo ướt mà còn mặc?”

Vu Tiệp phớt lờ anh, quấn chặt khăn bông chạy vào nhà tắm.

Vu Tiệp gắng sức khóa cửa thật kỹ, mở vòi hoa sen, nước ấm nóng chảy lên người cô, giờ mới cảm thấy toàn thân đau nhức, đặc biệt là cổ như bị người ta đứng sau chém một phát, mỗi lần xoay vặn đều nhức nhối không chịu nổi. Cơ thịt trên tay trên lưng đều tê liệt, chân cũng bải hoải đứng không vững.

Cô đưa bàn tay bị thương lên, nhìn vết thương rất dài ấy, đầu óc hỗn loạn vô cùng, tất cả mọi ký ức đều dừng lại ở khoảng thời gian trước khi bị thương. Còn những chuyện xảy ra sau đó, cô không còn nhớ nữa. Cô gắng sức lắc mạnh đầu, nhưng vẫn không cách nào nhớ ra được.

Cô và Tấn Tuyên trần trụi nằm trên một chiếc giường, trời ơi, cô thật không dám nghĩ tiếp nữa! Và cả những vết đỏ hồng trên ngực anh, Vu Tiệp đau khổ ôm lấy mặt, mặc cho nước chảy trên người. Sao lại bắt cô gặp phải chuyện xui xẻo thế này!!!

Lâm Hựu Nam, đúng, chính cậu ta hại cô, tại sao cậu ta lại đối xử với cô như thế? Tuy có lúc cô cũng nghiêm khắc, song cô tự vẫn thấy mình không hề có xung đột gì to tát với cậu ta, cô chỉ là gia sư, tại sao cậu ta lại hại cô?

Vu Tiệp ở trong nhà tắm một lúc lâu với tư duy hỗn loạn, sau đó mới mặc quần áo ướt vào rồi ra ngoài.

Tấn Tuyên đang ngồi bên mép giường, đưa mắt liếc nhìn cô.

7. Chương 13 - 14

Chương 13: Cô lại muốn cứu người đã hại mình

“Thay quần áo ướt đi.” Tấn Tuyên đưa một bộ quần áo mới sạch sẽ từ trên giường cho cô. Vu Tiệp mặt đỏ bừng bừng, vì anh lại còn mua cả quần áo lót cho cô! Cô thật không muốn sống nữa!

“Đi, chắc chắn sẽ vừa.” Tấn Tuyên phớt lờ vẻ thẫn thờ xấu hổ của Vu Tiệp, đẩy cô vào phòng tắm.

Vu Tiệp thay xong quần áo bước ra, trong lòng rối bời bời, vừa xấu hổ lại ngượng ngập, mắt không dám nhìn Tấn Tuyên nữa.

Tấn Tuyên cũng đã thay bộ quần áo mới, ngón tay kẹp một miếng thuốc, liếc nhìn cô một cái: “Không sao rồi chứ?”

Vu Tiệp đỏ mặt lắc đầu, nhưng vừa động dậy đã thấy phần cổ đau nhói, mặt cô bắt giắc nhăn lại.

Tấn Tuyên thấy thế vội tiến lại bên cô, xoa bóp phần cổ cho cô, hôm qua lác suốt đêm, chắc chắn bây giờ sẽ đau rồi. Anh nhẹ nhàng đưa tay xoa bóp.

Vu Tiệp khó chịu rụt cổ lại, nhưng lại không dám nhúc nhích, lực xoa bóp của anh dường như làm dịu được cơn đau. Anh xoa bóp cho cô đang ngồi bên mép giường, vừa hạ giọng hỏi: “Ai?”

Vu Tiệp dờ người, chậm rãi nói: “Có lẽ là học sinh tôi dạy thêm.”

“Tên gì?”

“Lâm Hữu Nam.” Cô không biết anh muốn gì, chỉ có thể nói sự thực.

“Gọi điện cho nó.” Tấn Tuyên hậm hực nhả ra một vòng khói tròn, sắc mặt u ám như có mây đen bao phủ, anh phải giết chết thằng khốn đó mới được!

“Tấn Tuyên!” Vu Tiệp lo lắng quay người lại, túm lấy cánh tay anh, tự hỏi anh định làm gì?

“Em đừng lo, đưa số điện thoại của nó cho anh.” Tấn Tuyên dúi mạnh đầu thuốc lá, rồi bước đến bên giường, cầm điện thoại của cô lên, định mở nó ra.

“Tấn Tuyên.” Vu Tiệp kéo tay anh, “Anh định làm gì?”

“Mẹ kiếp, thằng nhóc đó chán sống rồi, phải dạy cho nó một bài học mới được.” Tấn Tuyên tức tối hất tay cô ra, tiếp tục nhấn phím di động.

Bỗng một tràng tiếng chuông di động réo rất vang lên, trên màn hình nhấp nháy ba chữ “Lâm Hữu Nam”.

Tấn Tuyên vừa nhìn thấy tên nhóc đó lại dám gọi điện thoại đến thì vội nhấn phím nghe, mắng phủ đầu ngay: “Mày còn dám gọi đến đây à?”

Vu Tiệp lườm anh một cái, anh định làm gì chứ? Định đánh người ta một trận à, cô nghĩ thế nên vội đến cướp lại điện thoại.

“Cái gì?” Tấn Tuyên trợn mắt dờ dẩn, nhìn Vu Tiệp với vẻ mặt không chút biểu cảm, “Cục cảnh sát gọi tới.”

Tay Vu Tiệp khựng lại giữa không trung, cả người đổ nghiêng dựa vào Tấn Tuyên, cục cảnh sát? Lâm Hữu Nam? Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, trò quái gì thế này?

Tấn Tuyên tiếp tục “ừ ừ” “được được” với điện thoại, nói một thôi một hồi không dứt mà đầu óc Vu Tiệp vẫn chưa tỉnh táo ra.

Rồi anh gấp điện thoại lại, lật mặt sau và nhanh chóng tháo pin ra, nhét vào túi áo.

“Không sao, chúng ta về nhà.” Nụ cười bên khóe môi của anh khiến Vu Tiệp hoa mắt, rốt cuộc là chuyện gì đây, sao anh bỗng đang phần nộ lại biến thành tươi cười hỉ hả thế kia.

“Tóm lại là điện thoại nói gì vậy?” Vu Tiệp nắm tay anh, kéo anh ngồi xuống giường.

“Cái đấy gọi là trời tạo nghiệt thì có thể oán, tự tạo nghiệt thì không thể sống ấy mà!” Tấn Tuyên vui vẻ véo má Vu Tiệp, vẻ mặt rất tươi tỉnh.

“Anh đang nói gì thế?” Vu Tiệp gạt tay anh ra, tên này điên rồi, làm trò gì thế này.

“Tên nhóc ấy không biết phạm tội gì mà bị cảnh sát tóm cổ rồi, cục cảnh sát gọi điện đến bảo em đến lấy khẩu cung gì gì ấy. Có điên mới làm chứng cho nó. Ha ha, đáng đời, lần này cứ để nó ngồi trong đó đi, hại em ra nông nỗi này mà còn muốn em giúp, đừng mơ!” Tấn Tuyên ném chụp chiếc di động, hí hửng trên nỗi khổ của người khác.

“Cục cảnh sát?” Vu Tiệp dần mặt ra, cô không ngờ Lâm Hữu Nam lại bị cảnh sát bắt, hôm qua còn xảy ra chuyện gì nữa thì cô không thể nhớ được.

“Mặc kệ nó, lần này xem như nó còn may mắn, đợi nó về được anh sẽ xử lý sau.” Tấn Tuyên nhảy xuống giường, kéo Vu Tiệp đứng dậy, “Đi thôi, đêm qua em không về nhà, mau gọi điện cho dì Phương đi.”

“Tấn Tuyên.” Vu Tiệp kéo tay anh từ phía sau, “Có lẽ cậu ta gặp tai nạn gì thật.”

“Không liên quan tới em, chuyện nó hại em vẫn chưa tính sổ, em đừng lo vớ vẩn.” Tấn Tuyên vừa nghĩ đến bộ dạng thê thảm của Vu Tiệp hôm qua là lửa giận lại bốc lên đỉnh đầu. Lâm Hữu Nam dám có ý nghĩ đen tối với Vu Tiệp, cứ đợi đó mà chết đi!

“Không được, đưa di động cho tôi!” Vu Tiệp nghĩ ngợi mãi vẫn không thấy yên tâm, nếu không phải chuyện gì quan trọng thì cục cảnh sát sẽ không gọi điện đến cho cô.

“Tiểu Tiệp, em lắc đến mức đầu óc dần ra rồi à. Loại người đó mà em lo lắng để làm gì?” Tấn Tuyên bực bội giữ chặt di động, không chịu buông.

“Tấn Tuyên, đưa điện thoại cho tôi.” Vu Tiệp cũng nổi cáu, một tay chống vào eo, tay kia chìa ra trước mặt anh.

“Không được đi.” Càng nghĩ càng tức, lòng tốt của cô có thể dùng bữa bãi được không, đối với loại ác độc đó, không đập chết thì cũng tuyệt đối không mềm lòng được.

Vu Tiệp thấy vẻ mặt anh đằng đằng sát khí, mắt trợn ngược, thái dương hằn gân xanh, sống mũi cao thẳng cũng đang run lên do quá kích động, thì trong lòng bỗng thấy có phần cảm động, anh đang lo cho cô! Cô luôn ngỡ rằng anh chỉ muốn đùa giỡn với phụ nữ, bắt nạt cô để làm thú vui, nhưng trải qua chuyện đêm qua, cô mới phát hiện ra anh cũng có thể khiến người khác cảm động! Giọng cô vì thế cũng dịu dàng hẳn: “Tấn Tuyên, cậu ta có thể xảy ra chuyện thật. Tôi chỉ muốn đi xem thế nào, nếu anh không yên tâm thì đi cùng tôi.”

“Nó hại em chưa đủ thảm à?” Tấn Tuyên tỏ vẻ thắc mắc nhìn cô, tại sao cô chỉ hung dữ với mình anh, còn khi người khác đã hại cô ra nông nỗi ấy mà cô vẫn tha thứ được?

“Chẳng phải là vẫn còn anh sao?” Cô cười tẻ nhạt, đôi mắt cong cong như trăng non.

Nhìn nụ cười của Vu Tiệp, Tấn Tuyên bỗng thấy bó tay, cô chưa bao giờ như thế này, nhìn anh với ánh mắt trong trẻo và sáng rực, sự tin cậy và dựa dẫm đó khiến anh có phần không thích nghi cho lắm.

Vu Tiệp gọi cho cục cảnh sát, hỏi rõ địa chỉ rồi lái theo Tấn Tuyên đến đó.

Đến cục cảnh sát, Vu Tiệp tìm đến cảnh sát Trương lúc này đã gọi cho cô.

“Chào anh, tôi là Vu Tiệp.” Vu Tiệp nhìn cảnh sát Trương đang ngồi sau bàn làm việc, trong văn phòng còn có hai ba cảnh sát nữa cũng đang thụ lý vụ án.

Cảnh sát Trương nhìn cô: “Mời ngồi. Vị này là?” Ánh mắt chuyển sang Tấn Tuyên đứng phía sau cô.

“Anh ấy là bạn tôi.” Tấn Tuyên cũng ngồi xuống bên cạnh cô, không nói lời nào.

Cảnh sát Trương gật gù rồi tóm tắt tình huống câu chuyện.

Thì ra đêm qua Lâm Hữu Nam đã gây gỗ với người khác ở quán bar, khiến người đó bị thương ở mắt, bây giờ đang phải chữa trị, Lâm Hữu Nam bị cảnh sát đột ngột khám xét quán bar bắt ngay tại đó. Nhưng cậu ta cứ một mực kêu oan, là do hai người bạn cậu ta làm, khi cảnh sát đến hai người đó đã chạy trước, còn nói có người làm chứng, và người bị thương cứ khẳng khái bảo Lâm Hữu Nam gây ra, nên cảnh sát đành phải mời Vu Tiệp đến.

Vu Tiệp và Tấn Tuyên nhìn nhau, tối qua cô đã bị hạ thuốc, đâu còn nhớ gì nữa, làm chứng cho cậu ấy thế nào được?

“Tôi có thể gặp Lâm Hữu Nam không?” Vu Tiệp cố nén hoài nghi, khẽ hỏi.

“Xin đợi một lúc, cô hãy nói tôi biết, tối qua cô có gặp Lâm Hữu Nam không?” Cảnh sát Trương lên tiếng hỏi.

“Có.” Vu Tiệp gật đầu.

“Khoảng mấy giờ?”

“Khoảng chín giờ.” Cô nhớ lúc xuống xe có nhìn đồng hồ, vừa qua chín giờ.

“Lúc đó cậu ấy không chỉ có một mình?”

“Còn có thêm hai người bạn nữa.”

“Miêu tả đại khái?”

“Có lẽ cùng tuổi với Lâm Hữu Nam, một người tóc đinh, người kia tóc ngắn sát tai, đều rất gầy và cao, chắc phải 1m78.”

“Có biết tên gì không?”

“Không.” Lâm Hữu Nam không nói, mà cô cũng không nghe thấy họ gọi tên nhau.

“Được.” Cảnh sát Trương gật gù, “Cô ngồi đợi một lát.” Rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tấn Tuyên khẽ choàng vai cô, Vu Tiệp quay lại mỉm cười.

Một lát sau, cảnh sát Trương đưa Lâm Hữu Nam đến.

Lâm Hữu Nam vừa nhìn thấy Vu Tiệp đã lao đến: “Vu Tiệp, chị phải cứu tôi.” Tấn Tuyên đập mạnh vào tay cậu ta, trừng mắt nhìn.

“Chị nói với cảnh sát đi, trước khi chị đi, có phải tôi đã đưa chị đến phòng vệ sinh không, lúc ấy tôi ở cạnh chị mà. Lý Cường và Đường Hán Chung làm gì, tôi không hề biết, tôi quay trở về mới thấy người đó.” Lâm Hữu Nam cuống quýt gào lên, cảnh sát Trương trách mắng rồi ấn cậu ta ngồi xuống ghế, bắt cậu ta nói cho rõ ràng.

Thì ra Lâm Hữu Nam lúc ấy đưa Vu Tiệp vào phòng vệ sinh đã nhận được điện thoại cô gọi, bèn tìm một cô gái vào trong xem xét, kết quả là bên trong không có ai, nên cậu ta đã nghĩ Vu Tiệp về nhà thật rồi, cậu ta nghi ngờ vì sao mình đã hạ thuốc cô mà cô vẫn về được, tuy không nghĩ ra nhưng vẫn quay về phòng bao của mình.

Nhưng trên đường về, cậu nhìn thấy Lý Cường và Đường Hán Chung vội vội vàng vàng chạy biến ra ngoài, cậu chưa kịp phản ứng kịp thì một người đàn ông mặt mày bệ bết máu lao đến túm chặt lấy cậu, cậu và anh ta bắt đầu vật lộn với nhau, rồi cảnh sát đột ngột xuất hiện, không phân trắng đen phải trái gì mà lôi hết hai người về cục cảnh sát.

Lâm Hữu Nam đã nói rất nhiều lần là không phải cậu làm, nhưng cảnh sát nói khi ấy chỉ nhìn thấy cậu và người đó vật lộn với nhau, mà trước khi anh ta được đưa vào bệnh viện, đã một mực khẳng định chính cậu đã đánh anh ta bị thương.

Thế nên cảnh sát đành giam cậu ta lại, đợi khi sự việc được điều tra rõ ràng, chứng minh cậu ta không liên quan gì đến việc này thì mới thả ra được.

Lâm Hữu Nam co chặt hai nắm tay, mặt mũi ủ rũ nhìn Vu Tiệp: “Vu Tiệp, chị cứu tôi với, nói với cảnh sát đi, lúc đó tôi và chị ở cạnh nhau thật mà.”

Tấn Tuyên nhìn theo cảnh sát Trương bị đồng nghiệp bên cạnh gọi ra ngoài, rồi túm chặt cổ áo Lâm Hữu Nam kéo lên, hạ giọng mắng nhiếc: “Đêm qua lúc mày hạ thuốc Vu Tiệp, sao không nghĩ mày đã làm gì cô ấy hả?”

Lâm Hữu Nam mở to mắt, quay sang nhìn Vu Tiệp: “Chẳng phải chị ấy không bị sao à?” Cậu ta ngỡ cô đã bỏ về từ sớm rồi chứ.

“Báo cho mày biết, chuyện hôm nay là do tự mày làm tự mày chịu, đáng đời!” Tấn Tuyên đẩy mạnh Lâm Hữu Nam, ném cậu ta ngồi lại vào ghế.

“Vu Tiệp, xin lỗi.” Lâm Hữu Nam cúi gằm đầu, ánh mắt lộ vẻ hối hận. “Lúc ấy tôi chỉ thấy vui nên mới làm thế, không nghĩ gì cả.” Đôi mắt cậu ta không dám nhìn Vu Tiệp, hoàn toàn không nghĩ rằng cô bị cậu làm hại rồi mà còn đến đây giúp đỡ, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn.

“Tôi chỉ có thể báo cảnh sát những chuyện tôi biết, hy vọng là có thể giúp được.” Vu Tiệp kéo Tấn Tuyên ngồi xuống cạnh mình, nói vất vất.

Cảnh sát Trương tiến lại: “Cậu ta nói có đúng không?”

“Vâng, trước khi tôi đi, cậu ta đã đưa tôi vào phòng vệ sinh.” Vu Tiệp trả lời với vẻ căng thẳng.

“Lúc ấy là mấy giờ?” Cảnh sát Trương ghi lại.

“Tôi không nhớ rõ lắm, chắc là khoảng chín giờ rưỡi.” Vu Tiệp không ở lâu trong quán bar, chắc chỉ khoảng nửa tiếng là cùng.

“Lúc ấy tại sao cô lại đột ngột bỏ về?”

Vu Tiệp ngăn người, Tấn Tuyên khẽ nắm lấy tay cô đang đặt trên bàn: “Nhà tôi có việc gấp nên phải về trước.” Cô liếc nhìn Lâm Hữu Nam một cái, nét mặt cậu ta cũng đang rất căng thẳng, trên trán còn toát cả mồ hôi.

“Cô và Lâm Hữu Nam quan hệ thế nào?”

“Tôi là gia sư của cậu ấy.” Cảnh sát Trương nghe câu này thì ngẩng lên nhìn Vu Tiệp.

“Vụ án này phải đợi người bị thương khỏe hẳn rồi mới giải quyết được, cậu ta tạm thời vẫn chưa thể rời khỏi đây, lúc này chúng tôi đã thông báo với người nhà cậu ấy. Cô Vu, nếu còn cần gì, xin hãy phối hợp với chúng tôi.” Cảnh sát Trương kéo Lâm Hữu Nam đứng dậy.

Lâm Hữu Nam đau khổ rên rỉ van xin, “Anh cảnh sát ơi, không liên quan gì đến tôi thật mà.”

“Đừng nhiều lời, cậu cứ ngoan ngoãn ở đây đi, đợi tôi tìm được hai người cậu nói đã rồi tính sau. Huống hồ gì đêm qua cậu cũng cần thuốc rồi, không liên quan đến chuyện này thì cũng dính đến chuyện khác.” Cảnh sát Trương lôi cậu ta ra ngoài để đưa vào phòng tạm giam.

Hai người vẫn chưa ra đến cửa, đã xuất hiện một người đứng chặn lối đi.

“Bố?” Lâm Hữu Nam thầm kêu khổ, lần này chết thảm rồi.

“Cái thằng nhóc thối tha này!” Một giọng nói trầm trầm vang lên, Lâm Chấn Đông, bố của Lâm Hữu Nam. Vu Tiệp nhận ra giọng nói của ông ta.

Người nhà Lâm Hữu Nam đã đến. Vu Tiệp và Tấn Tuyên đứng dậy, quay nhìn ra cửa, vừa thấy người đứng đó đã ngẩn ra!

Đứng sau lưng Lâm Chấn Đông lại là Lâm Ngữ Âm

Chương 14: Sự nghiêm túc được ngụy trang

“Tấn Tuyên? Sao anh lại ở đây?” Lâm Ngữ Âm sững sờ trợn mắt nhìn Vu Tiệp và Tấn Tuyên.

“Cậu ta là?” Tấn Tuyên chỉ vào Lâm Hữu Nam, lòng thầm kêu khổ, thế giới này sao mà nhỏ bé thế, Lâm Hữu Nam lại chính là con trai của sếp anh, là em trai của Lâm Ngữ Âm?

Vu Tiệp cũng ngẩn ngơ, cô chỉ gặp Lâm Chấn Đông, Lâm Hữu Nam và một người giúp việc ở nhà họ, sao chưa bao giờ thấy Lâm Ngữ Âm? Cô quay sang nhìn Tấn Tuyên, Lâm Ngữ Âm là con gái của sếp anh, vậy thì Lâm Chấn Đông chính là sếp rồi?

“Nó là em trai em.” Lâm Ngữ Âm hừ khê một tiếng. Lâm Hữu Nam cũng hừ một tiếng rồi quay đi, “Đừng nhận người thân bừa bãi!”

Lâm Chấn Đông thấy Vu Tiệp và Tấn Tuyên đứng cạnh nhau, cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, “Tấn Tuyên, cậu quen cô Vu à?”

“Lâm tổng, tôi và Vu Tiệp đã quen nhau từ bé.” Tấn Tuyên dần hồi phục lại sự trấn tĩnh. Xem ra Lâm gia cũng không được hòa khí cho lắm.

“Con lại gây ra họa gì thế hả?” Lâm Chấn Đông gầm lên với con trai.

“Không liên quan đến con.” Lâm Hữu Nam lúng túng cúi gầm đầu.

Lâm Chấn Đông kéo cảnh sát sang một bên để dò hỏi.

Lâm Ngữ Âm cũng kéo Tấn Tuyên sang một bên, liếc nhìn Vu Tiệp: “Cô ấy không sao chứ?” Tối qua thấy Tấn Tuyên bế cô ấy ra ngoài, mặt mày đều đỏ lựng cả, vừa nhìn đã biết là cần thuốc rồi.

Tấn Tuyên cau mày, khẽ hất tay ra: “Hỏi em trai cô đấy.” Nghĩ đến chuyện Lâm Hữu Nam là em trai Lâm Ngữ Âm, anh đã thấy giận dữ.

“Lâm Hữu Nam?” Lâm Ngữ Âm kinh ngạc nhìn anh, tròn mắt lay động, “Không phải chứ.” Nhưng trong lòng đã hiểu, Vu Tiệp bị như thế hóa ra là do em trai cô gây nên.

“Bảo em cô cẩn thận, đứng để tôi nhìn thấy ngoài đường.” Tấn Tuyên chốt lại một câu rồi kéo Vu Tiệp ra ngoài, đầu không ngoảnh lại.

Tiếng kêu gọi của Lâm Ngữ Âm vang lên sau lưng, Vu Tiệp nhìn Tấn Tuyên đang bưng bưng tức giận, than thở trong lòng, đúng là phức tạp quá, không thể hiểu nổi!

Vu Tiệp trừng mắt nhìn Tấn Tuyên xuất hiện ở ngưỡng cửa, lườm anh muốn rách cả mắt, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?

“Đang làm gì thế?” Tấn Tuyên lách vào, chen bật cửa ra rồi tự động xông vào trong.

“Ai cần anh lo?” Dạo này anh rảnh rồi lắm sao? Sao ngày nào cũng chạy đến nhà cô, tuy mấy hôm trước đều nói là đến tìm Vu Lâm, ở lì cả tối rồi ngoan ngoãn quay về.

Nhìn thấy anh, cô vẫn bất giác nhớ lại đêm hôm ấy, cứ nghĩ đến dáng vẻ thê thảm của mình trước mặt anh là lại thấy rất phiền muộn. Về sau cô cũng đến Cục cảnh sát lần nữa, nhưng chuyện của Lâm Hữu Nam hình như vẫn chưa giải quyết xong, công việc gia sư của cô thế là cũng bị gián đoạn.

Tấn Tuyên ngày nào cũng tan sở xong là đến nhà cô ngay, Vu Lâm tuy không biết vì sao nhưng vui đến quên trời quên đất, lần nào cũng bám theo anh, còn Vu Tiệp vừa nhìn thấy anh là đã chuồn ngay về phòng mình.

“Vu Lâm đi tắm rồi.” Tấn Tuyên ngồi xuống giường rồi nằm nghiêng, nhìn cô.

Vu Tiệp cười lạnh trong bụng, giải thích kiểu gì thế nhỉ, vì chị ấy không có mặt nên mới tiện đường ghé ngang thăm hỏi mình ư?

“Vẫn còn muốn làm gia sư?” Tấn Tuyên nhìn thấy trang web tin tức về việc làm gia sư mà cô đang mở trên máy tính.

Vu Tiệp đóng cửa lại, trừng mắt với anh, “To tiếng thế để làm gì?”

“Ngoan ngoãn ở nhà đi, nếu thấy chán thì anh đến chơi với em.” Ngón tay anh khẽ nhấp chuột, tắt trang web đó đi.

“Anh làm bảo mẫu từ lúc nào vậy?” Vu Tiệp khẽ cười, bước đến giữ lấy con chuột trong tay anh, rảnh rồi đến thế mà không đi chơi với bạn gái, mà lại đến quản lý cô.

Tay Tấn Tuyên kéo mạnh làm cô mất thăng bằng, ngã ngồi xuống cạnh anh. “Vẫn chưa sợ?”

Vu Tiệp cau mày ngược nhìn Tấn Tuyên, nhưng lại thấy vẻ nghiêm túc trên mặt anh, trong ánh mắt thoáng vẻ lo lắng, nên cô cảm thấy rất hoảng loạn và nhìn tránh sang nơi khác, ngồi xích ra cách anh một cánh tay: “Tôi có nói là muốn đi đâu.”

“Tại sao lại muốn đi dạy thêm? Nếu muốn làm thêm, anh sẽ liên hệ giúp.” Tấn Tuyên chậm rãi nhích lại gần, gần sát bên tai cô, hơi thở ấm áp lướt ngang.

Vu Tiệp cố giữ trấn tĩnh, cơ thể khẽ nghiêng về phía sau: “Không cần.” Đừng ngồi gần như thế được không? Kỳ quặc quá, mũi cô hôm nay có phải hơi nhạy cảm quá không, mỗi lần anh tiến sát lại là cô ngửi thấy ngay mùi vị nam tính rất mạnh mẽ.

“Tiểu Tiệp, anh không muốn em lại gặp chuyện.” Tay Tấn Tuyên đưa ra, giữ lấy vai cô, kéo mạnh về phía mình, ép buộc cô phải nhìn thẳng vào anh, “Tôi không sao”, cô muốn nói thế, nhưng đến cửa miệng rồi lại không thốt ra được, đôi mắt anh tràn ngập sự quan tâm lo lắng, khóe môi khẽ mím lại, gương mặt nghiêm túc đến nỗi không có chút nét cười cợt nào, cô chưa bao giờ thấy một Tấn Tuyên nghiêm túc đến thế.

Gương mặt anh dần dần phóng đại, mùi vị nam tính mạnh mẽ ấy mỗi lúc một gần, ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô. “Anh thấy rất may vì đêm ấy chính anh đã ở bên em.” Giọng anh bỗng chốc trở nên trầm khàn và quyến rũ, ngấm từng chút vào ý thức của cô.

Trong đầu luôn có tiếng nói đang cảnh cáo cô, chắc chắn đó lại là một trò đùa của anh, nhưng cô không thể cầm lòng được mà nhìn vào mắt anh, ngập chìm vào đôi mắt sâu thẳm và chân thành ấy của anh, cơ thể cũng quên đi sự phản kháng.

Đôi mắt đen ấy bỗng lóe sáng: “Dung mạo không thể hại người, nhưng cơ thể thì đúng là hại chết người thật.” Vừa nói xong, anh nhanh chóng hôn chụt lên môi cô một cái.

Đầu Vu Tiệp nổ “ùng” một tiếng, cuối cùng đã bị trò đùa của anh thức tỉnh, theo phản xạ đưa tay lên định dấm vào đầu anh, nhưng Tấn Tuyên đã cười lớn rồi lăn người sang một góc giường, gương mặt thấp thoáng nụ cười ranh mãnh.

“Đồ háo sắc!” Vu Tiệp thẹn quá hóa giận định chồm đến đánh anh một trận, Tấn Tuyên lăn nhào từ giường xuống đất, chạy ngay ra cửa, còn quay lại nháy mắt tinh nghịch với cô, cố ý hạ giọng nói: “Thấy lỗ nặng hả? Vậy anh cởi hết để em nhìn là được!”

“Đi chết đi!” Tấn Tuyên đã biến mất.

Vu Tiệp tức tối vùi mặt vào gối đầu, hai tay nện mạnh lên giường, đồ lang sói háo sắc thì vẫn là háo sắc, chết cũng không đổi! Càng giận hơn khi cô không thể không nghĩ đến cảnh đêm ấy đã trần trụi ở cùng anh trong một căn phòng, cơn giận dữ ấy đã khiến toàn thân cô nóng hừng hực! Sao cô lại ngốc nghếch đến thế, còn ngờ anh nghiêm túc thật sự, nhưng anh vốn không biết hai chữ “nghiêm túc” viết thế nào nữa!

8. Chương 15 - 16

CHƯƠNG 15: THÌ RA CÔ ĐÃ Ở TRONG TIM CẬU TỪ LÂU

Hôm nay Vu Tiệp nhận được hai cuộc điện thoại bất ngờ.

Nhóc Trịnh đã về!

Lâm Chấn Đông muốn gặp cô!

Cô cũng không rõ mình đã cúp điện thoại thế nào nữa. Sự kinh ngạc bàng hoàng liên tiếp khiến đầu óc cô choáng váng, điều đáng ngạc nhiên hơn cả là nhóc Trịnh về nhà chưa đầy mười hôm đã quay lại?! Còn hẹn cô tối nay gặp, giọng điệu rõ là trịnh trọng, cô lo lắng chất vấn cậu trong điện thoại, nhưng cậu lại im lặng, bảo chỉ muốn gặp cô thôi.

Cuộc điện thoại của Lâm Chấn Đông càng khiến cô kinh ngạc, khi biết Lâm Hữu Nam đã bình an vô sự và được thả về, cô thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hai cậu nhóc gây họa cuối cùng cũng bị tóm cổ, sau khi chứng minh Lâm Hữu Nam không liên quan đến sự việc, Lâm Chấn Đông nộp tiền và cảnh sát đã tha cậu ta về. Nghe nói những người bị bắt trong quán bar đêm ấy như Lâm Hữu Nam, đều phải đến trại cai nghiện một thời gian, nhưng có tiền thì làm gì cũng được, chỉ cần nộp phạt thì Lâm Hữu Nam cũng vô sự.

Lâm Chấn Đông cũng không nói là việc gì, chỉ hẹn cô ngày mai đến nhà, bảo là muốn cảm ơn chuyện cô đã làm chứng cho con trai mình lần trước. Vu Tiệp do dự một lúc rồi vẫn nhận lời.

Vu Tiệp và Trịnh Phong hẹn nhau lúc sáu giờ tối ở Tam Duyên ngay trung tâm, đó là một quán ăn Tây rất dễ thương và đặc biệt.

Vừa vào Tam Duyên đã nhìn thấy từ xa nhóc Trịnh đang lặng lẽ ngồi trên ghế sofa gần cửa sổ, áo phông trắng sạch sẽ, quần bò ống đứng màu xanh đậm, bên cạnh còn có một chiếc ba lô to tướng, lẽ nào cậu vừa xuống tàu hỏa đã đến đây ngay?

Vu Tiệp nở nụ cười rạng rỡ, khẽ khàng ngồi xuống trước mặt nhóc Trịnh, đôi mắt đen nhánh kia khi nhìn thấy bóng dáng mình đang chờ đợi thì sáng bừng lên, một nụ cười tươi tỉnh xuất hiện trên gương mặt ủ rũ: “Cậu đến rồi à?”

“Cậu chưa về trường?” Về mặt mỗi trên mặt cậu khiến ai thấy cũng phải xót xa, chắc chắn cậu đang có tâm sự gì đó!

“Chưa, vừa xuống tàu.” Cuối cùng cũng nhìn thấy cô, trái tim phiêu dạt dần dần yên tĩnh lại.

“Sao bỗng dừng lại về thế?” Cô không tinh tế nhạy cảm như cậu, nhưng rõ ràng nhìn thấy vẻ phiền muộn trên gương mặt cậu.

“Đói quá, có thể gọi món ăn trước không?” Trịnh Phong đưa tay vẫy phục vụ đến.

Vu Tiệp không nói nữa, để mặc cậu chọn món, cậu biết khẩu vị của cô, lần nào ăn cùng cũng dặn dò phục vụ kỹ lưỡng phải chú ý cái này cái kia, cô thích ăn hơi cay, không thêm hành, không thích ngọt quá.

“Dạy thêm thế nào rồi?” Gương mặt cậu nở nụ cười nhẹ như đoá hoa, lặng lẽ nở bừng, trôi nổi phiêu dạt trước mắt, nhưng cô lại nhìn thấy vẻ ảm đạm trong đáy mắt đen nhánh của cậu.

Vu Tiệp cười khẽ, kể cậu nghe những việc mình đã trải qua, đối với cậu, cô đã quen việc chia sẻ, cậu là một người bạn đáng được cô tâm sự.

Thấy hàng lông mày cậu nhíu chặt, đường nét trên gương mặt vì căng thẳng mà cứng đờ, khóe môi mím rất chặt, vẻ mặt dần dần thay đổi theo sự tường thuật của cô, tay nắm chặt chiếc nĩa giữa không trung không động đậy. Cuối cùng khi nghe kể cô đã bình an thì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, hàng lông mày giãn ra hẳn.

Đối với cái đêm mà Tấn Tuyên đã cứu cô, cô chỉ kể lướt, khi nhìn thấy trong đôi mắt cậu thoáng vẻ kinh ngạc và vỡ lẽ, sắc mặt cô bỗng đỏ bừng.

“Cũng may cậu không sao!” Nhóc Trịnh thành thật.

“Tôi cũng không ngờ bọn trẻ con bây giờ lại thế, cậu ta mới mười bảy tuổi.” Nhớ lại mình năm mười bảy tuổi đã lên đại học mà lại ngây thơ thuần khiết như một tờ giấy trắng, tuy trên mạng cũng luôn nhìn thấy những chuyện kinh thiên động địa, nhưng khi thật sự xảy ra với mình thì mới đột nhiên vỡ lẽ ra rằng xã hội đã biến tướng như thế nào!

“Ý thức tự bảo vệ của cậu không đủ.” Trịnh Phong nhìn cô chăm chú, cô lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm, nhưng cá tính càng như thế thì càng khiến người ta muốn bảo vệ hơn, cô hoàn toàn không kiên cường như vẻ bề ngoài, dễ yếu lòng là nhược điểm lớn nhất của cô.

“Vậy tôi có cần suy nghĩ xem có nên đi học Taekwondo không?” Hút một ngụm lớn nước quả, Vu Tiệp cười khẽ.

“Muốn đi thì tôi đi với cậu.” Giọng cậu rất nhẹ, tự nhiên nói câu đó xong thì nhét một miếng thịt bò vào miệng.

Vu Tiệp ngẩn người, sau đó mỉm cười: “Tôi nói đùa thôi.” Nhóc Trịnh luôn là thế, mỗi lần cô thuận miệng đề nghị gì đó là cậu lại phụ họa theo rất nghiêm túc, chỉ cần rảnh rỗi thì cậu sẽ không từ chối.

“Nhưng tôi lại nghĩ thế.” Nhóc Trịnh hớp một ngụm nước, liếc nhìn cô. Cậu thật sự cho rằng cô cần phải học cách tự vệ hơn, nếu cô không cách nào bảo vệ nổi mình thì phải tìm người bảo vệ chứ.

Vu Tiệp cười lắc đầu, đừng nghiêm túc như thế mà, cậu làm gì cũng nghiêm túc, và cũng chính vì tỉ mỉ nghiêm túc quá mà rất dễ bị tổn thương.

“Sao lại trở về đột ngột thế?” Đó mới là vấn đề cô quan tâm nhất, về không vui của cậu chắc chắn là nguyên nhân cậu bỏ về sớm.

“Tự nhiên nhớ cậu.” Nhóc Trịnh dừng tay, ngược mắt dịu dàng nhìn cô.

“Chỉ bịa, cô em hung bạo của cậu đâu? Cũng về cùng chứ?” Sao cô bé ấy không bám theo mà lại để cậu quay lại một mình thế kia.

“Cô ấy ở nhà tôi.” Giọng điệu của cậu bình thản đến mức không chút biểu cảm.

Vu Tiệp ngẩn ngơ, ý gì thế này, Phương Vỹ Đình ở nhà cậu, còn cậu thì trở về một mình? Họ đã xảy ra chuyện gì? Vu Tiệp nhướn mày lên nhìn cậu, tỏ vẻ thắc mắc.

“Cô ấy và em tôi ở cùng nhau.” Nhóc Trịnh bỗng cười, nụ cười rất kỳ dị, mà sao Vu Tiệp lại thấy như cậu đang nói người khác, như thể chẳng chút gì liên quan đến mình.

“Cái gì?” Cái trò gì thế này? Hai nam một nữ, bây giờ vẫn còn thịnh hành chuyện anh em giành giật người yêu hay sao? Sao cô nàng Phương Vỹ Đình lại làm thế?

“Em trai tôi, Trịnh Long, rất thích cô ấy.”

“Cậu ấy không biết Phương Vỹ Đình là bạn gái cậu?”

“Tôi nói với người nhà cô ấy là em gái.” Lần đầu đưa con gái về nhà, cậu không biết phải giới thiệu thế nào.

“Cậu bị thần kinh à, mà em trai cậu nhìn thấy người đẹp cũng không nên ra tay cướp ngay mới phải.” Xem ra vấn đề không chỉ xảy ra ở em trai cậu ấy, mà chính cậu cũng không nói rõ ràng mà.

“Hai người tuổi tác bằng nhau, rất hợp.”

Phương Vỹ Đình ở bên Trịnh Phong lúc nào cũng đòi nói chuyện gì đó, nhưng cậu lại thích yên tĩnh, ngồi thanh thoi xem sách hơn. Còn khi ở bên Trịnh Long thì khác, chỉ cần cô than buồn là Trịnh Long sẽ tranh đưa cô đi chơi, dạo phố đêm, ăn vặt. Trịnh Long bỗng có ngày chạy đến trước mặt cậu, nghiêm túc nói rằng đã thích Phương Vỹ Đình rồi. Thấy Phương Vỹ Đình e dè nép sau một gốc cây gần đó, Trịnh Phong bỗng có cảm giác như được giải thoát.

Trịnh Phong cảm thấy mình ở cạnh Phương Vỹ Đình không phải vì thích, mà chỉ là đón nhận. Cậu rất cố gắng để thích ứng với sự nhiệt tình và hoạt bát của cô, nhưng lại không thấy được cảm xúc trong lòng, đã từng nghĩ có lẽ về lâu sau thì mình sẽ dần có cảm giác. Cậu cũng thấy Phương Vỹ Đình cũng rất cố gắng phối hợp với mình, đã thử lặng lẽ yên tĩnh ở bên cạnh cậu, nhưng lâu một chút lại bộc lộ bản tính thật, cô luôn là một cô gái thích đùa thích cười.

Càng ở bên nhau một cách kỳ quặc như thế, Trịnh Phong càng hoài niệm sự tĩnh lặng ấm áp khi ở cạnh Vu Tiệp, không cần ồn ào quá, không cần nói lớn tiếng, chỉ cần một ánh mắt là đủ hiểu đối phương nghĩ gì, cậu thích cái cảm giác tự nhiên và thoải mái mà họ có với nhau.

Thấy Trịnh Long và Phương Vỹ Đình sánh vai nhau bước đi, trong lòng cậu bỗng rất nhớ một người, chưa bao giờ nhớ cô đến thế. Cô giống một ly nước, giống một quyển sách, lặng lẽ ở bên cậu, mỗi khi cậu vô tình ngược nhìn sẽ thấy ngay nụ cười phớt nhẹ của cô, thì ra cậu đã quen với sự tồn tại của cô từ lâu rồi.

Thấy vẻ mặt cô tức tối bất bình phê phán cậu quá ngốc nghếch, không biết tranh đoạt, Trịnh Phong chỉ cười, cậu cố ý nói thế, cố ý để cô thấy mình u buồn, cố ý để cô bất bình thay mình, chỉ để nhìn thấy vẻ căng thẳng xuất hiện trên gương mặt cô.

Ăn cơm xong, hai người bước ra Tam Duyên. Sắc đêm đã nồng, những yêu tinh sống về đêm đã bắt đầu lượn lờ, thành phố này tràn ngập sinh khí và hy vọng, nhưng cũng đầy ắp tội lỗi và lạc lõng.

“Đêm nay cậu ở đâu?” Ký túc trường chắc chắn đã khóa cửa rồi, chỉ có một tòa nhà ký túc là còn mở, những học sinh không về quê đều tập trung ở đó.

“Tìm bạn ở nhờ một đêm.” Tóc mái dài của Trịnh Phong che khuất hàng lông mày rất đẹp.

“Ừ.” Cô nhún vai, con trai vẫn sướng, đến đâu cũng sống tạm bợ được, “Vậy tôi về nhé.” Cô liếc nhìn trạm xe buýt đối diện, chiếc xe cô định đi đang dừng ở đó.

“Vu Tiệp.” Trịnh Phong kéo tay cô từ phía sau. Cô nghi hoặc quay lại nhìn, có chuyện gì nữa à?

“Làm bạn gái của tôi nhé!” Nụ cười của Trịnh Phong như hoa đêm, nở ra trước mắt cô rất rõ ràng

CHƯƠNG 16: THẦM LẶNG TRỘM MẮT TRÁI TIM CÔ

“Làm bạn gái của tôi nhé!” Nụ cười của Trịnh Phong như hoa đêm, nở ra trước mắt cô rất rõ ràng.

“Sao thế? Thất tình rồi muốn tôi thay thế à?” Cậu ấy nghĩ cô là gì, cô có thể là bạn tốt nhất của cậu, có thể cùng đau buồn, cùng vui vẻ với cậu, nhưng không có nghĩa là cô có thể bù đắp khoảng trống trong trái tim cậu. Tình yêu không phải là lòng nhàn và thương hại!

“Tôi nghiêm túc đấy.” Tay cậu xiết chặt, kéo cô lại gần hơn.

“Vậy được, tôi cũng nghiêm túc bảo cậu biết, không thể được, tôi không thích con trai nhỏ hơn mình!” Vu Tiệp vừa cười vừa di ngón tay vào trán cậu, cậu đã biết từ lâu mới phải. Cô không muốn phá hoại tình bạn của hai người, cô rất thích cảm giác thoải mái khi ở bên cậu, không cần nói nhiều, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần ở bên nhau đơn giản thế thôi, lẽ nào giữa nam nữ thật sự không có tình bạn, mà cứ phải dính đến tình yêu hay sao?

“Tuổi tác quan trọng đến thế à?” Cậu chưa bao giờ nghĩ cô lớn hơn mình, cô chỉ cố ý làm mình già đi, nhưng thực sự trong mắt cậu, cô chỉ là một đứa trẻ trong trẻo.

“Nhóc Trịnh, nếu cậu không vui thì tôi có thể ở cạnh, nhưng không bao gồm tình cảm. Phương Vỹ Đình không biết thương thức cậu, không có nghĩa là ai cũng thế, sau này cậu sẽ gặp người cậu yêu mến thật sự, và cô ấy cũng sẽ yêu thương cậu thật sự.” Sao cậu lại có thể suy sụp vì một lần thất bại?

“Cậu chính là kiểu tôi thích.” Trái tim cậu giờ đây không thể im tiếng nữa.

“Nếu tôi nói tôi không thích cậu, thì liệu có làm cậu thất tình lần hai không?” Vu Tiệp khẽ cắn môi, nhìn cậu vẻ lo lắng, có những việc bắt buộc phải nói rõ ràng.

“Vì Tấn Tuyên kia à?” Khóe môi cậu hiện một nụ cười chua chát, cậu đã nhìn thấy từ lâu rằng cô chỉ mất kiểm chế trước mặt một người, sẽ đánh người, sẽ gào thét, sẽ phẫn nộ, đều vì sự xuất hiện của người đó.

Vu Tiệp lúng túng nhìn đi nơi khác: “Không liên quan đến anh ta.” Kéo Tấn Tuyên vào để làm gì? Tuy bề ngoài vẫn cứng miệng nói thế, nhưng trong lòng cô lại xuất hiện sự thay đổi, cô và Tấn Tuyên ngoài việc quen nhau từ lúc bé ra thì chẳng còn quan hệ nào khác.

“Nếu trái tim cậu không có anh ta, thế thì hãy đặt tôi vào đó đi.” Trịnh Phong nghiêng mặt, ánh mắt biết cười kia rất quyến rũ.

Vu Tiệp hơi nheo mắt lại, dè dặt đưa tay lên sờ vào trán cậu. Không nóng, thế tại sao cứ nói năng lung tung thế nhỉ.

“Cậu đùa tiếp đi, tôi phải đi đây!” Chỉ vì thấy tâm trạng cậu không tốt nên mới hảo tâm ở cạnh cậu cả đêm, nếu không vì lo lắng cậu bị thất tình rồi sẽ làm chuyện ngốc nghếch, thì cô đã bỏ về từ lâu rồi.

Tại sao cô lúc nào cũng cách xa mọi người, chẳng lẽ cô không muốn yêu đương? Trong trường chưa hề thấy cô nhắc đến nam sinh nào, cũng không thấy anh chàng nào chủ động làm quen, cậu cứ tưởng vì cô và mình ở cạnh nhau nên cô mới phớt lờ mọi nam sinh khác, sự thân mật giữa cô với cậu cũng có thể xem như là điều đặc biệt rồi. Nhưng, từ khi thấy anh chàng Tấn Tuyên kia, cậu mới hiểu, thì ra cô cũng biết tức giận, cũng mất kiểm chế, mà tất cả những chuyện đó đều do Tấn Tuyên mà ra.

Trịnh Phong mím môi lặng lẽ nhìn Vu Tiệp, nếu cô thích Tấn Tuyên thì vì sao lại tỏ ra bực bội với anh ta trước mặt mọi người! Có lẽ là... Đôi mắt cậu dần mở to, tròng mắt đen nhánh lại lấp lánh trong ánh đêm... Cô hoàn toàn không hiểu trái tim mình!

“Tôi thất tình rồi cũng không thể ngang ngược tí à?” Nếu cô vẫn chưa rõ trái tim mình thì cậu cũng không được xem là lợi dụng người khác, tính ra cậu vẫn còn cơ hội mà.

“Có ai mà ngang ngược như cậu không? Thất tình rồi tìm người thay, muốn tìm cũng phải tìm người cho đúng chứ, sợ chết được.” Vu Tiệp cốc mạnh vào trán cậu một cái. Đã bảo hôm nay cậu có vẻ kỳ quặc mà, đừng nói chuyện tình cảm gì trước mặt cô, cô không muốn không khí tự nhiên thoải mái giữa hai người bị phá hoại đâu.

“Được thôi, tôi sai rồi, vậy có phải hôm nay tôi muốn làm gì cũng được?” Chỉ cần không nói đến tình cảm thì gì cũng được ư? Cứ để cô ở cạnh mình, cậu không tin trái tim cô không có cảm giác gì.

“OK, cậu muốn chơi gì thì cứ nói.” Thấy cậu cuối cùng đã cười, tim cô mới nhẹ nhõm, tuy mối tình này của cậu không kéo dài, nhưng thấy bạn gái và em trai mình ở cạnh nhau, cảm giác khó chịu ấy có lẽ rất khó nói chẳng, cô thì không biết cách an ủi, chỉ có thể ở cạnh, hy vọng cậu hồi phục nhanh hơn, vì cô vẫn thích một nhóc Trịnh rạng rỡ như ánh nắng.

“Đi chơi bóng rổ với tôi.” Thấy cô nhận lời vui vẻ, Trịnh Phong tuy ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại thấy rất vui.

“Muộn thế này rồi còn chơi ở đâu được? Vả lại tôi không biết chơi.” Vu Tiệp nhìn quanh quẩn, chắc cậu không định về trường chơi đây chứ.

“Cứ theo tôi là được.” Trịnh Phong kéo tay cô, sải bước tiến về phía trước, đã hứa hôm nay nghe lời cậu mà.

Vu Tiệp bịt chặt hai tai, tròn tròn mắt nhìn chiếc máy ném bóng rổ trước mặt, cuối cùng đã hiểu ra, hóa ra cậu dắt cậu đến chơi máy ném bóng! Trong khu trò chơi rất huyền ảo nhộn nhịp, đâu đâu cũng thấy người chen chúc.

Trịnh Phong đổi năm mươi tệ ra đồng xu chơi game.

“Thế nào? Có muốn thi không?” Đưa một đồng xu cho cô, còn cậu bước đến trước chiếc máy cạnh cô.

“Tôi có biết chơi đâu? Thua chắc rồi!” Vu Tiệp nhăn nhó, rõ ràng là đang bắt nạt cô, ngoài tiết thể dục ra thì cô vốn chưa từng chơi bóng rổ bao giờ.

“Chẳng phải cậu rất thích xem thi đấu bóng rổ à?” Nhóc Trịnh kinh ngạc nhìn cô, mỗi lần cậu chơi bóng, cô đều đến sân tham gia đội cổ vũ, còn tưởng cô thích xem như thế thì chắc hẳn cũng rất thích chơi.

“Ai quy định thích thì biết chơi đâu.” Vu Tiệp lăm bằm, dựa vào máy game.

“Tôi dạy cậu!” Trịnh Phong cười tiến lại gần, nhét hai đồng xu vào, thấy tám ván hạ xuống, năm quả bóng rổ lần lượt lần lại gần.

“Không được đâu!” Vu Tiệp hoảng hốt khua tay, cậu nhóc chết tiệt, thể lực cậu dồi dào thì giải phóng được, nhưng cô đâu có cần!

“Thử xem!” Nhóc Trịnh đặt bóng vào tay cô, rồi cầm một quả lên, hai tay ném vút lên như tia chớp, quả bóng vạch ra một đường cong hoàn mỹ trong không trung rồi chui tọt vào rổ, ném rất chính xác! Tuyệt, Vu Tiệp đỡ mắt nhìn cậu, nhóc Trịnh đẩy đẩy vai cô: “Ném đi.”

Vu Tiệp nâng tay lên, nhắm thẳng rổ rồi ném bóng, nhưng lực ném quá mạnh khiến quả bóng va vào bảng rổ rồi bật trở lại, suýt nữa thì trúng vào mặt cô, khiến cô giật bắn mình tránh sang một bên. Thấy bóng không bay vào mình, cô lại nhặt quả khác, ném đi. Nhưng bất chấp cô nhắm kỹ thế nào, quả bóng chưa bao giờ rơi vào trong rổ, mà đến vành rổ cũng không trúng được lần nào.

Tức chết đi thôi, thấy cậu ném thế nào cũng đều rất chuẩn, cô cũng biết phải ném bóng vào góc trên của rổ. Nhưng lực ném của cô không mạnh quá thì cũng yếu quá, bóng cứ bay qua bay lại mà không vào rổ nổi.

“Không chơi nữa.” Vu Tiệp hậm hực đứng sang một bên, không thể nào ném vào rổ nổi, chơi suốt một phút mà một quả cũng không vào.

Trịnh Phong lại nhét hai xu vào máy, tiếp tục chơi.

“Đến đây, tôi dạy cậu.” Trịnh Phong kéo cô đến trước máy, cô cầm bóng, cậu đứng sau nắm lấy tay cô, đưa lên quá đầu một chút, một tay giữ phần dưới quả bóng, một tay giữ bên cạnh quả bóng, cổ tay hơi vận sức

một chút, bóng đã được ném đi, quả bóng đứng trên vành rổ, xoay xoay mấy vòng rồi chui tọt xuống. Woa, vào rồi! Vu Tiệp ngửa mặt lên cười sung sướng.

“Dễ chứ.” Trịnh Phong hất tóc nhìn rất đẹp trai, hưởng thụ nụ cười tươi rói của cô.

Trịnh Phong đứng sau lưng cô, cầm tay dạy cô ném bóng, nhìn từng quả một chui tọt vào rổ, Vu Tiệp hứng chí lắc lắc vai cậu, hét lên đòi chơi tiếp.

Vu Tiệp nhanh chóng tìm thấy cảm giác, thử tự mình ném bóng, ban đầu vẫn có vài quả bật ra, nhưng dần dần, thấy bóng đã chui vào rổ thì tự tin dâng trào, cảm hứng càng tăng.

Trịnh Phong đứng cạnh, cùng ném bóng với cô, thấy bóng không ngừng rơi vào rổ, Vu Tiệp mỗi lúc một say mê, hai người hào hứng chơi hết năm mươi tệ tiền xu.

Trịnh Phong cầm hai chai nước tiến lại.

Vu Tiệp mặt đỏ hồng, mồ hôi nhỏ giọt ngồi trên ghế, đón lấy chai nước Trịnh Phong đưa đến.

Cậu ngồi xuống cạnh, đặt chai nước xuống mặt ghế rồi móc khăn giấy trong túi ra, rút một tờ rồi khế lau mồ hôi đang rỏ xuống từ tóc, từ trán, và hai bên má cô.

Vu Tiệp quay mặt đi về thiếu tự nhiên, tay trái đưa lên định đón lấy tờ khăn giấy.

“Im nào.” Nhóc Trịnh tránh tay cô, tiếp tục lau mồ hôi rất nhẹ nhàng, chớp mũi cũng rịn mồ hôi, xem ra cô chơi vui lắm.

Mặt Vu Tiệp nóng hực, đành để mặc cậu lau cho xong.

“Mệt quá! Người đau nhức hết cả!” Vu Tiệp uống nước không ngừng, ngày nóng nực thế này mà còn đổ hết mồ hôi, thực chẳng khác nào đi tắm hơi.

“Tôi phát hiện ra cậu còn chơi hào hứng hơn cả tôi.” Trịnh Phong hộp một ngụm nước, đôi mắt cũng lóe nụ cười. Bỗng mắt cậu không chớp, đưa tay kia ra nâng cằm cô lên, Vu Tiệp đờ đẫn, chưa đợi cô phản ứng, ngón tay thon dài của cậu đã lướt qua chóp mũi, cô bỗng cảm thấy mũi mình tê dại, ngứa ngứa, “Có vụn khăn giấy.” Cậu đưa tay lên, trên ngón tay còn dính một vụn giấy trắng.

“Vui không?” Cậu nghiêng đầu nhìn cô.

Vu Tiệp thần thờ gật đầu, bỗng thấy không quen lắm với vẻ dịu dàng ấy, cứ thấy kỳ lạ thế nào. Ánh mắt mang vẻ nghi ngại nhìn cô, lần thất tình này khiến cậu bị tổn thương nặng thế sao? Sao như thể tính cách cũng thay đổi thế này.

“Lần sau lại đưa cậu đến chơi trò khác.” Trịnh Phong vui vẻ dựa vào ghế, có cô ở bên cạnh thì làm gì cũng thấy vui.

Vu Tiệp khẽ gật đầu, bỏ đi, chỉ cần cậu vui thì cô cũng mặc kệ! Bạn bè, cho dù ở đâu và lúc nào, khi cậu cần thì cô đều có thể cho cậu niềm an ủi và sự cổ vũ to lớn nhất.

Trịnh Phong mỉm cười nhìn Vu Tiệp, cô chỉ cần tình bạn, nhưng cái cậu cần không chỉ là thế. Có điều, không cần gấp gáp quá, chỉ cần khiến cô ở bên cạnh thì cậu có niềm tin sẽ có thể lên trộm trái tim cô đi

9. Chương 17 - 18

CHƯƠNG 17: LẠI TRỞ VỀ LÀM GIA SƯ

Vu Tiệp vừa vào nhà, Vu Lâm đã lao ra khỏi phòng, chất vất phủ đầu: “Đi đâu đấy? Tấn Tuyên đợi em mãi.”

Vu Tiệp khẽ nhăn mặt, Vu Lâm lại chủ động báo cô biết Tấn Tuyên đến, đúng là ly kỳ thật.

“Anh ấy nói em lấy đồ của anh ấy mà chưa trả, hại anh ngồi nhấp nhồm không yên cả buổi. Sao di động cũng không nghe?” Quả nhiên, nếu có chuyện tốt lành thì Vu Lâm đã chẳng nói cô biết, chỉ khi cho rằng cô chọc giận Tấn Tuyên thì mới lên giọng dạy dỗ.

“Có lẽ là không nghe thấy, em buồn ngủ lắm, đi tắm trước đã.” Vu Tiệp khoát tay, ngăn Vu Lâm tiếp tục làu bàu nữa, hôm nay chơi bóng cả buổi, cơ thể mệt rã rời, không có thời gian đâu để đấu võ mồm với chị mình, nếu chị muốn trút giận thì vô tư đi, còn cô thì chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Sau khi tắm nước ấm thoải mái xong, giờ đi động ra xem, ghê thật, rất chi là khoa trương, những 11 cuộc gọi nhỡ, mà chỉ do một người gọi, tối nay ắt hẳn anh ấy đã bị Vu Lâm làm phiền quá rồi, cô có nợ nần gì anh đâu mà sao lại vu oan cô trước Vu Lâm chứ.

Nghĩ ngợi một lúc, Vu Tiệp ngược nhìn đồng hồ trên bàn, mười một giờ rưỡi rồi, hay là cứ gọi lại cho anh vậy, dù sao anh cũng chẳng ngủ sớm mà.

“Tôi lấy đồ của anh bao giờ?” Xem còn nói dối gì được.

“Đương nhiên là có!” Tấn Tuyên vừa nghe thấy tiếng cô, giọng đã cao vút.

“Cái gì?” Cô cố gắng nhớ lại, làm gì có?!

“Buổi tối đi đâu?” Tấn Tuyên không đáp, hỏi ngược lại.

“Đi ra ngoài với bạn.” Trong đầu vẫn nghĩ xem món đồ anh nói rốt cuộc là gì.

“Lại đi dạy thêm à?”

“Không.” Kỳ lạ thật, anh ghét cô đi dạy thêm đến thế ư? Hay là, anh không yên tâm?

“Đừng chạy lung tung, nếu ở nhà buồn bức thì ngày mai anh đưa em đi đăng ký lớp bồi dưỡng, học thêm chút gì đó.” Giọng anh nghe rất kỳ quặc, sao bỗng dưng lại trở thành bà lão hay cầu nhau thế? Anh mà rảnh rồi lo nghĩ cho cuộc sống của cô nữa à?

“Không cần anh lo.” Tưởng tượng bộ dạng anh bên kia đầu dây, cô không nén được cười trộm, không giống Tấn Tuyên thường ngày chút nào.

“Tiểu Tiệp, không thể cứ mỗi lần gặp chuyện thì anh đều may mắn ở cạnh em.” Giọng nói bỗng trở nên rất trầm, có thể nhận ra rất rõ vẻ mặt anh bây giờ chắc hẳn cũng rất nặng nề.

Vu Tiệp nhớ lại chuyện lần trước, nếu khi ấy Tấn Tuyên không có mặt kịp thời thì quả thực cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thỉnh thoảng nhớ lại, cô vẫn thấy rất sợ. Cô bĩu môi, nói khê: “Sau này tôi sẽ chú ý.”

“Ngoan, ở nhà đi.” Giọng điệu anh như thể đang dỗ dành thú cưng, cô có thể cảm nhận được cảm giác tay anh vỗ lên đầu mình, rùng mình, gợn chết đi được.

“Tôi buồn ngủ rồi, thôi nhé.” Vu Tiệp cắn cắn môi, mệt chết đi được, ngủ thôi ngủ thôi, không nghĩ gì nữa. Trước khi cúp máy bỗng sực nhớ lời Vu Lâm nói: “Này này, tóm lại tôi lấy đồ gì của anh?”

Trong điện thoại vắng đến giọng nói nghiêm túc cực kỳ: “Lấy trái tim của anh.”

Phụt, Vu Tiệp cười phì, đầu anh bị gì thế, nói bậy nói bạ cũng phải biết chọn người chứ: “Thần kinh!”

“Em hại anh lo lắng, đến bây giờ nghĩ đến chuyện hôm đó mà vẫn thấy hổ thẹn, vì anh đã không thể bảo vệ em.” Giọng anh bỗng xuất hiện âm mũi nặng nề.

Vu Tiệp hơi há miệng, không phải chứ, anh thật sự lo cho cô đến tận bây giờ ư? “Tấn Tuyên?”

“Đặc biệt là, cứ nhớ đến sự nhiệt tình của em đêm ấy, thì anh... anh mất ngủ hoàn toàn!” Tiếng cười cố nén sau đó đã phá vỡ sự kinh ngạc của Vu Tiệp, lửa giận bốc đến tận đỉnh đầu.

“Câm miệng.” Nếu anh ở trước mặt, cô chắc chắn sẽ đá cho một phát thật mạnh.

“Bảo vệ em là trách nhiệm tuyệt đối của anh.” Giọng nói cố làm ra vẻ đứng đắn của anh càng khiến Vu Tiệp nổi cáu.

Vu Tiệp nghiêng răng ken két cúp máy, tức tối chui vào chăn, dằm thật mạnh vào đó, Tấn Tuyên chết tiệt, đồ sói háo sắc, sao cô lại xui xẻo để anh nhìn thấy hết chứ, a a a, tức quá, tức quá đi mất!

Bước vào tòa nhà quen thuộc, cô vẫn thấy do dự, có nên đến không? Lâm Chấn Đông hẹn cô hôm nay đến, nhớ đến Lâm Hữu Nam là lại thấy bồn khoăn, cậu bé học sinh cá biệt ấy không biết còn hư hỏng đến đâu. Nhưng nếu đã đến rồi thì cứ lên xem sao vậy.

Vu Tiệp ấn chuông cửa, một lúc sau cửa mở, là **** Vương, người giúp việc của Lâm gia.

“Chào cô Vu.” **** Vương thấy cô liền nở nụ cười tươi đón tiếp, đó là một người phụ nữ rất tốt, rất lịch sự, tuy cô đến Lâm gia không nhiều, nhưng lần nào bà cũng ân cần mang trà đưa nước đến cho cô, và bày rất nhiều hoa quả để ăn nhẹ.

“Chào **** Vương.” Vu Tiệp vào nhà, theo bà đến thư phòng, **** Vương đứng ngoài khe gỗ cửa: “Lâm tiên sinh, cô Vu đến rồi.”

“Vào đi.” Một giọng nói trầm trầm, Lâm Chấn Đông.

Vu Tiệp gật đầu với **** Vương rồi đẩy cửa vào.

“Cô Vu, mời ngồi.” Lâm Chấn Đông ngồi trên chiếc sô-pha dài trong phòng, nhìn thấy cô thì tỏ vẻ vui mừng.

“Lâm tiên sinh, chào ông.” Không rõ lắm ý định hôm nay ông gọi cô đến là gì.

Lâm Chấn Đông bảo **** Vương pha hai tách trà mang đến.

“Cô Vu, lần trước rất cảm ơn cô đã làm chứng cho A Nam.” Lâm Chấn Đông ngồi dựa ghế, mỉm cười.

“Đừng khách sáo, Lâm Hữu Nam bây giờ ổn chứ?” Chắc cậu ta không sao rồi.

“Nó cũng ổn, cô Vu có phải vì A Nam gặp chuyện nên không đến nữa?” Lâm Chấn Đông nhìn cô vẻ nghi ngại.

Vu Tiệp ngẩn người, Lâm Chấn Đông không biết chuyện Lâm Hữu Nam hạ thuốc cô, đúng thế, chắc cậu ta sẽ không nói ra đâu. “Tôi thấy không được tiện lắm.”

“Haizzz, tôi cũng biết thằng con trai tôi rất khó dạy. Từ khi nó trở về, tôi sợ nó lại ra ngoài gây chuyện nên lại tìm gia sư cho nó, vốn định quản lý nó thật chặt, ngờ đâu đổi đến mấy người rồi mà nó vẫn không hài lòng.” Lâm Chấn Đông ảo não lắc đầu, tỏ vẻ bất lực.

“Có lẽ đi học rồi thì sẽ ổn hơn.” Nghỉ hè nên rảnh rỗi, mới nghĩ chuyện vui chơi suốt ngày.

“Cô Vu, cô có thể quay lại dạy thêm cho A Nam không?” Lâm Chấn Đông đưa tay gạt tóc ra phía sau, vài sợi tóc bạc thấp thoáng.

Vu Tiệp dờ người, ông ta vẫn muốn cô dạy thêm cho Lâm Hữu Nam? Vu Tiệp chỉ biết thần thờ nhìn ông, phải từ chối thế nào đây?

“Là do A Nam chủ động đề nghị.” Lâm Chấn Đông đưa tách trà đến trước mặt cô.

Vu Tiệp càng kinh ngạc, Lâm Hữu Nam ư, sao lại thế được? Cậu ta còn muốn gì nữa? Lẽ nào lần trước lừa gạt cô vẫn chưa đủ?

“A Nam cứ nhờ tôi mời cô quay lại, bảo rằng nếu cô dạy thì nó sẽ học hành nghiêm chỉnh.” Ánh mắt Lâm Chấn Đông cũng đầy vẻ ngờ vực, cô gái trẻ trước mặt ông có bản lĩnh gì mà có thể khiến đứa con trai ngỗ ngược của ông ngoan ngoãn nghe lời.

“Lâm Hữu Nam, cậu ấy...” Vu Tiệp nhấp một ngụm trà, mượn cớ để che giấu nỗi bàng hoàng trong lòng, cô không rõ nữa, Lâm Hữu Nam rốt cuộc muốn chơi trò gì đây?

“Cô đợi một chút, A Nam nó đang ở nhà, tôi gọi nó đến.” Lâm Chấn Đông bước ra, Vu Tiệp há miệng định gọi ông lại, nhưng ông đã biến mất nhanh chóng.

Lâm Hữu Nam rớt cuộc là muốn gì đây? Rõ ràng cậu ta biết mình đã làm gì, sao còn dám tìm cô, cô tuyệt đối sẽ không mắc lừa lần thứ hai đâu.

“Vu Tiệp.” Lâm Hữu Nam vừa nhìn thấy Vu Tiệp, đôi mắt đã sáng bừng, gương mặt toát ra sự vui mừng.

“Gọi là cô Vu.” Lâm Chấn Đông khẽ vỗ vai con trai, cười giả lả nhìn Vu Tiệp.

Vu Tiệp cười gượng gạo, ánh mắt nhìn Lâm Hữu Nam chăm chăm, nhưng lại không dám tỏ ra khó chịu trước mặt Lâm Chấn Đông.

“Bố, con muốn nói chuyện riêng với cô Vu.” Lâm Hữu Nam nhìn bố ra hiệu cho ông đi, Vu Tiệp thoáng thấy căng thẳng, cậu ta lại muốn gì nữa?

Lâm Chấn Đông liếc nhìn Vu Tiệp rồi lại nhìn con trai: “Hai người trò chuyện đi.” rồi quay người bỏ ra ngoài.

“Cậu lại muốn gì đây?” Vu Tiệp cau mày, trừng mắt nhìn.

“Đừng hiểu lầm. Em thật sự mong chị quay lại dạy em.” Lâm Hữu Nam tiến đến bên cô. Vu Tiệp dựa ra sau một cách cảnh giác, muốn cách xa cậu ta hơn. Cô không tin lời cậu tí nào.

“Vu Tiệp, em nói thật đấy, hôm ấy chị còn đến cục cảnh sát giúp em, em thật sự thấy rất hổ thẹn.” Lâm Hữu Nam nhìn cô vẻ thành thực, gương mặt đầy nét hối hận.

Vu Tiệp nghi ngờ nhìn cậu, lời cậu ta nói có tin được hay không?

“Bố em đã nói, nếu em không thể đậu đại học trong nước thì sẽ đưa em ra nước ngoài, em không muốn đi, chị giúp em với.” Lâm Hữu Nam ngồi cạnh cô, van nài vẻ đau khổ.

“Nhưng tôi...” Tim cô lại bắt đầu dao động, vừa muốn từ chối, nhưng đồng thời cũng thấy mềm lòng.

“Em bảo đảm, tuyệt đối không chọc chị giận nữa, cũng tuyệt đối không làm hại chị.” Lâm Hữu Nam đưa tay lên trời thề thốt.

“Em muốn học thêm thật à?” Cuối cùng sự mềm lòng đã chiếm thế thượng phong.

“Thật mà, em không gây họa nữa đâu!” Lâm Hữu Nam nghe cô bảo thế thì thở phào, vui vẻ nói, “Em bảo bố em tăng lương cho chị.”

“Không cần, nếu em thật sự muốn học, chị... có thể nhận lời.” Vu Tiệp hít một hơi sâu, có lẽ Lâm Hữu Nam chỉ nhất thời ham chơi mới đối xử với cô như thế.

“Tuyệt quá, cảm ơn chị, Vu Tiệp.” Lâm Hữu Nam sung sướng nắm chặt tay cô, rồi lao ra cửa hét, “Bố, Vu Tiệp đồng ý rồi.”

Lâm Chấn Đông bước vào, nở nụ cười nhìn Vu Tiệp: “Cô Vu, cảm ơn cô.”

Vu Tiệp mỉm cười, gật đầu.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại đồng ý, có lẽ cô luôn cho rằng bản chất Lâm Hữu Nam không xấu, mà cậu lại rất thông minh, nếu cố gắng thì sẽ đạt được thành tích tốt.

Lâm Chấn Đông quả nhiên đã tăng lương cho cô, mà còn nhận lời buổi tối bảo lái xe đưa cô về. Vu Tiệp thấy như thế thì quá trình trọng, cuối cùng vẫn khéo léo từ chối.

Công việc dạy thêm đầu tiên của Vu Tiệp lại bắt đầu.

CHƯƠNG 18: LÂM GIA PHÚC TẠP

Bắt đầu dạy lại cho Lâm Hữu Nam, ban đầu Vu Tiệp vẫn cảm thấy có gì đó lẩn khuất, lúc nào cũng lo rằng sẽ xảy ra chuyện, nhưng ngày tháng dần trôi, Lâm Hữu Nam tỏ ra rất chịu khó nghe lời cô.

“Xem ra em cũng không ngốc nhỉ, từ tổ đều nhận ra hết.” Vu Tiệp cầm quyển vở, vui vẻ nhìn Lâm Hữu Nam ngồi cạnh.

“Có là gì đâu, em còn biết nhiều hơn thế kia.” Lâm Hữu Nam cười rất đắc ý.

“Phải rồi, chị quên mất em có một người chị từ nước ngoài về.” Nhớ đến Lâm Ngữ Âm, người ta từ nước ngoài về kia đấy, tiếng Anh của Lâm Hữu Nam có gì không hiểu thì vẫn có sẵn người để hỏi mà.

“Đừng nhắc chị ta với em.” Sắc mặt Lâm Hữu Nam thoáng sa sầm, ánh mắt chán ghét nhìn sang nơi khác.

Vu Tiệp thắc mắc nghĩ, lần trước nhìn thấy hai chị em ở cục cảnh sát, cũng tỏ ra vô cùng xa lạ, căn bản là cả đôi bên đều ghét nhau.

“Sao vậy? Em không thích chị mình à?” Vu Tiệp cũng không muốn lo nhiều, nhưng cậu lại tỏ ra thù địch với chị mình, nên cô có trách nhiệm nhắc nhở.

“Chị ta là cái thá gì, em không quen.” Lâm Hữu Nam ném sách đi, dựa người vào lưng ghế, nét mặt càng sa sầm hơn.

“Lâm Hữu Nam, thái độ em thế là không ổn, có đâu cái kiểu nói người nhà như vậy.” Vu Tiệp cũng tỏ ra không vui.

“Chị ta chẳng có quan hệ gì với em.” Lâm Hữu Nam bực bội quay mặt đi.

“Lâm Hữu Nam?” Vu Tiệp chờ người, lẽ nào Lâm gia còn phức tạp hơn cô nghĩ? Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại chẳng biết phải nói thế nào, nên cô đành khẽ vỗ vỗ vai cậu để cậu người giãn.

“Em luôn nghĩ rằng bên mình có rất nhiều bạn bè, nhưng, bọn nó không vì tiền thì cũng vì muốn tìm vui, hễ xảy ra chuyện là chuồn còn nhanh hơn thỏ. Bố em thì ngày nào cũng chỉ biết quan tâm chuyện làm ăn của ông, có lúc nào lo nghĩ cho em đâu?” Lâm Hữu Nam hậm hực đá vào bàn một cái, vì tính đặt trên bàn cũng rung rinh.

“Bố không muốn lo cho em, nên mới muốn đưa em ra nước ngoài, giống như cái bà kia thôi, ông cứ nghĩ là đưa con ra nước ngoài thì xem như thoát nợ. Mẹ em đã bỏ đi từ lúc em còn rất bé, sau này lớn rồi em mới biết, mẹ chẳng qua chỉ là một người phụ nữ mà bố em tìm để sinh con cho ông thôi, và em cũng chỉ là sản vật mà họ “giao dịch” ra! Mẹ của Lâm Ngữ Âm là vợ trước của bố em, bà ta bức mẹ em phải bỏ đi, nhưng rốt cuộc cũng chả có kết cuộc hay ho gì, cuối cùng cũng bị đá đi, hừ!”

Vu Tiệp nhìn cậu bé lạnh lùng tàn nhẫn trước mắt, gương mặt vẫn còn khá non nớt ấy, giờ đây trở nên méo mó tái xanh vì phần nộ, đến huyết thái dương cũng đang co giật.

“Vậy nên, em đang tự hành hạ mình?” Vu Tiệp bỗng thấy cậu thật đáng thương, mới mười bảy tuổi, đang là độ tuổi thanh xuân tươi trẻ nhất, nhưng trong lòng lại chất chứa quá nhiều hận thù với cuộc sống, những việc cậu làm chỉ là mong muốn được người khác quan tâm, trong một gia đình như thế này, mỗi người đều sống cho riêng mình, chỉ có vật chất bù đắp, còn về tinh thần thì vô cùng thiếu thốn, chẳng trách cậu nổi loạn đến độ tự hại mình hại người.

“Dù sao cũng chẳng ai quan tâm đến em.” Lâm Hữu Nam lạnh lẽo nhìn cô.

“Có lẽ là không hoàn toàn như em nghĩ đâu. Bố em vẫn rất quan tâm em, có thể họ chỉ thiếu sự thông hiểu thôi.” Vu Tiệp cười khỏ, khẽ vỗ vai cậu, còn trẻ như vậy, không nên ôm một bụng oán hận mà sống.

“Mặc kệ, không lo cho em thì còn tốt hơn.” Lâm Hữu Nam hừ khê, “Vu Tiệp, tại sao chị lại chấp nhận quay về dạy em học?” Lúc đầu cậu đã nghĩ là Vu Tiệp chắc chắn rất ghét cậu, sẽ mặc kệ cậu.

“Chị mong em có thể biết là mình sai.” Vu Tiệp mỉm cười, có lẽ cô quá mềm lòng, có lẽ không muốn nghĩ nhiều, cô vẫn mong cậu lên được đại học, sẽ không bị bố đưa ra nước ngoài.

Lâm Hữu Nam cứ nhìn cô, rồi bỗng cười lớn: “Chị có bạn trai không?”

Vu Tiệp khẽ cau mày, hỏi cái này làm gì? Nhóc con mà học đòi lo chuyện người lớn, nhưng trên thực tế cô cũng chẳng lớn hơn Lâm Hữu Nam là bao. “Không có.”

“Cái anh lần trước không phải?” Lâm Hữu Nam nhớ lúc còn ở cục cảnh sát, có một người đàn ông luôn ở bên cô.

“Không phải, hai gia đình quen nhau thôi.” Cậu ta đang nói đến Tấn Tuyên.

“Thì ra là thanh mai trúc mã à.” Lâm Hữu Nam cười ranh mãnh, chồm đến ngồi xuống cạnh cô.

“Đừng nói nhảm, đọc sách đi.” Vu Tiệp cầm sách lên khế đập vào đầu cậu, chỉ cần chịu học cho tốt là được, quản nhiều việc thế để làm gì.

“Em nhìn thấy Lâm Ngữ Âm và thanh mai trúc mã của chị ở cạnh nhau.” Lâm Hữu Nam nhếch môi, có chuyện mới nói chứ.

“Có thể... họ đang hẹn hò nhau.” Vu Tiệp nuốt ực một cái, rồi chuyển chủ đề, “Sắp chín giờ rồi kìa, xem những câu sai trước đã.”

Vu Tiệp cúi đầu, chăm chú vào quyển vở trước mặt, đừng nhắc Tấn Tuyên với cô, anh muốn ở cạnh ai cũng chả liên quan gì đến cô, dù sao anh cũng là một con sói háo sắc, không lãng nhăng không چرا gái thì không phải anh mà.

Lâm Hữu Nam thấy Vu Tiệp đột nhiên trầm mặc thì khẽ cười thầm, cô cũng ngây thơ quá, mới nói có vài câu đã bị vạch trần rồi, cậu nghiêng đầu thì thầm vào tai cô: “Có cần em giúp chị cướp anh ta về không?”

Vu Tiệp giật mình tránh sang bên, trừng mắt với Lâm Hữu Nam: “Đừng đoán bậy bạ, chị đã bảo chỉ là quen nhau từ bé thôi.”

“Chị tưởng em là trẻ con à, lần trước anh ta lo lắng cho chị thế kia, chắc chỉ mong hề nhìn thấy em là đập cho một trận tơi bời ấy chứ.” Lâm Hữu Nam khoác vai Vu Tiệp, “Yên nào, em giúp chị thắng chắc.”

Vu Tiệp đẩy cậu ra: “Lâm Hữu Nam, em còn đùa nữa là chị về đây, tự mà xem đi.” Vu Tiệp nói xong bèn đứng dậy bỏ đi. Trong lòng như có ngọn lửa đang âm ỉ cháy, một thằng nhóc măng sữa mà lại nhiều chuyện, cô và Tấn Tuyên chẳng có gì cả, chẳng là gì cả.

Lâm Hữu Nam thấy cô bỏ ra ngoài thì vội vàng đuổi theo: “Vu Tiệp, đừng đi mà.”

Cậu ta túm lấy tay Vu Tiệp từ phía sau, vẻ mặt tỏ ra sự van nài: “Được thôi, em không nói nữa là xong mà.”

Cửa nhà vang lên tiếng mở khóa, hai người cùng nhìn về phía đó, Lâm Chấn Đông về ư?

Nhưng người xuất hiện ở cửa lại khiến họ đờ đẫn!

Lâm Ngữ Âm khoác tay Tấn Tuyên bước vào!

10. Chương 19 - 20

CHƯƠNG 19: NHẢY LÊN CẢN

Lâm Ngữ Âm khoác tay Tấn Tuyên bước vào!

Vu Tiệp trừng mắt nhìn Tấn Tuyên xuất hiện bất ngờ, bỗng thấy rất nặng nề, thì ra anh chẳng rảnh rồi phút nào!

“Tiểu Tiệp, sao em lại ở đây?” Tấn Tuyên vừa nhìn thấy cô đã tỏ ra sững sốt, hất tay Lâm Ngữ Âm ra, lao đến trước mặt và nắm lấy tay cô.

“Ai cần anh lo!” Vu Tiệp giằng tay ra, đôi mắt không nén được mà liếc nhìn sau lưng anh, Lâm Ngữ Âm đang đứng đó, sắc mặt cũng không tươi tỉnh gì cho lắm, cánh tay bị Tấn Tuyên hất ra chậm chậm buông xuống một cách ngượng ngùng.

“Em còn ở cạnh nó nữa hả... không sợ nó lại...” Tấn Tuyên vừa thấy Lâm Hữu Nam, lửa giận đã bốc lên ngàn ngút, Lâm Hữu Nam còn nợ anh một trận đòn mà!

“Tôi đến để dạy học.” Vu Tiệp thấy mắt anh nãy lửa, nhưng cứ nghĩ đến chuyện muộn thế này rồi mà anh còn về nhà cùng Lâm Ngữ Âm thì trong lòng rất khó chịu, anh đến được thì tại sao cô lại không thể?

“Muốn gì nào? Vu Tiệp đã nhận lời đến giúp tôi học.” Lâm Hữu Nam vênh cằm lên vẻ khiêu khích, liếc nhìn Tấn Tuyên một cách khinh khỉnh, rồi nghiêng sang ôm lấy vai Vu Tiệp, “Đi, chúng ta học thôi.” Rồi khoác vai cô đi vào phòng cậu.

“Tiểu Tiệp.” Tấn Tuyên tức tối kéo cô dừng lại, người cô mất trọng tâm, lão đảo không vững nên ngã ra phía sau, đổ ập vào lòng anh.

“Tuyên.” Lâm Ngữ Âm cuối cùng cũng lên tiếng với vẻ không vui.

“Về với anh.” Tấn Tuyên nắm chặt tay Vu Tiệp, giật mạnh cô ra khỏi tay Lâm Hữu Nam.

“Tấn Tuyên, buông ra!” Vu Tiệp cũng nổi cáu, anh nắm tay cô đau quá!

“Nếu bây giờ em không về với anh, anh sẽ gọi điện cho dì Phương ngay, kể hết cho dì nghe chuyện đã xảy ra.” Tấn Tuyên nén giọng, thì thầm bên tai cô với giọng uy hiếp lạnh lùng.

Vu Tiệp mở to mắt, trừng trừng nhìn anh, dám ép cô à!

Tấn Tuyên nheo mắt, xem anh có dám không, Vu Tiệp cắn chặt môi dưới, xem như anh giỏi, cô không thể đánh cược người nhà với anh được, nếu để bố mẹ biết được chuyện hôm đó, kỳ nghỉ hè này cô đừng hòng đi đâu nữa!

Vu Tiệp cố hết sức giằng tay ra khỏi Tấn Tuyên, quay lại nói với Lâm Hữu Nam: “Xin lỗi, hôm nay đến đây thôi, ngày mai chúng ta học tiếp, chị phải về đây.”

Lâm Hữu Nam quan sát cô và Tấn Tuyên với vẻ mặt thích thú, quả nhiên, cái anh Tấn Tuyên này và Vu Tiệp không phải chỉ có quan hệ bình thường. Liếc nhìn sang bên, thấy gương mặt đã tái xanh của Lâm Ngữ Âm, cậu thầm hỉ hả trong lòng, tốt, rất tốt, lần này có trò vui rồi.

“Vu Tiệp, mai nhớ đúng giờ nhé.”

Lâm Hữu Nam vào phòng lấy túi của cô ra, nhét vào tay cô.

Lâm Ngữ Âm cuống lên: “Tuyên, anh đã bảo dạy em làm đề án kế hoạch mà?” Tại sao lần nào Tấn Tuyên nhìn thấy cô gái tên Vu Tiệp này, cũng tỏ ra mất bình tĩnh, như hoàn toàn biến thành một người khác vậy.

“Ngữ Âm, ngày mai tính sau, bây giờ bọn anh phải về.” Tấn Tuyên cười vẻ hối lỗi với cô rồi xách túi Vu Tiệp, một tay kéo Vu Tiệp ra cửa, bỏ lại hai chị em như nước với lửa đứng nhìn nhau gườm gườm trong nhà.

Vu Tiệp vừa vào thang máy liền hất tay Tấn Tuyên ra: “Anh quá đáng thật! Tôi đang làm việc.”

“Làm việc? Làm việc gì? Dạy cái thằng hư hỏng đó à?” Tấn Tuyên sấn tới, hai tay ôm hai bên đầu cô, nhốt cô trong đôi tay anh, một luồng nộ khí xộc thẳng vào mặt cô.

Hai tay Vu Tiệp tì vào ngực anh, muốn đẩy anh ra xa một chút, nhưng anh vẫn đè sát trước mặt cô không nhúc nhích tí nào.

“Cậu ấy đã biết sai rồi.” Cố gắng vô hiệu, Vu Tiệp đành buông thông tay xuống, dựa vào vách thang máy.

“Anh nói thế nào em cũng không nghe phải không? Mà lại còn dính dáng đến cái thằng đó.” Tấn Tuyên tức muốn chết, mấy hôm nay anh cứ chạy đến Vu gia là để làm gì, là để muốn canh chừng cô, sợ cô lại đi dạy thêm, rồi gặp phải chuyện nguy hiểm, còn cô thì giỏi lắm, ngốc nghếch đến nộp mạng cho sói.

“Cậu ấy bây giờ học rất nghiêm túc mà.” Vu Tiệp thở dài, phải giải thích thế nào anh mới chịu hiểu?

“Mặc kệ, thằng nhóc đó không tin được, anh không yên tâm.” Tấn Tuyên lắc đầu thật mạnh, cô quá yếu lòng, không phân biệt được tốt xấu, thế nên mới dễ trúng kế của người khác.

“Tấn Tuyên, đến lượt anh quản tôi từ khi nào thế hả?” Vu Tiệp cũng nổi cáu, giơ chân lên đạp anh một cái, lúc đó anh mới đau điếng lùi lại mấy bước.

“Chuyện của em, anh phải lo.” Tay anh đẩy tới, cả người Vu Tiệp bị đè vào vách thang máy, cơ thể anh cũng dán chặt vào, đầu gục vào cổ cô khiến toàn thân cô nóng ran, hoảng loạn nhảy tránh sang bên, nhưng đáng tiếc, không thể nào nhúc nhích được.

“Muốn lo thì lo cho đám bạn gái của anh ấy, đừng làm phiền tôi.” Vu Tiệp cố gắng quay mặt đi, không muốn chạm vào làn da anh, anh chỉ biết bắt nạt cô, luôn là thế, lúc không nói được thì quay ra dùng sức mạnh.

“Em vẫn muốn bị người ta chuốc thuốc mê hả? Muốn quyến rũ hấp dẫn thằng nào đó cả đêm hay sao?” Tấn Tuyên bóp cằm cô, ép cô phải ngẩng lên nhìn anh.

“Bỏ tôi ra.” Vu Tiệp vừa nhớ đến đêm đó, bỗng cảm thấy cơ thể hai người dính sát vào nhau thế này đúng là một kiểu hành hạ, sự quẫn quýt đêm ấy lại hiện ra trong đầu, vệt xuất hiện chỉ trong tích tắc, nhưng gương mặt, cổ và tai đều dần đỏ ửng. Gương mặt tuần tú kẻ sát của anh dường như đang gọi cô nhớ đến những hồi ức đêm ấy một cách rõ ràng.

Đôi mắt ánh tia phẫn nộ kia dần dần phủ một lớp sương tím mê đắm, chiếc mũi cao thẳng của anh khê phập phồng theo hơi thở, đôi mắt lướt qua môi, cánh mũi, mày mắt cô, ngón tay cái hơi thô bạo chậm rãi vuốt ve khoe môi cô, giọng nói trầm khàn rất quyến rũ vang lên bên tai cô như đang đọc thần chú.

“Anh không muốn để người khác thấy được vẻ đẹp của em!” Ánh mắt hạ xuống lướt qua khuôn ngực cô, giọng nói lúc nhẹ lúc nặng của anh gõ vào tim cô và tạo ra âm vọng mãnh liệt, trái tim cô đập cuồn cuộn không kiềm chế được, còn cổ họng muốn thốt ra rất nhiều điều nhưng như mắc kẹt lại bên trong, không tài nào nhả ra nổi!

Đôi mắt anh, đôi môi anh, dần dần phóng lớn từng chút một, Vu Tiệp căng thẳng đến mức quên cả phản ứng, trong đầu óc rối loạn chỉ toàn hình ảnh sống mũi cao cùng đôi môi gợi cảm kia cứ lướt qua trước mắt. Chính cô cũng giật mình bởi tiếng tim đập loạn của chính cô, đến nỗi lồng ngực cũng nhói đau, hơi thở cũng như thể bị anh lén lút cướp đi mất.

Mỗi lúc một gần rồi, Vu Tiệp thất cả tim, cảm giác đôi môi nóng bỏng mềm mại của anh khê chạm vào khoe môi cô như cánh bướm, bỗng một âm thanh “ding” vang lên thức tỉnh cả hai, cửa thang máy dần dần mở ra.

Người bên ngoài đều kinh ngạc nhìn đôi nam nữ trong thang máy đang dính sát vào nhau trong tư thế cực kỳ mờ ám, Vu Tiệp xấu hổ đến độ chỉ muốn khoét lỗ chui xuống cho xong, cô gắng sức đẩy mạnh Tấn Tuyên ra, vội vàng bước ra khỏi thang máy.

Tấn Tuyên vội vã đuổi theo: “Tiểu Tiệp.”

Vu Tiệp phớt lờ anh, bỏ chạy như điên, Tấn Tuyên chết tiệt, lần nào đụng anh cũng y như rằng gặp chuyện xấu, hại cô mất mặt kinh khủng. Mặt cô đỏ bừng bừng, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng cảm phần bản thân vì suýt nữa đã rơi vào sự quyến rũ của anh, anh chính là một con sói háo sắc, sao cô vẫn không chịu nhận ra mà lại còn... như thế, càng nghĩ càng giận chính mình.

Tấn Tuyên cũng chạy đuổi theo cô điên cuồng, hai bước dài bằng ba bước, cuối cùng đã đuổi kịp.

“Tiểu Tiệp.” Tấn Tuyên thở hổn hển nắm chặt tay cô, chỉ sợ hễ buông tay thì cô lại bỏ chạy.

“Tôi ghét anh, ghét anh lắm!” Vu Tiệp giận dữ vung tay loạn xạ, đánh lên mặt, lên người anh. Trong lòng thấy rất giận, rất bức, đều do anh hại cô, lần nào cũng thế, cô chỉ muốn yên ổn, thế mà anh cứ phải lôi cô ra khỏi sự yên ổn đó, chọc cho cô tức, thích thú khi cô rối loạn, khiến cô bắt đầu thấy cực kỳ căm ghét bản thân! Điều đáng ghét nhất là, tại sao anh không chịu để cô nghỉ ngơi chút nào!

Tấn Tuyên vội giữ bừa hai tay cô đang vung loạn xạ lại, đè chặt lên ngực mình, nhìn gương mặt đỏ bừng vì tức giận của cô, ngay cả tai và cổ cũng đang đỏ lên, mèo hoang nhỏ lần này đúng là giận lắm đây!

“Tiểu Tiệp,” Tấn Tuyên bắt lực đàn ông chặt lấy cô, ghì mạnh hai tay cô lại, “Do anh không tốt, đừng giận nữa, đừng giận nữa!”

Bỗng nhiên, cả vai Tấn Tuyên nhói đau, Vu Tiệp đang dùng hết sức bình sinh cắn mạnh lên đó.

Tấn Tuyên nhăn nhó chịu đựng, nhưng tay lại ôm chặt cô hơn, không hề muốn buông ra.

Vu Tiệp hồi lâu sau mới nhả, lửa giận trong lòng đã tan biến sau phát cắn đó, cô ngẩng đầu lên và rơi ngay vào đôi mắt đen của anh, trái tim bắt giắc lại đập mạnh.

“Nguôi giận chưa.” Tấn Tuyên cau mày, cô ác thật, cả vai anh đau nhức quá, lần này chắc cắn mạnh lắm đây.

“Ai bảo anh chọc tôi.” Vu Tiệp mấp máy môi, trừng mắt.

Tấn Tuyên buông cô ra, khẽ xoa xoa vai: “Anh đưa em về. Nếu không thì dì Phương lại cầu nhàu cho xem.”

Vu Tiệp thấy anh nhăn nhó thì cảm thấy hơi bất nhẫn, liệu cô có cắn quá mạnh không, nhưng nghĩ lại thì, đáng đời anh, lần nào cũng chọc cô nổi điên lên thì anh mới vui. Nhưng, ánh mắt lại không kìm được mà liếc nhìn vai anh: “Có phải là đau lắm không?”

Tấn Tuyên lắc đầu, cười khê, mèo hoang nhỏ là thế, khi tức giận sẽ nhảy chồm chồm lên, nhưng chỉ lúc đó cô mới bộc lộ vẻ đẹp tiềm tàng của mình. Cô chưa bao giờ nghĩ đến ư? Là tại sao anh lại cam tâm tình nguyện để mặc cô cắn, ôm cô cả đêm cũng không dám động đây, lo lắng cô gặp chuyện đến nỗi đứng ngồi không yên, nếu không phải là cô thì anh tội tình gì phải thế!

Nhưng, cho dù anh nói gì, cô cũng không muốn tin.

Rốt cuộc anh phải làm gì cô bây giờ? Đến khi nào thì mèo hoang nhỏ của anh mới hiểu rõ lòng anh đây?**CHƯƠNG 20: ANH BỊ SẾP TỔNG MẮNG RỒI**

Vu Tiệp thật sự sắp thua Tấn Tuyên thật rồi, vì khi biết được cô kiên quyết đến dạy học cho Lâm Hữu Nam, anh cũng khăng khăng đến nhà họ Lâm mỗi ngày. Anh đến tìm Lâm Ngữ Âm!

“Rốt cuộc anh muốn gì đây?” Vu Tiệp cuối cùng tìm được cơ hội, kéo Tấn Tuyên vừa ra khỏi phòng Lâm Ngữ Âm vào nhà bếp.

“Làm gì phải căng thẳng thế?” Tấn Tuyên cười ranh mãnh, dựa vào kệ tủ nhìn Vu Tiệp đang tức tối.

“Có phải tôi không đi dạy nữa thì anh mới chịu thôi?” Vu Tiệp thật không thể nào hiểu nổi sao anh làm vớ vẩn như vậy, cô đến nhà họ Lâm, thế mà ngày nào anh cũng chạy đến, là sao?

Tấn Tuyên cười khê, tiến sát lại gần cô: “Tiểu Tiệp, tuy anh rất không vui vì em kiên trì dạy cho tên nhóc hư hỏng kia, nhưng anh đến đây thật sự là có việc.”

“Có việc? Với Lâm Ngữ Âm?” Vu Tiệp hừ khê, thì ra anh có chuyện riêng của mình, là đến đây để gặp Lâm Ngữ Âm, chứ không phải là vì cô, nghĩ đến đó mặt cô lập tức dài ra.

“Ôi, mèo hoang nhỏ buồn à?” Tấn Tuyên khẽ véo má Vu Tiệp, nhìn hàng lông mày đang nhăn lại đến mức có thể kẹp chết muỗi, và cả đôi môi đang bĩu ra, trong lòng cảm thấy vui sướng lạ lùng, mèo hoang nhỏ cuối cùng đã có phản ứng rồi.

“Tôi chẳng thèm quan tâm.” Vu Tiệp gạt tay anh ra, quay người định bỏ đi, ai thèm quan tâm đâu, anh muốn ngày nào cũng hẹn hò với các cô gái là chuyện của anh, chẳng liên quan đến cô. Chỉ cần anh không quấy rối là cô đã muốn niệm “a di đà Phật” rồi.

“Anh đến vì công việc thật đấy.” Tấn Tuyên không muốn cô bỏ đi với tâm trạng bực bội, nên đứng cản đường cô, nghiêm túc bảo, “Công ty gần đây có một hạng mục do anh và Lâm Ngữ Âm phụ trách, việc này Tổng giám đốc Lâm rất xem trọng.” Nói xong còn chớp chớp mắt, mỉm cười như để thể hiện mình đích thực là vì công việc chứ không có chuyện gì khác.

Vu Tiệp lườm anh một cái rồi bỏ đi.

Công việc, lúc đi làm nói chưa xong hay sao mà tan sở rồi còn túm tụm lại với nhau, hứ, mượn việc công bàn chuyện riêng thì có, ngày nào cũng được nhìn thấy người đẹp, mừng còn không hết ấy chứ?

Mỗi lần nghe tiếng cười nói vui vẻ vọng ra từ phòng Lâm Ngữ Âm, Vu Tiệp thấy trong lòng rất buồn bực, lại thêm Lâm Hữu Nam cứ lầu bầu than phiền bên tai cô là không thể chịu nổi Lâm Ngữ Âm kiêu căng như thế, tâm trạng cô không thể nào không bị ảnh hưởng.

Về sau nghe Vu Lâm nói, công ty đúng là đang tiến hành một hạng mục lớn, mà lần này Tổng giám đốc Lâm rất xem trọng, giao nó cho Lâm Ngữ Âm và Tấn Tuyên, trong công ty ai cũng nói Tấn Tuyên dựa dẫm Lâm Ngữ Âm mới có được cơ hội này, nếu không thì anh chỉ mới vào công ty được hai năm, căn bản không thể có khả năng đó. Nếu nói về kinh nghiệm và năm làm việc, Tấn Tuyên chỉ có thể được xem là “một nửa người mới”, mà trong tất cả các trưởng phòng, anh trẻ nhất, lần này lại được giao nhiệm vụ quan trọng, tất nhiên sẽ có người đổ kị rồi. Cũng khá nhiều người nóng lòng muốn xem trò vui, đợi để xem Tấn Tuyên không làm nổi việc này.

Thỉnh thoảng gặp Tấn Tuyên ở phòng khách nhà họ Lâm, anh đều dặn cô phải cẩn thận. Nhưng ngay sau đó, anh lại bị Lâm Ngữ Âm gọi về phòng.

Vu Tiệp cố gắng giữ cho mình được bình tĩnh, chuyên tâm dạy cho Lâm Hữu Nam. Nhưng mỗi lần rời khỏi nhà họ, thấy đôi giày da của Tấn Tuyên vẫn còn nằm ở ngưỡng cửa, trong lòng cô vẫn thấy có đôi chút chơi vơi.

Vu Tiệp và Tấn Tuyên tuy có thể gặp nhau thường xuyên ở nhà họ Lâm, nhưng ai cũng bận việc người đó, thậm chí cũng hiếm khi về nhà cùng nhau. Xem ra lần này, Tấn Tuyên thực sự rất chuyên tâm với hạng mục này.

Nhóc Trịnh cũng tìm được một việc làm thêm, làm nhân viên bán hàng vụ hè của hãng điện thoại di động. Cũng khá gần Lâm gia nên thỉnh thoảng khi tan ca rồi, nhóc Trịnh cười xe đạp leo núi đến đưa Vu Tiệp về nhà.

Thời gian cứ thế mà trôi qua vội vã, đã được hai tuần rồi, Tấn Tuyên càng ngày càng bận rộn, Vu Tiệp cơ hồ như không thể gặp được anh, chỉ có đôi giày da quen thuộc kia bảo cho cô biết là anh vẫn đến Lâm gia đều đặn mỗi ngày.

Nghe Vu Lâm bảo, hạng mục này sắp mang đi đấu thầu nhanh thôi. Tuy rằng Vu Tiệp không biết Tấn Tuyên đã tiến hành đến đâu, nhưng với khả năng của anh, cô tin anh có thể hoàn thành tốt.

Kỳ nghỉ hè đã trôi qua hơn nửa, ngày hè mỗi lúc một nồng nực khó chịu hơn.

Vu Tiệp thật sự rất vui trước sự tiến bộ của Lâm Hữu Nam, tuy cậu vẫn còn một chút nữa mới đạt đến mức giỏi, nhưng việc vào được đại học cũng không phải là khó khăn nữa. Lâm Chấn Đông nghe Vu Tiệp báo cáo, cũng thấy rất vui mừng trước sự tiến bộ của con trai, càng thêm hài lòng về cô, chẳng những bảo Lâm Hữu Nam phải ngoan ngoãn học hành, hơn nữa còn vô cùng tin cậy Vu Tiệp.

Hôm nay là chủ nhật, không phải đến nhà họ Lâm.

Vu Tiệp ở nhà tổng vệ sinh với mẹ, Vu Lâm mới sáng sớm đã bị công ty gọi đến tăng ca, đi suốt cả ngày, bố cô thì ra ngoài tìm bạn để chơi cờ, buổi tối cũng không về ăn cơm.

Vu Lâm vừa vào nhà đã kêu than đói bụng, Vu Tiệp giúp mẹ dọn cơm lên. Vu Lâm đã rửa tay sạch sẽ, ngồi ngay ngắn bên bàn ăn.

“Hôm nay Tấn Tuyên bị sếp tổng mắng kinh lắm.” Vu Lâm hấp tấp húp một ngụm canh, rồi đột ngột thốt ra.

Tim Vu Tiệp đập mạnh, ngược lên nhìn Vu Lâm, tại sao?

“Sao thế?” Mẹ cô quan tâm hỏi.

“Không biết xảy ra chuyện gì mà hôm nay người toàn công ty đều bị gọi đi tăng ca, Tấn Tuyên vừa sáng sớm đã bị sếp tổng gọi vào văn phòng, mắng cả buổi sáng, hình như là số liệu quan trọng của hạng mục anh

ấy phụ trách đã bị mất, bảo đó là trách nhiệm của anh. Phiền phức nhất là, hai hôm nữa phải đấu thầu rồi.” Vu Lâm thở dài, than vãn Tấn Tuyên xui xẻo quá.

“Tấn Tuyên chắc sẽ không bắt cần đến thế đâu.” Vu Tiệp không nén nổi sự hoài nghi.

“Ai mà biết được? Thực ra, chị nghĩ lần này Tấn Tuyên chắc là đỡ đạn hộ cho thiên kim tiểu thư của Tổng giám đốc Lâm rồi.” Vu Lâm lúc nào cũng tỏ ra khinh thường Lâm Ngữ Âm, chẳng có tí bản lĩnh nào, mà lại phụ trách hạng mục lớn như thế với Tấn Tuyên, có mà Tấn Tuyên làm hết thì có, bây giờ làm sai lại bắt mình Tấn Tuyên chịu tội.

“Không phải lỗi của nó mà không nói gì à?” Mẹ cô tỏ vẻ thắc mắc.

“Ai biết đâu, mọi người đều nói anh ấy thích thiên kim đại tiểu thư kia rồi, muốn làm phò mã thì phải trả giá chứ.” Vu Lâm bĩu môi, Lâm Ngữ Âm tuy rất xinh đẹp, nhưng Tấn Tuyên cũng đâu cần phải hy sinh thân mình vì lợi ích.

“Haizzz, dù gì hôm nay thấy Tấn Tuyên thăm lắm, bị sếp tổng mắng, ra ngoài lại bị người ta cười cợt. Chị thấy sắc mặt anh ấy lúc bỏ đi rất tệ hại, gọi lại mà anh ấy cũng không nghe.” Vu Lâm khẽ than rồi lắc đầu.

Vu Tiệp thấy không thể nuốt nổi cơm, gấp đại vài gấp rồi bỏ về phòng.

Tấn Tuyên bình thường làm việc gì cũng rất nghiêm túc, mà đối với công việc cũng luôn tỏ ra tự tin, tuy còn trẻ nhưng anh rất giỏi nắm bắt tình hình, lo liệu chu đáo, làm việc gì cũng rất thuần thực, chắc sẽ không bắt cần thế đâu. Có khi nào là hiểu lầm?

Vu Tiệp phiền muộn nằm xuống giường, nhìn lên trần nhà, Tấn Tuyên liệu có gặp chuyện gì không? Anh xưa nay vốn tự tin cao ngạo, nhất định là chưa bao giờ bị mắng trước mặt người khác, ngoại trừ lúc nhỏ chú Tấn hay quở trách vì anh nghịch ngợm ra, từ khi đi học, anh luôn là học trò cưng của thầy cô giáo, trong trường cũng được rất nhiều người hâm mộ, sau đó bước chân vào xã hội rất thuận lợi, anh rất ít khi gặp thất bại, việc này liệu có khiến anh quá sốc không?

Vu Tiệp nghĩ ngợi mãi vẫn thấy bất an, bèn bước ra ngoài, liếc trộm phòng Vu Lâm một cái, chị ấy đang chơi vi tính. Mẹ đang dọn rửa trong nhà bếp, cô rón rén đi vào.

“Mẹ, hai hôm trước dì Châu có nhờ mẹ mua hộ đường nâu phải không? Mẹ mua chưa?” Vu Tiệp làm như vô tình nhắc.

“Mua lâu rồi, mà không rồi để đến đưa.” Mẹ cô vừa lau bếp vừa gật đầu.

“VẬY... con mang hộ mẹ đến đó.” Vu Tiệp giúp mẹ đóng cửa tủ đựng bát đĩa lại.

“Cũng được, bảo Vu Lâm mấy lần rồi mà nó cũng chẳng nhớ mang đến công ty cho Tấn Tuyên.” Mẹ cô nghe thấy thế thì vui vẻ lấy túi đường từ trong tủ ra. “Đi sớm về sớm, con gái buổi tối ở ngoài đường không an toàn.”

Vu Tiệp vội vã vâng dạ rồi xách túi, thay giày đi ra ngoài.

Nhưng đến nhà họ Tấn thì mới phát hiện ra Tấn Tuyên chưa về nhà.

Vu Tiệp có phần hụt hẫng, ngồi chơi với dì Châu một lúc rồi ra về.

Ngồi trên xe buýt về nhà, Vu Tiệp vẫn thấy lo lắng, anh đi đâu nhỉ? Cô lúi di động ra, gọi cho anh, nhưng điện thoại reo mãi, reo mãi mà chẳng thấy ai nhắc máy. Cô thất vọng bấm nút tắt, cầm di động trong tay nhìn ra sắc đêm ngoài cửa sổ, đèn đỏ rượu xanh, ngựa xe như nước, người bộ hành trên đường tấp nập qua lại, Tấn Tuyên có là một trong số họ không?

Bỗng di động rung lên đùng đọt, Vu Tiệp đưa lên nhìn, tin nhắn của Tấn Tuyên.

“Anh muốn gặp em, phòng 1204 ở Vương Tử.”

11. Chương 21 - 22

CHƯƠNG 21: CHỈ MUỐN Ở BÊN ANH

“Anh muốn gặp em, Vương Tử 1204”.

Nhịp tim Vu Tiệp đập dữ dội, thấy xe buýt vừa đến trạm thì lập tức chạy xuống, vẫy một chiếc taxi để đến Vương Tử.

Khi Vu Tiệp thở hổn hển, nhịp tim vẫn đập thành thịch trong lồng ngực, đứng nhìn bảng số 1204 trước mắt, cô không biết mình phải làm gì, nhưng trong lòng có một tiếng nói đang lớn dần, cô chỉ muốn gặp anh.

Đẩy cửa bước vào, trong căn phòng bao u ám là mùi khói thuốc và rượu nồng nặc. Cả gian phòng chỉ có mỗi màn hình tivi to trên tường là nhấp nháy, một mình Tần Tuyên đang ngồi trên salon, rót một ly rượu đổ vào miệng.

Nhìn thấy Vu Tiệp đứng ở cửa, Tần Tuyên khẽ nhếch môi: “Hê, mèo hoang nhỏ!” Giọng nói lảng đãng trôi dạt.

Đóng cửa lại, cô tiến đến gần, giật ngay lấy ly rượu trong tay anh, thấy trong chung rượu đã được thêm đá không có một giọt nào, mà chai rượu Tây đã vơi hơn nửa, anh hoàn toàn chỉ uống rượu không, lại muốn uống say chứ gì?

“Đưa anh.” Tần Tuyên cướp lại ly rượu, ngửa đầu uống cạn, nửa ly rượu lại trôi xuống bụng. Anh lúc này đây, mặt đỏ tía tai, mắt vằn tía máu, mùi rượu nồng nặc phả từ mũi từ miệng ra ngoài, ánh mắt lơ đãng, lắc lư đầu rồi cười. Anh đã uống bao nhiêu rồi?

“Anh không được uống thế.” Vu Tiệp vội cầm chai rượu đi, mặc cho tay Tần Tuyên chơi vơi trong không trung.

“Đừng nói nhiều.” Tay Tần Tuyên cứ đòi giật lại chai rượu, cơ thể lão đảo đổ ập xuống người cô.

“Tần Tuyên, đừng uống nữa, anh say thì tôi không công nổi đâu.” Giữ lấy cơ thể nặng nề của anh, cô cố gắng đè chặt tay anh, không để anh lấy lại chai rượu.

“Tiểu Tiệp, uống rượu với anh.” Tần Tuyên thấy không làm gì được thì đột ngột vòng tay câu lấy cổ cô, áp mặt lên mặt cô, da thịt nóng hổi đốt cháy gương mặt cô, mùi rượu nồng nặc phả vào khiến cô không thở nổi.

Vu Tiệp còn chưa phản ứng gì thì Tần Tuyên đã giật ngay lấy chai rượu. Rót ra hai ly, anh nâng một ly lên đưa đến trước mặt cô, còn tự mình cầm một ly, muốn cạn hết với Vu Tiệp.

“Anh điên à, tôi không biết uống rượu.” Vu Tiệp đẩy tay anh ra, rượu không thêm đá, làm sao cô uống được, uống vào thì say là chắc chắn.

Tần Tuyên lăm bằm chửi rửa rồi đặt mạnh ly xuống bàn, gắng sức ấn mạnh vào nút gọi phục vụ. Rất nhanh, một người phục vụ tiến vào, hỏi xem có cần giúp đỡ gì.

Anh gầm lên rất thô lỗ: “Mang nước tăng lực ra đây.” Phục vụ hiểu ý gật đầu rồi lui ra ngoài.

Vu Tiệp trợn mắt nhìn Tần Tuyên, anh uống nhiều quá rồi, dễ nổi nóng thật. Nghĩ lại thì, bây giờ tâm trạng anh chắc tồi tệ lắm, không về nhà lại chạy đến đây uống rượu một mình, chắc hẳn là rất buồn bực.

Phục vụ mang hai bình tăng lực vào, đổ một phần ba rượu vào chung rượu đã được thêm đá, sau đó rót nước tăng lực vào trong để lất, một lúc sau ly rượu đã đầy ăm ắp. Tần Tuyên khoát khoát tay, phục vụ lảng lạng đi ra ngoài.

Tần Tuyên uống cạn ly rượu lúc này đưa cho Vu Tiệp, rồi rót một nửa ly rượu đã được pha trong chung lúc này ra, đưa đến trước mặt cô, mắt chăm chăm nhìn.

Vu Tiệp khẽ cắn môi, tuy biết rượu đã được pha thì không còn mạnh nữa, nhưng trước nay cô rất ít khi đến những nơi ăn chơi thế này, loại rượu ấy cô chưa uống bao giờ, nhưng tay Tấn Tuyên cứ đưa thẳng đến trước mặt cô không chịu buông, Vu Tiệp cắn răng, đón lấy.

Khóe môi Tấn Tuyên cuối cùng cũng nhướn lên, chớp chớp mắt, rồi cầm ly rượu của mình, chạm mạnh vào ly của cô rồi uống cạn.

Vu Tiệp nhìn rượu trong ly, do dự một lúc rồi cũng nhấp một ngụm. Cũng được, có mùi rượu nhạt nhạt, không cay, không đắng, không giống bia, giống thứ nước giải khát có pha thêm ít rượu, chắc không đến nỗi say.

Tấn Tuyên lại định rót rượu không vào ly mình, nhưng Vu Tiệp đã nhanh nhẹn giắt lấy, rót cho anh rượu đã được pha, anh không thể cứ uống rượu mạnh mãi được. Con người càng đau khổ thì càng không nên uống rượu, chỉ vì càng uống sẽ càng đau.

Tấn Tuyên thấy tay không thì ngoẹo đầu nhìn ly rượu cô đưa, bỗng nhiên cười rất quái dị, rồi nghiêng người đến phía trước, kề miệng vào thành ly, đưa mắt ra hiệu cô cho anh uống.

Vu Tiệp nhú mày nhìn anh, anh lại dùng đôi mắt dài khép hờ khiêu khích cô, đôi môi gợi cảm đang bĩu ra vẻ rất chờ đợi.

Anh đang làm nũng đây mà! Vu Tiệp thăm mắng trong bụng, nhưng cứ nhớ đến những gì anh gặp phải hôm nay, cô vẫn thấy mềm lòng, tay đưa cao ly rượu lên kề bên miệng anh cho anh uống.

Tay càng đưa càng cao, Tấn Tuyên cũng ngửa cổ lên cao hơn, thấy rượu dần dần trôi xuống cổ họng anh, khóe mắt khép lại vẫn còn động đậy, trong lòng Vu Tiệp bỗng thấy nhói đau, rượu này có cay mấy, đắng mấy cũng không cay đắng bằng nỗi phiền muộn của anh.

Cuối cùng cũng hiểu dần ông tại sao lại thích uống rượu, không phải vì rượu dễ làm con người ta say sưa, cũng không phải vì vị ngọt mê hoặc của nó.

Người đàn ông thành công thích rượu, là vì yêu thích vẻ đẹp ngọt ngào nó mang lại, là một sự huy hoàng của vị ngọt sau vị đắng.

Người đàn ông bị tổn thương thích rượu, là vì yêu thích vị chua chát cay nồng của nó, giống như sự tàn nhẫn trong cuộc sống và hiện thực.

Ánh mắt thế tục không cho phép đàn ông dễ dàng rơi nước mắt, dường như họ vừa sinh ra đã bị ép buộc phải mang sứ mệnh bảo vệ phụ nữ, bảo vệ gia đình. Có khổ sở một đến mấy cũng phải cắn răng mà chịu đựng. Yếu đuối, rơi nước mắt trước mặt người khác, là tính cách bẩm sinh của phụ nữ, còn đối với đàn ông thì đó là sự sỉ nhục. Thế nên, uống thứ rượu cay nồng đắng ngắt này, cũng như nuốt xuống toàn bộ những đắng cay đau đớn, cho trôi vào bụng, đốt cháy hết, mới có thể hóa giải mọi nỗi đau không nói nên lời trong lòng họ!

Nhìn gương mặt bỏ bừa vì uống quá nhiều đó, Vu Tiệp thấy càng lúc càng thương xót, một cảm giác xót xa đang dần dần lưu chảy trong trái tim cô. Cô như có thể cảm nhận được rõ ràng sự khổ sở đang bị đè nén trong lòng anh, mà nỗi đau khó nói ấy chỉ có thể dùng rượu mạnh để che giấu, xóa nhòa!

Tấn Tuyên chậm rãi ngước lên nhìn Vu Tiệp, đôi mắt mơ màng cuối cùng đã nhìn rõ dung mạo của cô, khóe môi hồi lâu mới nhướn lên, nụ cười ấy càng khiến cô xót xa hơn, vì anh không cần phải giả vờ tươi cười trước mặt cô!

Tấn Tuyên lại với lấy chung rượu trên bàn, đổ ra nửa ly rồi uống hết như lên cơn nghiện.

Cô giữ tay anh lại, không được uống nữa, sẽ hại dạ dày mất, ánh mắt lo lắng nhìn anh chằm chằm.

“Uống với anh.” Tấn Tuyên nhếch mép, gương mặt bỗng phóng lớn. Nhịp tim Vu Tiệp đập mạnh, quên cả thở, trong đầu càng hỗn loạn nặng nề hơn.

Khóe môi anh còn vương chút rượu, anh thè lưỡi ra liếm nó, động tác gợi cảm ấy khiến tâm thần cô rung động, vội vã nhìn đi nơi khác, trong tim vẫn hiện lên đôi mắt mơ màng kia.

“Rượu.” Anh âm ừ lúng búng nói, mà lúc này lại có nét mời mọc hấp dẫn người khác, đến giọng nói cũng như phảng phất mùi thơm của rượu.

Cô hoảng hốt cổ trắn tĩnh, rút cho anh một ly, bàn tay cầm chung rượu của cô có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể anh đang áp sát, đùi anh ép vào phía ngoài đùi trái của cô, cơ bắp rắn chắc chạm vào da thịt mềm mại của cô, một cảm giác rất lạ dâng lên, cô rút chân lại dịch sang bên một chút, anh lập tức tiến lại gần hơn, cơ thể dựa sát vào cô.

Vu Tiệp đưa ly rượu đến trước mặt anh, cố ý giữ một khoảng cách an toàn giữa hai người, Tấn Tuyên nheo mắt lắc lư đầu, đưa tay giạt lấy rồi vòng tay choàng qua cổ cô, đưa ly rượu đến môi cô: “Anh muốn giao bôi.”

Bị anh choàng ôm thật chặt, bàn tay cầm ly rượu của cô không biết phải phản ứng thế nào, đành học theo anh, vòng qua cổ, đưa đến môi anh, cơ thể hai người dựa sát vào nhau, mờ ám đến độ không thở nổi. Cô nín thở, chỉ muốn rời khỏi vòng tay của anh thật nhanh, nên đành uống cạn rượu anh đưa đến cho mình.

Nhìn ly rượu rỗng không, Vu Tiệp buông tay ra, đặt nó lên trên bàn, rồi đưa tay lên định gỡ tay anh ra, nhưng Tấn Tuyên như đã say khướt, vòng chặt lấy cổ cô, chạm rất nhẹ vào gò má cô, hơi nóng từ miệng anh phả vào tai cô, cảm giác rất ngứa ngáy tê dại.

“Tấn Tuyên.” Vu Tiệp hoảng hốt đưa tay đẩy đầu anh ra xa, giạt lấy ly rượu của anh rồi vận hết sức đẩy anh ra.

“Đừng đi.” Tấn Tuyên dựa nghiêng người vào ghế, mắt nhắm hờ, lảm nhảm không rõ.

Nhìn Tấn Tuyên đã say mềm, gương mặt rất đẹp trai, hàng lông mày vẫn nhú chặt, gương mặt buồn bực toát lên vẻ ủ ỉu phiền muộn. Cô phải làm gì đây? Cô phải làm sao để anh vui lên? Nhìn anh cô đơn đến thế, trái tim cô như thắt lại rất đau, Tấn Tuyên mà cô quen không nên thế, anh không thể thế được!

Có lẽ cô chẳng làm được gì, nhưng cô biết, chuyện cô muốn làm nhất bây giờ là ở bên anh, lặng lẽ giữ lấy mọi nỗi buồn của anh, không thể để anh cô đơn đối mặt với mọi thứ một mình!**CHƯƠNG 22: ANH CHỈ MUỐN HÔN EM**

“Có gì không vui cứ nói ra đi.” Vu Tiệp chậm rãi ngồi xuống cạnh Tấn Tuyên, để anh dựa vào vai mình.

Rất muốn anh bộc phát tất cả, Tấn Tuyên bây giờ cô chưa từng nhìn thấy, luôn ngỡ rằng anh quá mạnh mẽ, mạnh đến mức không có cơ hội để yếu đuối. Thì ra người ta mạnh mẽ đến mấy cũng sẽ có lúc yếu đuối, anh trọng sĩ diện đến vậy, nhất định không thể để người nhà hoặc ai khác nhìn thấy dáng vẻ lúc này. Mà anh lại nhớ đến cô, cô thấy rất cảm động, thật sự mong rằng có thể giảm bớt chút phiền muộn trong lòng anh.

“Sao anh lại kém cỏi đến thế?” Đầu Tấn Tuyên dụi dụi vào cổ cô, tìm kiếm chút hơi ấm.

Vu Tiệp đưa tay lên khẽ ôm lấy đầu anh, để anh dựa vào gần hơn, lặng lẽ lắng nghe anh nói.

“Anh cố gắng làm việc, mọi người đều muốn nhìn anh thê thảm, đều đợi thấy lúc anh thất bại. Anh nhủ thầm rằng, bọn họ sẽ không bao giờ có cơ hội đó.” Tấn Tuyên vòng tay ôm eo cô, dần dần xiết chặt lại, hoàn toàn dựa vào người Vu Tiệp.

“Nhưng... Bây giờ thì họ đã có dịp cười rồi.” Anh cố đè nén ý muốn được khóc to, cổ họng phát ra những tiếng nghẹn nghẹn.

Khẽ vỗ vào vai anh, nhất định anh đang rất buồn, vốn định làm thật tốt, thật thành công để bịt miệng những người đó, bây giờ lại trở thành trò hề của họ.

“Tài liệu đấu thầu và mọi thứ khác đã mất rồi.” Vòng tay ở eo cô xiết càng chặt, khiến cô cảm giác như thân thể mình như muốn tan ra.

“Còn cách nào khác để cứu vãn không?” Vu Tiệp cố nén cơn đau, nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

“Những số liệu đầu đã mất rồi, muốn làm lại phải mất một tuần.” Tấn Tuyên ngừng lại, “Hôm kia phải đấu thầu rồi.”

Vu Tiệp thấy tim nhói đau, phải làm sao bây giờ? Lẽ nào anh đành bất lực nhìn mọi công sức tan thành bọt biển?

“Sao tự dưng lại biến mất?” Chắc chắn là đã xảy ra sai sót ở đâu đó.

“Không biết, nó luôn nằm trong laptop của anh, chỉ anh và Ngữ Lâm, cả bố cô ấy biết thôi.” Tấn Tuyên mệt mỏi lắc đầu, anh cũng không rõ được, hôm nay vốn định đến công ty cùng Ngữ Âm để giao tài liệu cuối cùng cho Lâm tổng, ngờ đâu lúc mở máy tính ra thì phát hiện toàn bộ số liệu đã mất sạch.

Chiếc máy tính này ngoài Lâm gia ra thì chỉ có anh bảo quản, không một ai có cơ hội động vào, số liệu mất thế nào thì anh cũng không hiểu nổi. Ngữ Âm cũng nói hôm qua sau khi xác định lại toàn bộ, cô vẫn nhìn thấy tài liệu nằm trong máy tính. Lúc đó anh định gửi vào hộp thư mình một bản để phòng bị, Ngữ Âm lại kêu đói bụng muốn ăn khuya, thế là hai người đi tìm gì đó để ăn, kết quả là quên mất không gửi vào hộp thư.

Thế là sáng nay khi báo cáo Lâm tổng, tài liệu và số liệu đều mất sạch. Lâm tổng nổi trận lôi đình, hôm kia phải đi tranh thầu rồi, mà lúc quan trọng như thế lại xảy ra sơ suất! Lâm tổng tuy cũng trách mắng con gái mình, nhưng người chủ yếu phải chịu tội là Tấn Tuyên, hễ nóng giận thì tất nhiên sẽ nói nặng rồi. Bảo rằng vốn rất xem trọng Tấn Tuyên, gạt bỏ mọi lời đồn thổi về anh để giao một hạng mục quan trọng như thế, kết quả là lại làm ra nông nổi này, ông bảo thật sự hối hận đã không nghe lời khuyên của những trưởng phòng khác, nói rằng Tấn Tuyên đã làm ông quá thất vọng.

Tấn Tuyên dụi đầu vào hõm cổ cô, mặt ép sát vào tai cô.

Vu Tiệp thương xót ôm lấy đầu anh, sự việc đã ra nông nổi này, trừ phi tìm lại được số liệu, nếu không Tấn Tuyên nhất định phải gánh họa rồi. Lần đầu phụ trách việc quan trọng lại như thế, sau này còn bảo anh phải làm việc trong công ty ra sao đây.

“Đừng nghĩ ngợi gì nữa, có lẽ ngày mai tỉnh dậy sẽ có cách.” Ngoài việc lạc quan thì còn làm gì được? Có lẽ đợi ngày mai đến thì sẽ nhớ ra đã sai sót ở đâu, chưa biết chừng sẽ tìm lại được mọi thứ.

“Anh không cam tâm.” Tấn Tuyên ra sức lắc đầu, với tay lấy chung rượu trên bàn, đổ đầy một ly rồi ngửa đầu uống cạn.

Uống rất vội, cũng rất dứt khoát, nhưng muốn nuốt xuống mọi uất ức xuống bụng, nhưng phiền muộn lại càng tăng lên bởi vị cay của rượu.

“Em uống với anh.” Vu Tiệp chưa từng nghĩ rằng, mình lại có thể nói ra những lời như thế. Nhưng hành động cơ thể lại nói rõ ràng, trong lòng cô khao khát chia sẻ nỗi đau của anh biết bao, cho dù chỉ một chút, cô cũng cam lòng.

Tấn Tuyên cầm ly rượu áp vào má mình, nhắm mắt nhìn tay cô rót rượu xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt, khóe môi nhướn lên một nụ cười khó hiểu.

Vu Tiệp cố đè nén mọi do dự trong lòng, nâng ly lên ra hiệu với anh rồi sau đó hớp một ngụm nhỏ, rượu này rất nhẹ, chắc không sao đâu.

Tấn Tuyên cười khổ, rồi uống cạn nhanh chóng.

Tốt thật, vì chí ít còn có em! Tấn Tuyên hé mắt nhìn Tiểu Tiệp nâng chung rượu lên, rót thêm cho anh nữa ly, rồi rút khăn giấy ra lau bàn, vì anh đặt ly xuống quá mạnh nên rượu đã văng ra ngoài khá nhiều.

Ngồi trong phòng bao suốt ngày, điện thoại cứ réo không ngừng, nhưng anh không tâm trạng nào để ý, trong đầu trong tai cứ vang vang tiếng trách mắng của Lâm Chấn Đông, không tài nào nghĩ ra đã xảy ra sai sót ở đâu? Không thể nào cam tâm được, nếu về khả năng thì anh nhận; nhưng có phải anh không nỗ lực hết mình đâu, tại sao anh lại gặp phải chuyện này, và cứ phủ nhận mọi cố gắng của anh như thế? Không phục! Không phục! Anh không phục chút nào cả!

Tấn Tuyên đột ngột kéo ghế cô lại, áp mạnh đôi môi anh lên môi cô!

Chưa kịp phản ứng thì Vu Tiệp đã quay cuồng đổ ập lên người anh, đôi môi bỗng bị xâm chiếm lan tỏa mùi rượu thơm nồng, đầu lưỡi anh cuốn lấy môi cô một cách vô tình, công thành lược địa, chiếm lấy không sót một centimet nào. Mùi rượu mạnh đột ngột xộc vào miệng cô, đi thẳng lên mũi, chạy xuống lồng ngực khiến cô muốn ngạt thở, tròng mắt cũng bị hun nóng đến cay xè.

Đừng, đừng! Vu Tiệp tay còn cầm khăn giấy hoảng loạn vung lên, muốn thoát khỏi anh, nhưng né tránh cơn sợ hãi đột ngột ập đến. Vu Tiệp hoảng loạn đã mất hết ý thức, chỉ còn nước đánh mạnh lên mắt, lên mặt anh, cuối cùng Tần Tuyên đau quá phải buông cô ra.

Vu Tiệp đã lấy lại tự do, tức giận mắng: “Anh biến thái!” Cô tức tối ném mạnh khăn giấy vào mặt anh, rồi lại nhấc hộp khăn giấy trên bàn lên ném vào mặt anh, nghe anh kêu đau “ái da” một tiếng, vẫn chưa nguôi giận, cô tiếp tục ném tất cả những thứ có trên bàn trừ những đồ vật làm bằng thủy tinh có thể gây thương tích ra, còn lại bật lửa, thẻ phòng, gạt tàn thuốc bằng nhựa... cô đều cho ra đi hết.

Tần Tuyên bị ném đến không trốn vào đâu được, chỉ còn nước hươ tay lên đỡ, rồi chồm đến đè Vu Tiệp xuống salon, giữ chặt hai tay cô lên quá đỉnh đầu!

Vu Tiệp giận dữ vùng vẫy, quá đáng, cô... cô rõ ràng là đến an ủi anh, mà anh thì vô lại đến thế! Hận quá!!!

“Anh chỉ muốn hôn em!!!” Tiếng nói khê khàng toát ra mùi rượu nhàn nhạt, xộc vào mặt cô khiến cô choáng váng.

Mùi rượu toát ra từ làn da của anh như rải một lớp pha lê đỏ nhạt trên gương mặt, cánh mũi phập phồng theo hơi thở nặng nề, đôi môi quyến rũ lúc này càng đỏ hơn vì rượu, cô ngược mắt lên nhìn vào mắt anh, đôi đồng tử đen nhánh ấy đang toát ra vẻ buồn khổ, như bầu trời vừa qua cơn mưa bị phủ lên một lớp mây u ám, ánh mắt ủ rũ phiền muộn đi thẳng vào trái tim cô, bỗng cảm thấy nhói đau mà không cách nào kiềm chế nổi.

Gương mặt anh từ từ cúi xuống, mỗi lúc một gần, Vu Tiệp căng thẳng đến quên cả thở, cảm thấy rất khó xử, sợ đến mức toàn thân căng cứng, hai mắt nhắm nghiền lại, bàn tay cũng bất giác co chặt.

Thế nhưng, không chiếm đoạt, không cưỡng ép, mà rất nhẹ nhàng, dịu dàng, đôi môi anh áp xuống dịu dàng đến bất ngờ. Cứ khe khẽ chạm đến, đôi môi nóng bỏng in xuống môi cô, như thể đang in dấu vết xuống trái tim cô chứ không phải chỉ là đôi môi, sự yêu thương mãnh liệt liên tiếp tràn vào trái tim cô, khiến nó trở nên mềm dịu đến độ muốn tan chảy.

Hơi thở vốn kìm nén bấy giờ cuối cùng đã thoát ra, miệng cô cũng há theo để hít không khí, ép sát vào môi anh và biến thành một động tác vô cùng mờ ám.

Chiếc lưỡi linh hoạt như con rắn nhỏ của anh như được mời mọc, rất tự giác trườn chậm chậm vào miệng cô. Không giống vẻ mãnh liệt và xâm chiếm ban nãy, nó rất kiên nhẫn, khê khàng chạm đến mọi nơi thuộc về nó, cô bị động đến nỗi không nhúc nhích gì được, sự tiếp xúc rõ ràng ấy, mùi rượu nồng nồng luôn di chuyển bên trong, hơi cay, hơi ngọt, hơi tê, một cảm giác rất quái lạ đang dâng lên, đầu óc bắt đầu vắng vát, có phải do tác dụng của cồn? Cô say rồi sao? Tại sao cô lại cảm thấy chút gì đó rất ngọt ngào, đến nỗi trái tim cũng bắt đầu lay động.

Nỗi niềm phức tạp khiến cô thấy rất rối loạn, kích thích mạnh vào mắt của cô, cô đành nhắm chặt mắt, chỉ sợ hễ bất cẩn thì khóe mắt sẽ để lộ ra bí mật sâu kín nhất trong trái tim mình.

Dài như thế chạy hết ba vòng trái đất, khi trái tim cô sắp bị sự dịu dàng lấp đầy thì anh bỗng nhẹ nhàng rời khỏi.

“Anh chỉ... em.” Anh âm ừ thốt ra bốn chữ, như là “cần”, hoặc có thể là “có”, đang rối bời nên cô không nghe rõ, run rẩy cảm nhận thấy cơ thể anh đang đè nặng lên bờ vai mình.

...

Không nhúc nhích! Anh... anh... anh lại ngủ thiếp đi trên người cô rồi

12. Chương 23 - 24 - 25

CHƯƠNG 23: CHỊ ĐANG THƯƠNG XÓT AI?

Sáu giờ sáng, Vu Tiệp rón rén luồn vào nhà, bên trong vô cùng yên tĩnh, cô chuồn vào phòng mình, đứng khoanh khắc đóng cửa lại, cô mới dám tự do hít thở, cũng may, cũng may.

Tuy đêm qua đã gọi điện về nhà báo sẽ ở lại nhà bạn, nhưng nếu mới sáng sớm đã bị bắt gặp thì bảo đảm mẹ cô sẽ cần nhằn không ngừng nghỉ, đặc biệt là bố cô, ông không thể chịu được việc con gái ra ngoài ban đêm không về nhà. Để tránh khỏi phải nghe thì chỉ còn nước cầu nguyện không gặp bố mẹ mà thôi.

Vu Tiệp ngược lên, xoa bóp cánh tay tê dài rồi ngồi dựa tường.

Trong đầu vẫn văng vẳng câu nói ban nãy của Tần Tuyên, “Sao lần nào uống say cũng bị em nhìn thấy.” Nụ cười khổ sở gượng gạo, ánh mắt tự châm biếm mình... cứ hiện lên trong đầu cô mãi, không thể xóa tan.

Lần này, đến lượt cô ở cùng anh cho qua một đêm đau khổ phiền muộn.

Tần Tuyên không về nhà mà đến thẳng công ty, anh nói dù không còn hy vọng nhưng vẫn muốn cố gắng lần cuối cùng.

Vu Tiệp vượt ngực, chậm rãi ngồi xuống ghế, ngửa đầu ra sau và thở ra nặng nề, anh quả nhiên là say rồi!

Sáng nay tỉnh dậy, anh sờ sờ vài chỗ sưng tấy trên đầu, nghi ngại hỏi cô có phải anh bị đụng vào tường không? Mọi thứ diễn ra đêm qua đều tan biến theo hơi cồn, thậm chí anh cũng không nhớ là đã hôn cô!

Thật vô dụng! Vu Tiệp bực bội đến mức muốn hét to, tại sao cứ để tâm chuyện anh đã quên, quên thì càng tốt chứ sao? Đó chỉ là hành vi khi anh mất đi lý trí vì say rượu, tại sao mình cứ cho là thật? Nhưng trong đầu vì sao cứ hiện lên đôi môi dịu dàng kia, sự tiếp xúc nhẹ như cánh bướm lay động, hòa nhịp với tim cô, rung lên sợi dây đàn sâu kín nhất trong đó, muốn quên cũng không quên được!

A... Vu Tiệp lắc mạnh đầu, đừng nghĩ ngợi nữa, chắc chắn là do tác dụng của cồn, do anh hại cô cả, nhất định là thế, tuyệt đối là thế, ba trăm phần trăm là thế!

Vu Tiệp cả ngày rối bời và phập phồng không yên, buổi tối bỗng nhận được cuộc gọi từ Lâm Hữu Nam!

Cậu ta nói hôm nay có việc, không học thêm, Vu Tiệp lơ lơ “ờ” một tiếng rồi định cúp máy. Lâm Hữu Nam nghe giọng cô ủ rũ thì hỏi với vẻ quan tâm: “Sao thế? Không gặp được em nên buồn à?”

“Không.” Chẳng còn tâm trạng để đùa.

“Chị có bị thần buồn bã đeo bám như người nào đó đâu, làm gì mà phải lơ lơ thế?” Lâm Hữu Nam cười khẽ, trêu cô.

“Cái gì mà thần buồn bã?” Đầu óc Vu Tiệp văng vất, không hiểu cậu ta đang nói gì? Thần buồn bã? Cô như sự tĩnh, cậu ta đang nói ai?

“Không có gì, em phải đi chơi đây.” Lâm Hữu Nam phớt lờ cô, hí hửng cúp máy.

Này này này... Vu Tiệp hét lên, nhưng Lâm Hữu Nam đã cúp máy rồi. Cô vội vàng gọi lại, điện thoại vừa được nhận, cô đã hạ giọng quát: “Lâm Hữu Nam, em ở nhà cho chị, chị đến ngay đây.” Cũng mặc kệ cậu ta kêu la phản đối, Vu Tiệp đã chạy cuống cuống ra cửa, dùng có để cô đoán trúng!!!

Vừa đến Lâm gia, đã thấy Lâm Hữu Nam nét mặt sa sầm, ủ rũ ngồi trên salon phòng khách xem tivi.

Vu Tiệp mặt không biểu cảm nhìn cậu, rồi nhìn quanh phòng, thấy Lâm Chấn Đông và Lâm Ngữ Âm đều không có ở nhà.

“Chị có chuyện hỏi.” Vu Tiệp trừng mắt.

“Chuyện gì?” Nghiêm túc ghê thế? Mặt đanh lại, xấu quá!

“Vào phòng em rồi nói.” Vu Tiệp bỏ vào trong trước.

“Vu Tiệp, chị sao thế, ai chọc chị giận à?” Lâm Hữu Nam e dè theo chân cô, thấy cô làm mặt lạnh nhìn mình.

“Lâm Hữu Nam, có phải em làm không?” Cô hỏi ngay vào đề.

“Cái gì chứ?” Vẫn ra vẻ vô tội!

“Tài liệu của Tấn Tuyên bị mất, có phải em bày trò không?” Ngoài cậu ra, cô thực sự không nghĩ nổi khả năng nào khác.

“Gi thế này, gi thế, ý chị là sao, chất vấn em?” Cậu nhảy nhồm lên.

“Chị chỉ hỏi có phải không?” Vu Tiệp trừng mắt, sao cậu ta vẫn tỏ ra vô tội thế được, không nghĩ đến hậu quả mình gây ra hay sao?

“Chả liên quan gì tới chị, chị bận tâm làm quái gì?” Lâm Hữu Nam lau bàu, phớt lờ cô.

“Lâm Hữu Nam, nếu em muốn cười cợt Lâm Ngữ Âm thì cũng không thể đem chuyện này ra đùa. Em có biết hạng mục này rất quan trọng với công ty bố em hay không, lần này nếu đấu thầu thất bại sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển đầu tư nửa năm sau đây. Sao em lại tỏ ra nhẹ nhàng thế nhỉ?” Vu Tiệp tức đến nổi lấp bắp.

“Em chả biết chị đang nói gì hết!” Lâm Hữu Nam mấp máy môi, lúng túng nói.

“Đang ở đâu?” Vu Tiệp không rảnh rồi phí lời, bây giờ quan trọng nhất là lấy lại vật ấy.

“Chị thương xót cái anh họ Tấn kia à?” Lâm Hữu Nam trừng trừng nhìn cô, nét mặt tỏ ra hậm hực.

“Chuyện này không chỉ liên quan một người mà còn đến công ty bố em, chị không mong em gây ra họa lớn.” Vu Tiệp quay lưng đi.

“Hừ, đừng nói ra vẻ đường hoàng như thế, chị nói thực đi, tìm em có phải là vì anh ta?” Xem cậu là con nít à, quy tắc trò chơi của người lớn cậu thấy nhiều rồi.

“Lâm Hữu Nam!” Vu Tiệp bắt lực gọi.

“Em làm thế chẳng phải vì muốn chị hả dạ hay sao? Dù sao chị ta lần này nhất định sẽ chết rất thảm rồi.” Lâm Hữu Nam khê cười.

“Em là đồ ngốc, em đang hại tất cả mọi người!” Vu Tiệp tức giận dậm chân, tay dấm mạnh lên mặt bàn, sao cậu ta lúc nào cũng bày trò, đến bao giờ mới trưởng thành đây?

“Anh ta có xứng đáng để chị tức giận không?” Lâm Hữu Nam chưa bao giờ thấy cô giận dữ đến thế, len lén nhìn với vẻ lo âu.

“Hữu Nam, xem như chị xin em, đưa đồ cho chị trước đã.” Vu Tiệp cố nén lửa giận trong lòng, thôi vậy, chỉ cần tìm lại thì cô cũng không muốn vấn tội Lâm Hữu Nam, đó là chuyện của Lâm gia.

Lâm Hữu Nam nghiêng răng nhìn cô, bất động.

“Hữu Nam, chị thật sự rất cần thứ đó.” Vu Tiệp nắm chặt tay cậu, chân thành cầu xin. Làm ơn, đừng đùa nữa, đùa nữa sẽ không quay lại được đâu. Gương mặt cô đầy vẻ lo âu và căng thẳng.

Một lúc lâu sau, Lâm Hữu Nam mới bước đến bàn vi tính, rút một chiếc USB trong ngăn bàn ra rồi ném lên trên.

Vu Tiệp vội mở máy tính, cắm USB vào, phù, tốt quá, quả nhiên có một file power point và một tập văn kiện. Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm được, cô quay đầu nhìn cậu: “Tấn Tuyên nói còn một số văn kiện nữa, nó đâu rồi?”

Lâm Hữu Nam bực bội trừng mắt với cô: “Xé rồi.”

“Cái gì?” Vu Tiệp kinh ngạc nhảy nhồm. Sao cậu ta lại có thể xé được chứ? Cậu muốn chọc tức Lâm Ngữ Âm thì cũng không nên phá hủy tài liệu! “Vứt rồi hả?”

“Vứt rồi.” Lâm Hữu Nam bực tức nằm xuống giường.

Vu Tiệp đau khổ lẫn bất lực nhìn cậu, thấy đáng về bất cần ấy thì càng cuống hơn, làm sao đây, làm sao đây? Thật sự không còn cách nào cứu vãn được sao? Tấn Tuyên, em còn có thể làm gì nữa? Ai nói cho em biết với? Cô cuống quýt như một con rắn mất đầu, chỉ có thể quay vòng vòng tại chỗ.

Lâm Hữu Nam nhìn Vu Tiệp với đáng về như thế, tay nắm chặt chiếc USB, khoe môi mím thật chặt, thì trong lòng cậu thấy rất khó chịu, cái anh Tấn Tuyên kia có gì tốt chứ? Thế mà lại khiến Vu Tiệp như mất hồn thế này!

Lâm Hữu Nam tức tối nhảy xuống giường, thò chân ra đá một phát thật mạnh vào sọt đựng giấy vụn cạnh bàn vi tính, “Ồ đây.”

Vu Tiệp ủ rũ nhìn cậu, không phá hoại thì làm bại gia, cậu ta còn làm gì được? Tức chết đi mất!

Lâm Hữu Nam thấy cô chưa hiểu thì lại gầm lên lần nữa: “Vứt vào đây này.”

Cuối cùng Vu Tiệp cũng hiểu ra, cậu chưa ném mất mà vẫn nằm trong sọt giấy vụn. Vu Tiệp mừng rỡ ra mặt, mở nắp sọt ra nhìn, quả nhiên bên trong đầy ắp giấy vụn. Tốt quá, tốt quá, vẫn còn đây, Vu Tiệp vội vội vàng vàng đổ hết giấy ra, rải đầy thảm.

“Này, bản thế.” Lâm Hữu Nam cầu nhàu về bất mãn.

“Còn dám nói nữa à, ra đây giúp chị.” Vu Tiệp kéo cậu ngồi xuống. May quá, chắc vẫn còn hết ở đây.

“Quý sứ, tại sao em phải giúp chị?” Nếu không phải vì không muốn thấy cô thất vọng thì cậu đã mặc kệ chuyện họ sống chết ra sao rồi.

“Được rồi, được rồi, xem như giúp chị đi.” Vu Tiệp vui sướng lật tung những mẩu giấy vụn, có một số vẫn chưa xé nát, có thể nhận ra, nhưng một số thì hoàn toàn nát vụn. Dù sao đi nữa thì cũng đã tìm ra rồi, chỉ cần chấp nhận lại với nhau thì chắc chắn vẫn dùng được.

Lâm Hữu Nam tức muốn thổ huyết, cậu lại phải quỳ xuống tìm tài liệu trong mớ giấy vụn với bà chị ngốc nghếch này cơ đấy!!

CHƯƠNG 24: BẢO ANH PHẢI CẢM ƠN EM THẾ NÀO?

Sân bay buổi tối, từng hàng đèn thẳng tắp lung linh chiếu qua ô cửa kính, trong phòng đợi sân bay đã có rất nhiều người ở đó.

Tấn Tuyên ngược nhìn Lâm tổng và Ngữ Âm đứng gần đó, Lâm tổng lại trách mắng Ngữ Âm nữa rồi. Haizzz, việc này làm sao trách cô ấy được, muốn trách chỉ có thể trách anh thôi, Tấn Tuyên mệt mỏi gục đầu xuống.

Sáng sớm về lại công ty để sắp xếp những số liệu còn lại trong máy tính, cho dù không thể hoàn hảo được nhưng anh cũng vẫn muốn thử, không thể ném một bãi rác cho công ty rồi phủ tay làm ngơ được.

Lâm tổng có giận đến mấy thì bây giờ cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua, hạng mục này từ đầu đến cuối anh và Ngữ Âm phụ trách, cho dù không có tài liệu đấu thầu hoàn hảo thì họ cũng vẫn có thể cực một lần, không thì sẽ có nghĩa là tự động từ bỏ quyền lợi.

Vé máy bay đã đặt từ lâu, thế nên họ vẫn phải làm theo kế hoạch, ba người đáp máy bay chuyển tối đến thành phố S, tham gia buổi đấu thầu vào sáng ngày mai.

Tấn Tuyên về nhà vội vàng tắm rửa, thu dọn gọn ghẽ hành lý rồi chạy đến sân bay.

Tấn Tuyên dập tắt thuốc trong tay, bước ra khỏi phòng hút thuốc, nụ cười trên mặt hành khách và vẻ buồn rầu của anh trở thành sự tương phản rõ rệt, tâm trạng anh giờ đây sa sút cùng cực. Tay phải dút vào túi quần tây lần tìm kẹo cao su, móc ra một miếng rồi cho vào miệng, còn lại đều nhét vào túi. Khi tay vô tình chạm vào di động, anh dừng lại lấy ra xem, Vu Tiệp đang làm gì nhỉ?

Sao lại hết pin rồi? Haizzz, anh hồ đồ lú lẫn thế nào mà lại quên kiểm tra xem di động còn pin hay không, thôi vậy, đến khách sạn sạc pin sau, cũng may vẫn mang theo dây sạc, thế là anh nhét di động lại vào túi. Rồi Tấn Tuyên tiến đến chỗ của mình.

Quay lại đã thấy Lâm Ngữ Âm lặng lẽ ngồi cạnh Lâm tổng, còn ông đang nghe điện thoại.

“Tấn Tuyên.” Lâm tổng bỗng gọi anh, đưa điện thoại ra, “Tìm cậu đấy.”

“Tìm tôi?” Tấn Tuyên nhìn Lâm tổng với vẻ nghi ngại, tìm anh mà tại sao gọi cho Lâm tổng?

Anh đón lấy, “Tấn Tuyên, anh ra đây nhanh đi, tôi là Vu Tiệp.”

“Tiểu Tiệp, anh giờ đang ở sân bay, em ở đâu?” Sao lại là Vu Tiệp? Đã xảy ra chuyện gì mà giọng cô có vẻ gấp gáp thế?

“Tôi biết, tôi biết, anh ra đây nhanh, họ không cho tôi vào trong.” Vu Tiệp hét lớn lên trong điện thoại, bên cạnh hình như còn có tiếng ai đó.

“Cửa kiểm soát? Được, em đợi anh.” Tấn Tuyên đưa trả điện thoại lại cho Lâm tổng, “Xin lỗi, Vu Tiệp có lẽ tìm tôi có chuyện gấp, tôi ra ngoài một lúc.”

“Đi nhanh về nhanh.” Lâm tổng gật đầu dặn. Lâm Ngữ Âm bực bội nhìn anh, nhưng anh đã mặc kệ mà chạy đi mất.

Tấn Tuyên chạy nhanh xuống cầu thang bộ, lao đến cửa kiểm soát, nhân viên kiểm soát vội ngăn anh lại, anh vung vẩy tấm vé trong tay: “Tôi kiểm rồi, ra ngoài một lúc thôi.”

Nhân viên kiểm soát chăm chú xem vé trong tay anh rồi mới thả ra.

“Tấn Tuyên.” Vu Tiệp vừa nhìn thấy anh đã lao đến với nét vui mừng, thở hổn hển: “Tốt quá, tốt quá, cuối cùng cũng kịp, sao di động anh tắt rồi?”

“Tiểu Tiệp, có chuyện gì thì từ từ nói, không vội.” Tấn Tuyên đỡ lấy cô, thương xót nhìn cô đỏ mồ hôi đầy trán, gương mặt đỏ bừng, há miệng ra hơi không khí, nhất định là cô đã chạy đến đây rồi.

“Đây, lần này phải cẩn thận đó.” Vu Tiệp lấy từ trong túi ra một túi hồ sơ và một chiếc USB.

“Cái này...” Tấn Tuyên đờ người, không biết phải phản ứng thế nào. Đây là... chắc không phải là...

“Tìm ra rồi, anh mau xem xem, đúng rồi, có một số văn bản bị thiếu mất, anh cứ cố gắng nhớ lại, có mấy trang photo không được rõ, nếu anh thấy không ổn thì đến đó tìm một nơi photo lại là được.” Vu Tiệp mở túi hồ sơ ra, vừa đưa cho anh vừa vội vàng giải thích.

Tấn Tuyên nhìn chằm chằm những tài liệu quen thuộc, trên những tờ photo ấy rõ ràng còn lưu lại dấu vết chấp vá, thậm chí còn có những hàng chữ xiêu vẹo sai vị trí, cô... thật sự đã giúp anh tìm lại sao? Làm sao cô làm được?

Vu Tiệp vẫn lảm nhảm không ngừng: “Gọi cho anh không được, Lâm Ngữ Âm cũng vậy, gọi cũng không nghe máy, làm tôi cuống chết được, cũng may, tôi sợ là không kịp, tạ trời tạ đất! Nhớ...”

Anh thấy người nóng ran, vươn hai tay ra, dùng hết sức của mình, ôm chặt cô vào lòng, vùi đầu vào bả vai cô. Em đúng là nữ thần của anh, đúng là quá thần kỳ! Không thể hiểu nổi! Thế mà lại tìm ra được tài liệu cho anh!

Tiếng cô tắt lịm, hơi há miệng ra, bị anh ôm chặt đến mức đầu phải ngửa ra sau, hai tay nắm chặt tài liệu, đứng đờ ra hoàn toàn! Khi dần dần hoàn hồn lại, nụ cười bên khóe môi Vu Tiệp hé nở, anh đang xúc động, đến nỗi cô cũng biết được rõ ràng rằng, những tài liệu ấy quan trọng với anh đến thế nào.

Vu Tiệp khẽ ôm lấy lưng anh, nói nhỏ: “Cố lên! Anh giỏi nhất mà!”

Tấn Tuyên dần dần buông ra, nắm chặt lấy hai vai Vu Tiệp và nhìn sâu vào mắt cô, quảng thâm mắt do không ngủ đủ hiện ra rất rõ, trong đôi mắt vẫn còn vẩn tia máu, cô nhất định cũng phiền muộn về chuyện này không kém gì anh. Phải lo lắng đến thế nào mới cố gắng chấp nhận lại những mảnh giấy vụn ấy thành tài liệu như cũ được, rốt cuộc cô còn làm những gì vì anh? Cô...

Nổi xúc động và vui sướng trong mắt anh, ngoài ra còn có vẻ cảm kích và sững sờ, bao lời muốn nói đều hóa thành sóng mắt chuyển động. Không cần nói, cô hiểu, hiểu hết.

Vu Tiệp hít một hơi: “Vào trong nhanh đi.” Cô nhét tài liệu vào túi rồi đưa hết cho anh, cả chiếc USB, một cách cẩn thận, rồi khẽ đẩy anh.

“Tiểu Tiệp, tin anh, tuyệt đối sẽ không khiến em thất vọng.” Tấn Tuyên nắm chặt lấy túi hồ sơ, xúc động hứa với cô.

Vu Tiệp gật đầu thật mạnh, cô tin! Cuối cùng một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt cô, đúng, đó mới là Tấn Tuyên mà cô quen, lúc nào cũng tràn đầy ý chí đấu tranh và mãi mãi tự tin!

Nhìn theo máy bay vụt lướt qua trên bầu trời, cuối cùng Vu Tiệp cũng thở phào, mỉm cười bước ra khỏi sân bay.

Đã nhìn thấy Lâm Hữu Nam ló đầu ra khỏi xe nhà từ phía xa.

“Hài lòng chưa?” Lâm Hữu Nam vẫn tỏ ra không vui, chỉ vì cô mà cậu phải chạy xa như thế.

Vu Tiệp ngồi vào xe, Lâm Hữu Nam bảo tài xế lái về nhà.

“Chị còn chưa tính sổ với em đấy, xem lúc đó em ăn nói thế nào với bố em!” Cô còn chưa tức giận mà cậu đã vênh mặt rồi.

“Chả liên quan đến em.” Tuy cứng mồm thế nhưng vẫn thấp thỏm không yên, chắc cô sẽ không báo cáo lại với bố chứ. Thế thì cậu chối phăng là xong.

“Ôi chào, đau đầu quá, bây giờ chẳng muốn nghĩ gì nữa, bắt đầu từ giờ em cứ cầu nguyện đi, cầu cho họ đấu thầu thành công, nếu không thì cứ ngoan ngoãn tự nghĩ ra cách đi nhé, đợi họ về xem có lộ da em không!” Cô không lo nổi nữa, căng thẳng suốt một ngày, lúc này chỉ muốn ngủ một giấc thật no say.

“Vu Tiệp, chị không thể mất nghĩa khí như thế được, biết sớm chị mà thế thì đánh chết em cũng không nhận!” Lâm Hữu Nam cuống cuồng kéo tay cô, cầu xin cô che giấu hộ.

Vu Tiệp lắc đầu, không đáp. Tự cứu mình thì hơn!

Họ đi ba ngày, Vu Tiệp ngày nào cũng thấp thỏm đợi tin Tấn Tuyên, nhưng ngoài mẩu tin anh gửi cho cô vào tối đêm thứ ba ra, thì không còn bất kỳ tin tức nào cả. Anh nói: “Tranh thầu thành công rồi!!!” Ba dấu cảm thán nặng nề, thể hiện rõ sự xúc động và niềm vui của anh, cũng khiến cho cô hoàn toàn yên lòng.

Nghe Lâm Hữu Nam nói, họ sẽ đáp máy bay chuyển tối nay, tám giờ rưỡi đến.

Từ lúc nghe tin này, Vu Tiệp bắt đầu đứng ngồi không yên, xem sách đến nỗi sách rơi xuống sàn, uống nước thì quên mất cốc nước trống không, dáng vẻ thất thần lạc phách của cô hại mẹ cô lo lắng con gái mình có bị gì không.

Nhìn đồng hồ gõ nhịp từng giây từng phút đến gần chín giờ, nếu máy bay không bị muộn thì từ sân bay về nhà chắc cũng khoảng nửa tiếng. Vu Tiệp không ngồi yên nổi nữa.

Cô nhắc chiếc túi nhỏ lên và lao ra cửa: “Mẹ, con ra ngoài một lúc.”

Vẫy taxi đến dưới nhà Tấn Tuyên, Vu Tiệp bỗng do dự, anh về đến nhà chưa? Cô có nên lên trên không?

Do dự một lúc, cô vẫn quyết định gọi điện cho Tấn gia, vẫn chưa về, nghe dì Châu nói thế, trái tim cô như lại bị treo lơ lửng, vậy chắc hẳn sắp về rồi, thế là cô vội vàng cúp máy.

Vu Tiệp dờ dẩn đứng dưới gốc cây đối diện nhà anh, tự hỏi mình làm sao thế này? Tại sao lại đến đây, ngốc quá, chắc chắn lại bị cười giễu cho xem. Nhưng, nhưng... Cô chỉ muốn đến xác nhận là anh thật sự đã thắng lợi trở về, nhìn xem một Tấn Tuyên tự tin có phải đã quay về thật không?

Cô đứng ngốc nghếch chờ đợi như thế, thời gian chậm rãi trôi qua, chờ đợi khiến cô thấy mỗi lúc một căng thẳng hơn.

Như thể trải qua một thế kỷ dài đằng đẵng, bỗng một chiếc xe hơi nhỏ vụt lao đến, dáng xe rất quen thuộc, đèn xe chói mắt, khiến cô phải quay nhìn đi nơi khác.

Chiếc xe ngừng lại dưới nhà Tấn Tuyên.

Trong bóng tối, một người bước xuống khỏi xe, bóng dáng cao lớn và thân quen, Tấn Tuyên! Trái tim cô thất lại, định lên tiếng gọi anh.

Nhưng một bàn tay đã kéo Tấn Tuyên lại, và người theo anh xuống xe là Lâm Ngữ Âm!

Vu Tiệp chờ người há hốc miệng, tiếng nói tắc nghẹn trong cổ họng. Cô ta... chắc chỉ đưa anh về nhà thôi!

Nhưng cảnh tượng tiếp sau đó lại đâm mạnh vào trái tim cô, như thể có người nào đó ác độc dùng đá kim cương đâm mạnh vào tim cô trong lúc cô không hề có phòng bị, cảm giác đau nhói ập đến như thủy triều dâng, cô xiết chặt nắm tay, đôi mắt trừng trừng nhìn không chớp. Đồ lừa dối! Lừa dối! Tấn Tuyên là đồ lừa dối từ đầu đến cuối!

Anh... anh lại đón nhận nụ hôn nồng nàn của Lâm Ngữ Âm! Mà còn... còn ôm chặt không buông!

CHƯƠNG 25: VẬY MÀ KHÔNG ĐỢI ANH QUAY LẠI

Tấn Tuyên nghe Vu Lâm trả lời thế thì ngẩn ra tại chỗ, sắc mặt vụt thay đổi, sao Vu Tiệp lại không có nhà?

“Hôm qua anh mới về hả.” Vu Lâm vui mừng ôm choàng cánh tay anh rồi kéo ngồi xuống salon, “Hôm nay nó đã đi từ sáng sớm rồi.”

Di Phương mang trà ra đặt trước mặt anh, “Ừ, chẳng biết nó làm trò gì nữa, đêm qua vừa về đã nói trường có hoạt động trợ giúp từ thiện gì đó, bảo phải đi núi Phượng Hoàng một tuần, hôm nay phải đi ngay, còn nằng nặc đòi đi nữa chứ.”

“Hôm qua suýt nữa làm bố mẹ em nổi điên lên.” Vu Lâm e dè thì thầm vào tai Tấn Tuyên.

“Sao trước đó không nghe thấy em ấy nói?” Trong đầu Tấn Tuyên vô số thắc mắc, nếu đã có kế hoạch trước thì sao chẳng nghe Vu Tiệp nói gì?

“Ai mà biết. Haizzz, con bé đó cũng lớn rồi, nhiều chuyện không muốn cho mọi người biết.” Di Phương than thở bỏ vào nhà bếp.

Tấn Tuyên sa sầm mặt, tâm trạng lúc này còn vô cùng sung sướng giờ đây đã tuột xuống động không đáy, không thể nào ngờ được mình vừa sáng sớm đã vui mừng chạy đến đây ngay, thế mà lại gặp phải kết quả này.

Vu Lâm miệng ngậm một miếng sô-cô-la Dove, liếc nhìn mẹ mình đoán chắc sẽ không ra ngoài ngay, nên mới thì thào ra vẻ bí ẩn: “Em biết tại sao nó cuống lên đòi đi rồi.”

Tấn Tuyên nhướn mày: “Tại sao?”

“Nó đi cùng với bạn trai.” Vu Lâm cố ý hạ giọng thật thấp.

“Không thể!” Tấn Tuyên cau mày, lạnh lùng phủ định.

“Lừa anh làm gì!” Vu Lâm lại liếc nhìn phía nhà bếp, “Hôm qua em tận mắt thấy mà.”

Tấn Tuyên trừng mắt với cô, trong lòng rất muốn phủ nhận mạnh mẽ, không thể nào, Tiểu Tiệp yêu ai mà làm sao anh không biết được.

“Tối hôm qua em nhìn thấy họ ở dưới lầu, cậu chàng ấy ôm lấy Tiểu Tiệp, lâu lắm cũng không thấy buông ra, kết quả là nó vừa về nhà đã bảo phải đi núi Phượng Hoàng, chắc chắn là đi với cậu kia rồi, chính là cậu nhóc mà lần trước em nói đó.” Vu Lâm gật gù với vẻ vô cùng chắc chắn.

Trịnh Phong? Tấn Tuyên thấy lòng mình rất phức tạp, ôm Tiểu Tiệp? Cùng đi du lịch? Vu Tiệp chắc là biết anh về hôm qua, sao không gặp mặt anh mà đã đi rồi? Sao cứ thấy kỳ quặc thế nào ấy, nhưng, Tiểu Tiệp giờ đây thực sự là đi với Trịnh Phong rồi, tại sao cô không đợi anh?

Tấn Tuyên dựa vào salon, nét mặt không chút biểu cảm, hoàn toàn không nghe những gì Vu Lâm đang nói với anh, tay bắt giắc luôn vào túi quần, chạm đến chiếc hộp nhung nhỏ trong đó, vốn còn định cho cô một bất ngờ, mà bây giờ, ngay cả muốn gặp cô mà anh cũng phải đợi những bảy ngày, “bất ngờ” thật!

“Di động cô ấy có kết nối liên tỉnh chưa?” Tấn Tuyên đột ngột hỏi.

“Tiểu Tiệp? Hình như chưa, nó nói muốn tìm nó thì gọi điện cho bạn nó, sao, anh muốn tìm nó à?” Vu Lâm nghe Tấn Tuyên nói muốn tìm Vu Tiệp thì lại tỏ ra không vui.

“Lần trước cô ấy giúp anh làm chút tư liệu, anh muốn hỏi xem có còn giữ không?” Hàng lông mày nhú chặt, Vu Tiệp và Trịnh Phong đi cùng, phải chăng chỉ là trùng hợp tham gia cùng một hoạt động, chắc không có gì đặc biệt.

“Khoan đã.” Vu Lâm mở di động, tìm số điện thoại Vu Tiệp để lại, “Họ Trịnh.”

Tấn Tuyên ghi lại số, nghĩ ngợi một lúc rồi đứng phắt dậy, cười với Vu Lâm: “Anh về trước, dì Phương, chú Vu, cháu xin phép.”

Dì Phương lộ đầu ra: “Sao lại đi rồi? Ngồi chơi nữa đã.”

“Dạ không, nhà còn có việc.” Tấn Tuyên vỗ nhẹ vai Vu Lâm rồi cười, an ủi cô nàng vài câu rồi quay người bỏ đi.

Tấn Tuyên đứng trên đường, thần thờ nhìn số di động đó, nghĩ ngợi mãi rồi vẫn quyết định gọi.

“Xin chào.” Một giọng nói rõ ràng vang lên, quả nhiên là Trịnh Phong! Tấn Tuyên nheo mắt lại, môi mấp máy: “Tôi tìm Vu Tiệp.”

Đối phương im lặng một lúc, rồi Tấn Tuyên nghe bên kia nhắc đến tên mình, cậu ta nhớ giọng mình! Tiểu Tiệp đang ở bên cạnh? Một cơn lửa giận bùng bùng ngùn ngụt cháy trong lòng anh.

Một lúc lâu sau mới vang lên một giọng nói: “Alo.” Tiểu Tiệp, giọng nói dịu dàng mềm mại...

“Tại sao không đợi anh về?” Cô nỡ anh một lời giải thích.

“Tấn Tuyên, anh về rồi à, chúc mừng!” Giọng Vu Tiệp bỗng từ trầm thấp chuyển sang cao vút, thoát chốc tỏ vẻ hào hứng. Cô đang tặng lời anh!

“Tại sao?” Anh chỉ muốn biết câu trả lời.

“Hoạt động của trường mà, tôi cũng mới biết hôm qua, cũng may có Trịnh Phong thông báo, thấy khá thú vị nên đã quyết định tham gia, yên tâm, tôi sẽ chụp nhiều ảnh cho cả nhà xem.” Giọng Vu Tiệp vẫn như thường, nhưng Tấn Tuyên nghe lại thấy chói tai vô cùng, anh chẳng cần biết hoạt động quỷ quái gì, chỉ muốn biết tại sao cô lại đi cùng Trịnh Phong!

“Khi nào thì về?” Buồn bực khiến giọng nói trở nên rất quái lạ.

“Trước khi vào học chắc sẽ xong. Được rồi, tôi phải xuống xe, nói chuyện sau nhé.” Lời vừa dứt, điện thoại đã văng đến âm thanh cúp máy.

Vu Tiệp sao vậy? Bên ngoài nghe có vẻ vẫn như bình thường, giải thích cũng rất trôi chảy, nhưng vì sao anh cứ thấy vướng mắc thế nào, trước khi đi, cô cuống cuống tìm tài liệu giúp anh, chạy đến sân bay đưa cho anh, ánh mắt quan tâm và lo âu ấy vẫn hiện lên trong đầu anh, tại sao bây giờ lại ở cùng Trịnh Phong? Mà cô còn để cậu ta ôm nữa! Nghĩ tới cảnh ấy là lửa giận lại bốc lên, chắc chắn là tên Trịnh Phong kia đã lợi dụng sở mớ Tiểu Tiệp, biết ngay là cậu ta không ra gì mà!

Tấn Tuyên bực tức đá mạnh một hòn đá trên đường, nó bay đi như đạn bắn, đập mạnh vào lan can bên đường, đợi cô quay về rồi phải hỏi cho rõ mới được.

Chiếc xe khách lớn đang chạy nhanh trên đường cao tốc.

Trên xe, Trịnh Phong nghiêng nhìn Vu Tiệp ngồi cạnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, hàng lông mày liễu cong cong, rèm mi đen dày lặng lẽ phủ lên đôi mắt, làn da trắng hồng tự nhiên, đôi môi mỏng mềm mại mọng nước như cánh hoa hồng, cậu khẽ thở dài trong bụng!

Dựa vào lưng ghế của mình, Trịnh Phong cũng nhắm mắt, bỗng nhớ lại chuyện đêm qua.

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, cậu nhận được thông báo từ hội học sinh, rằng những sinh viên chưa về nhà có thể dùng kỳ nghỉ này để tiến hành những hoạt động trợ giúp từ thiện, những kỳ trước đó đều có những phản ánh rất tốt, núi Phượng Hoàng là kỳ cuối cùng của đợt nghỉ hè này, cậu vừa nghe đã thấy rất thú vị, lập tức đăng ký. Nghe nói là đến làm thêm cho trường trung học ở ngoại ô, mang theo những sách báo vật dụng học tập cũ, thậm chí là nhu yếu phẩm hàng ngày cho những học sinh ở đó.

Khi ấy cậu đã nhớ đến Vu Tiệp, vì trước nay cô là người thích giúp đỡ kẻ khác, chắc chắn sẽ tham gia. Nên tối qua cậu đã đạp xe đến nhà tìm cô.

Nhưng lại không ngờ ngay dưới nhà cô ở, đã thấy một cảnh tượng bất ngờ.

Cậu vừa đến gần nhà Vu Tiệp thì cô đã lừ đừ đi bộ rất chậm đến gần cậu, không ngờ lại trùng hợp thế, Trịnh Phong vui vẻ gọi to: “Vu Tiệp.”

Cô hoàn toàn không ngờ cậu xuất hiện, giật mình đứng đờ ra, tròn tròn đôi mắt to, nhìn cậu vẻ không tin, như thể cậu là người hoàn toàn xa lạ.

Trịnh Phong ngấm kỹ, cảm thấy rất kỳ lạ, cô sao thế nhỉ? Hai mắt sưng húp, mũi cũng đỏ, gương mặt còn có ngấn nước mắt, cô đã khóc ư?

Trịnh Phong nhảy xuống xe đạp, bỏ mặc nó đổ xiêu vẹo, trong lòng chỉ thấy lo: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Vu Tiệp cuối cùng cũng nhìn rõ cậu, miệng hơi hé mở, cánh mũi phập phồng, bao nhiêu uất ức trong lòng trào dâng, tròn mắt lại bắt đầu hoe đỏ, từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê lăn xuống, đau khổ lao vào lòng cậu: “Nhóc Trịnh!”

Trịnh Phong giật mình khiếp sợ, theo bản năng cũng ôm chặt lấy cô, rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì? Đừng làm cậu sợ chứ!

13. Chương 26 - 27

CHƯƠNG 26: HỒI ỨC DƯỚI BẦU TRỜI SAO

“Vu Tiệp, chuyện gì vậy?” Trịnh Phong lo âu ôm chặt người trong lòng, chuyện gì đã khiến cô khóc đến nông nỗi đó?

Vu Tiệp chỉ vùi đầu vào ngực cậu, khóc mãi khóc mãi, phát ra những tiếng nấc nghẹn bi thương, khiến cậu thấy xót xa vô cùng.

“Đừng khóc, đừng khóc, có tôi đây, yên tâm, còn có tôi mà.” Cho dù cô đau lòng vì chuyện gì, cậu chẳng thể phớt lờ sự khổ tâm và thương xót cô trong lòng mình, một Vu Tiệp luôn trong sáng và lạc quan trong mắt cậu, mà lần đầu tiên lại khóc trước mặt cậu. Trước kia luôn cho rằng cô là thiên sứ vô ưu, mãi mãi không có nước mắt, vì cô luôn cố gắng khiến người khác yên lòng, là một đóa bách hợp xinh đẹp lặng lẽ.

Ôm chặt cơ thể mềm mại của cô, Trịnh Phong thấy trái tim khẽ run lên, chỉ muốn cô mãi mãi ngã vào vòng tay cậu thế này, chẳng cần sợ gì, tất cả giao hết cho cậu, để cậu xóa sạch những ký ức bi thương của cô.

Trịnh Phong khẽ khàng an ủi Vu Tiệp mãi, một lúc lâu sau, tiếng khóc nhỏ dần nhỏ dần, vẫn cảm thấy cơ thể bé nhỏ yếu đuối của cô run rẩy, cậu dịu dàng vuốt ve lưng cô, tốt rồi, cứ để mọi đau khổ thương tâm trôi sạch theo nước mắt, để không đau lòng nữa!

Vu Tiệp nấc nghẹn, chậm chậm rời khỏi vòng tay cậu, hơi ngước mặt lên: “Xin lỗi, làm bẩn áo cậu rồi, tôi... tôi giặt cho.”

Trịnh Phong thương xót nhìn đôi mắt to đã sưng húp lên, rồi nhìn xuống chiếc áo sơ mi đã ướt một khoảng lớn của mình, cô bé ngốc nghếch, lại còn lo cho áo của cậu nữa.

“Không cần.” Cậu móc khăn giấy ra, nâng cằm cô lên, và dưới ánh đèn, khẽ khàng lau ngăn nước mắt của cô đi! Nụ cười dịu dàng bên khóe môi khiến người ta thấy thanh thản lạ lùng: “Về nhớ rửa mặt mũi sạch sẽ, không thì ngày mai tỉnh dậy, mèo mướp nhỏ sẽ thành mèo mướp lớn đấy!”

Nhìn ánh mắt đùa cợt của cậu, Vu Tiệp bật cười trong nước mắt, nhóc Trịnh tự đứng lại dạy dỗ cô cơ đấy!

Thấy cô cười, Trịnh Phong dần yên tâm hơn, cười được là tốt, như thế sẽ dễ quên những chuyện buồn hơn! Cuối cùng cũng lau xong nước mắt cho cô, đầu mũi sưng mọng phập phồng vẫn giống như củ cà rốt, cậu xót xa dùng ngón tay vuốt nhẹ mũi cô, lúc này nhất định cũng khóc rất lâu mới thành ra thế.

Vu Tiệp bị cậu nhìn đến nỗi thấy ngượng chín người, cúi gằm đầu, trong lòng lại thấy cảm kích, nhóc Trịnh thật sự rất ân cần, không truy hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, cũng tránh được tình huống cô khó mở lời. Cứ nhớ đến cảnh tượng ban này là tim cô lại nhói đau, dạ dày cũng thấy rất khó chịu, xóa sạch, hủy hoại, cô quyết định quên hết những ký ức trước đó, tuyệt đối không thể để cái người chết tiệt kia ảnh hưởng đến mình nữa.

“Cậu tìm tôi có việc?” Vu Tiệp đón lấy khăn giấy, khẽ hít hít mũi, sao cậu lại đến tìm cô muộn như vậy?

“Có muốn đi chơi xa một chuyến không?” Nhóc Trịnh mỉm cười.

“Đi đâu?” Sắp vào học rồi.

“Hoạt động giúp đỡ từ thiện của hội sinh viên, đi núi Phượng Hoàng, ngày mai xuất phát.” Nụ cười rạng rỡ của Trịnh Phong như đang tỏa sáng trong bóng đêm, đến mức cô như hoa mắt, ánh mắt ấy toát lên vẻ dịu dàng đến vô cùng.

Vu Tiệp do dự cúi đầu im lặng, ngày mai đi? Làm sao nói với bố mẹ đây? Chuyện dạy thêm cho Lâm Hữu Nam nữa? Còn... trong lòng có bao nhiêu nỗi lo, rốt cuộc có nên đi không?

“Đi một tuần, về trước khi nhập học.” Nhóc Trịnh nhìn ra vẻ lo âu của cô, khóe môi nhướn lên, khẽ vuốt ve trán cô, “Xem như đi xả stress đi, quên hết những chuyện không vui.” Cậu biết cô cần gì, đó là thời gian và không gian để trốn tránh những chuyện buồn, cậu cược rằng cô sẽ nhận lời.

Vu Tiệp vụt ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt vô cùng chân thành của Trịnh Phong, cảm thấy rất bất ngờ, đúng, cô phải đi, phải đi thật xa, cô không muốn gặp ai kia! Chỉ cần nghĩ đến cảnh ban này là dạ dày đã cuộn lên, khó chịu như ăn phải kiến vậy, cô không muốn gặp anh ta!

“Ngày mai mấy giờ?” Cô thầm hạ quyết tâm, lần này cô quyết không để anh lừa gạt nữa, không bao giờ lo những chuyện vớ vẩn của anh nữa, cho anh ta chết quách đi! Bản tính chẳng thay đổi gì cả!

“Bảy giờ rưỡi, ngày mai tôi đến đón cậu. Về ngủ sớm đi, nhớ mang áo khoác, nghe nói ban đêm trên núi khá lạnh.” Nhóc Trịnh cười đắc ý trong lòng, chỉ cần có cô ở cạnh thì cậu sẽ có cách làm cô vui.

*

**

Hoạt động của trường rất phong phú, các nam sinh dạy các môn thể thao ngoài giờ cho học sinh trường trung học núi Phượng Hoàng, các nữ sinh tổ chức dạy khiêu vũ, hoạt động các loại, khi các em học sinh thấy hoạt động đoàn hội mới mẻ như thế đều tham gia rất hào hứng và nhiệt tình. Những gương mặt ngây thơ và mộc mạc đều ánh lên nét vui sướng, Vu Tiệp cũng được “lây nhiễm” niềm vui từ đám trẻ, Trịnh Phong thấy cô vui sướng hạnh phúc thì trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Họ lên mạng tải xuống rất nhiều giáo án mới của trong và ngoài nước, tạo thành các file power point, đám trẻ ở núi Phượng Hoàng lần đầu được tiếp xúc với những kiến thức mới mẻ như thế, nên ngày nào cũng hào hứng đến độ ngay cả lúc lên lớp cũng huyền não muốn nổ trời.

Các thầy cô trong trường rất cảm kích vì họ đã mang đến sách vở và giáo cụ, và cả những đồ dùng học tập đám trẻ cần, nhiệt tình mời họ uống trà đặc sản địa phương.

Trường học cũng làm theo ý của họ, lấy ra một phòng từ mỗi bên ký túc xá nam nữ, để họ nghỉ lại, còn liên tục tỏ ý xin lỗi rằng phòng ở quá tuềnh toàng. Mọi người đều bảo không sao, họ cũng chẳng muốn quá lãng phí sinh hoạt phí, vì đến đây giúp đỡ nên kinh phí cũng do hội học sinh cấp cho, một là không muốn ở nhà trọ vì quá đắt, hai là cũng không muốn ở nhà khách do nhà trường cung cấp khiến trường phải khó xử.

Hoạt động lần này khiến cả hai phía đều rất vui và mong muốn có thêm nhiều hoạt động như thế nữa, không những giúp các sinh viên tiếp cận được không khí học tập giản dị, đồng thời cũng giúp đám trẻ miền núi có nhiều cơ hội nhìn thấy thế giới bên ngoài kia là tuyệt vời biết bao.

Ban đêm, mọi người đều tập trung ở sân trường để đốt lửa trại, dùng máy radio giản dị phát những bài hát nhi đồng mà đám trẻ có thể nghe hiểu, mọi người vừa hát vừa nhảy múa, tiếng cười nói vang dội trong đêm ở núi Phượng Hoàng.

Trịnh Phong nhìn quanh một vòng nhưng không thấy bóng Vu Tiệp đâu, lúc này vẫn thấy mà? Lại chạy đi đâu rồi? Cậu đứng dậy, ra ngoài tìm cô.

Trên đồng rơm cạnh tòa nhà phòng học hai tầng, cậu nhìn thấy bóng Vu Tiệp, cô đang nằm trên đồng rơm cao đó, mắt nhắm nhìn lên trời, không biết đang ngắm gì mà ngắm đến xuất thần. Trịnh Phong mỉm cười và cũng trèo lên trên.

“Đang ngắm gì thế?” Cậu cũng bắt chước cô ngẩng lên nhìn bầu trời đêm.

Vu Tiệp không cúi đầu xuống, chỉ khẽ nói: “Xem chúng đẹp chưa kìa.”

Trịnh Phong nhìn chăm chú, quá đẹp! Sao sáng đầy trời, chi chít dày đặc, không thể đếm được, giống như một đĩa vàng được rắc đầy trời, rơi trong không trung, lấp lánh trong suốt, một số còn phát sáng lung linh rất đẹp, càng khiến bầu trời đêm có nét bí ẩn hơn.

“Lâu lắm không được nhìn thấy bầu trời sao đẹp đến vậy.” Vu Tiệp chậm rãi nằm ngửa ra, cô còn nhớ lúc còn bé, rất bé, Tấn Tuyên mua về một chiếc kính viễn vọng, lần nào cô cũng trèo lên chiếc ghế cao, kiễng chân lên, cả người áp vào ống kính to ấy, tham lam ngắm những ngôi sao lấp lánh trong suốt tuyệt đẹp.

“Đẹp quá! Tôi chưa bao giờ thấy nhiều sao như thế.” Trịnh Phong cũng kêu lên kinh ngạc rồi nằm xuống, hưởng thụ bầu trời đêm đẹp nhất.

Lúc bé còn được thấy bầu trời sao dày đặc, lớn lên rồi chẳng còn thấy nữa. Quá trình đô thị hóa phát triển quá nhanh, khiến cuộc sống người dân ở thành phố bị giam hãm trong bầu không khí vẩn đục của ống khói nhà máy và xe ô tô thải ra, không chỉ trời xanh mây trắng đã trở thành một thứ xa xỉ, mà đến bầu trời đêm cũng bị những ánh đèn điện rực rỡ chói mắt của thành phố che lấp cả ánh sao.

Cô mong muốn xiết bao được nhìn thấy bầu trời sao tuyệt đẹp lần nữa, mong muốn xiết bao lại cùng Tấn Tuyên... giành giật ngắm sao qua kính viễn vọng. Vừa nhắc đến cái tên đó, nỗi đau trong lòng cô lại nhói lên, anh không còn là anh lúc bé, cô cũng chẳng thể tìm lại sự ngây thơ trong trẻo thuở nào. Tim cô như đã bị khắc một vết sẹo, méo mó xấu xí, lúc sâu lúc nông, lần nào vô tình chạm đến cũng thấy đau nhói, chỉ có cố tình quên lãng mới có thể khiến nỗi đau ấy dần dần liền sẹo.

Rốt cuộc vẫn là cô sai, sao cô lại tin rằng anh chân thành, sao lại buông thả bản thân chỉ vì chút dịu dàng thỉnh thoảng anh cho, ôm ấp hoang tưởng, cho rằng những lời anh nói khi rượu say ấy là đều vì cô!

Cô quá ngốc nghếch, ngốc đến độ bị tổn thương rồi mới biết trái tim mình đã thay đổi, nó đã lén lút cắt anh vào vị trí sâu kín nhất! Đợi khi cô phát hiện thì đã không còn cách nào xóa nhòa!

Thế nên, cô đã chọn bỏ chạy! **CHƯƠNG 27: NGUY TRANG THẾ NÀO?**

Vu Tiệp đã biết thế nào gọi là trốn được một lúc mà không trốn được cả đời, cuối cùng cô và anh cũng chạm mặt nhau, chỉ có điều cô không tài nào xác định được mình đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa.

“Chịu quay về rồi à?” Giọng nói lạnh lùng của Tấn Tuyên vang lên sau lưng.

Vu Tiệp nắm chặt quai đeo ba lô, mắt khẽ chớp, khóe môi hơi cong lên, nhả nhận quay lại đối mặt với anh.

“Giờ này thì nếu anh không phải vừa ra khỏi nhà tôi, thì cũng định lên trên đó, chắc chắn là không cố ý đến thăm tôi đúng không?” Cuối cùng Vu Tiệp nhìn ra vẻ phần nộ trong mắt anh, cô lại thấy rất tò mò, có gì mà giận cơ chứ?

Nghe lời trêu chọc của cô, anh ngẩn người, có vẻ bất ngờ, khóe môi mím chặt không nói, chỉ trừng mắt nhìn cô.

“Tôi mệt rồi, nếu lên trên thì giúp tôi xách đồ.” Rồi sẽ quen thôi, cô mặc kệ anh, tự động đi về phía thang máy.

Tấn Tuyên chờ ra một lúc rồi như sự tĩnh, đuổi theo sau cô, cô... vẫn ổn chứ?

Trong thang máy yên tĩnh, mỗi người dựa một góc, Tấn Tuyên xách túi cho Vu Tiệp, quan sát cô rất kỹ, gương mặt hơi gầy của cô toát lên vẻ mệt mỏi, nhưng thần thái lại có vẻ rất thoải mái và nhẹ nhõm, cô và Trịnh Phong đi rất vui, thậm chí còn không nhớ quay về, thậm chí cũng chẳng gọi điện về lần nào.

Tấn Tuyên nhìn cô cúi đầu, dường như vẫn còn đang chìm trong ký ức về chuyến đi, khóe môi anh khẽ nhếch lên, “Sao cậu ta không đưa em về?”

Vu Tiệp chờ người, anh đang nói nhóc Trịnh? Sao anh hỏi có vẻ kỳ quặc quá? Nhóc Trịnh phải đưa cô về hay sao? Cô ngược lên: “Trịnh Phong?” Thấy ánh mắt anh, cô cười, “Cậu ấy theo xe về trường rồi.”

“Em và cậu ta... đang quen nhau?” Câu này đang dần vặt anh suốt bảy ngày, anh luôn đợi cơ hội để hỏi.

Ding! Cửa thang máy đột ngột mở ra.

Vu Tiệp vén tóc mái trước trán, làm như không nghe thấy mà bước nhanh ra ngoài, bỏ lại Tấn Tuyên cùng câu hỏi đó trong thang máy, cho đến khi cửa thang máy dần dần khép lại, anh mới sự tĩnh, bước nhanh ra ngoài, lúc đó Vu Tiệp đã mở cửa nhà, vào trong rồi.

Vu gia thấy con gái về thì đều vui mừng vây quanh, hỏi han linh tinh cả lên, còn Tấn Tuyên bị cô bỏ mặc ngoài phòng khách cả buổi tối.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Vu Tiệp cười khê, thì ra vẫn có những thứ không thay đổi, Tấn Tuyên vẫn thích kiểu không mời mà đến, xông vào phòng cô.

Vu Tiệp không ngừng tay thu dọn đồ đạc, nếu phớt lờ anh nữa thì có lẽ đêm nay anh sẽ đòi ngủ ngoài salon mất, anh cũng là người chưa đạt được mục đích thì chưa chịu thôi.

“Tiểu Tiệp, em dừng một tí được không.” Tấn Tuyên chồm đến cạnh cô, giữ tay cô đang thu dọn đồ lại.

“Anh có gì cứ nói, nghe bằng tai chứ có bằng tay đâu.” Vu Tiệp gạt tay anh ra, cẩn thận lôi một chiếc phong linh bằng đá nhỏ từ trong túi ra, ngược lên nhìn ngó rồi quyết định treo nó lên khung cửa sổ.

Vu Tiệp gạt đầu với Tấn Tuyên: “Đợi một tí.” Rồi chân trần trèo lên ghế, lão đảo đứng trên đó, đưa tay ra lên định móc vào khung cửa.

“Tiểu Tiệp, xuống, em không đủ cao, để anh.” Tấn Tuyên thấy cô nhón chân lên cổ với thì bắt đầu hoảng, lúc nào cô cũng tỏ ra mạnh mẽ như thế. Anh vội ôm choàng lấy eo của cô, cô run bắn người, chân mềm nhũn, không dám kiễng chân lên nữa. “Để anh.” Tấn Tuyên nhẹ nhàng nhắc bóng cô đặt xuống đất, tự trèo lên ghế, lấy phong linh trong tay cô ra để treo vào khung cửa.

Tấn Tuyên thấy chiếc phong linh bằng đá hình thù quái lạ, những viên đá nhỏ trên đó đều rất đẹp và nhẵn nhụi, kết lại với nhau bằng một sợi dây mảnh xuyên qua một lỗ thủng trên từng viên, vừa tự nhiên lại vừa

đẹp, anh khẽ đẩy nó, những viên đá đập vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo, không giống những loại phong linh khác, thật sự cảm thấy rất thú vị.

Tấn Tuyên cười, quay lại nhìn cô: “Đẹp thật, mua ở đâu thế?”

Vu Tiệp nghe anh hỏi thì hoàn hồn lại, chậm rãi ngẩng lên nhìn gương mặt tươi cười của anh, khẽ nói: “Trịnh Phong tặng.”

Trong tích tắc, tay Tấn Tuyên cứng lại, những viên đá nhẵn nhụi bỗng trở nên lạnh đến thấu xương! Lại là cậu ta! Anh đập mạnh tay, những viên đá va vào nhau dữ dội, phát ra những âm thanh chói tai, anh nhảy xuống ghế, đứng trước mặt cô và nắm lấy tay cô.

“Em và cậu ta đang quen nhau?” Lần này, rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, anh đã thẳng thắn hỏi cô vấn đề mà anh đã canh cánh trong lòng mấy hôm nay.

Vu Tiệp lặng lẽ nhìn thẳng anh, gương mặt tuần tú ấy trong tích tắc trở nên băng giá, nực cười là, lại không thể giấu bớt nét đẹp của anh tí nào.

“Nói!” Anh xiết chặt tay cô, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Cậu ấy rất tốt.” Cô nói thật, cậu ấy thực sự rất tốt.

Câu trả lời như ngầm xác nhận này khiến mắt anh nảy lửa giận: “Cậu ta còn nhỏ hơn em!”

“Nhỏ hơn không có nghĩa là không biết chăm sóc người khác.” Chí ít cũng không như ai kia, chỉ biết tìm niềm vui bằng cách chà đạp trái tim kẻ khác!

“Em ngây thơ quá, loại nhóc con đó chỉ biết dỗ ngọt con gái thôi.” Anh nói rất rành rẽ, có vẻ dụ dỗ lừa gạt con gái là thế mạnh của Tấn đại công tử anh đây.

Vu Tiệp nheo mắt, mỉm cười: “Tấn Tuyên, nếu anh hỏi xong rồi thì có thể để tôi nghỉ ngơi được không, ngồi xe cả nửa ngày, tôi thật sự rất mệt.” Cô rút mạnh tay lại.

“Tiểu Tiệp.” Tấn Tuyên không cam tâm, kéo mạnh tay cô, cô ngã nhào vào lòng anh, “Cậu ta không được!”

Gương mặt nóng hực áp vào lồng ngực anh, bên tai văng vẳng nghe thấy tiếng tim đập rối loạn, trái tim cô lại đau nhói, nhưng khóe môi vẫn nở một nụ cười hoàn mỹ: “Yên tâm đi, nếu có vấn đề gì, tôi nhất định sẽ hỏi chuyên gia yêu đương là anh!”

Phút giây đó, nhịp tim đập bên tai cô như ngừng đập, đến lồng ngực phập phồng cũng tĩnh lặng! Không hề có âm thanh nào!

Hồi lâu sau, đôi tay ôm cô sau lưng dần dần buông lỏng, Vu Tiệp đứng thẳng dậy, nhìn Tấn Tuyên không chớp.

Gương mặt anh không chút biểu cảm, nhìn cô chằm chằm như thế, như muốn nhìn thấu tâm can cô.

Vu Tiệp cố giữ nụ cười sắp đông đá của mình, cố gắng điều chỉnh hơi thở: “Có anh, tôi không lo tí nào.” Tình yêu, ngoài việc bị người mình yêu thương làm tổn thương ra, thì ai có khả năng khiến tình yêu ngừng thở?

Tấn Tuyên cúi đầu hít thở thật sâu, nuốt hết cay đắng xuống rồi lại ngẩng lên nhìn cô chăm chăm: “Em thật lòng à?”

Ánh mắt ấy như mũi kim nhọn chọc vào trái tim cô, rạch mở vết thương lòng, đau đến không thiết sống, cô hít thở khó nhọc, cổ họng như dậy lên một cảm giác đắng chát: “Chị Lâm năm nhất đã yêu đương, tôi thế này cũng là muộn rồi.”

Hai tay Tấn Tuyên buông lỏng, dần dần co chặt lại, rồi lại thả lỏng, khóe môi động đậy nhưng không nói câu nào. Bỗng dưng anh quay người sải bước dài ra cửa, trái tim cô khi nhìn theo bóng dáng ấy vẫn co thắt lại rất đau!

Bóng anh bỗng dừng lại ở cửa, không quay người mà nói: “Cậu ta tuyệt đối không thể qua được cửa của anh!” Câu vừa dứt, anh cũng ra khỏi phòng, sập cửa “rầm” một tiếng!

Vu Tiệp nghe tiếng cửa đóng mà run rẩy toàn thân, dò dẫm nhìn theo, nụ cười trên gương mặt biến mất từng chút một, mệt quá, thật sự rất mệt!

Cô quay lại nhìn chiếc phong linh đá treo ở khung cửa sổ, ngực đau khổ như thế đấy! Dù bạn cố gắng thế nào đi nữa thì vẫn không thể không run rẩy khi đối diện anh ấy, mỉm cười nhẹ nhõm, nói chuyện thản nhiên, cố gắng đến mức ấy rồi mà chỉ trong hai giây khi ánh mắt sắc nhọn của anh chiếu vào, lại có thể khiến cô lộ nguyên hình.

Còn cô, lại bất lực trước trái tim của mình!

14. Chương 28 - 29

CHƯƠNG 28: NẮM TAY VÀ BUÔNG TAY

Cuối cùng đã nhập học, Vu Tiệp đã có lý do để trốn tránh.

Nhưng khi không gặp lại khiến nỗi nhớ dày vò hơn, đầu óc con người đúng là thứ vừa kỳ diệu lại vô cùng phức tạp, giây sau đó nó sẽ nhớ đến ai, và bạn thì không thể biết trước được; và bạn sẽ gặp ai vào giây sau đó, cũng chỉ có vận mệnh và ông trời đoán được.

Vu Tiệp nhìn chằm chằm cái người lẽ ra không nên xuất hiện ở trước tòa nhà ký túc ấy, không nén được thâm cười khổ trong bụng.

“Đang đợi em gái nào vậy? Để tôi xem có quen không?” Cửa gái có rất nhiều lý do, bây giờ con gái đều theo chủ nghĩa hiện thực, chỉ cần có người chịu thì gọi là có ngay, đối với anh mà nói thì con gái đều là bạn tốt nhất.

“Buổi tối có rảnh không?” Nghe cô trêu chọc, Tần Tuyên tỏ ra rất thản nhiên.

Vu Tiệp ôm chặt sách, tỏ ý phải đi tự học, anh rảnh, nhưng cô thì không.

“Ngày mai sinh nhật em, anh lại đi công tác, hôm nay muốn mừng sinh nhật em sớm.” Tần Tuyên phớt lờ ánh mắt cự tuyệt của cô, tiến tới khẽ ôm chàng vai cô.

Tim run lên, anh vẫn còn nhớ. So với việc tổ chức sinh nhật hoành tráng hàng năm của Vu Lâm, Vu Tiệp chỉ muốn những lời chúc mừng đơn giản nhưng ấm áp, thậm chí còn yêu cầu bố mẹ không cần chuẩn bị bánh kem sinh nhật, mà sinh nhật cô chỉ sau ngày nhập học không lâu, nên thường thì cô chỉ mừng sinh nhật một mình ở trường, người nhà cũng dần quên chúc mừng.

Nhưng Tần Tuyên lại không quên, vì sinh nhật anh chỉ muộn hơn cô vắn vẹn mười hai ngày. Năm nào anh cũng là người đầu tiên nhắc cô sinh nhật sắp đến, hỏi cô muốn quà gì, nhưng lời chúc phúc của anh bao giờ cũng đặc biệt khiến người khác khó quên!

Vu Tiệp bị anh chàng vai đi mấy bước thì ngừng lại: “Không rảnh cũng không sao, tôi cũng không quen mừng sinh nhật, bình thường thôi.”

“Mới nhập học mà bạn thế à?” Anh giữ lấy vai cô, không cho cô thoát ra.

“Tôi có hẹn.” Vu Tiệp nghiêng đầu mỉm cười với anh.

Vai nhói đau, mặt Tần Tuyên dần dần lạnh giá.

“Vu Tiệp.” Một âm thanh ấm áp vang lên, hóa giải không khí lạnh lẽo, hai người cùng lúc quay lại, Trịnh Phong vai đeo ba lô đang đứng gần đó, trông rất đẹp trai.

Trịnh Phong yên lặng quan sát Tấn Tuyên, dáng người cao gầy, tay phải ôm choàng vai Vu Tiệp, ánh mắt nhìn cậu đầy vẻ chán ghét. Anh ta không thích mình, Trịnh Phong hiểu rõ.

Vu Tiệp khẽ tránh tay Tấn Tuyên ra, tiến lên gọi: “Đợi tôi một chút.”

Rồi quay người nói: “Xin lỗi, tối nay chúng tôi có việc thật, hay là đợi anh quay lại rồi tính sau.” Đối với ý tốt của Tấn Tuyên, tuy không thể đón nhận nhưng ít nhất cũng không nên tàn nhẫn quá.

“Anh có cái này muốn đưa em.” Tấn Tuyên kéo tay cô, tay khác thọc vào túi áo.

“Là gì thế?” Quả đã chuẩn bị cả rồi? Tim vẫn nhói đau, có lúc, anh thật sự rất dễ khiến người khác mềm lòng.

“Anh muốn đưa khi chỉ có hai chúng ta.” Tay Tấn Tuyên co lại rất chặt trong túi nhưng không rút ra, bắt đầu từ khi nào mà cô đã xa anh rồi.

“VẬY ĐỢI ANH QUAY LẠI.” Vu Tiệp quay sang Trịnh Phong nãy giờ vẫn luôn mỉm cười. “Tôi phải đi thật rồi.”

“Tiểu Tiệp.” Tấn Tuyên tức giận trừng mắt với Trịnh Phong, ủ rũ gọi cô.

“Để tôi nghĩ thử xem năm nay anh có thứ gì bất ngờ.” Vu Tiệp mỉm cười vẫy tay với anh, những ngón tay thon dài mềm mại linh hoạt, dáng lưng mỏng manh vẽ nên một đường cong nhã nhặn, rồi tiến đến bên cạnh một người con trai khác.

Tấn Tuyên bực bội nhìn gương mặt luôn nở nụ cười của Trịnh Phong, nụ cười ấy khiến anh thấy rất khó chịu, giống như đang đắc ý khiêu khích sự hụt hẫng của anh vậy!

Tiểu Tiệp thật sự đã vì thằng nhóc ấy mà gác anh sang một bên!

Trịnh Phong nhìn Vu Tiệp tiến đến gần thì nụ cười càng đậm, kéo ba lô trên vai rồi ân cần đón lấy sách của cô: “Anh ấy không sao chứ?” Gương mặt Tấn Tuyên sắp đánh lại thành thép rồi, đôi mắt trừng trừng nhìn cậu như tóe ra lửa ấy.

“Chẳng sao đâu.” Anh chỉ muốn tìm người ở cạnh, cần gì cô phải lo? Sánh vai nhau đến khu giảng đường, cánh tay tự nhiên chạm vào nhau, Vu Tiệp mỉm cười nhìn thẳng về phía trước, nếu dễ bị tổn thương như thế thì anh đã chẳng là Tấn Tuyên.

Tay trái bỗng thấy ấm áp, một bàn tay rất ấm đang bao bọc lấy bàn tay của cô, Vu Tiệp giật mình, muốn rút tay lại theo phản xạ, nhưng bị bàn tay ấy nắm lại rất chắc, cô quay sang nhìn cậu với vẻ lạ lùng, nhưng lại nhìn thấy nụ cười vô cùng rạng rỡ của nhóc Trịnh, đôi mắt cong lại thành hình trăng non rất đáng yêu.

Trịnh Phong mỉm cười nắm tay cô, cậu rất thích cảm giác này. Dần dần, cô không vùng vẫy nữa, để mặc cậu nắm chặt tay mình.

Trịnh Phong nắm lấy bàn tay mềm mại một cách hài lòng, da thịt mịn màng mang đến một cảm giác mát mẻ, khiến tim cậu đập loạn nhịp! Cậu biết tất cả!

Cậu đã nhìn thấy tất cả, nước mắt của Vu Tiệp, ngoài người đó ra thì không còn lý do nào khác. Mà sự lạnh nhạt và khách sáo của cô với Tấn Tuyên, cậu cũng hiểu, cô chỉ đang cố ngụy trang, vì trái tim tổn thương đã khiến cô như một con ốc sên yếu ớt, cố trốn vào trong vỏ ốc của mình, cố ý bỏ qua sự yếu đuối của mình, cô bị người đó ảnh hưởng rất nặng, nhưng lại cố tình làm như không có gì xảy ra.

Cậu không biết Tấn Tuyên đã làm gì mà niềm vui của cô lại biến thành nỗi buồn phiền như thế, cậu cũng chẳng muốn biết, mà chỉ muốn tìm lại niềm vui trước kia cho cô. Nếu Tấn Tuyên chỉ biết khiến cô tổn thương thì tại sao mình lại ngại ngần gì mà bỏ mặc cô?

Vu Tiệp tỏ ra lạnh nhạt với Tấn Tuyên, và mượn sự thân mật với cậu để biểu hiện điều đó. Mà cậu thì đang cần, lúc con gái yếu đuối nhất, cũng là lúc cần được quan tâm nhất, trái tim cô không thể xóa sạch, nhưng cậu có cách giữ cô lại bên mình.

Trịnh Phong cười thầm, không quan tâm trong lòng cô có ai, chỉ biết mình thật sự rất thích rất thích cảm giác được nắm tay cô.

Tần Tuyên đứng như hóa thạch tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm chặt kia, mà cô ấy lại để mặc cho cậu ta nắm tay! Hai bóng người phía trước dần dần biến thành hai chấm nhỏ, còn mọi suy nghĩ của anh đang bay loạn trong không trung.

“Đi vào trong, em đi phía trong.” Cậu bé với giọng măng sữa lên tiếng uy hiếp.

“Tôi không cần anh dắt đi.” Giọng cô bé tỏ ra sự nóng nảy cực kỳ.

“Tiểu Lâm cho anh nắm tay mà.” Cậu bé nắm chặt bàn tay đang vùng vằng của cô bé.

“Thế thì anh nắm tay chị ấy, đừng nắm tay tôi.” Cô bé tức tối giằng tay ra, bĩu môi dài thượt, gương mặt cũng đỏ bừng bừng.

“Mẹ anh nói, anh phải bảo vệ các em, đặc biệt là Tiểu Tiệp.” Cậu bé thấy cô dần dần không vùng vằng nữa, đắc ý vênh mặt lên, rất có dáng vẻ của một ông-cụ-non.

“Tôi không thèm anh bảo vệ, tôi dũng cảm nhất.” Cô bé để mặc cậu nắm chặt tay, lên tiếng với vẻ không phục.

“Tiểu Tiệp chỉ cần anh bảo vệ, chỉ có thể là mình anh bảo vệ thôi.” Cậu bé nắm chặt tay cô bé kéo đi, không chịu buông ra.

Cảnh tượng xa vời ấy dần dần nhòa nhạt, tan thành sương mù, những lời trẻ con non nớt đâm vào tai anh, khiến trái tim anh đau nhói, cảm giác như một vật anh luôn yêu quý giữ gìn, bỗng dưng bị người khác cướp khỏi vòng tay, sự hụt hẫng bơ vơ ấy giáng mạnh vào tim anh, cô không còn cần anh nữa rồi!

CHƯƠNG 29: GIẤC MƠ RỰC RỠ

Trong đêm tối trăng thanh gió mát, có hai bóng người thà thà thậm thụt ở phòng thí nghiệm lầu hai trong trường.

Vu Tiệp mang đầy vẻ thắc mắc nhìn nhóc Trịnh rón rén mở cửa phòng, cuối cùng không nhận được tò mò: “Cậu đưa tôi đến đây làm gì thế?”

Thật không hiểu nổi, đã mười giờ rồi, các tòa nhà trong trường đều sắp khóa cửa, cậu lại vội vàng vàng gọi cô ra ngoài, dẫn cô đến phòng thí nghiệm lầu hai tối om om này. Tim đập thình thình, cậu lấy đầu ra chìa khóa, còn lén lút đến phòng thí nghiệm thế này, lỡ bị tóm được sẽ bị phạt mất!

Nhóc Trịnh quay lại, dùng tay ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Vu Tiệp nhíu mày nhìn cậu, cửa mở ra, trong phòng học đen như mực, chỉ có ánh trăng bàng bạc chiếu xuyên qua cửa sổ.

Nhóc Trịnh kéo tay cô tiến vào phòng, vừa đi vừa nhắc cô cẩn thận, “Sao không bật đèn?” Vu Tiệp dò hỏi vẻ thắc mắc, sao có cảm giác như đang ăn trộm vậy.

“Đợi lát nữa.” Nhóc Trịnh nắm chặt tay cô, dò dẫm mò tìm trong phòng.

Vu Tiệp do dự đi theo cậu vào trong, phòng học không chút ánh sáng, nhóc chết tiệt, rốt cuộc là đưa cô đến đây để làm gì? Chẳng lẽ để cùng xem phim kinh dị, xem tim cô chịu đựng được đến mức nào ư?

“Sợ không?” Nhóc Trịnh thấy cô căng thẳng nắm chặt tay cậu thì cười khê, hỏi.

“Tôi to gan lắm đấy.” Tuy cứng miệng là thế nhưng lòng bàn tay bắt đầu thấy lạnh dần, nhóc ngốc nghếch đáng ghét!

“Cẩn thận kéo ngã.” Nhóc Trịnh cười khê kéo cô đứng lên bục giảng, lạ thật, một nơi tối đen thế này mà đôi mắt cậu lại sáng như đá quý ấy, nụ cười cũng thoát ẩn thoát hiện.

“Được rồi, nhắm mắt lại.” Nhóc Trịnh kéo cô đứng giữa bục giảng, đối mặt với bảng đen.

Vu Tiệp lại tròn tròn mắt: “Cậu mà còn không nói tôi biết cậu định làm gì thì tôi đi thật đấy.” Càng lúc càng bí ẩn, cô không thích bị người khác vờn cho xoay vòng vòng đâu.

“Cậu có tin tôi không?” Nhóc Trịnh giữ lấy hai vai cô, gương mặt rất nghiêm túc.

Vu Tiệp cau mày, thôi được, xem cậu ta định chơi trò gì. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lặng lẽ đứng đối mặt với bảng đen.

“Đừng nhìn trộm đấy nhé.” Cô cảm nhận rõ ràng cậu đang thì thầm bên tai mình.

Vu Tiệp bĩu môi: “Nhanh lên nhanh lên.”

Cô nhắm nghiền mắt, nghe được tiếng chân của cậu, một vài tiếng va chạm của kim loại, và cả tiếng nắp bàn được giở lên, và cả những âm thanh như đang bật mở cái gì đó, đồng tử dưới mi mắt có thể cảm nhận được có chút ánh sáng đang lóe lên.

“Không được mở mắt đâu đấy.” Tiếng nhóc Trịnh lại vang lên.

Hừ, ai mà thèm! “Nhanh lên đi chứ!” Trong lòng lại rất thắc mắc xem rốt cuộc cậu đang chơi trò gì?

Giọng nhóc Trịnh đột ngột vang lên bên tai: “Được rồi, mở mắt ra.” Khiến cô giật bắn mình, cậu đang đứng sau lưng, gần đến nỗi có thể nghe thấy rõ hơi thở của cậu.

Vu Tiệp chậm chậm mở mắt ra, tim nhảy thót lên, đập vào mắt cô là một hàng đèn màu rực rỡ!

Đó là một hàng chữ HAPPY BIRTHDAY đang lấp lánh sáng! Một tấm lưới ánh sáng đủ màu nhấp nháy được tạo bằng vô số những sợi dây có gắn những bóng đèn điện nho nhỏ, giăng khắp nơi, trên bóng đèn còn mắc những vật be bé phát quang, lấp la lấp lánh rất đáng yêu! Trời ạ, sao cậu lại làm được? Thần kỳ quá, giống như một hoàng tử bé biết phép thuật, khi cô bé lọ lem mở mắt ra sẽ nhìn thấy ngay những yêu tinh trong thế giới thần tiên đang nhảy múa.

Vu Tiệp vô cùng kinh ngạc, nhìn cậu: “Sao cậu lại biết?” Cô chưa từng nói cậu biết ngày sinh nhật của mình. Vả lại trong trường cô luôn rất giản dị, cũng chưa bao giờ mừng sinh nhật.

Nhóc Trịnh nhìn cô há mồm tròn mắt như thế thì mỉm cười: “Tôi có lén xem chứng minh nhân dân của cậu.”

Vu Tiệp kinh ngạc đưa hai tay bịt miệng, ngắm ánh đèn đủ màu đang lấp lánh, nhưng trong đầu vẫn kêu lên, nhóc chết tiệt này lại tạo ra niềm vui sướng bất ngờ này, hại cô suýt nữa... suýt nữa... Quá đáng thật, nhưng cô vẫn thấy dòng suối ngọt ngào đang trào dâng, những ánh đèn trong mắt dần hóa thành pháo hoa đang nở bung.

“Sinh nhật vui vẻ.” Nhóc Trịnh dần dần đưa chiếc bánh sinh nhật cắm đầy nến lên trước mặt cô.

Vu Tiệp càng ngạc nhiên đến mức không thốt nổi câu nào, trời ơi, cậu là nhà ảo thuật ư? Sao có thể đột ngột biến ra nhiều thứ thế này?

“Không ngậm miệng lại nữa thì nước bọt sẽ dây đầy lên bánh cho xem.” Nhóc Trịnh vẻ mặt đùa cợt, cố ý thu bánh lại.

“Nhóc Trịnh!” Vu Tiệp cảm động lắc khê vai cậu, suốt cả ngày hôm nay không thấy cậu đây, ai ngờ lại lén lút chuẩn bị nhiều bất ngờ cho cô thế này, đúng là kinh ngạc quá!

“Thấp nắn đi!” Một tay cậu giữ bánh kem, một tay đưa bật lửa cho cô.

Vu Tiệp nén nỗi xúc động lại, cẩn thận đốt nến, một cây nến có hình dấu hỏi rất đáng yêu.

Cô vừa thấp nắn, nhóc Trịnh vừa lên tiếng hỏi nhỏ: “Cậu mong rằng năm nay sẽ là bao nhiêu tuổi?”

“Đương nhiên là hai mươi hai rồi, chẳng phải cậu đã xem qua chứng minh thư của tôi hay sao?” Vu Tiệp thành thực, đối với cô, tuổi tác chưa từng là bí mật không thể nói ra.

“Không đúng, nó là một dấu hỏi. Trong lòng tôi, có lúc cậu giống một cô bé tám tuổi, có lúc là một thiếu nữ lặng lẽ mười sáu tuổi, có lúc lại giống một bà cô tốt bụng hai mươi tám tuổi.” Nhóc Trịnh dụ dăng nhìn cô, cô chính là một thể tổng hợp phức tạp, có lúc trong suốt, nhưng có khi lại rất mơ hồ.

“Tôi giống bà cô chỗ nào?” Vu Tiệp cong môi, trừng mắt nhìn cậu, nhóc xấu xa, dám nói cô giống bà cô à!

“Cậu không giống bà cô thì sao lại cuống lên đòi giới thiệu bạn cùng phòng cho tôi?” Nhóc Trịnh nhướn mày, cứ nghĩ đến chuyện này là lại thấy buồn bực.

Vu Tiệp cười phì một tiếng, các bạn cùng phòng cô rất có thiện cảm với cậu, thường xuyên trêu chọc họ không rời nhau như hình với bóng, rồi cái gì mà thịnh hành “tình chị em”, đặc biệt là những chàng trai như Trịnh Phong với vẻ bề ngoài thư sinh trẻ con, nhưng tâm tư lại dịu dàng như nước, thật sự khiến bọn họ rất tiếc nuối, thường xuyên dọa dẫm Vu Tiệp nếu cô hạ thủ chậm chạp thì họ sẽ ra tay ngay.

“Thì cậu vẫn thích con gái lớn tuổi hơn đó thôi? Họ lại thích cậu em nhỏ, hợp quá đi chứ!” Vu Tiệp lườm cậu một cái, cậu không biết mình đáng giá đến thế nào, cho nên “phù sa không nên chảy vào ruộng người ngoài”.

Vừa nói xong, trán cô bị cốc một cái đau điếng, nhóc hư đốn, dám đánh cô. “Ai cần họ thích.” Nụ cười của nhóc Trịnh vụt tắt, vẻ mặt nhăn nhó, nhìn cô chằm chằm.

Vu Tiệp nhìn ánh mắt nghiêm túc của cậu, tim khẽ run lên, vội vàng nhìn xuống: “Ồi, sắp cháy hết rồi, ước thôi ước thôi.” Rồi vội nhắm mắt lại, lặng lẽ ước nguyện.

Cô ước rằng... Trong đầu bỗng hiện lên bóng dáng một người, mi mắt cô giật giật, cố gắng kéo tư duy của mình về, không được nghĩ ngợi lung tung! Cô nín thở, thầm ước nguyện trong lòng.

Vu Tiệp mở mắt ra, cổ cười ra vẻ thoải mái: “Xong rồi.”

Nhóc Trịnh lặng lẽ nhìn cô chăm chú, Vu Tiệp lúng túng, ngón tay bắt an đan vào nhau, đang định lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng ngập này thì...

Bỗng lầu dưới vẳng đến một tiếng kêu kinh ngạc, phá tan không khí mờ ám của hai người. “Ai đang ở đó?” Một giọng đàn ông khàn khàn vang lên.

Hả? Bị bảo vệ phát hiện ư? Hai người đều dờ ra.

15. Chương 30 - 31

CHƯƠNG 30: NỤ HÔN DỊU DÀNG TRONG BÓNG ĐÊM

Hả? Bị bảo vệ phát hiện rồi sao? Hai người đều dờ ra.

Vu Tiệp sợ tái mặt, mở to mắt nhìn, Trịnh Phong thối tất hết những ngọn nến, vội vàng nhảy đến tắt công tắc các dây điện, trong phòng lập tức lại tối mịt.

Trịnh Phong khẽ kéo các dây bóng đèn xuống, cuộn bừa lại cho gọn rồi chạy đến đẩy cô cùng trốn xuống bên dưới bậc giăng.

Giọng nói bên ngoài văng vẳng: “Ai đang ở trong đó? Ra ngay.”

Vu Tiệp bịt chặt miệng, căng thẳng quỳ dưới bậc giăng, lo lắng nhìn Trịnh Phong, chỉ thấy ánh mắt cậu đang tỏ ý an ủi mình, cậu khẽ gật đầu ra hiệu sẽ không sao đâu.

Thậm chí đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài kia mỗi lúc một gần, bảo vệ đã lên lầu hai rồi!

Căng thẳng đến nỗi cô không dám hít thở mạnh, cảm thấy bàn tay phải trên đùi ảm hảm, vội vàng ngẩng lên và nhìn thấy một đôi mắt đang cười, trong bóng đêm càng sáng rõ hơn, như thể đang phát xạ liên tục, và bàn tay to lớn truyền đến cô một sự an ủi dịu dàng.

“Thầy...” Một giọng nói lúng túng đột nhiên vang lên. Vu Tiệp và nhóc Trịnh ngạc nhiên nhìn nhau, bên ngoài vẫn còn ai khác?

“Hai người lén lút thậm thụt trốn ở đây làm gì hả?” Thầy giám thị lên tiếng trách mắng.

“Chúng em... chúng em đang định đi về.” Một giọng nam run rẩy, có lẽ đang sợ chết khiếp.

“Khoa nào?” Thầy giám thị vẫn tức giận.

“Thầy ơi, chúng em không làm gì cả, chỉ nói chuyện mà quên mất thời gian thôi.” Giọng nam lên tiếng van xin, bên cạnh còn có một âm thanh nho nhỏ, giống như tiếng nấc nghẹn của một bạn gái, chắc cũng hoảng sợ lắm.

“Tối mờ mịt thế này mà nói chuyện gì ở ban công?” Thầy giám thị có lẽ là người trung niên, ghét nhất là bọn học sinh làm chuyện bậy bạ, “Lúc học thì chả thấy các cô cậu chăm chỉ bao giờ, cửa giải thì lại giỏi giang lắm, khoa nào đấy?”

“Quản trị... kinh doanh...” Giọng nam sinh mỗi lúc một nhỏ.

“Tên?” Bọn họ đúng là xui xẻo, lần này gặp phải tướng quân mặt sắt rồi.

“... Phương Tuấn.” Cậu chàng ấp úng hồi lâu, cuối cùng vẫn phải nói ra.

Vu Tiệp nhìn Trịnh Phong, mà cậu thì còn đang cười trộm, nếu họ bị tóm thì chết chắc.

Lại dạy dỗ một lúc lâu, cuối cùng thầy giám thị cũng chịu thả họ đi, hình như thầy vẫn chưa yên tâm mà còn dùng đèn pin chiếu lung tung một lúc nữa.

Ánh sáng chiếu vào bức tường khiến Vu Tiệp lại thót tim, liệu họ có bị phát hiện không?

Cuối cùng, mọi thứ cũng yên tĩnh, tất cả đã đi hết.

Vu Tiệp vẫn ngồi im không nhúc nhích, chỉ sợ họ chưa đi xa, tai động lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

“Họ đi rồi.” Nhóc Trịnh bỗng lên tiếng khiến cô giật bắn mình.

Trong bóng tối không nhìn rõ mặt cậu, nhưng dưới bụi giăng chật hẹp, hai người vai chạm vai, trái tim cô bỗng đập loạn, rất muốn rời khỏi cái nơi chật chội này ngay lập tức.

Tách, nhóc Trịnh bật lửa lên, đốt ngọn nến trên bánh sinh nhật, ánh sáng lại sáng bừng trong bóng đêm, ngọn nến nhỏ xíu lập lờ, cô có thể thấy rõ bóng chiếc mũi cậu được chiếu sáng, trên làn da còn phủ một lớp mồ hôi mỏng.

“Mặt cậu... đỏ quá...” Nhóc Trịnh chạm nhẹ vào mặt cô, như được thoa một lớp phấn hồng, khiến người khác chỉ muốn cắn một cái.

Gương mặt nóng rực bị ngón tay mát lạnh của cậu chạm khê, cảm giác kỳ lạ như bị điện giật, Vu Tiệp thấy mặt mình nóng hơn, thậm chí đến hai vành tai cũng nóng rực, cô khê tránh sang bên vì sự thân mật của cậu khiến cô thấy không quen tí nào.

“Thích món quà của tôi không?” Nhóc Trịnh dịu dàng hỏi.

Vu Tiệp nhìn nụ cười ấy, tim lại bắt gặp đập loạn, giọng nói cũng trở nên rất kỳ quặc: “Th... thích...” Đùng thế mà, đã đủ choáng lắm rồi, cậu cứ nhìn cô bằng ánh mắt như thế nữa thì cô sẽ say mất.

Tay cậu lại vuốt ve gò má cô, bàn tay mát lạnh đã hút cạn hơi nóng trên mặt cô nhanh chóng khiến cô run rẩy toàn thân, đôi tròng mắt sáng như đá quý kia quyến rũ tâm trí cô, khiến cô hoảng hốt tránh mặt đi, nhưng tay cậu khê dùng sức, cô đành phải nhìn thẳng cậu.

“Vu... Tiệp...” Giọng nhóc Trịnh bỗng trở nên khàn khàn, nhưng thể âm thanh gặp phải chướng ngại vật trong cổ họng, rồi rạc phát ra, “Tôi rất muốn...”

Vu Tiệp hoảng loạn đến mức tay chân lập cập, ánh mắt cậu dồn ép cô quá, trái tim bị ánh mắt ấy kéo ra khỏi lồng ngực, vất vả cố gắng giữ sự trấn tĩnh, “ừ” lên một tiếng, nhưng âm thanh đã bộc lộ sự căng thẳng trong lòng.

Ngón tay cậu chậm chậm trượt xuống cầm cô, khẽ nâng mặt cô lên, ánh sáng nhảy múa đổi mọi góc độ trên mặt cậu, gương mặt đẹp trai ấy dần dần tiến sát lại, Vu Tiệp rồi bỗng chỉ biết yếu ớt thốt ra một tiếng: “Đừng...”

Nhưng sự cự tuyệt của cô đã bị nụ hôn dịu dàng của cậu phong kín!

Cô sợ đến mức giật lùi lại, trong tích tắc đã tựa sát vào tấm bảng đen, đầu cũng cọ vào đầu gối.

“Cẩn thận!” Nhóc Trịnh kéo cô vào lòng, tay vuốt nhẹ vào phía sau gáy cô.

Vu Tiệp nóng bừng toàn thân dán sát vào ngực cậu, vành tai nóng hực nghe rõ nhịp tim đập “thình thịch” của cả hai trong bóng đêm, rồi nhịp đập của hai trái tim dần dần hòa thành một.

“Tôi thật sự rất thích cậu.” Nhóc Trịnh chậm rãi cúi đầu xuống, chạm vào má cô, trong ánh nến dần yếu ớt, tiếp cận đôi môi cô.

Không thể, cậu nhỏ hơn cô, cậu là em trai, không thể. Đầu óc Vu Tiệp choáng váng, da thịt lại cảm nhận được hơi ấm của đôi môi cậu, kích thích mạnh vào thần kinh cô.

Bỗng một cơn gió tràn qua, ngọn nến cuối cùng đã bị thổi tắt, trong bóng tối, đôi môi mềm mại nóng hổi chạm vào môi cô, dìm sạch mọi cự tuyệt và kinh hoàng của cô. Cơ thể cô muốn tháo chạy, nhưng một đôi tay thon chắc và mạnh mẽ đã giữ chặt eo cô lại, tê dại, khiến cô không nín được phải hít mạnh một hơi.

Không cưỡng ép, không chiếm đoạt, nụ hôn dịu dàng chỉ quyến rũ cô, nuốt mất từng chút từng chút ý thức của cô. Trong bóng đêm, không thấy rõ mặt cậu, nhưng lại lĩnh ngộ được tình yêu dịu dàng cổ kim nén của cậu, một cảm giác được yêu thương chiều chuộng ấm áp bao bọc lấy cô, khiến trái tim khô cứng của cô mềm dịu hẳn.

...

Một lúc lâu sau, đúng lúc cô tưởng mình sắp ngất thở đến nơi, thì cậu đã nhẹ nhàng buông cô ra.

Trong bóng tối, hai người đều không dám lên tiếng, chỉ có thể lắng nghe hơi thở rối loạn của cả hai.

Ngón tay cậu chạm nhẹ môi cô, mát lạnh trên đôi môi nóng rực, khiến tim cô càng đập loạn nhịp, sự mờ ám cực độ này thậm chí còn khiến người ta không chịu nổi hơn cả nụ hôn ban nãy, hơi thở cô càng gấp gáp.

“Cảm giác này kỳ diệu quá.” Cậu kề sát tai cô, thì thầm.

Toàn thân nóng hực, cô xấu hổ đẩy nhẹ cậu ra, cũng may cậu không nhìn thấy trong bóng tối này, chắc bây giờ cô đã đỏ cả toàn thân như con tôm luộc rồi. Họ lại nấp dưới chỗ chật hẹp này... Cứ nghĩ đến sự thân mật ban nãy là cô lại càng xấu hổ.

“Chúng ta... về thôi!” Cô cần bình tĩnh, đêm nay có quá nhiều bất ngờ rồi, trong đầu giờ đã rất rối loạn! Cô bắt đầu thấy không biết phải đối mặt với cậu thế nào.

Nhóc Trịnh am hiểu lòng người cuối cùng đã quay lại, cậu gạt đầu, đặt bánh kem vào lại hộp để cô mang về ăn, rồi dẹp tất cả bóng đèn lẫn dây điện vào trong ba lô, dọn dẹp xong tất cả, cậu nắm tay cô ra khỏi phòng học, tất cả lại trở về bình thường.

Trong trường tối mịt, đã qua giờ tắt đèn từ lâu.

Nhóc Trịnh kéo cô lặng lẽ đến dưới ký túc xá của cô, cửa đã đóng, thấy vẻ mặt lo lắng của cô, cậu mỉm cười an ủi: “Đừng lo, tôi biết có một chỗ vào được, theo tôi đi.”

Nhóc Trịnh dẫn Vu Tiệp vòng qua phía sau tòa nhà, bức tường phía sau có một con đường nhỏ dẫn thẳng lên lầu. Nhóc Trịnh chỉ lên phía trên ban công của con đường: “Có thể lên trên từ chỗ này.”

Vu Tiệp liếc nhìn cậu, đúng thật là có thể lên lầu hai, nhưng cửa sổ trên đó luôn đóng chặt, cho dù lên được cũng không vào được.

“Yên tâm, tôi đã nhờ người mở cửa sổ rồi.” Nhóc Trịnh mỉm cười đầy tự tin, thì ra cậu đã có chuẩn bị từ lâu.

“Nào, tôi đẩy cậu lên.” Cậu nửa quỳ xuống, để cô trèo lên lưng cậu để lên trên.

Vu Tiệp giữ lấy vai cậu, đang định trèo lên thì đằng sau bỗng có tiếng gọi: “Vu Tiệp!” khiến cô giật bắn mình, ngã nhào xuống, đập vào bức tường.

Nhóc Trịnh vội quay lại, cô cũng nhìn ra phía sau, bỗng thấy lạnh toát, lại... lại là Tấn Tuyên!

Trước mắt tối sầm, sao anh lại ở đây? Trời ơi, nhất định là cô hoa mắt rồi.

Nhưng tiếp sau đó, bóng ảo ấy lao đến trước mặt họ, giáng mạnh một cú đấm lên một bên mặt của nhóc Trịnh, Trịnh Phong ngã nhào xuống đất.

“A... dừng lại!” Vu Tiệp sợ hãi kêu thét, không phải nằm mơ, mà thực sự là Tấn Tuyên!

Chương 31 : Lửa ghen của sói

Tấn Tuyên chồm đến, lại đấm vào đầu Trịnh Phong một cú rất mạnh, Trịnh Phong ngã sòng soài, khổ sở đưa tay lên che chắn. Đôi mắt Tấn Tuyên thoảng lóe lên một cơn lửa giận kinh khủng, giống như một con sư tử bị chọc giận, những nắm đấm giáng xuống người Trịnh Phong như mưa.

Vũ Tiệp cuối cùng đã hoàn hồn, hét lên rồi chạy đến kéo Tấn Tuyên vãn đang hăng máu ra: “Dừng tay, dừng tay, anh điên rồi!”

Ba người dồn thành một đông hỗn loạn, xen lẫn vào đó là những tiếng kêu thét và rên rỉ.

Trên lầu vang lên tiếng hét tức giận: “Ai kêu hét cái gì dưới đó vậy? Có để cho người ta ngủ không, muốn cãi nhau thì biến đi chỗ khác!” Một số người còn thò đầu ra: “Đứa nào đấy? Nửa đêm nửa hôm, bị thần kinh à?” “Mẹ kiếp, thằng nào?”

”#\$~%\$\$#%~#\$Vo#~Vo\$~#\$\$#..

Vu Tiệp ngược lên thấy từng ô cửa sổ bật sáng đèn, cổng chính tòa nhà ký túc cũng sáng lên thì nghĩ, Tiêu rồi, di quản lý ký túc sắp ra rồi, nếu bị tóm được thì chết. Cô lao đến cố hết sức kéo Tấn Tuyên vãn đang đề lên người Trịnh Phong ra: “dừng đánh nữa, sắp có án mạng rồi!” Rồi dìu Trịnh Phong lên, trừng mắt với Tấn Tuyên “Còn không chạy nhanh lên!” Nói xong dìu Trịnh Phong chạy vào chỗ tối.

Tấn Tuyên tóc tai rối bời, liếc nhìn lên lau trên rồi vung vẩy nắm đấm, nhấc túi đựng laptop bị vứt chổng chơ trên đất lên rồi theo sau.

Ba người hoảng hốt chạy ra vườn hoa trường.

Thấy cuối cùng đã cách xa khu ký túc xá, âm thanh phía xa kia cũng nhỏ dần rồi tắt, Vu Tiệp mới thở phào nhẹ nhõm, ngược lên thấy khoe môi Trịnh Phong đã rách toạc, còn vương vài vết máu đỏ chói cả mắt, cô lo lắng hỏi: “Sao rồi? Đau không?” Muốn chạm vào nhưng sợ cậu càng đau nên không dám động đến.

Nhóc Trịnh vừa mở miệng đã ho sặc sụa, Vu Tiệp thương xót vỗ vỗ vai cậu, chắc không bị nội thương chứ? “Tôi... không sao.” Nhóc Trịnh muốn mỉm cười để an ủi cô, nhưng khoe môi hể động dậy lại chạm vào vết thương khiến cậu nhăn nhó, hít một hơi thật mạnh, Vu Tiệp thấy thể càng xót xa hơn.

Phía sau vắng đến tiếng chân của Tấn Tuyên, Vu Tiệp quay phắt lại, trừng trừng nhìn anh, nửa đêm bị thần kinh à, tự dưng vô duyên vô cớ động thủ đánh người, càng nghĩ càng tức, lại thấy anh vẫn nhìn nhóc Trịnh bằng ánh mắt hậm hực thì lửa giận càng bùng lên dữ dội hơn!

“Anh Thần kinh à? Tại sao đánh người ta?” Vu Tiệp đẩy anh thật mạnh! Không thể tin được, anh đã trở nên bạo lực từ khi nào vậy, mà lại còn đánh bạn của cô.

“Cậu ta lỗi em đi đâu hả? Muốn thế này mới về mà lại còn trèo tường, nhìn xem em bây giờ giống cái gì?” Tấn Tuyên gầm lên tức tối, lửa giận trong lòng vẫn chưa tan, mà cô lại chỉ trích anh vì thằng nhóc đó.

“Ai cần anh lo!” Vu Tiệp cũng nổi giận, dậm to tiếng với cô!

“Chuyện của em, anh đều phải lo!” Tấn Tuyên túm chặt tay cô, đã biết là chẳng nhóc đó không tốt lành gì mà.

“Làm ơn đi, anh điên đủ chưa?” Vu Tiệp giằng mạnh tay ra đúng là rảnh thật, nửa đêm nửa hôm mò tới lo xem cô đi đâu, lúc anh và đám con gái kỳ quái kia ở cạnh nhau, sao không thấy anh lo cho cô như thế? Tự mình bị động kinh còn định lây sang cho người khác! =.=

Tấn Tuyên nhìn Vu Tiệp vẻ mặt lạnh lùng thì càng thấy tức tối hơn. Vì anh muốn trở về gấp để mừng sinh nhật với cô, chuyển công tác vừa lo xong là anh đã ngồi xe xuyên đêm để về nhà, cả buổi tối gọi bao nhiêu cuộc điện thoại mà cô chẳng nghe, vốn tâm trạng không tốt nhưng vẫn muôn chạy đến trường đưa quà cho cô trước mười hai giờ, nào ngờ lại thấy cảnh tượng lúc này.

Quả nhiên bị anh đoán trúng, đều do cái chẳng nhóc đuôi đó nên Tiểu Tiệp mới phớt lờ anh, giận điên lên nên chỉ nói chuyện Tiểu Tiệp ở bên tên đó cả buổi tối, lửa trong lòng đã phun trào dữ dội, lý trí bị thiêu rụi hoàn toàn!

Mắt đứng trông, hận đến mức răng nghiến ken kết, cảm thấy rất ngứa tay, chỉ muôn nắm cho tên Trịnh Phong kia một trận.

“Có phải cậu ta đã làm gì em không?” Tấn Tuyên cứ nghĩ đến Tiểu Tiệp vốn trước nay rất ngoan ngoãn, lại nửa đêm nửa hôm ký túc tất đèn rồi mới lăm la lăm lét mò về, thì cảm thấy bao nhiêu cảm xúc hòa lan vào nhau, lửa giận bùng bùng.

“Không có.” Vu Tiệp trả lời rất nhanh, nhưng vẫn lúng túng liếc nhìn nhóc Trịnh một cái, nhớ đến cảnh thân mật mờ ám trong bóng đêm lúc này là mặt lại đỏ lên, hai vành tai cũng nóng rực.

Tấn Tuyên thấy vẻ mặt mờ ám mà lại kỳ quái của cô thì biến sắc, họ nhất định có gì đó rồi! Chết tiệt, dám động vào Tiểu Tiệp của anh! Tấn Tuyên tròn mắt, lại định xông đến đánh nữa, Trịnh Phong chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Tấn Tuyên tóm lấy cổ áo nhấc bổng lên, thấy nắm tay của anh sắp giáng xuống thì vội vàng lấy tay che theo phản xạ.

Vu Tiệp hét lên: “Tấn Tuyên, anh dám đánh cậu ấy nữa, tôi sẽ tuyệt giao với anh!”

Tấn Tuyên nghe thế thì co chặt nắm đấm, giận dữ trừng mắt nhìn Trịnh Phong rồi đẩy mạnh cậu ra. Uy Trịnh đứng không vững loạng choạng lùi lại mấy bước.

Vu Tiệp vội lao đến chặn giữa hai người, giang rộng tay bảo vệ nhóc Trịnh, tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, tức tối trừng trừng nhìn Tấn Tuyên.

Tấn Tuyên nhìn Vu Tiệp đang đứng bảo vệ Trịnh Phong, dáng người mảnh mai lại cô sức giang rộng tay, đôi mắt trừng nhìn anh tràn đầy phần nộ và chán ghét, lòng anh càng đau buồn hơn, tự lúc nào mà Tiểu Tiệp lại đối xử với anh như thế vì một người con trai khác? Cô thật sự thích cái tên mặt búng ra sữa kia hay sao? Mẹ kiếp, yếu không chịu nổi gió mà lại còn đánh không lại anh, rõ ràng là muốn giả vờ tội nghiệp yếu ớt trước mặt Vu Tiệp rồi, anh ghét nhất thể loại như thế, có giỏi thì đánh nhau với anh như một người đàn ông đi, tại sao nấp sau lưng con gái! Vô cùng khinh bỉ! Khinh bỉ!

Nhưng lửa giận trong lòng dù lớn đến mấy, cảm thấy khó chịu đến mấy, cũng không thể không chiều theo Vu Tiệp.

“Hôm nay xem như cậu gặp may!” Tấn Tuyên tức tối trừng mắt với cậu ta, nắm lấy Vu Tiệp rồi kéo cô về phía cổng trường.

“Vu Tiệp!” Nhóc Trịnh không ngó anh lại kéo cô đi nên kêu lên mót tiếng.

“Anh làm gì thế? Kéo tôi đi đâu?” Vu Tiệp cũng tức điên, anh nắm chặt quá, cổ tay cô thấy đau nhói. “Buông tôi ra!” Bị anh lôi đi, cô vừa vùng vằng vừa đánh vào tay anh.

Nhóc Trịnh thấy cô phản kháng như thế thì vội lao đến, nắm lấy tay kia của Vu Tiệp, không cho Tấn Tuyên đưa cô đi.

“Cậu cút ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ bắt cậu bò về nhà.” Tấn Tuyên thấy cậu lại dám cướp Vu Tiệp lại thì bùng bùng tức giận, mắt trừng trừng nhìn cậu.

“Anh muốn gây chuyện thì tìm tôi, đừng quấy rối Vu Tiệp.” Trịnh Phong không lùi bước, vẫn giữ chặt tay Vu Tiệp không buông.

Tần Tuyên buông ngay tay Vu Tiệp ra, lao đến dấn vào bụng Trịnh Phong một cái, Trịnh Phong không hề đề phòng bị dấn một cú đau điếng, gập cả lưng lại, Vu Tiệp tức điên lên đá vào Tần Tuyên, đồ bạo lực! Tần Tuyên chỉ cười hừ một tiếng, vừa định gạt tay Trịnh Phong ra để kéo Vu Tiệp đi thì ai ngờ đầu cậu ta cô nhện đau, nắm chặt tay Vu Tiệp không buông, còn tay kia co lại giáng vào mũi Tần Tuyên một cú thật mạnh!

Vu Tiệp sợ điên người, hét lên, hoàn toàn đồ điên.

Tần Tuyên bị tấn công đột ngột, đau đớn lùi lại mấy bước, không ngờ tên nhóc kia lại dám phản công, anh buông Vu Tiệp ra, lao đến dấn mấy cú rất mạnh, Trịnh Phong vừa tránh đòn, vừa ra tay phản công, hai người lại lao vào nhau.

Điên rồi, điên rồi, Vu Tiệp sợ hãi trước cảnh tượng trước mắt! Điên hết rồi!

Vu Tiệp vừa hét lên để họ dừng tay, vừa lao vào ngăn hai người ra, định thử tách hai kẻ đánh nhau hăng máu đó, nhưng họ hoàn toàn không nghe, CỐ khuyên cũng không ngưng được.

Hai người rõ ràng cách biệt quá nhiều, nhóc Trịnh nhanh chóng bị Tần Tuyên lấn lướt, mà Tần Tuyên thì càng đánh càng hăng, trên mặt, trên người Trịnh Phong đã đầy vết bầm tím lẫn rỉ máu, Vu Tiệp xót xa đến nỗi hét khản cả giọng!

Xa xa tháp thoáng có âm thanh nào đó vọng đến, hình như có người đang tới. Vu Tiệp nhìn hai người đánh nhau như điên kia, lòng rối bời, nếu bị trường bắt được thì họ đều rồi đời. Hai tên điên này, phải làm sao đây? Cô trừng trừng nhìn tên Tần Tuyên đáng ghét đáng hận kia, rồi hạ quyết định.

Vu Tiệp chồm đến cô hét sức gỡ tay Tần Tuyên ra: “Dừng tay! Tôi đi với anh! Đừng đánh nữa!”

Tần Tuyên nghe cô nói thì thở hổn hển dừng tay, nhưng nắm đấm của Trịnh Phong khi đó lại giáng xuống, anh ăn ngay một cú rất mạnh, nên lại định giơ nắm đấm lên phản công. Vu Tiệp vội vã nắm lấy tay anh, quay nhìn nhóc Trịnh van nài: “Trịnh Phong, đừng đánh nữa, cậu về trước đi. Nếu không thì ngày mai chúng ta đều phải ngồi uống trà ở phòng giáo vụ mất!”

Nhóc Trịnh nghe thế thì nhìn cô, ánh mắt dần dần dịu lại, đưa tay lên chùi vết máu chảy ở khóe môi.

“Vu Tiệp...” Trịnh Phong lo lắng nhìn Vu Tiệp, muộn thế này rồi mà Tần Tuyên còn định đưa cô đi đâu? Cái người đó bây giờ đang tức giận đùng đùng, cậu lo anh ta sẽ sử dụng bạo lực với Vu Tiệp.

“Tôi không sao.” Vu Tiệp kéo tay Tần Tuyên, bắt buộc phải ngăn họ lại, nếu cứ thế này thì chắc chắn cả hai đều thương tích đầy mình, bây giờ người duy nhất không chế được Tần Tuyên là cô, chỉ khi cô thuận theo ý anh thì anh mới buông tha cho nhóc Trịnh.

Nghe tiếng động phía xa mỗi lúc một dần, Vu Tiệp cuống quýt khê đẩy Trịnh Phong để cậu đi nhanh, nếu bị tóm được thì xong đời: “Mau về đi, cẩn thận bị bắt đấy.”

Trịnh Phong chăm chú nhìn cô rồi trừng mắt nhìn Tần Tuyên phía sau một cái, mới chịu bỏ chạy ra một lối khác một cách bất lực.

“Đi mau.” Thấy bóng Trịnh Phong chớp mắt đã biến mất, Vu Tiệp kéo Tần Tuyên đi theo con đường khác ra khỏi trường.

Đúng, loạn thật rồi! Vu Tiệp vừa chạy ra vừa tức đến nghiêng răng kèn kẹt!

Sinh nhật hai mươi hai tuổi khác thường và điên cuồng!

16. Chương 32 - 33

CHƯƠNG 32: BẠO LỰC, THỔ PHỈ, VÔ LẠI...

Vu Tiệp lôi Tấn Tuyên ra khỏi trường rồi mới hất mạnh tay anh ra, một mình lầm lũi bỏ đi, lửa giận mỗi lúc một tăng! Cô muốn xem anh còn điên đến lúc nào?

Tấn Tuyên thấy cô tức giận đùng đùng bỏ đi thì cũng không ngăn lại, chỉ xách túi laptop lẻo đẻo theo sau.

Trường của cô giáp vùng ven, phải đi bộ một đoạn đường dài mới ra được đến đường lớn, ra đến ngoài đó mới bắt được taxi.

Hai người cứ thế một trước một sau lầm lũi đi, Vu Tiệp vốn mặc kệ Tấn Tuyên định đi đâu, dù sao bây giờ cũng không thể về trường được nữa, nên đi được tới đâu thì hay tới đó. Cô vẫn còn tức giận nên không đếm xỉa gì đến anh, thậm chí chỉ mong anh biến mất ngay tức khắc.

“Tiểu Tiệp.” Tấn Tuyên thấy cô càng đi càng nhanh thì vội vàng bước đến gần hơn.

Hừ, Vu Tiệp lườm một cái, mặc kệ anh, đi nhanh thôi, gần như cô đã chạy chứ không phải đi bộ nữa, đồ điên bạo lực, đồ thổ phỉ, tôi dùng ánh mắt, cả mũi mình nữa, để khinh bỉ anh!!!

“Tiểu Tiệp!” Tấn Tuyên cuối cùng không nhìn được, túm lấy cô. “Đợi anh.”

“Chẳng phải anh lợi hại lắm à? Tay dài chân dài, đánh nhau cũng ghê gớm, đi bộ mà lại không được?” Vu Tiệp hất mạnh tay anh ra, cầm đầu cầm cổ bỏ đi.

“Vu Tiệp! Giận thật à?” Tấn Tuyên bước nhanh đến sánh vai với cô.

“Tôi giận hay không thì có quan trọng không? Tấn đại thiếu gia, anh ghét ai là động thủ đánh ngay, thế mà còn quan tâm xem có ai không vui hả?” Vu Tiệp cười lạnh, chưa bao giờ thấy anh ngang ngược như thế, trong lòng cô, Tấn Tuyên dù đào hoa, dù rất ăn chơi nhưng chí ít cũng rất lịch sự với mọi người, và lại trước đó dù chuyện lớn đến mấy, cũng chưa từng thấy anh động thủ với ai, đặc biệt là ngang ngược, không phân trắng đen phải trái như hôm nay, không hỏi han gì đã ra tay đánh người ta! Đúng là khiến cô giận muốn điên lên!

Đi qua ngã tư là đến đường lớn. Vu Tiệp nhanh mắt nhìn thấy một chiếc taxi đang chạy đến, tốt quá, mau mau chạy đến đó, mặc Tấn Tuyên gọi tên cô phía sau, Vu Tiệp vẫy tay gọi xe, chưa đợi xe dừng hẳn, cô đã nhảy lên, đóng cửa lại “sầm” một tiếng.

Mặc Tấn Tuyên đứng phía đối diện cuống quýt gọi lớn: “Vu Tiệp, Vu Tiệp, đợi anh, đừng đi.”

“Mau, mau chạy đi, đường Nam Kinh.” Vu Tiệp trừng mắt nhìn Tấn Tuyên đang hét gọi tên cô, khẽ cười thầm trong bụng, hừ, ai thèm quan tâm đến anh!

Tài xế liếc nhìn Tấn Tuyên đang chạy đến, khởi động xe rồi chạy vút đi. Vu Tiệp quay lại nhìn qua cửa kính, thấy Tấn Tuyên đang chạy theo điên cuồng, làm một động tác tay khinh bỉ anh, thấy anh vẫn chạy đuổi theo xe, bóng dáng càng lúc càng nhỏ dần, anh đang cố gắng vẫy tay điên cuồng về hướng cô, miệng không ngừng gọi xe dừng lại.

Ồ ha ha! Cho anh tức chết đi! Tức chết đi! Xem anh còn ngang ngược đến đâu! Đồ bạo lực!

Cuối cùng Vu Tiệp cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, nở nụ cười đắc ý, quay lại ngồi ngay ngắn trên ghế, thầm nghĩ nhóc Trịnh chắc bị thương rất nặng rồi, nhóc Trịnh đáng thương, tự dưng vô duyên vô cớ lại gặp tai họa! Điều tại cô cả, ai bảo hôm qua cô khiến Tấn Tuyên không vui, nên hôm nay anh mới nóng tính như thế, cô thật không ngờ anh lại bạo lực như thế!

Vu Tiệp thò tay vào túi áo, muốn gọi điện cho nhóc Trịnh, hỏi thăm tình hình cậu thế nào, nhưng rồi phát hiện ra túi áo rỗng không, chẳng có gì cả! Nghĩ ngợi một lúc mới nhớ ra buổi tối nhóc Trịnh gọi cô ra ngoài gấp quá nên quên mang di động theo, thậm chí cả ví tiền cũng không có.

Trời ơi, Vu Tiệp hít một hơi, bây giờ không xu dính túi, tiền xe làm thế nào đây? Cô lúng túng liếc nhìn máy tính tiền phía trước, vẫn chỉ ba tệ ngay từ lúc lên xe, có cần xuống không nhỉ? Bây giờ xuống cũng không có tiền trả. Nhưng, bây giờ ngồi xe về nhà cũng phải bốn mươi tệ, không thể bắt người nhà mang tiền xuống trả vào lúc này được. Phiền quá, làm sao đây? Vu Tiệp liếc nhìn chú tài xế, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, thấy ông ta vẫn chăm chú lái xe, radio đang mở chương trình phát thanh buổi tối.

Cô khê cần môi, cuống lên không biết phải làm gì, rốt cuộc có nên nhân cơ hội này xuống xe không, nếu cầu cứu chú ấy, liệu người ta có đồng ý không lấy tiền của cô không, cô liếc nhìn máy tính tiền, trong tích tắc ấy, ánh đỏ trên ấy nhảy nhót, nhảy số rồi! Vu Tiệp đau khổ kêu lên một tiếng, chú tài xế tò mò quay lại nhìn: “Cô gái, có chuyện gì thế?”

Vu Tiệp nhắm nghiền mắt, cười khan rồi lắc đầu: “Không sao không sao!”

Tiêu rồi, đã nhảy số rồi, chú tài xế sẽ không chịu cho cô ngồi không nữa đâu! Haizzz, thôi kệ, về đến nhà rồi tính! Vu Tiệp ủ rũ ngồi lặng thinh, đều do cái tên chết tiệt Tấn Tuyên mà ra, hại cô hôm nay rối loạn cả lên, mà lại còn ngồi xe không trả tiền nữa chứ! Hận chết đi được!

Chiếc xe tiếp tục lao nhanh trên đường, còn Vu Tiệp thì đau khổ muốn chết! Đau đầu quá, hôm nay đúng là xui xẻo vô cùng!

Chiếc xe bon bon chạy, bỗng chú tài xế liếc nhìn kính chiếu hậu, thốt lên: “Trò gì thế này?”

Vu Tiệp nghe một câu bất ngờ như thế thì giật thót mình, lẽ nào ông ta đã phát hiện ra mình không đem theo tiền? “Hử?” Vu Tiệp lúng túng hỏi.

“Phía sau có xe chạy theo chúng ta.” Chú tài xế cau mày.

Hả? Vu Tiệp bàng hoàng, vội quay đầu lại nhìn, không thể nào! Chẳng lẽ là Tấn Tuyên? Anh vậy một chiếc taxi khác đuổi theo ư? Cô sắp điên mất, sao hôm nay gặp toàn chuyện điên rồ thế này!

Chưa kịp than thở gì mấy, chiếc xe phía sau đã tăng tốc đột ngột, phóng lên vượt qua xe cô... Kétttt... Tiếng phanh xe chói tai, Vu Tiệp thấy người mình đập mạnh về phía trước, chiếc xe bị dừng đột ngột! Chú tài xế thô lỗ chửi thề một câu.

Vu Tiệp dựa vào lưng ghế trước, khó khăn lắm mới ngồi lại được, nhìn lên đã thấy Tấn Tuyên xuống xe, đang tiến lại gần! Cô run rẩy, rốt cuộc anh muốn làm gì?

“Không muốn sống nữa à, mẹ nó muốn chết hay sao chứ.” Chú tài xế tức giận dè dặt, tháo dây an toàn ra rồi bước xuống, vòng ra trước xe, ngăn Tấn Tuyên đang định mở cửa sau lại.

“Xuống xe!” Tấn Tuyên vùng tay ra, mắt chỉ trừng nhìn Vu Tiệp thần điên bát đảo ngồi trong.

“Mẹ kiếp, lão đây nói cậu đây, muốn bị ăn đòn hả? Dám chặn xe lão đây!” Tài xế thấy anh phốt lờ thì càng giận dữ, kéo mạnh tay Tấn Tuyên ra một bên.

“Lúc này tôi đã bảo chú dừng xe mà? Ai bảo không chịu dừng!” Tấn Tuyên nghĩ mình đã đuổi theo rất lâu, mà tài xế vẫn ung dung phốt lờ anh thì trong bụng cũng tức giận bưng bưng.

“Thằng nhóc con mày chán sống rồi hả?” Tài xế quát, vung nắm đấm lên nện xuống đầu anh. Tấn Tuyên tránh sang bên, suýt nữa là dính đòn.

Vu Tiệp rên thầm, tiêu đời rồi, lại xảy ra chuyện nữa, cô vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, xông vào giữa hai người: “Xin lỗi, xin lỗi, chú ơi đừng đánh!” Cô vội giữ nắm đấm lại vung lên của chú tài xế.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc con này chán sống rồi, hôm nay lão đây phải dạy dỗ nó mới được!” Ông ta vẻ mặt tức tối nhìn Tấn Tuyên, rõ ràng là chưa nguôi giận.

“Xin lỗi xin lỗi, chú đừng giận, tôi quen anh ấy, chúng... chúng tôi cãi nhau, xin lỗi, tôi thay anh ấy xin lỗi chú, thật sự xin lỗi.” Vu Tiệp cuống quýt giữ tay ông ta lại, vừa cau mày nhìn Tấn Tuyên, vừa van nài chú tài xế, làm ơn làm ơn, đừng gây chuyện nữa, tìm cô sắp ngừng đập đến nơi rồi!

Vu Tiệp kéo chú tài xế về lại chỗ ngồi, vừa cười giả lả, vừa năn nỉ tài xế đại nhân đừng chấp tiểu nhân, bảo Tấn Tuyên tính khí không tốt, xin chú rộng lượng tha thứ!

Ông ta thấy Vu Tiệp rồi rít xin lỗi mãi thì hậm hực nhìn Tấn Tuyên: “Hôm nay lão đây nể mặt cô bé này, lần sau còn gây chuyện với lão thì lão đánh cho cậu tìm răng đầy đấy!” “Cám ơn, cám ơn!” Vu Tiệp trừng mắt nhìn Tấn Tuyên đang há miệng ra định nói gì đó.

Chú tài xế nhìn đồng hồ tính tiền: “Mười tệ.” Miệng vẫn không ngớt lầu bầu, đúng là xui xẻo gặp toàn chuyện quỷ quái.

Vu Tiệp cười khan, thấy đồng hồ đã nhảy đến chín tệ tám. Cô giật thót mình, xong đời, xin anh ta vậy. “Chú ơi, đợi một chút.” Cô do dự rồi mặt dày tiến đến gần Tấn Tuyên, đứng trước mặt anh và chìa tay ra: “Tôi mượn năm mươi tệ.”

Tấn Tuyên ngẩn người, không kịp phản ứng.

“Nhanh lên.” Vu Tiệp hậm hực nhìn anh, dần ra đó làm gì!

Tấn Tuyên sực tỉnh, móc ví tiền ra rồi đưa cho cô một tờ năm mươi tệ.

Vu Tiệp cầm tiền đến gần cửa sổ đưa cho chú tài xế: “Thật xin lỗi chú, không cần thối tiền lại, xem như chúng tôi bồi thường.”

Chú tài xế ngẩn người nhìn tờ năm mươi tệ rồi nhận lấy, Vu Tiệp mỉm cười định bỏ đi thì ông ta gọi lại, vẫn đưa cho cô bốn mươi tệ tiền lẻ. Ông ta không cần! “Lần sau cô bảo bạn cô đừng làm trò đó, rất dễ gây chuyện phiền phức!”

“Tôi biết, tôi biết.” Vu Tiệp gật đầu cảm kích, cô lấy ra một tờ hai mươi tệ rồi lại nhét vào tay ông ta, “Chú cứ cầm lấy đi! Thật sự xin lỗi!” Sau đó vội quay đi chạy sang một bên, vẫy vẫy tay với ông ta.

Ông ta bất lực phải nhận tiền, thở dài rồi khởi động xe, lao vút đi.

Vu Tiệp nhìn theo rồi mới quay sang trừng mắt với Tấn Tuyên: “Anh còn định gây chuyện nữa hả?”

Tấn Tuyên nhăn nhó: “Ai bảo em chạy?”

Thần kinh, Vu Tiệp tức giận bỏ đi, đúng là không hiểu nổi, cô chẳng rồi hơi điên với anh!

Chiếc xe dừng phía trước nhấn một hồi còi, Tấn Tuyên liếc nhìn rồi kéo cô tới đó. Vu Tiệp lại định hất tay anh ra thì anh lạnh lùng uy hiếp: “Không có tiền mà em định đi đâu?”

Vu Tiệp nghe thế càng tức tối, càng dọa dẫm cô thì cô càng không nghe. Cô hất mạnh tay anh ra rồi sải bước theo hướng ngược lại, trong lòng rất bức bối, đều tại anh hại cô mà ra, cứ đòi kéo người ta đi. Cứ không để anh được toại nguyện đấy, cho dù đi thì cô cũng đi về trường thôi!

“Vu Tiệp!” Tấn Tuyên quát lên phía sau.

Vu Tiệp ngẩng cao đầu, tiếp tục bỏ đi.

Nghe tiếng chân dồn dập sau lưng, rồi đột ngột trời xoay đất chuyển, Vu Tiệp kinh hoàng hét lên: “Á... á...”

Tấn Tuyên lại... lại ôm eo cổ nhắc bổng lên, khiêng lên vai giống như khiêng một bao gạo, rồi quay lưng tiến về phía chiếc xe!

Đầu và chân đều cắm xuống đất, cô chỉ có thể bắt lực đánh đấm vào lưng anh, hai chân quơ quào liên tục, gào lên đòi anh buông xuống, nhưng anh tiếp tục khiêng cô đi như không biết gì!

Ầm, nhét ngay cô vào trong xe! Tấn Tuyên cũng chui vào theo, đóng cửa lại: “Đi!”

Bất cóc! Chắc chắn là bất cóc! Bạo lực, thô phỉ, vô lại...

Vu Tiệp nghiêng rằng trừng trừng nhìn Tấn Tuyên đang tỏ ra đắc ý, núi lửa trong bụng dâng trào, cô túm ngay cánh tay anh, cố hết sức cắn phập xuống!!!

CHƯƠNG 33: THÌ RA CÔ ĐANG GHEN!

Tần Tuyên đau đón nhãn mặt, nhưng anh vẫn gồng mình co chặt nắm tay, để mặc cô cắn nghiến không buông!

Anh biết cô nhất định là đã tức điên rồi! Chính anh cũng không rõ vì sao phải chọc giận cô đến mức ấy, mà anh cũng đang rối loạn, đều tại tên Trịnh Phong chết tiệt kia mà ra! Nếu không do cậu ta chen vào giữa hai người thì Vu Tiệp sẽ không bỏ mặc anh, mấy hôm gần đây cô luôn lạnh nhạt và tránh né anh, chắc đều do cậu ta phá hoại.

Dù sao... anh cũng không thể chịu đựng được việc Vu Tiệp ở cạnh Trịnh Phong, chỉ cần nghĩ đến cảnh họ có thể đã thân mật với nhau, mà anh đã thấy sôi sùng sục lên, điên dại trong tích tắc!

Vu Tiệp cắn rất lâu không buông, đến khi cảm nhận được mùi tanh thì bắt đầu hoảng sợ, dần dần nhả ra, mắt vẫn hăm hực trừng nhìn Tần Tuyên, tại sao không phản kháng? Anh rất dã man cơ mà? Sao không dã man với cô đi?

Tần Tuyên không thèm nhìn vết thương trên tay, chỉ mím chặt môi, chăm chú ngắm gương mặt Vu Tiệp.

Đáng ghét! Tim Vu Tiệp như bị đập một cú thật mạnh, tại sao anh lại đánh ghét như thế? Tiếp tục nổi điên đi, điên nữa đi, như thế cô sẽ có thể ác độc với anh hơn! Tại sao lại ngừng? Cô bực bội nhìn ra ngoài cửa, anh chỉ biết bắt nạt cô, mãi mãi chỉ biết như thế!

Tay phải bất ngờ bị một bàn tay to lớn mát lạnh nắm chặt, cô không quay đầu lại mà gắng sức giằng tay ra, cố thoát khỏi tay anh, nhưng bàn tay ấy chắc như gọng kềm, nắm chặt tay cô không buông, anh nắm thật chặt, như sợ cô sẽ biến mất vậy!

Vu Tiệp đành co chặt nắm tay, để mặc anh nắm, trong lòng thấy tức giận vô cùng, cô đã học cách ngoan ngoãn không chọc gì đến anh, tại sao anh lại quay ngược lại chọc ghẹo cô?

Mu bàn tay cô cảm thấy một luồng nóng ấm, dinh dính, nhơm nhớp, cô giật mình quay sang, á...

Thứ dịch thể đỏ tươi đang chảy xuống từ vết thương của anh, một đường rất dài, giống như một kiểu bùa chú kinh dị, vết thương vốn không sâu bấp thịch anh gồng quá cứng nên máu bắt đầu rịn ra, mà anh thì không quan tâm, chỉ nắm chặt lấy tay cô!

Vu Tiệp đau khổ nhắm nghiền mắt, anh cứ điên như thế này thì cô sẽ điên theo mất!

Rồi cuối cùng, cô mềm lòng quay nhìn anh: “Buông ra!” Tần Tuyên nhìn cô, lẳng lặng không nói.

“Buông ra nhanh, tôi xin anh đấy.” Vu Tiệp đau đầu, nhấc tay anh lên cao để máu không còn chảy ra.

Tần Tuyên khê thả lỏng tay, nhưng không buông ra hoàn toàn, anh không muốn buông tay cô.

Vu Tiệp bắt lực thở dài, đúng là thua anh thật! “Có khăn giấy không?”

Tần Tuyên gạt đầu, tay vẫn nắm nhẹ lấy tay cô, ánh mắt liếc nhìn túi áo sơ mi.

Vu Tiệp để mặc anh, đưa tay rút khăn giấy trong túi ra: “Anh không buông thì tôi lấy khăn thế nào được?” Anh là Tần Tuyên thật sao? Hôm nay xem như cô đã lĩnh giáo được sự điên cuồng của anh!

Tần Tuyên dần dần thả lỏng tay, Vu Tiệp rút một tờ khăn giấy rồi nhấc cánh tay anh lên, lau vết máu trên đó đi, tim đau nhói, lẽ nào mọi người cứ phải tổn thương thì mới vui? Sao anh lại phải khổ thế? Vết răng nổi bật, cô nhìn rồi cũng thấy sợ, đó là do cô cắn, lúc ấy nhấn tâm đến thế ư? Cảm thấy hơi hơi hối hận, cho dù anh sai đến mấy, thì cô cũng không nên... không nên cắn mạnh như vậy.

Cô lại rút tiếp một tờ khác, khê khàng chặn lên vết thương, rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt oán trách nhìn anh, đều tại anh, hể điên lên là hại tất cả mọi người cùng điên theo!

Tấn Tuyên lẳng lẳng nhìn cô làm mọi thứ, lửa giận trong lòng đột nhiên dịu lại dưới bàn tay dịu dàng của cô, nhìn đôi mày cô nhíu chặt, bỗng thấy trong lòng hối hận, anh lại khiến Tiểu Tiệp nổi điên lên rồi, chắc cô giận dữ lắm!

Hai người lẳng lẽ nhìn nhau như thế, mỗi người một tâm sự.

“Đến rồi.” Chú tài xế phía trước đột ngột lên tiếng, khiến hai người đều giật thót mình.

Chiếc xe từ từ dừng lại, chú tài xế thở dài ngao ngán, lắc đầu nhìn hai người, chắc chắn là một đôi oan gia, nửa đêm nửa hôm bày trò âm ỉ thế này, đúng là hành hạ người khác đến chết, trẻ con bây giờ... chỉ yêu thôi mà sao khổ sở đến thế?

Tấn Tuyên trả tiền rồi xách túi xuống trước, sau đó đợi Vu Tiệp ra.

Vu Tiệp xuống xe, đóng cửa lại, chiếc xe lao vút đi. Cô ngược mắt lên nhìn, anh lại đưa cô đến Tấn gia. Kệ anh vậy, dù sao bây giờ về nhà cũng sẽ quấy rầy bố mẹ, vả lại... vả lại anh bị thương rồi, mắt cô không tự chủ được lại liếc nhìn vết thương.

“Để tôi xách cho.” Vu Tiệp đưa tay định xách hộ anh túi laptop.

Tấn Tuyên chỉ đổi sang cầm tay kia, cánh tay bị thương nắm lấy tay cô đi vào trong.

Vu Tiệp cau mày, vội vàng nắm tay anh rồi đưa lên cao, đề phòng anh gắng sức quá lại chảy máu, anh không thể để cô yên lòng được hay sao???

Vào Tấn gia, bên trong tĩnh lặng như tờ, dì Châu và chú Tấn đã ngủ lâu rồi.

Tấn Tuyên kéo cô vào phòng khách, hất đầu về phía phòng ra hiệu cho cô đi nghỉ. Vu Tiệp liếc nhìn tay anh, hơi do dự, nhưng rồi vẫn vào phòng.

Tấn Tuyên nhắc chiếc túi đựng laptop về phòng mình, đặt lên trên bàn, lúc này mới đưa tay lên quan sát vết thương, khẽ cười thầm, chọc mèo nhỏ tức điên rồi, quả nhiên lại đắc tội nữa.

Anh giơ một tay lên và chậm rãi cởi chiếc áo sơ mi tay ngắn ra, cẩn thận không để máu từ vết thương dính lên áo, sau đó ngồi xuống mép giường cười khổ sở, Tiểu Tiệp bây giờ nhất định là hận anh lắm.

Bỗng vang lên tiếng gõ cửa nho nhỏ, anh bước đến mở cửa, Tiểu Tiệp đứng ngoài đang liếc nhìn nửa thân trên trần trụi của anh, chờ người ra mấy giây, rồi vội vã nhìn vào mắt anh, giọng nói run run: “... Vết thương của anh không sao chứ?”

Tấn Tuyên tránh người, tỏ ý bảo cô vào.

Vu Tiệp khẽ cắn môi, từ từ bước vào phòng anh, tự dưng thấy căng thẳng hẳn. Cô không dám nhìn anh: “Anh mau bôi thuốc cho vết thương đi, răng vẫn có độc, sẽ bị viêm...” Giọng mỗi lúc một nhỏ, về sau gần như thì thầm, chỉ có cô nghe thấy.

Tấn Tuyên nhún nhún vai: “Không sao.” Về mặt thờ ơ bước đến bên giường, trong lòng lại thấy rất vui, cô vẫn quan tâm đến anh!

“Tấn Tuyên, thật đấy, sẽ bị viêm...” Vu Tiệp theo sau anh, “Thuốc ở đâu?”

“Ngăn bàn thứ hai bên phải.” Tấn Tuyên thấy nỗi lo trong mắt cô thì lại thấy vui mừng khôn xiết, Tiểu Tiệp vẫn là của anh! Không ai cướp đi được!

Vu Tiệp lấy thuốc ra, có cồn sát thương băng dính, cô chần chờ một lúc rồi lôi ra, ngồi xuống cạnh anh, nhắc cánh tay bị thương lên rồi dùng bông gòn thấm ít cồn, sau đó nhìn anh: “Cố nhịn nhé, vết thương phải được sát trùng, nếu không thì ngày mai sẽ sưng tấy lên đó.”

Vu Tiệp chặt răng, khẽ khàng dùng bông gòn lau vết thương của anh, vừa tiếp xúc với chất cồn, cánh tay anh khẽ run lên, xót đến mức anh phải nghiến chặt răng, lồng ngực phập phồng, nhưng anh vẫn cố không nhúc nhích, ra hiệu cho cô tiếp tục.

Tiểu Tiệp run rẩy tiếp tục dùng bông gòn thấm cồn để lau vết thương, cánh tay anh trong bàn tay cô đang run lên, nhất định là rất xót, rất đau!

Sát trùng xong, cô dán băng lên vết thương, rồi mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô cúi đầu xuống không dám nhìn anh, trong lòng thấy rất mâu thuẫn, đúng là đáng ghét đáng hận mà lại đáng thương! Cô khẽ thở dài: “Đừng như hôm nay có phải là tốt hơn không.”

Tần Tuyên nhìn vết thương, cảm giác rất xót rất đau, nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào, Tiểu Tiệp, em vẫn tốt nhất!

Vu Tiệp thấy anh không nhúc nhích thì ngỡ anh còn đau, tâm trạng cô cũng rất phức tạp: “Không biết Trịnh Phong bị thương thế nào?”

Vừa nói dứt, Vu Tiệp đột ngột bị Tần Tuyên đè ngã xuống giường, cơ thể anh đè lên người cô, da thịt trần trụi nóng hực xuyên qua cơ thể cô khiến cô rất hoảng loạn, anh lại lên cơn điên nữa ư?!

“Không được nhắc đến cậu ta!” Hơi thở Tần Tuyên bao phủ mặt cô, ánh mắt anh lại tóe lửa.

“Đồ điên!” Vu Tiệp thấy anh nổi điên thì tức tối, quả nhiên không nên thương xót anh ta, cho đau chết đi.

“Tiểu Tiệp, không được ở cạnh cậu ta!” Tần Tuyên rất nghiêm túc và chân thành đe dọa cô.

“Tại sao tôi phải nghe anh?” Vu Tiệp càng nghĩ càng tức, bắt đầu cãi lý, “Anh muốn lo thì lo cho Lâm Ngữ Âm của anh đấy, đừng có làm phiền tôi.”

Lâm Ngữ Âm? Tần Tuyên cứng người, mắt dần dần nheo lại, sự nghi hoặc bắt đầu rõ ràng hơn. Lâm Ngữ Âm, cô đang ghen với Lâm Ngữ Âm? Tiểu Tiệp đang tức giận? Lẽ nào... lẽ nào cô cũng... Hơi thở của anh dồn dập, tim đập cuồng loạn, Tiểu Tiệp... đang ghen!!!

Vu Tiệp cuối cùng cũng ý thức được mình lỡ lời, then quá hóa giận định đẩy anh ra, ngồi dậy, xuống giường và lao ra cửa.

Tay chưa kịp chạm cửa, Tần Tuyên đã ôm choàng lấy cô từ phía sau, đẩy cô dựa vào cửa! Vu Tiệp hoảng loạn định bỏ chạy, cô bây giờ rất giống một con thỏ bé bỏng bị nhìn thấu tâm sự, chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi nơi khủng bố này, ánh mắt anh khiến cô cảm thấy rất hoảng loạn sợ hãi!

Hai tay Tần Tuyên giữ hai bên đầu cô, khóa chặt cô vào giữa vòng tay mình, nhìn cô rất chăm chú, rất sâu sắc, ánh mắt ấy như muốn đốt cháy cô, xuyên vào trái tim cô, nhìn thấu toàn bộ tâm sự của cô. Tim cô thất lại khiến cô vô cùng căng thẳng.

10 giây, 20 giây...

Anh bỗng lên tiếng: “Anh và cô ấy chẳng có quan hệ gì hết.”

Lừa gạt! Vu Tiệp lườm một cái, quay mặt sang bên, không quan hệ gì mà ôm chặt thế, hôn lâu thế, cho dù là người ta tự động dâng đến tận miệng thì anh cũng không thể chấp nhận dễ dàng chứ, đồ sói háo sắc, đã thân mật với người ta đến thế mà còn biện bạch bảo là không có quan hệ gì, chẳng lẽ phải lên giường mới gọi là có quan hệ.

“Bọn anh chỉ là bạn tốt của nhau.” Tần Tuyên đột ngột cười khê.

“Phải rồi, bạn tốt thân mật đến mức không có khoảng cách!” Vu Tiệp nghiêng răng tròng nhìn anh. Cứ con gái thì trong mắt anh đều là bạn tốt.

“Tiểu Tiệp.” Giọng anh bỗng trở nên rất dịu dàng, như đang cười, và có chút yêu chiều, khiến cô nghe mà nổi cả da gà, anh muốn nói gì? “Em đang ghen.”

“Ha, ha, ha.” Vu Tiệp bỗng cười lạnh ba tiếng, “Đừng tưởng anh có sức quyến rũ ghê gớm, cứ là con gái thì sẽ bị anh mê hoặc, tôi chẳng ngốc thế đâu. Muốn chọn thì cũng sẽ chọn người dịu dàng ân cần như Trịnh Phong ấy.”

Nhưng lần này Tần Tuyên không nổi giận, ngược lại anh vẫn cười, giọng nói ranh mãnh: “Thật à?”

Vu Tiệp bị nụ cười của anh khiến cho nổi da gà, toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố cứng miệng: “Trịnh Phong rất giỏi hiểu ý người khác.”

“Thế ư?” Giọng anh mỗi lúc một gần, Vu Tiệp cuống lên đưa tay chặn ngực anh, cô tuyệt đối không thể bị anh dọa dẫm được!

“Có chu đáo như anh không?” Tấn Tuyên đảo mắt, môi lướt nhanh và khéo léo qua vành tai cô, tim cô thất lại, cơ thể đông cứng, nhịp tim đập nhanh hơn ba trăm lần, cảm thấy mạch máu chạy rần rật như muốn tuôn trào.

“Hay là... hiểu ý người khác như thế này?” Đôi môi anh khẽ chạm vào môi cô, rồi nhanh chóng rời ra.

Cô, đôi chân mềm nhũn, cơ thể cứng đến mức như một tảng băng, máu chạy điên cuồng trong cơ thể, nhịp tim đập cuồng loạn đến mức cô thấy choáng váng đầu đầu.

Giọng nói yếu ớt như thể con diều đã đứt dây: “Tấn... Tuyên, anh dám động vào tôi nữa, tôi... tôi thề... cả đời này... sẽ mặc kệ anh!” Chỉ một câu ngắn mà đã rút cạn sức lực của cô, cơ thể như một quả bóng bị xì hơi, nói xong bỗng thấy người rã rời, bải hoải.

Tấn Tuyên nhìn cô đắm đắm, khóe môi dần dần nở một nụ cười bí ẩn, dần dần buông cô ra. Vu Tiệp có được tự do, nhanh chóng quay người bỏ chạy ra khỏi phòng.

Tấn Tuyên nhìn theo bóng dáng nhỏ bé hoảng loạn ấy, gương mặt phủ một nụ cười quái dị, cửa dần khép lại, đôi mắt dài ranh mãnh của anh khuất sau lần cửa.

17. Chương 34 - 35

CHƯƠNG 34: TIỀN HẠ THỦ VI CƯỜNG

Đại học W, trước cửa nhà ăn.

Vu Tiệp nhìn nhóc Trịnh đột ngột xuất hiện trước mặt mình, tim nhói đau, khóe mắt cậu bên đỏ bên xanh, khóe môi bị rách một đường, cổ vẫn còn những vết đỏ nổi bật, cậu... nhất định là đau lắm!

“Vu Tiệp, cậu không sao chứ?” Nhóc Trịnh nhìn thấy cô thì tảng đá đè nặng trong tim như đã rơi xuống, gương mặt nở nụ cười, tuy cậu biết mặt đang sưng tấy, cười lên sẽ rất xấu, nhưng vừa nhìn thấy cô là niềm vui trong lòng vẫn không che giấu được.

Mắt Vu Tiệp cay cay, cậu nhóc ngốc này, người có sao là cậu mới đúng, sao chỉ nghĩ đến mình cô? Khóe môi cố nhướn lên, cô lẳng lặng kéo cậu vào nhà ăn.

Đặt thức ăn lên bàn, Vu Tiệp ngồi xuống đối diện Trịnh Phong, thấy vết thương trên mặt cậu nặng như thế mà vẫn cười dịu dàng, thì nổi hổ thẹn trong lòng càng tăng!

“Ăn đi.” Vu Tiệp gấp thức ăn vào bát cho cậu.

“Đừng lo, tôi không sao.” Nhóc Trịnh mỉm cười nhìn cô cứ thúc giục mình, cậu biết cô cũng rất buồn, nhất định là đang tự trách bản thân.

“Còn... không sao nữa à...” Vu Tiệp xót xa nhìn vết rách ở khóe môi cậu, máu đã đông lại, đỏ đến chói mắt, gương mặt đẹp trai cũng sưng tấy lên đến mức hơi biến dạng.

“Chỉ cần cậu không sao là được.” Nhóc Trịnh thấy cô lo lắng thì càng thấy trong lòng ngọt ngào, cô thật sự đang lo cho cậu, chỉ cần cô nhớ đến cậu thì có đau gấp trăm lần, cậu cũng chịu.

“Tôi thật sự... rất xin lỗi, Tấn Tuyên... hôm qua có lẽ uống nhiều, nên mới ra tay đánh cậu, tôi thay anh ấy... xin lỗi cậu.” Nổi hổ thẹn trong lòng càng tăng lên vì sự thông hiểu của cậu, đã bị thể mà cậu không hề tức giận!

Sắc mặt nhóc Trịnh hơi thay đổi, nhưng trong tích tắc lại mỉm cười: “Có liên quan đến cậu đâu.”

“Nhưng... anh ấy vì tôi nên mới đánh cậu, tại tôi không tốt, xin lỗi.” Vu Tiệp tay cầm đũa, đầu cúi gằm, không dám nhìn cậu.

“Có thể anh ấy hiểu lầm.” Nhóc Trịnh an ủi, “Tôi biết anh ấy luôn bảo vệ cậu như anh trai, có thể anh ấy hiểu lầm tôi dẫn cậu đi làm chuyện gì xấu, nửa đêm nửa hôm lén lút như thế, nên mới cuống lên, thực ra là tại tôi sai.”

Vu Tiệp thương xót nhìn gương mặt vẫn dịu dàng rạng rỡ của cậu, chẳng những không trách Tấn Tuyên bạo lực, mà còn quy hết tội lỗi về mình, nhóc Trịnh, nhóc Trịnh, cậu đúng là một tên siêu ngốc.

“Anh ấy đánh cậu là lỗi của anh ấy, không phải lỗi của cậu.” Nhóc ngốc, làm gì có chuyện bị đánh mà còn nói giúp cho người ta, cứ nói cô hiền lành, thật ra cậu mới là một con cừu non ấy, sao mà ngây thơ thế?

“Thấy cậu không sao là tôi yên tâm rồi.” Nhóc Trịnh nhìn cô, ánh mắt như một dòng suối nóng ấm, dịu dàng đến mức người ta nhìn thấy cũng phải mềm lòng, “Hôm qua gọi điện cho cậu mà cứ khóa máy, tôi cứ lo có chuyện.”

Vu Tiệp xấu hổ nói: “Hôm qua di động để quên trong ký túc, chắc hết pin rồi... xin lỗi.”

“Không thể trách cậu được.” Nhóc Trịnh cố gắng nhấc tay lên, khê vỗ vào trán cô, sự dịu dàng đó không giống tức giận mà như đang vuốt ve, có chút tiếc thương và chiều chuộng, khiến cô cảm thấy mình giống như một con mèo nhỏ vừa bị chủ nhân dạy dỗ, rất lúng túng hổ thẹn mà cũng rất cảm kích.

Vu Tiệp nhìn nhóc Trịnh, gương mặt và khóe môi tuy vẫn sưng, không nhìn thấy nụ cười dịu dàng, nhưng đôi mắt cong cong lại để lộ nụ cười, nhóc đáng thương, đã ra nông nổi này mà còn thản nhiên được!

“Đợi tôi.” Vu Tiệp bỗng lên tiếng, rồi đứng dậy chạy ra chỗ ô cửa sổ lấy thức ăn.

Trịnh Phong nhìn theo bóng cô, nghi ngại theo dõi, cô muốn mua gì?

Lát sau, Vu Tiệp cầm hai quả trứng gà chạy về. Nhóc Trịnh cười ra vẻ thấu hiểu, cậu biết cô muốn làm gì rồi, nhưng sắc mặt không tỏ ra vẻ gì cả.

“Cậu muốn ăn trứng?” Nhóc Trịnh hỏi, cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Cái này cho cậu.” Vu Tiệp đặt trứng trước mặt cậu, mắt chớp chớp.

“Tôi... rất khỏe mạnh, không cần thứ dinh dưỡng này.” Nhóc Trịnh mỉm cười.

“Không phải để ăn.” Cậu tưởng cô đang vỗ béo chắc, nhóc ngốc này, chẳng biết tự chăm sóc gì cả, “Cái này để lặn lên vết thương ấy.”

“Sao cơ? Tôi không biết.” Nhóc Trịnh cười trộm trong bụng, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra ngờ nghệch.

“Cái này... ăn xong tôi giúp cậu làm.” Vu Tiệp nhú mày, giục cậu ăn nhanh, dùng trứng gà để tan máu bầm là rất tốt, trứng mà nguội thì tiêu! Quả nhiên là nhóc ngốc, kiến thức phổ thông mà cũng không biết.

Nhóc Trịnh mở tròn đôi mắt ra vẻ vô tội: “Ồ.” Rồi nghiêm túc gặt đầu, trong tích tắc cúi xuống, khóe môi thoáng lướt qua một nét cười khó nhận biết, có cô giúp đương nhiên là tốt nhất rồi.

Ăn xong, trong vườn hoa vắng vẻ của trường, trên băng ghế dài, có hai người đang làm cái gì rất kỳ lạ, mà còn phát ra tiếng xuyt xoa rên rĩ.

“Xin lỗi, nặng tay quá phải không?” Vu Tiệp thương xót nhìn gương mặt nhăn nhó của Trịnh Phong, nếu muốn tan máu bầm thì phải mạnh tay mới được, nhưng cứ thấy vẻ mặt cậu thế là cô lại không nỡ.

“Không sao.” Nhóc Trịnh vốn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi quả trứng gà nóng hổi áp vào vết thương, cơn đau vẫn khiến cậu phải bật ra tiếng rên.

“Cố nhịn, như thế mới hết sưng.” Vu Tiệp một tay khê giữ đầu cậu, tay kia cầm trứng gà lăn mạnh vào vết thương, trái tim cũng thắt lại theo mỗi lần cậu nhăn nhó.

Nhóc Trịnh lặng lẽ ngắm Vu Tiệp đang chăm chú, dịu dàng giúp mình, nổi xúc động như dòng suối ấm chảy trong tim, cậu thật sự đã rất lo cho cô.

Hôm qua thấy Tấn Tuyên cố kéo cô đi, cậu thấy nặng nề như thể bầu trời vừa qua cơn mưa, cứ nhớ đến ánh mắt van nài của Vu Tiệp là tim cậu lại nhói đau, Vu Tiệp lần này bị Tấn Tuyên ăn chắc rồi, Tấn Tuyên rất rõ dùng cách nào để cô khuất phục, có thể nhìn ra, trong lòng Vu Tiệp, anh ta đã chiếm một vị trí rất quan trọng.

Cậu cũng hiểu rất rõ, Tấn Tuyên đã cuống rồi.

Cho dù anh ta trước đó đã làm gì để Vu Tiệp bị tổn thương, nhưng từ hành động đêm qua đã cho thấy Tấn Tuyên rất quan tâm đến cô. Còn Vu Tiệp hình như vẫn chưa hoàn toàn nhìn ra tại sao Tấn Tuyên lại nổi cơn điên như thế, Tấn Tuyên đã ý thức được sự quan trọng của cô trong lòng anh.

Hàng lông mi của cô lấp lánh, đôi mắt đen láy phản chiếu gương mặt cậu, ánh mắt Trịnh Phong rất trầm tĩnh, cậu không muốn xa rời sự dịu dàng của cô, rất muốn dùng bóng hình mình lấp đầy đôi mắt xinh đẹp kia.

“Cứ muốn vết thương mãi mãi không lành.” Nhóc Trịnh khẽ nắm lấy tay cô, “Như thế, cậu có thể chăm sóc tôi mãi.”

Tay ngừng lại, Vu Tiệp quên mất phản ứng.

“Tôi thật sự rất thích cậu.” Trịnh Phong thốt ra từng câu từng chữ tiếng lòng mình.

Ánh mắt dịu dàng như nước, bàn tay ấm áp như ngọc, và cả nụ cười kia, cộng thêm câu nói ấy đã truyền vào tận trái tim cô, Vu Tiệp đứng đờ người, thất thần.

Nhóc Trịnh thấy cô đờ đẫn như thế thì cười khẽ trong lòng, muốn ra tay phải mạnh vào, không thể để cô trốn nữa, cậu muốn cô phải hiểu rõ tình cảm của cậu. Nếu Tấn Tuyên đã bắt đầu hành động rồi, thì có nghĩa là anh ta đã bắt đầu có phản ứng, cậu nhất định phải dùng sự dịu dàng của mình tấn công trái tim cô, trước khi cô kịp hiểu ra mọi chuyện. Chương 35: Thoát xa thoát gần

Vu Tiệp thực sự đã rời khỏi trường như chạy trốn.

Buổi học chiều thứ Sáu vốn là tiết thực hành, nhưng do phòng học tạm thời bị chiếm dụng để tổ chức một số hoạt động của trường nên dời sang thứ Tư tuần sau. Vu Tiệp vừa nghe tin nghỉ học đã vội vàng vàng xách túi ra về.

Quả nhiên, chân vừa bước ra tới cổng trường, tin nhắn của nhóc Trịnh đã tới: “Mình cùng đi ăn tối nhé!”.

Lúc này đầu óc Vu Tiệp như tê dại, cô đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, rồi nhắn tin lại: “Buổi chiều được nghỉ, tôi về đến nhà rồi”.

Ngay lập tức chiếc điện thoại trong tay cô nhanh chóng vang lên tiếng chuông báo, một dòng tin nhắn hiện lên: “Tôi không muốn về nhà một mình”.

Tim Vu Tiệp khẽ nhói đau, ôi trời, cậu ấy nói như thể cô đã làm chuyện gì đáng ghét thật ấy, tự chuồn về nhà, bỏ mặc cậu ấy cô đơn đi về một mình, sao Trịnh Phong lúc nào cũng khiến cô có cảm giác tội lỗi nặng nề đến thế? Nhưng, Vu Tiệp lúc này thực sự rất cần một khoảng không gian của riêng mình, gần đây cô đã mệt mỏi quá rồi.

“Về nhà rồi sẽ gọi cho cậu”. Bấm xong chữ cuối cùng, cô gửi tin nhắn đi rồi gấp điện thoại lại, thở phào một cái, rồi nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể dựa người vào lưng ghế, ngắm phong cảnh bay vút qua ô cửa kính.

Kì lạ quá, nhóc Trịnh bỗng có mặt ở khắp nơi.

Ngày nào nhóc Trịnh cũng đứng bảy giờ ba mươi phút đứng đợi ở cổng kí túc, hẹn Vu Tiệp cùng đi ăn sáng, sau đó lên lớp; buổi trưa vừa tan học, cậu đã đứng đợi dưới khu nhà giảng đường, mỉm cười hẹn cô đi ăn trưa. Buổi chiều khi không có tiết học trên giảng đường sẽ kéo cô đi tự học, thư viện, phòng tự học, cậu đã tự ý sắp xếp chỗ cho hai người rồi, và cũng thay cô sắp xếp tất cả. Rồi sau khi tự học xong, cậu luôn tìm

ra đủ mọi lí do để dẫn cô đến sân thể dục chạy một vòng, nếu đèn trong sân chưa tắt thì cậu chưa nỡ thả cô về phòng.

Từ sau lần tỏ tình hôm ấy, cậu không còn lặp lại những câu như vậy nữa, nhưng kiểu tình bạn như hình với bóng này lại khiến cô càng thấy áp lực hơn. Lần nào cô vô tình ngược lên cũng gặp ngay ánh mắt chăm chú đầy tình cảm của cậu, mấy lần khiến cô giật mình đến nỗi quên cả những điều mình định nói.

Tuy Vu Tiệp đã nói rõ ràng rằng cô thích làm bạn với cậu hơn, nhưng nhóc Trịnh vẫn bình thản không chấp nhận sự cự tuyệt của cô, lí do về tuổi tác mà cô đưa ra luôn bị cậu phản đối.

“Vậy tôi đi đổi giấy khai sinh là được”. Nhóc Trịnh nói nghiêm túc khiến cô sợ đến mức không nói nổi câu nào.

Đó không hoàn toàn là lí do mà cô cự tuyệt cậu, cái mà cô để tâm đó là, cô luôn xem cậu như một người bạn thân đáng yêu và gần gũi, những quan tâm và dựa dẫm mà cô dành cho cậu phần nhiều là một kiểu tình cảm yêu quý em trai. Trong lòng cô, nhóc Trịnh là một chàng trai rạng rỡ như ánh nắng, xung quanh cậu không thiếu những cô gái xuất sắc vây quanh, chỉ vì cậu luôn ở bên cạnh cô nên mới thấy cô là tốt nhất, mà bỏ qua những nữ sinh khác.

Nhóc Trịnh sẽ gặp được người tốt hơn, cậu không cần phải tự quyến luyến nhất thời mà chọn một cô gái lớn tuổi hơn, lại rất đỗi bình thường như cô, đến khi tiếp xúc với nhiều người rồi thì cậu sẽ tự hiểu ra, thế giới của cậu không chỉ có mình Vu Tiệp, những điều tuyệt vời hơn đang chờ cậu ở phía trước! Thế nên, cô không muốn vì mình mà cậu phải lãng phí đại học tươi đẹp một chút nào!

Mấy hôm nay thời gian của cô hoàn toàn bị nhóc Trịnh chiếm cứ mất rồi, chưa lúc nào Vu Tiệp thấy lòng mình được yên tĩnh.

Đến giờ ăn tối, cả nhà bốn người dùng cơm rất vui vẻ, nhắc đến sinh nhật đã qua hai ngày trước của Vu Tiệp, bà Vu hỏi về quan tâm: “Ngày mai con có cần làm sinh nhật bù không?”.

“Không ạ”. Vu Tiệp mỉm cười lắc đầu, sinh nhật yên tĩnh một chút thì hơn, huống hồ sinh nhật vừa rồi khiến cô muốn phát điên.

“Nó ghét nhất là tổ chức sinh nhật, lần nào cũng kêu ồn ào!”, Vu Lâm cầm bát lên, nhướn mày nói.

Vu Tiệp cười thầm: Phải, còn ai hiểu cô hơn Vu Lâm, hai chị em cô giống như hai thái cực trái ngược nhau hoàn toàn, một người ồn ào, một người yên tĩnh, một người luôn đòi hỏi, còn người kia có cho cũng không thêm.

“Con có thích gì không, mấy năm rồi bố mẹ không tặng quà sinh nhật, năm nay cho con chọn đấy”. Ông Vu hiếm khi nói được một câu dịu dàng như thế.

“Con có đủ rồi, không thiếu”. Vu Tiệp nhìn bố với vẻ ngạc nhiên, thấy trong lòng có phần cảm kích.

“Tiểu Lâm, xem em con tiết kiệm ghê chưa, còn con tháng này chỉ riêng quần áo đã mua bốn bộ rồi đấy”. Bà Vu quay sang phàn nàn với Vu Lâm.

“Con khác nó mà, nó là sinh viên, con thì đi làm rồi, tất nhiên phải chú ý hình thức chứ”. Vu Lâm bĩu môi, bất mãn vì bị mẹ dạy dỗ, mà lại còn mang cô ra so sánh với Vu Tiệp nữa.

“Đi làm mà mặc áo hai dây à?”. Bà Vu tròn mắt tỏ vẻ không tin.

“Tan sở xong đồng nghiệp đi chơi với nhau, không thể cứ mặc đồ công sở mà đi được”. Vu Lâm lúc nào cũng có cả đồng lí do, có điều cô ăn mặc kiểu cách văn phòng rõ ràng là nhìn ra đáng phụ nữ hơn cô sinh viên Vu Tiệp nhiều, lại thêm dung mạo cô cũng khá xinh đẹp, vì vậy mà quyến rũ được khá nhiều bạn khác phái.

“Vẫn phải cẩn thận chứ, đến lúc yêu đương lại khiến người ta có ấn tượng không tốt thì nguy”, ông Vu lên tiếng.

Vu Tiệp cứ lặng lẽ ngồi ăn cơm, còn Vu Lâm dù có quá đáng thế nào thì bố mẹ cũng sẽ khoan dung, vì chị cô rất thông minh, biết rõ bố mẹ lo lắng ở điểm nào, chỉ cần không bừa bãi trong quan hệ nam nữ thì mọi chuyện đều được.

“À, còn nữa, hai hôm nay Tấn Tuyên buồn cười lắm”. Vu Lâm đột nhiên chuyển đề tài, vừa mới nghe nhắc đến cái tên đã biến mất mấy hôm nay, tim Vu Tiệp bỗng nhiên nhảy nhót lên, cô vội vàng cúi đầu xuống, cố nhìn chăm chú vào bát cơm, nhưng tai thì đồng lên nghe ngóng.

“Mấy hôm nay trời nóng muốn chết, mà anh ấy ngày nào cũng mặc áo sơ mi dài tay, mồ hôi đầm đìa cũng không chịu mặc áo ngắn tay”, Vu Lâm cười.

Vu Tiệp càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Có phải bị cảm cúm không, mấy hôm nay thời tiết thay đổi thất thường, rất dễ ốm mà”, bà Vu tỏ ra quan tâm.

“Không phải vậy đâu, con bảo đảm gần đây anh ấy đã chọc phải tổ kiến lửa nào rồi, con nhìn thấy vết răng cắn rất sâu trên tay anh ấy mà”. Vu Lâm lắc đầu về đặc ý, chuyện của Tấn Tuyên cô là người rõ hơn ai hết.

Vu Tiệp cảm thấy choáng váng cổ nuốt vội miếng cơm, trên trán cô hình như đang rịn đầy mồ hôi, Tấn Tuyên chắc là không kể cho Vu Lâm biết là do cô cắn chứ.

“Cái thằng Tuấn Tuyên, mẹ nó ngày nào cũng ca cẩm nó không chịu yêu đương đàng hoàng, năm nay đã hai mươi bảy tuổi rồi, mà vẫn còn chơi bời”, bà Vu khẽ than thở.

“Là do Tấn Tuyên ham chơi quá, nên không muốn ổn định”, ông Vu phụ họa theo.

“Sau này các con có yêu ai cũng phải nhìn cho kĩ, đẹp trai là không đáng tin đâu, cứ phải tìm người nào thành thật ấy”, ông Vu nghiêm khắc khuyên cáo hai chị em.

Vu Tiệp ngẩn người, ngược lên rất nhanh rồi gật đầu cũng rất nhanh. Cô dần nhận thấy, hóa ra bố cô cũng không thích những người con trai không nghiêm túc, cho dù người đó là Tấn Tuyên.

Ăn cơm xong, Vu Tiệp trốn về phòng, bỗng cảm thấy lòng trống rỗng.

Trên màn hình di động đang hiển thị một tin nhắn chưa đọc, cô mở ra xem: “Ngày mai có muốn đi nhà sách không?”. Vẫn là nhóc Trịnh bướng bỉnh.

“Tôi muốn nghỉ ngơi”. Cô nhanh chóng hồi âm, thực sự cô rất muốn ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, mấy hôm nay mọi thứ xung quanh cô đều rối tung hết cả.

“Ừ, về trường rồi gọi tôi nhé”. Lần này cậu không hỏi nhiều, Vu Tiệp mỉm cười, cô vẫn thích nhóc Trịnh như thế hơn, đừng gần quá, chừa một khoảng cách để cô thoải mái.

Vu Tiệp nhìn hộp thư tin nhắn sắp đầy, cô kiên nhẫn ngồi bấm nút xóa từng tin một. Xóa mãi xóa mãi, trong lòng bỗng thấy chút hụt hẫng, hai hôm nay không có tin nhắn của Tuấn Tuyên.

Đôi bàn tay không biết từ khi nào bỗng chậm lại, cô nhớ đến sự gần gũi ngọt ngào đêm hôm ấy. Ngày hôm sau, trước khi anh kịp đến tìm, cô đã rời khỏi nhà Tấn Tuyên từ sớm, cũng vì sợ mình sẽ gặp phải dì Châu và chú Tấn.

Trong lòng Vu Tiệp vẫn có chút lo lắng, cô sợ rằng Tuấn Tuyên sẽ đột ngột xuất hiện trong trường cô như hồn ma, nhưng cô lo thừa rồi. Anh không xuất hiện, thậm chí cũng không nhắn tin gọi điện.

Mà bên cô lúc nào nhóc Trịnh cũng luôn theo sát, khiến cô tạm thời quên đi nỗi lo ấy, bắt đầu thấy phiền não vì cậu ấy.

Trong bữa ăn tối nghe Vu Lâm nhắc đến anh, trái tim như bỗng thức tỉnh, Tấn Tuyên lại không đến quấy rối cô. So với sự chủ động tấn công dịu dàng của nhóc Trịnh, thì Tấn Tuyên đột ngột rời xa khỏi cuộc sống của cô.

Vu Tiệp bắt đầu suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ anh giận cô? Hay vì anh thấy cô vì nhóc Trịnh mà giận anh nên không thoải mái, quyết định lờ cô đi? Lờ thì lờ chứ, Vu Tiệp buồn bực nằm dài trên giường, vùi mặt vào gối, vốn do anh sai trước, lãng nhăng đào hoa, không phân biệt rõ phải trái trắng đen đã động thủ đánh người ta, lại còn bắt cóc cô, đều là lỗi của anh! Muốn giận thì giận đi, cô càng nghĩ càng tức, lúc nào cũng thấy trong lòng bức xúc không giải tỏa được, tâm trạng cũng vì thế mà sa sút đến cực điểm!

Mèo hoang nhỏ đáng thương không hề biết rằng, cho dù tức giận hay vui vẻ, cảm giác bị người ta phớt lờ thực sự rất tệ hại! Tâm trạng kì lạ, khó hiểu này cứ bám riết lấy cô, khiến mấy ngày tiếp theo cô giống như đóa hoa sắp tàn, mất hết cả tinh thần.

Vu Tiệp chìm ngập trong một cảm xúc hụt hẫng kì lạ.

18. Chương 36 - 37

Chương 36: Cậu đang chờ đợi ai ?

“Vu Tiệp!” Nhóc Trịnh nhìn Vu Tiệp này giờ cứ ngồi ngẩn ngơ, chắc là cô đang có tâm sự rồi.

Vu Tiệp sực tỉnh, cố gắng nở một nụ cười, định dùng nó để che dấu tâm trạng rối bời của mình, đó đã là lần thứ n cô ngồi ngẩn ngơ nhìn quyển sách rồi.

“Sao thế?” Nhóc Trịnh đưa tay sờ trán cô, ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng, từ khi quay lại trường đã được mấy hôm rồi tâm trí cô cứ như đang chu du đâu đó. “Trong nhà xảy ra chuyện gì à?”.

Vu Tiệp cố gượng cười, hạ giọng nói: “Không, có lẽ gần đây mình ngủ không ngon lắm”. Trong lòng có chút lúng túng, cho dù cô không nói dối, nhưng hình như gần đây cô bị yếu thần kinh thật, lúc nào ngủ cũng nằm mơ.

Thấy bạn học xung quanh nhìn mình bằng ánh mắt hiếu kì, Vu Tiệp khẽ tránh bàn tay nhóc Trịnh, đưa mắt ra hiệu cậu đừng làm phiền người khác, đây là phòng tự học trong thư viện mà.

Ánh mắt Trịnh Phong thoáng vẻ không vui, nhưng nụ cười vẫn ảm áp, cậu khẽ sát tai cô, thì thầm: “Buổi tối mình đưa cậu đi uống canh an thần bổ não”.

Vu Tiệp không nhịn được cười “phì” một tiếng, mọi người xung quanh lại quay đầu nhìn về phía họ, cô le lưỡi về hời hợt rồi vội vàng vội đầu vào đồng sách vở.

Nhóc Trịnh thấy cô đã tươi cười trở lại thì trong lòng yên tâm hơn một chút, nhưng những nghi vấn vẫn lớn vờn trong đầu cậu, rốt cuộc thì cô phiền não vì chuyện gì? Chẳng lẽ Tấn Tuyên lại đến quấy rầy cô? Vừa nghĩ đến đó, ánh mắt cậu dần trở nên u tối, vẻ mặt cũng phức tạp khó hiểu hơn.

Buổi tối vừa về đến phòng, Châu Cẩn – bạn cùng phòng Vu Tiệp nói với cô: “Lúc này có điện thoại tìm cậu, là con trai”.

“Ai thế?” Trái tim Vu Tiệp như nhảy lên tận cổ, trái tim trở nên cuống quýt, các dây thần kinh bỗng căng ra.

“Anh ta không nói”. Châu Cẩn thấy tự nhiên Vu Tiệp cao giọng thì nhìn cô vẻ nghi hoặc, cô nàng đang đợi điện thoại ư? “Tớ bảo anh ta gọi di động cho cậu, anh ta bảo thôi”.

“Anh ấy có nói gì nữa không?” Vu Tiệp hỏi hộp kéo Châu Cẩn lại gần, lẽ nào là Tấn Tuyên, cô vừa lấy di động ra vừa đợi Châu Cẩn trả lời, di động vẫn còn pin, nếu là Tấn Tuyên thì anh đã gọi cho cô rồi, người đó có phải anh không? Bao nhiêu câu hỏi cứ bám riết lấy cô mãi không thôi.

“Không nói gì hết”. Châu Cẩn khẽ cười, vỗ nhẹ vào đầu cô, ai mà lại làm cho tiểu ni cô căng thẳng đến mức đó, người con trai trong điện thoại không giống giọng của Trịnh Phong. “Lúc này Trịnh Phong không đưa cậu về hả?”.

“Cậu ấy vừa về!”. Vu Tiệp không có được câu trả lời cô cần, bỗng thấy hụt hẫng, nhớ đặt cuốn sách vào kệ rồi cầm di động vào phòng tắm.

Liệu có phải là Tấn Tuyên không, đã bảy ngày rồi, anh không đến tìm cô! Vu Tiệp thần thờ đứng trước gương, rồi lại quay sang nhìn chiếc điện thoại di động, trong lúc tâm trí rối loạn cô đã bấm gọi số 10086, di động vẫn chưa bị cắt cước gọi mà! Khi nghe thấy tài khoản còn hơn năm mươi tệ, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi oán hờn, anh muốn gọi điện thì tại sao không gọi vào di động, biết rõ buổi tối chắc chắn cô phải đi tự học, tại sao lại gọi về kí túc, vì có gọi thì cô cũng không nghe được! Nếu giận cô thật thì vì sao lại gọi điện đến? Cái trò gì thế này? Vu Tiệp bực bội nắm chặt di động trong tay, nhìn trừng trừng gương mặt phần nộ của mình trong gương.

“Vu Tiệp, điện thoại!” Bên ngoài bỗng vọng vào tiếng Châu Cẩn.

“Xịch” Vu Tiệp mở toang cửa lao ra ngoài, vội vội nhận điện thoại từ tay Châu Cẩn, cô cố giữ cho giọng mình bình tĩnh: “Alô? Xin hỏi ai đấy?”.

“Vu Tiệp, chào bạn, tôi là Vương Phong, là thành viên của Hội sinh viên, có chuyện này muốn phiền đến bạn”. Một giọng nam hơi the thé. Hơi thở cổ kìm nén của Vu Tiệp bỗng bị giọng nói ấy châm thủng, dần dần cô lấy lại vẻ bình thản, không phải... không phải anh.

“Alô, alô, Vu Tiệp, bạn còn ở đó không?” Đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng trả lời, liền cất tiếng gọi.

“Ừ, tôi đây, bạn nói đi”. Giọng cô yếu ớt như đang bị ốm nặng, có lẽ cô bị ốm thật rồi.

“Về hoạt động tình nguyện cuối cùng ở trường mình lần trước, Hội sinh viên muốn viết một bản báo cáo, nghe Trịnh Phong nói bạn viết rất tốt, có thể phiền bạn viết hộ một bài, để đăng lên tạp san của trường được không?” Vương Phong sau khi nghe cô trả lời thì yên tâm nhờ vả.

“Ừ, được, được...” Vu Tiệp mệt mỏi nhận lời, trong đầu không còn nghe thấy những lời nào khác, đến khi trong điện thoại vọng đến tiếng cúp máy, cô mới kịp hoàn hồn lại, ngẩn ngơ gác điện thoại.

“Ai thế?” Châu Cẩn thò đầu ra khỏi giường, thấy vẻ mặt Vu Tiệp có vẻ không được vui cho lắm.

“Không biết”. Vu Tiệp thần thờ đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

“Con bé này mấy hôm nay bị làm sao thế nhỉ? Rớt mất hồn à?” Thấy thái độ của Vu Tiệp như vậy Châu Cẩn hậm hực nói, chẳng lẽ đó là di chứng khi yêu sao? Không đúng, Trịnh Phong ngày nào cũng đi đi về về cùng, phải vui mới đúng chứ, thật là kì quặc khó hiểu, nói không chừng con bé này yêu đương khác người cũng nên.

Tối hôm đó Vu Tiệp mất ngủ thật, mang đôi mắt như gấu trúc xuất hiện trước mặt Trịnh Phong, khiến cậu giật nảy mình. Trịnh Phong vội kéo cô lại gần.

“Sao thế? Vẫn ngủ không ngon à?” Sự quan tâm của cậu có mùi vị của nắng.

Vu Tiệp bắt giác muốn tìm một vòng tay để dựa dẫm, nhưng cô lại lùi bước, dời khỏi cậu: “Có lẽ mùa thu sắp đến rồi, con người cũng vì thế mà trở nên dễ dàng trở nên đa sầu đa cảm”. Cô muốn nói thế để thổi bay những phiền muộn trong lòng, ngờ đâu kết quả lại không như cô mong muốn.

“Vu Tiệp”. Nhóc Trịnh vẫn kéo cô lại gần bên mình. “Tan học xong chúng ta đi chơi đi, tôi có cách để tối nay cậu ngủ ngon”.

Vu Tiệp nhìn ánh mắt lo âu của cậu, cười an ủi: “Nhóc Trịnh đáng yêu, vất vả cho cậu quá!”. Chính cô cũng không biết tại sao gần đây tâm trạng mình lại sa sút đến thế, còn cậu thì chỉ muốn làm mọi cách để cô được vui, điều đó khiến cô rất cảm động.

“Được rồi, tan học xong ở phòng đợi tôi nhé”. Nhóc Trịnh choàng vai cô rồi hai người cùng đi đến nhà ăn.

Nhóc Trịnh đưa cô đến sân trượt băng!!!

Thấy đám trẻ ở đó rất hào hứng, Vu Tiệp không nhịn được cười, đã nhiều năm cô chưa chơi trượt băng rồi, càng không biết được rằng trong trung tâm bách hóa của phố đi bộ này cũng có một phòng trượt băng.

“Đến đây”. Nhóc Trịnh vừa thay giày xong, đứng lên đưa tay về phía cô.

“Lâu quá tôi không trượt rồi”. Vu Tiệp chau mày vẻ lo lắng, hai tay bám chặt vào lan can, không dám tiến lại phía Trịnh Phong.

“Tôi dẫn cậu”. Nhóc Trịnh trượt đến bên cạnh Vu Tiệp, nắm lấy bàn tay trái của cô và mỉm cười khuyến khích.

Vu Tiệp căng thẳng buông tay ra, hai tay chụp ngay lấy nhóc Trịnh, cơ thể lắc lư lảo đảo: “Không được, không được”.

“Yên tâm, có tôi mà, trượt đi”. Nhóc Trịnh giữ chắc lấy tay Vu Tiệp, dẫn cô từ từ trượt ra sân. “Nào, thả lỏng ra, đi bộ từng bước”. Cậu kiên nhẫn chỉ bảo từng bước một cho cô trượt.

Một lúc sau, Vu Tiệp đã tìm thấy cảm giác khi xưa, nhóc Trịnh thấy cô bắt đầu thuần thục thì đưa Vu Tiệp trượt ra giữa sân.

Xoẹt, càng trượt càng nhanh, hai người họ như thể đang bay, Vu Tiệp lúc đầu căng thẳng đến lúc này đã trở nên thoải mái hơn. Khi đã trượt thành thục cô có cảm giác như cơ thể mình đang bay lên, không khí vun vút bay qua bên tai, cơ thể như nhẹ bẫng, càng trượt càng nhanh, bước chân cũng tự nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn.

Nhóc Trịnh luôn mỉm cười dẫn cô trượt theo, thỉnh thoảng quay ngược người trở lại, nắm lấy tay cô, nụ cười rạng rỡ như trôi vào tim cô, như ánh đèn sáng rực trong đêm tối làm tiêu tan mọi nỗi buồn. Vu Tiệp cuối cùng đã reo lên vui sướng, vui quá, nhanh nữa, nhanh nữa đi.

Nhóc Trịnh thấy vẻ sung sướng của cô thì mọi nỗi lo âu đều tan biến, cô đã vui trở lại rồi.

Hai người bay lượn tự do trong sân trượt như một cặp tình nhân đang tận hưởng niềm hạnh phúc, tiếng cười vui vẻ và ánh mắt luôn chăm chú nhìn nhau khiến những người xung quanh ghen tị, rất nhiều cặp tình nhân trẻ khác cũng đòi phải giống họ, trượt thật nhanh và thật giỏi.

Sau gần một tiếng cùng nhau trượt băng vui vẻ hai người hào hứng cùng nhau rời khỏi đó.

Trịnh Phong đưa cô ra khỏi trung tâm bách hóa, ngắm nhìn gương mặt đỏ bừng của Vu Tiệp thì khẽ nở một nụ cười trong lòng: “Mệt không?”. Vu Tiệp khó khăn lắm mới hít thở bình thường trở lại được đáp: “Cũng được, lâu quá không vận động rồi”.

“Về tắm một cái, bảo đảm đêm nay ngủ sẽ ngon”. Nhóc Trịnh đưa tay vén phần tóc mái bết dính mồ hôi cho cô, vẻ mặt xót xa, cậu vẫn thích một Vu Tiệp nhưng tràn đầy sức sống trước kia, gần đây cô rất giống một con búp bê robot bị hỏng, thỉnh thoảng lại ngừng hoạt động vô duyên vô cớ, cậu không thích thấy cô như vậy.

Vu Tiệp cười, gạt đầu cảm kích: “Cám ơn, hôm nay tôi rất vui!”. Tâm trạng cô trong buổi tối hôm nay đúng là vui nhất trong mấy hôm gần đây. Nhóc Trịnh đối với Vu Tiệp rất ân cần khiến cô không biết nói gì hơn.

“Cậu vui, nên tôi vui”. Giai điệu quen thuộc trong một bài hát nào đó bật ra khỏi miệng cậu, nhưng lại nghe rất hay, nhóc Trịnh đáng yêu, đúng là làm cho ai ai cũng yêu mến.

Nhóc Trịnh vui vẻ dẫn Vu Tiệp sang đường để bắt xe buýt về trường.

“Tít tít”. Âm báo quen thuộc của tín nhắn vang lên, nhóc Trịnh cảm thấy bàn tay nhỏ bé bên cạnh mình đang run rẩy, cậu quay sang nhìn Vu Tiệp, gương mặt cô không chút biểu cảm, vẫn nhìn thẳng về phía trước với vẻ mặt thản nhiên, chăm chú nhìn dòng xe đang lướt nhanh hai bên đường. Nhóc Trịnh cúi xuống nhìn hai bàn tay đang đan lấy nhau, thấy lòng mình đang có sự thay đổi, nhưng lại không lên tiếng sợ rằng khoảnh khắc này sẽ tan biến.

Vu Tiệp đứng chờ ở trạm xe buýt, có vẻ như lúc này cô đã quá vui, nên bây giờ bỗng trở nên lặng lẽ, giống như một đóa quỳnh nở muộn trong đêm, lặng lẽ nở ra những đóa hoa thơm ngát.

“Cậu có tin nhắn”. Nhóc Trịnh không kiềm chế được, đành lên tiếng nhắc nhở.

“Tin nhắn rác, gần đây toàn bị thế, phiền phức”. Vu Tiệp cười thờ ơ, vẫn không định mở di động ra xem.

“Cậu có thể gọi 10086 để báo mà”. Nhóc Trịnh nắm bàn tay lạnh giá kia, đêm nay có gió, xem ra mùa thu sắp đến rồi.

“Mặc kệ nó là được rồi, tôi không muốn phiền phức đến thế”. Vu Tiệp bỗng đưa tay chỉ Trịnh Phong, xe đến rồi.

Hai người lần lượt lên xe, Trịnh Phong đứng ở đầu xe bỏ tiền xu vào, còn Vu Tiệp đi xuống dưới tìm ghế ngồi. Trịnh Phong tìm mãi không thấy có đồng tiền lẻ nào trong túi, nên đành đứng ở gần cửa xe, chờ những hành khách kế tiếp lên để đổi.

Sau khi đổi tiền xong Trịnh Phong đi tiến xuống phía dưới, liếc thấy Vu Tiệp nhanh chóng nhét di động vào túi quần jeans, cậu thoáng ngáp ngừng, mỉm cười tiến đến, ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh cô.

Vu Tiệp cười khẽ với cậu, ánh mắt lại tràn ngập tâm sự, không phải tin nhắn cô đang đợi.

Nhóc Trịnh nắm lấy tay cô, khẽ đặt lên đùi mình: “Một rồi, ngủ một chút đi, đến trường tôi sẽ gọi”. Tay kia khẽ kéo đầu cô tựa lên vai mình.

Vu Tiệp ngoan ngoãn dựa vào vai cậu, nhắm mắt lại, mọi xúc cảm trên gương mặt đều tan biến, cô không thể mỉm cười thêm được nữa.

Nhóc Trịnh cảm thấy cơ thể cô đang dần thoải mái hơn, nhưng trong lòng cậu lúc này lại như có tảng đá nghìn cân đè nặng, cô đang đợi điện thoại của ai đó! Cô đang phiền muộn vì ai đó! Ngoài người đó thì còn có thể là ai khác? Một câu hỏi vốn đã có đáp án, nhưng lại khiến cho tâm trạng vui vẻ của cậu phủ một lớp buồn phiền.

Hai người, hai tâm trạng, dựa vào nhau trong chuyến xe buýt ấy, đêm đầu thu sao khung cảnh bỗng trở nên mù mịt đến thế!

Chương 37: Ai đang hành hạ trái tim ai

Tuần này Vu Tiệp bỗng trở nên bận rộn, chỉ cần là phong trào của lớp thì cô đều đăng kí tham gia, thời gian biểu của cô chật kín ngay cả thời gian dư thừa cũng không có, đến nhóc Trịnh cũng bắt đầu than thở sao cô lại bận rộn đến thế.

Vu Tiệp an ủi cậu qua điện thoại.

“Phong trào của lớp tôi chưa bao giờ tham gia, thầy chủ nhiệm đã nhắc nhở mấy lần rồi, mình cũng phải có một vài biểu hiện trước khi tốt nghiệp chứ”. Tưởng tượng ra vẻ nhăn nhó trên khuôn mặt nhóc Trịnh, cô thấy mình có phần không nhẫn tâm.

“Cuối tuần trước cậu chưa về nhà, cuối tuần này cậu có về không?”.

“Tối thứ Tư tôi phải về một chuyến”, Vu Tiệp khẽ đáp lại.

“Nhà có chuyện gì à?”. Thứ Tư, không phải cuối tuần, vậy về làm gì nhỉ. “Có cần tôi đưa cậu về không?”.

“Không cần đâu, buổi chiều tôi có tiết thực hành, nên sẽ tan học sớm”. Cô cười, từ chối khéo léo.

“Ừ, vậy cuối tuần tôi lại đưa cậu về”. Cậu thích cảm giác cô khẽ vịn vào eo mình, như thể đang dựa dẫm vào cậu vậy. Vì vậy Trịnh Phong rất thích dùng xe đạp leo núi đưa Vu Tiệp về nhà.

“Ừ”. Vu Tiệp nói xong rồi cúp máy.

Cô mở điện thoại nhìn bảng lịch trên đó, ngày quen thuộc sắp đến rồi.

Chiều thứ Tư, vừa tan học là cô về nhà ngay.

Bố mẹ đều chưa đi làm về, Vu Tiệp vào nhà tắm gội, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Cô ngồi trong phòng khách đợi, tiếng đồng hồ tích tắc, vang vọng bên tai nghe đến phát phiền.

Cuối cùng mọi người đã về, ông Vu thấy Vu Tiệp đang ngồi trong nhà thì gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên: “Ừa, hôm nay không đi học à? Sao con lại về thế?”.

“Buổi chiều con có tiết thực hành, nên về lấy đồ đạc”. Vu Tiệp trả lời bố.

Ông Vu không nói gì, bà Vu thay giày rồi hỏi con gái với vẻ quan tâm: “Muốn ăn gì không? Mẹ ra ngoài mua?”.

“Cái gì cũng được ạ”. Khuôn mặt Vu Tiệp lộ rõ vẻ thất vọng, sao vậy, hôm nay vẫn ăn cơm ở nhà ư? Chẳng lẽ cả nhà không ai nhớ? Đến bên nhà họ Tấn cũng không có động tĩnh gì sao? Vu Tiệp ủ rũ đặt chiếc điều khiển ti vi xuống, chui vào phòng mình.

Hôm nay là sinh nhật Tấn Tuyên, tại sao mọi người đều không có phản ứng gì, không nên như vậy, năm nào vào ngày này, nhà họ Tấn cũng mời gia đình cô đến dùng cơm, đó là thói quen không đổi suốt bao năm nay. Chẳng lẽ mọi người đều không nhớ, giống như họ đã luôn bỏ qua sinh nhật của cô, lẽ nào sinh nhật của Tấn Tuyên cũng trở nên bình thường rồi sao?

Bên ngoài vắng vắng giọng nói của Vu Lâm, vừa vào nhà, cô đã hét toáng lên: “Bố mẹ, dì Châu vừa gọi cho con, tối nay họ mời nhà mình sang đó ăn cơm, hôm nay là sinh nhật của Tấn Tuyên”.

“Ôi cha, xem này, mẹ lú lẫn mất rồi, quên cả sinh nhật nó, Tú Liên này cũng thật là, sao không nhắc tôi chứ”. Giọng bà Vu vang lên ngay sau đó.

Tim Vu Tiệp thất vào rồi lại thả ra nhẹ nhõm, như thể cô đang chơi tàu lượn siêu tốc vậy, thì ra vẫn có người nhớ, cô bỗng thấy tâm trạng mình vui hẳn lên.

“Tiểu Tiệp, ra đây, đến nhà Tấn Tuyên”. Mẹ cô gõ cửa.

“Vâng!” Vu Tiệp đáp lại rồi nhanh chóng nhảy xuống giường, cố kiềm chế con tim đang đập loạn nhịp của mình, chậm chậm mở cửa bước ra, chỉ là đến nhà họ Tấn thôi mà, cần gì phải vui sướng như thế. Đương nhiên, được gặp dì Châu là cô đã thấy vui rồi, được ăn những món dì làm, và cả chú Tấn, lâu quá rồi không chơi cờ với chú rồi, Vu Tiệp tự tìm ra cho mình đủ thứ lí do khiến cô thấy vui sướng khi đến nhà họ Tấn để biện hộ cho tâm trạng của mình, phải, đã lâu quá rồi cô không đến đó.

Con mèo hoang nhỏ bé đáng yêu này, lại rất vui lòng tự mình nhảy vào hang sói! Hết thuốc chữa rồi, hết thuốc chữa rồi!

Đến nhà họ Tấn, Vu Tiệp không dám nhìn lung tung, nhưng cô không hiểu tại sao tim mình lại có cảm giác co thắt dữ dội, sau khi chào dì Châu và chú Tấn xong, cô ngồi ngay ngắn trong phòng khách chờ đợi. Vẫn không thấy bóng dáng Tấn Tuyên đâu, cửa phòng anh cũng khép chặt. Tấn Tuyên vẫn chưa về? Đã hơn sáu giờ rồi, lẽ nào lại tặng ca? Hôm nay là sinh nhật anh ta mà, vẫn bận thế ư? Vu Tiệp ngồi nhấp nhồm không yên.

“Tấn Tuyên vẫn chưa về ă?”. Vu Lâm kéo dì Châu ra hỏi, tim Vu Tiệp cũng thấp thỏm theo bóng hai người.

Dì Châu chưa kịp đáp thì cửa phòng Tấn Tuyên đã mở toang, tim Vu Tiệp hẫng đi một nhịp, hô hấp trở nên khó khăn, bóng dáng cao gầy của anh hiện ra ở ngưỡng cửa, Vu Tiệp khẽ nuốt nước bọt, mọi căng thẳng đều tràn hết vào lồng ngực, tiến vào trái tim, trong chớp mắt cô đỡ ra mất ba giây rồi cố gắng nhìn vào màn hình ti vi.

“Về rồi, lúc này đang ở trong phòng làm việc”. Tấn Tuyên cười khê, trả lời Vu Lâm, lên tiếng chào hỏi ông bà Vu, phớt lờ Vu Tiệp đang lặng lẽ ngồi trên salon, khiến trái tim cô lại tiếp tục hẫng đi một nhịp.

“Em bảo rồi mà, thấy anh rời công ti sớm lắm, Lâm Ngữ Âm còn gào lên nói không tìm thấy anh”. Vu Lâm ôm vai anh, chọc ghẹo.

Tấn Tuyên gõ nhẹ vào đầu cô, kè sát tai cô thì thầm nói nhỏ điều gì đó, Vu Lâm đỏ mặt đẩy đẩy vai anh, lên tiếng uy hiếp: “Không được nói bậy”.

Vu Tiệp đan các ngón tay vào nhau, lặng lẽ ngồi trên salon, không nhúc nhích, đồng tử mắt cũng không hề chuyển động, nhưng những tiếng thì thầm đùa nghịch của hai người bọn họ như gai đâm vào tim cô, đau nhói, họ có bí mật!

“Ăn cơm thôi!”. Di Châu gọi với ra từ phòng ăn.

Vu Tiệp đứng lên đi vào, đụng phải Tấn Tuyên từ phòng vệ sinh đi ra, cô bỗng thấy căng thẳng, vờ ra vẻ trấn tĩnh, Tấn Tuyên hơi gật gật đầu rồi để cô đi qua, không nói gì, không đụng vào cô, không gì cả.

Cả bữa cơm mọi người đều nói chuyện rất vui vẻ, hai nhà lâu không gặp nhau nên có rất nhiều chuyện muốn nói.

Nhưng người ăn không ngon miệng nhất lại là Vu Tiệp, cô lặng lẽ thưởng thức tài nghệ nấu nướng của di Châu, thỉnh thoảng lại mỉm cười và trả lời khi có những câu hỏi về mình, ánh mắt luôn nhìn thẳng vào món cá chua ngọt trước mặt.

Nhưng kì lạ hơn là Tấn Tuyên, hôm nay anh là người đặc biệt nhất, mọi người đều xoay quanh anh trò chuyện, nhưng Tấn Tuyên lại rất ít lời, chỉ mỉm cười tham gia vào đề tài của mọi người, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu hóm hỉnh, thái độ của anh hôm nay bỗng khiến mọi người thấy không mấy thích ứng, Tấn Tuyên hôm nay rất chững chạc.

“Tôi nói thật đấy, Tấn Tuyên như thế này làm tôi rất lo”, di Châu bỗng than vãn, “Khi nào thì nó mới chịu có bạn gái thực sự đây?”.

Tay Vu Tiệp khẽ run, ngay cả đũa cũng không cầm chặt, món cá lại rơi vào đĩa, cô vội vàng gấp nó lên.

Tấn Tuyên ngược lên, liếc Vu Tiệp một cái thật nhanh, không nói gì.

“Tiền lập nghiệp, hậu thành gia, con trai bây giờ đều phải có chí lớn cả”, ông Vu lên tiếng.

“Lập nghiệp cái gì chứ, tôi chỉ mong nó thường xuyên về nhà ăn cơm, kết hôn sớm, tôi muốn có cháu bé lắm rồi”. Di Châu khẽ thở dài nói tiếp: “Nhà bác Tôn đối diện lại có thêm một cô cháu gái, thật ngưỡng mộ”.

“Tú Liên, cậu thích con gái đến thế sao, không có con gái nên muốn có cháu gái à?”, bà Vu khẽ vỗ tay bạn mình, cười nói.

“Haizzz, tôi chỉ thích hai cô con gái nhà các cậu, Tấn Tuyên nếu có bản lĩnh cưới một đứa về thì tôi chả phải lo gì nữa”, di Châu cười, nắm tay bà Vu.

Mọi người đều ngẩn người rồi cùng cười phá lên, Vu Lâm càng hét lớn: “Ôi trời, trước kia còn nói hai đứa vẫn bé chưa cho đính hôn với nhau, bây giờ lớn rồi mẹ con lại bảo không tính nữa”.

Vu Tiệp vẫn trầm mặc như thể người vô hình, còn Tấn Tuyên chỉ nở một nụ cười bí ẩn, khẽ nhấp một ngụm rượu vang, ánh mắt lên lút xuyên qua chiếc li nhìn về phía đối diện, lấp lánh nụ cười.

“Vậy gả Vu Lâm sang đây là được”, di Châu tiếp lời.

Vu Lâm lại cau mày: “Tấn Tuyên có thèm để ý đến con dâu, đã có thiên kim tiểu thư để mắt đến anh ấy rồi”, câu nói ấy lại làm dấy lên một làn sóng mới.

“Thiên kim tiểu thư nào?”. Bố mẹ anh và bố mẹ cô đều rất quan tâm đến vấn đề này.

“Tiểu Lâm”. Tấn Tuyên mỉm cười, thị uy Vu Lâm bằng ánh mắt.

Vu Tiệp thấy lòng mình nặng nề, quả nhiên là bí mật đã được công khai, anh chỉ giấu người nhà thôi. Cô cố nuốt một thìa cơm, sao khô quá, lại còn đắng nữa, gạo gì mà khó nuốt thế này, Vu Tiệp cố nhai thật kĩ rồi nuốt xuống, nhưng vẫn rất khó nhọc, khó đến nỗi nước mắt cô muốn trào ra.

“Lâm Ngữ Âm, thiên kim tiểu thư của sếp công ty con”. Vu Lâm bất chấp vẻ dọa dẫm của Tấn Tuyên, vẫn hồn nhiên trả lời.

“A! Ô!”. Người lớn đã bắt đầu hiểu ra vấn đề.

“Nghe nói Tiểu Chung phòng kế hoạch cũng rất tốt, lại chăm sóc đặc biệt đến Vu Lâm”. Tấn Tuyên cười khẽ rồi lắc đầu, nhấp thêm một ngụm rượu.

“Tiểu Chung nào?”. Ông bà Vu lập tức căng thẳng: “Tiểu Lâm yêu rồi à?”.

“Tấn Tuyên”. Vu Lâm cuống lên, trừng mắt nhìn anh, nhưng Tấn Tuyên chỉ cười mà không đáp, ánh mắt lại nhìn Tiểu Tiệp với vẻ mặt kì quặc, khẽ chớp chớp mắt, nụ cười càng hiện rõ trên môi anh.

“Nhà chúng tôi ấy à, cũng chẳng trèo cao đến thiên kim tiểu thư gì đó đâu, ngoan ngoãn như Tiểu Tiệp đây là tôi thích rồi”. Dì Châu bỗng thốt ra một câu, đẩy hết mọi chuyện về phía Vu Tiệp.

Vu Tiệp ngẩn người, ngược lên, nhìn hai bên cha mẹ đều có vẻ mặt rất khác nhau, rồi lại nhìn nét thờ ơ của Vu Lâm, cuối cùng là Tấn Tuyên, cô hơi run, ánh mắt anh không còn vẻ thoải mái như trước, mà bỗng trở nên rất sâu lắng, gương mặt không chút biểu cảm, khiến người ta không tài nào đoán ra những suy nghĩ trong đầu anh lúc này.

“Mẹ, mẹ lo nhiều quá rồi. Không chừng Tiểu Tiệp cũng yêu rồi”. Tấn Tuyên nhướn môi, mỉm cười với cô.

Tim cô bỗng nhiên thất lại, cô nghiêng chặt răng, cố gắng nặn ra một nụ cười, khẽ lắc đầu.

Dì Châu và bà Vu lại căng thẳng: “Tiểu Tiệp, con cũng yêu rồi à?”.

Bà Vu nói: “Có phải cậu bé lần trước đưa con về?”.

Vu Tiệp khẽ lắc đầu, hạ giọng nói: “Không ạ”. Cô không yêu đương gì hết, không hề, biết chưa? Vu Tiệp không biết câu trả lời đó là cho ai nghe, nhưng cô phải nói, chỉ ít trái tim cô bảo phải nói thế.

“Thật không?”. Bà Vu vẫn không yên tâm, Tiểu Tiệp lại khẳng định lần nữa: “Mẹ, con không yêu đương gì mà”. Yêu thì có gì hay ho chứ, đau khổ, khó chịu, nếu có thể thì cô chẳng thèm đếm xỉa đến thứ quỷ quái đó, Vu Tiệp ai oán nghĩ trong lòng.

Tiểu Lâm khẽ hừ một tiếng, trao đổi ánh mắt kì quái với Tấn Tuyên. Cô không tin Trịnh Phong chỉ là bạn học với Vu Tiệp, đúng chứ, thấy ánh mắt tán đồng của Tấn Tuyên, Tiểu Lâm khẽ cười.

Vu Tiệp không muốn nói gì nữa, cô cảm thấy con tim đã mệt mỏi, nhưng miệng vẫn cố nhai cơm thật nhanh, bữa cơm này cô không nuốt nổi, ăn nhanh nhanh rồi về nhà!

Đề tài đó cuối cùng cũng khép lại, mọi người lại nói về những chuyện khác.

Kết thúc bữa cơm, một chiếc bánh kem trang trí đẹp mắt được mang lên, mọi người đều vui vẻ nhìn Tấn Tuyên ước nguyện, cắt bánh kem để chia sẻ những điều ngọt ngào.

Bữa ăn kết thúc, người lớn để bọn trẻ ngồi chơi với nhau, các bà thì bận rộn lo dọn dẹp bãi chiến trường, còn các ông thì uống trà trò chuyện trong phòng khách.

Vu Lâm kéo Tấn Tuyên chui vào phòng anh, chỉ còn một mình Vu Tiệp lặng lẽ đến ban công tận hưởng cảnh đêm, không ai làm phiền ai.

Ngồi nói chuyện được một lúc thì ông Vu giục hai chị em ra về, bốn người nhà họ Vu chào tạm biệt rồi ra về.

Vu Tiệp im lặng ra cửa, phía sau lưng vẫn nghe thấy tiếng Vu Lâm đang thì thầm uy hiếp Tấn Tuyên: “Anh mà còn nói bậy nữa thì cẩn thận em mách chuyện anh và đại tiểu thư đó”.

Tấn Tuyên chỉ cười: “Em nghĩ anh có sợ không?”.

Phải, đã là sự thực rồi thì còn sợ gì Vu Lâm thêm mắm dặm muối. Vu Tiệp hít một hơi thật sâu rồi tiến đến thang máy, ấn nút, không hề quay đầu nhìn lại.

Cả nhà họ chào tạm biệt nhà họ Tấn rồi vào cùng đi vào trong đó.

Vu Tiệp mệt mỏi dựa vào vách thang máy, cảm thấy dạ dày hơi khó chịu, bụng cũng hơi đau, bữa cơm này ăn thật là khó nhọc.

Ông Vu bỗng cất tiếng hỏi: “Hai đứa đều yêu đương rồi à?”.

“Không ạ”. Vu Lâm và Vu Tiệp đồng thanh, cho dù chuyện này là có thật thì bây giờ cũng không phải là lúc để họ thừa nhận, Vu Lâm và Vu Tiệp nhìn nhau, nhưng Vu Tiệp lại không muốn quan tâm đến những ám hiệu trong mắt của Vu Lâm.

“Muốn yêu thì cũng phải thận trọng, Tiểu Tiệp còn nhỏ, tốt nghiệp rồi hẵng tính”, ông Vu quay đi.

“Tít tít...” Di động của Vu Tiệp báo có tin nhắn, bố mẹ cô nhìn nhau, không nói gì.

Vu Tiệp lấy di động ra nhìn, tay cô bắt giắc run lên, Tấn Tuyên!

“Đợi anh ở công viên!”.

19. Chương 38 - 39

Chương 38: Nụ hôn nhẹ nhàng

Vu Tiệp vội vàng xóa ngay tin nhắn, Vu Lâm chồm đến nhưng chỉ thấy dấu hiệu thông báo đang xóa, cô nằng nặc cười rồi xoay lưng đi.

Vu Tiệp hồi hộp đứng sau lưng bố mẹ, tay nắm chặt chiếc điện thoại trong túi, trong đầu xuất hiện tất cả khả năng có thể xảy ra, rốt cuộc anh muốn thế nào? Cả buổi tối phớt lờ cô, bây giờ lại nhắn cho cô một cái tin như vậy, đi hay không đi đây? Những suy nghĩ trong đầu cô cứ đan xen đấu tranh lẫn nhau, đầu óc rối bời.

Vu Tiệp theo bố mẹ ra khỏi thang máy, rồi dần dần đi chậm lại phía sau, Vu Lâm quay lại nhìn cô, rồi bước nhanh đến, ôm cánh tay bố làm nũng.

Ra khỏi cổng, Vu Tiệp dừng lại, nói khẽ: “Mẹ, con đến Watson mua ít đồ, mọi người cứ về trước đi”.

Bà Vu thoáng chút ngập ngừng rồi gật đầu, nhưng ông Vu lại chau mày: “Muộn thế này rồi, về nhà mua không được à?”.

“Chỉ có Watson mới bán”. Vu Tiệp đáp nhỏ, Vu Lâm đứng cạnh nhìn cô rồi cười trộm.

“Về sớm, con gái không nên đi lung tung ngoài đường vào buổi tối”. Ông Vu cuối cùng cũng đồng ý.

“Vâng!”. Vu Tiệp ngoan ngoãn trả lời.

Vu Tiệp đi theo hướng ngược lại, vào Watson dạo một vòng, rồi mới chậm rãi tiến về phía công viên.

Cô đến ngồi ở băng ghế dài quen thuộc, hồi tưởng lại cảnh lần trước Tấn Tuyên đã nôn mửa ở đây, tim thất lại, cô đang nói dối gia đình vì anh, cô bị làm sao thế này? Càng nghĩ càng thấy lạ, cả buổi tối anh đều tỏ ra hờ hững, bây giờ nghĩ lại cô muốn phát điên, tại sao cô phải nghe lời anh chứ? Suy nghĩ một hồi lâu, bắt đầu thấy bức bối, cô quyết định đứng lên ra về.

“Mới đợi một chút đã muốn đi?”. Giọng Tấn Tuyên vang lên như hồn ma khiến cô giật bản mình, Tấn Tuyên đang đứng ngay trước mặt cô.

Nhìn nụ cười đắc ý trên gương mặt anh, Vu Tiệp nổi cáu, cứ sung sướng đi, anh đang mong tôi chủ động đầu hàng chứ gì? Mặt cô đành lại: “Có gì thì nói đi”.

Mắt Tấn Tuyên nheo lại, bước đến kéo cô ngồi xuống ghế.

“Nhớ anh à?”. Tấn Tuyên nhìn cô, nụ cười trên môi rất tươi.

“Không”. Vu Tiệp né tránh, nhìn chằm chằm xuống đất, bàn chân cô dường như đang cứng đờ.

“Mèo hoang nhỏ dạo này nói dối tiến bộ quá, mắt không chớp nữa”. Tấn Tuyên xích lại gần, cúi xuống nhìn cô.

“Không có gì thì tôi đi đây”. Nếu anh muốn tiếp tục đùa cợt thì hà tất cô phải ở đây chịu đựng tất cả những điều đó làm gì, Vu Tiệp tức tối đứng dậy, định bỏ về.

“Quay lại”. Tấn Tuyên vòng tay quanh eo, kéo cô ngồi xuống cạnh mình.

Vu Tiệp định nổi giận thì ngón tay anh đã đặt lên môi cô, ngăn không cho cô lên tiếng, môi anh nhướn lên, lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ từ trong túi: “Anh có quà tặng em”.

Vu Tiệp trợn tròn mắt, hôm nay chẳng phải sinh nhật anh sao? Tại sao lại tặng quà cho cô.

“Quà sinh nhật của em, vẫn chưa có cơ hội tặng”. Tấn Tuyên đưa chiếc hộp cho cô, ánh mắt lấp lánh nụ cười, cử chỉ rất hòa nhã.

Vu Tiệp giật mình nhận lấy, ngước lên nhìn anh, anh vẫn mỉm cười, ra hiệu cô mở quà.

Cô nhẹ nhàng mở chiếc hộp, rồi bỗng sững người, đầu...đầu óc trở nên trống rỗng, anh... sao lại biết? Cô ngạc nhiên đến đờ đẫn không nói nổi câu nào.

Trong chiếc hộp nhưng là một sợi dây chuyền pha lê Swarovski, mặt dây chuyền là một con gấu nhỏ rất đáng yêu, đó là mẫu mới ra năm nay của Swarovski. Chú gấu pha lê lấp lánh trên sợi dây chuyền óng ánh, vừa tinh xảo vừa xinh xắn khiến cô choáng váng, anh biết cô thích cái này ư?

Vu Tiệp kinh ngạc nhìn Tấn Tuyên, gương mặt đầy vẻ thắc mắc, cô cũng chỉ vô tình nhìn thấy nó trên tờ tạp chí, vừa nhìn thấy chú gấu nhỏ đáng yêu này cô đã rất thích, thuận miệng nói muốn có một sợi dây chuyền như vậy. Cô chưa hề nói chuyện này với anh, nhưng sao anh lại biết.

“Vu Lâm nói?”.

“Cô ấy muốn có một sợi dây chuyền có hình búp bê, nhưng anh bảo đợi sinh nhật năm sau”. Tấn Tuyên hài lòng nhìn vẻ ngạc nhiên của cô, anh biết nhất định cô sẽ thích.

“Tôi... có thể tự mua”. giọng cô run rẩy như không ra tiếng, cô thực sự không ngờ rằng anh đã ghi nhớ điều đó.

“Anh mua lúc đi công tác, định tặng em vào đúng ngày sinh nhật, ai ngờ...” Tấn Tuyên cười đau khổ, nhớ đến cảnh tượng đêm ấy, không chỉ chưa tặng được quà cho cô, mà còn chọc cô tức điên lên.

“Cảm ơn”. Vu Tiệp cũng ngay lập tức nhớ đến đêm hôm đó, nhớ đến gương mặt sưng vù của Trịnh Phong, nhớ đến vết răng của cô trên tay anh. Vu Tiệp nhìn xuống cánh tay Tấn Tuyên, quả nhiên bây giờ anh vẫn còn mặc áo dài tay. “Vết thương... lành chưa?”.

Tấn Tuyên nhướn môi, rồi khoát tay: “Chuyện nhỏ”. Cô đóng chiếc hộp lại rồi đặt trên ghế, cẩn thận nhắc tay anh, xắn tay áo rồi kiểm tra vết thương, hai vết răng vẫn in đậm trên cánh tay anh, tim cô thất lại, vết thương đã khép miệng nhưng vẫn còn đỏ như nhắc đến sự tàn nhẫn của cô, sao lúc đó cô lại có thể hành động như thế ư nhỉ, Vu Tiệp bỗng thấy hổ thẹn, Tấn Tuyên là đồ ngốc ai bảo anh cứ chọc người ta khiến cô phải nổi điên lên.

Tấn Tuyên ngẩng đôi mắt đầy vẻ lo âu của cô, sự hối hận phủ kín gương mặt cô, thật là đáng yêu, lúc thương xót ai thì mặt nhăn như sắp khóc đến nơi ấy, nhưng anh lại cứ thích cô như thế.

“Khỏi nhanh thôi mà.” Tấn Tuyên rút tay lại, chậm rãi kéo tay áo xuống, “Răng của mèo con càng lúc càng sắc”. Vết mặt bốn cột thường ngày lại xuất hiện trên gương mặt anh.

Lúc nào cũng bốn cột, tỉnh thoảng lại cứng đầu đến phát sợ, rốt cuộc đâu mới là con người anh, tại sao anh lại ko thể nghiêm túc hơn, nghĩ đến đó Vu Tiệp lại thấy lòng mình nặng nề.

“Anh đeo giúp em”. Tấn Tuyên cúi người lấy chiếc hộp lên sự gần gũi thân mật đó khiến cô rối bời, kháng cự lại 1 cách yếu ớt, cố gắng ko để mình tỏ ra lúng túng.

Tấn Tuyên mở chiếc hộp lấy sợi dây chuyền ra, con gấu nhỏ lấp lánh trong bóng tối, đáng yêu cô cùng, anh giữ vai cô, xoay lưng quay về phía mình, khi mặt dây chuyền mát lạnh chạm vào ngực Vu Tiệp run lên tay khẽ co lại cố gắng kìm nén sự xúc động trong lòng.

Anh cẩn thận cài khóa lại, kéo những sợi tóc mềm mại của cô ra khỏi sợi dây chuyền, cảm giác mát lạnh từ mái tóc trượt qua vai và cổ khiến cô có cảm giác ngứa ngứa, tê tê, Vu Tiệp khẽ rút cổ lại chồm về phía trước, cố thuyết phục mình rằng đều do tay anh quá lạnh nên mình mới có cảm giác như vậy.

“Thích không?” hơi thở ấm nóng của anh bỗng vờn bên tai cô, vùng da nhạy cảm đỏ hồng lên, cô gật đầu 1 cách khó nhọc, mượn cớ để cách xa anh 1 chút. “Vậy quà của anh đâu?” trong bóng đêm giọng anh khàn khàn nghe rất quyến rũ.

“Tôi...tặng rồi”. Vu Tiệp cố giữ cho hơi thở mình trở nên bình thường, chẳng lẽ anh ko thấy quà cô tặng hay sao?

“Cái anh cần ko phải là cái đó” Tấn Tuyên khẽ vén mái tóc sau tai cô hơi thở ấm nóng vờn theo từng cử chỉ của anh.

Vu Tiệp bắt đầu thấy mất tự nhiên, thẳng lưng đứng dậy quay lưng đứng dậy, đôi chân lại đang run lên, 1 nỗi sợ hãi kì lạ bỗng ập đến. “Vậy tôi...lần sau sẽ đổi”.

Vu Tiệp ko nhìn thấy nụ cười trên gương mặt Tấn Tuyên, anh nheo mắt, mèo hoang nhỏ lại muốn tháo chạy rồi. Tấn Tuyên cũng đứng dậy, tay phải choàng qua eo, rồi tựa đầu vào vai cô, thì thầm “ Anh cần ngay bây giờ”.

Giọng nói mềm mại, lười nhác đầy áp mùi vị mờ ám khiến Vu Tiệp run rẩy, đầu óc cũng trở nên tê dại, anh... anh muốn gì?

“Một...nụ hôn!” sự kéo dài của âm tiết cuối cùng như đang kéo dài trái tim cổ ra, vốn nó đang lơ lửng giữa ko trung, Vu Tiệp hoảng hốt định bỏ chạy, 1 hồi chuông cảnh báo trong đầu cô réo vang, nguy hiểm, nguy hiểm cực độ, nhưng ý đồ của cô đã bị bàn tay choàng quanh eo khống chế, anh khoá chặt mọi đường thoát của cô.

Cô yếu ớt lắc đầu, ko được, ko thể, lý trí của cô đang liên tục nhắc nhở, đây nhất định lại là 1 cái bẫy của anh, anh cũng đối xử với những cô gái khác như thế sao? Cuối cùng cô đã hiểu, khi 1 người đàn ông như anh quyến rũ bằng ngữ điệu gợi cảm và đùa cợt như vậy dù bạn bình tĩnh thế nào thì 2 chân cũng sẽ mềm nhũn, cơ thể yếu ớt, đầu óc căng thẳng, mà cô lúc này lại đang có tất cả những triệu chứng đó, chỉ còn lại 1 chút phản kháng cuối cùng đang vật vã gào thét trong lòng.

“Tiểu Tiệp” Tấn Tuyên nhẹ nhàng quay người cô đang cứng đờ về phía mình, cúi đầu áp mặt vào cô: “Hôm nay là sinh nhật anh”.

Vu Tiệp cuối gằm đầu, ko thể, nỗi sợ hãi trong cô càng lúc càng tăng cao như muốn bốc lên tới tận đỉnh đầu, cô ko muốn anh nói với mình như thế, nhưng câu nói ấy khiến cô thấy gai gai, một cảm giác thật khó chịu.

“Em cần anh bị thương, ko bồi thường à?” Giọng nói ngọt ngào hạ xuống, ko giấu nổi sự thất vọng.

Vu Tiệp bỗng trở nên mềm lòng, sự hổ thẹn vì hành động của mình ngày hôm đó đã thắng, cô từ từ ngược lên nhìn gương mặt đau buồn của Tấn Tuyên. do dự, anh thất vọng thật ư?

“Chỉ 1 nụ hôn nhẹ thôi nhé?” tiếng nói nhỏ nhẹ của cô trong bóng tối yên tĩnh tựa như những đợt sấm rền vang trên bầu trời.

Tấn Tuyên mở to đôi mắt vô tội rồi gật đầu, sau đó đứng thẳng người, nhắm mắt lại và chờ đợi.

Vu Tiệp nhìn gương mặt ngoan ngoãn của anh, ánh mắt lướt qua đôi môi quyến rũ ấy suy nghĩ của cô lúc này rất phức tạp, chỉ 1 nụ hôn, hôm nay là sinh nhật anh, cô có quyền chủ động, chỉ nhẹ nhàng thôi, chắc là...ko sao đâu.

Hai tay cô đặt lên vai anh, khẽ nhón chân, áp mặt mình lại gần anh, rồi đặt 1 nụ hôn nhẹ lên môi, cô nhanh chóng bước lùi lại “Sinh nhật vui vẻ”, tiếng nói nhỏ nhẹ thoáng trong đó chút vui mừng.

Tấn Tuyên dần dần mở mắt, nụ cười trên khóe môi rất tươi, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, niềm vui trong lòng như sắp bay lên tận trời, nhưng gương mặt vẫn tỏ vẻ bình thường.

“Anh đã phá hỏng sinh nhật của em, xin lỗi”. Ánh mắt anh hiếm khi chân thành như thế. Thấy anh chủ động xin lỗi, Vu Tiệp thấy lòng mình thật ấm áp, Tấn Tuyên cũng ko đến nỗi ngang ngược, chỉ cần sau này anh ko có những hành động lỗ mãng là được

“Cho nên anh cũng muốn bồi thường”. Tấn Tuyên kéo Vu Tiệp vào lòng anh ánh mắt anh nhìn cô rất đắm đuối, trong phút chốc 2 gương mặt kề sát lại, Vu Tiệp hoảng hốt, tay bắt giắc tì lên ngực anh, nhưng anh lại dùng bàn tay kia nắm tay cô, kéo xuống bên hông, môi khẽ đặt lên môi cô, rất dịu dàng, Vu Tiệp bỗng đứng thấy hụt hơi, lồng ngực co thắt lại, quên mất phải phản kháng anh như thế nào.

Tấn Tuyên dừng lại vài giây, rời khỏi môi cô, lẳng lẽ ngắm đôi mắt đang nhắm chặt của cô, mi mắt hơi động đậy, hàng mi dầu run run, mào hoang nhỏ đáng yêu, có biết anh nhớ em đến nhường nào ko?

Anh lại hôn lên môi cô rất dịu dàng, nồng ấm. Cô đón nhận anh từng chút 1, anh kiên nhẫn lướt qua đôi môi mềm mại như kẹo bông của cô, kéo tay cô đặt lên cổ mình, bàn tay đặt ở eo cô xiết chặt lại, anh muốn bày tỏ nỗi nhớ nhưng đã kiềm nén suốt 12 ngày qua.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Trinh Phong ngày nào cũng đc ở bên cô là anh lại thấy khó chịu trong lòng như có lửa đốt. Nhưng anh phải đành cực xem sự ghen tuông trong mắt cô đêm hôm ấy đến mức nào, nếu cô thật sự ghen với Lâm Ngữ Âm thì trong tim cô nhất định có anh. Mào hoang nhỏ vẫn là mào hoang nhỏ, anh tự tin rất hiểu cô, cô càng bị dồn ép thì càng phát điên. Đêm ấy anh đã đánh Trịnh Phong, hành động ấy ko chỉ khiến cô ko nhìn thấy được tình cảm thật sự của chính mình mà ngược lại còn khiến cô tức giận, giận tiếp đẩy cô về phía Trịnh Phong. Thế nên anh đã thay đổi chiến thuật, nhất định phải nhin , phải dùng sự cô đơn để khiến cô dần hiểu đc tình cảm mà cô dành cho anh, nếu cô thích anh, dù chỉ 1 chút thì cô sẽ bắt đầu thấy nhớ, nỗi nhớ trong 12 ngày ấy ko chỉ hành hạ cô mà cũng khiến anh mất ngủ.

Quả nhiên tất cả công sức của anh đều xứng đáng, đêm nay thấy cô ko nuốt nổi cơm, anh thấy lòng như nở hoa nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra hồ hững thờ ơ.

Tiểu Tiệp quả nhiên vẫn quan tâm đến anh.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi Vu Tiệp chỉ biết mình sắp ngạt thở, đúng lúc ấy anh buông cô ra, Vu Tiệp vội vàng hít thở bầu ko khí trong lành , khi mọi hô hấp đã trở lại bình thường, cô mới biết mình vừa được sống lại.

Ý thức bắt đầu trở về, mặt cô bỗng đỏ bừng, cô... lại đón nhận nụ hôn của anh mà ko chút kháng cự, nhất định là cô trúng tà rồi!

“Anh thích em”. Một câu nói đơn giản thẳng thắn, dội vào trái tim cô, dây thần kinh rần rật bên tai, cô trúng tà thật rồi , còn bị ảo giác, ảo tưởng anh đang nói 1 câu anh ko thể nói!

Tấn Tuyên vòng tay ôm cô thật chặt khoé môi nở 1 nụ cười ranh mãnh, trái tim cô giờ đây đã rồi bởi lắm rồi, nụ hôn dịu dàng cộng thêm lời tỏ tình đơn giản của anh, xem cô còn định bỏ chạy thế nào, anh muốn cô ko còn đường tháo chạy.

Hê hê , con nít ranh làm sao đấu lại anh. Chương 39 : Vô cùng , vô cùng sến !

Vu Tiệp cứ tự hỏi lòng mình mãi, lời Tấn Tuyên nói liệu có tin được không ?

Một câu nói đơn giản như thế , đối với Tấn Tuyên như chuyện thường ngày ở huyện , vì một cao thủ tình trường như anh sớm đã hiểu trái tim con gái từ lâu rồi , khi họ không có 1 chút phản kháng nào nữa , lại thêm 1 câu nói ngọt ngào có phải họ sẽ giương cờ trắng lập tức đầu hàng ?

Tấn Tuyên giờ đây chắc hẳn rất đắc ý, vì cô lại bị anh làm cho hồn xiêu phách lạc, mất đi lí trí , hoàn toàn không còn sự trầm tĩnh thường ngày, cảm giác ấy khiến cô thật sự rất bất an.

Cô không thể nào khiến cho những sóng gió trong lòng mình bình lặng lại được, lần nào nghĩ đến anh nhịp tim cũng giống như 1 chiếc đồng hồ điện bị nhiễu, lúc nhanh lúc chậm, phát ra âm thanh kì lạ, khiến cô chẳng thể suy nghĩ đc gì.

Trên bục giảng , thầy giáo đang thao thao bất tuyệt giảng bài , lấy những vụ án trong kinh tế để làm ví dụ.

Vu Tiệp mắt vẫn chăm chú nhìn người thầy giáo già , thầy đeo 1 cặp kính gọng đen , miệng vẫn khép mở liên tục , nhưng cô không thể nào nghe được điều gì từ lời giảng của thầy, cô buồn phiền nằm bò ra bàn , mùa thu thật là đáng ghét , thời tiết cứ lạnh lạnh khiến lòng người cũng thấy buồn ngủi.

Bỗng di động trong túi vang lên, Vu Tiệp lấy nó ra , là Tấn Tuyên?!

“Đang làm gì thế ?”

Vừa vui mừng vừa ngạc nhiên bây giờ là 3h chiều anh đang đi làm mà ? Sao lại gửi tin nhắn cho cô. Vu Tiệp chậm rãi nhắn lại : “Học”.

“Mệt không?”

Một câu hỏi kì quặc, Vu Tiệp cau mày như vậy nghĩa là gì nhỉ? Học thì có mệt gì đâu? “Không mệt”.

“Không chắc chắn là em rất mệt!” Vu Tiệp nhìn chăm chăm vào màn hình, khẽ cười thầm, anh nói vậy bà cô đang định nhắn lại thì 1 tin nhắn khác đến.

“Hôm qua em cứ chạy vòng vòng trong đầu anh suốt buổi tối, chắc chắn là mệt rồi!”

Phì, Vu Tiệp không nhịn nổi bật cười thành tiếng ánh mắt mọi người trong lớp đều dồn về phía cô, Vu Tiệp xấu hổ bịt miệng lại vội vàng cúi mặt xuống sau đồng sách ,Tấn Tuyên đáng ghét hại cô bị mất mặt. Nhưng cô không thể nào điều khiển cho khoẻ môi mình thôi ko nhướn lên, anh hư thật!

Dư vị ngọt ngào cứ dâng lên trong tim,bay bổng khắp nơi,nhắc cô nhớ đến nụ hôn dịu dàng của anh tới qua,mặt cô càng lúc càng đỏ,làm sao đây ,làm sao đây, có phải cô đã thuộc về anh rồi không? Trong đầu cô lúc này tràn ngập hơi thở cũng như hơi ấm của anh,đường như xúc cảm đó vẫn bao bọc lấy cô.

“Anh cũng mệt lắm , có phải anh cũng chạy trong đầu em suốt đêm?” lại 1 tin nhắn nữa đến ,Vu Tiệp cắn chặt hai môi lại cố gắng không phát ra tiếng, trả lời thật nhanh:” Nói linh tinh”.

Chiếc điện thoại di động lúc này bỗng yên tĩnh hẳn,hồi lâu sau cũng không có tin nhắn đến nữa, Vu Tiệp thầm cảm thấy thất vọng,quả nhiên là anh chọc cô mà. Cô cứ xem đi xem lại tin nhắn của anh,đọc thầm từng chữ từng chữ , không nỡ xoá đi 1 tin nào cả, cô chuyển hết những tin nhắn của anh vào hộp thư lưu của mình.

Ghĩ đi nghĩ lại chắc anh vẫn thường xuyên nhắn những tin như thế này cho con gái rồi! Trong lòng lại thấy chua xót,đừng nghĩ, không được nghĩ đến nữa! Cô ép mình phải quên những ý nghĩ đó đi , đừng quan tâm anh như thế , tính cách anh cô đã hiểu quá rõ rồi mà ? Trước cô chẳng luôn giấu con gái xung quanh anh hay sao? Tại sao bây giờ cô lại trở thành 1 thành viên trong đó, nếu tình cảm trong cô không thể không chế vậ thì hãy điều khiển hành vi của mình , đừng để mình biến thành 1 kẻ ngốc nghếch, nếu tình yêu phải đánh mất chính mình để đổi lấy hạnh phúc thì hạnh phúc có được kia đúng là quá hèn mọn.

Vì thế, Vu Tiệp luôn tự nhắc nhở bản thân , phải tìm việc gì đó để làm, đầu óc bận rộn sẽ không phải nghĩ đến anh nữa.

Nhóc Trịnh vẫn ở cạnh Vu Tiệp như trước kia , cậu vốn là 1 người nhạy cảm phát hiện ra tâm trạng ngẩn ngơ của Vu Tiệp lại xuất hiện thêm 1 triệu chứng , khoẻ môi cô lúc nào cũng có thể nhướn lên , ánh mắt vô cùng dịu dàng, cô đang nghĩ đến chuyện gì vui ư? Nhóc Trịnh ngày càng cảm thấy lo lắng , phản ứng và biểu hiện của cô giống như 1 cô gái đang yêu cuồng nhiệt , lẽ nào giữa cô và Tấn Tuyên đã xảy ra chuyện gì sao?

“Này sao cậu ngồi ngẩn ra thế?” Vu Tiệp đưa tay ra hươ hươ trước mặt nhóc Trịnh, số lần cậu ngồi thần thờ gần đây tăng đột biến , chẳng lẽ khi vào thu thì tâm tư con người cũng dễ dàng lãng đãng , tại sao ai cũng thế nhỉ?

Nhóc Trịnh ngẩn người 1 lúc , rồi mỉm cười : “Buổi tối đi xem phim nhé?”.

Vu Tiệp nhướn mày , sao đột ngột quá vậy? Lúc này còn đang thảo luận chuyện học , bây giờ lại chuyển chủ đề sang phim ảnh rồi. “Có phim gì mới không?”

“Bí mật không thể nói ra”. Nhóc Trịnh nheo mắt lại, lại càng cười tươi hơn,cậu muốn cùng xem phim tình cảm lãng mạn với cô, quan trọng hơn là có thể lén nắm lấy tay cô trong bóng tối.

“Phim cũ rồi mà” Vu Tiệp do dự không biết có nên nói rõ với nhóc Trịnh không, cô không muốn cậu vẫn ôm hi vọng , nếu nhóc Trịnh muốn yêu thì cậu nên tìm 1 người nào đó thích hợp hơn cô, nếu cô và cậu cứ bên nhau như hình với bóng thì những cô gái khác muốn tiếp cận với cậu cũng chẳng có cơ hội.

“Chẳng phải cậu rất thích Châu Kiệt Luân sao? Xem lại lần nữa cũng được mà”. Nhóc Trịnh biết cô rất hâm mộ tài năng của Châu Kiệt Luân, album của anh cô đều sưu tập đủ.

“Nhóc Trịnh có 1 số chuyện, tôi muốn...muốn nói rõ với cậu”. Vu Tiệp tỏ vẻ nghiêm túc, chăm chú nhìn Trịnh Phong.

“Tôi biết cậu muốn nói gì”. Trịnh Phong khẽ cười, đáp lại 1 cách ngắn gọn.

“VẬY...” Vu Tiệp nhìn vào đôi mắt trong sáng của nhóc Trịnh, cô cảm thấy đau lòng, như thế là làm tổn thương cậu mà.

“Tôi thích ở bên cậu, cho dù cậu có muốn đón nhận tôi hay không, cũng đừng tước đoạt điều hạnh phúc nhỏ bé này của tôi, có được không?” Nhóc Trịnh cười 1 cách khổ sở, cậu thật sự rất cố gắng, cho dù bị từ chối cũng phải do chính mình nói ra, cũng vì cậu không muốn cô phải khó xử. Cậu thích cô mỉm cười, nếu nụ cười ấy thay đổi vì cậu vậy tình cảm của cậu đối với cô không khác gì 1 sự tổn thương. Cậu không muốn cô phải buồn phiền.

Tim Vu Tiệp thất lại, cảm giác chưa xót cứ dâng lên khoé mắt, cậu dừng tốt với cô như theea, được không? Cậu nên tìm 1 cô gái hết lòng với mình, cậu xứng đáng được nhiều hơn thế! “Nhóc Trịnh...”.

“Cậu cảm kích lắm à? Vậy mau nhận lời đi xem phim với tôi đi”. Trịnh Phong cười, khẽ xoa xoa đầu cô, đôi mắt nhón cô đầy vẻ yêu chiều cố gắng che giấu bên trong đó nỗi thất vọng.

Vu Tiệp quyết định đi xem Bí mật không thể nói ra với Trịnh Phong cho dù chỉ là bạn thân, cô cũng rất mong cậu được vui vẻ.

Buổi tối, sau khi xem phim xong với Trịnh Phong cô về thẳng ký túc. Cô vừa bước vào phòng đã nghe thấy tiếng hét: “Cuối cùng cũng về rồi”.

Vu Tiệp không hiểu đầu của tai nheo thế nào, đám bạn cô bị làm sao thế nhỉ? Nhớ cô đến thế cơ à?

“Vu Tiệp khai thật đi, có phải đi với anh bạn nhỏ của cậu không?” Châu Cẩn là người đầu tiên nhảy xuống giường ôm lấy Vu Tiệp.

Vu Tiệp nhú mồm, chuyện này lạ lắm hay sao? Họ chẳng đã quen nhìn thấy 2 người đi với nhau rồi đó thôi? “Ừ đúng”.

“Ha ha, không ngờ cái tên nhóc Trịnh Phong lại lãng mạng thế này, cũng biết chơi trò bắt ngờ kia đấy”. Châu Cẩn quay lại cười to với đám bạn.

Vu Tiệp càng mù mờ hơn. Ruột cuộc là bọn họ đang về chuyện gì thế?

“Nhìn lên giường mà xem”. Châu Cẩn xoay người cô lại hướng cô nhìn về phía giường của mình.

Wow ... Một con gấu bông cực to, gần bằng 1 người lớn, màu tím nhạt, lông mịn màng, trên cổ còn thắt 1 chiếc nơ đáng yêu, tặng cô ư? Vu Tiệp kinh ngạc nhìn đám bạn mình, là nhóc Trịnh tặng? Cậu hoàn toàn không để lộ điều gì cho cô biết.

Châu Cẩn nhắc con gấu bông lên, nét vào lòng cô “Mau xem xem cậu nhóc ấy có viết cái gì sến không, đúng là phải học tập cậu ta, còn lãng mạng hơn cả bạn trai tớ nữa”.

Vu Tiệp sững sờ ôm lấy con gấu, to qua, 2 tay ôm chặt cứng, cô xúc động rút tấm thiệp nhỏ kẹp giữa cánh tay con gấu, từ từ mở ra.

“Anh rất ghen tỵ với con gấu thủy tinh được nằm trên ngực em, cũng ghen tỵ với cả con gấu bông sắp được em ôm cùng đi vào giấc ngủ, anh chỉ có thể cắn gối trần trọc vì nhớ em, muốn ôm em quá!”

Vu Tiệp gấp tấm thiệp lại thật nhanh, từ chân đến đỉnh đầu đều đỏ lựng, lồng ngực đập phập phồng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp và hoảng loạn... Sao anh có thể viết những lời tào tợn đến thế!

Châu Cẩn vừa xem trộm được 2 câu, chưa đọc hết đã bị Vu Tiệp ngăn lại, cuống quá cô hét to: “Wow, tớ muốn xem, tớ muốn xem, siêu siêu sến!!!”.

Vu Tiệp xấu hổ giấu tấm thiệp ra sau lưng : “không được.không được”. Nếu để các bạn cô xem hết thì danh tiếng cả đời cô sẽ bị huỷ hoại,tuyệt đối không thể được!.

“Các cậu mau đến giúp tớ , Trịnh Phong viết những lời siêu sến luôn ấy!” Châu Cẩn gọi đám bạn , kéo ghì Vu Tiệp định trèo lên giường trốn.

Vu Tiệp xấu hổ,cuống quýt trốn vòng vây của mấy cô bạn , không được xem, không được xem, cô hét lên , cố gắng giấu tấm thiệp ra sau lưng, nhưng bị 3 người đè lên giường, có trốn kiểu gì cũng không thoát khỏi móng vuốt của họ, không lâu sau, tấm thiệp đã bị Châu Cẩn cướp thành công!

“A...dừng xem!” Vu Tiệp hét lên cầu xin Châu Cẩn dừng mở , nhưng cô càng chống cự quyết liệt thì càng kích thích sự tò mò của 3 người bạn, họ tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này được.

Hai cô bạn giữ chặt lấy cô , còn Châu Cẩn bò ra khỏi giường , 2 tay cầm tấm thiệp, đọc to:

“Anh rất ghen tỵ với con gấu thủy tinh được nằm trên ngực em , cũng ghen tỵ với cả con gấu bông sắp được em ôm cùng đi vào giấc ngủ , anh chỉ có thể cắn gối trần trọc vì nhớ em , muốn ôm em quá!”

Châu Cẩn vừa đọc xong chữ cuối cùng , Vu Tiệp xấu hổ như muốn ngất , cô không muốn sống nữa , Tấn Tuyên chết tiệt!. Cô muốn giết anh!!!

....

Đám bạn cô nghe xong , chờ ra 3s rồi đồng loạt gào lên : “Trời ơi!Quá...quá...sến!!!”

Vu Tiệp vui mặt vào trong chăn , khóc hu hu hu... Sau này cô làm sao sống được nữa , Thượng đế ơi! Người hãy bắt bọn họ mất trí hết đi, nếu không sau này chắc chắn cô sẽ bị trêu ghẹo đến chết mất thôi.

“Tên Trịnh Phong này cũng ghê thật đấy, chưa lớn mà đã thẳng thừng thế rồi, trẻ con bây giờ lời hại thật!” Châu Cẩn đến lôi Vu Tiệp ra khỏi chăn hỏi :” Vu Tiệp , khai thật đi , 2 người đến giai đoạn nào rồi?”

Ai da, cái gì mà giai đoạn nào! Cô muốn điên lên rồi đây! Nhưng cô lại không muốn phủ nhận người đó không phải là Trịnh Phong, cũng may tấm thiệp không đề tên,nếu không cô khó mà giải thích nổi.

“Tớ đoán là B”, 1 cô bạn cười khì khì.

“Cái gì mà B , tớ đảm bảo là bị thịt sạch rồi!” Châu Cẩn cười ranh mãnh : “Viết những lời táo tợn thế này, chắc chắn, chắc chắn... hê hê!”.

Ba người cùng bật miệng cười hí hí , vừa lay Vu Tiệp khiến cô lắc theo liên tục.

Vu Tiệp nhăn nhó khổ sở đột ngột lật người xuống giường , cướp lấy tấm thiệp,rồi phớt lờ tiếng cười của đám bạn , cô lao nhanh vào phòng tắm , đóng sầm cửa lại.

Tấn Tuyên vừa tắm xong về đến phòng , định gửi tin nhắn cho Vu Tiệp thì bỗng di động reo vang , Tiểu Tiệp?Anh mỉm cười nghe máy , cô nhất định rất thích món quà!.

Một tràng âm thanh giận giữ phát ra liên tục, khiến mọi niềm vui của anh sợ đến chạy mất dép!

“Anh muốn chết kiểu gì?Tôi nhất định sẽ cho anh thoải mái!Đảm bảo anh đau không muốn sống nữa!”

Ồi chà, mèo hoang nhỏ lại nhảy cẫng lên rồi , Tấn Tuyên vừa nghe di động vừa cười trộm , lần này chắc món quà của anh đến hơi đột ngột , mèo hoang nhất thời chưa chuẩn bị kịp !

Mèo hoang nhanh nhanh thích ứng đi , người con gái mà anh thích nhất định phải có 1 trái tim mạnh mẽ , bởi vì tình yêu của anh rất – khác – thường!!!

20. Chương 40 - 41

Chương 40 : Moka thơm nồng

Mấy hôm nay Tấn Tuyên rất buồn phiền , vì anh không ngờ con gấu bông anh tặng lại chộc tức Vu Tiệp , đã 3 ngày rồi cô vẫn phớt lờ anh , điện thoại cũng không nghe , nhắn tin cũng không trả lời , anh chỉ muốn chạy ngay đến trường tóm lấy cô , cũng may hôm nay là Chủ nhật , nghe Tiểu Lâm nói cô đã về nhà rồi.

Tấn Tuyên gọi điện đến nhà họ Vu , Vu Lâm nghe máy : “A lô , Tấn Tuyên ? Gặp nó có chuyện gì không ?” Vu Lâm nghe anh tìn Vu Tiệp thì tò mò.

“Anh có chút vấn đề về máy tính , muốn nhờ cô bé giúp , gọi hộ anh với ”. Tấn Tuyên bình thản , đuổi Vu Lâm đi chỉ là chuyện nhỏ đối với anh.

“Đợi nhé”. Nghe nói đến máy tính là Vu Lâm lập tức rút lui.

Năm phút sau , Tấn Tuyên nhìn đồng hồ , Tiểu Tiệp vẫn còn giận , có lẽ vẫn muốn phớt lờ anh , xem Tiểu Lâm có bản lĩnh gọi nổi cô đến nghe điện thoại không.

“A , chuyện gì?” giọng điệu bực tức của Vu Tiệp vọng đến.

“Ra ngoài không?” Tấn Tuyên vừa nghe thấy tiếng cô , lập tức vui sướng , giống như giếng khô gặp nước mưa rào.

“Không ra” Vu Tiệp vừa nghe thấy giọng anh là lại tức điên lên.

Anh có biết món quà anh tặng đã khiến cô khổ sở thế nào không.Đám bạn đêm đó không chịu buông tha cô, bức cung cô phải khai thật cô và Trịnh Phong đã đến mức đồ nào , mà cô đã nói rất nhiều lần món quà ấy không phải do cậu ấy tặng , nhưng bọn họ nhất định không tin. Thậm chí ngày hôm sau còn khen ngợi Trịnh Phong hết lời trước mặt cậu, Khiến Trịnh Phong nghe được câu chuyện 1 cách lôm bôm , ủ rũ cả ngày trời , hại cô phải giải thích mãi.

”Ra đi , em muốn giận cũng phải cho anh cơ hội xin lỗi chứ? Tấn Tuyên bắt đầu nghiêm túc,anh thật không ngờ rằng chuyện lần này lại khiến cô tức giận đến thế. Bởi vì ,vốn dĩ anh không nghĩ rằng những lời tình tứ rất sến anh viết cho lại trở thành chương trình phát thanh trực tiếp,Tiểu Tiệp bình thường rất ghét mình là trung tâm của mọi sự chú ý,lần này bị anh hại đến nỗi ngày nào cũng bị đám bạn bức cung,hoàn toàn mất đi sự yên ổn.

“Tôi muốn xem sách” Vu Tiệp lạnh lùng từ chối.

“Anh thật sự có việc muốn hỏi em,anh muốn làm 1 chương trình,chính là cái lần trước em dạy anh ấy”. Tấn Tuyên dịu giọng gần như van nài.

“Không rảnh, tìm người khác đi”.Tiểu Tiệp tuy miệng vẫn cứng nhưng trong lòng cũng nguôi ngoai dần,không chùng anh vì công việc thật.

“Tiểu Tiệp,em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được , giúp anh cái này trước đã , làm ơn!”Tấn Tuyên nài nỉ chân thành.

Đầu dây bên kia im lặng,Tấn Tuyên đồng tai lên nghe ngóng tình hình,có tiếng thở nhẹ,cô đang suy nghĩ, Tấn Tuyên mỉm cười,anh biết điểm yếu của Tiểu Tiệp là rất dễ mềm lòng,dù người khác cầu xin gì cô cũng không từ chối.

“Tiểu Tiệp?” anh khiên nhần đợi cô đồng ý chắc chắn là thế.

“Anh đang ở nhà?” Vu Tiệp nghĩ ngợi,đến nhà họ Tấn chắc không sao , hừ , làm xong mình sẽ về ngay.

“Anh đang ở Starbuck , Quán ở Vương Phủ Tỉnh”.Tấn Tuyên thấy cô đồng ý thì thầm vui mừng,Tiểu Tiệp đúng là siêu tốt bụng , anh nôn nóng muốn gặp cô lắm rồi.

“Đến đó làm gì?” Vu Tiệp cau mày ,có vẻ cô không muốn đi lắm.

“Lúc này anh hẹn người ta đến lấy tài liệu ,em đến đi,giúp anh xử lý”.Tấn Tuyên kiên nhẫn giải thích,đầu dây bên nhất định là cô đang lằng bằng rồi.

“Nửa tiếng nữa tôi đến” Vu Tiệp nói gọn lỏn rồi cúp máy.

Tần Tuyên gấp di động lại ,khoé môi dần nhướn lên,Tiểu Tiệp đúng là rất đáng yêu,ngay cả lúc tức giận cũng khiến người ta muốn trêu.

Vu Tiệp lên lầu 2 của Starbuck,nhìn thấy Tần Tuyên đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính ở gần cửa sổ , mặt cô đành lại chậm rãi tiến đến.

“Tiểu Tiệp,đến đây!” Tần Tuyên ngẩng đầu lên , thấy cô thì vui vẻ kéo xuống ngồi cạnh mình.

Vu Tiệp đẩy anh ra rồi ngồi xuống ghế đối diện,vấn cái điệu bộ cười toe toét,quả nhiên anh không hề cảm thấy hôm đó mình quá đáng.

“Sao vậy?Vẫn giận à?” Tần Tuyên để ý thấy vẻ mặt hậm hực không vui của cô,lúc tái lúc xanh,hoàn toàn không tươi cười gì cả.

“Có gì thì nói đi,tôi bận lắm” Vu Tiệp hít 1 hơi thật sâu không muốn nhiều lời.

Tần Tuyên ngẩn người,mấp máy môi,cố kìm lại những lời muốn nói,chắc cô không nóng nảy vì Trịnh Phong mà chỉ ảm ức với anh thôi.

“Uống gì?” Tần Tuyên không cười nữa , nghiêm túc hỏi.

“Không uống” có nói nhanh không thì bảo,muốn làm gì thì nhanh đi,nhìn thấy mặt anh là lửa giận trong cô lại bốc lên.

Tần Tuyên xoay laptop lại cho cô xem:“Anh muốn thêm flash trên trang web này,phải làm thế nào?”cuối cùng anh cũng nghiêm túc không đùa với cô nữa.

Vu Tiệp khẽ nhíu mày, lần trước cô đã dạy anh rồi mà?Bình thường anh thông minh lắm mà sao lần này lại quên?Nhưng cô cũng chẳng nói gì chỉ đi chuột và bắt đầu làm.

Tần Tuyên lẳng lẳng đứng dậy đi cuống lều,nhìn theo bóng anh Vu Tiệp cảm thấy trong lòng gọi lên điều gì đó chua xót thật khó hiểu.

Lát sau, Tần Tuyên mang 1 cốc café lên,Vu Tiệp cũng không buồn ngược nhìn,chỉ liếc mắt về phía cốc café đang bốc khói nghi ngút.

Tần Tuyên chen vào ngồi cạnh cô khiến cô nhăn mặt : “Anh ngồi đây tôi làm thế nào được? Vương tay vướng chân!”.

“Anh muốn học cách làm” Tần Tuyên bĩu môi cười khê rồi ngồi xích ra 1 chút.

Vu Tiệp trừng mắt nhìn anh , rồi lại chăm chú di chuyển con chuột,chương trình này không khó,chắc làm nhanh thôi,tạm thời nhịn anh vậy.

Vu Tiệp chuyên tâm nhìn vào màn hình , Tần Tuyên chỉ yên lặng ngồi bên cạnh,không hề quấy rối cô,thao tác của Vu Tiệp dần dần thao tác chậm lại,cô đang chăm chú làm,bỗng 1 cốc café được đưa lên trước mặt,chu khuất màn hình : “ Nghỉ ngơi uống café đi”.

Vu Tiệp nhìn cốc café đã được mở nắp , ngây người ra mất mấy giây.

“Cẩn thận,hơi nóng”. Trong mắt Tần Tuyên ánh lên sự dịu dàng,anh sợ café nóng sẽ làm bỏng tay, nên mở nắp trước rồi mới đưa cho cô.

Hành động ấy khiến cho Vu Tiệp có phần cảm động,cô đón lấy rồi lặng lẽ ngồi dựa vào salon,nhấp 1 ngụm café thơm nồng. Ối ! Là loại moka mà cô thích,mùi chocolate thơm nức mũi dậy lên hương vị yêu thích của cô.

Anh vẫn nhớ,tại sao lúc nào anh cũng lặng lẽ làm những chuyện khiến cô ngạc nhiên như vậy,lúc nào cũng nhớ mọi sở thích của cô. Cô thích nhất mùi hoa oải hương, vị trà buổi ngọt ngào,café moka thơm nồng và còn cả gấu pha lê Swarovski nữa , như thể anh là sự kết hợp giữa thiên sứ và ác quỷ , luôn tạo cho cô đủ mọi phiền phức,chọc cô phát điên lên,nhưng lại có thể chạm đến những bí mật sâu kín trong trái tim cô , thậm chí cả những chi tiết vụn vặt mà ngay người nhà cô cũng từng bỏ qua,thì anh lại nhớ tất cả.

Có lúc Vu Tiệp thấy rất kì quặc,anh và cô ruột cuộc có quan hệ gì? Nước và lửa hay Bắc cực và Nam cực ,tại sao lúc nào cũng vậy,khi cô cảm thấy không thể hoà hợp với anh thì anh lại đột nhiên khiến cô cảm động,rồi sau đó lại quên hết những tật xấu của anh.

Vu Tiệp nhắm nháp café nhìn sang Tấn Tuyên đang ngồi bên cạnh,anh đang chăm chú điều khiển con chuột máy tính trong tay, ánh mắt chuyên tâm,dáng vẻ anh khi nghiêm túc quả thực rất đẹp,nếu như cứ giữ mãi hình ảnh như thế thì hay biết mấy.

“Tấn Tuyên?” bỗng 1 tiếng gọi vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng giữa 2 người ,Vu Tiệp và Tấn Tuyên cùng nhìn về phía ấy,1 cô gái xinh đẹp yếu điệu đang khoác tay 1 anh chàng thư sinh xuất hiện ở đầu cầu thang.

Vu Tiệp cố gắng lục lợi trí nhớ xem cô nàng này là ai,quen lắm,chắc họ đã gặp nhau rồi.

Tấn Tuyên mỉm cười đứng lên,tiến về phía họ : “Lâu quá không gặp”.

Ánh mắt cô gái vốn rất dịu dàng,nhưng lúc nhìn Tấn Tuyên thì lại có vẻ oán tránh lạ lùng,cô gái ấy là ai,sao cô không nhớ ra? Cô gái đó mỉm cười với 2 người.

“Dạo này có khoẻ không?” giọng cô gái đo dịu dàng đến nỗi có thể vắt ra nước được,kiểu con gái ấy nhất định được nhiều con trai yêu thích,vì sẽ khiến anh nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ che chở.

“Khá ổn” Tấn Tuyên quay sang nhìn Vu Tiệp,kéo cô đứng dậy nói : “Vu Tiệp , trước kia em gặp rồi đây là Hình Vi”.

“Chào bạn!” Hình Vi ,ồ ồ! Cuối cùng cô cũng nhớ ra, đoá hoa nhỏ dịu dàng lần trước dạo phố cùng Tấn Tuyên đây mà.

Khoé môi Hình Vi cong lên,nở 1 nụ cười vô cùng dịu dàng :”Chào bạn”. Nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tấn Tuyên , trong lòng cô ấy vẫn có anh,Vu Tiệp cười thầm,còn anh chàng bên cạnh Hình Vi chỉ im lặng và cười. Anh chàng này nhất định không phải người Hình Vi thích,vì cô dễ dàng nhận ra điều đó từ ánh mắt lưu luyến của cô nàng nhìn Tấn Tuyên,rằng cô vẫn chưa quên được anh,lần gặp gỡ tình cờ này lại khiến trái tim cô dậy sóng.

“Ngồi cùng nhé?” Tấn Tuyên lịch sự hỏi,ánh mắt lại liếc nhìn Vu Tiệp như ngầm hỏi ý kiến của cô. Vu Tiệp lại cố gắng quay đi,hừ, lâu quá không gặp nên anh muốn nhân cơ hội này hàn huyên chuyện cũ với người ta mà.

“Không làm phiền 2 người nữa” Hình Vi cuối cùng cũng chịu nhìn Vu Tiệp,ánh mắt rất kỳ lạ,khiến cô cảm thấy rất khó chịu,như oán trách Vu Tiệp đã cướp mất vị trí vốn thuộc về cô nàng vậy.

Vu Tiệp cố nhin không cau mày, không ngờ 1 cô gái trông bề ngoài dịu dàng nhu mì như thế mà trong lòng lại chứa đựng nỗi oán hờn sâu sắc đến vậy.

Hình Vi và anh chàng kia chào tạm biệt 2 người ,họ chọn 1 góc khuất,cố ý tránh tầm nhìn của Tấn Tuyên và Vu Tiệp.

Vu Tiệp ngồi xuống ghế,cầm chuột lên,tiếp tục công việc đang làm dở.

Tấn Tuyên nhích người lại gần,kề bên tai cô: “Cô ấy ghen với em”,giọng nói của anh lạnh lùng có vẻ đắc ý.

Vu Tiệp hừ 1 tiếng trong bụng,anh cứ đắc ý đi, thấy người ta đau buồn vì anh,chắc anh tự hào lắm nhỉ? Sao anh không nghĩ càng làm tổn thương trái tim nhiều người con gái thì tội sẽ càng chồng chất?

Bỗng cô cảm thấy phía eo có gì đó gai gai,hoá ra tay Tấn Tuyên đã lén lút trườn quanh,cô hoảng hốt,thúc cùi chỏ ra phía sau cho ngực anh hứng trọn.

“Ái da!” Tấn Tuyên đau quá đành buông tay ra: “ Mèo hoang nhỏ lúc nào cũng ác , nhưng anh lại thích em như thế”.

Ngón tay anh khê khàng trượt qua tai cô,khiến cô run rẩy,định quay lại lườm anh 1 cái,ngờ đâu lại thấy gương mặt anh thành lĩnh kẻ sát mặt cô,môi cô cũng vô tình phớt qua môi anh, Vu Tiệp đỏ bừng mặt,định

đưa tay đấm cho anh 1 cú,nhưng anh cười thầm đưa tay ra đỡ,nắm chặt lấy tay cô và đặt lên ngực mình: “Đừng giận nữa”.

Vu Tiệp đỏ mặt,2 của cô đã bị anh giữ chặt đặt lên ngực anh,rồi sực nhớ ra đây là nơi công cộng mà lại bị anh đùa cợt,cô thẹn quá hoá giận hạ giọng ục hiếp : “Buông ra”.

“Em không giận nữa thì anh mới buông” Tấn Tuyên nhướn môi,ánh mắt dài nheo lại thành 1 đường cong.

Làm gì có chuyện xin người ta tha thứ bằng cách dọa dẫm như vậy,Vu Tiệp bĩu môi, cố hết sức giật tay ra.

“Chỉ cần không giận nữa thì em muốn anh làm gì cũng được” Tấn Tuyên nhìn cô chăm chú,ngghiêm túc thề thốt.

Vu Tiệp nhướn mày,cái gì cũng được? Vừa định mở miệng thì Tấn Tuyên đã cướp lời trước : “Ngoài việc bắt anh biến mất trước mặt em”.

Vu Tiệp trừng mắt nhìn anh,dở khóc dở cười,cô chưa từng thấy ai khiến người khác khó chịu như vậy,những gì cô nghĩ đã bị anh nói ra mất,cô còn nói được gì.

“Buông ra,có để cho tôi làm không thì bảo?” Vu Tiệp không muốn lằng nhằng nữa,anh lúc nào cũng lý sự cùn,cô mà còn tranh cãi với anh chỉ càng khiến mình tức thêm,thà cứ bỏ mặc anh như vậy còn hơn.

Tấn Tuyên nở 1 nụ cười rồi đành buông tay ra,giơ tay lên tỏ vẻ đầu hàng,Vu Tiệp lườm anh 1 cái ,nhưng lại cười thầm trong bụng, sao lại có người đáng ghét thế nhỉ đúng là thua anh thật rồi.

Vu Tiệp tiếp tục chú tâm vào công việc,Tấn Tuyên vẫn mỉm cười ngồi bên cạnh và ngắm cô,nhìn từ xa đúng là 1 bức tranh vô cùng hài hoà.

Người đang chìm đắm trong tình yêu lúc nào cũng mù mờ,chỉ có những kẻ ngoài cuộc bàng quang tỉnh táo mới thấy rõ sự quan tâm dịu dàng trong mắt Tấn Tuyên,anh ngắm cô với ánh mắt chân thành và chăm chú,như muốn in nụ cười, khoé mắt của cô vào trí nhớ,rồi đem ra ôn tập trong từng giấc mơ. Cho dù về mặt anh luôn bốn cột, chỉ cần bạn nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, sau về bốn cột ấy là 1 tình yêu sâu sắc anh dành cho cô.

Chap 41: Một cái bạt tai vô duyên vô cớ

Đám bạn trong phòng dần dần từ bỏ truyện truy hồi scandal của Vu Tiệp, chỉ thỉnh thoảng thấy Trịnh PHong mới bám nhau cười thầm. Vu Tiệp cũng mặc kệ, lần trước sau khi cô dạy dỗ Tấn Tuyên một trận nên thân, anh không làm những chuyện sến như vậy nữa, thế là scandal ấy cũng dần đi vào quên lãng, cuộc sống bình lặng của cô cuối cùng đã quay trở về.

Hôm qua, bỗng dưng nhận được điện thoại của Lâm Hữu Nam, điều đó khiến Vu Tiệp thực sự ngạc nhiên.

Lâm Hữu Nam ầm ức trách móc cô đã quên bằng cậu, từ dạo cô lấy cố nhập học rồi đột ngột ngừng việc dạy thêm, đã khiến Lâm Hữu Nam buồn bực một thời gian khá dài, cậu còn tưởng cô đang trừng phạt mình vì chuyện cậu đã hại Tấn Tuyên. Nên mới không dám gọi điện cho cô. Lâm Hữu Nam hẹn Vu Tiệp thứ bảy đi thư viện, lấy lý do vì lần trước cô đột ngột đá cậu ra một bên, nên bây giờ cô bắt buộc phải chịu trách nhiệm. Vu Tiệp nghĩ lại thấy gần đây đúng là có nhiều việc quấy nhiễu khiến cô quên bằng Lâm Hữu Nam nên cũng thấy hổ thẹn ít nhiều, thế là đồng ý ngay [Tiểu Tiệp à, sao chị dễ dụ quá đi =.=]

Mới sáng sớm, Vu Tiệp đã đến thư viện thành phố, nhìn từ xa đã thấy Lâm Hữu Nam đứng ở cửa thò cổ ra ngó nghiêng khắp nơi.

“Lâm Hữu Nam.”

“Sao bây giờ mới tới, tôi đợi chị lâu chết đi được.” Lâm Hữu Nam nhăn mũi, miệng thì nói thế nhưng ánh mắt lại lộ vẻ vui mừng khi nhìn thấy Vu Tiệp.

“Xin lỗi, tắc đường quá.” Vu Tiệp mỉm cười về hối lỗi, cậu vẫn trẻ con quá, không thích phải đợi ai cả.

“Chúng ta vào thôi.” Lâm Hữu Nam vui vẻ choàng vai Vu Tiệp đi vào thư viện (ò_ó)

Lâm Hữu Nam đã thay đổi rồi, còn nghĩ đến chuyện đến thư viện mượn sách nữa, cậu nhờ Vu Tiệp chọn giúp vài cuốn sách học thêm, Vu Tiệp thấy nghi ngại, chẳng phải cậu sắp thi đại học hay sao? Đọc sách giáo khoa là được rồi, tại sao lại phải chạy đến thư viện mượn sách, Lâm Hữu Nam cũng không kiên nhẫn gì, thẳng thắn nói là vì muốn gặp cô, nên mới viện cớ đến thư viện để hẹn cô ra ngoài. Vu Tiệp nghe xong thì tủm tỉm cười, cậu nhóc này thực sự rất đáng yêu, thế là hai người vui vẻ cùng đi dạo trong thư viện một hồi lâu.

Sau khi ra khỏi thư viện, Lâm Hữu Nam lại đòi cô cùng cậu đi dạo phố, với lý do là đã lâu rồi không mua một bộ quần áo nào, muốn nhờ cô tư vấn hộ. [Được voi đòi HBT quá]. Vu Tiệp dở khóc dở cười nhìn Lâm Hữu Nam: “Em có nhiều quần áo lắm mà?”.

“Nhưng đều cũ rồi.” Lâm Hữu Nam nghiêng người dựa vào bức tường trên phố, khuôn mặt hiện rõ vẻ tủi thân: “Quần áo của em đều mua qua mạng, chẳng có ai đi mua cùng”.

Vu Tiệp nhìn khuôn mặt non nớt nhưng lại buồn bã của cậu, rồi nghĩ đến hoàn cảnh nhà họ Lâm, thì lại thấy mềm lòng (lại nữa), bình thường Lâm Chấn Đông rất hiếm khi quan tâm đến cuộc sống của cậu, có lẽ ông nghĩ rằng cứ cho tiền thì Lâm Hữu Nam sẽ không thiếu gì nữa, mà với mối quan hệ gay gắt giữa A Nam và Lâm Ngữ Âm thì cậu càng không bao giờ nhờ cô ta đi cùng. Nghĩ ngợi một lúc rồi cô mỉm cười gật đầu, nếu vì có cô ở bên cạnh mà khiến cậu nhóc cô đơn này cảm thấy chút hơi ấm, thì cô rất sẵn lòng. Gương mặt Lâm Hữu Nam trở nên rạng rỡ hẳn, vui sướng choàng vai cô: “Quả nhiên chị là người tốt nhất”.

Vu Tiệp đi cùng Lâm Hữu Nam đến tòa nhà thương mại Tân Thế Giới dạo đến mấy vòng, chọn được vài bộ quần áo, Lâm Hữu Nam vui vẻ đều mua hết, thấy cậu hào hứng liên tục quẹt thẻ ngân hàng, Vu Tiệp lo lắng nhắc cậu dừng xa xỉ quá, quần áo đủ mặc là được. Lâm Hữu Nam cười hì hì lắc lắc tấm thẻ trong tay, nói rằng bố cậu vừa cắt viện trợ một tháng mới mở lại tài khoản cho mình, đương nhiên phải hưởng thụ rồi. Vu Tiệp không hiểu ý cậu nói gì, hỏi thì mới biết, hóa ra Lâm Hữu Nam cuối cùng cũng khai thật với bố chuyện cậu lén trộm tài liệu của Tấn Tuyên, ông Lâm nổi trận lôi đình, quát thúc cậu một tuần, còn cắt luôn cả tài khoản ngân hàng [cho chút]. Có điều, A Nam kể rằng sau nguôi giận, ông còn nói rằng cậu đã trưởng thành rồi, vì cậu dám thừa nhận lỗi của mình, nên cuối cùng cũng không phạt cậu vì chuyện này nữa.

“Bố em nói đều do công của chị.” Lâm Hữu Nam mỉm cười nhìn Vu Tiệp.

“Phải nói là, em trưởng thành thật rồi.” Vu Tiệp cũng rất vui khi A Nam ý thức được điều đó. Thực ra, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ mách tội cậu với Lâm Chấn Đông, chỉ mong cậu có thể tự tỉnh ngộ, mà thật sự cậu đã làm được.

Hai người vừa đi vừa nói cười vui vẻ, xách theo túi lớn túi nhỏ đi đến thang máy.

“A Nam!” Bỗng sau lưng có tiếng gọi khiến hai người đều dừng chân, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Lâm Ngữ Âm?

Sắc mặt Lâm Hữu Nam lập tức sa sầm, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, cậu choàng vai Vu Tiệp, quay người đi tiếp, vốn dĩ cậu không muốn đáp lại Lâm Ngữ Âm.

“Lâm Hữu Nam, đứng lại đó cho tao.” Lâm Ngữ Âm đi như chạy, xông đến kéo Lâm Hữu Nam lại.

“Làm gì thế hả?” Về mặt tức tối, cậu hất tay Lâm Ngữ Âm ra, kéo Vu Tiệp sang cạnh mình.

“Tao gọi mày, tại sao lại giả vờ không nghe thấy?” Lâm Ngữ Âm tức tối trừng mắt nhìn họ. Mái tóc cô ta đã nhuộm màu khác, lần này là màu đỏ tím rất sáng, đôi mắt trang điểm kĩ, đôi môi đỏ mọng, áo pull bó sát hở rốn và quần jeans ống đứng, rất gợi cảm, trên tay còn xách thêm ba bốn chiếc túi, hôm nay chắc hẳn cô ta cũng thu hoạch lớn.

“Tôi rất bận!” Lâm Hữu Nam gằn mạnh từng chữ, mặt xanh nanh vàng, chị ta suốt ngày chỉ biết chơi và chơi, có giống người đang đi làm đâu.

“Cô Vu à? Chẳng phải cô đã ngừng dạy thêm cho A Nam rồi hay sao? Tại sao còn bám theo nó, chẳng lẽ cô yêu tiền nhà chúng tôi rồi à?” Lâm Ngữ Âm tức nghẹn họng với A Nam, bèn quay sang tấn công Vu Tiệp nãy giờ im lặng, khuôn mặt tỏ vẻ khinh bỉ. Cứ nhớ tới lần trước Tấn Tuyên kéo tay Vu Tiệp bỏ đi trước mặt mình là cô đã tức anh ách.

Gương mặt Vu Tiệp hơi biến sắc, cô ta định lên tiếng thì A Nam đã cướp lời: “Chị bệnh à, tiền thì có bao nhiêu mà nhiều? Hễ cứ nhìn thấy chị là phát phiền, ngày nào cũng cãi nhãi chúng tôi thế này chúng tôi thế kia, tôi chẳng liên quan gì đến chị! Nhớ đấy, chẳng quan hệ gì hết!” A Nam tức tối giơ cao ngón giữa ra trước mặt Lâm Ngữ Âm, khiến cô ta tức muốn thổ huyết [Khà khà].

“Lâm Hữu Nam, tao là chị mày!” Lâm Ngữ Âm hét lên the thé vì giận dữ, ánh mắt nhìn Vu Tiệp càng hung dữ.

“Hừ, đừng tưởng vì cùng một ông bố sinh ra thì đã là người một nhà, biết đâu lại chẳng phải?” Những lời cậu nói cũng bắt đầu cay độc, trong tích tắc, gương mặt Lâm Ngữ Âm méo mó vì giận dữ, rồi bất chợt giơ tay lên định tát cậu.

Lâm Hữu Nam nhanh nhẹn đưa tay lên đỡ, rồi thuận thế đẩy mạnh cô ta ngã xuống đất [khá lảm], không quên ném lại một câu: “Đừng tưởng là con gái thì tôi không ra tay, đối với chị thì tôi không bao giờ mềm lòng đâu”.

Lâm Ngữ Âm then quá không biết làm thế nào đành ngồi bệt xuống đất hét toáng lên, vừa mắng nhiếc Lâm Hữu Nam là thằng khốn, vừa mạt sát Vu Tiệp là kẻ mặt dày!

Vu Tiệp thấy hai người cãi cọ ở nơi công cộng, còn động tay động chân, có rất nhiều người đang vây quanh họ bàn tán, nên vội vàng chạy đến định đỡ Lâm Ngữ Âm dậy, ai ngờ chưa kịp đụng vào cô ta thì “Chát!!!” một tiếng, một bên má cô đã hứng trọn một cái tát như trời giáng [Làm phúc phải tội, mô phật]

Gương mặt bỗng rất, Vu Tiệp đau quá lão đảo ngồi bệt xuống bên cạnh, Lâm Ngữ Âm vẫn còn nguyên rửa: “Hồ Ly tinh! Không biết nhục!”

Lâm Hữu Nam thấy thế thì vô cùng tức giận, lao đến định đánh Lâm Ngữ Âm, cô ta kêu toáng lên đưa tay lên che mặt, Vu Tiệp cố nhịn đau, giữ lấy tay A Nam: “Đừng gây chuyện nữa, muốn để cho người khác chê cười à?” Xung quanh họ đầy áp những kẻ hiếu kì, đang chỉ chỗ bàn tán xôn xao.

Vu Tiệp cố gượng dậy, lấy hết sức kéo Lâm Hữu Nam đến cửa thang máy, bỏ lại Lâm Ngữ Âm vẫn không ngừng mắng chửi sau lưng.

“Sao lại cản em, đồ tiện nhân đó không đánh thì không tính ngộ.” Lâm Hữu Nam cảm phần hất tay cô ra, mắt vẫn trừng trừng nhìn lên phía trên lầu.

“A Nam, chúng ta đi, mặc kệ cô ta.” Vu Tiệp cố hết sức kéo cậu vào thang máy để xuống dưới lầu, không nói lí lẽ với cô ta được thì tốt nhất nên tránh đi, cô thật không ngờ Lâm Ngữ Âm cũng biết trò ăn vạ giữa chốn đông người như thế, má cô bây giờ vẫn còn đau rát.

Trên đường đưa cô về nhà, Lâm Hữu Nam vẫn không hết phần nộ: “Em nhất định sẽ trả thù cho chị, đồ - chết - tiệt!!!”

Vu Tiệp khẽ lắc đầu: “A Nam, em có thể nhận lời chị một việc được không?”

“Không.” [Thông minh đấy] Lâm Hữu Nam hậm hực cự tuyệt, nhất định là cô muốn cậu tha cho Lâm Ngữ Âm.

“A Nam!” Vu Tiệp khẽ cau mày, giọng nói cũng thay đổi: “Chị không muốn hai người gây chuyện với nhau, em thể chọc tức cô ta được!”

“Chị ta chọc tức em, còn đánh chị, thù này em nhất định phải trả!” Lâm Hữu Nam phần nộ nắm chặt tay đâm vào lưng ghế tựa của bác tài xế taxi một cái, bác tài xế chỉ hự lên một tiếng nhưng cũng không nói gì.

“Nếu em muốn thế thì được!” Vu Tiệp đành mặt lại quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sau này đừng đến tìm chị nữa.” Gió từ bên ngoài luồng vào mát lạnh, khiến cơn đau rát trên má cô đã dễ chịu hơn, rồi dần dần biến mất.

Cô thật sự không muốn nhà họ Lâm lại có thêm một sự bất đồng nào nữa, mối quan hệ giữa A Nam và Lâm Ngữ Âm đã quá căng thẳng rồi, nếu cậu vì đối phó với cô ta mà làm sai chuyện gì, đến lúc đó lại giống như lần trước, thậm chí còn ác liệt hơn, e rằng cậu không thể quay lại được.

“Vu Tiệp, đầu chị có vấn đề hả?” Lâm Hữu Nam ngăn người, xoay cô lại nhìn mình, lúc này người bị đánh là cô, mà cô còn ra muốn cậu không được trả thù, đúng là cô điên mất rồi! [đồng ý =.]

“Tóm lại chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, em phải nghe lời chị, không được gây sự với Lâm Ngữ Âm nữa!” Vu Tiệp nghiêm túc cảnh cáo cậu, Lâm Hữu Nam tỏ ra không hiểu nổi con người cô, thở phì phì rồi trợn mắt, lắc đầu liên tục. “Hôm nay em cũng sai một phần, sao lại nói những lời như thế, đương nhiên sẽ khiến cô ta giận dữ, tuy cô ta động thủ là sai, nhưng chuyện này chị không mong em cứ để mãi trong lòng”.

Lâm Hữu Nam mặt mũi nhăn nhó, gầm lên một tiếng khe khẽ rồi mở mắt ra, gương mặt cau có: “Sao lại có người như chị nhỉ!!!”

Vu Tiệp thấy cậu đã miễn cưỡng nhận lời với mình thì mỉm cười, chỗ đau bắt chợt lại nhói lên, cô khẽ nhăn mày nhưng vẫn vui vẻ nói: “Đúng thế, chị luôn như vậy, em cũng có thể mặc kệ chị”

Lâm Hữu Nam tức tối muốn chết, nhưng lại nở một nụ cười khổ sở. Ai bảo cậu quan tâm đến cô, cô lại là người duy nhất thực sự quan tâm đến cậu, nhìn thấy trên má cô vẫn còn hằn năm đầu ngón tay màu nhàn nhạt, cậu xót xa đưa tay lên khẽ chạm vào: “Còn đau không?”.

Vu Tiệp nhăn mặt, nhưng vẫn cố nở nụ cười, lắc đầu: “Hết ngay thôi mà”.

Nhà họ Lâm đúng là phức tạp, A Nam thực ra rất đáng thương, gia đình đối với cậu đã là một nỗi đau, vậy mà lúc nào cũng gặp hết những phiền phức này đến những phiền phức khác...

Buổi tối khu đứng trước gương, Vu Tiệp e dè ngấm má bên trái của mình, dấu tay tuy đã biến mất, nhưng dường như vẫn để lại những dấu vết mờ mờ, chắc lại sưng rồi, cô khẽ chạm vào, không còn đau nữa, lớn thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô bị người khác tát, mà lại là con gái. Cô nở một nụ cười đau khổ, chắc là người hiền lành dễ bị ức hiếp. [Thì đúng thế mà]. Có điều, bớt được chuyện nào hay chuyện ấy, về sau hẳn thấy Lâm Ngữ Âm thì phải tránh cho nhanh, khi phụ nữ lên cơn điên thì thật đáng sợ. =]]]]

Di động reo vang, là Tấn Tuyên? Lại gì nữa đây?

“Ra đây! Anh muốn gặp em!”

Vu Tiệp hốt hoảng, anh giận ư? Giọng nói dữ tợn quá!

Vu Tiệp ngấm gương mặt vẫn còn hơi sưng, trong lòng đang suy nghĩ xem có nên nghe lời anh không, cô không muốn anh thấy mình trong tình trạng thế này!

21. Chương 42 - 43

Chương 42 : Suy nghĩ của bố

Cuối cùng Vu Tiệp vẫn xuống gặp anh, nhưng không thấy bóng dáng Tấn Tuyên đâu, đang chuẩn bị gọi điện thì Tấn Tuyên từ 1 góc tối gọi cô : “Vu Tiệp”.

Vu Tiệp bèn bước đến ,đèn đường quá mờ nên cô không thấy rõ khuôn mặt anh, nhưng đôi mắt dài kia đang ánh lên tia lửa giận,anh giận thật,đúng là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa,chuyện xấu đã truyền vạ dặm. Anh đang tức giận thay cô hay đang giận cô? Vội vàng đến đây thế này chắc chắn Lâm Ngữ Âm đã khóc lóc than vãn với anh rồi.

“Chuyện gì thế?” thăm nghĩ có thể anh đến chất vấn tội của mình thay Lâm Ngữ Âm, trong lòng cô khó tránh khỏi hụt hẫng.

Tấn Tuyên không nói gì, kéo cô sang 1 bên rồi mượn ánh sáng, ghé mặt sát lại gần mặt cô, bàn tay chậm rãi vuốt nhẹ trên má cô như đang tìm kiếm gì đó.

“Tôi...” Vu Tiệp ngập ngừng không biết nên nói thế nào.

“Tại sao lúc nào em cũng bị thương?” giọng anh trầm đục như đang cố gắng kìm nén cảm xúc.

“Tôi...đâu có?” bất ngờ nghe thấy câu nói của anh Vu Tiệp bỗng ghen lời.

“Còn đau không?” bàn tay anh khẽ vuốt ve, sự đụng chạm ấy khiến cô cảm thấy như cơn đau không còn nữa, thay vào đó là 1 cảm giác ấm áp, nỗi xúc động trong lòng cô cũng tăng lên.

“Không đau” cô thì thầm sợ không kiềm chế nổi sự vui sướng trong lòng.

“Tại sao không gọi điện cho anh?” sắc mặt Tấn Tuyên dịu lại, cô lúc nào cũng thế, lén lút trốn tránh, không để ai thấy vết thương của mình, cũng không dễ dàng đón nhận bất cứ sự quan tâm nào của người khác.

“...Cũng không có gì to tát lắm”. Vu Tiệp cúi đầu, cô vẫn chưa yếu đuối đến mức ấy, chưa gì đã phải tìm người kể lẽ than vãn.

“Anh mắng cho Lâm Ngữ Âm 1 trận rồi” Tấn Tuyên cau mày, thở dài về bất lực.

“Anh...tại sao?” Vu Tiệp ngẩn ngơ, tuy cô nghĩ rằng Tấn Tuyên biết sẽ rất tức giận, nhưng anh lại dám mắng cả thiên kim tiểu thư của sếp, anh không sợ hay sao?

“Sau này em nhất định phải hung dữ hơn, người ta dám đánh má phải của em, em tuyệt đối không để yên cho má trái của họ!” Tấn Tuyên nhấn mạnh “Lần nào cũng hỉ biết hung dữ với anh!”.

Vu Tiệp khẽ gạt tay anh ra: “Tôi không thêm dùng đến bạo lực như anh”.

Tấn Tuyên khẽ mỉm cười, ôm chầm lấy cô: “Vậy tại sao lần nào em cũng tàn nhẫn với anh?”.

“Tự anh kiếm chuyện, có lần nào mà không phải tại anh ức hiếp người quá đáng đâu?” Vu Tiệp bĩu môi, đẩy anh sang 1 bên.

“Anh thích ngắm bộ dạng em lúc phát điên lên” Tấn Tuyên thấy cô thật buồn cười, tiến sát đến gần “Em đấy, không thể cứ mềm lòng với người khác mãi được, vì anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ em được”.

“Tôi có phải Tây Thi ồm yếu đâu, ai cần anh bảo vệ” Vu Tiệp quay đi mặc kệ anh.

“Vậy sao hôm nay em không cắn cô ta?” Tấn Tuyên khẽ véo mũi cô, giọng trách móc, người ta đã động thủ rồi mà cô còn nhượng bộ, chẳng lẽ cô không biết ai hiền lành sẽ luôn bị bắt nạt hay sao, anh tình nguyện để cô dùng bạo lực với mình, nhưng không muốn cô lúc nào cũng nhượng người khác chịu ầm ứ mà không nói gì.

“Anh nghĩ tôi là ai chứ? Gặp ai cũng cắn à?” Vu Tiệp không nhịn được cười cô bị anh ép quá nên mới dùng đến cách đó.

Tấn Tuyên nhìn cô, khoé môi nở nụ cười: “Em là mèo hoang mà, giờ nanh nhe vuốt là bản tính của em”. Nói xong anh liền chạy ra xa cô, vì biết rõ 1 chú mèo hoang như cô mà tức điên lên thì sẽ hành động.

Quả nhiên, Vu Tiệp nghe thế thì cau mày, lao đến đánh anh, đáng ghét, chỉ biết bắt nạt cô.

Hai người đang chạy đuổi nhau dưới sân vườn, giống như 2 đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ.

Đang đùa giỡn vui vẻ, bỗng 1 giọng nói trầm khàn vang lên khiến 2 người giật mình.

“Vu Tiệp?”

Vu Tiệp khó khăn lắm mới túm được tay áo Tấn Tuyên thoáng chốc bị giọng nói ấy làm giật mình hoảng hốt. Trời ơi...là...là bố?

Tấn Tuyên cũng quay lại,sau khi định thần nhìn kỹ bóng người đứng gần đó.chú Vu?

Vu Tiệp hoảng hốt vội vàng buông tay anh ra,không dám nhìn vào bố cô nữa.

“Chào chú Vu”. Tấn Tuyên vẫn là người trấn tĩnh trước,lên tiếng chào bố của Vu Tiệp,kéo cô tiến đến gần chỗ ông Vu.

“Hai đứa đang làm gì đấy?” sắc mặt bố cô rất khó chịu Vu Tiệp hoảng sợ nhìn ông.

“Bọn con...” Vu Tiệp ấp úng không biết trả lời thế nào,khẽ đưa mắt cầu cứu Tấn Tuyên.

“Chú Vu,lúc này con đến cảm ơn Vu Tiệp,cô ấy vừa giúp con cài chương trình để con có thể hoàn thành xong 1 hạng mục quan trọng,con rất cảm kích trước sự giúp đỡ của cô ấy” Tấn Tuyên mỉm cười giải thích,vừa nhìn Vu Tiệp nháy mắt ra hiệu.

“Nó mà giúp được con à?” ông Vu tỏ ra nghi ngờ : Nó vẫn còn đi học,biết cái gì mà giúp,con và Tiểu Lâm phải dạy nó mới đúng”.

Tấn Tuyên gật đầu liên tục : “Chú Vu yên tâm, Tiểu Tiệp rất thông minh,có nhiều thứ vừa học qua đã biết”.

Ông Vu nhìn Vu Tiệp ,ánh mắt tỏ vẻ trách móc,nhưng trước mặt Tấn Tuyên cũng không tiện nói ra,chỉ trầm giọng nói : “Muộn thế này rồi còn chưa về à?” rồi quay sang gật đầu với Tấn Tuyên : “Về sớm đi,chắc bố mẹ con đang ở nhà lo lắng rồi đấy”.

“Vâng,tạm biệt chú Vu, Tiểu Tiệp, cảm ơn em nhiều lắm” Tấn Tuyên cố ý vỗ vai Vu Tiệp với vẻ cảm kích,Vu Tiệp cảm thấy tay anh bóp nhẹ vai mình,liếc anh thật nhanh rồi lại cúi gằm xuống.

Ông Vu gật đầu rồi bỏ vào trong.

Vu Tiệp ngoan ngoãn theo sau,vẫn 1 mực đi thẳng không dám quay lại nhìn Tấn Tuyên,lòng thấp thỏm không yên.

Vào thang máy,bố cô trầm ngâm 1 lúc lâu rồi đột ngột quay lại.

“Con và Tấn Tuyên có chuyện gì đấy?”

Trái tim Vu Tiệp nhảy thót lên,bố cô muốn nói gì? Cô nuốt nước bọt,cố tỏ vẻ trấn tĩnh nở nụ cười thoải mái với ông : “Có chuyện gì ạ? Anh ấy tới để cảm ơn con”. Nếu đã tìm ra được lí do rồi thì phải 1 mực theo đến cùng thôi.

“Nửa đêm nửa hôm lại chạy đến,không nói trong điện thoại được à?” ông Vu vẫn không tin,ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

“Anh ấy...tối nay cũng đi ăn với khách hàng ở gần đây,nên mới...tiện thể ghé qua để cảm ơn,có lẽ vui mừng quá nên muốn tìm người để nói chuyện ấy mà”. Vu Tiệp lúng túng như gà mắc tóc.

Ông Vu im lặng ,nhìn Vu Tiệp có vẻ nghi ngại,ánh mắt của ông khiến cô nổi da gà,cô không còn cách nào khác đành cúi gằm mặt xuống.

“Hai đứa không phải đang quen nhau đấy chứ?” cuối cùng,ông cũng nói ra điều nghi ngờ trong lòng mình.

Tim đập loạn nhịp,mí mắt cũng giật liên tục,đầu óc trống trơn,Vu Tiệp căng thẳng lập tức phủ nhận : “Tất nhiên là không,sao lại có thể như thế được”.

“Không có thật chứ?” ông Vu hỏi lại.

“Không ạ!” Vu Tiệp không ngừng lắc đầu phủ nhận,quan hệ giữa cô và Tấn Tuyên vẫn còn mù mờ chưa rõ ràng,làm sao có thể nói rõ quan hệ của họ được,hơn nữa Tấn Tuyên nghĩ thế nào,cô cũng không dám chắc ,càng không thể khẳng định.

Ông Vu nhìn cô chăm chú 1 lúc rồi mới quay đi,nhấn mạnh : “Cái thằng Tấn Tuyên quá ham chơi,không tin tưởng được”.

Vu Tiệp từng người, bố cô lại nghĩ Tấn Tuyên như thế, ông không thích anh, chỉ ít là không tán thành việc anh và cô ở bên nhau!

Vu Tiệp nhớ lại lần trước dùng cơm ở nhà họ Tấn, khi dì Châu nói đến chuyện muốn 1 trong 2 chị em Vu Tiệp về làm dâu, rồi sau đó Tiểu Lâm cũng có lần nhắc đến, nhưng bố cô luôn tỏ ra thờ ơ, thậm chí còn muốn 2 chị em cô không bị ảnh hưởng bởi Tấn Tuyên, mà tìm 1 người thích hợp, Tấn Tuyên quá miệng lưỡi khiến cho người đối diện có cảm giác anh không thành thật. Cô cũng nghe thấy những chuyện về anh nhưng lại không quan tâm lắm, nào ngờ bố cô lại nghĩ như thế thật.

Ông Vu sau khi lên tiếng cảnh báo rồi không nói gì nữa, Vu Tiệp cũng im lặng theo, nhưng tâm trạng thì vô cùng hụt hẫng, bố cô không tán thành việc con gái và Tấn Tuyên quen nhau, thế thì cô... cô và Tấn Tuyên phải làm sao?

Khi mờ ám dần trở nên minh bạch, cô mới phát hiện rằng thì ra tình yêu không chỉ là chuyện của 2 người, đầu óc đơn giản của Vu Tiệp bắt đầu bị khuấy đảo trở nên phức tạp. Chap 43: Bom nổ chậm

Gần đây Vu Tiệp không dám một mình đi gặp riêng Tấn Tuyên nữa, ông Vu còn cố ý nhấn mạnh thêm mấy lần, nhắc nhở Tiểu Tiệp bây giờ phải lo học hành, không được nghĩ ngợi vớ vẩn, vẫn còn quá sớm để yêu đương. Vu Tiệp tuy trong lòng không phục nhưng cũng chẳng dám nói gì, cô biết rõ bây giờ mà có phản kháng thì chỉ bị ông quản nghiêm hơn mà thôi. Vu Tiệp dần phát hiện ra mình càng ngày càng vô tình quan tâm đến Tấn Tuyên nhiều hơn, mà Vu Lâm là kênh thông tin tốt nhất, mỗi lần lên mạng Vu Lâm đều kể hết một thông tin mà cô moi móc được cho toàn thiên hạ cùng nghe, đương nhiên không thể thiếu được chuyện Tấn Tuyên và đại tiểu thư nhà họ Lâm. Lần nào Vu Tiệp cũng vờ như không quan tâm, thực chất lại rất tò mò muốn biết nhiều hơn, rồi sau đó cô tự trách mình tại sao lại quan tâm đến anh làm gì.

Vu Tiệp vẫn học hành nghiêm túc và nhóc Trịnh vẫn ngày ngày bên cạnh. Dần dần cô đã quen với việc Tấn Tuyên luôn giấu giếm và mang đến cho cô những bất ngờ thú vị vào sâu trong đáy lòng, cô vẫn thích một cuộc sống đơn giản và bình lặng. Tình yêu là gì? Tình yêu có lẽ sẽ khiến người ta vui sướng, nhưng cũng vô tình khuấy đảo cuộc sống của họ, điều quan trọng là bạn không nên để tình yêu ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường ấy.

Còn Tấn Tuyên gần đây công việc cũng rất thuận buồm xuôi gió. Từ lúc anh hoàn thành hạng mục tranh thầu một cách hoàn hảo thì càng được Tổng giám đốc Lâm xem trọng, lại thêm Lâm Ngữ Âm lúc nào cũng nói vào giúp anh, điều đó khiến các nhân viên kỳ cựu trong công ty đều tỏ ra ganh tỵ, nhưng không ai dám nói năng gì, thỉnh thoảng chỉ chê bai sau lưng Tấn Tuyên dựa vào phụ nữ để thăng tiến. Tấn Tuyên tuy ngoài mặt vẫn rất khiêm tốn, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng ấm ức, chỉ có thể cố gắng phấn đấu hơn để mọi người không còn lời ra tiếng vào nữa.

Những người yêu nhau đều nghĩ rằng tình yêu chỉ là chuyện của hai người, nhưng thường thì không đơn giản như vậy. Những bất ngờ của cuộc sống luôn khiến người ta không kịp trở tay, thậm chí còn như quả bom nổ chậm khiến người ta mất phương hướng.

Bây giờ hơn Tấn Tuyên mới về nhà, gần đây Tổng giám đốc Lâm rất coi trọng anh, nhiều hạng mục lớn của công ty đều cho anh tham gia, hiện tại ngoài phòng tài vụ ra, tất cả những phòng còn lại anh đều có thể can thiệp. Tuy có lúc cường độ công việc khiến anh bị căng thẳng, nhưng Tấn Tuyên rất vui vẻ, đàn ông thì phải làm việc, phải tạo ra thành tích xuất sắc, anh ghét nhất là việc chỉ biết ăn không ngồi rồi, không có chí tiến thủ.

Tuần này vì công việc mà anh có phần lơ là với Tiểu Tiệp, nhưng Tiểu Tiệp đáng yêu nhất là ở điểm này, cô chưa bao giờ nghĩ ngợi linh tinh rồi bám theo truy hỏi, thậm chí còn lãnh đạm quá mức, nhưng đối với Tấn Tuyên một người luôn bận rộn vì công việc mà nói, khoảng cách như vậy rất thích hợp.

Sự nghiệp và tình yêu mãi mãi là hai thứ mà đàn ông phải lựa chọn, anh có thể tự do thoải mái trong tình yêu nhưng không dám lơ đãng khinh suất trong công việc. Anh biết rõ với kinh nghiệm còn non kém của mình, nhận được sự coi trọng của mọi người trong công ty là một điều khó khăn, những người luôn đứng

sau lưng đợi anh thất bại lại quá nhiều, mà chủ đề bán tán nhiều nhất là chuyện anh mượn phụ nữ để thắng tiền, tuy ngoài mặt anh tỏ ra không quan tâm đến những lời đồn thổi đó, song thực sự lại rất dễ tâm đến.

Tình cảm mà Lâm Ngữ Âm dành cho anh, anh hiểu rất rõ, Lâm Ngữ Âm vẫn muốn ôm hy vọng với anh, anh cũng chẳng còn cách nào khác. Hơn nữa cô có thể giúp anh trong con đường sự nghiệp, vì vậy anh cũng không có lý do gì để từ chối. Lý do anh thuyết phục chính bản thân là, dã tâm của mình đồng hành với sự phát triển của công ty, Lâm Ngữ Âm chẳng qua chỉ là một trong số đó, đàn ông một khi đã không có tình yêu với một người con gái nào đó, thì việc lợi dụng và bị lợi dụng đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều, mọi chuyện đều là sự trao đổi bình đẳng mà cả đôi bên cùng tình nguyện.

Anh không cho rằng mình nợ Lâm Ngữ Âm, đặc biệt là sự việc lần trước cô đánh Tiểu Tiệp, anh đã mắng cho cô nằng một trận, cuối cùng Lâm Ngữ Âm đã chịu cúi đầu nhận lỗi với anh. Tấn Tuyên vừa đẩy cửa bước vào đã thấy bố anh đang ngồi bàn chuyện cùng một người phụ nữ trong phòng khách, người ấy ngồi quay lưng lại, nhưng quan sát từ phía sau thì có vẻ đó là một cô gái trẻ trung.

Tấn Tuyên trong lòng đầy nghi hoặc bước vào, đặt chiếc cặp xuống bậc thềm rồi đi vào phòng khách.

“Về rồi à?” Ông Tấn quay ra hỏi anh.

“Bố.” Tấn Tuyên bước đến, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ gương mặt cô gái ấy, anh giật nảy mình, Lâm Ngữ Âm!? Sao cô ta lại ở đây? “Ngữ Âm?”

“Tấn Tuyên về rồi à?” Lâm Ngữ Âm ngồi trên salon mỉm cười.

Tấn Tuyên càng kinh ngạc hơn, Lâm Ngữ Âm đã nhuộm tóc thành màu nâu đậm, không còn là màu đỏ rực trước kia nữa, gương mặt cũng không còn lớp trang điểm kỹ càng, thay vào đó là kiểu trang điểm của dân văn phòng, không những vậy trên tai không còn hai ba lỗ khuyên nữa mà chỉ có một chiếc hoa tai nhỏ, đơn giản và mộc mạc, không giống cô tí nào! Cô định làm gì?

“Sao em lại ở đây?” Tấn Tuyên hỏi thẳng thừng, rốt cuộc cô ta muốn gì?

“Tấn Tuyên,” bố anh lên tiếng, “sao bất lịch sự thế hả? Cô Lâm thay cha mình đến thăm chúng ta, đúng là ông nhà khách sáo quá.”

Tấn Tuyên hơi nhú mày, trên mặt đầy vẻ hoài nghi, Tổng giám đốc Lâm? Rốt cuộc cô nằng muốn giở trò gì? Tấn Tuyên đưa mắt ra hiệu với Lâm Ngữ Âm, sau đó quay sang nói với bố anh: “Bố, con nghĩ Ngữ Âm đến tìm con có việc, bọn con có muốn nói chuyện riêng với nhau”.

“Chú Tấn cứ ngồi đi ạ.” Lâm Ngữ Âm thấy ông Tấn đang do dự gật đầu thì đứng dậy theo Tấn Tuyên vào phòng anh.

“Ngữ Âm, em định giở trò gì?” Tấn Tuyên nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau, quay lại chất vấn cô ngay.

“Bố em khen anh là nhân tài hiếm có, ông cho rằng sự khích lệ của gia đình là rất quan trọng, nên bảo em phải đến cảm ơn gia đình anh.” Lâm Ngữ Âm cười khê, xem ra cô nằng đã có sự chuẩn bị từ trước!

“Nói năng vớ vẩn!” Tấn Tuyên vừa trách móc vừa suy nghĩ mục đích thật sự của cô ta.

“Sao? Em đến nhà anh mà anh không hoan nghênh à? Chẳng lẽ anh muốn đuổi em đi?” Tính khí tiểu thư Lâm Ngữ Âm lại bộc phát.

“Sao em lại biết nhà anh?” Tấn Tuyên hít một hơi thật sâu, tuy không biết rõ ý đồ của cô, nhưng bất ngờ đến nhà anh như thế này khiến anh thấy rất khó chịu.

“Tra trong hồ sơ công ty là ra ngay thôi mà.” Đời tư cá nhân đối với Lâm đại tiểu thư như cô mà nói thì hoàn toàn chỉ là thừa thãi, những chuyện cô muốn làm, trong công ty ngoài bố cô ra, còn ai dám nói câu nào.

“Rốt cuộc là em có ý gì?” tấn Tuyên nhìn chằm chằm vào nụ cười vẫn luôn nở trên môi cô ta, sau khi thay đổi cách trang điểm đã trở nên dịu dàng hiền thực hơn nhiều, nếu là cách trang điểm, ăn mặc như trước kia thì bố anh nhất định không ưa thích gì, chắc chắn là có mục đích, nếu không cô ta đã chẳng tốn công, nhưng rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

“Đã nói là muốn đến thăm bố anh mà.” Lâm Ngữ Âm nhếch môi, bước đến bên kệ sách của anh, ngón tay thon dài lướt qua từng quyển sách trên đó, rất nhiều và đủ các thể loại.

Tấn Tuyên định lên tiếng hỏi cho ra lẽ thì bên ngoài bỗng có tiếng mẹ gọi: “Cơm xong rồi đấy!”. Anh nhìn nụ cười của Lâm Ngữ Âm, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cùng cô ra ngoài ăn cơm.

Trên bàn ăn, Lâm Ngữ Âm tỏ ra khá hòa hợp với bố mẹ anh, Tấn Tuyên thì không nói gì nhiều, len lén dò xét thái độ của bố mẹ mình, bố anh thì có vẻ rất thích Lâm Ngữ Âm, luôn giục anh gấp thức ăn cho cô, còn mẹ anh thì tỏ ra xa cách hơn.

“Cô Lâm mới từ nước ngoài về?” Không ngờ bố anh lại tâm đắc với cô ta như thế.

“Chú Tấn, cứ gọi cháu là Ngữ Âm thôi ạ. Trước kia cháu học ở Anh”, Lâm Ngữ Âm trả lời rất thoải mái.

“Về nước giúp bố cháu quản lý công ty à?” Ông Tấn lại hỏi tiếp.

“Vâng, nghiệp vụ công ty nhiều quá, cháu vừa về cũng chưa quen lắm, cũng may có Tấn Tuyên thường xuyên giúp đỡ, hơn nữa bố cháu cũng rất xem trọng tài năng của anh ấy, ông nói là anh rất có chí tiến thủ.” Ngữ Âm vừa khen Tấn Tuyên, vừa liếc nhìn anh.

“Nó à, vẫn còn quá trẻ, còn phải học hỏi nhiều, cảm ơn cha cháu đã xem trọng nó, cho nó cơ hội để rèn giũa.” Ông Tấn hiếm khi thấy có người khen Tấn Tuyên nên trong lòng rất thích thú, ánh mắt nhìn Tấn Tuyên cũng tỏ ra ít nhiều tự hào.

“Chú Tấn, Tấn Tuyên rất giỏi, bố cháu cứ than vãn tiếc rằng cháu là con gái, nếu là con trai thì ông đã mong cháu được rèn luyện nhiều hơn, ông luôn cho rằng nam nhi chí tại bốn phương.” Ngữ Âm cười nói vui vẻ, rồi quay sang nhìn Tấn Tuyên.

“Ngữ Âm, nghe cháu nói thế thì cũng đủ biết cháu rất giỏi, đúng không, Tấn Tuyên?” Ông Tấn nhìn Tấn Tuyên bắt anh phải lên tiếng.

“Vâng, vâng” Tấn Tuyên miệng vẫn đang ngậm cơm, đành gật đầu cho qua chuyện.

“Chú Tấn, nhà chỉ có mình Tấn Tuyên là con trai, nếu anh ấy phải đi xa lập nghiệp, cô chú có yên tâm không?” Ngữ Âm nghiêm túc nhìn hai ông bà.

Ông Tấn thoáng chút ngỡ ngàng, trao đổi ánh mắt với dì Châu rồi mới nói: “Chỉ cần sự nghiệp của nó có thể phát triển thì cô chú không ngăn cản, con trai vốn phải xông pha ngoài thiên hạ.”

Tấn Tuyên nghe bố nói thế, trong lòng cũng không nén được nổi xúc động, từ nhỏ đến lớn, bố anh thường trách mắng nhiều hơn khen ngợi, mà cách sống chơi bời của anh cũng khiến người nhà không trông mong gì nhiều.

Lâm Ngữ Âm nhìn Tấn Tuyên, rồi quay sang nhìn bố mẹ anh, khóe môi khẽ nhướn lên, chậm chậm nói ra mục đích đến đây ngày hôm nay của mình: “Chú Tấn, thực ra lần này đến thăm cô chú, là có việc muốn xin ý kiến, rồi cháu mới nói với Tấn Tuyên được.”

Cả nhà ba người đều ngỡ ngàng, đổ dồn ánh mắt về phía cô, đợi câu nói tiếp theo.

“Bố cháu định mở một công ty con ở Singapore, vì vậy ông muốn cử một người trong công ty sang bên đó làm giám đốc.” Lâm Ngữ Âm quan sát thật kỹ sự thay đổi trên khuôn mặt Tấn Tuyên, “Cháu đã tiến cử Tấn Tuyên.”

Câu nói ấy giống như quả bom, khuấy đảo tạo ra một cơn sóng lớn trong nhà họ Tấn.

22. Chương 44 - 45

Chương 44 : Khách sạn Newman

Hôm nay là thứ Sáu, Vu Tiệp vốn đã hẹn nhóc Trịnh buổi chiều đưa cô về nhà, nhưng giảng viên tạm thời có việc, giữ cô ở lại thêm 1 lúc, đến tận 9h tối mới cho cô về. Nhóc Trịnh về ký túc trước, lát sau mới đến đón cô, cô cũng về phòng thu dọn quần áo, gần đây thời tiết khá tiết mát mẻ, nên cũng phải mang mấy bộ quần áo mùa hè về nhà.

Chào tạm biệt đám bạn cùng phòng xong, Vu Tiệp khoác 1 chiếc ba lô lớn xuống lầu.

Một mình cô đứng chờ ở khoảng đất trống bên dưới, nhóc Trịnh vẫn chưa đến. Vu Tiệp xem đồng hồ, bây giờ đã 9h15 nhóc Trịnh vẫn chưa đến, có khi nào cậu ấy bận gì đó đến muộn không, cô đang do dự không biết có nên báo cho cậu không cần đến đưa cô về nữa, tự cô đi là được rồi. Vừa mót di động ra, định gọi cho nhóc Trịnh, thì vai phải cô bỗng thất nặng nề, 1 mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, khiến cô thấy tim mình đập thình thịch, mỗi 1s trôi qua lại 1 nhanh hơn, anh...sao lại đến đây?

“Đang đợi anh à?” Tấn Tuyên đột ngột xuất hiện vẫn với nụ cười ranh mãnh, ánh mắt tràn ngập tự tin.

Vu Tiệp há hốc miệng, kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh lại đến đây?” Tấn Tuyên mặc 1 bộ âu phục, chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong hơi nhăn nhúm, cà vạt bị nới lỏng, treo lủng lẳng trên cổ, trên vai khoác 1 chiếc túi đựng laptop, anh mệt lắm sao? Gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, chắc là anh vừa tăng ca, vậy tại sao không về thẳng nhà mà còn chạy đến trường tìm cô?

Tấn Tuyên đón lấy ba lô của cô rồi đeo lên vai mình, choàng vai cô kéo đi.

Anh thì thầm bên tai Vu Tiệp: “Trả lời anh trước đã, có nhớ anh không?”

Tim Vu Tiệp run rẩy, mặt cô nóng bừng lên, anh dừng ôm cô như thế, 2 người vẫn còn ở trong trường mà, hơn nữa bạn bè đều đang nhìn, Vu Tiệp cố gắng đẩy anh ra, định giữ 1 khoảng cách, nhưng anh lại kéo cô về phía mình, mà còn ngang ngược ôm chặt lấy vai cô.

“Hử? Có nhớ anh không?” Tấn Tuyên vẫn quyết tìm câu trả lời phía cô, ánh mắt chăm chú nhìn Vu Tiệp đang đi bên cạnh, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái hơn.

“...Không”. Vu Tiệp đỏ mặt tía tai khi anh bị cô ôm choàng kéo đi, cô không dám ngẩng lên, chỉ muốn thật nhanh chóng rời khỏi trường.

“Vu Tiệp!” một tiếng gọi vang lên khiến Vu Tiệp khựng lại, ôi trời, cô quên mất rằng vẫn còn nhóc Trịnh, cậu đã hẹn đưa cô về nhà. Vu Tiệp vội quay người lại nhìn.

Nhóc Trịnh nhìn cô bằng ánh mắt bị tổn thương, rồi lại nhìn Tấn Tuyên bên cạnh, tay vẫn ôm chặt lấy vai cô. Sao anh ta lại đến quấy rối cô? Cậu vốn cho rằng dù mình không thể điều khiển được trái tim cô, nhưng chí ít ở trường, cậu có thể hưởng thụ khoảng thời gian riêng của 2 người, nhưng Tấn Tuyên lại cứ đến để cướp đoạt chúng.

“Nhóc Trịnh” Vu Tiệp định lên tiếng gọi thì Tấn Tuyên đã giữ cô lại, hạ giọng yêu cầu: “Đi với anh”.

Vu Tiệp ngẩn ngơ nhìn Tấn Tuyên, ánh mắt anh rất kiên quyết, gần như không cho phép cô từ chối, anh đang nghiêm túc!

Vu Tiệp dần quay lại nhìn nhóc Trịnh, cậu ấy bị tổn thương rồi! Vu Tiệp khẽ đẩy tay Tấn Tuyên, cảm thấy cánh tay của anh không nở buông, cô thì thầm: “Để tôi nói với cậu ấy 1 tiếng”.

Vu Tiệp bước đến, đứng trước mặt Trịnh Phong, hít 1 hơi thật sâu rồi mới ngẩng lên nhìn thẳng vào cậu: “Tấn Tuyên đến đón tôi về...xin lỗi”.

Nhóc Trịnh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đầy áp về thất vọng, cô đã chọn, thậm chí không hề do dự, nỗi cay đắng ngập tràn, trái tim cô chưa bao giờ có cậu.

“Nhóc Trịnh...” Vu Tiệp nhìn Trịnh Phong lặng lẽ đứng đó, thấy lòng đau thắt lại, cậu dường như thế có được không? Ánh mắt đau thương của nhóc Trịnh đang tố cáo sự tàn nhẫn của cô, nhưng... cô không muốn cậu hy vọng hão huyền mãi, cô bắt buộc phải chọn lựa.

Gương mặt Trịnh Phong dần dần nở 1 nụ cười chua xót, ánh mắt giễu cợt của cậu đang đâm vào trái tim cô, cậu...

“Đi đi, đừng vì tôi mà quên mỉm cười”. Nhóc Trịnh khẽ nói, cậu luôn mong cô được vui vẻ, nếu Tấn Tuyên có thể khiến cô hạnh phúc, thế thì cậu nguyện chấp nhận mọi thứ.

“Tôi...” Vu Tiệp không biết phải nói gì, đành cố mỉm cười “Cảm ơn cậu nhóc Trịnh”.

Nhóc Trịnh cười đau khổ, quay người bỏ đi, bóng dáng đơn độc ấy khiến gió thu lạnh lẽo càng thêm tê tái, Vu Tiệp chờ đợi người đứng im tại chỗ nhìn theo, thật lâu cũng không nhúc nhích.

“Còn nhìn à?” Tấn Tuyên không biết đã đến bên cạnh cô từ lúc nào, 2 lấy giữ lấy mặt cô, chậm rãi xoay người cô lại đối diện với anh. Thấy sự đau buồn trong mắt cô, Tấn Tuyên bỗng rung động, nụ cười thường trực dần dần che giấu nỗi kinh ngạc trong lòng, anh khẽ choàng vai Vu Tiệp, cô lại bắt đầu mềm lòng rồi, nhưng, với người con trai khác thì... tuyệt đối không được!

Vu Tiệp nhìn chằm chằm nơi xe taxi dừng lại, khách sạn Newman? Cô quay lại nhìn Tấn Tuyên đang trả tiền với ánh mắt khó hiểu, Tấn Tuyên chỉ chớp mắt nhìn cô không nói gì, mở cửa xe, rồi kéo cô xuống cùng.

Vu Tiệp chờ đợi Tấn Tuyên choàng vai đi vào khách sạn, trong tích tắc khi tay anh sắp chạm tay vào cánh cửa kính, Vu Tiệp như thể vừa sức tỉnh giấc, đẩy anh ra, lập tức quay sang hỏi: “Anh đưa tôi đến đây làm gì? Anh... anh muốn làm gì?”. Buổi tối không đưa cô về nhà lại đưa cô đến khách sạn, anh... mưu đồ bất chính? Vu Tiệp nhăn nhó, căng thẳng nhìn Tấn Tuyên.

Tấn Tuyên thấy dáng vẻ căng thẳng của Vu Tiệp khoe môi nở nụ cười, tiến đến nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Sao? Sợ anh ăn thịt à?”. Về mặt đùa cợt ấy như đang đánh cược rằng cô đang rất sợ hãi.

Vu Tiệp nhất thời ú ớ, sự hoảng loạn trong lòng vẫn chưa ngừng lại, nhưng lại không phản bác được gì, anh... anh muốn làm gì chứ?

“Yên tâm, vết răng em lưu lại lần trước vẫn chưa tan, anh không dám làm bậy đâu!” Tấn Tuyên vừa thì thào bên tai cô, vừa đẩy cửa kéo cô vào trong.

Vu Tiệp đang đấu tranh trong lòng, Tấn Tuyên chắc sẽ không làm hại cô, nhưng... hơn 10h đêm lại ở cạnh 1 người con trai, từ nhỏ cô đã biết, cùng nhau vào khách sạn thế này nghĩ thế nào cô cũng không thấy ổn, nhưng, nhưng... đợi khi tỉnh ra, cô đã đứng ở trong phòng rồi.

Vu Tiệp nhìn căn phòng sạch sẽ, cuối cùng cũng không nhìn được, không thể dây dưa với anh thêm được nữa, cô phải về nhà. “Tấn Tuyên anh đang chơi trò gì thế? Nếu anh không nói gì nữa thì tôi về đây”.

Tấn Tuyên khép cửa, đặt tay lên vai cô: “Anh chỉ muốn em ở cùng anh”. Nói xong, anh buông cô ra, đến bên bàn làm việc đặt túi laptop và ba lô của cô lên đó, vỗ vỗ lên nệm giường, mỉm cười ra hiệu cho cô đến ngồi đó.

Vu Tiệp ngơ ngác nhìn anh, anh nói thế là có ý gì? Chỉ vì muốn cô ở bên cạnh nên kéo cô đến khách sạn, không cho cô về nhà?

“Ở với anh để làm gì?” vẻ của anh quả thật khiến cô không thể đoán ra nổi.

Tấn Tuyên bỗng lật người lại, chồm sát đến gần cô, cười ranh mãnh “Em muốn làm gì?”, ánh mắt anh lướt qua mắt, mũi, rồi dừng ở môi cô.

Tim cô bỗng thót lên, vội lùi lại phía sau, cảnh giác nhìn anh, dường như chỉ cần anh nhúc nhích thôi cô sẽ chạy ra ngoài ngay lập tức.

“Ngốc quá, ha ha ha...” Tấn Tuyên thấy Vu Tiệp căng thẳng như vậy thì bật cười thành tiếng, 2 vai rung lên vì phải cố kìm nén, hồi sau mới dừng lại, nhìn cô: “Anh... chỉ muốn em đến đây làm tăng ca với anh”.

...

Đầu Vu Tiệp trở nên trống rỗng trong 3s,1 bầy quạ đen bay qua...

Tăng ca??? cái gì thế này,Vu Tiệp phần nộ chồm đến đẩy mạnh Tấn Tuyên bật ngửa ra giường: “Anh thần kinh hả? Chơi trò bí ẩn...mà lại...”. Tức chết đi thôi,tăng ca mà không về công ty,không tìm thiên kim tiểu thư đến ở cùng,mà nửa đêm nửa hôm lùa cô đến đây,rồi cố ý làm ra vẻ thần bí để đùa giỡn,Tấn Tuyên chết tiệt! Hại cô tưởng...tưởng...căng thẳng muốn chết. [tưởng gì tự hiểu nhá]

Tấn Tuyên ngồi dậy,chống tay lên,ngiêng đầu nhìn cô lúc này thẹn quá hoá giận mà bật cười : “Ồ ... em đang nghĩ chuyện bậy bạ!”. Anh cố ý cao giọng,nụ cười đầy ngụ ý,gióng như đã đoán ra tâm tư của cô.

Mặt Vu Tiệp càng nóng hồng hơn,đỏ hồng hồng trông rất gọi cảm. Cô tức tối trừng mắt nhìn anh rồi quay người lao ra cửa,Tấn Tuyên khẽ gọi “Tiểu Tiệp”,rồi vội vàng đứng dậy đuổi theo.

“Rầm!” tay anh dè mạnh lên cửa,Vu Tiệp vừa mới mở cửa đã bị chặn lại,cơ thể anh sát vào lưng cô,dè cô tựa vào cửa,Vu Tiệp cầm phần huých mạnh cùi trở ra phía sau,nghe tiếng anh khẽ hự lên 1 tiếng,nhưng trọng lượng phía sau cô vẫn không hề suy chuyển,cô xấu hổ hét toán lên: “Tránh ra”.

“Được rồi,được rồi ,anh sai rồi,đừng giận,anh thật sự chỉ muốn ở bên cạnh em,không có ý gì khác”. Tấn Tuyên thì thảo bên tai cô như van xin,mèo hoang nhỏ giận thật rồi,anh xui xẻo quá.

“Mặc kệ anh,tránh ra!” Vu Tiệp giữ lấy cửa rồi đẩy mạnh người ra sau,định tìm đường thoát thân. Lần nào cũng thế,muốn làm gì thì làm,chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác,đó là điều cô ghét nhất!

Phần eo cô bỗng thì chặt lại,Vu Tiệp cứng người,2 tay Tấn Tuyên ôm chặt lấy eo cô,cô đang định nổi cáu thì đầu anh dụi vào vai cô,gọng nói trầm trầm nhưng rất gọi cảm vang lên: “Thật sự anh rất nhớ...rất nhớ em...”.

Tiếng thét của Vu Tiệp không sao thoát ra khỏi miệng,dừng lại ở cổ họng rồi trôi ngược vào trong,đến dạ dày xảy ra phản ứng hoá học,1 mùi chua xót dâng lên,hệ thống thần kinh ngôn ngữ dường như ngừng lại!Anh...sao thế?

“Đừng đi!” gương mặt anh áp sát vào phía sau vai cô, dụi khẽ,ấm nóng nhưng không thiêu đốt,bàn tay đặt ở eo cô dần xiết chặt lại,giữa 2 người lúc này không còn chút khoảng cách nào nữa!

Chap 45: Vì em, tất cả đều xứng đáng!

“Tấn Tuyên! Có chuyện gì thế?”

Cô không hề quen một Tấn Tuyên yếu đuối như thế. Dường như anh đang cố che giấu điều gì đó, nhưng lại bất cẩn để lộ ra mặt yếu đuối. Anh có tâm sự! Đợi anh buông ra, Vu Tiệp mới chậm rãi quay người lại. Vừa quay lại, cô bắt gặp nụ cười lạ lùng của anh, trong sáng, đơn giản, đến ánh mắt cũng dịu dàng như nước. Thật không giống anh chút nào!

Tấn Tuyên gạt tóc mái của cô ra, nói: “Anh chỉ nhớ em thôi!”. Một câu nói đơn giản nhưng lại chứa trọn nỗi nhớ khiến Vu Tiệp thấy lòng mình rung động. Anh kéo tay cô ngồi xuống giường: “Khi làm việc có thể anh sẽ quên em nên em cũng xem như không có anh là được!”. Anh đi thẳng đến bàn, cởi áo ngoài ra vắt lên ghế rồi ngồi xuống và bắt đầu mở laptop.

Vu Tiệp nhìn anh tập trung vào màn hình máy tính làm việc. Anh... để cô ngồi thế ư? Không cần cô giúp, chỉ cần cô ngồi cạnh thôi sao? Bao thắc mắc dồn trong đầu nhưng thấy dáng vẻ chăm chú của anh, cô lại không thể hỏi cho ra nhẽ được. Vu Tiệp cứ ngồi lặng lẽ bên giường nhìn anh làm việc. Có lẽ anh đang làm bản báo cáo kế hoạch, ngón tay thon dài lướt trên bàn phím, tiếng gõ lách tách vang lên trong phòng, ngoài ra không còn một tiếng động nào khác. Lưng anh rất thẳng, cơ bắp mạnh mẽ lấp ló sau lớp áo sơ mi, ánh

đèn chiếu trên người anh phân bóng lưng thành hai mảng sáng tối, mái tóc đen dày đã dài đến gáy, gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp trai, dưới ánh đèn đường nét càng hấp dẫn hơn. Đó là lần đầu Vu Tiệp quan sát anh kỹ đến thế. Anh...thật sự rất đẹp trai! [Vâng, chúng em biết người yêu chị đẹp trai rồi ạ =.]

“Em có thể xem tivi”. Tấn Tuyên đột ngột quay sang thì bắt gặp ánh mắt cô đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt biết cười khê chớp, anh rất hài lòng với vẻ mặt của cô hiện tại.

Vu Tiệp hoảng hốt cụp mắt xuống, đứng phắt lên quay nghiêng người, ngón tay vung về đan vào nhau, bên tai vẫn nghe thấy tiếng Tấn Tuyên cười khê, rồi sự tĩnh lặng lại quay về, anh chăm chú làm tiếp công việc của mình, không nói gì thêm. Vu Tiệp cố trấn tĩnh, cầm điều khiển tivi lên. Thực ra, cô không muốn xem nhưng trong phòng quá yên tĩnh, rất dễ bị anh quyến rũ nên cô phải làm gì đó để phân tâm. Vu Tiệp chỉnh âm thanh rất nhỏ, chỉ mình cô nghe thấy, rồi lặng lẽ chuyển kênh, nhưng chẳng chú ý đến tivi chút nào, trong đầu vẫn nghĩ đến hành động bất thường của Tấn Tuyên. Anh rất nghiêm túc và hoàn toàn chìm đắm vào công việc, như quên đi trong phòng còn có một người khác, nhưng những lời anh nói lúc nãy lại khiến cô thấy có một nỗi bất an mơ hồ, nhất định là anh có chuyện gì đó.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Tấn Tuyên thật sự không hề lên tiếng, từ âm thanh và tốc độ gõ bàn phím của anh cũng đủ biết anh chú tâm đến mức nào, Vu Tiệp cũng im lặng chăm chú xem tivi, thỉnh thoảng đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh của Tấn Tuyên, cả tối đó hồn cô như bay trên mây. Mười một giờ ba mươi, Tấn Tuyên bỗng dừng tay, quay sang nhìn Vu Tiệp: “Hôm nay em có báo với nhà là không về chưa?”

Câu hỏi đột ngột khiến Vu Tiệp ngẩn ra: “Chưa”.

“Họ có hỏi không?” Tấn Tuyên quay lại nhìn màn hình máy tính, vừa gõ phím vừa hỏi.

“Chắc là không”, Vu Tiệp khê trả lời. Anh hỏi thế là có ý gì? Lẽ nào không định về? Nhiều việc đến thế cơ à? “Anh còn làm bao lâu nữa mới xong?”

Tấn Tuyên ngẩn người, dừng tay rồi chậm rãi quay sang nhìn Vu Tiệp, nói: “Đêm nay không về”.

Vu Tiệp hoàn toàn bất ngờ. Không về? Ai nhận lời không về chứ, anh chỉ bảo cô ở đây tăng ca với anh, đâu có nói phải ở cả đêm, hơn nữa cô qua đêm ở ngoài thế này, bố mẹ mà biết thì lột da cô mất.

“Tôi phải về”, Vu Tiệp rất nghiêm túc.

Tấn Tuyên quay lại, im lặng, gõ gõ ngón tay trên bàn như đang chơi piano, vẻ mặt cũng thay đổi, mãi sau mới nghiêng đầu, ánh mắt nhìn cô ra hiệu đến gần anh. Tay Vu Tiệp run lên, do dự một lúc rồi cô vẫn từ từ tiến lại.

Cô đứng trước mặt anh nhưng không thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì. Lý trí bảo cô rằng mặc kệ anh nói gì, cô cũng phải từ chối, khi ở cùng anh trong một căn phòng, luôn có một âm thanh bất an đang lên tiếng cảnh báo, thật sự...cô rất sợ. Tấn Tuyên vừa đưa tay lên, chưa kịp chạm vào thì Vu Tiệp đã hốt hoảng lùi lại. Cô đang sợ? Tấn Tuyên cười thầm, mèo hoang nhỏ gần đây sao trở nên yếu ớt thế? Tấn Tuyên chậm rãi đứng lên, Vu Tiệp lùi lại một bước thật dài, dáng người cao lớn của anh khiến cô thấy rất áp lực, hơn nữa cô cũng không thích vẻ mặt khó hiểu của anh lúc này.

Tấn Tuyên nhắc bóng cô lên. Vu Tiệp chưa kịp phản ứng thì đã bị anh nhắc lên ngồi trên bàn, đôi chân đột ngột rời khỏi mặt đất khiến cô sợ hãi chụp lấy tay anh, kêu lên thành tiếng. Chết mất thôi, làm trò gì thế? Cô định nhảy xuống, nhưng lại bị anh chống hai tay hai bên kẹp vào giữa, khổng chế không cho cô trốn thoát. Độ cao ngang nhau khiến cô càng thấy rõ hơn nét do dự trong mắt anh. Nhất định là anh có tâm sự gì đó nhưng tại sao lại cố ý làm như không có chuyện gì khiến cô phải nghi ngại lung tung? Cô thôi không chống cự nữa, nhìn anh chăm chú. Thấy Vu Tiệp đã ngoan ngoãn hẳn, khóe môi Tấn Tuyên nhướn lên, đôi mắt lộ rõ vẻ vui sướng.

“Đêm nay ở lại đây với anh” Giọng nói trầm khàn uể oải, rất biết quyến rũ người khác.

Cổ họng Vu Tiệp thắt lại, cô khó nhọc nuốt nước bọt, anh có ý gì đây? Ở lại với anh, ở lại thế nào? Cứ ngồi thế thôi à? Hay là... Cô căng thẳng đến nỗi cổ họng cũng run lên, không ngờ giọng nói thốt ra còn run rẩy hơn: “Anh... rốt cuộc là... bị sao thế?”

“Thích anh không?” Tấn Tuyên dần dần đưa mặt sát lại gần cô, gần đến mức hơi thở hai người quyện lại với nhau, nhịp tim cũng bắt thường.

Tim cô thất lại, Vu Tiệp hoảng loạn nhìn sang nơi khác, không dám đối diện với ánh mắt cháy bỏng đó. Một câu hỏi quá bất ngờ khiến tim cô loạn nhịp. Cô phải trả lời thế nào đây? Ngón tay dài của anh khẽ nâng cằm cô lên, đôi mắt dài nheo lại, anh không cho cô cơ hội trốn tránh.

“Anh chỉ muốn biết tất cả có đáng hay không?” Giọng nói trầm thoát ra từ đôi môi gợi cảm, ánh mắt lạnh lẽo quan sát gương mặt rồi nhìn thẳng vào mắt cô.

Đầu óc Vu Tiệp càng hỗn loạn hơn, thế nào là đáng hay không đáng? Mùi mờ quá. Cô khẽ há miệng, nhưng không thốt ra nổi câu nào, anh sắp khiến cô phát điên rồi, sao cô cứ có cảm giác như mình rơi vào một màn sương dày đặc, còn anh thì cứ liên tục tạo ra những đám sương mờ mịt hơn.

Tấn Tuyên nhìn vẻ mặt đờ đẫn của cô, khẽ cười: “Anh không muốn để em...đi”. Ánh mắt anh dần dần nhìn xuống rồi dừng lại ở đôi môi cô. Cô không biết, không biết gì cả, anh không muốn rời khỏi cô!

...

Đôi môi gợi cảm của Tấn Tuyên đã ập xuống môi cô, nhốt chặt mọi nghi vấn của cô, cũng như những lời anh không thể nói ra. Có biết anh nhớ em đến mức nào không? Có biết anh phiền muộn thế nào không? Em không cần biết, vì những điều này chỉ nên để anh chịu đựng, anh chỉ cần trong lòng em có anh, chỉ có anh, còn lại tất cả đều giao cho anh gánh vác!

Nụ hôn cuồng nhiệt của anh như bão táp mưa sa, rất gấp gáp, rất cuồng nhiệt, như đang nuốt trọn mọi ý thức và phản kháng của cô, đầu lưỡi linh hoạt và đôi môi nóng bỏng thoải mái vuốt ve sự mềm mại của cô, hơi thở nặng nề cướp đoạt mọi lý trí, cô kháng cự yếu ớt, hoảng hốt giằng ra, nhưng tất cả đều vô hiệu. Cô chỉ có thể lùi mãi ra sau, đến khi tựa vào tấm gương trên tường thì không còn đường thoát. Đôi môi anh công kích chiếm hữu, không hề có ý định buông tha, càng hôn càng mãnh liệt, luồng điện cực mạnh đang len lỏi giữa hai người.

Đừng, đừng mà, tiếng nói từ đáy lòng bật ra ngoài miệng đã bị nụ hôn của anh thiêu cháy hoàn toàn. Người cô mỗi lúc một nóng, đôi tay túm lấy áo anh cũng dần dần mất đi sức lực, như đang chà sát trên người anh, rất mờ ám và quyến luyến.

Môi và lưỡi anh di chuyển trên gương mặt cô, từ mắt, đến lông mày, cánh mũi, gò má hồng, rồi chậm chậm đảo quanh khoe môi cô, khẽ cắn, để lại dấu vết chỉ thuộc về anh trên đó, đôi tay anh luồn vào mái tóc cô, khẽ kéo xuống khiến gương mặt cô hơi ngước lên, đầu lưỡi anh trượt qua chiếc cằm ngẩng cao của cô. Tư thế khó khăn ấy khiến cô hít thở rất vất vả, khi đầu lưỡi anh khẽ khàng lướt qua vùng cổ họng nhạy cảm, cô bỗng thấy toàn thân run rẩy, âm thanh phát ra trở thành tiếng rên rỉ mờ ám nhất, vành tai cũng nóng rực, cơ thể cô khẽ co lại. Khó chịu quá, khó chịu quá, trái tim cô như bị vật nào đó xâm chiếm, lớn lên từng tắc, từng tắc một, căng phình như muốn nổ tung. [Hotttt quá]

“Tấn Tuyên...” Không thể nhận ra âm thanh yếu ớt ấy có phải do cô thốt ra hay không, cũng không biết cô muốn anh dừng lại hay tiếp tục, nhưng cơ thể cô lại nóng rực lên một cách rất chân thật, nhiệt độ tăng cao theo sự chiếm hữu của anh.

Tấn Tuyên nghe thấy thế, đôi môi nóng rực đang di chuyển dần dừng lại nhưng vẫn hôn nhẹ lên da thịt cô.

Tiếng nói khẽ khàng lọt vào tai Vu Tiệp: “Bảo anh buông tha em thế nào đây?”. Anh không muốn buông em ra chút nào.

Vu Tiệp mơ màng đưa tay lên định đẩy anh ra, nhưng cảm thấy sức lực như đang bị anh rút sạch, anh đứng lặng im dựa đầu vào trán cô. Vu Tiệp có thể nghe rõ âm thanh trong cổ họng anh, anh đang cố gắng kiềm chế bản thân. [Kiểm chế làm gì anh ơi hí hí]

Một lúc lâu sau, Tấn Tuyên mới ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt mơ màng của cô, yêu cầu ngang ngược: “Nói em thích anh đi”.

Vu Tiệp đỏ bừng mặt nhìn gương mặt chân thành ấy, ánh mắt nghiêm túc đúng là rất đẹp. Tại sao đến hôm nay cô mới nhận ra, lúc anh quyến rũ nhất lại là vẻ nghiêm túc ngổ ngược như thế này? Tim cô thất

lại rồi lại thả lỏng, cô thật sự thật sự thích anh mất rồi!

Vu Tiệp cán môi, xấu hổ khẽ “ừm” một tiếng, giọng nói nhỏ xíu ấy trong tích tắc còn vang vọng hơn cả tiếng sấm, xuyên thẳng qua lồng ngực, chạm vào trái tim anh!

Đôi mắt Tấn Tuyên như phát sáng, niềm vui sướng và mừng rỡ hiện rõ trên gương mặt điển trai. Vì cô, anh biết tất cả đều xứng đáng!

23. Chương 46 - 47

Chương 46 : Núi lửa kinh khủng quá

Thấy Vu Tiệp đã thừa nhận, Tấn Tuyên sung sướng ôm cô ngồi xuống ghế, để cô cùng làm việc.

Vu Tiệp xấu hổ vẫn chưa quen nhưng niềm vui sướng bộc lộ trong mắt anh khiến cô vừa căng thẳng vừa vui, cho dù anh từng thế nào đi nữa thì trong giờ phút này sự dịu dàng trong mắt anh khiến cô chẳng thể nào bình tĩnh được.

Đôi tay Tấn Tuyên gõ trên bàn phím, ánh mắt lúc nhìn màn hình, lúc lại lướt sang Vu Tiệp đang ngồi bên cạnh, ánh sáng dịu dàng chiếu trên gương mặt cô càng toát lên nét đẹp rạng ngời, đến bóng mờ phủ dưới hàng mi của cô cũng như có nhịp tim, cứ chớp chớp mãi. Khoé môi Tấn Tuyên luôn nở nụ cười, có cô bên cạnh đúng là tuyệt quá, về mặt nghiêm túc đáng yêu của cô khiến anh không nhịn nổi, cứ muốn lao đến cắn một cái, nhưng có trời mới biết được anh đã phải kiềm chế đến mức nào để mình không tỏ ra là một con sói háu đói làm cho mèo hoang nhỏ của anh phải sợ hãi. [chắc TT nhà ta kiềm chế kinh lắm đây]

Miền cưỡng thì không được nhưng ăn vụng thì vô tội. [ăn vụng riết hồi cũng hết à]

Một tay Tấn Tuyên di chuyển chuột, tay kia làm như vô tình nắm lấy tay Vu Tiệp đặt ở trên bàn. Cô bị động tác đột ngột đó làm giật mình, ánh mắt lướt sang anh.

Tấn Tuyên đưa tay cô lên rồi hôn mu bàn tay cô. Cảm giác nóng hổi, ẩm ướt khiến cô vô cùng căng thẳng. Vu Tiệp giật mình định giựt tay lại nhưng Tấn Tuyên không buông, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình, dường như anh không hề bị phân tâm vì hành động của mình, môi vẫn như tự động tìm đến ngón tay cô, hôn từng ngón tay, về khiêu khích, đùa cợt ấy khiến Vu Tiệp hít một hơi thật sâu, gắng sức rút mạnh tay về: “Nghiêm túc đi!”.

Sắc mặt Tấn Tuyên âm đạm, khoé môi cũng không nhướn lên nữa, lơ lơ nhìn cô: “Sợ buồn ngủ nên mới tìm chất kích thích mà”. (dê không còn gì để nói)

Vu Tiệp lườm anh 1 cái, đúng là lý sự cùn: “Còn thể nữa là em về đây”, rồi làm ra vẻ như sắp bỏ đi.

Nhưng anh đưa tay choàng qua eo cô rồi vận sức rất mạnh, không cho cô nhúc nhích. “Nếu em không ở cạnh thì anh không thể nào tập trung vào công việc được”.

Vu Tiệp dở khóc dở cười cau mày, bao giờ anh mới chịu nghiêm túc đây? Lúc nào cũng thế, khi cô ngỡ anh vô cùng thành thật và nghiêm túc thì thái độ đùa bỡn của anh lại quay về, khiến chiến sức chịu đựng của cô.

“Làm mau đi, bây giờ sắp 12h rồi, còn lẽ mề nữa thì thức đêm đây”. Vu Tiệp khẽ đẩy anh, cô không muốn anh thức trắng đêm.

Tấn Tuyên mỉm cười, đưa má trái đến trước mặt cô: “Hôn 1 cái”. Vẻ mặt như 1 đứa trẻ nghịch ngợm đòi kẹo.

Vu Tiệp cười khẽ rồi lắc đầu, tát nhẹ vào má anh: “Đừng đùa!”.

Tần Tuyên cũng không giận, anh chồm lại gần, hơi thở nóng bỏng, nói: “VẬY anh hôn em”. Nói xong, môi anh đã lướt trên mặt cô, tham lam hít thở mùi hương ấy. Vu Tiệp đáng thương lại bị nụ hôn cuồng nhiệt của anh chìm chết, đột ngột thấy 2 chân mềm nhũn, cơ thể bất ổn, rã rời.

...

Tần Tuyên lưu luyến ngẩng lên, hai lòng nhắm đôi mắt mơ màng khép hờ của cô, sắc hồng trên gương mặt cô càng làm anh thấy yêu hơn. Sao cô lại quyến rũ đến thế nhỉ? Chỉ riêng đôi mắt ngây thơ khẽ nhắm lại đã khiến tim anh đập dồn dập rồi, anh gầm lên nho nhỏ: “Anh hối hận rồi!”.

Vu Tiệp đỡ người, hơi mở mắt ra, môi mấp máy, ánh mắt hoang mang khiến anh chịu không nổi. Ước chế quá, sao lúc nào cô nàng ngây thơ này cũng quyến rũ chết người thế kia?

“Em ở cạnh khiến anh không muốn làm việc nữa”. Lòng mày anh nhướn lên, khoé môi lộ rõ nụ cười khổ sở.

Gương mặt Vu Tiệp từ hồng chuyển sang đỏ. Lúc nào, anh... anh cũng nói những lời có hại cho tim thế này, khiến cô xấu hổ không biết phải làm gì.

“VẬY... em... đi đây”. Âm thanh yếu ớt để lộ sự xấu hổ và lúng túng.

“Không được đi đâu hết”. Tần Tuyên ôm xiết rồi hôn mạnh lên má cô 1 cái. “Được rồi, có em ở đây thì anh có thức đêm cũng không cần cà phê nữa”.

Vu Tiệp cười thầm, cái anh này, đúng là bó tay thật.

Vu Tiệp ở cạnh Tần Tuyên đến 1h30 sáng thì không gượng nổi nữa, mí mắt cứ sụp xuống.

Thấy cô đã bắt đầu gà gât, Tần Tuyên vội vàng bế lên giường, khẽ vỗ vào mặt cô: “Hay em cứ ngủ trước đi, tắm 1 cái rồi ngủ”.

Vu Tiệp cố mở mắt, miệng vẫn lẩm bẩm: “Không sao, em chịu được”, nhưng chưa nói xong mắt lại sụp xuống.

“Ngoan nào, đi tắm đi, lát nữa anh đến”. Tần Tuyên xót xa đỡ lấy cô.

Cuối cùng, Vu Tiệp cũng gật đầu. Trước khi đóng cửa, anh còn dịu dàng nói: “Anh lấy quần áo cho em”. Vu Tiệp vẫn chỉ biết gật đầu, đương nhiên không thấy anh đang cười trộm. [điều quá]

Tần Tuyên đóng cửa lại, vừa đi vừa cười, mẻo hoang đáng yêu thật, cử động mơ màng như thế thật khiến anh chỉ muốn chọc ghẹo.

Nhưng Tần Tuyên chưa kịp ngồi xuống ghế, cửa phòng tắm đột ngột bật tung, Vu Tiệp lao ra, hét lên: “Chúng ta ngủ 2 giường”. [màn ơi giờ bạn VT mới tỉnh] Sau đó, cô cầm túi đựng quần áo lên rồi lao vào phòng tắm như cơn gió, đóng sầm cửa lại. “Click”, tiếng khoá cửa vang lên.

Tần Tuyên trợn mắt nhìn, 1 lúc sau, cuối cùng anh không nhịn nổi, ôm bụng cười lăn lộn. Mẻo hoang nhỏ thú vị quá, thì ra muốn lừa cô cũng cần phải có kỹ thuật.

Tần Tuyên vịn người, lắc cổ, xem như đã xong rồi. Anh liếc nhìn đồng hồ trong máy tính, đã hơn 4h sáng, anh quay lại nhìn về phía chiếc giường đơn, người trên giường lúc này đã ngủ ngon lành, Tần Tuyên dè dặt đóng máy lại, rón rén vào phòng tắm.

Tắm nước nóng xong, Tần Tuyên mặc áo choàng ra ngoài, dùng khăn lau khô mái tóc, nhìn Tiểu Tiệp vẫn đang ngủ rất say sưa, khoé môi anh nhướn lên, ngồi xuống chiếc giường đơn bên cạnh, khẽ gọi điện thoại cho quầy tiếp tân, 1 lúc sau có phục vụ lên lấy quần áo anh đi giặt. Khách sạn có dịch vụ giặt đồ, vô cùng tiện lợi, sáng mai quần áo sẽ không nhăn nhúm nữa.

Đóng cửa lại, Tần Tuyên vắt khăn vào phòng tắm, mang đôi dép dùng 1 lần, chậm chậm bước đến bên giường Vu Tiệp, khẽ ngồi xuống. Chiếc nệm hơi lún xuống nên anh không dám nhúc nhích sợ đánh thức cô.

Vu Tiệp ngủ rất ngon, gương mặt an lành, hơi thở nhẹ nhàng, cánh mũi phập phồng, cô gượng lâu như thế chắc là buồn ngủ lắm.

Tần Tuyên khẽ vén mái tóc trước trán, gạt sang 1 bên, để lộ vầng trán thanh khiết. Cô ngủ ngon quá, anh rất muốn chia sẻ giấc mơ đẹp của cô, nếu có thể ôm cô ngủ chắc sẽ tuyệt lắm.

Rung động không bằng hành động,(câu nì hay à) Tấn Tuyên tắt đèn bàn đi,khẽ gỡ tấm chăn của Vu Tiệp lên,cô hơi cử động nhưng không hề tỉnh giấc,Tấn Tuyên khẽ khàng chui vào chăn,vô cùng dịu dàng ôm cô vào lòng,Vu Tiệp “ư,ư” rồi quay người,nhanh chóng tìm được tư thế nằm thoải mái hơn trong lòng anh,tiếp tục ngủ say.

Tấn Tuyên mỉm cười,mềm mại quá,cơ thể mềm như kẹo bông khiến anh khó nhọc nuốt nước bọt,trong đầu bỗng nhớ đến lần trước khi cô bị người ta bỏ thuốc,đã từng ôm anh ngủ suốt đêm và rồi anh bỗng thấy dâng lên 1 sự kích động lạ lùng. Dừng ngay,dừng ngay! Tiểu Tiệp tin tưởng mày như thế,tuyệt đối không thể,tuyệt đối không được khiến cô ấy thất vọng. [tự mình làm khổ mình mà còn than kại]

Tấn Tuyên cố kiềm chế sự xúc động trong lòng,hơi điều chỉnh lại tư thế cho thích hợp hơn,rồi nằm im,ôm Vu Tiệp. Đúng là tự mình hại mình.[h' mới bik hả anh] Nhìn thấy cô mà không thể chạm vào cô đúng là khổ hình,bây giờ nghĩ thấy mùi thơm từ cơ thể cô,ôm lấy cơ thể mềm mại dịu dàng của cô,lại không thể làm gì,đúng là đại cực hình! [khổ thân]

Mèo hoang ơi mèo hoang,anh tin rằng em là khắc tinh của đời anh! Đụng đến em,anh đều mất đi lý trí,nhưng anh lại cảm thấy tất cả đều xứng đáng,cho dù có phải từ bỏ sự nghiệp vì em,chỉ cần đổi lại 1 đêm ôm em ngủ say trong lòng thì cảm giác hạnh phúc mãnh liệt ấy cũng đủ khiến anh cảm kích đến rơi nước mắt rồi.

Đừng bao giờ xa anh,đừng phản bội anh,em chỉ thuộc về anh thôi,mèo hoang nhỏ!

Bây giờ là sáng Chủ nhật,những người quen dậy sớm đã thức giấc,ngoài đường phố vẫn còn rất nhiều người đi làm ngày Chủ nhật đang đứng đợi xe buýt.

Một chiếc taxi chậm chậm dừng lại đối diện cổng khu nhà Vu Tiệp. Không thấy rõ người trong xe,chỉ thấp thoáng thấy 2 bóng người qua cửa kính mờ mờ,cửa mở ra 1 chút nhưng hoàn toàn không mở hẳn,rồi dần dần khép lại,người trong xe dính vào nhau,hình như 2 người đang hôn tạm biệt,đầu dựa sát vào nhau 1 lúc rồi mới rời. Chiếc xe lại mở cửa,1 cô gái xách túi xuống xe, đó chính là Vu Tiệp.

Dậy sớm thật, nhưng sớm thế này đã xuống xe,những người không biết ắt sẽ tò mò đoán xem cô làm gì mà sáng sớm mới về.

Vu Tiệp quay đầu lại khẽ vẫy tay với chiếc xe rồi mới mỉm cười tiến vào khu nhà mình.

Vu Tiệp nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Bố mẹ dậy chưa nhỉ? Nếu họ hỏi thì cứ làm theo những gì cô đã nghĩ, bảo rằng ở trường có việc gấp nên buổi sáng mới ngồi chuyển xe sớm về nhà.

Nhưng, trong nhà vắng lặng, Vu Tiệp khẽ thở phào. Chắc cả nhà chưa dậy, nhất định Vu Lâm sẽ ngủ đến hơn 10h.

Vu Tiệp nhẹ nhàng xách túi về phòng mình, rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Vì Tấn Tuyên mà cô đã làm đủ thứ chuyện vô lý, nếu bị bố mẹ biết thì trời đất đảo lộn mất.

Thế nhưng, khi nhớ đến lúc sáng tỉnh giấc trong khách sạn, vừa mở mắt cô đã thấy anh nằm cạnh. Dần dần, phát hiện ra anh chỉ lặng lẽ ôm cô ngủ, nỗi sợ hãi ban đầu đã thay thế bằng niềm vui nho nhỏ. Đường như cô đang được nếm trải cảm giác ngọt ngào của tình yêu. Được ngắm người mình yêu, cho dù là lúc nào và ở đâu thì trong tim cũng dâng đầy bong bóng tình yêu ngọt ngào... Thì ra đó là hạnh phúc!

Vu Tiệp cười ngả người xuống giường, nhìn lên trần nhà, khoé môi khẽ nở nụ cười. Yêu và được yêu...đúng là quá kỳ diệu, đặc biệt khi bạn biết tình cảm của đối phương cũng không kém gì mình thì sự hạnh phúc càng bao bọc lấy bạn chặt hơn, khiến bạn sung sướng như được bay lên chín tầng mây.

Đúng lúc Vu Tiệp đang chìm đắm trong niềm say ngọt ngào thì có tiếng gõ cửa vang lên khiến cô giật bản mình, vội vàng nhảy xuống giường. Ai đã phát hiện ra cô trở về?

Cô thấp thỏm đi đến mở cửa. Bố?!

Vu Tiệp chờ người, sắc mặt bố cô sa sầm đến mức sắp chuyển sang màu xám, ánh mắt nghiêm khắc của ông đang toé lửa. Ông sao thế?

“Ra đây”. Ông tóm chặt lấy cô, lôi ra phòng khách. Vu Tiệp hoảng hốt không dám chống cự đành để mặc bố túm lấy mình lôi đi.

Bố hất mạnh tay cô ra khiến Vu Tiệp mất thăng bằng suýt nữa ngã xuống salon. Bố cô giận dữ chất vấn: “Tối qua đi đâu?”.

Vu Tiệp sợ hãi nhìn ông. Bố hỏi thế là có ý gì? Đêm qua người nhà đã tìm cô ư? Nhưng không thấy ai gọi điện mà? Cô lo lắng đến mức không biết phải trả lời thế nào.

“Nói!” bố cô giận dữ đập mạnh xuống bàn rồi xuống salon.

Vu Tiệp run rẩy co người lại. Cô phải nói gì đây?

Cửa phòng mở toang, mẹ cô và Vu Lâm lao ra ngoài, họ đã bị đánh thức bởi cơn phẫn nộ của bố.

“Sao? Không dám nói hả?” bố cô thấy mẹ ra thì càng cao giọng chất vấn.

Vu Tiệp lúng túng đáp nhỏ: “Ồ trường ạ” bố cô đã giận dữ đến thế thì không thể để ông biết chuyện đêm qua được, khi thế khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Bố cô lại nhảy chồm lên: “Vu Tiệp, mày vẫn chưa chịu nói thật à?”

Mẹ cô thấy bố nổi giận thì đã sợ đến mức hồn bay phách lạc. Tại sao Vu Tiệp lại chọc giận chồng bà đến thế? Bà vội vàng lại đỡ chồng, khuyên ông từ từ rồi nói, đừng tức giận quá.

“Em làm trò gì thế? Sao bố lại giận đến mức ấy?” Vu Lâm kéo Vu Tiệp sang 1 bên, khẽ trách móc.

Vu Tiệp cúi đầu, không nói gì cô cũng không biết tại sao? Đêm qua, cô không về nhà, chẳng lẽ bố cô đã phát hiện ra điều gì? Đầu óc Vu Tiệp đang rối bời nên đành giữ im lặng.

“Hừ, em hỏi đứa con gái yêu quý của mình xem đêm qua nó đi đâu? Hôm nay, ai đưa nó về?” Bố chỉ vào cô, gầm lên khiến mẹ cô giật mình đỡ người.

“Vu Tiệp!” , mẹ cô cũng hét lên. Sao Tiểu Tiệp lại có thể suốt đêm không về nhà? Tiểu Tiệp đã trở nên hư đốn từ khi nào vậy?

Vu Lâm cũng kéo mạnh tay cô , nói: “Em nói gì đi chứ, không nói thì bố giận thật đấy”.

Vu Tiệp nhăn mày, khuôn mặt toát ra vẻ khổ sở, cô còn nói gì được? Nếu đã bị bố phát hiện thì nói gì cũng vô ích.

“Nó và Tấn Tuyên đã đi qua đêm với nhau đến sáng nay mới về nhà!” ngọn núi Hoả Diệm Sơn của bố cô đã phun trào.

Nghe thấy vậy, tường thành bảo vệ trái tim Vu Tiệp phút chốc sụp đổ. Bố... đã nhìn thấy cô và Tấn Tuyên? Lần này, cô...chết chắc rồi! Chap 47: Cuộc họp phán xét

Vu Tiệp sắp điên rồi! Mọi người bắt đầu công kích cô.

“Sao em lại ở cạnh Tấn Tuyên?” Điều Vu Lâm căng thẳng nhất là trong lúc mình không hay biết gì, Vu Tiệp lại lén lút cướp mất Tấn Tuyên của cô. Đó là mơ ước bao năm nay của cô nhưng cô thấy đại tiểu thư nhà họ Lâm cũng thích Tấn Tuyên, tự thấy không bằng nên mới bỏ cuộc mà đón nhận Tiểu Chung. Đúng là đáng bất mãn, cô đã thích anh hai mươi mấy năm, không ngờ đến phút cuối lại bị Vu Tiệp cướp mất!

“Tiểu Tiệp, con và Tấn Tuyên bắt đầu từ khi nào? Còn cậu bé kia? Cậu ta và con có quan hệ như thế nào?” Mẹ cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bà thấy Tấn Tuyên và Vu Tiệp đâu có gì riêng tư, mà ngược lại cậu bé họ Trịnh kia mới thường xuyên xuất hiện, con bé này chắc không thể còn có ai khác ngoài hai chàng trai kia chứ, bà vừa truy hỏi vừa lo lắng nghĩ ngợi.

“Mày càng ngày càng chẳng ra thế thống gì, bình thường tao dạy mày thế nào hả?” Chính ông nhìn thấy con gái và Tấn Tuyên sáng sớm mới về nhà. Lúc đầu, ông còn nghĩ mình già rồi nên mắt kém nhem, thấy con gái xuống xe, ông còn tự phủ định, cho đến khi ông nhìn kỹ người trong xe mới thấy nổi giận. Người trong xe chính là Tấn Tuyên! Ông nghĩ ngay đến việc Vu Tiệp từng phủ nhận chuyện mình đang hẹn hò với Tấn Tuyên, nhưng sau lưng lại lén lút qua đêm với cậu ta. Nó không chỉ nói dối mà còn làm chuyện bại bạ, đúng là khiến ông quá thất vọng!

Vu Tiệp lặng thinh để mặc ba người luân phiên chất vấn, trong đầu cứ kêu ong ong, lòng thấy hổ thẹn vô cùng. Sao lại để bố cô bắt gặp chứ?

“Mày nói đi chứ, đừng tưởng giả câm thì qua được”, Vu Lâm không buông tha. Cứ nghĩ đến việc Tấn Tuyên chọn Vu Tiệp thì cô thấy vô cùng bất mãn. Cô có chỗ nào không bằng Vu Tiệp đâu? Tướng mạo, tính cách... cô đều hơn hẳn Vu Tiệp. Hơn nữa, chẳng phải Tấn Tuyên vẫn thích những cô nàng gợi cảm đó sao, sao chọn đi chọn lại rồi cuối cùng lại chọn Tiểu Tiệp bình thường, quái dị này chứ?

Vu Tiệp nhíu mày, nóng nảy nói: “Chị muốn em nói gì? Chị muốn nghe gì?”. Cô không dám cãi lại bố mẹ, nhưng Vu Lâm dựa vào đâu mà nổi giận với cô? Tấn Tuyên ở cạnh cô nên chị ấy mới không vui ư? Đến bao giờ mới trưởng thành nổi đây?

“Mày còn dám hung dữ hả?” Vu Lâm thấy cô cãi lại thì càng giận hơn, chỉ vào cô quát: “Mày lén la lén lút cướp mất Tấn Tuyên, lừa dối cả nhà cả đêm không về, mày còn nói gì được chứ?”

Bà Vu cũng bắt đầu chỉ trích Vu Tiệp: “Tiểu Tiệp, gần đây con thay đổi quá nhiều, rốt cuộc con còn bao nhiêu chuyện giấu cả nhà?”.

Vu Tiệp đau khổ nhắm mắt lại. Tại sao phải như thế? Vì một chuyện mà cả nhà phủ định mọi chuyện, nghi ngờ mọi lời cô nói, quá bất công! Hơn nữa việc cô và Tấn Tuyên yêu nhau khiến họ khó chấp nhận đến thế ư? Dù thế nào đi nữa thì Tấn Tuyên cũng gần như là ruột thịt với họ, dù trong mắt họ, Tấn Tuyên không đáng tin cậy thì anh cũng đâu phải người xấu, sao họ không thể bình tĩnh suy nghĩ chứ?

Ông Vu thấy con gái lặng thinh thì ngồi xuống phía đối diện, trừng mắt hỏi: “Mày và Tấn Tuyên bắt đầu từ lúc nào?”

Phán xét ư? Vu Tiệp mở mắt, cố nén mọi nỗi phiền muộn, khẽ đáp: “Mới đây thôi ạ.”

“Đêm qua đi đâu với nó?”, ông Vu tỏ vẻ nghiêm khắc.

“Anh ấy...tăng ca nên con theo giúp.” Tim cô thất lại, không dám nói họ đã vào khách sạn, nếu nói ra thì bố mẹ cô sẽ điên lên mất. Mặc cho hai người có làm gì hay không thì nhất định họ sẽ nghĩ sai lệch, cô đành phải giấu. Xin lỗi bố, Vu Tiệp thầm hối lỗi.

“Ở đâu? Công ty nó à?” Ông Vu cau mày, vẫn còn nghi ngờ.

“Không ạ...Ở quán cà phê”. Chỉ nơi đó mới có thể ở suốt đêm, lại có thể giải thích rằng cô ngủ trên salon. Sao cô lại khiến mình rơi vào hoàn cảnh này chứ, đúng là tự chuốc khổ mà!

“Suốt đêm không ngủ?”, Vu Lâm tỏ ra ngờ vực, truy hỏi.

“Ngủ chứ, em dựa vào salon ngủ một giấc.” Vu Tiệp khẽ trả lời nhưng không dám nhìn bố. Cô đang nói dối nên cảm thấy rất sợ.

“Hai đứa chỉ tăng ca thôi à?”, ông Vu hỏi điều mình đang lo lắng.

“Vâng!” Câu trả lời này nhất định phải dứt khoát kiên định vì nó liên quan đến danh dự của cô. Tuy hiện giờ cô giải thích gì thì họ vẫn sẽ nghi ngờ nhưng thực tế là họ không làm gì mà!

Vu Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt không tin!

“Tiểu Tiệp, con phải nói thật, hai đứa... không làm gì khác thật chứ?” Đây là điều khiến bà lo nhất. Nếu Tiểu Tiệp ngờ nghệch làm chuyện hư hỏng thì chồng bà nhất định sẽ không tha cho Tấn Tuyên.

“Mẹ, thật mà, con chỉ giúp anh ấy làm việc thôi.” Vu Tiệp thành thật nhìn mẹ, mong bà tin mình. Đúng là đã nói dối thì có nói thật cũng sẽ bị xem là dối trá.

“Lần trước tao nói những gì với mày, mày xem như gió thổi qua tai hả?”, ông Vu lạnh lùng nói. “Đã nói Tấn Tuyên quá chơi bời, mày vẫn còn nhỏ, làm sao thắng nổi nó, nếu mai một bị lừa thì đừng khóc”.

Vu Tiệp mấp máy môi nhưng không lên tiếng. Định kiến của bố về Tấn Tuyên quá sâu. Lúc này, cô mà nói giúp anh thì chỉ khiến ông thêm phần căm nên cô đành chọn cách giữ im lặng.

“Mẹ nó cũng bảo nó thay bạn gái như thay áo. Chẳng phải đang hẹn hò với con gái ông chủ à? Sao lại lôi mày vào?” Ông Vu đã tức giận cảnh cáo nhưng con gái ông lại làm ngược lại. “Bắt đầu từ bây giờ, mày phải chuyên tâm vào học hành, trước khi tốt nghiệp không được yêu đương gì hết.”

“Bố...” Vu Tiệp không kìm nổi, khê kêu lên.

“Mày mà còn dám nói dối, lừa gạt cả nhà nữa thì không được ở lại trường, về ngay nhà để mẹ mày trông chừng.” Xem ra ông Vu đã hạ quyết tâm, những lời gay gắt nhất cũng đã nói ra.

“Bố, con đã hai mươi hai tuổi rồi.” Vu Tiệp đau khổ nhìn về mặt kiên quyết của bố.

“Hai mươi hai thì sao? Hai mươi hai thì đủ lông đủ cánh rồi à? Hai mươi hai thì không còn là con tao nữa à? Nếu mày còn là con tao thì phải nghe lời tao”, ông Vu tức tối gầm lên.

Vu Tiệp phiên muộn định lên tiếng giải thích thì bà Vu đã ngăn cô lại: “Tiểu Tiệp, nghe lời đi, đừng chọc giận bố con nữa, con cứ thế này thì bố mẹ không yên tâm cho con ở kí túc xá đâu. Hay ngày mai cứ báo với trường rồi chuyển về nhà ở.”

“Hừ, về nhà cũng vẫn lén đi gặp Tấn Tuyên được, trừ phi nó bảo đảm không gặp anh ấy nữa.” Vu Lâm càng nói càng đổ thêm dầu vào lửa. Cô thấy dường như phải làm ầm lên để Vu Tiệp không sống nổi nữa thì mới thấy hả dạ.

“...” Nhìn về mặt nghi ngờ xen lẫn lo lắng của cả nhà, Vu Tiệp mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, cô còn nói gì được đây? Tại sao họ không thể chấp nhận được việc cô yêu Tấn Tuyên? Gì mà còn nhỏ, không được yêu đương? Chẳng phải ngay từ năm thứ nhất Vu Lâm đã hẹn hò với bạn trai nhưng bố mẹ đã mắt nhắm mắt mở cho qua hay sao? Bất công quá, chỉ vì cô không nói họ biết ngay từ đầu, chỉ vì cô không giống Vu Lâm, xong việc mới làm nũng để mong bố mẹ tha thứ? Nhưng cô không thể và cũng không làm được. Tại sao những việc cô cho là đúng mà vẫn phải làm theo suy nghĩ của họ chứ? [Miếng ghét con mẹ Vu Lâm quá >“<] Ông bà Vu thấy cô lặng thinh thì nghĩ cô đã chấp nhận, hai người nhìn nhau, nói: “Tiểu Tiệp, sau này không được gặp riêng Tấn Tuyên nữa.”

Vu Tiệp buồn bực không nói, lòng thầm nghĩ, nếu không chấp nhận thì có phải cuộc họp phán xét này sẽ không kết thúc được?

“Vu Tiệp!” Bà Vu khê lắc tay cô, “mau nhận lời bố đi, đừng để người lớn bực bội nữa”.

Vu Tiệp khê “dạ” một tiếng. Bây giờ việc đầu tiên là để họ bình tĩnh, nguôi giận đã. Dù sao khi đang giận dữ thì không thể trao đổi với nhau được. Đành đợi mọi người bình tĩnh lại rồi từ từ xoay chuyển cách nghĩ của họ về Tấn Tuyên, có lẽ như thế mới khiến họ không phản đối cô và anh yêu nhau nữa.

Bố mẹ thấy cô đã nhận lời thì khê thở phào, hai cặp mắt nhìn nhau tỏ rõ vẻ lo âu và sợ hãi. Tốt nhất đừng để chuyện này kinh động đến bên nhà họ Tấn, chỉ cần Tiểu Tiệp không gặp Tấn Tuyên, chỉ cần họ quản lý nghiêm ngặt hơn thì có lẽ sẽ ngăn cản được hai đứa, sẽ không ảnh hưởng đến chuyện học hành của Tiểu Tiệp.

Nhìn bố, Vu Tiệp mệt mỏi hỏi: “Con mệt rồi, về phòng được chưa ạ?”.

“Cả đêm không ngủ, mắt thâm quầng rồi kia, đi ngủ đi, sau này không được thế nữa.” Ông Vu gật đầu, rút cuộc con gái ông vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Vu Tiệp yếu ớt đứng lên, cơn chấn động này còn khiến cô mệt mỏi hơn cả một đêm không chợp mắt.

Nhưng Vu Lâm vẫn không tha cho cô, theo sau Vu Tiệp vào phòng rồi đóng cửa tròng tròng nhìn cô.

“Đừng tưởng lừa được bố mẹ thì lừa được tao, mày sẽ không nghe lời họ, đúng không?”, Vu Lâm lạnh lùng.

“Chị làm ơn tha cho em, em mệt rồi, có gì nói sau.” Vu Tiệp đã mệt đến mức không cãi nhau nổi, tùy chị ấy muốn nghĩ sao cũng được, bây giờ cô thấy rất rối loạn, chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

“Vu Tiệp, mày nghĩ đại tiểu thư nhà họ Lâm sẽ để mày cướp Tấn Tuyên đi hay sao?”, Vu Lâm kênh kiệu nói.

“Em chẳng tưởng gì hết, chỉ xin chị để cho em yên, được không?” Vu Tiệp không muốn tranh cãi, bước đến mở cửa, làm động tác mời Vu Lâm ra ngoài.

Vu Lâm hừ một tiếng rồi quay lưng bỏ đi.

Vu Tiệp khép cửa lại, mệt mỏi dựa vào cánh cửa. Đúng là loạn hết rồi!

Suốt mấy ngày nghỉ ngoài ăn uống tắm rửa ra, Vu Tiệp chỉ nhốt mình trong phòng, mọi người cứ luân phiên viện cớ hỏi cô có cần ăn thêm, có cần uống nước không... để vào phòng thăm dò động tĩnh. Vu Tiệp sắp bị họ bức đến phát điên rồi. Cô không kể cho Tấn Tuyên nghe chuyện này, trước khi chưa nghĩ ra phải nói thế nào thì cô không muốn anh phiền lòng, anh đã cố hết sức vì công việc rồi, không nên khiến anh đau đầu thêm nữa. Thế nên, những tin nhắn ngọt ngào Tấn Tuyên gửi đến lúc đang làm việc vẫn có thể sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của cô, Vu Tiệp dành vờ như không có chuyện gì xảy ra và trả lời lại anh, chỉ cần nhớ đến nụ cười ấm áp của anh, những lời mờ ám anh nói thì trong lòng cô vẫn thấy được an ủi rất nhiều. Nhưng Tấn Tuyên đòi gặp mặt thì cô luôn viện đủ lý do để thoái thác. Bây giờ, bố mẹ biết cô gặp anh thì động đất cấp tám mất.

Vậy nên Chủ nhật ăn cơm xong, Vu Tiệp vội vàng quay về trường, cô cần một không gian tự do để hít thở, không khí trong nhà sắp khiến cô ngạt thở. Bố mẹ không hoàn toàn tin tưởng lời hứa của cô.

Sáng thứ Hai, trên đường đến giảng đường, cô gặp nhóc Trịnh, nhìn nụ cười khổ sở của cậu, Vu Tiệp thấy tim nhói đau, nổi hổ thẹn lại dâng lên. Sao gặp ai cô cũng thấy có cảm giác tội lỗi thế này? Cô muốn điên thật rồi!

“Sao thấy tôi lại tỏ vẻ mặt thế kia?” Nhóc Trịnh tiến lại gần, nở nụ cười thân thiện hỏi. Nhưng xem ra cô còn thê thảm hơn cậu, chẳng phải yêu đương nên hạnh phúc đó sao? Chẳng lẽ Tấn Tuyên lại bắt nạt cô?

“Nhóc Trịnh, tôi thấy phiền quá.” Vu Tiệp khẽ nói vẻ đáng thương. Buồn bực quá? Tại sao yêu một người lại bỗng trở nên phức tạp đến thế? Đầu óc đơn giản của cô nghĩ mãi không ra.

“Vậy có cần suy nghĩ xem có nên quay về bên tôi không, tôi sẽ ưu phiền thay cậu”, nhóc Trịnh cười khẽ, vỗ nhẹ vào đầu cô nói.

“Nhóc Trịnh...” Vu Tiệp khẽ cười thành tiếng, tuy không đáng cười nhưng nó cũng giúp cô nhẹ nhõm hơn. “Có thể trò chuyện với tôi...như một người bạn không?” Cô cảm thấy tội lỗi khi đã từ chối cậu lại còn mở miệng đòi cậu ở cạnh, hình như cô hơi ích kỷ.

“Yêu cầu của cậu, tôi chấp nhận vô điều kiện!” Nhóc Trịnh nghe cô nhấn mạnh chữ “bạn” thì lòng lạnh dần nhưng gương mặt vẫn giữ nụ cười ấm áp.

Vu Tiệp và nhóc Trịnh sánh vai nhau ra khỏi giảng đường, đến nhà ăn. Vu Tiệp thấy cậu luôn có mặt bên cạnh lúc cô cần nhất, mà cô lại tàn nhẫn làm cậu tổn thương nên lòng cứ thấy ử rử không vui.

Trên đường đến nhà ăn, có một chiếc xe màu xám bạc đang đỗ, nhưng hai người lại không mấy để ý. Khi họ đi ngang qua thì cửa xe mở ra, một cô gái trẻ bước xuống, đột ngột gọi cô: “Vu Tiệp!”.

Vu Tiệp và nhóc Trịnh đều ngẩn ngơ, quay lại nhìn.

.... Một bầy quạ bay qua đầu cô! (P/s: Lần này có cả thấy mười hai con, thật hoành tráng!!!)

Vu Tiệp thật chỉ muốn nhìn trời thở dài. Gần đây cô như bị thần buồn bã, yêu ma quỷ quái gì cũng đeo bám theo cô!

Người lên tiếng gọi cô không phải ai khác chính là thiên kim đại tiểu thư đã từng tát cô một cú trời giáng!

24. Chương 48 - 49

Chương 48 : Động lực ở lại

Vu Tiệp ngẩn ra ba giây, giật mình nhìn xuống, không thể không tỏ ra cảnh giác trước sự xuất hiện của cô ta. Cái tát lần trước đã giúp cô hiểu được Lâm Ngữ Âm hề nổi điên lên thì bất chấp mọi lý lẽ.

“Quen à?” nhóc Trịnh thấy cô do dự thì cũng tỏ ra nghi ngại. Cô gái trước mắt kia ăn mặc trang điểm rất nổi bật, lái chiếc xe cũng rất cao cấp, sao Vu Tiệp lại có bạn như thế được, chắc không phải đến để gây chuyện với cô đó chứ?

“Ừ!” Vu Tiệp khẽ đáp rồi ngược lên nhìn Lâm Ngữ Âm. Cô ta đến với mục đích gì?

“Tôi có chuyện muốn nói với cô”. Lâm Ngữ Âm cao giọng, lời lẽ như đang ra lệnh cho cấp dưới. Vu Tiệp thấy hơi bực mình, nhưng nhóc Trịnh phản ứng còn nhanh hơn cô, quay mặt đi nói thầm: “Mặc xác cô ta, chúng mình đi thôi”.

Vu Tiệp nhìn nhóc Trịnh vẻ cảm kích, mỉm cười rồi quay sang Lâm Ngữ Âm: “Có gì thì nói ở đây đi”. Vu Tiệp nghĩ mình và cô ta không có chuyện gì để nói, đương nhiên, ngoại trừ 1 người mà cô ta để ý.

“Sao thế? Sợ tôi à?” Lâm Ngữ Âm đưa những ngón tay sơn màu đỏ rực lên vén tóc mái, nhướn mắt, ánh nhìn thoáng nộ cười khiêu khích.

Vu Tiệp nhếch môi cười, lần này không có A Nam, nếu Lâm Ngữ Âm lại giở trò thì cô chẳng cần phải kiêng nể, càng không cần phải sợ cô ta.

“Liên quan đến Tấn Tuyên” Lâm Ngữ Âm cũng không e ngại, nhìn thẳng cô, khoe môi thấp thoáng nộ cười khiến tim Vu Tiệp bất giác nói lên. Cô ta lại muốn gì đây?

Nhóc Trịnh nhú mồm, thì ra cô gái kia cũng quen Tấn Tuyên. Cái tên Tấn Tuyên kia đã độc chiếm Vu Tiệp lại còn lẳng nhăng, trêu hoa ghẹo nguyệt, quá đáng thật! Cậu quay sang nhìn Vu Tiệp, cô có biết anh ta là loại người thế nào không? Cậu đã gặp nhiều cô gái khác nhau ở cạnh Tấn Tuyên nhưng lần này còn cao thủ hơn, tìm đến tận trường rồi.

Vu Tiệp thấy sắc mặt nhóc Trịnh tái xanh thì khẽ nắm tay cậu, đưa mắt ra hiệu cho cậu rằng cô không sao. “Lát nữa tôi tìm cậu sau” cô muốn xem Lâm Ngữ Âm định nói gì với mình.

Nhóc Trịnh trợn mắt nhìn cô, muốn nói gì rồi lại thôi, sau đó miễn cưỡng gật đầu, liếc nhìn Lâm Ngữ Âm rồi mới bỏ đi.

Lâm Ngữ Âm lái xe đưa Vu Tiệp rời khỏi trường, đến 1 quán gần đó rồi đặt riêng 1 phòng.

Vu Tiệp lẳng lặng đi theo cô ta, cười thầm trong bụng quả nhiên thiên kim tiểu thư có khác, có 2 người mà cũng bao riêng 1 phòng, mặc kệ cô ta, người ta có tiền không tiêu lại thấy khó chịu.

Chọn vài món rồi đợi phục vụ lui ra ngoài, Lâm Ngữ Âm quay sang nhìn Vu Tiệp này giờ luôn giữ im lặng. Cô ta không tò mò mục đích mình đến tìm hay sao? Xem ra cô đã quá xem thường cô gái bé nhỏ kia rồi. Dung mạo bình thường, gương mặt không có gì nổi bật, rốt cuộc cô nàng đã trối Tấn Tuyên bằng thủ đoạn gì?

Lâm Ngữ Âm chậm rãi rút 1 điếu thuốc lá ra khỏi bao, châm thuốc 1 cách tao nhã, ngậm trên môi rồi thở ra vài vòng khói xanh. Vu Tiệp cố nhìn để không cau mày.

“Cô có thích Tấn Tuyên không?”, Lâm Ngữ Âm đột nhiên mở miệng hỏi.

Vu Tiệp dờ dẩn nhìn Lâm Ngữ Âm, câu hỏi đột ngột ấy khiến cô như mất trí tạm thời. Cô ta hỏi chuyện này để làm gì?

“Yes or no?” Lâm Ngữ Âm nhướn mày, trừng mắt nhìn Vu Tiệp.

“Liên quan gì đến chị à?” Vu Tiệp khẽ cười nói. Lâm Ngữ Âm đến để khiêu chiến chắc?

Lâm Ngữ Âm thấy Vu Tiệp phản bác lại thì hơi dờ ra, sau đó khoé môi nhếch lên: “Đương nhiên! Vì tôi đã nhắm chắc anh chàng ấy rồi!”

Vu Tiệp nhìn ánh mắt đầy tự tin của Lâm Ngữ Âm mà thấy thật nực cười, Lâm đại tiểu thư trước nay luôn được các chàng trai theo đuổi, mà lần này lại phải van xin cô sao? Nhưng cô không giúp gì được, nếu cô ta có bản lĩnh khiến Tấn Tuyên hồi tâm chuyển ý thì cứ đi mà cố gắng, nói với cô thì có tác dụng gì?

“Cô có biết Tấn Tuyên định đi Singapore không?” lần này, Lâm Ngữ Âm nhăn nhịn rất giỏi, không tức điên lên vì nụ cười khiêu khích của Vu Tiệp vì cô ta biết quân cờ đang nằm trong tay mình.

Đầu Vu Tiệp như ngừng hoạt động, Singapore? Tấn Tuyên không nói chuyện đó với cô.

Lâm Ngữ Âm thấy vẻ nghi ngờ trong mắt Vu Tiệp thì cười thầm. Xem ai cười đến phút cuối?

“Công ty định mở rộng chi nhánh ra nước ngoài, cụ thể là ở Singapore, bố tôi và tôi đều cảm thấy Tấn Tuyên thích hợp nhất nên mong anh ấy có thể chấp nhận thử thách này”. Lâm Ngữ Âm rít 1 hơi, chậm rãi thở ra, thích thú quan sát vẻ mặt của Vu Tiệp qua làn kính.

Trái tim Vu Tiệp co thắt lại, cô ta nói với mình chuyện này là có ý gì? Tại sao Tấn Tuyên lại phải giấu cô?

“Có điều, Tấn Tuyên từ chối rồi” Lâm Ngữ Âm liếc nhìn vẻ kinh ngạc của Vu Tiệp.

Tấn Tuyên không nhận lời nên anh mới không nói cho mình biết? Vu Tiệp thấy cảm xúc thật phức tạp.

“Cô có biết lí do anh ấy từ chối không?”, Lâm Ngữ Âm cười nhạt nói. Cô ta đang từng bước ép Vu Tiệp nhảy vào hố bẫy của mình.

Vu Tiệp lặng lẽ nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lâm Ngữ Âm, nhưng trong đầu đã mơ hồ đoán được câu trả lời, bỗng cô thấy tim mình lạnh ngắt.

“Là do cô”. Câu trả lời không thể đơn giản hơn đã thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng của Lâm Ngữ Âm.

Tim đau thắt lại! Vu Tiệp khẽ cắn môi, cố nhịn để không bật ra câu “Tại sao?”. Phải, còn hỏi tại sao ư, câu trả lời này quá rõ ràng mà! Tấn Tuyên đã vì cô mà từ chối cơ hội thăng tiến.

“Nếu đi Singapore, Tấn Tuyên sẽ là giám đốc ở đó. Anh ấy còn trẻ mà đã có được cơ hội này, cô nói xe có phải rất hiếm hoi không? Bao nhiêu người chen nhau toạc đầu chảy máu mà vẫn không được, còn anh ấy thì hay lắm, từ chối thăng thưởng”. Lâm Ngữ Âm cười khẽ, nhìn cô rồi nói tiếp “Cô có yêu anh ấy thật không?”.

Vu Tiệp cau mày nhìn Lâm Ngữ Âm, ánh mắt khinh thường của cô ta khiến Vu Tiệp bực bội. “Chuyện của chúng tôi không cần cô lo!”

“Cô có biết thứ đàn ông khao khát có được nhất là gì không?” Lâm Ngữ Âm mỉm cười hỏi: “Sự nghiệp”.

“Cho dù cô có yêu anh ấy đến mấy, nhưng nếu bắt anh ấy đánh đổi sự nghiệp để lấy tình yêu của cô thì cái giá đó quá đắt. Cô không thấy mình quá ích kỷ à?” Lâm Ngữ Âm nhìn vẻ mặt mỗi lúc 1 nặng nề của Vu Tiệp thì biết lời mình nói đã đụng đến nỗi đau của cô.

“Tóm lại là chị muốn gì?” Vu Tiệp lạnh lùng nhìn Lâm Ngữ Âm, cô đã không muốn nghe nữa, nếu cô ta muốn gì thì cứ nói thẳng đi.

Lâm Ngữ Âm thấy Vu Tiệp đã bắt đầu nóng nảy thì cười thầm. Cô ta chậm rãi dập diều thuốc, ánh mắt lạnh lùng, nhếch đôi môi màu đỏ tươi của mình lên nói: “Tôi muốn cô buông tay, thả Tấn Tuyên ra!”

Vu Tiệp thấy tim đau nhói, lồng ngực dường như bị tảng đá ngàn cân đè xuống, hô hấp như bị đứt đoạn, nhất thời không nói được gì.

“Chỉ có cô mới khuyên được anh ấy. Tự cô suy nghĩ đi, hoặc níu giữ anh ấy ở lại bên cô, hay là nên để anh ấy bay đến nơi cao hơn”. Ánh mắt Lâm Ngữ Âm loé lên nụ cười thắng lợi, hôm nay, cô đã đạt được mục đích của mình.

Vu Tiệp nắm chặt tay, cố gắng không để người mình run lên, cơn lạnh buốt từ trái tim lan rộng toàn thân.

Vu Tiệp cố sức chống cự lại cái lạnh giá ấy, khó nhọc mở miệng: “Còn chị...mục đích của chị...là gì?”

Lâm Ngữ Âm nhếch môi cười khê: “Tôi sẽ theo anh ấy đến Singapore”.

Trước mắt Vu Tiệp tối sầm, cơn giá lạnh từ tim xuyên thẳng lên đỉnh đầu. Đó...mới là mục đích thật sự của cô ta, cô ta muốn trói Tấn Tuyền lại bên cạnh! Lợi dụng chuyện công để ép buộc Tấn Tuyền. Một 1 người phụ nữ đáng thương!

“Tôi không cần biết cô đã mê hoặc Tấn Tuyền bằng cách nào, I don’t care, tôi chỉ biết là tôi có thể cho anh ấy những thứ tốt hơn”. Lâm Ngữ Âm thấy vẻ khinh bỉ trong mắt Vu Tiệp nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ. Cô ta đang dùng ưu thế của mình để đánh bại mọi đối thủ cạnh tranh, đó là luật chơi!

“Chị sẽ không có được anh ấy” Vu Tiệp lắc đầu.

“Đàn ông đều có dã tâm”. Lâm Ngữ Âm cười, cô hiểu rõ đàn ông muốn gì, trái tim họ luôn tồn tại 1 con sư tử dục vọng, với danh lợi, tiền tài và cả đàn bà...

Vu Tiệp đột ngột đứng phắt dậy, cảm giác choáng váng xâm chiếm đầu óc, cô tựa vào mép bàn nói: “Chọn lựa này phải do chính Tấn Tuyền quyết định” nói xong cô quay người bỏ ra khỏi phòng.

Lúc đến cửa, sau lưng cô vẫn văng vẳng giọng nói lạnh lùng của Lâm Ngữ Âm: “Cô thật sự muốn làm tăng đá trên con đường sự nghiệp của anh ấy à? Có thể bây giờ anh ấy sẽ không hối hận nhưng tôi dám đảm bảo rằng, sau này nhất định anh ấy sẽ hối hận! Chính cô đã cản trở tiền đồ của anh ấy!”.

Vu Tiệp nhắm nghiền mắt, đẩy mạnh cửa bỏ đi.

Không khí trong lành, không gian thoáng đãng khiến cô lấy lại bình tĩnh. Cô sắp ngạt thở trong căn phòng đó, lại thêm khí thế bùng bùng của Lâm Ngữ Âm khiến trái tim cô như bị đè nghiền. [haizzz chị VT hơi bị hiền]

Vu Tiệp hít thở thật sâu rồi bước nhanh ra ngoài. Trong đầu chỉ có 1 câu hỏi, rốt cuộc thì Tấn Tuyền nghĩ thế nào?

Tấn Tuyền xuống taxi, xách chiếc cặp đựng laptop vào khu nhà. Mới vào đến cổng đã liếc thấy 1 bóng dáng vụt thoáng qua. Anh quay lại nhìn, Tiểu Tiệp?

“Vu Tiệp” Tấn Tuyền bước nhanh đến, kéo Vu Tiệp lại. Sao cô lại ở đây? Hôm nay không phải đi học ư? “Có chuyện gì thế?” Tấn Tuyền thấy tim đau nhói, sắc mặt cô tệ quá!

“Tấn Tuyền, em có chuyện muốn hỏi anh”. Vu Tiệp thần thờ nhìn gương mặt điển trai của anh. Nhớ đến cuộc đối thoại với Lâm Ngữ Âm hồi trưa là cô lại thấy chua xót.

“Sao vậy? Nói cho anh biết đi”. Tấn Tuyền lo lắng khê vuốt má cô, vẻ bi thương trong mắt cô khiến anh đau đớn. Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Anh...” Vu Tiệp ngập ngừng, do dự không biết phải nói gì. Cô đã quá hoảng loạn rồi, không thể chịu được bất kì biến cố nào nữa.

“Nói đi! Có chuyện gì?”, Tấn Tuyền cuống quýt hỏi. Cô bé này đang phiền muộn chuyện gì? Đừng dọa anh sợ chứ!

Vu Tiệp trầm hạ quyết tâm, đang định mở miệng hỏi thì...

“Tấn Tuyền! Tiểu Tiệp!” một giọng nói bất ngờ chen vào. Hai người cùng lúc quay lại. “Mẹ! Dì Châu!” Tấn Tuyền và Vu Tiệp cùng ngẩn người ra. Người ấy chính là mẹ của Tấn Tuyền.

“Tiểu Tiệp, đến tìm Tấn Tuyền à? Sao không lên trên đi?” vừa nhìn thấy Vu Tiệp, 2 mắt dì Châu sáng rỡ, đã lâu lắm cô bé này không đến thăm bà rồi. “Lâu quá mà chẳng thấy đến thăm dì!” Tuy miệng trách móc nhưng bà vẫn cười tươi như hoa.

“Thưa dì Châu”. Tiểu Tiệp hơi né tránh bàn tay ôm vai mình của Tấn Tuyền, bước đến ôm chầm lấy dì Châu rồi len lén liếc nhìn Tấn Tuyền. Cô vẫn chưa hỏi được!

“Đi thôi, bố con đang đợi cơm đấy, mẹ xuống mua rượu cho ông ấy” dì Châu ôm Vu Tiệp vui vẻ kéo về nhà.

Tấn Tuyên nhìn theo bóng cô, lòng thầm nghĩ, rốt cuộc Tiểu Tiệp phiền não vì chuyện gì? Thôi kệ, ăn cơm xong hẵng tính.

Bốn người cùng ăn cơm với nhau nhưng không khí có phần kì quặc. Hình như Tấn Tuyên đang chiến tranh lạnh với bố, suốt buổi tối chả mấy khi nói chuyện với ông, chỉ có bà Tấn ngồi cạnh tíu tít chuyện trò, liên tục gấp thức ăn cho Vu Tiệp.

“Tiểu Tiệp năm sau tốt nghiệp rồi nhỉ?” dì Châu vừa ăn vừa hỏi với vẻ quan tâm.

“Vâng ạ!” Vu Tiệp lơ đãng trả lời, ánh mắt luôn vô tình lén nhìn Tấn Tuyên, còn anh thì trầm mặc suốt buổi. Nhà họ Tấn sao thế này? Cảm giác thật kỳ lạ.

“Chắc khó tìm việc lắm” dì Châu lại gấp miếng cá cho cô.

“Vâng, nghe nói hình thức tuyển dụng năm nay còn khắc nghiệt hơn” Vu Tiệp vội vàng tiếp lời.

“Thanh niên phải nắm bắt cơ hội, có người thì phúc ngay cạnh lại không biết”. Ông Tấn đột nhiên lên tiếng, nói xong lại uống 1 ngụm rượu.

Dì Châu vội vàng kéo tay chồng, khuyên ông uống ít lại.

“Bọn trẻ bây giờ...chẳng thể hiểu được trái tim người làm cha làm mẹ, đúng là nuôi cho phí công”. Ông Tấn không nghe vợ khuyên, tiếp tục uống rượu.

“Bố nó!” dì Châu trừng mắt, ngăn ông không nói nữa, ra hiệu rằng có Vu Tiệp ở đây.

“Tôi nói không đúng à?” ông Tấn đành mặt lại, trừng mắt với Tấn Tuyên “Bỏ lỡ cơ hội tốt mà không biết quý trọng, suốt ngày chỉ biết đâm dúi chơi bời, nuôi thành con này có ích gì?”

“Bố! Con biết mình đang làm gì!” cuối cùng, Tấn Tuyên không chịu nổi, đặt bát cơm xuống, nhìn ông.

“Con hiểu cái gì? Cô Lâm đã nói rồi, công ty trọng dụng con là nhân tài nên cử đi bồi dưỡng, còn trẻ mà không biết cầu tiến thì cuộc đời sẽ đi về đâu?” ông Tấn nghe ông đáp lại thì càng tức giận hơn.

Vu Tiệp dờ dẩn bưng bát cơm, không dám ngược lên. Hình như chú Tấn muốn Tấn Tuyên đi Singapore!

“Con vẫn còn trẻ, sau này cơ hội còn nhiều” Tấn Tuyên lo lắng nhìn Vu Tiệp, anh vẫn chưa nói với cô, bố nói như thế e rằng cô lại suy nghĩ lung tung.

“Mày thường cơ hội nào cũng chờ mày à? Đàn ông phải xem trọng sự nghiệp, còn mày thì ngoài chơi bời ra còn biết làm gì?”, ông Tấn đặt mạnh ly rượu lên bàn, chỉ vào Tấn Tuyên quát.

“Tấn Tuyên, đừng nói nữa, đừng làm bố con tức giận!” bà Tấn vội kéo tay Tấn Tuyên khuyên giải.

“Tại bố đấy chứ!” Tấn Tuyên hừ 1 tiếng rồi ngồi xuống.

“Tao nghĩ thế cũng vì muốn tốt cho mày, nghĩ cho tương lai của mày. Tổng giám đốc Lâm đã yêu quý cho mày làm giám đốc chi nhánh mà mày lại chần chừ e ngại, thật không biết trời cao đất dày. Sau này thua thiệt rồi biết!” ông Tấn đập bàn, lớn giọng dạy dỗ. Bình thường, thằng con này của ông làm việc rất nghiêm túc, chăm chỉ, lần này cơ hội tốt như thế mà lại chẳng coi ra gì, đúng là đầu bị kẹp vào cửa rồi.

“Bố muốn đi thì tự mà đi” Tấn Tuyên đứng phắt dậy, đẩy chiếc ghế ra sau đánh “Rầm” 1 tiếng rồi kéo Vu Tiệp về phòng: “Mặc kệ họ đi”.

Vu Tiệp không biết phải phản ứng thế nào, chỉ nghe thấy tiếng chú Tấn đang gầm lên ngoài kia, còn dì Châu đang khuyên nhủ ông bớt giận.

Tấn Tuyên quay lại nhìn Vu Tiệp mặt mày dờ dẩn, cười khổ sở: “Công ty muốn cử anh đi Singapore nhưng anh từ chối rồi”.

Vu Tiệp thấy tim mình như sa xuống vực thẳm. Quả nhiên là thế, cô bỗng thấy cay đắng xen lẫn chua xót.

Tấn Tuyên tiến đến khẽ ôm cô vào lòng, dụi dụi cằm vào đầu cô: “Em là động lực để anh kiên quyết ở lại”.

Chap 49: Tứ diện mai phục

Những người yêu nhau luôn cố gắng dùng hành động để chứng minh tình yêu là đẳng thức một cộng một bằng hai.

Tuy bố Vu Tiệp thường xuyên gọi điện đến ký túc xá của cô để kiểm tra, nhưng Vu Tiệp rất ngoan ngoãn ở trong trường, không cho người nhà thấy bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào. Vu Tiệp đã kể cho Tấn Tuyên nghe gia đình cô phản đối chuyện hai người. Anh cảm thấy rất khó hiểu vì trước nay chú Vu rất hòa nhã, sao lần này thái độ lại cứng rắn đến thế? Mà lại còn nghĩ anh như vậy, đúng là không hiểu nổi. Thậm chí anh còn định đến nhà Vu Tiệp giải thích nhưng cô đã ngăn lại, vì bố cô vẫn chưa yên tâm hoàn toàn, bây giờ nói gì thì cũng chỉ khiến ông càng tin rằng Tiểu Tiệp khẩu phục mà tâm không phục, sẽ khiến mọi chuyện rối ren hơn.

Áp lực từ nhà Tấn Tuyên cũng chỉ tăng mà không có giảm, Tấn Tuyên muốn tránh cơn thịnh nộ của bố, nên thường xuyên chạy đến trường Vu Tiệp, gặp cô ở một quán trà hay quán ăn gần đó để xoa dịu nỗi nhớ nhung đau khổ.

Vu Tiệp đẩy cửa quán trà Tinh Tinh, lướt mắt nhìn quanh, Tấn Tuyên vẫn ngồi ở chỗ cũ.

“Đến rồi à?” Tấn Tuyên nghe thấy tiếng chân thì ngược mắt lên nhìn, kéo Vu Tiệp ngồi xuống cạnh mình.

“Anh ăn gì chưa?” Vu Tiệp đưa ba lô cho anh để vào trong góc.

“Chưa, đợi em.” Tấn Tuyên chớp mắt, khóe môi cong lên, xem ra tâm trạng rất tốt. Tấn Tuyên vẫy tay gọi phục vụ đến chọn món.

Hai người tự chọn phần ăn của mình, phục vụ ghi lại rồi lui xuống.

“Làm gì thế?” Vu Tiệp nhìn màn hình máy tính nhấp nháy xanh đỏ liên hồi. Hình như một file powerpoint đề án kế hoạch.

“Báo cáo tuyển dụng.” Tấn Tuyên nhướn môi, vẻ mặt hiện một nụ cười kiêu hãnh.

Vu Tiệp nhướn mắt nhìn anh vẻ dò hỏi, anh còn tuyển dụng cái gì, đã quyết định không đi Singapore rồi mà. Cô thấy một nỗi bất an mơ hồ đang dâng lên nhưng không tiện bộc lộ.

Tấn Tuyên như nhìn thấu tâm tư cô, khẽ véo cằm cô rồi an ủi: “Trong nước. Lần này, công ty vẫn còn chi nhánh khác đang tuyển giám đốc, thành phố H cũng có, mục tiêu của anh là nó.” Ánh mắt lấp lánh như thể mục tiêu anh nói đã trở thành vật anh nắm chắc trong tay, tràn đầy tự tin.

“Thành phố H?” Vu Tiệp đời người, thế chẳng phải vẫn đi xa hay sao? Vu Tiệp lặng lẽ nhìn gương mặt tự tin của Tấn Tuyên. Chắc chắn anh vẫn muốn được thăng tiến, tuy không đi Singapore nhưng anh cũng không từ bỏ cơ hội để trèo lên cao hơn.

“Đến thành phố H rất gần, ngồi tàu hỏa chỉ khoảng bốn, năm tiếng, cuối tuần vẫn về được.” Tấn Tuyên ôm cô ngồi dựa vào salon, kề mặt sát má cô, tham lam hít ngửi hương thơm chỉ thuộc về anh. Mỗi lần như thế đều khiến anh quyến luyến không rời. Anh rất muốn ngày nào cô cũng ở bên cạnh, nhưng cô vẫn còn đi học, không thể yêu cầu cô theo anh mãi được. Có điều như vậy cũng tốt, anh sẽ nhân lúc còn trẻ để ra sức làm việc, sau này mới có thể tự tay vẽ nên tương lai hai người.

Vu Tiệp thấy tim khẽ nhói đau, anh đã nghĩ đến chuyện sau này, mỗi quyết định bây giờ của anh có phải đều nghĩ đến cô? Thì ra trong tim anh lại có nhiều ưu phiền đến thế. Vu Tiệp xót xa ve vuốt cánh tay anh, dựa sát vào anh hơn, thật mong muốn được chia sẻ phần nào với anh.

“Bố anh có biết không?” Chú Tấn vẫn mong anh đi Singapore, bây giờ trong mắt ông, ra nước ngoài, cụ thể là Singapore là một chuyện rất vinh dự, rất huy hoàng.

“Đợi kết quả tuyển dụng có rồi sẽ báo ông biết.” Tấn Tuyên cười thầm, anh hiểu kỳ vọng của bố mình nhưng ra nước ngoài thì đó sẽ trở thành thử thách lớn đối với tình yêu của anh và Vu Tiệp. Anh không muốn và cũng không chịu đánh cược, nếu đi Singapore thì anh thà chọn đến một thành phố khác trong nước, cho dù thành công sẽ đến chậm hơn nhưng anh thấy rất xứng đáng, anh tin rằng chỉ cần cho anh một sân khấu để thể hiện thì ở đâu anh cũng sẽ diễn rất xuất sắc.

“Khi nào thì tuyển?” Nhìn anh vất vả, mặt cũng gầy đi nhiều, toát ra vẻ mệt mỏi, cô cảm thấy rất đau lòng. Anh bận và mệt mỏi như thế mà vẫn đến trường gặp cô, cảm giác thật chua xót và đau khổ.

“Ngày mai.” Tấn Tuyên thấy phục vụ mang cơm lên thì rút tay ra khỏi vai cô, ngồi thẳng dậy, đẩy máy tính sang một bên để có chỗ trốn cho họ đặt thức ăn.

Vu Tiệp lặng lẽ nhìn anh bày biện, anh rất ân cần, chu đáo với con gái, chẳng trách lại có nhiều người thích anh đến thế. Trước kia cô chỉ biết anh lãng nhăng đào hoa, nhưng ở bên nhau mới phát hiện ra ưu điểm của anh, sự ân cần chu đáo của anh lúc nào cũng lộ ra trong vô thức, dường như bẩm sinh anh đã thấu hiểu trái tim con gái, khiến họ thấy rung động với những cử chỉ nhỏ nhặt nhất. [Bẩm sinh đã có máu lừa tình]

Cô cũng rất muốn làm gì đó cho anh. Vu Tiệp thấy anh không ngừng gấp thức ăn vào bát cho mình, trong lòng rất vui sướng, thức ăn vì thế cũng trở nên ngon hơn rất nhiều

“Có căng thẳng không?” Vu Tiệp ngược mắt nhìn anh, quan tâm hỏi.

“Có gì đâu mà căng thẳng. Anh bỏ cơ hội đi Singapore, bọn họ bớt được một đối thủ mạnh nên họ tập trung giành giật cơ hội đó rồi. Còn những người tham gia dự tuyển lần này đều là những người cũ, trẻ tuổi như anh không có mấy người. Không phải anh khoắc lác đâu, hai vòng thi trước anh đều đứng đầu, bọn họ làm sao là đối thủ của anh được, anh cần gì phải lo lắng?” Tấn Tuyên đắc ý tự khen mình. Liệu anh có tự tin quá đáng không?

Vu Tiệp lườm anh một cái, nói: “Xin anh đấy, khiêm tốn một chút không được à? Hợm hĩnh như thế coi chừng bị người ta tẩy chay đấy”. Những người trẻ tuổi tài giỏi như anh thường không biết khiêm tốn là gì, nhưng trong trường hợp này thì đó chẳng phải chuyện tốt sao?

“Tại sao phải khiêm tốn, bây giờ làm gì cũng phải dựa vào thực lực mà.” Tấn Tuyên mỉm cười vẻ thờ ơ, anh không nghĩ việc thể hiện tài năng của mình là sai lầm, quá khiêm tốn thì sẽ bỏ lỡ cơ hội, đây đã là thời đại giành giật nhau từng giây từng phút một, cơ hội không rơi xuống đầu bạn một cách ngẫu nhiên, chỉ tích cực tranh giành mới chiếm được cơ hội và bạn sẽ là người tiên phong. Tất nhiên anh sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh chuyện đó.

Vu Tiệp lắc đầu cười khẽ, chịu không nổi, cứ tự phụ như thế mãi thì sẽ rất dễ bị đánh gục lúc nào không hay.

Hai người vui vẻ ăn cơm. Nhìn Tấn Tuyên kể chuyện của mình, Vu Tiệp thấy đôi mắt anh lấp lánh, cô thật không dám tin một người đàn ông được bao cô gái giành giật lại chỉ muốn nắm tay cô, muốn được ở bên cô như vậy. [Em cũng muốn có]

Đang ăn cơm thì di động Tấn Tuyên đổ chuông.

Anh lôi điện thoại ra nhìn, đôi lông mày chau lại, điện thoại từ phòng nhân sự. Anh vội nghe máy, có phải việc bồi dưỡng ngày mai có gì cần dặn dò không?

“Chị Hoàng à? Có gì không chị?” Vu Tiệp nhìn vẻ mặt căng thẳng của anh thì thấy hơi kỳ lạ, đồng nghiệp công ty anh ư?

Vẻ mặt Tấn Tuyên dần sa sầm xuống, môi mím chặt, sao vậy? Vu Tiệp lo lắng ngừng đùa, nhìn anh.

“Tại sao?” Giọng Tấn Tuyên thoáng nhiên trở nên khô khan, toát ra vẻ giận dữ. Chuyện gì khiến anh không vui thế?

“Ai nói vậy? Tổng giám đốc Lâm!” Tấn Tuyên nghiêng răng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm lên bàn, ngữ điệu lạnh đến mức khiến Vu Tiệp cảm thấy rùng mình.

“Được, tôi sẽ tự hỏi!” Cách, Vu Tiệp vẫn nghe thấy tiếng gọi ở đầu dãy bên kia, nhưng Tần Tuyên đã gấp máy lại thật mạnh khiến cô giật mình. Cô lo lắng ngược nhìn anh, hỏi: “Sao vậy?”

Tần Tuyên nhìn cô nhưng không nói gì, lại cầm di động bấm một dãy số. Anh định gọi cho ai? Về mặt anh như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, Vu Tiệp lo lắng nắm chặt bàn tay trái đang để trên bàn của anh.

“Tổng giám đốc Lâm, tôi là Tần Tuyên.” Anh gọi cho Lâm Chấn Đông? Vu Tiệp cau mày, lặng lẽ ngồi một bên nghĩ cách an ủi anh.

“Tại sao lại như thế?” Cơn phẫn nộ không thể kìm nén của anh toát ra trong giọng nói. Anh dám chất vấn sếp của mình!

Không biết đối phương nói gì mà Tần Tuyên chỉ im lặng, bàn tay nắm di động mỗi lúc một chặt khiến Vu Tiệp cũng thấy tim mình đau nhói. Cô cảm thấy thứ anh đang nắm chặt không phải là di động mà là trái tim yếu ớt của cô vậy.

“Tổng giám đốc Lâm, tôi không hiểu, đi đâu mà chẳng phấn đấu hết mình cho công ty được?” Tần Tuyên gần như nghiến răng dốc hết mọi sự bất bình của mình: “Tại sao chỉ có tôi là không được? Tôi không phục!”. Tần Tuyên tức tối nói nhưng bên kia đã vọng lại tiếng “tút, tut”, đối phương đã cúp máy. Tần Tuyên giận dữ ném di động lên bàn.

Vu Tiệp vội nắm chặt tay trái của anh, tay anh co chặt, anh đang tức giận, vô cùng tức giận! Cô cảm nhận được cơn phẫn nộ của anh toát ra từ những thớ thịt và đường gân căng cứng.

“Tần Tuyên, có chuyện gì thế?” Vu Tiệp thấp thỏm hỏi.

Tần Tuyên mím chặt môi, không nói lời nào, tay phải co thành nắm đấm, đột nhiên đấm mạnh lên mặt bàn khiến đồ đạc trên đó đều rung lên. Thấy những người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt vào mình, Vu Tiệp vội vàng nắm tay anh, buộc anh phải nhìn thẳng vào cô, cô không muốn một mình anh chịu đựng, có chuyện gì thì cứ nói, đừng để trong lòng. “Rất cuộc là chuyện gì?”.

Tần Tuyên buồn bực luôn nắm ngón tay vào tóc, phiền muộn lôi bao thuốc ra, rút một điếu kẹp vào môi rồi châm lửa. Vu Tiệp thấy tim đau nhói, anh đang buồn phiền vì chuyện gì đó. Trước kia, anh rất ít khi hút thuốc trước mặt cô, thỉnh thoảng một vài lần, nhưng anh luôn hỏi cô xem có được hút không. Vậy mà lúc này anh lại buồn bực đến mức mặc kệ cô đang ngồi cạnh, vẫn lấy thuốc ra hút. Nhất định đã có chuyện gì đó!

Tần Tuyên rít mạnh một hơi, quay đi nhả ra một ngụm khói lớn rồi mới phẫn nộ nói một câu: “Tư cách tranh tuyển của anh bị hủy bỏ rồi”.

Vu Tiệp giật mình, trong tích tắc trái tim cô bị nỗi lo âu vây kín. Tại sao lại thế? “Lý do?”

“Bảo anh chưa đủ tư cách, phải kính trọng tiền bối! Mẹ kiếp, khó ngữi! Làm việc thì cần kinh nghiệm hay cần tư cách? Thật không hiểu nổi đầu óc mấy người đó có phải bị úng thủy hay không?” Tần Tuyên tức giận huơ bàn tay đang kẹp điếu thuốc, suýt nữa châm vào bức tranh trên tường.

“Tần Tuyên!” Vu Tiệp lo lắng giữ tay anh lại, trường cửu hàng cứ nhìn về phía bàn họ, dường như lúc nào cũng có thể tiến đến đuổi họ đi. Cô rất lo lắng nhưng lại không biết phải an ủi anh thế nào.

“Chắc chắn đã có người đâm lén sau lưng anh, nếu để anh biết là ai thì anh sẽ giết hắn.” Mất Tần Tuyên tóe lửa. Bỗng anh nhìn sang màn hình máy tính bên cạnh, trên đó là báo cáo tuyển dụng mà anh đã kỳ công làm, bây giờ lại trở thành một sự châm biếm nực cười, thậm chí người ta còn không cho anh tư cách tham gia, anh còn chuẩn bị cái gì! Anh đập mạnh tay lên nắp máy tính, gấp nó lại.

Vu Tiệp nghe anh nói thế thì thấy lạnh buốt tim, cơn lạnh giá ấy cứ xâm chiếm cơ thể cô từng chút một... Chắc không phải là... Một ý nghĩ mơ hồ trong đầu dần dần trở nên rõ ràng, cô đã biết ai giở trò rồi!

Lâm Ngữ Âm đã bắt đầu ra tay!

25. Chương 50 - 51

Chương 50 : Chúng con đã yêu nhau

Mấy hôm nay Vu Tiệp cứ thấp thỏm không yên, lúc nào cũng cảm thấy thần kinh căng thẳng, lúc nào cũng có thể dừng lại khiến đầu óc phình to, một đồng nghi vấn cứ xoay vòng vòng trong đầu.

Nhất định Tấn Tuyên cũng rất buồn bực, anh đã trực tiếp nói chuyện với Tổng giám đốc Lâm vì chuyện bị huỷ tư cách tham gia tuyển dụng, nhưng kết quả vẫn thế. Thì ra, Tổng giám đốc Lâm là người muốn anh đi Singapore hơn ai hết. Tấn Tuyên rất khổ não, Tổng giám đốc Lâm không phủ nhận khả năng của anh, ngược lại chính vì ông quá xem trọng và tín nhiệm nên mới hi vọng anh đảm đương nhiệm vụ phát triển công ty ở Singapore, Tổng giám đốc Lâm khuyên anh nên suy xét lại.

Tấn Tuyên đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, đi hay ở sẽ quyết định tương lai của anh, lại thê gia đình cứ thúc ép khiến anh càng áp lực.

Ngoài an ủi ra thì Vu Tiệp không thể làm gì hơn, cảm giác bất lực lúc nào cũng lớn vồn quanh cô. Nếu không vì cô thì Tấn Tuyên đã có thể chọn đi Singapore rồi. Như thế vừa khiến gia đình anh yên lòng, , mà cũng có thể chủ động nắm bắt cơ hội. Vu Tiệp rất muốn tự lừa mình lừa người để tìm cơ an ủi, với khả năng của Tấn Tuyên đi đâu mà chẳng sợ không có cơ hội, hơn nữa không đi là do anh lựa chọn, cô không hề yêu cầu anh phải làm thế, nhưng khi những lí do đó không thể lừa gạt nổi chính mình thì cô đành phải đau buồn thừa nhận rằng cô đang cản trở tiền đồ của anh!

Cuối tuần, Tấn Tuyên không đến đón Vu Tiệp, cô hệt hững hờ ba lô ngồi xe buýt về nhà. Hôm nay, nhóc Trịnh có việc nên chỉ đưa cô đến trạm xe rồi quay về ký túc.

Vu Tiệp ngồi cạnh cửa sổ, nhắm mắt lại nghe MP3. Tâm trạng đúng là 1 thứ kì quặc, khi nó suy sụp thì nghe bất kỳ âm thanh nào cũng toàn 1 màu xám xịt, cơ thể cũng bắt đầu nháy đèn cảnh báo màu xám, dường như chẳng có gì có thể hấp dẫn được bạn.

Mấy hôm nay, hễ rảnh rỗi là Vu Tiệp lại nghĩ ngợi lung tung, nghĩ đến nỗi phiền muộn của Tấn Tuyên, nghĩ đến sự bất lực của bản thân rồi tự chán ghét chính mình. Cô không thích bị làm phiền, bị lôi kéo nhưng nỗi buồn bực cứ đè nặng khiến cô không thở nổi, chỉ mong được thoát ra khỏi vòng vây này, thậm chí cô còn nghĩ...có nên buông tay hay không?

Nhưng mỗi khi ý nghĩ đáng sợ đó xuất hiện, cô lại hoảng sợ lắc đầu thật mạnh để đẩy bật nó ra khỏi đầu. Cô không thể bỏ cuộc trước, không thể. Tấn Tuyên luôn nỗ lực đấu tranh vì cô, cô tuyệt đối không thể lùi bước trước được!

Nỗi phiền muộn day dứt luôn khiến cô do dự không quyết định được, lòng ngực như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, tim cô đau nhói.

Xuống xe rồi, Vu Tiệp thẫn thờ cúi đầu vào khu nhà mình. Chưa đi được mấy bước thì 1 đôi giày da đột ngột xuất hiện trước mắt cô. Kiểu giày quen thuộc ấy khiến tim cô mềm lại, đôi mắt như xuất hiện 1 làn sương mờ ảo. Cô cứ ngỡ...ngỡ rằng...hôm nay không gặp được anh chứ. Vu Tiệp đứng yên, đôi mắt mơ màng nhìn đôi giày da đen ấy, bùi môi vẻ uất ức, trái tim như thắt lại, anh không nên đến.

“Hôm nay bạn quá nên không đến đón em được” Tấn Tuyên kéo cô lại gần, cúi đầu ngắm gương mặt cô nhưng cô vội vàng quay đi. Cô sợ anh thấy đáng về yếu đuối của mình.

“Giận à?” Tấn Tuyên tưởng cô giận nên vội vã chồm lại gần để nhìn cô cho bằng được.

Vu Tiệp lắc mạnh đầu, dần dần bình tĩnh lại, cố gắng nặn ra 1 nụ cười nhưng nụ cười ấy không hề hợp với tâm trạng đang xám xịt của cô chút nào nên nhìn cô cười còn xấu hơn cả khóc.

Thấy cô cố gắng mỉm cười nhưng đôi mắt chứa đầy vẻ u buồn, Tấn Tuyên thấy lòng mình nhói đau. Mèo hoang gần đây rất hay buồn phiền. Tấn Tuyên thở dài rồi buông thõng 2 tay, anh không nên khiến mèo hoang nhỏ của anh phải buồn.

“Về nhà muộn được không?” anh muốn mèo hoang nhỏ vui vẻ, để cô buồn là lỗi của anh.

Vu Tiệp do dự, nếu người nhà biết được thì chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, nhưng trong lòng cô lại khao khát được chia sẻ cùng anh, muốn ở bên cạnh anh. Cuối cùng cô vẫn chọn ở bên cạnh anh.

Tấn Tuyên thấy cô nhận lời thì sung sướng vẫy 1 chiếc taxi, đi thẳng đến trung tâm thành phố. Đêm nay không cần nghĩ gì hết, anh chỉ muốn cô có 1 cuối tuần thật vui vẻ.

Nhưng, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, khi họ muốn đơn giản hoá mọi vấn đề thì có người lại muốn sự việc trầm trọng hơn!

Tấn Tuyên và Vu Tiệp đang hò hét trong KTV Mê Lạc Tinh thì di động cả 2 lần lượt reo vang.

Hai người nhìn nhau, sau đó mới cầm di động của mình lên, rồi lại nhìn nhau, nhà gọi đến. Tấn Tuyên phản ứng nhanh hơn, anh cầm điều khiển chỉnh âm thanh xuống mức bé nhất, sau đó ra ngoài nghe điện thoại, đưa mắt ra hiệu cho Vu Tiệp đợi anh ra rồi hãy nghe máy.

Vu Tiệp cảm thấy cay đắng, bố cô lại tức giận rồi, bỗng dưng rất muốn thẳng thắn bảo với bố rằng cô đang ở cạnh Tấn Tuyên, nhưng nghĩ lại thì sợ gần đây Tấn Tuyên đã quá phiền não rồi, nếu bố cô vì chuyện này mà làm khó anh thì chỉ khiến anh buồn bực thêm nên cô đành nói dối: “Con đang ở ngoài”.

“Ồ với ai?” bố cô mỗi lúc 1 gay gắt, cô hiểu rõ cơn giận của bố đã lên tới đỉnh điểm rồi.

“...” Vu Tiệp rất muốn nói là với bạn học nhưng một khi nói dối thì suy nghĩ của bố cô về hai người họ sẽ càng định kiến hơn, cô bần khoản im lặng.

“Bảo Tấn Tuyên nghe máy” bố cô im lặng 1 lúc rồi lạnh lùng nói 1 câu khiến Vu Tiệp giật mình run rẩy. Họ...

Tấn Tuyên bỗng đẩy cửa vào, tay vẫn cầm di động về mặt kì quái nhìn cô, chậm rãi thốt ra: “Bố anh bảo chúng ta về”.

Vu Tiệp hoàn toàn đờ người trước tình huống này, chuyện gì đây? Bố biết mình đang ở cạnh Tấn Tuyên, đến nhà họ Tấn cũng bảo họ cùng về. Họ đã biết hết rồi!

Tấn Tuyên bước đến, đón lấy di động trong tay Vu Tiệp “Chú Vu, bố cháu chắc đã thông báo cho chú và dì Phương cùng đến nhà cháu rồi chứ ạ?”. Bố cô nghe thấy tiếng Tấn Tuyên thì hơi ngẩn người ra nhưng rất nhanh, giọng nói lạnh lùng của ông vang lên: “Chú biết!”.

Vu Tiệp chờ đến khi Tấn Tuyên cúp máy mà vẫn không dám tin, lúc này những gì cô nghe là thật, bí mật tình yêu giữa 2 người đã trở thành bí mật công khai giữa 2 nhà rồi.

Tấn Tuyên nhếch môi, kéo cô vào trong lòng rồi khẽ vỗ vai cô, dịu dàng an ủi: “Đừng lo, nếu họ đã biết rồi thì cùng nhau đối mặt, không sao”. Tuy ngoài mặt anh tỏ ra bình thản, nhưng nỗi bất an trong lòng cứ cuộn lên. Sao rắc rối cứ nối tiếp nhau xuất hiện vậy?

“Liệu họ có phản đối không?” Vu Tiệp dựa vào vòng tay ấm áp của Tấn Tuyên, yếu ớt hỏi. Tất cả những chuyện này khiến cho cô rất bối rối. Họ phải giải thích thế nào mới được mọi người thông cảm và thấu hiểu đây?

“Mẹ anh rất thích em” Tấn Tuyên tránh né, cúi đầu hôn nhẹ lên má cô 1 cái, áp mặt anh vào mặt cô rồi dụi dụi như muốn cho cô thêm chút sức mạnh.

Vu Tiệp nghĩ đến chuyện dì Châu rất yêu quý mình thì trái tim như tìm lại chút hơi ấm, ngược lên nhìn Tấn Tuyên, bùi môi: “Có lẽ chỉ mỗi mẹ anh là không phản đối thôi”.

Tấn Tuyên nhìn vẻ cam chịu của cô thì cười khê: “Được rồi, đừng lo, vẫn còn có anh mà? Đi theo anh là được”. Chỉ cần có cô bên cạnh mọi vấn đề đều chẳng còn!

Hai người cùng về nhà họ Tấn, mới bước vào cửa đã cảm nhận 1 bầu không khí khác thường, xét thấy tình hình không lạc quan lắm, Tấn Tuyên cười, nắm chặt tay cô.

Khi 2 người nắm tay nhau xuất hiện trước cha mẹ 2 bên và Vu Lâm, năm người nắm vẻ mặt khác nhau. Quả nhiên, chỉ có dì Châu ngoài sự ngạc nhiên ban đầu dần dần biến thành vui mừng thì 4 người còn lại đều tỏ ra u ám.

“Tiểu Tiệp, lại đây”. Ông Vu vẫn không kiên được, ra lệnh cho Vu Tiệp đến ngồi cạnh họ. Vu Tiệp nặng nề nhích lại gần nhưng Tấn Tuyên đã đưa tay choàng quanh eo, không để cô rời khỏi anh.

“Chú Vu, Tiểu Tiệp và con vô tội”. Tấn Tuyên vừa nói vừa nở 1 nụ cười khiến người lớn trông thấy là phát điên. Vu Tiệp cảm thấy gai gai, họ đã giận dữ đến mức đó mà anh còn cố tình chọc giận, đúng là...bố tay thật!

Anh vô tội nhưng em thì...mắt ông Vu đã toé lửa. Thấy cả 2 đứng cạnh nhau thân mật như thế, quả nhiên ông đã đoán đúng, 2 đứa chắc chắn đã yêu nhau, không chừng đã...[đã j thế công nhận bố VT tưởng tượng ghê thật] Lửa giận của ông Vu càng dữ dội hơn, chắc chắn Tiểu Tiệp đã bị Tấn Tuyên làm hư rồi!

“Tấn Tuyên, bố hỏi con”. Cuối cùng, ông Tấn cũng lên tiếng “Hai đứa đang yêu nhau à?” sắc mặt ông Tấn cũng rất nặng nề khiến Vu Tiệp thấy hơi run. Lê nào chú Tấn cũng ghét cô như bố cô ghét Tấn Tuyên?

“Vâng!” Tấn Tuyên khẳng định. Vu Tiệp đưa mắt cảm kích nhìn anh, tim run lên, Tấn Tuyên trước nay vẫn luôn thẳng thắn.

“Con vì Vu Tiệp mới bỏ cơ hội đi Singapore?” sắc mặt ông Tấn càng u ám. Vu Tiệp căng thẳng, gần đây chú Tấn chỉ quan tâm đến chuyện đó nên ông mới giận dữ như thế.

“Đi Singapore hay không là chọn lựa của con, không liên quan đến Tiểu Tiệp”. Tấn Tuyên cảm nhận rõ Vu Tiệp đang run rẩy, liếc nhìn cô rất nhanh, sắc mặt cô đã tái nhợt, anh xiết tay cô thật mạnh, hãy tin anh, đừng sợ.

“Tiểu Tiệp, con có biết chuyện Tấn Tuyên phải đi Singapore hay không?” Ông Tấn chuyển sang Vu Tiệp này giờ vẫn im lặng.

Vu Tiệp ngẩn người, chậm rãi gật đầu.

“Con nghĩ xem nó có nên đi không?” Ông Tấn ném 1 quả bom khiến cô không trốn đi đâu được. Cô phải trả lời thế nào đi?

“Bố!” Tấn Tuyên cuống lên, lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của Vu Tiệp đang tỏ ra do dự lẫn khó xử.

“Đương nhiên là Tiểu Tiệp không mong Tấn Tuyên đi rồi” Vu Lâm đổ thêm dầu vào lửa. [hờ mệnh mà có bà chị như thía này chắc bả ko yên thân nổi đâu >”<]

Tấn Tuyên trừng mắt nhìn khiến cô nàng không dám nói thêm, chỉ lẩm bẩm gì đó.

“Tiểu Tiệp, con thành thật trả lời chú đi”. Ông Tấn không buông tha, ép cô phải trả lời cho bằng được.

“Con...” Vu Tiệp ngập ngừng nhìn Tấn Tuyên, thấy ánh mắt kiên định của anh thì mới bình tĩnh hơn, cô nhìn ông Tấn, đáp: “Con tôn trọng quyết định của anh ấy”. Nói xong, cô mới cảm thấy đầu óc thoải mái hơn.

Mặt ông Tấn tái xanh, nhìn cô chằm chằm rồi quay sang nhìn Tấn Tuyên, sau đó mới nhìn ông Vu: “Bá Tĩnh, anh nói thử xem”.

Sắc mặt ông Vu nặng nề, nhìn 2 đứa trẻ non nớt trước mặt với vẻ không sao hiểu nổi: “Vu Tiệp, con đừng gây chuyện nữa, Tấn Tuyên đi Singapore là tốt cho tương lai nó, con không khuyên thì thôi, lại còn hùa vào nữa”.

Vu Tiệp thấy tim lạnh buốt, thì ra cha mẹ 2 bên đã bàn bạc trước, chuyện đi Singapore của Tấn Tuyên trở thành mục tiêu công kích của họ, họ ra sức khuyên nhủ Tấn Tuyên đồng ý đi, như thế vừa thoả mãn được kỳ vọng của chú Tấn, vừa khiến ông Vu yên tâm rằng anh sẽ không có cơ hội bám theo Vu Tiệp nữa. Quả nhiên là vện cả đôi đường.

“Chú Vu, chú đừng trách Tiểu Tiệp, chuyện con đi Singapore hay không không liên quan đến cô ấy, do con tự quyết định. Con không muốn xa nhà, đi xa như thế, con không quen”. Tấn Tuyên thấy ông Vu trách móc Vu Tiệp thì cuống lên, biện bạch giúp cô.

“Đồ điên, đàn ông con trai phải chí tại bốn phương, chẳng lẽ vì nữ nhi mà dấn hèn thế à?” ông Tấn nghe thế thì tức tối gầm lên. Thì ra đây là nguyên nhân con trai ông không chịu nghe lời, thật không ngờ, Tấn Tuyên lại vì con gái út của nhà họ Vu mà bỏ cuộc.

“Bố, chẳng lẽ ở trong nước con không thể tiến thân sao?” Tấn Tuyên bực bội, thẳng thắn đối đầu với bố mình.

“Tấn Tuyên!” Vu Tiệp và dì Châu cùng lúc lên tiếng ngăn cản với vẻ lo ngại, bây giờ không khí gia đình đã căng thẳng lắm rồi, nếu cãi nhau nữa thì không cần nghĩ cũng biết hậu quả sẽ ra sao.

“Trong nước à?” Ông Tấn hừ khê: “Mày tưởng cơ hội là do tự mày chọn à? Lần trước tuyển dụng trong nước cũng bị rút thê thảm đấy thôi? Mày nghĩ vẫn còn cơ hội hả?”

Tấn Tuyên nghe thấy thế thì sắc mặt lập tức sa sầm, sao bố lại biết chuyện đó? Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn sang Vu Lâm, do cô nói sao? Vu Lâm bị anh trừng mắt thì lúng túng cúi đầu xuống. Tấn Tuyên biết mình đã đoán đúng thì càng giận dữ hơn!

“Dù sao con cũng sẽ không đi Singapore!” Tấn Tuyên tức giận ôm Vu Tiệp đứng dậy, trừng trừng nhìn mọi người, trịnh trọng tuyên bố: “Bất kể mọi người có vui hay không, hôm nay con và Tiểu Tiệp chính thức tuyên bố với cả nhà, chúng con đã yêu nhau!”

Ầm! Sức phá huỷ còn mạnh hơn thuốc nổ TNT gấp triệu lần, từng gương mặt có biểu hiện hết sức phong phú, ngạc nhiên, kinh hãi, nghi ngờ, phẫn nộ và cả ghen tỵ đều đổ dồn về phía 2 người, nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Vu Tiệp chậm rãi quay sang nhìn Tấn Tuyên, thấy rõ vẻ mặt kiên định của anh, cô nắm chặt lấy tay anh, tâm trạng u ám bấy lâu nay dần tươi sáng trở lại! Chương 51: Nụ hôn kiểu Pháp

Dứt lời, bất chấp phản ứng của mọi người, Tấn Tuyên kéo Vu Tiệp vào phòng mình, anh khóa cửa lại, mặc kệ mọi người la hét bên ngoài. Tấn Tuyên cười khổ sở, mọi tích tụ mọi oán trách và phẫn nộ, cuối cùng đã nổ tung sau lời tuyên bố của anh.

“Sợ không?” Tấn Tuyên nắm tay Vu Tiệp, kéo cô lại gần, Vu Tiệp không nói gì, chỉ có đôi mắt to đẹp là sáng rõ, anh nhìn thấy niềm vui lấp lánh trong đôi mắt ấy.

“Không sợ!”, Vu Tiệp ngược lên, mỉm cười trả lời. Cô chưa bao giờ sùng bái anh như bây giờ, anh ngỗ ngược, nhưng quá tuyệt vời!

“Nhưng họ sẽ không thỏa hiệp nhanh chóng vậy đâu.” Tấn Tuyên vuốt ve gương mặt cô, cảm giác mềm mịn khiến anh say mê, càng lưu luyến càng không nỡ rời xa, mỗi khi nghĩ đến chuyện cô ở bên mình, cảm giác hạnh phúc luôn xâm chiếm toàn bộ trái tim anh.

Nói cho cùng, anh vì cô mới từ bỏ cơ hội đó. Cơ hội thành công đều có sức quyến rũ đàn ông cực kỳ, nhưng vì thành công mà phải từ bỏ bảo bối quý giá nhất thì anh thà chọn con đường vòng. Anh chỉ muốn nắm bắt hạnh phúc ngay lúc này. Rất nhiều người dùng cả đời để theo đuổi danh lợi, tiền tài, nhưng cuối cùng khi đã có tất cả, họ lại phát hiện ra mình vô cùng nghèo nàn vì trong quá trình theo mưu cầu danh lợi, họ đã từ bỏ rất nhiều hạnh phúc vốn thuộc về mình. Tấn Tuyên không muốn là một người sau khi mất đi mới biết hối hận. Nếu thành công cũng chỉ là niềm hạnh phúc khi được cùng người mình yêu chia sẻ thì anh mong muốn bắt đầu từ bây giờ sẽ nắm giữ hạnh phúc đó thật chặt.

“Em muốn chia sẻ với anh mọi thứ.” Vu Tiệp thở dài ử rử, thấy anh tranh cãi với người nhà, ngoài lo lắng ra thì cô thấy đau lòng nhiều hơn.

“Anh là đàn ông, những việc này đương nhiên là anh phải gánh vác. Em...” Tấn Tuyên chồm đến gần, ánh mắt dần dần trượt xuống, đôi môi gợi cảm mấp máy, khẽ thốt ra một câu mờ ám: “Chỉ cần an ủi anh một chút là được.”

Vu Tiệp ngẩn ra ba giây, cuối cùng hiểu được chữ “an ủi” mà anh ám chỉ qua ánh mắt khiêu khích mờ ám của anh. Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu không dám nhìn anh, đã đến lúc nào rồi mà anh không chút căng thẳng vậy?

Tần Tuyên khẽ nâng cằm cô lên, ngón tay ve vuốt cằm cô, sự đụng chạm dịu dàng đó khiến cô tê liệt, trái tim cô cũng run rẩy theo, ánh mắt chết tiệt ấy lại phóng điện, Vu Tiệp run rẩy chống đỡ hai chân đang mềm nhũn, muốn thoát khỏi sự cám dỗ của anh, nhưng khao khát chân thực của cô lại điều khiển cơ thể, bắt cô phải căng thẳng chờ đợi. Tim cô đập mỗi lúc một nhanh, nện thình thình trong lồng ngực, ánh mắt bất giác liếc nhìn đôi môi gợi cảm của anh, cô...cũng khao khát được tiếp xúc với nó.

Đôi môi gợi cảm ấy dần dần nhướn lên, cuối cùng anh đã thấy sự khao khát trong đôi mắt mèo hoang nhỏ rồi, cô cũng đang muốn anh...

Tần Tuyên sung sướng đến phát điên nhưng lại vờ như không có gì xảy ra, dần dần tiến sát lại. Mọi phiền não đều bị tình cảm lấn át, lần nào anh cũng muốn ôm và hôn cô thật thoải mái nhưng trong lòng luôn có cảm giác bị đè nén. Cuối cùng hôm nay anh đã có thể nói ra, không cần che giấu, không cần kiêng kỵ, tình yêu này cuối cùng đã có thể tự do rồi.

Đôi mắt dài của Tần Tuyên đảo quanh môi và mắt cô, Vu Tiệp nín thở, bất giác thấy căng thẳng kỳ lạ. Bố mẹ...Vu Lâm... đều đang ở bên ngoài, lúc nào họ cũng có thể vào, trong đầu cô lóe lên bao do dự, nhưng cuối cùng khi gương mặt anh sát lại gần, chỉ còn lại khao khát.

“Tiểu Tiệp... hôm nay rất dũng cảm, thế nên... thưởng cho một... nụ hôn kiểu Pháp...” Tiếng nói quyến rũ và khàn đặc của anh dụ dỗ cô, hơi thở gần như tan biến, anh chậm chậm ngậm lấy môi cô.

Cuối cùng, trái tim căng thẳng của Vu Tiệp đã được giải phóng qua sự tiếp xúc đó, hơi thở cố nén lại lập tức buông thả, anh dần dần đưa đầu lưỡi khẽ chạm, quần quýt, vờn đùa, thân mật tìm kiếm mùi hương của riêng cô, dần dần khiêu khích mạnh hơn, anh muốn tìm lại nỗi nhớ nhưng cố đè nén bấy lâu. Âm thanh đứt quãng vang lên khi môi và lưỡi họ quần lấy nhau: “Động đây lưỡi đi”. Hai tay anh cũng di chuyển tự do trên lưng, gợi lên bao khát khao trong lòng cô.

Vu Tiệp bị anh khiêu khích đến nỗi đầu óc xây xẩm choáng váng, bên tai văng vẳng tiếng anh ra lệnh, cô e thẹn tránh né đầu lưỡi anh, không khí đầy hấp hương vị nam tính của anh, sự trốn tránh của cô càng kích thích anh đuổi theo, mãnh liệt chiếm đoạt tất cả mùi hương của cô. Tay anh chậm chậm lướt qua eo cô, đặt lên nơi mềm mại, căng tròn nhất trên ngực cô. Ngay tức khắc trái tim cô bị khóa chặt, cô co rúm người lại, run rẩy, cơ thể bất giác vận vẹo nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

Đôi chân Vu Tiệp mềm nhũn, cơ thể rã rời tuột xuống, Tần Tuyên xiết chặt đôi tay ôm lấy eo cô để giữ lại, truy đuổi ráo riết hơn, đôi môi nóng rực vẫn bám riết lấy, hoàn toàn không có ý định kết thúc.

“Cộc, cộc, cộc...” Bỗng một tràng gõ cửa vang lên nặng nề. Vu Tiệp bị Tần Tuyên hôn đến thần trí điên đảo cuối cùng cũng vực tỉnh, cô muốn tránh đôi môi kia, nhưng tay Tần Tuyên giữ chặt gáy cô, anh không muốn cô trốn thoát, nụ hôn nóng bỏng vẫn điên cuồng đuổi theo, bàn tay vẫn không có ý dừng. Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, cuối cùng người ngoài cửa không nhận được đã gọi lớn: “Tiểu Tiệp, về nhà!”.

Vu Tiệp kinh hoàng, đẩy mạnh Tần Tuyên ra nhưng mắt ấy vẫn cháy bỏng một ngọn lửa đam mê, hơi thở nặng nề, vẻ mặt vẫn còn say đắm khiến Vu Tiệp e thẹn cúi đầu, tim đập loạn trong lồng ngực, cô... cũng nhìn thấy đôi mắt khao khát của mình trong mắt anh! Xấu hổ quá, cô lại... lại rơi vào bẫy cám dỗ ngọt ngào của anh, mặc anh tự do xếp đặt.

“Cô bé nóng bỏng.” Tần Tuyên cười khê, ngấm Vu Tiệp đỏ bừng mặt, liếm nhẹ lên vành tai cô, một luồng điện tê dại lướt ngang. Vu Tiệp định ngồi xuống đất thì Tần Tuyên đã vội giữ chặt lấy, thuận thế thối nhẹ bên tai cô: “Đêm ở khách sạn nếu em cũng nhiệt tình như vậy thì tuyệt quá”.

Vu Tiệp xấu hổ vùi mặt vào ngực anh, không dám ngước lên. Khách sạn, cô hiểu ý anh, nếu đêm ấy khi hai người cũng như thế này, chắc chắn đã... Khả năng ấy không nghĩ cũng biết khiến cô thót tim, không dám nghĩ tiếp nữa.

“Vu Tiệp!” Cuối cùng, tiếng bố cô đã đẩy bọn họ ra khỏi cơn mê, Vu Tiệp cứng đờ người, Tần Tuyên cười, an ủi: “Có anh đây, yên tâm. Về nhà đừng nói gì, họ nói gì cũng xem như không nghe thấy.” Tuy đau xót

vì cô bị khiển trách nhưng anh cũng chỉ khuyên cô đừng để tâm. Chỉ cần anh có thể thì mọi chỉ trích cứ đổ lên đầu anh là được.

Tấn Tuyên buông cô ra, mở cửa rồi lại nhìn cô chăm chú, nói: “Tin anh!”

Sau khi dời khỏi nhà họ Tấn, bố mẹ luôn phiên trách móc cô, không ngoài việc cô cứng đầu khiến cha mẹ hai bên đều đau đầu. Chú Tấn đã quyết định sẽ bắt Tấn Tuyên đi nước ngoài nên yêu cầu họ phải quản lý Vu Tiệp nghiêm ngặt, tốt nhất khuyên Vu Tiệp cùng hợp tác khiến Tấn Tuyên hồi tâm chuyển ý. Vu Tiệp im lặng, cô hiểu rõ chú Tấn muốn sự nghiệp của con trai thuận buồm xuôi gió, lo lắng cho tương lai anh nhưng tại sao họ không chịu tôn trọng lựa chọn của anh?

Lại thêm một cô Vu Lâm, lúc nào cũng bóng gió mỉa mai xa gần rằng, thì chẳng phải Vu Tiệp luôn khuyên cô đừng tin người như Tấn Tuyên là thật tâm hay sao? Tình cảm của anh thì được bao lâu, trước kia Vu Tiệp luôn hừ mũi khinh thường mà, sao bây giờ không dứt ra được thế? Đúng là nực cười.

Vu Tiệp thấy không cần phải im lặng trước những lời chế giễu mỉa mai của Vu Lâm, cô đáp trả: “Chị đang ghen tỵ à?” Thấy vẻ mặt méo mó vì tức giận của Vu Lâm, cô chỉ thấy buồn cười.

“Hừ, để xem mày cười được bao lâu?” Vu Lâm lườm cô, cười nhạt: “Lâm Ngữ Âm không chiếm được thì mày cũng đừng mơ!”

Vu Tiệp kinh ngạc, cau mày, sao chị ta lại kéo Lâm Ngữ Âm vào? Lẽ nào...

“Có phải chuyện Tấn Tuyên bị hủy bỏ tư cách tranh tuyển là do chị nói với chị ta?” Cô thật không ngờ Vu Lâm lại giúp người ngoài.

“Chuyện này sớm muộn gì mọi người cũng biết, chẳng qua tao chỉ nói sự thật thôi”, Vu Lâm thờ ơ đáp lại.

“Chị ra ngoài ngay cho tôi.” Vu Tiệp đột nhiên giận dữ, đó là chị cô ư? Chẳng lẽ chỉ vì ghen tỵ mà lại đẩy Tấn Tuyên vào cảnh khó xử?

Vu Lâm hừ một tiếng lạnh lùng rồi ra khỏi phòng Vu Tiệp.

Vu Tiệp đau khổ vùi mặt vào gối, nếu cô và Tấn Tuyên không bị Lâm Ngữ Âm ngăn cản thì mọi chuyện liệu có đơn giản hơn không? Bây giờ mọi người đều phản đối, ngoài dì Châu ra thì... Nghĩ đến dì, Vu Tiệp mới thấy ấm áp hơn, có nên tìm dì Châu để giúp đỡ không?

Nhưng Vu Tiệp không ngờ rằng, cô chưa kịp đi tìm, dì đã chủ động đến gặp cô

26. Chương 52 - 53

Chương 52 : Nước mắt người thân

Vu Tiệp đến chỗ dì Châu hẹn, thấy bà đang ngồi đối diện cửa ra vào, cô vui vẻ tiến đến. Nhất định dì Châu sẽ giúp họ nghĩ cách giải quyết.

“Dì Châu!” Vu Tiệp gọi một tiếng thân thiết.

Dì Châu ngẩng lên thấy cô thì gương mặt vốn u buồn lập tức nở 1 nụ cười hoà nhã. Bà kéo tay Vu Tiệp ngồi xuống đối diện rồi gọi 2 ly nước.

“Tiểu Tiệp, mấy hôm nay vất vả lắm phải không? Nhìn con gầy quá” dì Châu xót xa vuốt ve gương mặt Vu Tiệp vốn đã thon nhỏ, nay vì quãng thâm dưới mắt càng trở nên tiêu tụy hơn. Chắc con bé này cũng phiền muộn vì chuyện ấy không ít.

“Cũng tạm ả” Vu Tiệp cảm kích cười, quả nhiên vẫn còn dì Châu thương cô. “Dì Châu, hôm nay dì đến tìm con có phải là muốn nói chuyện gì không?” dì Châu vẫn tỏ vẻ dịu dàng khiến cô thấy yên tâm hơn.

Dì Châu cúi xuống, do dự 1 lúc rồi mới từ từ ngược nhìn Vu Tiệp.

“Tiểu Tiệp, con thật sự rất yêu Tấn Tuyên phải không?”. Trong ánh mắt bà ngập tràn vẻ hiền từ, Tiểu Tiệp chậm rãi gật đầu, lòng bỗng thấy ấm áp, có người hiểu thật tốt.

“Tốt lắm, tốt lắm” dì Châu mỉm cười gật gù, hy vọng trong cô mỗi lúc 1 lớn, dì Châu chắc sẽ có cách giúp họ vượt qua khó khăn này.

“Thực ra, chú Tấn cũng chỉ muốn tốt cho Tấn Tuyên, ông cũng thấy Tấn Tuyên cứ chơi bởi mãi, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo nên ông ấy vốn không hề nghĩ rằng Tấn Tuyên lại từ bỏ sự nghiệp vì tình yêu, càng không ngờ là vì con”, dì Châu chậm rãi nói, “tục ngữ nói thành công hay không thì phải xem lúc ba mươi tuổi, ông ấy hy vọng Tấn Tuyên nỗ lực nhiều hơn nhân lúc còn trẻ, tương lai sẽ tốt đẹp hơn, con có hiểu không?”

Vu Tiệp gật mạnh đầu, đương nhiên cô hiểu được điều nên mới không trách gì họ, chỉ mong họ có thể lắng nghe tiếng lòng của Tấn Tuyên.

“Con cũng biết là trước nay dì luôn mến con, dì cũng luôn muốn Tấn Tuyên đưa con về nhà nên thấy 2 đứa yêu nhau, dì rất vui”. Tiếng dì Châu dịu dàng đến mức Vu Tiệp cũng cảm thấy ấm lòng.

Nụ cười hiền trên mặt dì Châu không giống như thường ngày, vẻ chần chừ e ngại trong đôi mắt đã khiến nụ cười trở nên mơ hồ hơn. Vu Tiệp xót xa nhìn bà, nỗi hổ thẹn lại càng dâng lên, cô biết bà rất thương cô và Tấn Tuyên, nên cô càng hy vọng bà không phải lo lắng, phiền muộn vì họ nữa.

“Thế nhưng...” dì Châu đang dịu dàng nói bỗng thay đổi đột ngột khiến Vu Tiệp giật mình. “Thấy bố con nó như vậy, hề gặp mặt nhau là cãi vã, dì thấy rất đau lòng. Đã mấy đêm nay, bố nó không ngủ được”. Vẻ buồn phiền nặng nề của dì Châu khiến Vu Tiệp thương xót. Đáng thương cho tấm lòng của người làm cha làm mẹ trong thiên hạ!

“Có một vài chuyện, dì thấy nên nói cho con biết”. Dì Châu ngược nhìn Vu Tiệp, nói: “Cô Lâm kia từng đến nhà dì, nói rõ rằng việc Tấn Tuyên đi Singapore là ý muốn của cô ta. Cô ta còn nói rất thích Tấn Tuyên nên mới giúp nó giành được cơ hội hiếm có này” Vu Tiệp rung mình, sắc mặt thay đổi, Lâm Ngữ Âm đã chạy đến nói với bố mẹ Tấn Tuyên như thế ư?! Cô ta đúng là không từ một thủ đoạn nào!

Dì Châu thấy sắc mặt cô biến đổi thì vỗ nhẹ vào tay cô an ủi, ngừng lại 1 lát rồi mới nói tiếp: “Dì thì chẳng có ý gì, nhưng...chú Tấn của con hình như rất hài lòng với cô ta, nghĩ cô ta không chỉ thích Tấn Tuyên mà còn có thể giúp nó”. Tay Vu Tiệp run lên, không ngờ chú Tấn phản đối là có nguyên nhân khác.

Tim Vu Tiệp đau nhói, càng nghe càng thấy kỳ lạ, không giống như dì Châu đang đến giúp họ, mà lại giống...giống đến khuyên cô vậy.

“Tiểu Tiệp, dì biết con luôn là cô bé hiểu biết”. Dì Châu nắm chặt tay Vu Tiệp, ánh mắt đầy vẻ van nài: “Lần này con có thể nghe dì không?”

Vu Tiệp run rẩy mấp máy môi: “Chuyện gì ạ?”

“Khuyên Tấn Tuyên đi Singapore”.

...

Nghe thấy câu nói ấy Vu Tiệp biết mọi hy vọng của mình đã bị dập tắt. Cô... thật không ngờ, chẳng phải dì Châu luôn ủng hộ họ sao, dì luôn tán thành chuyện họ yêu nhau mà? Nhưng bây giờ đến người có khả năng đứng về phía họ nhất cũng đến khuyên họ bỏ cuộc, chẳng lẽ...con đường của họ ngoài chia xa ra thì không có lối nào khác hay sao?

Thấy Vu Tiệp không nói gì, dì Châu lo lắng khẽ kéo tay cô: “Tiểu Tiệp!”

“Dì Châu... không phải con không nghe lời dì, nhưng chuyện này phải do Tấn Tuyên quyết định”. Tim cô lạnh cóng, đến giọng nói cũng run rẩy yếu ớt.

“Dì biết Tấn Tuyên yêu con thật lòng, chỉ cần con khuyên nó thì nó mới chịu nghe”. Dì Châu tin tưởng vào sức ảnh hưởng của Vu Tiệp với Tấn Tuyên.

“Nhưng...con đã nhận lời với Tấn Tuyên rồi”. Tiểu Tiệp do dự không biết phải nói gì với dì Châu chuyện việc cô đã nhận lời đứng cùng 1 chiến tuyến với anh như thế nào.

“Tiểu Tiệp, Tấn Tuyên hiện giờ là nhất thời bông bột thôi. Bố nó nói cũng có lý, bây giờ 2 đứa chỉ mới bắt đầu nên tất nhiên sẽ như keo như sơn, không muốn chia xa rồi. Nhưng đến khi chín chắn hơn, nó sẽ tập trung vào sự nghiệp, đến lúc đó sẽ hối hận vì đã bỏ qua cơ hội này, mà khi đó thì đã quá muộn rồi”. Dì Châu khẽ thở dài, bà cũng cùng quan điểm với chồng.

Đôi mắt Vu Tiệp tối dần, cô bỗng thấy chua xót vô cùng, tại sao lại thế? Thì ra, chẳng ai hiểu, chẳng ai khuyên khích họ, tất cả đều muốn họ bỏ cuộc.

“Tiểu Tiệp, nếu 2 đứa thật lòng yêu nhau thì dù ở xa vẫn có thể yêu nhau được”. Dì Châu nhìn gương mặt Vu Tiệp tái xanh thì tỏ vẻ lo âu, nhưng hôm nay bà phải bắt cô ra quyết định, nếu không với tình trạng này, hai bố con Tấn Tuyên chẳng biết sẽ cãi nhau đến lúc nào.

Vu Tiệp cúi đầu lặng thinh, chẳng lẽ ngoài việc bức cô buông tay thì thật sự không còn cách nào khác khiến cả hai nhà hài lòng hay sao?

“Tiểu Tiệp, xem như dì Châu cầu xin con, con khuyên Tấn Tuyên đi nhé?” bà nắm chặt tay cô, vẻ lo lắng và u buồn của người mẹ ngập tràn trên gương mặt bà, hốc mắt hôm xuống chứng tỏ bà đã suy nghĩ rất lâu.

Vu Tiệp đau lòng cứ ngồi đờ đẫn không nói gì. Tại sao, tại sao tất cả đều ép cô buông tay? Bàn tay nắm chặt không cách nào rút ra, như trách nhiệm nặng nề mà dì Châu lặng lẽ đặt lên vai cô. Vu Tiệp khẽ cắn môi, thấy uất ức kinh khủng, mọi người đều bức bách cô, cả tương lai lẫn tiền tài, hiện giờ cô chẳng thể cho Tấn Tuyên được gì, thế nên cô đã trở thành tảng đá cản đường anh như lẽ đương nhiên. Nhớ đến lời Lâm Ngữ Âm nói hôm ấy: “Cô thật sự muốn là tảng đá trên con đường sự nghiệp của Tấn Tuyên à?”. Vu Tiệp đau khổ nuốt cơn chua xót vào lòng, cô chưa bao giờ nghĩ vậy, nhưng ai ai cũng cho là thế!

“Tấn Tuyên sẽ không chịu đâu!” Vu Tiệp bất lực nói khẽ, trong lòng cô cũng có 1 tiếng nói đang gào thét, con cũng không muốn vậy!

“Tiểu Tiệp, dì biết như vậy sẽ khiến con rất khó xử, nhưng cũng xin con hãy hiểu cho tấm lòng cha mẹ. Bố nó cũng chỉ muốn tốt cho nó, cả nhà cũng đâu muốn nó đi xa, nhưng cứ nghĩ đến thành công tương lai là lại mong nó có thể bay xa hơn, không thể cứ buộc con mãi bên cạnh mình được”. Dì Châu nói, nước mắt lưng tròng, Vu Tiệp lại thấy mềm lòng, vội nắm tay bà, xót xa nhìn người mẹ vì chuyện trẻ con mà phiền lòng.

“Tiểu Tiệp, giúp dì được không? Dì thật không muốn bố Tấn Tuyên đau buồn vì chuyện này nữa”. Dì Châu rơi nước mắt, giọt nước mắt ấy thấm vào tim Vu Tiệp khiến cô thấy đau thắt lại. Tấn Tuyên, chúng ta phải làm sao? Sao có thể khiến bố mẹ đau lòng được? Từ nhỏ đến lớn họ đã vất vả vì chúng ta, vậy mà khi chúng ta trưởng thành rồi chúng ta lại làm trái ý họ, chưa bao giờ quan tâm thương yêu họ thật sự. Liệu chúng ta có sai không?

Vu Tiệp cũng thấy đau lòng, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Cô xót xa đưa tay lên lau nước mắt cho dì Châu, yếu ớt nói: “Dì Châu, dì đừng khóc, đừng khóc, con nhận lời với dì”. Nói đến những tiếng cuối, cô nghẹn ngào không thốt nên lời.

Cuối cùng, dì Châu cũng nở nụ cười, Tiểu Tiệp luôn là đứa trẻ hiểu biết nhất.

Kiên trì đến mấy cũng không thể chống lại được nước mắt người thân, Vu Tiệp cố kìm nén tâm trạng mình, nắm chặt tay dì Châu. Tấn Tuyên, tha thứ cho em, em đành buông tay thôi.

Nhận được điện thoại của Tấn Tuyên, Vu Tiệp vẫn không kìm được mà chạy đến gặp anh.

“Tiểu Tiệp, sao thế? Em mất ngủ nữa à?” Vừa nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô, Tấn Tuyên thấy tim mình như bị ai bóp chặt, gương mặt tươi cười đáng yêu trước đó đã biến mất, chỉ còn lại vẻ u buồn.

“Vâng, em không ngủ được.” Vu Tiệp tham lam áp mặt vào lòng bàn tay to lớn, ấm áp của anh. Dễ chịu quá, thích quá! Cô chỉ muốn ngủ trong vòng tay anh, hơi ấm của nó nhất định sẽ quét sạch mọi phiền não của cô. Vu Tiệp dần thấy lòng mình mềm lại.

Tấn Tuyên xót xa giữ chặt gương mặt cô, khẽ hôn lên đó, da thịt mềm mại của cô chạm vào môi như khiến tim anh tê dại. Cảm giác này chưa bao giờ có, thấy cô tiêu tụy yếu ớt như thế, anh cũng như ngạt thở, đều tại anh không chăm sóc, bảo vệ cô.

Vu Tiệp thấy do dự rồi chậm rãi vòng tay qua cổ, gục đầu vào vai anh. Đó là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh. Anh luôn ngang ngược đeo bám, quấy rối cô, anh luôn chủ động tiến đến gần, còn cô không trốn tránh thì cũng tỏ vẻ chán ghét. Đến giờ mới phát hiện ra được ôm anh là một chuyện thật kỳ diệu, trái tim như nở hoa, chỉ mong được dựa dẫm vào anh mãi, vòng tay qua cổ anh, giữ lấy trái tim anh, không cho anh đi đâu cả!

Vu Tiệp khẽ thở dài, ôm nhau đúng là minh chứng tốt nhất cho tình yêu! Yêu càng sâu thì ôm càng chặt, Vu Tiệp xiết chặt đôi tay, ôm anh chặt hơn, áp mặt vào vai anh không rời, mùi hương trên người anh thơm như mùi hoa, cô tham lam ngửi lấy, và lại càng chìm đắm hơn.

Anh, đáng ghét quá, tại sao lúc nào cũng tỏa ra mùi hương cám dỗ như thế? Cô đã cố gắng tìm kiếm khuyết điểm của anh, cho dù chỉ là một điểm khiến cô chán ghét, cũng sẽ khiến cô mở miệng nói lời chia tay, nhưng cô lại không tìm ra điểm nào cả. Cô chỉ... chỉ yêu những mệnh lệnh ngang ngược của anh, yêu nụ cười ranh mãnh của anh, yêu đôi mắt quyến rũ tà ác của anh, yêu nụ hôn nóng bỏng gợi cảm của anh. Cô yêu...tất cả, tất cả những cảm giác đó.

Tấn Tuyên cũng ôm cô thật chặt. Lần đầu Tiểu Tiệp chủ động ôm anh khiến anh có cảm giác như muốn khóc, bảo anh buông cô ra thế nào được, một ngày không gặp là một ngày nhớ, anh sẽ lo lắng cô có bị mắng không, có lén lút trốn vào nơi nào để khóc không, mào hoang tuy quen nhe nanh giờ vượt dọa người, nhưng lúc yếu đuối chỉ biết lặng lẽ liếm láp vết thương một mình. Trái tim cô quá lương thiện!

“Tấn Tuyên!” Vu Tiệp khẽ gọi bên tai anh. Tấn Tuyên mỉm cười, anh rất thích cô gọi tên anh dịu dàng như thế. “Hử?”

“Nếu không có em, anh có đi không?” Tiếng nói dịu dàng của Tiểu Tiệp có vẻ do dự không quyết.

Tấn Tuyên xiết mạnh tay, ôm cô chặt hơn, quả nhiên cô vẫn chịu áp lực, Tấn Tuyên xót xa dụi vào mặt cô. Anh cứ ngỡ mọi việc cứ để mình anh gánh chịu thì cô sẽ không đau lòng và khổ sở, nhưng vốn dĩ không phải thế, cho dù anh có gánh bao nhiêu thì cô vẫn thấy mệt mỏi đến mức không thở nổi.

“Có!” Tấn Tuyên mỉm cười nhìn cô, anh không muốn nói dối vì ai cũng muốn nắm bắt cơ hội. Thấy nét u buồn thoáng qua trong mắt cô, anh cười khê: “Nhưng giờ anh đã có em rồi, còn muốn đi đâu nữa?”. Chỉ cần có cô bên cạnh, mọi mất mát chỉ là chuyện nhỏ, anh hiểu rõ mình cần gì. Thất bại trong sự nghiệp có thể lấy lại, nhưng mất cô rồi thì anh không có can đảm khẳng định rằng hạnh phúc của anh sẽ vẫn tồn tại.

“Đi Singapore chắc cũng một, hai năm nhỉ?” Vu Tiệp yếu ớt hỏi, e ngại không biết cô nên khuyên anh hay không.

“Không biết được, Tổng giám đốc Lâm bảo phải xem tình hình công ty thế nào đã, nếu ổn thì không cần lâu như thế.” Tấn Tuyên vượt nhẹ lưng Vu Tiệp, chắc cô bị người nhà nói nhiều rồi.

“...Đến Singapore phải đi máy bay mất bao lâu?” Vu Tiệp thấy đầu óc rối bời, đành hỏi những câu vu vơ để che giấu mục đích thật sự của mình.

“Tiểu Tiệp, em hỏi để làm gì?” Tấn Tuyên cúi xuống nhìn cô vẻ lo âu.

Vu Tiệp vui đầu vào ngực anh, nói: “Muốn biết thôi mà”.

“Không có chuyến bay thẳng, phải đến Thượng Hải, chuyển máy bay đến Singapore, chắc khoảng năm tiếng đồng hồ”, Tấn Tuyên thật thà trả lời.

Tấn Tuyên vẫn muốn đi, nên ngay cả việc đi như thế nào cũng đã tìm hiểu kỹ rồi, tuy anh nói không muốn đi nhưng chắc vẫn thấy tiếc nuối? Vu Tiệp lặng lẽ cúi xuống, dì Châu nói đúng, bây giờ anh không hối hận, nhưng sau này sẽ hối hận.

“Tiểu Tiệp, em đừng nghĩ lung tung.” Tấn Tuyên thấy cô lặng thinh thì vội vàng nâng mặt cô lên, nhìn vào mặt cô, anh sợ cô lại nghĩ gì linh tinh.

“Thực ra, đi Singapore cũng tốt, em cũng muốn.” Vu Tiệp cười khẽ, trong đôi mắt ánh lên vẻ bất lực.

“Anh sẽ không đi Singapore đâu.” Tấn Tuyên khẽ lắc vai cô thật mạnh. “Anh biết mọi chuyện đều do Lâm Ngữ Âm bày ra.”

Vu Tiệp thầm kinh ngạc, cô ngược mắt nhìn anh, Tấn Tuyên đang tỏ rõ vẻ bất bình, anh đã biết hết ư?

“Cô ta tưởng điều khiển được bố mẹ anh là điều khiển được anh chắc? Tấn Tuyên này chẳng thêm dựa vào đàn bà làm gì.” Ánh mắt Tấn Tuyên lộ vẻ lạnh lùng.

Đừng tưởng anh không biết những lời Lâm Ngữ Âm nói với bố mẹ anh và những hành động của cô ta ở công ty. Anh đang lấy làm lạ vì sao trước kia bố mẹ tuy cũng quan tâm đến công việc của anh, nhưng chỉ dừng ở mức độ hỏi han, mà không bao giờ can thiệp vào, nhưng lần này thái độ của bố anh lại kiên quyết đến thế, từ đầu anh đã thấy kỳ quặc. Về sau, bố anh có nói một câu khiến anh tỉnh ngộ, thì ra ông hài lòng với gia cảnh nhà họ Lâm, Lâm Ngữ Âm lại chủ động tiếp cận, cũng hợp với tâm ý ông nên ông muốn làm thông gia với bên nhà họ Lâm!

Tấn Tuyên nghĩ đến đó đã thấy bức bối, cho dù về công việc hay tình cảm, anh cũng không muốn bị ai đó sắp đặt, còn áp lực mà bố gây cho anh, chẳng qua là do ông quá sùng bái đồng tiền mà thôi, đó là điều anh thấy phản cảm nhất!

Giám đốc công ty con ở Singapore tuy là miếng bánh hấp dẫn nhưng anh nghĩ mãi cũng thấy khó chịu. Cơ hội đánh đổi như thế, anh đã không muốn quan tâm, huống hồ là nó còn can thiệp vào tình cảm của anh và Vu Tiệp. Lâm Ngữ Âm bày trò đó, chắc chắn bố anh sẽ không dễ gì chấp nhận Tiểu Tiệp, khiến anh càng nổi điên hơn!

Vì thế, Tấn Tuyên không đi Singapore không chỉ vì Vu Tiệp, mà cũng vì muốn chống lại kiểu sắp đặt gây khó dễ của nhà anh.

Vu Tiệp thần thờ nhìn gương mặt nổi giận của Tấn Tuyên. Anh kiêu ngạo tự phụ như thế, làm sao để người khác xếp đặt được, chẳng trách anh và chú Tấn lại cãi nhau như vậy. Sự quan tâm của gia đình trong mắt anh đã trở thành một kiểu giả tạo để dối lấy lợi ích, anh thà phụ lòng mọi người chứ không muốn bị ai nắm trong lòng bàn tay, đó mới chính là Tấn Tuyên!

Vu Tiệp đau khổ nhắm mắt lại, xem ra Tấn Tuyên sẽ không đồng ý đi Singapore dễ dàng đâu, nhưng nếu anh cứng đầu như thế sẽ chỉ khiến mọi người đều mệt mỏi, mà anh lại từ chối Lâm Ngữ Âm, với tính khí của cô ta thì còn lâu mới chịu buông tha, Tổng giám đốc Lâm chắc chắn cũng sẽ có ý kiến với anh. Vu Tiệp suy xét thật kỹ, thấy lòng lạnh dần, Tấn Tuyên đang lấy tiền đồ của mình ra để gây chiến với gia đình.

Việc đi Singapore cho dù là mưu đồ của Lâm Ngữ Âm hay không thì đối với Tấn Tuyên đó quả là một cơ hội rất tốt. Nhưng bây giờ Tấn Tuyên không nghe ai khuyên nhủ, cô phải làm sao đây? Lòng Vu Tiệp rối bời nhìn gương mặt đẹp trai đang phần nộ của Tấn Tuyên, cô có nên khuyên anh đi Singapore hay không?

“Có lẽ chỉ do họ quan tâm quá mức thôi”, Vu Tiệp khẽ an ủi anh.

“Kệ họ, chỉ cần họ đừng tụng kinh ngày này qua ngày khác là được. Tại anh muốn thủng màng nhĩ rồi”, Tấn Tuyên lắc đầu, cười khổ sở. Bố mẹ ơi là bố mẹ, họ mãi mãi đứng trên vị trí cao hơn để dạy dỗ con cái.

Vu Tiệp nuốt câu khuyên giải của mình xuống, rốt cuộc đi hay ở mới là lựa chọn chính xác đây? Sự kỳ vọng của gia đình, sự kiên trì của Tấn Tuyên đều khiến cô khó xử, phải làm cho mọi người yên lòng, hay cùng Tấn Tuyên phản kháng đến cùng?

Vấn đề đó cứ đeo bám cô mãi, Vu Tiệp sắp bị áp lực đè đến bùng nổ rồi, cứ nghĩ đến nước mắt của dì Châu là cô lại thấy hổ thẹn, liệu có như dì Châu nói là chị đứng hai, ba năm, khi anh thành công trở về thì lúc ấy tình yêu sẽ càng ngọt ngào? Tình yêu của cha mẹ không hề sai, có lúc chỉ chôn giấu quá kỹ, cho dù là trao đổi thì mong muốn duy nhất của họ vẫn là muốn con cái được sống thật tốt mà thôi.

Tình yêu không chỉ là chiếm hữu mà phần nhiều là phải trả giá. Cô rất yêu, rất yêu anh nên mới chịu để anh ra đi, mới nguyện chia sẻ với anh mọi đau khổ. Nếu anh và gia đình chia tay trong đau buồn, trái tim anh cũng sẽ rất mệt mỏi, mà chuyện đi Singapore với anh cũng chẳng phải là chuyện gì xấu, anh nên đi, phải đi.

Tần Tuyên, nếu cuộc đời cứ phải uống hai ly nước mang tên đắng cay và ngọt ngào thì em nguyện vì anh mà uống trước ly nước đắng cay, chỉ để đổi lấy ly nước ngọt ngào cho sau này. Vu Tiệp đã quyết, Tần Tuyên phải đi Singapore!

27. Chương 54 - 55

Chương 54 : Lời nói dối vì anh

Từ khi trở lại trường Vu Tiệp đã bắt đầu lơ đãng như người mất hồn, mấy lần nhóc Trịnh đứng trước mặt mà cô chẳng phản ứng, lại còn cúi gầm mặt đi vòng qua cậu nữa.

Nhóc Trịnh lo lắng giữ lấy vai cô hỏi: “Vu Tiệp, sao vậy?” gương mặt tái nhợt, đôi mắt thâm quầng, đã xảy ra chuyện gì với Tần Tuyên ư? Nhóc Trịnh thở dài, sao lúc nào cô cũng khiến mình trở nên bị thăm như thế, cậu đã buông tay để Tần Tuyên cướp cô đi, nhưng về mặt này của cô chẳng phải là đang hành hạ cậu sao? Nếu biết sớm thì cậu đã không buông tay.

“Vu Tiệp!” cậu phải gọi to lần nữa mới đánh thức Vu Tiệp tỉnh lại.

Vu Tiệp mở to đôi mắt trống rỗng vô hồn, lừ đừ “ừ” một tiếng.

Nhóc Trịnh bắt lực lắc đầu, ra sức kéo mạnh tay Vu Tiệp. Vu Tiệp suýt nước ngã dúm dụi vì bất ngờ, cuối cùng đã nhìn rõ mặt người đang kéo mình: “Nhóc Trịnh?”

“Cậu theo tôi” nhóc Trịnh kéo cô đến sân vận động. Nhóc Trịnh quay lại đối mặt với Vu Tiệp, hỏi: “Hai người lại sao vậy?”. Ngoài Tần Tuyên ra cậu tin rằng không ai có thể khiến cô ra nông nổi đó.

Vu Tiệp nhìn nhóc Trịnh nhưng vẫn không chịu lên tiếng.

“Cậu mà còn thế thì tôi sẽ liều mạng với anh ta đấy, chắc không phải anh ta làm bậy làm bạ ở ngoài chứ?” nhóc Trịnh chỉ có thể nghĩ đến điều đó.

Vu Tiệp lắc mạnh đầu: “Không phải do anh ấy”.

“Vậy tóm lại là thế nào? Cậu nói đi” nhóc Trịnh nắm chặt lấy vai cô hỏi.

Vu Tiệp kể hết đầu đuôi câu chuyện cô và Tần Tuyên bị gia đình 2 bên gây áp lực và phản đối thế nào, nhóc Trịnh nghe mà hoảng hồn, không ngờ 2 nhà Vu, Tần lại xảy ra chuyện kinh khủng như thế, lại còn những trò quỷ quái Lâm Ngữ Âm bày ra nữa, cậu nhìn đáng vẻ ỉu rĩ của Vu Tiệp mà xót xa vô cùng, cậu khẽ đưa tay bóp vai cô, tỏ ý an ủi.

Nghe đến việc mẹ Tần Tuyên yêu cầu Vu Tiệp buông tay, cậu giật mình, căng thẳng nói: “Cậu muốn thế thật chứ?”

Vu Tiệp mệt mỏi lắc đầu, buồn bã đáp: “Nhưng tôi thật không muốn thấy Tần Tuyên bị kẹp giữa hai bên như thế nữa”.

Nhóc Trịnh do dự 1 lúc lâu rồi mới nói: “Anh ta làm thế là cũng vì cậu”.

“Tôi biết, nhưng tại sao lại yêu cầu 1 người lại phải gánh trách nhiệm nặng như thế, tại sao không thể yêu cầu 1 cách đơn giản?” Vu Tiệp rầu rĩ.

“Quan trọng vẫn là cô Lâm Ngữ Âm kia bày trò” nhóc Trịnh ra vẻ hiểu biết.

Vu Tiệp thở mạnh: “Cô ta chỉ lợi dụng ưu thế của mình một cách thông minh”.

“Cậu định thế nào?” nhóc Trịnh hỏi với vẻ quan tâm.

“Tôi cũng không biết, Tấn Tuyên hiện giờ phản kháng lại gia đình bằng cách từ chối đi Singapore” Vu Tiệp mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Thế nên dù cậu khuyên nhủ thì anh ta cũng không đi? Anh ta cảm thấy như bị xếp đặt?” nhóc Trịnh gật gù tỏ vẻ thông hiểu.

“Ừ, anh ấy cứ nghĩ đến chuyện gia đình tạo áp lực là vì Lâm Ngữ Âm thì lại thấy ức chế”. Vu Tiệp nhớ đến giọng nói phẫn nộ của Tấn Tuyên thì rùng mình, anh nghĩ như thế thì càng không thể thỏa hiệp với gia đình.

“Vậy cậu...” nhóc Trịnh không nghĩ ra lời nào để an ủi, đành thẫn thờ nhìn cô.

Vu Tiệp ngược đôi mắt bị thương lên, nói: “Bây giờ...chỉ có một cách để Tấn Tuyên đi thôi”.

“Cách gì?” cô định làm gì?

“Chia tay” Vu Tiệp khẽ nhếch môi, suy nghĩ đáng sợ này đã chiếm cứ toàn bộ trái tim cô, chỉ khi cô buông tay anh mới chấp nhận cơ hội ấy.

“Vu Tiệp!” nhóc Trịnh lo lắng gọi khẽ. Rõ ràng cô đang đau buồn, nhưng 2 chữ ấy lại thốt ra 1 cách bình thản. Cô muốn làm gì?

“Không có tôi, anh ấy có thể đi” Vu Tiệp buồn bã nhìn phía trước, ngón chân di di trên cát.

Nhóc Trịnh lo lắng ôm lấy vai cô, vẻ đau buồn dần biến mất trên gương mặt cô, nhưng cậu thấy rõ nỗi chơi vơi trong mắt cô mỗi lúc một nhiều, cô đã giấu tất cả nỗi đau vào lòng!

“Nhóc Trịnh, giúp tôi!” Vu Tiệp nắm chặt tay Trịnh Phong, ánh mắt đau buồn khiến cậu thất lòng. Tại sao lúc nào cô cũng lương thiện như thế, mọi nỗi đau và nước mắt đều tự gánh lấy, cậu xót xa ôm chặt cô vào lòng, dùng cổ đè nén như thế, dùng đau khổ như thế.

“Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi”.

Thế nhưng, nước mắt của Vu Tiệp đã bị nén lại trong nơi sâu thẳm của trái tim, cô không cho mình bất cứ cơ hội nào để khóc.

Bây giờ, cứ nhìn thấy Lâm Ngữ Âm là Tấn Tuyên quay đầu bỏ đi, càng khiến cô nàng oán hận hơn. Con bé Vu Tiệp này đúng là ghê gớm, ngay cả hai ông bà Tấn cũng không khuyên nổi Tấn Tuyên, cô không tin con bé non nớt ấy dám tranh giành Tấn Tuyên với cô.

Lâm Ngữ Âm hậm hực nhìn theo bóng anh, xách túi đi lên lầu. Cô muốn tìm Vu Tiệp, con bé chẳng cho Tấn Tuyên được gì mà lại giữ anh chết chung, muốn buộc chặt anh cả đời.

Thấy Lâm Ngữ Âm xuất hiện trong trường, Vu Tiệp cảm thấy bàng hoàng. Những gì cần đến đã đến, Lâm tiểu thư làm nhiều như thế mà không thành công thì đương nhiên sẽ nổi điên lên rồi. Có điều, đại tiểu thư không cần lo đến mức ấy, những gì cô ta không làm được thì cô sẽ làm thay, không phải vì cô ta, chỉ vì muốn Tấn Tuyên tự do đi con đường của mình!

“Phải thế nào thì cô mới chịu buông tha Tấn Tuyên?” Lâm Ngữ Âm vừa mở miệng đã khiến người ta bực bội.

Vu Tiệp cười thầm nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng. Lâm Ngữ Âm đã bày đủ trò khiến nhà họ Tấn trời long đất lở, Vu Tiệp còn ghét cô ta hơn cả A Nam. Tuy Vu Tiệp đã quyết định làm theo cách của mình là buông tay cho Tấn Tuyên đi, nhưng cô không muốn Lâm Ngữ Âm đắc ý nhanh như vậy!

“Tôi chẳng có dây để trói anh ấy, muốn đi hay ở là do anh ấy thôi” Vu Tiệp cười nhạt.

“Cô nhẩn tâm nhìn Tấn Tuyên và gia đình căng thẳng như thế à?” Lâm Ngữ Âm biết suy nghĩ của ông Tấn nên muốn làm cô khó xử.

“Ai đã khiến Tấn Tuyên khó xử với bố mẹ? Mọi người ai cũng biết cả, đừng nghĩ Tấn Tuyên là đồ ngốc”. Lâm đại tiểu thư chắc vẫn đinh ninh “lòng tốt cao cả” của mình chưa bị phát hiện.

“Cô...ý gì?” Lâm Ngữ Âm biến sắc, ánh mắt lộ vẻ bất an, cô ta đã nói gì với Tấn Tuyên?

“Không có ý gì. Tấn Tuyên không đi Singapore có lẽ anh ấy tự nhận thấy thân phận mình tầm thường, không dám trèo cao thành rồng phượng gì đó, nhiều nhất thì cũng chỉ hợp với 1 vai diễn nhỏ như tôi đây thôi, đâu dám để đại tiểu thư đưa bàn tay ngọc ngà ra mời?” Vu Tiệp tỏ ra lạnh lùng xen lẫn khinh bỉ, cô chưa bao giờ nói với ai bằng giọng điệu như thế, có thể xem Lâm Ngữ Âm là người đầu tiên! Chỉ cần nghĩ đến việc cô ta ngấm ngấm xếp đặt Tấn Tuyên là đã thấy oán hận!

“Cô!” Lâm Ngữ Âm then quá hoá giận, lao đến, giơ tay cao định tát Vu Tiệp nhưng lần này cô rất nhanh nhẹn, đưa tay ra đỡ. Không phản kháng không có nghĩa là yếu đuối, vì Tấn Tuyên, cô có thể làm tất cả. Chẳng phải Tấn Tuyên đã nói rồi đó thôi, đối với kẻ bất lịch sự thì nhảy lên cắn cũng là phòng vệ chính đáng!

“Vu Tiệp!” tiếng nhóc Trịnh vang lên từ phía sau.

Nhóc Trịnh lao đến, đẩy mạnh Lâm Ngữ Âm ra, kéo Vu Tiệp vào lòng. Cô ta lại chạy đến trường kênh kiệu với Vu Tiệp sao?! Tấn Tuyên là kiểu đàn ông gì thế, không đối phó nổi với loại con gái này thì thôi, còn khiến Vu Tiệp rước họa vào thân.

Lâm Ngữ Âm tức tối trừng mắt nhìn Vu Tiệp đang được Trịnh Phong ôm chặt, vẻ mặt dần dần thay đổi, đôi mắt dài nheo lại, hừ, xem ra Vu Tiệp cũng không phải trong sáng gì. Lúc nào cũng bảo Tấn Tuyên chọn cô ta là đúng, nhưng lại mờ ám không rõ ràng với chàng trai khác, con ranh ấy có tư cách gì mà tranh giành Tấn Tuyên với cô?

“Tấn Tuyên chắc vẫn chưa biết cô còn 1 kẻ bảo vệ trong trường nhỉ?” Lâm Ngữ Âm nhếch môi cười gằn, trong lòng đã có cách.

Nhóc Trịnh đang định trách mắng cô ta thì Vu Tiệp đã kéo tay cậu, khoé môi nhướn lên cười: “Tôi xoa dịu Tấn Tuyên thế nào là bản lĩnh của tôi, không cần phiền đại tiểu thư lo lắng nhỉ? Chị cứ nên nghĩ xem có cách nào để Tấn Tuyên thay đổi suy nghĩ thì hơn”.

Lâm Ngữ Âm giận đến ngạt thở, trợn trừng mắt, hừ một tiếng, quả nhiên là đồ hai mặt. Trước mặt Tấn Tuyên thì là cừu non, sau lưng lại ôm ấp với người khác, chắc chắn là Tấn Tuyên vẫn mù mờ chẳng biết gì rồi. Đại tiểu thư càng nghĩ càng tức, chỉ cần Tấn Tuyên nhìn rõ bộ mặt thật của con bé ấy thì nhất định sẽ không hồn xiêu phách đảo, tự huỷ diệt tiền đồ nữa, đợi mà xem.

Lâm Ngữ Âm thâm đắc ý, kênh kiệu chui và xe bỏ đi.

Nhóc Trịnh giữ lấy vai Vu Tiệp, xoay người cô lại, lo lắng hỏi: “Như thế có ổn không?”. Cô đang cố ý khiến Lâm Ngữ Âm hiểu lầm quan hệ của họ. Nụ cười lạnh lùng của cô ta đã đủ chứng tỏ cô ta đang bày mưu tính kế gì rồi.

Vu Tiệp cười nói: “Cũng không tốt lắm, có một số câu tôi không nói ra được nhưng xem như đã có người thay mặt rồi”. Gương mặt cô tỏ ra thản nhiên nhưng ánh mắt lại như phủ một lớp sương mờ.

“Cậu không hối hận thật chứ?” nhóc Trịnh xót xa nhìn nụ cười của cô, cảm giác nó thật cay đắng.

Vu Tiệp mím chặt môi, bỗng ngẩng phắt lên, cổ mở to đôi mắt rồi cười khê: “Tôi sợ... sau này anh ấy sẽ hối hận”. Nước mắt lưng tròng, Vu Tiệp cố khịt mũi, ngẩng đầu lên không để nước mắt chảy xuống. Ly nước đắng này khó uống quá, sao cô không chuẩn bị sẵn ít đường để uống xong cho nhanh?

Nhóc Trịnh thấy cô cố gắng đè nén đau thương thì ôm xiết cô vào lòng, giữ chặt đầu cô tựa lên vai mình. Trong tích tắc, áo cậu ướt sũng một khoảng, cậu thấy lòng mình đau như dao cắt. Vu Tiệp đáng thương, sao cứ phải chịu đựng một mình, Tấn Tuyên đáng để cô làm thế thật sao?

Vu Tiệp nức nhen, thì thầm: “Xin lỗi, lại làm phiền cậu rồi”.

Nhóc Trịnh đau thắt lòng, tay càng xiết chặt hơn như muốn cô tan biến trong vòng tay mình. Cô mới là nhóc ngốc thật sự! Chương 55: Em đang che giấu điều gì?

Tấn Tuyên bị điều khiển ở công ty, về nhà lại chịu áp lực, chỉ còn nước mỗi ngày chạy đến bên Vu Tiệp, đó là nơi duy nhất khiến anh thấy vui vẻ hơn. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô, mọi phiền não đau khổ đều tan biến, cô chính là dòng mật ngọt được giấu kín trong trái tim anh, làm mềm trái tim, xóa nhòa mọi cay đắng anh vấp phải.

Cũng trong khách sạn Newman, cũng trong căn phòng cũ.

“Cách lần trước em dạy anh thật tuyệt! Lúc còn đi học anh chưa được học cách đó.” Tấn Tuyên vừa áp dụng cách mới để vẽ hình mà Vu Tiệp dạy, vừa đặc ý nhìn cô. Anh vẫn rất thông minh mà, vừa học đã hiểu.

Tiểu Tiệp hai tay chống cằm, mỉm cười nhìn anh. Anh đẹp trai thật, mắt đẹp, mũi đẹp, môi cũng đẹp, Tiểu Tiệp tham lam ngắm nhìn anh, tim lại đau nhói vì sắp phải nói lời chia tay. Cô phải khắc ghi thật sâu, sợ rằng quá xa nhau thì sẽ có ngày gương mặt anh cũng nhòa nhạt.

Tấn Tuyên thắc mắc quay sang nhìn cô, sao hôm nay cô yên lặng thế nhỉ? Vừa quay lại đã thấy cô nhìn anh chăm chú vẻ si mê rõ rệt, lòng tự tôn của đàn ông lập tức trỗi dậy, cuối cùng anh đã khiến Vu Tiệp mê đắm quá rồi, ha ha ha, anh muốn trong mắt cô chỉ có anh như thế đấy! [Trình tự sướng quá cao]

“Em nhìn anh như thế thì anh làm việc thế nào?” Tấn Tuyên hôn chụt một cái lên mặt cô, tuy nói về đùa giỡn nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào, như nở từng khúc ruột.

“Vậy không cần làm nữa, ngồi với em.” Vu Tiệp nhướn môi nở nụ cười xinh đẹp.

Tấn Tuyên nhất thời dờ dẫm, không biết phản ứng thế nào. Tiểu Tiệp, cô... đang làm nũng với anh ư? Nổi vui mừng đang dâng ngập trong lòng, cô đang làm nũng với anh!

Tấn Tuyên dần buông tay đang cầm chuột máy tính ra, quay lại nhìn Vu Tiệp chăm chăm, nụ cười của cô rất rực rỡ. Đúng, chính nụ cười ấy, lần nào anh nhớ đến nó, những buồn phiền trong lòng đều tiêu tan cả, có một mối thế nào cũng sẽ lại hồi phục nguyên khí.

Vu Tiệp nhìn thấy niềm vui dâng lên trong mắt anh thì khẽ chớp mắt, bĩu môi: “Lần nào cũng là em ngồi cạnh anh, còn anh chỉ chăm chú vào máy tính”. Sự dịu dàng, mềm mại của cô khiến Tấn Tuyên rung động. Vu Tiệp thế này rất đáng yêu. Hơi thở anh dần gấp gáp, bị cô quyến rũ một cách mất kiểm chế, trong mắt chỉ còn lại nụ cười của cô.

Tấn Tuyên đưa tay vòng qua cổ cô, ngón tay khẽ ve vuốt làn da mềm mại sau gáy, mèo hoang lúc làm nũng thật đáng yêu, thêm nữa đi, anh rất thích thế. [Tham]

“Tiểu Tiệp...”, Tấn Tuyên tiến lại gần hơn, cất giọng khàn khàn: “Em như thế... rất quyến rũ...”. Ngón tay sau gáy cô bắt giắc vẽ vòng tròn, gợi mở sự quyến rũ. Vu Tiệp khẽ co người lại, cảm giắc tê dại cùng giọng nói gợi cảm của anh, tim cô sắp vỡ ra mất.

“Bình thường em không quyến rũ à?” Vu Tiệp đỏ mặt, thật không quen nói những lời như thế này trước mặt anh, nhưng trong lòng lại muốn ở bên anh, quyến rũ anh. Cô cảm thấy rất hài lòng khi thấy ánh mắt anh ánh lên vẻ si mê vì mình.

Khi yêu một người thì trái tim sẽ trở nên vô cùng dịu dàng và nhạy cảm, dường như mỗi mạch máu thông đến tim đều mang gen tình yêu, nó sẽ hỗ trợ lẫn nhau, liên tục phát tín hiệu tình yêu đến đại não khiến mọi lời nói tình cảm “ghê gớm” nhất cũng sẽ xuất hiện, cảm giắc phức tạp nhưng hạnh phúc ấy càng phong phú hơn. Tình yêu đúng là một thứ siêu... siêu kỳ diệu! Tất cả mọi phản ứng hóa học chỉ cần giải thích bằng tình yêu, là có thể cân bằng! [Sến quá]

Tấn Tuyên nóng ran người vì vẻ nũng nịu rất quyến rũ của Vu Tiệp. Cô có biết mình đang đùa với lửa không? Trước một người đàn ông mà lại dùng đôi mắt khép hờ, giọng điệu quyến rũ như thế để châm lửa thì rất dễ tự hủy diệt chính mình. Tuy anh rất biết dừng lại đúng lúc, nhưng cũng không phải là thánh nhân, anh không thể đảm bảo công tác phòng cháy chữa cháy của mình sẽ không xảy ra sơ suất, rồi ngày nào đó cả hai sẽ bị lửa thiêu cháy. Dục vọng dâng lên đang được anh đè nén hết mức, anh không dám hôn cô nhưng bàn tay đỡ sau gáy cô trở nên nặng nề, rất dịu dàng ve vuốt làn da cô, mượn cảm giắc đó để phát tiết một ít dục vọng trong anh.

Vu Tiệp thấy ngọn lửa thiêu đốt trong mắt anh mỗi lúc một lớn thì run người, cô quay phắt đi, tránh tay anh, dần dần đứng dậy rồi quay đầu cười nhả nhận: “Anh không nói tức là bảo em không quyến rũ rồi, không làm phiền anh nữa, nếu anh làm không xong lại trách em.” Nói xong, cô thông thả bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Tần Tuyên đưa tay lên nhưng chỉ chụp vào khoảng không, Tiểu Tiệp đã biến mất sau cửa phòng tắm.

Tần Tuyên khó nhọc nuốt nước bọt, đó là mèo hoang nhỏ anh quen ư? Là mèo hoang nhỏ luôn nhe nanh giơ vuốt? Sao hôm nay cô lại gợi cảm đến thế, suýt nữa khiến anh mất kiểm soát. Tần Tuyên nhìn cửa phòng tắm, nhớ đến lần trước cũng trong căn phòng này ở khách sạn Newman, mèo hoang nhỏ e thẹn như thiếu nữ thế nào.

Tần Tuyên vất vả đứng dậy, thấy hai chân dường như mềm nhũn. Anh cười thầm, Tần Tuyên cũng có ngày bị một cô bé đùa giỡn đến không đứng dậy nổi ư? Anh từ từ tiến đến bàn nước, rót một ly nước lạnh rồi “ưng ực” dốc cạn vào bụng, cơn khô đắng trong cổ họng như vẫn chưa được giải tỏa hết, ánh mắt anh liếc vào phòng tắm, trong đầu lập tức nghĩ đến dáng vẻ quyến rũ của mèo hoang nhỏ, tìm anh thất lại, lồng ngực phập phồng hô hấp khó khăn. Ôi, cảm giác ấy như thể cô đã ngoan ngoãn nhảy vào lòng anh, dán vào người anh và nói những lời ngọt ngào vậy.

Tần Tuyên hít thở thật sâu, lắc mạnh đầu, trời ạ, sao anh lại chỉ vì giọng nói và ánh mắt cô mà suýt nữa... Tiểu Tiệp vẫn còn trong trắng, anh tuyệt đối không thể nghĩ đến cô bằng tà niệm như thế được.

Anh quay về bàn, cố gắng tập trung tinh thần để tiếp tục công việc, nhưng âm thanh kia cứ khiến tai anh động lên, trong đầu bất giác nhớ đến dáng vẻ yêu kiều của Tiểu Tiệp, tâm tư của anh hoàn toàn bị cô dẫn đi mất rồi. Tai anh động lên, lắng nghe tiếng nước chảy róc rách xen lẫn cả giọng Vu Tiệp, cô đang gọi điện thoại, âm lượng rất bé nếu không lắng nghe kỹ thì không thể nào biết được. Tần Tuyên nghi ngại nhìn cửa phòng tắm, do dự rồi vẫn tiến đến gần, quả nhiên tiếng nói cô mỗi lúc một rõ hơn, Tiểu Tiệp đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Tần Tuyên thấy rất mâu thuẫn, có nên nghe trộm không? Đôi mắt anh nheo lại, gọi điện gì mà lại phải trốn vào phòng tắm? Nhưng lòng tin tuyệt đối với Tiểu Tiệp đã khiến anh dừng bước, anh chậm rãi quay về, ngồi xuống salon.

Tay anh gõ xuống bàn phím, nhưng thắc mắc vẫn lớn vồn trong đầu. Chắc chắn là do anh quá đa nghi, biết đâu Tiểu Tiệp vào phòng tắm rồi mới có ai gọi điện đến cũng nên.

Ba phút... năm phút... Tần Tuyên nhìn đồng hồ máy tính dưới góc phải, Tiểu Tiệp đã vào đó khá lâu, mà tiếng nói của cô vẫn loáng thoáng vọng ra ngoài, trái tim Tần Tuyên bắt đầu thấy lạnh dần, cuộc điện thoại đó không phải người nhà cô gọi đến.

Đúng lúc Tần Tuyên đang suy đoán thì tiếng nước chảy trong phòng tắm đột ngột dừng lại. Anh giật thót mình, “cách cách”, cửa phòng tắm mở ra, hai tay anh đặt trên bàn phím bất giác gõ loạn xạ như đang cố ý che giấu vẻ thất thần của mình.

Tần Tuyên cố trấn tĩnh lại rồi mỉm cười với Vu Tiệp đang bước đến gần: “Không khỏe à?”

Vu Tiệp nhăn nhó, gật nhẹ đầu: “Chắc do em ăn gì nên bị đau bụng.” Gương mặt cô vẫn toát ra vẻ dịu dàng đáng yêu. Tần Tuyên chăm chú nhìn gương mặt trong sáng đó, không có vẻ gì bất thường cả, vẻ mặt ấy thuần khiết như pha lê. Lúc này cô không gọi điện thoại? Chẳng lẽ anh nghe nhầm?

Vu Tiệp bước đến, ngồi xuống cạnh anh rồi nhìn vào màn hình máy tính, đột ngột cười to: “Anh đang làm gì thế? Sao lại gõ chữ ở đây?”. Tần Tuyên sực tỉnh, nhìn vào màn hình, quả nhiên, trên tấm ảnh vừa được anh tạo ra lại bị chính anh gõ vào một đồng ký tự, Tần Tuyên cười nói: “Tại em khiến anh không còn tâm trí nào làm việc”.

Vu Tiệp đẩy nhẹ vai anh: “Làm nhanh đi, không thì lát nữa anh đưa em về lại muộn mất!”

Tần Tuyên cười khê rồi nhìn vào máy tính, tay bắt đầu di chuyển con chuột, nhưng trong lòng vẫn thấy ngờ vực, sao cô lại trấn tĩnh đến thế, nếu cô trốn đi gọi điện mà gương mặt lại không tỏ vẻ gì, thì trừ phi cô cố ý che giấu điều gì đó?

Tấn Tuyên lặng thinh, niềm tin với Vu Tiệp không cho phép anh nghi ngờ cô, anh đành nén mọi thắc mắc vào trong lòng, nhất định là do anh nghĩ nhiều rồi. Tiểu Tiệp sẽ không lừa dối anh, cô là cô gái không biết che giấu nhất mà anh từng gặp.

Tấn Tuyên lặng lẽ làm việc, Tiểu Tiệp lặng lẽ ngồi cạnh anh, trên gương mặt luôn nở nụ cười dịu dàng. Tấn Tuyên dần dần bình tĩnh lại, Tiểu Tiệp đáng yêu như thế, chắc chắn do anh nghĩ nhiều quá rồi

28. Chương 56 - 57

Chương 56 : Sao anh có thể nghi ngờ em

Trong bầu không khí yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng gõ bàn phím “lách cách” vang lên, bỗng một tiếng “tít tít” phá tan sự tĩnh lặng đó, Vu Tiệp có tin nhắn. Tấn Tuyên ngẩng người, nhưng tay vẫn không dừng lại, mà Vu Tiệp vẫn yên lặng ngồi cạnh anh. Tấn Tuyên dần buông con chuột ra, đứng lên vận lưng: “Nghỉ một lúc đi, mắt anh không chịu nổi nữa rồi”. Nói xong, anh khẽ véo má Vu Tiệp, cúi xuống hôn cô rồi đi vào phòng tắm.

Tấn Tuyên vào phòng tắm “xả stress” một lúc rồi ra ngoài, thấy Vu Tiệp đang di chuyển con chuột trước máy tính của mình. Cô xem tin nhắn chưa? Gương mặt Tiểu Tiệp không chút thay đổi, vẫn như bình thường, hại Tấn Tuyên nghĩ có phải anh nghe nhầm không.

Tấn Tuyên làm ra vẻ bình thường ngồi xuống trước máy tính.

Vu Tiệp đưa tay che miệng ngáp một cái, hàng lông mày khẽ nhăn lại: “Tấn Tuyên, anh sắp xong chưa?”

Tấn Tuyên mỉm cười: “Buồn ngủ rồi à?”. Anh xót xa vuốt ve khuôn mặt cô, nói tiếp: “Đợi anh thêm nửa tiếng nữa, sắp xong rồi”.

Vu Tiệp gật gù: “Vây em nằm một chút, lát nữa về thì gọi em”. Tấn Tuyên gật đầu.

Vu Tiệp cởi áo khoác ra đặt lên một chiếc giường khác rồi nằm xuống, kéo chăn lên rồi nhắm mắt lại.

Tấn Tuyên chăm chú gõ bàn phím nhưng rõ ràng là lơ đãng hơn nhiều, dù thế nào đi nữa cũng không tài nào tập trung được. Anh quay sang nhìn Vu Tiệp đang ngủ, hơi thở đều đặn.

Trong lòng Tấn Tuyên luôn có một âm thanh luôn gào thét: “Đến xem cô ấy gọi điện cho ai?”. Anh vật vã đấu tranh, niềm tin với Vu Tiệp khiến anh không dám đứng dậy nhưng ác quỷ đáng ghét cứ gào thét, mọi lúc một to khiến anh thấy rất bối rối. Anh chỉ xem một chút thôi, biết đâu Tiểu Tiệp gặp phải rắc rối, cần anh giúp đỡ thì sao.

Nhìn Tiểu Tiệp đang say ngủ, cuối cùng, Tấn Tuyên đã hành động theo tiếng gọi của ác quỷ trong lòng. Anh bước đến bên giường, tìm áo khoác cô rồi rút di động ra, căng thẳng mở khoá bàn phím rồi mở hộp tin nhắn, bên trong toàn tin nhắn bạn học, nhưng khi anh kéo xuống thì thấy tin nhắn mới nhất lại là 12h trưa nay, Tấn Tuyên thót tim, vậy tin nhắn lúc này đây? Tiểu Tiệp xoá rồi?!

Tấn Tuyên đảo mắt nhìn Vu Tiệp nằm trên giường, anh dần dần mở hộp tin nhắn gửi ra, một cái tên lọt ngay vào tầm mắt, đồng thời anh cảm nhận thấy một nỗi đau như đâm vào tim, nhóc Trịnh?! Anh nín thở mở ra xem, chỉ một câu thôi nhưng đã khiến trái tim anh như rơi xuống vực thẳm: “Tôi về trễ một chút rồi gọi cậu sau, đợi tôi”. Thời gian gửi là mấy phút trước đó!

Tim anh bỗng nhiên đau nhói, hơi thở nặng nề, tại sao Tiểu Tiệp lại phải xoá tin nhắn của Trịnh Phong? Anh ngơ vác mở nhật ký cuộc gọi ra xem, cuộc gọi gần nhất dài đến mười phút, quả nhiên là Trịnh Phong!

Tần Tuyên nắm chặt di động như muốn bóp vỡ ra hàng ngàn mảnh. Ánh mắt anh nheo lại, nhìn gương mặt đang say ngủ trên giường, vết nứt trong trái tim anh như bị xé toạc ra, một thứ dịch thể cay đắng đang dâng lên, tại sao cô lại dối anh? Chẳng phải bây giờ cô và Trịnh Phong là bạn bè bình thường sao? Chẳng lẽ còn có thứ gì đó mà anh không biết? Nghi vấn ấy cứ dằn vặt anh, Tiểu Tiệp lại che giấu tất cả ngay trước mặt anh!

Tần Tuyên mím môi, đặt di động trở lại chỗ cũ. Sau đó chậm rãi quay đi, ngồi xuống salon, ánh mắt lại liếc nhìn gương mặt trong sáng kia, Tiểu Tiệp đang có chuyện giấu anh! Nhận thức ấy khiến anh có cảm giác như tim mình bị đóng một chiếc đinh lớn, đâm thẳng vào nơi mềm yếu nhất, đau đến không thở nổi.

Tần Tuyên châm thuốc, vất vả sắp xếp lại suy nghĩ của mình, định thần rồi mới khẽ gọi: “Tiểu Tiệp, dậy đi”.

Vu Tiệp dần dần tỉnh lại, đôi mắt mơ màng đã tỉnh táo hẳn, cô nở nụ cười tuyệt đẹp với anh, nhưng lúc này Tần Tuyên nhìn thấy nó lại có cảm giác nhức mắt vô cùng, cô vẫn tỏ ra bình thản như thường.

Tần Tuyên dựa vào lưng ghế, đưa tay ra hiệu cho cô lại gần.

Vu Tiệp nhăn mũi, bò dậy rồi dụi mắt, tiến lại gần anh.

Tần Tuyên kéo mạnh tay Vu Tiệp khiến cô ngã nhào vào lòng mình rồi khẽ thì thầm bên tai cô: “Ngủ chưa đã hả, vậy ở đây ngủ đi, sáng sớm mai anh đưa em về”.

Vu Tiệp mở to mắt rồi lắc đầu: “Phải về, nếu không thì bố em gọi điện kiểm tra không thấy em, là biết em lại trốn ra ngoài”. Gương mặt cô toát ra vẻ bất lực khiến Tần Tuyên hụt hẫng, cô không có gì nói với anh ư?

Tần Tuyên nhìn chằm chằm gương mặt trong sáng ấy, một lúc lâu sau mới quay mặt đi, rít một hơi thuốc rồi kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, anh cầm con chuột máy tính di chuyển, sau đó đóng máy lại: “Anh đưa em về”.

Vu Tiệp kinh ngạc nhìn anh: “Xong rồi?”

Tần Tuyên cúi đầu cười khẽ: “Xong rồi”.

Vu Tiệp ngẩn ra mấy giây rồi nở nụ cười xinh đẹp, tán thưởng ngọt ngào: “Anh đừng giỏi giang mãi thế có được không? Ở cạnh anh, những người khác đều thành kẻ ngốc hết”.

Tần Tuyên cay đắng, ai mới là kẻ ngốc đây? Anh giữ nụ cười của mình, quay lại véo má Vu Tiệp: “Anh không giỏi thì làm sao giữ em lại bên cạnh?”

Vu Tiệp mở to mắt rồi cười hi hi, nét xấu hổ khiến mặt cô đỏ hồng. Tần Tuyên nhìn vẻ thẹn thùng quen thuộc đó thì mềm lòng, chắc là anh nghĩ linh tinh thôi, Tiểu Tiệp không thể, tuyệt đối không thể lừa dối anh được.

Anh vừa đưa tay định chạm vào mặt cô thì Vu Tiệp đã đứng dậy giục: “Được rồi, nhanh lên, muộn nữa thì ký túc tất đèn mất”.

Tần Tuyên thất lòng, cô vội đến thế sao.

Tần Tuyên cứ im lặng đưa Vu Tiệp về trường, cô cũng chỉ mỉm cười mà không nói gì, bầu không khí quái lạ đang bao trùm lấy cả hai.

Vu Tiệp bảo Tần Tuyên không cần đưa cô vào, tự cô đi bộ về ký túc là được, anh nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

Vu Tiệp đứng ngoài xe vẫy tay mỉm cười với anh, anh cũng tươi cười vẫy tay với cô.

Vu Tiệp cười rồi quay vào trường. Tần Tuyên nhìn theo bóng cô, bước chân mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một gấp, khi qua khỏi cổng là bắt đầu đi như chạy. Trái tim Tần Tuyên rơi xuống từng chút một, cô vội chạy đến với ai?

Tần Tuyên cuống lên, vội trả tiền rồi chạy như điên vào trong, đuổi theo cô.

Cuối cùng, anh đã nhìn thấy cô, Tấn Tuyên đi chậm lại, nấp vào phía sau một gốc cây to bên cạnh, do khoảng cách khá xa nên anh không nhìn rõ, chỉ thấy cô đứng trước một toà nhà ký túc và đưa mắt ngó quanh quất.

Một lúc sau, từ cửa tiệm tạp hoá nhỏ đối diện xuất hiện một bóng cao gầy, Tiểu Tiệp chạy đến, Tấn Tuyên nheo mắt nhìn kỹ, người ấy đang kéo Vu Tiệp lại gần như muốn tránh xa tầm mắt những người đứng gần khu nhà. Tấn Tuyên vội vã nấp kỹ, tim đập thình thịch, rồi từ từ lộ đầu ra nhìn, Tiểu Tiệp và bóng dáng quen thuộc quay lưng lại với anh như một đầu kim sượt qua trái tim đang đập loạn của anh, rất nhẹ và chỉ lướt qua bề mặt nhưng đã kịp rách toạc, máu đang dần dần rỉ ra, không đau đớn nhiều nhưng anh có thể nghe thấy tiếng máu chảy, nó đang chảy ngược vào tim!

Tim anh đột ngột thất lại, Tiểu Tiệp bị người kia ôm chặt vào lòng, Tấn Tuyên run rẩy chống một tay vào gốc cây mới khiến cơ thể không ngã nhào, người đó lại càng cúi đầu áp sát vào mặt Tiểu Tiệp!

Trên lầu vang lên một tiếng huýt sáo, một luồng sáng rọi vào hai bóng người đang ôm chặt nhau kia, chàng trai ấy ngẩng lên, dưới ánh đèn, rất rõ ràng, Tấn Tuyên ngỡ như tim mình bị đập mạnh vào lồng ngực, cuối cùng anh đã nhìn rõ người ấy.

Trịnh Phong!

Và lúc ấy Tiểu Tiệp đang bị cậu ta ôm chặt trong lòng, cũng ngước lên nhìn phía trên lầu!

Tấn Tuyên chậm rãi quay người dựa vào gốc cây, trong tim như có âm thanh đổ vỡ, hai tay co chặt thành nắm đấm, các lông xương kêu lên “rắc rắc”. Tiểu Tiệp, sao lại là em, sao em lại chủ động chạy đến với cậu ta?

Chương 57: Buông tay, chia tay

Đã hai hôm nay rồi Tấn Tuyên không liên lạc với Vu Tiệp, cô mệt mỏi dựa người vào đầu giường, cô biết anh đã bị tổn thương. Đêm ấy, cô và Trịnh Phong đều thấy rõ bóng dáng bi thương quay lưng bỏ đi của Tấn Tuyên. Vốn ngỡ anh sẽ lao ra ngay, nhưng không, anh nấp sau gốc cây đến khi cô và Trịnh Phong từ biệt nhau, cô mới lơ mơ nhìn thấy bóng dáng bỏ đi rất chơi vơi của Tấn Tuyên.

Vu Tiệp thấy tim đau nhói, anh không hề lao ra chất vấn họ. Cô đã chuẩn bị những gì sẽ nói, chỉ còn đợi anh phần nộ xông ra trách mắng mà thôi, nhưng không anh chỉ quay lưng bỏ đi như thể chẳng có gì xảy ra.

Nhóc Trịnh thấy Tấn Tuyên như thế, bất giác thấy không nhẫn tâm: “Anh ấy tổn thương rồi.”

Vu Tiệp cười méo mó: “Tiếc là, vẫn chưa đủ”. Ánh mắt dần tối lại, anh chưa nói gì, nghĩa là vở kịch vẫn phải tiếp tục.

Đêm thứ ba, cuối cùng Tấn Tuyên đã gọi điện cho Vu Tiệp, đợi cô ở khách sạn Newman.

Vu Tiệp thấp thỏm đi tới đó, không biết Tấn Tuyên đang nghĩ gì, anh không có động tĩnh gì khiến cô chẳng thể nào ra tay, cũng không biết phải phá hoại thế nào, với tính cách tự phụ của anh thì không thể nào đè nén lâu được, mà phải nổi điên lên làm cho rõ mọi thứ.

Cửa phòng mở ra, Vu Tiệp thấy mắt cay cay, Tấn Tuyên gầy đi nhiều, hõm mắt càng sâu hơn, mi mắt cũng xuất hiện mấy nếp nhăn, râu mọc quanh miệng, cô thấy nhói đau, mấy hôm nay chắc anh buồn lắm.

Và dù có che giấu thế nào thì vẻ xót xa vẫn hiện rõ trên gương mặt cô, Vu Tiệp nắm tay anh: “Sao lại vất vả đến thế?”

Tấn Tuyên khẽ nhếch môi, ánh mắt chơi vơi càng khiến Vu Tiệp đau lòng hơn: “Bạn quá, bạn đến nỗi sắp không rảnh để nhớ em nữa”. Anh vòng tay ôm lấy cô rồi đóng cửa lại.

Vu Tiệp run rẩy, có phải anh đang cố nhấn nhai?

Vừa vào đến phòng, Tấn Tuyên đột ngột ôm chặt Vu Tiệp từ phía sau, vùi đầu vào vai cô, hai tay xiết chặt quanh eo, sức mạnh đó khiến cô bị đè sát vào người anh. Anh chưa bao giờ ôm cô mạnh như thế, thậm chí chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, Vu Tiệp đỡ dần để mặc anh ôm, đợi anh mở miệng, cô biết anh có điều muốn nói.

“Tiểu Tiệp!” Tiếng nói trầm trầm của Tấn Tuyên toát lên vẻ mệt mỏi và tổn thương khiến tim Vu Tiệp đau nhức như bị hàng ngàn con kiến cắn.

“Tiểu Tiệp... Tiểu Tiệp...” Anh lặp đi lặp lại tên cô, mỗi một lần như thế đều khiến cô khó thở. Cô vẫn luôn đợi anh chất vấn và tỏ ra đau lòng, nhưng nửa câu sau đó vẫn như trời xám xịt mà chưa mưa nổi, từng đám mây đen kéo đến phủ đầy trời, dần vật hành hạ cô.

“Sao vậy?” Vu Tiệp cố chịu đựng, ra vẻ thoải mái hỏi anh. Nếu anh không nói được thì hãy để cô giải quyết vậy, cô cũng không muốn anh chịu đựng như thế, dù sao cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Sự trầm mặc sau lưng khiến thời gian như ngưng đọng, chỉ có hơi thở nặng nề phả vào gáy cô, Vu Tiệp vừa định lên tiếng nói lời chia tay thì...

“Anh yêu em!”, Tấn Tuyên mở miệng.

Vu Tiệp thoáng rung mình, trái tim như bị ai lôi ra khỏi lồng ngực, hơi thở dừng lại, đầu óc cũng đỡ dần, anh... không chất vấn cô ư? Tại sao... tại sao lại nói câu đó? Cô không muốn nghe câu này, không phải là câu này, anh phải trách mắng, phải chỉ chiết cô. Vu Tiệp run rẩy, cơ thể khẽ vùng thoát ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

Tấn Tuyên sợ hãi ôm chặt cơ thể mềm yếu của Vu Tiệp, anh không muốn hỏi cũng không muốn nghe. Ba hôm nay, anh cứ hỏi đi hỏi lại mình, nếu Vu Tiệp thật sự đã làm gì đó với Trịnh Phong thì anh phải làm sao? Ba hôm rồi, anh vẫn không tài nào trả lời, nỗi sợ mất Vu Tiệp khiến anh không dám hỏi cũng không dám nghĩ, anh chưa bao giờ hèn nhát như vậy, dường như chỉ cần anh lên tiếng hỏi thì sẽ mất Vu Tiệp ngay lập tức.

Anh không muốn, không muốn đánh mất cô, chỉ cần nghĩ đến khả năng đó là anh đã thấy đau đến không thở nổi, tình nguyện xem như không thấy gì, chôn giấu mọi thắc mắc vào sâu trong lòng, ngốc nghếch cho rằng chỉ cần anh không hỏi thì Vu Tiệp sẽ mãi mãi ở cạnh anh.

Thế nhưng, bất chấp Tấn Tuyên muốn nhượng bộ hay níu kéo, một số việc vẫn phải xảy ra.

Một hồi chuông di động réo rất vang lên, bầu không khí yên lặng trong phòng bị phá vỡ đột ngột.

Tấn Tuyên và Vu Tiệp đều ý thức được ai là người gọi, đôi tay ôm cô càng xiết chặt hơn, sau lưng vang lên giọng nói yếu ớt, hoàn toàn không còn vẻ bình thường trước kia nữa: “Đừng!”

Vu Tiệp run rẩy nhắm nghiền mắt, mặc cho cảm giác xót xa dâng trào. Xin lỗi, Tấn Tuyên.

“Tấn Tuyên, em có điện thoại”, giọng Vu Tiệp bình thản đến lạ lùng.

“Không được nghe.” Giọng Tấn Tuyên như run rẩy, anh đang van xin cô.

Vu Tiệp quay lưng lại nên không thấy vẻ bi thương trên gương mặt anh, anh cũng không thấy cô đang cười, nhưng nụ cười ấy lại đến từ băng hà, lạnh như tảng băng đóng dày trên sông.

“Anh sao vậy? Đừng trẻ con thế”. Vu Tiệp gỡ tay anh ra.

Tấn Tuyên mệt mỏi buông tay, Vu Tiệp rút di động ra, tên của Trịnh Phong đang nhấp nhót trên màn hình, Vu Tiệp thâm cười khổ, nhóc Trịnh thật biết phối hợp.

Vu Tiệp vừa định bấm nút nghe thì trong tích tắc, di động đã bị Tấn Tuyên cướp đi. Vu Tiệp hét lên: “Tấn Tuyên!”.

Tấn Tuyên sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn cô.

“Đưa điện thoại cho em.” Vu Tiệp cuống lên, không đoán ra anh định làm gì.

“Anh đã nói không được nghe.” Tấn Tuyên đanh mặt lại, thốt ra từng chữ uy hiếp cô.

“Cậu ấy tìm em có việc”. Vu Tiệp bắt đầu nóng nảy, đưa tay ra định giật lại điện thoại.

“RẦM!”

Không đợi Vu Tiệp phản ứng, Tấn Tuyên đã phẫn nộ ném mạnh chiếc di động vào tường, đáng thương thay, nó đã vỡ nát, rơi lả tả xuống đất.

Vu Tiệp tức quá hét toáng lên, lao đến đánh Tấn Tuyên: “Anh làm gì thế hả?” Anh điên rồi, sao lại ném vỡ di động của cô?

Tấn Tuyên khế giữ lấy hai bàn tay đâm loạn xạ của Vu Tiệp, đẩy ra sau lưng rồi khóa chặt lại, sa sầm mặt: “Anh đã bảo em không được nghe!”

“Đồ điên, đồ điên, buông em ra!” Vu Tiệp tức điên, giơ chân lên định đá anh. Anh chỉ biết dùng bạo lực thôi sao? Tóm lấy tay cô thì sao, chẳng lẽ ném vỡ di động rồi còn định đánh cô?

Một tay Tấn Tuyên giữ chặt tay cô, tay phải bóp mạnh cằm Vu Tiệp, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Em vội vã muốn trở về bên cậu ta thế kia à?”. Anh khoan dung với cô quá nhiều rồi, tiếc là cô không hề quý trọng nó, cứ bắt anh phải nổi điên lên.

“Không cần anh lo, không cần anh lo, anh buông em ra ngay.” Vu Tiệp bị anh bóp cằm đau quá, tay anh giống như gọng kìm, giữ chặt lấy đầu cô, không cho cô cử động.

Tấn Tuyên nhếch môi, lóe lên nụ cười tà ác: “Em là bạn gái anh, bảo anh không lo thế nào được”. Rồi vừa cười vừa áp sát lại gương mặt Vu Tiệp đang hoảng loạn ngửa ra sau để tránh.

“Đừng!” Vu Tiệp hốt hoảng lắc đầu, ánh mắt anh vừa lạnh lùng vừa gian ác, nhưng tay anh giữ chặt lấy cằm cô, không cho cô thoát lui.

“Đừng à?” Âm sắc cao vút, hơi thở Tấn Tuyên phốt qua môi cô, anh cười khế. “Bảo anh đừng dịu dàng quá, hay là đừng chậm quá?” Hơi thở Vu Tiệp bị ép lại, ánh mắt độc ác của anh, nụ cười gian tà khiến cô rối loạn. Đó không phải Tấn Tuyên của cô, cơn phẫn nộ đã khiến anh thay đổi, anh đang trừng phạt cô.

Tấn Tuyên nhìn chằm chằm đôi mắt hoảng loạn, bên trong lấp lánh nước mà tim khế nhói đau, mềm lòng định buông cô ra, nhưng khi lướt nhìn những mảnh vỡ dưới chân tường, cơn phẫn nộ trong lòng lại dâng trào. Tại sao cô cứ khiêu khích sự nhẫn nại của anh hết lần này đến lần khác, tại sao phải tàn nhẫn như thế?

Tấn Tuyên cười nhạt, khế phốt qua làn môi đỏ của Vu Tiệp, cho dù tức giận đến mấy, anh vẫn không thể ngăn được nỗi nhớ cô, cảm giác ấy khiến anh rất đau. Chết tiệt, chết tiệt!

Nụ hôn cuồng nhiệt của Tấn Tuyên thoáng chốc đã nuốt trọn Vu Tiệp!

Đôi môi nóng bỏng như lửa chà sát từng chút một nơi mềm mại của cô, ngón tay bóp cằm cô càng ra sức, đầu lưỡi linh hoạt ngang ngược đẩy mở môi cô, chen vào trong miệng mà không hề báo trước, cuốn lấy đầu lưỡi mềm ướt át của cô như bão táp mưa sa, mùi vị nam tính mạnh mẽ chiếm lấy cô, cướp mất toàn bộ hơi thở. Vu Tiệp đau khổ vùng vẫy, phát ra những âm thanh yếu ớt, chỉ muốn thoát khỏi nụ hôn cuồng loạn của anh.

Sự cự tuyệt của Vu Tiệp càng khiến Tấn Tuyên thêm tổn thương. Không được nói không, không được trốn tránh, cô là của anh, mãi mãi là của anh.

Tấn Tuyên ra sức ôm cả Vu Tiệp ngã nhào xuống giường. Sự va đập ấy khiến Vu Tiệp hoa mắt chóng mặt, cổ họng cũng vì đầu lưỡi anh xâm nhập mà thấy khô rát, hai tay sau lưng được giải phóng, vội vã đánh mạnh vào người đang đè lên mình.

Ui da! Tấn Tuyên thấy đầu lưỡi đau nhói, rút lại, Vu Tiệp dám cắn anh.

Tần Tuyên ngẩng đầu lên, ánh mắt dần trở nên lạnh băng. Khó khăn lắm Vu Tiệp mới vùng ra được, thở hổn hển, tim đập thình thịch, trừng trừng nhìn anh.

Tần Tuyên nhếch môi, giữ chặt cổ tay cô, đưa cao quá đầu, hài lòng nhìn sắc mặt thay đổi của Vu Tiệp, ánh mắt lóe lên một tia gian ác. “Đừng...” Vu Tiệp run rẩy nhưng không thể thoát khỏi gọng kìm của anh, cô vịn vịn người để né tránh.

Tần Tuyên chậm rãi ngồi dậy, cười lên người cô, tư thế mờ ám đó khiến Vu Tiệp xấu hổ vô cùng, chỉ muốn mau mau thoát khỏi cảnh tượng này.

Tần Tuyên nheo đôi mắt dài, ánh mắt lạnh lẽo, nụ cười băng giá xuất hiện trên khóe môi, anh đưa ngón tay lần theo gương mặt cô, cằm, cổ và trượt xuống dưới. Đến cổ cô, anh ngừng lại một chút, ánh mắt nheo lại, cảm nhận rõ ràng lồng ngực cô phập phồng dữ dội, Tần Tuyên cười thầm, lúc này mới thấy căng thẳng à?

Vu Tiệp hoảng hốt trừng mắt nhìn Tần Tuyên, giọng nói run rẩy ngăn anh lại: “Tần Tuyên, dừng tay!”

“Tại sao phải dừng?” Tần Tuyên nhướn mày, nụ cười càng rõ hơn. “Dừng ở đây à? Em có biết anh yêu em đến mức nào không?”

Tim thất lại, dạ dày như đảo lộn, Vu Tiệp khẽ nhắm mắt lại, giọng điệu bồn chồn ấy, nụ cười hư hỏng ấy khiến tim co đau nhói. Anh đang dùng sự tà ác của mình để trừng phạt cô đã bội phản.

Tần Tuyên đảo ngón tay, nút áo ở cổ được cởi ra nhanh chóng, tay anh di chuyển xuống dưới, đặt lên nút áo tiếp theo. Thấy vậy, Vu Tiệp run rẩy van xin: “Tần Tuyên... dừng... dừng... xin anh...”

Anh lại cởi thêm một nút. Vu Tiệp hoảng hốt, nỗi cay đắng dâng lên trong mắt cô, nụ cười độc ác của Tần Tuyên dần mờ nhòa, đôi môi cô run run, vẫn cố chống cự. Anh... bây giờ đã tức điên lên thật rồi!

“Mèo hoang cũng biết sợ à?” Giọng Tần Tuyên không chút hơi ấm, có thể nghe ra anh đang cười lạnh trong lòng. “Anh rất dịu dàng với con gái.”

Vu Tiệp thấy tim thất lại, nỗi đau như cắt ấy bao phủ lấy cô, anh... lại so sánh cô với những cô bạn gái cũ! Cô đau khổ vùng vẫy, không muốn nghe anh nói những lời đáng sợ như thế, không muốn anh chạm đến mình. Lúc này, trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là một người con gái để anh tìm vui bất cứ lúc nào; cô không muốn thế, cô tuyệt đối không phải là loại đó!

Cơ thể Tần Tuyên từ từ đè xuống, đôi môi nóng bỏng đốt cháy ngực cô, da thịt như bị bỏng, hơi nóng xuyên thẳng qua lồng ngực vào tận trái tim. Sự va chạm ấy khiến Vu Tiệp co rúm người, cô đau khổ nấc nghẹn. Đừng đụng vào em, đừng, em không muốn giống những người con gái đó!

Tần Tuyên vốn dĩ nghe thấy tiếng nấc nghẹn của cô nhưng vẫn phớt lờ, đôi môi anh tham lam chiếm đoạt từng tấc da thịt mịn màng của cô, tay tự giác chu du trên cơ thể tươi trẻ, mùi hương nhẹ nhàng kích thích dục vọng anh giải phóng, cô chỉ có thể là của anh.

Vu Tiệp run rẩy chống cự lại nhưng cơ thể anh đã đè sát xuống, không cho phép cô cử động, cô mệt mỏi buông xuôi, dần dần nằm im, chịu đựng đôi môi và bàn tay anh đốt lên từng ngọn lửa mãnh liệt trước ngực mình. Chút hy vọng cuối cùng còn lại trong tim khiến cô lẩm bẩm: “Cậu ấy sẽ không bao giờ cưỡng bức em”.

Nói xong, Vu Tiệp thấy nhẹ nhõm hơn, cô nhắm nghiền mắt, chút kháng cự cuối cùng đã biến mất. Đây là do cô nợ anh, nếu anh cho rằng như thế này sẽ khiến mình thoải mái hơn, thế thì cô cho anh, cho anh hết!

...

Dần dần, Vu Tiệp cảm thấy sức nặng trên người mình từ từ giảm bớt, đôi môi nóng bỏng cũng đột ngột biến mất, Tần Tuyên chậm rãi buông cô ra.

Có lại tự do, Vu Tiệp run rẩy giữ lấy cổ áo bị phanh ra của mình, từ từ lùi lại, tránh xa Tần Tuyên.

“Đi! Em đi ngay đi!!!” Tần Tuyên úp mặt vào nệm giường, âm thanh trầm đục xen lẫn nỗi đau cố đè nén.

Vu Tiệp lập cập đứng bên giường, nước mắt đầm đìa nhìn đôi vai Tấn Tuyên đang run lên, tim cô cũng đau như cắt. Nhưng đau đến mấy cũng phải đi, cô nghiêng chặt răng, cài nút áo thật nhanh, đưa tay chùi nước mắt rồi quay người bỏ đi.

Tấn Tuyên không nín kéo.

Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng động cực lớn khiến Vu Tiệp giật mình nhảy chồm lên. Tấn Tuyên đã đập vỡ tất cả gương trong phòng, tiếng rơi vỡ loảng xoảng ấy không phải là tiếng gương vỡ, mà là tiếng trái tim anh tan vỡ!

Mắt Vu Tiệp đỏ hoe, đau lòng cực độ nhưng vẫn sải bước bỏ đi, chạy xuống lầu.

Tấn Tuyên, hận em đi, căm ghét em đi, em đã từ bỏ tình yêu của anh, em không còn tư cách có được hạnh phúc nữa.

29. Chương 58 - 59

Chương 58 : Đáng cứu rồi lại là Lâm tiểu đệ

Mùa thu đến thật rồi, sau một cơn mưa lạnh lẽo, không ai phủ nhận được rằng mùa hè đã kết thúc.

Tâm trạng con người có liên quan đến thời tiết không? Có, nhìn vẻ mặt nặng nề của Tấn Tuyên mấy hôm nay là biết. Anh rất ghét trời mưa, ghét đến mức để lộ ra ngoài mặt.

Lâm Ngữ Âm cảm nhận rõ sự bức bối của Tấn Tuyên. Ai chào hỏi gì anh cũng tỏ ra vẻ e ngại khiến Lâm Ngữ Âm thấy rất lạ. Chẳng phải Vu Tiệp không muốn bỏ cuộc sao? Thấy điệu bộ của anh thì rõ ràng họ đã xảy ra chuyện, hơn nữa lại rất phức tạp! Chẳng lẽ Vu Tiệp đã hiểu ra, không tranh giành với mình nữa?

Lâm Ngữ Âm cố nén suy nghĩ đó lại, gọi Tấn Tuyên đến văn phòng.

Tấn Tuyên sa sầm mặt bước vào, đóng cửa lại, không ngược mắt nhìn, chỉ đứng im lìm bên cửa như khúc gỗ.

Lâm Ngữ Âm nhìn anh, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Tấn Tuyên, hai hôm nay anh sao thế?”

Tấn Tuyên lãnh đạm ngược lên, lạnh lùng đến: “Không có gì thì tôi ra đây”. Nói xong, anh quay đầu định bỏ đi. Lâm Ngữ Âm cuống lên gọi to: “Tấn Tuyên!”. Rồi đứng lên đến trước mặt anh, tiếp tục: “Em...”. Lâm Ngữ Âm chần chừ, chạm vào mắt anh, cô dịu giọng: “Nếu mệt quá thì có cần về nhà nghỉ ngơi nửa ngày không?”

Tấn Tuyên nheo mắt, liếc nhìn cô ta: “Được” rồi quay người ra ngoài.

Bàn tay Lâm Ngữ Âm đưa lên rồi bắt lực nhìn theo bóng dáng khuất dần sau cửa.

Cô phải làm sao thì anh mới đón nhận? Tại sao anh không hiểu được rằng cô chỉ muốn cho anh những điều tốt nhất?

Tấn Tuyên nói với phòng Nhân sự một tiếng rồi xách laptop vào thang máy.

Anh chẳng muốn làm gì cả, công việc trở nên rất xa lạ, con người cũng trở nên xa lạ. Anh không hiểu nổi, rõ ràng là những người thân quen, tại sao lại trở nên xa lạ đến thế.

Ra khỏi thang máy, Tấn Tuyên móc điều thuốc ra châm, chậm rãi đi ra ngoài. Thấy mưa bay ngoài kia, tâm trạng anh càng thêm nặng nề, đến thứ thời tiết quái quỷ này cũng phiền phức quá. Bây giờ, anh chỉ muốn tìm ai đó để đánh nhau một trận.

Mặc kệ trời vẫn mưa lâm thâm, anh lao thẳng vào màn mưa, mặc nước mưa tạt ướt mặt mình, mát lạnh và ẩm ướt, nhưng anh không chút cảm giác, so với nỗi lạnh giá trong tim thì thật chẳng thấm vào đâu.

Đang định qua đường thì phía sau có tiếng gọi vọng đến, Tấn Tuyên ngẩn người, chậm rãi quay lại nhìn. Anh nheo mắt lại, dần hồi tưởng lại, cuối cùng đã nhớ ra, Lâm Hữu Nam!

Lâm Hữu Nam đứng ở cổng toà nhà, nhìn thấy anh quay lại từ phía xa bèn chạy đến chỗ anh, nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh”.

Tấn Tuyên hơi nheo mắt lại, nghi ngờ nhìn cậu, họ thì có chuyện gì mà nói. Tấn Tuyên nhếch mép, khề hừ một tiếng rồi quay người đi sang đường.

“Chuyện của Vu Tiệp” Lâm Hữu Nam có lẽ không ngờ được anh lại bỏ đi nên vội vã hét lên.

Tấn Tuyên đã nhấc chân lên nhưng rồi lại thu về, quay người lạnh lùng nhìn vẻ mặt sốt ruột của Lâm Hữu Nam, ánh mắt bắt đầu tỏ ra do dự.

“Không vì chị ấy thì còn lâu tôi mới gặp anh”. Lâm Hữu Nam nhìn anh, hậm hực lườm một cái. Đừng tưởng cậu thích gặp Tấn Tuyên, nếu không phải vì Vu Tiệp thì cậu thêm vào, cứ để mặc anh ta buồn bực chết quách đi, ai bảo lần nào Tấn Tuyên cũng không nể mặt cậu.

Cuối cùng, Tấn Tuyên cũng mở miệng: “Chuyện gì?”

Lâm Hữu Nam cau mày nhìn anh: “Nói ở đây? Anh không sợ cảm lạnh, nhưng tôi sợ tóc mình bị hồng mắt”. Cậu không định nói chuyện ở đây vì nếu bất cẩn sẽ bị bố và bà gái già kia phát hiện ra mất.

Hai người vào một quán cà phê gần đó, phục vụ mang cho mỗi người một ly nước lọc rồi lui xuống.

Lâm Hữu Nam trừng mắt với Tấn Tuyên, đồ hẹp hòi, cà phê cũng không mời mình, sao mình lại đến giúp anh ta nhỉ? Bỏ đi, bỏ đi, tên này có lẽ chỉ biết quan tâm Vu Tiệp thôi. [tội bạn LHN woa đến jup mà chỉ đc ly nc lọc]

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tấn Tuyên bắt đầu tỏ ra nóng nảy, tên quỷ nhỏ kia có chuyện gì, có thì nói nhanh lên, anh chẳng rảnh rồi nói chuyện phím với cậu ta.

“Có phải anh từ chối đi Singapore không?” Lâm Hữu Nam bất lực, thôi kệ, vòng vo mãi cậu cũng mệt, cứ nói thẳng ra thì hơn.

Tấn Tuyên trợn mắt không nói gì, đôi mắt dài mỗi lúc một nheo lại, cậu ta định đến đây nói chuyện chơi thôi à?

“Vu Tiệp có muốn anh đi không?” Lâm Hữu Nam cũng nhăn mặt, không chịu phối hợp thì lão đâu mặc xác nhé.

“Nói vào vấn đề chính đi”. Tấn Tuyên không còn chút kiên nhẫn nào nữa, quả nhiên làm lãng phí thời gian của anh. “Không có gì thì về nhà chơi đi”.

Lâm Hữu Nam nghe thế thì nổi cáu, loại người gì thế này, nếu không vì Vu Tiệp thì đánh chết cậu cũng không thêm quan tâm chuyện của anh ta: “Mẹ kiếp, tôi chưa nói xong mà anh sốt ruột cái gì, thảo nào Vu Tiệp không cần”.

Àm, câu nói này như dây dẫn lửa, cơn giận của Tấn Tuyên đã bùng nổ: “Liên quan chó gì đến cậu”.

Những người xung quanh đều giật nảy mình vì tiếng gầm của Tấn Tuyên, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía hai người.

Lâm Hữu Nam cũng giật thót mình sợ hãi, ngượng ngùng liếc nhìn mọi người, khề cảm thán. Thôi bỏ đi, xem như lão đây sợ anh, bây giờ không chọc anh nữa. [bó tay bạn LHN] “Tôi đến đây là để báo cho anh biết, có lẽ Lâm Ngữ Âm đã gặp riêng Vu Tiệp”.

Cơn giận trên mặt Tấn Tuyên vẫn chưa tan, anh trừng trừng nhìn cậu, ánh mắt dần trở nên sắc nhọn, lặng lẽ đợi Lâm Hữu Nam nói tiếp.

“Tôi biết chuyện anh từ chối ra nước ngoài, cãi nhau với gia đình, thậm chí ngay cả Vu Tiệp cũng rất áp lực. Lâm Ngữ Âm luôn tìm cách để anh đồng ý, mà anh không chịu thì chị ta sẽ không buông tha đâu, nên chắc chắn chị ta đã tìm đến Vu Tiệp. Hôm qua, tôi đã gặp Vu Tiệp, thấy chị ấy buồn nên đoán là những lời Lâm Ngữ Âm nói đã có tác dụng” Lâm Hữu Nam chậm rãi nói.

“Sao cậu biết Lâm Ngữ Âm đã đến tìm Vu Tiệp?” Tấn Tuyên từng bước chứng thực suy nghĩ của mình.

“Tôi nghe chị ta nói nếu Vu Tiệp vẫn đeo dính lấy anh thì chị ta sẽ tìm cách đối phó”. Lâm Hữu Nam nhớ đến giọng điệu chị ta thì lại thấy giận dữ. Chị ta dám ra tay với Vu Tiệp cậu sẽ không để chị ta đắc ý. [đúng là A Nam]

“Vu Tiệp chưa chắc đã nhận lời” Tấn Tuyên vẫn nghi ngờ.

“Vậy tại sao anh lại ỉm rử? Nếu Vu Tiệp không nói gì với anh thì anh buồn phiền cái quái gì chứ?” Lâm Hữu Nam chịu không nổi, hừ mũi tỏ vẻ khinh thường. Nghĩ cậu là trẻ con à, trên mặt anh ta viết rõ bốn chữ “Tôi rất buồn phiền” còn gì.

Tấn Tuyên tư lự một lúc rồi mở miệng: “Tại sao cậu lại nói với tôi?” “Vì Vu Tiệp” Lâm Hữu Nam nói ngắn gọn, rõ ràng những suy nghĩ của mình. “Hơn nữa tôi cũng không muốn bà già thối tha kia đắc ý”. Cứ nghĩ đến chuyện Lâm Ngữ Âm bày trò với bạn mình là cậu lại thấy căm hận.

Tấn Tuyên neho mắt tham dò gương mặt trẻ trung đó, tuy toát ra vẻ giận dữ nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự quan tâm. Tấn Tuyên dần dần hiểu ra, hồi lâu sau mới thốt lên một câu: “Cậu thích Vu Tiệp?”

Lâm Hữu Nam dờ ra trước câu hỏi đột ngột đó, sắc mặt từ xanh chuyển sang tím, dường như tâm sự bị nhìn thấu, cậu cuống quýt hét lên: “Anh nói bậy gì thế?” [sao ngày càng kute thế này]

“Hừ, thích cũng vô dụng, cô ấy chỉ thích tôi” [hơi bị tự tin à]. Mắt Tấn Tuyên lấp lánh nụ cười, cậu bé này cũng không đáng ghét lắm, bóng đen u tối trong lòng anh dần biến mất. Nói xong anh xách laptop sải bước bỏ đi.

Lâm Hữu Nam tức tối đâm mạnh lên salon, cái gã ấy, đúng là tức chết đi thôi, sao lại có loại ấy chứ, sao Vu Tiệp lại mù quáng thích gã đàn ông xấu xa đó??? [con gái bây giờ theo xu hướng thích con trai xấu xa mà bạn]

Lâm Ngữ Âm mừng thầm khi thấy Tấn Tuyên đang đứng trước cửa toà nhà, anh đang đợi cô sao? Cô sung sướng chạy đến chỗ anh. [mơ tưởng bỏ à =.]

“Sao vẫn chưa về nhà nghỉ ngơi?” Lâm Ngữ Âm thắc mắc.

“Tôi có chuyện muốn nói” Tấn Tuyên nói xong bèn đi về phía bãi đậu xe, Lâm Ngữ Âm ngăn người rồi vội vã theo sau. Cuối cùng, Tấn Tuyên đã chịu chủ động tìm cô rồi.

Hai người ngồi trong xe Lâm Ngữ Âm, bãi đỗ xe rộng rãi yên tĩnh, thỉnh thoảng vọng đến tiếng xe nghiêng trên mặt đường nhựa.

“Tấn Tuyên, chuyện gì thế?” Lâm Ngữ Âm hào hứng hỏi.[coi chừng mừng hụt đó]

“Đừng đến làm phiền Vu Tiệp nữa” Tấn Tuyên nhìn thẳng về phía trước, giọng nói lạnh lẽo như ở Bắc cực.

Sắc mặt Lâm Ngữ Âm đột ngột sa sầm, cô không ngờ Tấn Tuyên chủ động tìm mình lại cũng vì con bé kia, tính khí tiểu thư trời dạy: “Con mắt nào của anh thấy em đến làm phiền con bé đó?”

“Lâm Ngữ Âm tôi biết tại sao cô cứ bắt tôi phải đi Singapore. Hừ, những lời cô nói với bố tôi chẳng qua chỉ là cái cớ thôi, còn suy nghĩ thật của cô thì chưa nói cho ông nghe chứ gì?” Anh vừa nói vừa nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường.

Lâm Ngữ Âm dờ người trước ánh mắt đó, đôi mắt kia như nhìn thấu trái tim cô khiến cô lúng túng định biện bạch.

Tấn Tuyên không cho cô cơ hội đó, lạnh lùng nói hộ: “Cô chỉ muốn lôi kéo tôi để củng cố thêm địa vị trong công ty thôi”. Thấy cô mở miệng định nói, anh lại cười nhạt: “Đừng nói những lời quỷ quái như thích tôi này nọ, loại đàn ông nào mà cô chưa từng gặp qua? Nếu không vì tôi có thể giúp cô tranh thủ sự tín nhiệm của Tổng giám đốc Lâm thì có lẽ tôi cũng chỉ là trò đùa của cô mà thôi”.

Sắc mặt Lâm Ngữ Âm tái xanh, ánh mắt trở nên kì dị, cuối cùng cô cười, quả nhiên Tấn Tuyên là người đàn ông cô cần.

“Em thích anh thật lòng” người đàn ông này không chỉ có tướng mạo làm cô rung động, mà khí phách cũng khiến cô điên đảo, anh có khí chất mà những người ở độ tuổi này không có được.

“Nếu bây giờ em muốn anh rời bỏ công ty, anh có chịu không?” Tấn Tuyên nhìn Lâm Ngữ Âm, cô gái này không ngốc, lẽ nào cô ta chịu vì một cành hoa mà bỏ cả khu rừng?

“Tấn Tuyên em có thể cho anh tất cả những gì anh cần” Lâm Ngữ Âm tránh né, quyến rũ anh bằng lợi ích.

“Đừng quên tất cả những gì cô có đều là của nhà họ Lâm, nếu cậu em trai của cô, Lâm Hữu Nam trưởng thành rồi, cô nghĩ cô còn được gì ở công ty?” Đó mới là điều cô ta lo lắng nhất, dù sao đi nữa Lâm Ngữ Âm cũng vẫn là phụ nữ, sự nghiệp của Lâm Chấn Đồng cuối cùng cũng sẽ giao lại cho con trai duy nhất là Lâm Hữu Nam. Tất cả những gì cô ta làm hiện nay chẳng qua là làm thay Lâm Hữu Nam thôi, không lo lắng sao được?

“Anh...” Lâm Ngữ Âm bị chạm đến vết thương lòng sắc mặt càng tệ hơn.

“Ngữ Âm, tự cô nghĩ cho kỹ, cô cần sự nghiệp hay là tình yêu? Cho dù tôi đi Singapore thì giữa chúng ta cũng chẳng thể có tình yêu nên đừng hăm hại Vu Tiệp. Cô ấy không liên quan gì tới chuyện này”. Nói xong, Tấn Tuyên lặng lẽ chờ phản ứng của Lâm Ngữ Âm.

Lâm Ngữ Âm do dự hồi lâu, cuối cùng ngược lên nhìn anh: “Anh thật sự yêu con bé ấy đến thế à?”. Nếu đàn ông vì một người con gái mà từ bỏ cơ hội lớn như vậy thì được gọi là si tình hay ngu ngốc?

“Cô ấy là người con gái duy nhất có sức ảnh hưởng với tôi”. Tấn Tuyên nhớ lại hôm trước, anh bị Vu Tiệp làm cho mất cả lý trí, thậm chí suýt nữa còn... Nhớ đến đó, tim anh thất lại, anh yêu cô nên mới bị cô làm tổn thương nặng đến thế.

Lâm Ngữ Âm nhìn nét nhớ nhung dần xuất hiện trên gương mặt Tấn Tuyên, thấy vừa ghen tỵ vừa xót xa. Tại sao cô cố gắng đến thế mà vẫn không đấu lại một con bé vất mũi chưa sạch?

“Anh sẽ đi Singapore chứ?” nếu không thể có được trái tim anh, thì ít nhất phải để anh giúp cô có được những thứ cô nên có. Bố cô luôn trọng nam khinh nữ, cô đã biết từ lâu, dù có cố gắng thế nào thì mọi thứ trong tương lai đều thuộc về Lâm Hữu Nam nên cô chỉ có thể nhân lúc Lâm Hữu Nam chưa trưởng thành, cố gắng lập vốn riêng cho mình, tương lai mới có thể nói chuyện được với bố cô. Mà Tấn Tuyên là người duy nhất cô chọn, anh có tài năng, liêu lĩnh, có thể giúp cô mở một cõi trời.

“Tôi phải hỏi cô ấy trước” Tấn Tuyên nói. Nhớ đến Vu Tiệp thì tâm trạng anh dần trở nên vui vẻ.

Lâm Ngữ Âm thấy nụ cười trên môi Tấn Tuyên thì cảm thấy chua xót trong lòng. Nếu có một người yêu cô được như vậy thì tốt biết mấy?

Vu Tiệp thất thần đi trên con đường trong trường, những tiếng cười đùa vui vẻ kia như đang mỉa mai cô, đâm nhói tim cô. Chính tay cô đã tự tay đập vỡ hạnh phúc của mình, Tấn Tuyên bây giờ chắc hận cô lắm.

Mỗi lần nhớ đến âm thanh kinh khủng trong đêm ấy, tim cô đau thất lại, Tấn Tuyên sẽ không bao giờ gặp cô nữa, có lẽ anh ấy sẽ trốn tránh cô mà ra nước ngoài nhanh thôi.

Vu Tiệp về ký túc, hai hôm nay nhóc Trịnh cứ đòi ở bên cạnh, sợ cô xảy ra chuyện. Nhưng bây giờ cô chẳng muốn gặp ai cả, cô đã không còn sức lực đâu để ứng phó với ai, chỉ muốn yên tĩnh một mình, một số vết thương lòng không thể phơi ra để người khác quan tâm.

Cô chậm rãi tiến về phía khu ký túc, những nữ sinh đi ngang qua không ngừng xì xầm to nhỏ, nhưng Vu Tiệp hoàn toàn không còn tâm trí để quan tâm, tiếp tục bước đi như người vô hồn.

Bỗng nhiên bước chân cô chậm dần lại, rồi dừng hẳn, tim đập mỗi lúc một nhanh, hơi thở mỗi lúc một gấp gáp... Người đang đứng gần ký túc kia sao lại... sao lại là Tấn Tuyên – người mà mấy hôm nay đã chiếm trọn suy nghĩ của cô? Chương 59: Cô bé ngốc khiến người ta xót xa

Vu Tiệp cố nhìn xuống để che giấu vẻ bàng hoàng, lòng dấy lên một nỗi chua xót. Tấn Tuyên đang đứng đó, ánh mắt toát lên vẻ bình thản mà cô không hiểu nổi, anh đến báo cô biết quyết định của mình ư? Hay định đến để trách mắng sự phản bội của cô?

Vu Tiệp thẳng lưng, tiếp tục tiến đến, dù anh muốn gì thì cô cũng chỉ có thể chấp nhận, cô đã không cần anh nữa. Thế nên anh và cô đã không còn quan hệ.

Đúng lúc Vu Tiệp định đi lướt qua anh thì Tấn Tuyên đã lên tiếng gọi: “Vu Tiệp!”

Vu Tiệp khựng lại, quay sang nhìn anh, ánh mắt toàn là sự thù địch cố ý tạo nên, cô phải chán ghét anh, chán ghét anh đã đối xử với cô như thế, nhưng rõ ràng là cô đã chêm vào tim anh những vết thương trước cơ mà.

Tấn Tuyên thấy vẻ chán ghét hiện rõ trên mặt cô thì hơi ngẩn ngơ, nhưng dần dần biến đổi, chỉ có điều không toát lên vẻ phẫn nộ mà Vu Tiệp đang mong chờ, anh chỉ mỉm cười, khiến nét mặt của Vu Tiệp đông cứng, anh cười cái gì?

“Em thật sự định bỏ mặc anh đấy à?” Giọng nói quyến rũ của Tấn Tuyên vang lên, Vu Tiệp luống cuống chân tay, tóm lại là anh muốn gì? Hôm ấy, anh chỉ muốn ăn thịt cô, mà bây giờ vẻ mặt anh lại khiến cô bối rối.

Tấn Tuyên đưa tay ra định nắm lấy tay cô, Vu Tiệp giật bản mình giấu tay ra sau lưng, ánh mắt vẫn ánh lên vẻ ngờ vực.

Tấn Tuyên cười khế, bất lực đưa tay chụp lấy tay cô lần nữa: “Em còn định trốn anh đến bao giờ?”

Vu Tiệp sững người, cô đứng rất gần anh nên mùi vị quen thuộc ấy lại bao bọc lấy cô. Bên tai vọng tới tiếng xì xào bàn tán khiến Vu Tiệp đỏ mặt, ngượng ngùng đẩy anh ra, hạ giọng uy hiếp: “Buông tôi ra!”

Tấn Tuyên lại tiến sát hơn, thì thầm vào tai cô: “Anh sẽ không bao giờ buông em ra”.

Tim cô nhói lên, mi mắt giật giật, Vu Tiệp thở gấp rồi quay mặt đi, anh nói thế là ý gì? Anh không định buông tha cô ư?

Tấn Tuyên vòng tay, ngang ngược ôm chặt cô kéo ra khỏi trường.

Vu Tiệp hoảng hốt túm lấy tay anh: “Anh định làm gì?”

Tấn Tuyên nhìn ánh mắt sợ hãi của cô, vẻ bồn chồn lại hiện ra, anh nhướn môi cười ranh mãnh: “Đòi lại những gì em nợ anh”.

Vu Tiệp lạnh người, co rúm lại, quả nhiên là anh đến tìm cô để đòi nợ. Tấn Tuyên kiêu ngạo tự phụ như thế, làm sao chấp nhận chuyện bị cô đá được, anh sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Vu Tiệp bị Tấn Tuyên lôi đến một quán ăn kiểu Tây, Tấn Tuyên đặt một phòng riêng rồi lôi cô vào trong. Tấn Tuyên tự tiện quyết định hai phần ăn, phục vụ gặt đầu ghi lại rồi đóng cửa bỏ đi.

Trong tích tắc cửa khép lại, Tấn Tuyên mới nhìn sang Vu Tiệp, anh cười thầm khi thấy rõ vẻ thấp thỏm bồn khoăn của cô, mèo hoang lại cuống quýt lên rồi.

Tấn Tuyên lôi một chiếc hộp ra khỏi túi. Điện thoại Nokia? Vu Tiệp ngẩn người, Tấn Tuyên lên tiếng: “Em đi làm lại sim chưa?”

Anh mua di động mới cho cô? Vu Tiệp nhìn anh, lòng thấp thỏm không đoán được Tấn Tuyên định làm gì?

“Hôm ấy, anh quên nhặt lại sim cho em.” Tấn Tuyên khế cười, đẩy chiếc hộp đến cho cô, vẻ hoang mang trong mắt cô khiến anh xót xa, mèo hoang nhỏ bị dọa đến chết khiếp rồi.

Chiếc di động này là cho cô? Sim điện thoại? Cô cũng quên bằng mất, mấy hôm nay không dùng điện thoại, người nhà gọi đến, cô đều nói là điện thoại hỏng rồi.

“Nếu chưa thì mai anh đưa em đi làm lại”. Tấn Tuyên móc điện thoại ra, lấy pin rồi lại lắp vào chiếc điện thoại mới, ấn nút mở máy, một lúc sau, màn hình sáng lên. “Em thử xem có thích không?”, Tấn Tuyên đẩy di động đến trước mặt cô nói.

Vu Tiệp vẫn ngồi chờ ra nhìn anh, do dự, mãi một lúc sau mới đón lấy, nhìn màn hình hiển thị mà run rẩy, lời chào khi mở máy là “Chỉ yêu mèo hoang nhỏ!” khiến tay cô run run, màn hình chao đảo, mắt bỗng cay cay.

“Tự tôi mua được” Vu Tiệp đưa trả lại, cô chỉ còn cách làm ra vẻ lạnh nhạt, phải từ chối dứt khoát.

Tấn Tuyên đưa tay lên nhưng không đón lấy di động mà dịu dàng nắm tay cô, đặt điện thoại vào tay cô, ánh mắt sâu như hồ nước: “Tiểu Tiệp, đừng đẩy anh ra nữa”.

Vu Tiệp thót tim, cảm giác chua xót ngập tràn, sao anh còn tha thứ cho cô?

“Đừng giả vờ như em không quan tâm, anh không muốn nếm trải nỗi đau ấy nữa”. Tấn Tuyên nắm chặt tay Vu Tiệp, khẽ kéo cô về phía mình, tiếp tục: “Anh biết em làm vậy chỉ vì muốn khuyên anh đi Singapore”.

Vu Tiệp run run, sao anh biết? Hôm ấy, anh đã nổi trận lôi đình, thậm chí còn định cưỡng đoạt để trừng phạt sự phản bội của cô mà? Ai đã nói cho anh biết? Lâm Ngữ Âm, không thể, cô gái đó không đạt được mục đích thì sẽ không bao giờ chịu thôi; nhóc Trịnh càng không thể, cậu ấy biết nỗi khổ tâm của cô, nếu đã diễn vở kịch này cùng cô thì tuyệt đối sẽ không phá hỏng. Vậy thì là ai? Chẳng lẽ tự anh đoán ra? Không thể nào!

Tấn Tuyên xót xa: “Sao em lại nhẫn tâm đối xử với anh như thế? Tại sao không nói thẳng với anh?”

Vu Tiệp mím môi, quên mất mình định nói gì: “Em...”. Anh đã biết rồi, vậy anh có đi không? Nếu anh không đi thì phải đối phó với người nhà thế nào đây?

Tấn Tuyên thấy vẻ do dự, băn khoăn của cô thì xót xa đứng dậy, sang ngồi cạnh rồi khẽ ôm cô vào lòng, tựa cằm lên mái tóc cô, nói: “Cô bé ngốc, còn có anh mà? Tại sao cứ phải chịu đựng một mình?”

Nghe thấy vậy, nỗi chua xót của Vu Tiệp càng dâng trào. Cô sợ, sợ sự phản kháng của anh sẽ khiến mọi người đau buồn hơn, sợ anh phản đối sẽ bức Lâm Ngữ Âm ra tay nặng hơn, sợ sau này anh sẽ hối hận vì sự bột bột nhất thời của mình.

“Em làm anh đau lòng quá, một mình kết án tử hình với tình yêu của chúng ta, lại không cho anh cơ hội kháng cáo, sao em nhẫn tâm thế hả?” Tấn Tuyên xiết chặt vòng tay, ôm cô trọn vẹn. “Tiểu Tiệp, em bất công quá.”

Vu Tiệp vui mặt vào lòng anh, nước mắt lặng lẽ trào ra. Xin lỗi, xin lỗi...

Tấn Tuyên buông cô ra, khẽ nâng cằm cô lên. Gương mặt cô như phiến lá được cơn mưa đầu mùa thấm ướt, những giọt nước mắt trong suốt vẫn đọng trên rèm mi khiến Tấn Tuyên vừa rung động vừa thương xót. Cô đã chịu những áp lực mà anh không biết được, cô ngốc quá, ngốc quá, sao lại lén lút gành vác mọi thứ?

Đôi môi dịu dàng hôn lên mắt cô, nuốt lấy giọt nước mắt đang sắp rơi xuống kia, mằn mằn, đắng đắng như nỗi đau trong lòng họ. Đều do anh không bảo vệ được cô, biết rõ cô mềm lòng, sẽ lùi bước, thế mà anh lại lôi kéo cô cùng phản kháng lại gia đình, anh sai rồi.

Vu Tiệp run rẩy đón nhận nụ hôn vô cùng dịu dàng của anh, nước mắt không kiềm được tuôn trào như suối, anh không trách cô, anh vẫn yêu cô, hối hận và ân hận càng dần vạt cô hơn. Đứng đối tốt với cô như thế, cô không trả nổi, không cho nổi những gì anh cần, cô chỉ là một con bé nhút nhát mà thôi.

“Cộc, cộc, cộc...” Có người đang gõ cửa. Vu Tiệp kinh hoàng mở mắt, rơi ngay vào đôi mắt thâm tình của Tấn Tuyên, trong ấy ngập tràn tình yêu say đắm khiến cô run rẩy, vội vàng cúi mặt xuống trốn tránh.

Tấn Tuyên nhìn ra cửa, phục vụ đang mang thức ăn vào. Tấn Tuyên gạt đầu, ra hiệu cho người ta mang vào, quay lại thì thấy Vu Tiệp đang cúi gằm mặt, anh nắm nhẹ tay cô để tỏ ý an ủi. Phục vụ đặt thức ăn xuống rồi rời đi nhanh chóng.

Tấn Tuyên rút một tờ khăn giấy, nâng mặt Vu Tiệp lên, rồi khẽ khàng lau nước mắt cho cô: “Xin lỗi, lại khiến em phải khóc, anh đã nói sẽ không để em khóc nữa.”

Vu Tiệp không nén nổi nỗi đau trong lòng, ôm chặt cổ Tấn Tuyên, òa khóc nức nở. Đứng, đứng tốt với cô như thế.

Tấn Tuyên ngẩn người rồi mỉm cười, cũng ôm cô thật chặt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô đã trở về vòng tay anh rồi.

Vu Tiệp dựa vào lòng Tấn Tuyên khóc mãi, bao uất ức chất chồng mấy hôm nay như được dòng nước mắt rửa sạch. Sự chỉ trích của gia đình, vẻ cầu xin của dì Châu, khí thế đàn áp của Lâm Ngữ Âm, sự phiền muộn của Tấn Tuyên, tất cả tất cả những chuyện cô bất lực đều tuôn trào ra ngoài theo dòng nước mắt.

Tấn Tuyên ôm chặt Vu Tiệp, để mặc cô khóc. Cô đã mệt quá rồi, khóc đi, khóc rồi sẽ tốt hơn.

Mãi một lúc sau, khó khăn lắm Vu Tiệp mới ngừng khóc, khẽ nấc nghẹn nhưng không dám ngẩng lên, vẫn gục vào lòng anh.

Tấn Tuyên vuốt ve lưng cô: “Khóc lâu quá rồi, có cần uống nước rồi tiếp tục không?”

Vu Tiệp nghe thế thì không nhịn được cười.

Tấn Tuyên đỡ cô dậy: “Đỡ hơn chưa?”. Khóe môi nhướn lên thành một nụ cười, ánh mắt ngập tràn vẻ dịu dàng khiến Vu Tiệp thấy an ủi nhiều hơn, cô khẽ gật đầu.

“Nhìn này, tiết kiệm khăn giấy”. Tấn Tuyên khẽ cười, chỉ vào mảnh áo ướt đẫm của mình.

Vu Tiệp càng ngượng ngùng, mặt mỗi lúc một đỏ, lúng túng đan tay vào nhau, nhìn chăm chăm vào áo anh.

“Ngốc quá, đùa thôi.” Tấn Tuyên cười khẽ, ôm lấy cô, khẽ cắn vành tai cô. “Anh đã là của em rồi, một chiếc áo thì đáng gì”.

Tại Vu Tiệp đồ bưng, anh... anh nói vậy thế, cô xấu hổ không dám nhìn anh.

Tấn Tuyên thấy Vu Tiệp không còn buồn bã nữa thì nhẹ nhõm thả cô ra, không chọc cô nữa, nếu không mèo hoang lại chạy mất: “Được rồi, không ăn thì dạ dày anh lại phản đối đấy. Anh chưa ăn trưa.”

Vu Tiệp thấp thỏm, lo lắng nhìn anh: “Tại sao không ăn?”

“Không gặp được em nên không ăn nổi.” Tấn Tuyên thoáng chốc chuyển sang vẻ ủ rũ, Vu Tiệp thấy thế thót tim, lại bắt đầu đùa giỡn rồi.

“Thật, hai hôm nay anh chưa ăn bữa nào ra hồn, bây giờ đói quá.” Tấn Tuyên nói một cách nghiêm túc, khóe môi nhướn lên, mắt hau háu nhìn món ăn trước mặt.

Vu Tiệp nhìn gương mặt nghiêng nghiêng rất đẹp trai của anh, cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Nhất định mấy hôm nay anh đã rất đau khổ, buồn phiền.

“Tấn Tuyên, em xin lỗi”, Vu Tiệp khẽ lên tiếng.

“Chấp nhận, chỉ nói không thì vô ích, phải bù đắp bằng hành động.” Tấn Tuyên vừa gấp thịt vừa liếc nhìn cô.

Vu Tiệp giật mình, anh muốn bù đắp cái gì? “Gì cơ?”

Tấn Tuyên nuốt một miếng thịt bò, uống một ngụm canh rồi quay lại nhìn cô, chậm rãi thốt ra một câu: “Đêm nay ở với anh”.

30. Chương 60 - 61

Chương 60: Yêu em ngay từ thuở ban đầu

Vu Tiệp đứng trong gian phòng của khách sạn Newman, bỗng có cảm giác thật không còn gì để nói, tại sao lần nào cô và Tấn Tuyền hẹn nhau cũng đều ở trong khách sạn? Cảm giác thật kỳ quặc, như đang lén lút yêu đương vậy, họ đâu thăm tới mức này. Nhưng họ đúng là rất đáng thương, gia đình hai bên đều không chấp nhận cho họ yêu nhau, không ở nhà được, rạp chiếu phim lại đông người, quán cà phê cũng không tiện, nơi duy nhất yên tĩnh chỉ có khách sạn.

Tấn Tuyền chỉ tắm gương trên tường, cười khổ: “Lần trước đắm võ gương, suýt nữa thì bị khách sạn liệt vào danh sách đen”.

Vu Tiệp vô cùng hổ thẹn, cô đã khiến Tấn Tuyền đau lòng đến mức bình tĩnh mới đắm võ tắm gương đáng thương đó. Lúc ấy, cô cũng rất đau buồn, cô ngỡ chỉ cần khiến Tấn Tuyền hận mình thì sẽ không bị bó buộc nữa. Nhưng cô quá ngây thơ, cho dù anh có được sự nghiệp thì vết thương trong lòng đến bao giờ mới khép miệng?

Tấn Tuyền kéo Vu Tiệp ngồi xuống giường, rồi cả hai người cùng ngã nhào xuống. Vu Tiệp hoảng hốt kêu lên, định bỏ chạy nhưng lại bị Tấn Tuyền ôm chặt, nụ cười của anh mỗi lúc một tươi rói.

“Đã hứa sẽ ở với anh mà”. [gian quá]

Cô ghen lời, nổi hổ thẹn tự trách đã khiến cô không chống cự nữa.

Tấn Tuyền dần áp sát lại, khẽ hôn lên khoé môi cô, nụ cười hài lòng mỗi lúc một rạng rỡ, mèo hoang ngoan ngoãn thật đáng yêu!

Anh dựa người vào đầu giường song song với Vu Tiệp, tay khẽ ve vuốt khuôn mặt cô, hài lòng ngắm sắc hồng dần hiện lên: “Em cũng muốn anh đi à?”

Vu Tiệp xấu hổ ngước lên, thấy mắt anh toát lên vẻ nghiêm túc thì gật đầu: “Chắc là chuyện tốt mà”.

“Đi xa như thế anh nhớ em thì biết làm thế nào?” ngón tay Tấn Tuyền chu du trên mặt cô như máy dò tìm tự động, hút hết sự mịn màng của da thịt cô.

“Có điện thoại, mạng internet mà”. Vu Tiệp dần quen với sự đụng chạm của anh, cơ thể dần thả lỏng hơn.

“Điện thoại dù có ngọt ngào, đường fax dù có an ủi, cũng chẳng bằng được ôm em trong vòng tay...” Tấn Tuyền khe khẽ ngân nga giai điệu bài Em thân yêu sao không ở bên cạnh anh của Giang Mỹ Kỳ, âm thanh trầm buồn như máy hát đang vạch từng đường qua chiếc đĩa hát, trầm trầm và ấm áp. Vu Tiệp thấy lòng mình rung động, ánh mắt cũng dịu dàng hẳn.

“Anh muốn thu nhỏ em lại rồi đặt vào túi áo, sát bên trái tim, để anh lúc nào cũng cảm nhận được trái tim của em”. [ây 2 anh chị nì sến rứa =.=”] Giọng nói Tấn Tuyền mỗi lúc một trầm, đôi môi cũng từ từ cúi xuống đặt lên môi cô.

Vu Tiệp bị anh đè xuống giường, gần như toàn bộ cơ thể anh đều áp lên người cô, hai đôi môi dính sát vào nhau, dịu dàng, ấm áp, thoải mái đến mức khiến họ muốn rên rỉ, tuy trong lòng vẫn muốn phản kháng yếu ớt vì sợ rằng sự đụng chạm thân mật này sẽ kéo đến những bước sau.

Tay Tấn Tuyền đặt lên eo cô, dần xiết chặt lại, ngón tay linh hoạt du ngoạn trên cơ thể cô, cảm giác mềm mại đó khiến môi anh càng tham lam hơn, anh không nỡ buông cô ra, chỉ cần nghĩ đến gần hai năm không được ôm, không được hôn cô, anh đã thấy hụt hẫng, bơ vơ đến nỗi muốn hét thật to. Tại sao anh chỉ mới hưởng thụ hạnh phúc có được cô mà đã phải lìa xa nhanh đến thế, anh thật sự không nỡ...

Vu Tiệp bị Tấn Tuyền đè chặt, cánh tay rã rời vòng qua cổ anh, mùi hương của anh bao bọc khiến cơ thể cô như uống phải “thuốc mềm xương”, cô rên rỉ yếu ớt, đôi môi anh mỗi lúc một mãnh liệt, bàn tay cũng càng lúc càng tự do, làn da như không còn là của cô nữa, mỗi nơi anh chạm đến đều như sôi sục lên. Đầu

óc cô vô cùng hỗn loạn, nhưng lý trí còn sót lại đang kêu gào nhắc nhở cô, mau bảo ngừng, ngừng lại, cơn điên cuồng tiếp theo đó sẽ huỷ diệt cô thành tro bụi.

Tần Tuyên vẫn tiếp tục hưởng thụ cơ thể cô một cách không biết chán, nhớ đến sự tiếp xúc thân mật lần trước chưa đến đâu, mà cảm xúc mềm mại tuyệt vời ấy sau khi tan đi rồi càng trở nên rõ ràng sâu sắc hơn bao giờ hết, anh rất muốn...rất muốn mọi nơi ngọt ngào, đẹp đẽ trên cơ thể cô.

Đôi môi Tần Tuyên dần dần rời khỏi đôi môi cô, những nụ hôn dịu dàng tiếp tục đi xuống dưới, đốt cháy xương quai xanh của cô, cổ áo phồng dần tuột xuống vai, lộ ra bờ vai tròn trịa mềm mại, anh hơi nheo mắt, nhìn gương mặt cô đang mơ màng, như thật mà cũng như ảo. Ôi, mèo hoang quyến rũ quá, anh cần mạnh vào vai cô một cái, Vu Tiệp run rẩy toàn thân, không kìm được rên rỉ khe khẽ.

Tần Tuyên nhìn vào đôi mắt hé mở của cô, cười ranh mãnh: “Thích anh hôn em thế này không?” [hỏi câu đều thế anh]

Vu Tiệp đỏ bừng mặt, khẽ nhắm mắt lại, e thẹn không biết phải phản ứng thế nào. Lý trí bảo cô phải lắc đầu, nhưng cơ thể lại vô cùng thành thực, cô thích cảm giác được anh ôm chặt thế này, sự thoải mái mất đi rồi lại có khiến cô muốn rơi nước mắt, cứ muốn được nằm mãi trong vòng tay anh.

“Không thích?” Tần Tuyên cao giọng “Thế này thì sao?” rồi anh cần mạnh hơn vào hóm cổ Vu Tiệp khiến cô rụt cổ lại, cảm giác tê dại khắp toàn thân. Anh vừa hỏi vừa đưa tay vuốt eo khiến cô run rẩy.

Vu Tiệp đau khổ rên rỉ, tay nửa đẩy nửa chặn anh lại, cơn nóng hừng hực lạ lẫm ấy khiến cô thấy hoảng loạn. “Đừng!”

Tần Tuyên cười hì hì, tuy cô nói đừng nhưng phản ứng cơ thể lại rất thành thực, mỗi lần run rẩy đều đáp ứng nhiệt tình sự khiêu khích của anh. Tay Tần Tuyên chậm rãi luồn vào áo cô, vừa chạm đến da thịt mềm mại của cô lập tức anh nóng hết người, càng tham lam lần mò lên trên. Vu Tiệp run rẩy cảm nhận sự tiếp xúc chân thực ấy, làn da bị anh chiếm đoạt từng tấc một, cô căng thẳng nắm tóc anh, yếu ớt khẽ gọi: “Tần Tuyên!”.

Đôi môi Tần Tuyên lại trở về môi cô, quyến luyến không rời, anh khe khẽ nói: “Em có biết là năm em 13 tuổi, anh đã bắt đầu khao khát có ngày được hôn em như thế này không?” [shock con ng ta mới 13 mà chả đã để ý roài] Tiếng nói ấy vang lên bên tai cô, 13 tuổi? Vu Tiệp hé mắt nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh, cô không hiểu.

Nụ hôn dịu dàng của anh vẫn còn vờn nhẹ trên môi, trên mặt cô, giọng nói như ngân nga: “Mùa hè năm ấy, em và Tiểu Lâm đi bơi, anh và đám Cường Tử cũng đi. Lúc ấy thấy em mặc áo bơi ngồi bên hồ cười đùa, anh...đột nhiên có phản ứng. Đêm ấy, anh đã nằm mơ thấy em”. Nói xong Tần Tuyên chăm chú nhìn vào mắt cô.[mơ ơi có phản ứng cơ đấy rồi lại mơ nữa chứ]

Người Vu Tiệp nóng ran, dần hiểu ý trong ánh mắt anh. Mười ba tuổi, năm ấy cô học lớp 8, mà anh lại...lại có cảm giác với cô. Mặt cô nóng bừng, quả nhiên là đồ háo sắc, cô vẫn còn nhỏ thể mà anh lại có tà niệm rồi.

Tần Tuyên nhìn rõ vẻ xấu hổ của cô, khoe môi nhướn lên, tay khẽ đặt lên ngực khiến cô run bắn người. “Lúc ấy, em đã dậy thì rồi, giống một đoá hoa hàm tiếu e ấp. [ng’ ta dậy thì mà chả cũng bít] Quảng thời gian đó hầu như đêm nào anh cũng mơ thấy em. Nhưng em vẫn còn quá nhỏ, lần nào thấy em anh cũng có cảm giác tội lỗi nặng nề, nhưng trong lòng lại cực kỳ mong muốn em trưởng thành nhanh lên”. Tần Tuyên cúi xuống liếc nhìn gò ngực căng tròn của cô, nói tiếp: “Bây giờ em đã trưởng thành rồi” [con sói nì ăn mấy con dê rồi ko bik]

Vu Tiệp đỏ bừng mặt, Tần Tuyên, anh luôn đùa giỡn với cô, chẳng lẽ là do thích cô ư? Nhưng tại sao lúc nào cũng có con gái xuất hiện cạnh anh, gieo rắc tình cảm khắp nơi? Cô chưa xót buộc miệng: “Thế mà anh còn ôm ấp hết cô này đến cô khác”.

Tần Tuyên cúi xuống hôn chụt lên môi cô: “Chờ đợi dài như thế, đương nhiên anh phải tập luyện để sau này chỉ phục vụ mình em” nụ cười toe toét của anh trông thật ranh mãnh.

Vu Tiệp cau mày, toàn những lời lừa phỉnh, rõ ràng chính anh muốn hưởng phúc nhân gian mà lại còn bạo biện. Cô đưa tay chặn mặt anh lại, không cho anh hôn nữa.

Tấn Tuyên bị chặn lại nên đành dồn sức vào bàn tay, khê xiết chặt khiến cô run bắn người, chụp lấy bàn tay anh vẫn còn ở dưới áo rồi trốn mắt nhìn anh.

Tấn Tuyên nhìn cô vẻ vô cùng thất vọng: “Anh vẫn chưa ăn no”. [anh mà ăn no chắc chị VT ko còn j wa]

Vu Tiệp cười khê, lúc anh giở thói vô lại đúng là bó tay thật, nhưng cô lại vô tình yêu nụ cười ranh mãnh của anh mất rồi. Sau khi biết anh luôn yêu mình thì cô có cảm giác ngọt ngào như uống mật vậy, cô không cầm lòng được, nhồm dậy đặt lên môi anh một nụ hôn.

Tấn Tuyên ngấm đôi mắt cong cong vui vẻ của cô thì cảm động vô cùng. Tiểu Tiệp, người anh yêu nhất, cuối cùng đã toàn tâm toàn ý nằm trong vòng tay anh. Anh ôm chặt lấy cô, dựa vào nhau không nỡ rời, chắc chắn đây là cảm giác hạnh phúc rồi, cho dù chỉ ôm nhau thật chặt nhưng cũng khiến anh cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Tấn Tuyên ôm Vu Tiệp dựa vào đầu giường, khê vuốt ve tay cô: “Anh quyết định đi Singapore”.

Vu Tiệp bàng hoàng, tuy đã biết mọi người đều mong muốn thế, nhưng khi nghe chính anh nói ra, tâm trạng cô vẫn thấy hụt hẫng: “Như thế là tốt”.

“Em yên tâm, anh và Lâm Ngữ Âm sẽ không có gì đâu, anh đã nói rõ rồi, cô ta chỉ muốn lợi dụng anh để đổi lấy sự tín nhiệm của Tổng giám đốc Lâm thôi”. Tấn Tuyên khê hôn cô vẻ an ủi, anh không muốn cô lo lắng.

“Cô ta thích anh” ai cũng thấy, mà chú Tấn cũng hài lòng với Lâm Ngữ Âm.

“Anh chỉ yêu em” Tấn Tuyên ôm chặt cô, vuốt ve cánh tay cô. Cô phải tin tưởng anh mới được.

“Bố anh cũng thích cô ta” Vu Tiệp vẫn không kìm được.

“Ông không quyết định được. Chỉ hai chúng ta phải chịu đựng nỗi đau khổ vì nhớ nhung thôi” đó điều anh không muốn cô phải chịu đựng nhất.

“Em...không sợ, chỉ cần anh ổn là được” Vu Tiệp lật lòng bàn tay anh ra, vẽ vẽ lên đó.

“Tiểu Tiệp, ngoan ngoan đợi anh về”. Tấn Tuyên hôn cô, chỉ muốn cô hoà vào xương cốt anh, tan vào máu để anh mang theo bên mình.

“Vâng!” Vu Tiệp khẳng định chắc chắn. Bỗng dưng cô thấy tim mình dâng lên cảm giác chua xót vì ly biệt.

Nếu tình yêu của họ đã mặc định phải trải qua sóng gió, thế thì coi như dùng sự chia ly hai năm để thử thách vậy. Cô nguyện chờ đợi, cũng nguyện cược Tấn Tuyên chỉ yêu mình cô.

Chương 61 : Chia ly ko phải cuối cùng

Nghe Tấn Tuyên đồng ý đi Singapore , ông bà Tấn đều vui sướng hỉ hả . Tấn Tuyên thấy cha mẹ mừng đến suýt nữa thì rơi nước mắt đầm đìa thì thầm cười khổ . Thực ra,bố mẹ cũng rất đáng thương, họ kiên trì như thế chẳng qua cũng vì muốn anh thành công mà thôi .

Cuối cùng , Tấn Tuyên và Vu Tiệp vẫn quyết định giữ kín mối tình của họ, thuận theo kì vọng của mọi người ,Tấn Tuyên ra nước ngoài , Vu tiệp ngoan ngoãn ở nhà học tập.

Bố mẹ Tấn Tuyên hơi lo lắng, e dè hỏi chuyện con trai và Vu Tiệp . Chỉ một câu , Tấn Tuyên đã gạt bỏ mọi ngờ vực của họ : “Chúng con chia tay rồi”.

Trong lòng bà Tấn vẫn thấy ngại ngùng, vì bà luôn yêu quý Vu Tiệp, nếu ko vì chồng bà khuyên rằng chuyện này có liên quan đến tương lai của con trai thì bà cũng ko nỡ chia rẽ hai đứa . Hiện giờ thấy con trai đau lòng nói ngắn gọn như vậy, bà càng thấy hối hận hơn .

Ông Tấn lại thấy chuyện này là bình thường, cho rằng nhà họ Vu đã khuyên nhủ Vu Tiệp thành công, con bé dù ko hiểu biết đến đâu cũng ko nên là vật cản đường vào lúc này . Huống hồ cô Lâm đã mở miệng , chỉ cần Tấn Tuyên có thể giúp lo liệu mọi việc cho công ti con ở Singapore ổn thỏa , nhất định cô sẽ giúp Tấn Tuyên giành lấy cơ hội, mà cô Lâm này lại rất yêu mến Tấn Tuyên , việc kết hôn với nhà họ Lâm càng khiến ông hài lòng .

Tấn Tuyên thấy phản ứng của họ thì cười thầm. Thôi mặc họ vậy, tâm tư của cha mẹ anh hiểu rất rõ, nhưng anh sẽ ko vì sự nghiệp mà hi sinh Tiểu Tiệp, cũng sẽ ko đem tình yêu ra để đổi lấy danh lợi.

Sau khi nhà họ Vu nghe tin Tấn Tuyên đi Singapore từ nhà họ Tấn thì lặng lẽ bàn với nhau rồi gọi Vu Tiệp về .

Quả nhiên, vừa nhìn thấy vẻ mặt u ám, buồn rầu của Vu Tiệp, họ nhận định rằng Tấn Tuyên đã nói thật , hai người đã chia tay nhau.

Người vui nhất đương nhiên là Vu Lâm , từ lúc bắt đầu cô đã cảm thấy Tấn Tuyên chỉ đùa vui với Vu Tiệp, với cá tính đào hoa của anh, nếu chịu dừng bước giang hồ thì tuyệt đối cũng ko vì một cô gái vô vị, tầm thường như Vu Tiệp . Nếu cô thua Lâm Ngữ Âm thì cũng là thua về sắc đẹp và gia thế, nhưng nếu Tấn Tuyên bỏ Lâm Ngữ Âm để chọn Vu Tiệp thì đó là đòn đả kích cực mạnh vào lòng hư vinh của cô, đánh chết cô cũng ko chấp nhận được .

Vu Tiệp thấy Vu Lâm cười khoái chí thì cười nhạt trong bụng, hà tất phải thế ? Thứ mà mình ko có thì cũng ko thể để người khác cướp đi à ? (chuẩn !!!)

Nhưng sau khi gia đình xác định Vu Tiệp và Tấn Tuyên đã chia tay thì vẫn khổ công nhọc sức dạy dỗ cô, nào là cô vẫn đang đi học, đừng nghĩ đến chuyện yêu đương , ko lo học hành, bây giờ kiếm việc rất khó khăn, nếu ko đủ bản lĩnh thì ra ngoài xã hội sẽ bị đào thải , ...

Tất cả những lời giáo huấn ấy Vu Tiệp đều văng dạ nghe hết ,nhưng chỉ thấy buồn cười . Không yêu đương thì tiến bộ được chắc? Có điều, nếu ko vì tình cảm của cô và Tấn Tuyên gây ra cơn chấn động đến thế thì chắc cô cũng ko biết cha mẹ lại quan tâm đến mình như vậy , chỉ có điều cái họ quan tâm là tương lai cô có tìm được việc hay không, có ăn không ngồi rồi ở nhà không? Ồ, Vu Tiệp tự cảnh cáo mình, sao lại nghĩ cha mẹ như thế ? Họ chỉ vì muốn tốt cho cô, nhưng cái tốt ấy lại khiến cô không chịu nổi .

Lâm Ngữ Âm nghe Tấn Tuyên nhận lời thì kiến nghị với cha mình, để cô và Tấn Tuyên phụ trách việc marketing cho công ti con ở Singapore.

Lâm Chấn Đông vốn dĩ rất thích Tấn Tuyên, gần đây thấy anh hơi bất bình thường , tuy ko biết lí do cụ thể , nhưng cũng may cuối cùng Tấn Tuyên đã nhận rõ phương hướng ,ông cũng thấy yên tâm nên đồng ý ngay .

Mấy hôm nay, Tấn Tuyên tất bật làm hộ chiếu , chuẩn bị các công việc ở công ti con, ngày nào cũng tăng ca đến tận khuya. Nhưng dù muộn đến mấy, Tấn Tuyên vẫn phải gọi điện hoặc nhắn tin cho Vu Tiệp, chỉ có thể bày tỏ nỗi nhớ nhung trong lúc nghỉ ngơi.

Vu Tiệp ngoan ngoãn ko làm phiền anh, hiểu rõ rằng lúc này anh đã quá căng thẳng rồi ,nếu đã làm thì nhất định phải làm cho tốt .

Thời khắc chia ly mỗi lúc một gần.

Nhà họ Tấn mời cả nhà họ Vu đến, mở tiệc chúc mừng cho Tấn Tuyên.

Vu Tiệp cũng theo bố mẹ sang đó .

Dì Châu thấy cô thì thương xót ôm chặt, thì thầm vào tai cô: “Tiểu Tiệp, cảm ơn con”. Vu Tiệp lúng túng ôm lại, lòng hiểu rõ tâm ý bà, nhất định bà cũng rất hổ thẹn vì hai người đã chia tay. Dì Châu buông cô ra, ánh mắt đầy ắp những lời không thể nói , Vu Tiệp mỉm cười nắm tay bà : “Yên tâm, con vẫn ổn”.

Chú Tấn thấy cô thì mỉm cười gật gù. Thấy vậy, Vu Tiệp cũng cười chào : “Con chào chú”.

Tấn Tuyên ra khỏi phòng, nhìn cô về bình thản, khi bốn mắt gặp nhau, vẻ dịu dàng trong mắt anh khiến tim cô ấm lại, chỉ một tích tắc thế thôi rồi sau đó trở lại vẻ lạnh nhạt . Tấn Tuyên nhanh chóng nhìn sang

người khác ,mỉm cười chào hỏi ông bà Vu.

Vu Lâm luôn đứng cạnh Vu Tiệp để quan sát phản ứng của hai người . Nhìn mãi rồi cũng thấy yên tâm, gương mặt Tấn Tuyên lại xuất hiện vẻ bồn chồn hàng ngày , giống như mỗi lần kết thúc một cuộc tình, anh vẫn thản nhiên như cũ, như thể thứ vừa kết thúc không phải là tình yêu, mà là trò chơi.

Vu Tiệp chỉ cần là mình như trước là được, vốn dĩ cô đã ít nói và không khiến người khác chú ý, chỉ cần câu chuyện không liên quan đến mình thì cô có thể yên lặng cả buổi tối.

Trên bàn ăn, bố mẹ cố ý xếp cho Tấn Tuyên ngồi xa Vu Tiệp nhất.

Tấn Tuyên ngồi xuống với vẻ bất cần, còn kéo Vu Lâm ngồi xuống cạnh mình khiến Vu Lâm đặc ý nhìn Vu Tiệp ngồi đối diện, nhưng cô vẫn thản nhiên không nói gì .

Hai nhà đều quan tâm đến chuyện Tấn Tuyên ra nước ngoài , nhiệt tình chỉ bảo anh phải chú ý những gì. Đặc biệt là ông bà Tấn, nói cho cùng tuy anh đã lớn nhưng vẫn là lần đầu tiên đi xa nhà, mà lại đi lâu thế nên họ vẫn cảm thấy lo lắng, cứ dặn dò không ngớt . Tấn Tuyên chỉ mỉm cười lắng nghe, ánh mắt không bao giờ nhìn về phía Vu Tiệp, mà vị trí cô ngồi cũng rất dễ bị mọi người bỏ qua .

Cơm xong, Vu Lâm kéo Tấn Tuyên về phòng xem xét những tài liệu liên quan đến Singapore mà anh tìm được, cô thật sự rất hâm mộ Tấn Tuyên, mới vào công ti nhưng đã được đại tiểu thư để mắt tới, bắt đầu bước vào đẳng cấp cao, tiền lương mười mấy vạn rồi.

Vu Tiệp lặng lẽ dựa vào ban công ngắm người xe như nước bên dưới, ánh đèn màu lấp lánh khiến người ta hoa cả mắt. Bỗng nhiên thấy một cảm giác xa lạ, còn nhớ lần trước đến nhà họ Tấn , cô và Tấn Tuyên còn đầu khẩu với nhau, khóe môi cô bắt giác cong lên thành một nụ cười . (hí hí)

Chuyện đời quả thật kì diệu, không biết từ lúc nào mà Tấn Tuyên đã trở thành người không thể thiếu trong cuộc đời cô. Cô và anh có được xem là thanh mai trúc mã? Tuy kiểu thanh mai trúc mã này khiến mọi người rất khó hiểu, không cãi nhau thì cũng đánh nhau, nhưng trong lúc cãi vã với anh, cô đã không tài nào phớt lờ được sự tồn tại của anh. Thì ra, từ rất lâu rồi, Tấn Tuyên đã bước vào trái tim cô, chỉ là khi đó cô cố chấp cho rằng Tấn Tuyên là ác quỷ của mình, nhưng lại không ngờ ác quỷ ấy lại có ngày biến thành anh hùng, che nắng che mưa khiến cô cảm nhận được mùi vị tình yêu .

Đột nhiên có một lực đè xuống, mùi khói thuốc quen thuộc, nhẹ nhàng cũng xộc vào mũi cô. Lúc nào anh cũng ngang ngược, dịu dàng như thế . (<3)

Vu Tiệp không quay lại, mà tỏ ra hơi căng thẳng:”Họ vẫn ở bên trong”.

“Nên anh mới đến xin một nụ hôn trộm của mèo hoang”. Đôi môi nóng ấm của Tấn Tuyên đã tự động áp vào sau tai cô.

Vu Tiệp dần dần quay lại, trong bóng đêm cô nhìn vào mắt anh, ánh mắt mang nụ cười nhẹ nhàng khiến cô thấy ấm áp, cô cũng rất nhớ anh. “Vu Lâm đâu?”

“Anh bảo cô ấy xuống lầu mua hộ bao thuốc rồi.” Tấn Tuyên khẽ chớp mắt, đối với Tiểu Lâm chỉ cần vài câu là cô nàng sẽ ngoan ngoãn ngay. Vu Tiệp cũng không nhịn được cười: “Anh quá đáng thật”.

“Anh vì em mới thế mà”, Tấn Tuyên nhướn môi nói .

Vu Tiệp chủ động ôm cổ anh, hưởng thụ những cảm giác xúc động do anh mang đến. Lần nào được anh ôm xiết như thế, cô cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, yêu anh nên cô cũng trở nên to gan mất rồi, những cảm xúc được anh gọi mở dần dần tích tụ, đó gọi là yêu.

Vu Tiệp vẫn đang choáng váng say sưa thì Tấn Tuyên khẽ đẩy cô ra, tham lam hôn nhẹ lên môi cô rồi bước lùi ra tựa người lên lan can.

Một lúc sau, Vu Lâm xuất hiện, ánh mắt lạ lùng , cười cợt.

Vu Tiệp thoáng nhận ra, Vu Lâm đã về. Vậy lúc này khi cô và Tấn Tuyên... Vu Lâm đã nhìn thấy ư?

“Em ở đây làm gì?” Vu Lâm trừng mắt nhìn Vu Tiệp, biết ngay con bé sẽ không từ bỏ cơ hội bám lấy Tấn Tuyên mà.

Vu Tiệp tỏ ra bình thản, quay đi, học Tấn Tuyên dựa vào lan can, phớt lờ Vu Lâm.

Vu Lâm định nói tiếp nhưng Tấn Tuyên đã lên tiếng: "Anh đã chào từ biệt Vu Tiệp" .

Tấn Tuyên quay lại, mỉm cười: "Không tỏ ra thù địch với con gái là nguyên tắc của anh". Nói xong anh khoác vai Vu Lâm rồi rời khỏi ban công.

Vu Tiệp tựa người vào lan can, không nhịn được cười khẽ. Tấn Tuyên đáng ghét quá, sao anh lại có thể vỗ về con gái đến mức họ trở nên ngoan ngoãn như thế? Tiếc là, anh lại xui xẻo đùa giỡn cô , còn cô chỉ chuyên cắn anh, chọc anh tức giận, đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Hôm nay, Tấn Tuyên đi.

Mọi người đều đi tiễn, trừ Vu Tiệp.

Vu Tiệp viện cớ trốn lý trong trường, Tấn Tuyên không nói gì, chỉ cười nhẹ.

Mọi người đều đến sân bay tiễn anh, tranh thủ những giây phút cuối cùng được ở bên nhau.

Lâm Chấn Đông không đến tiễn Lâm Ngữ Âm vì với ông chuyện con gái ra nước ngoài đã trở nên quen thuộc, hơn nữa lần này đi vì công việc, không cần vướng bận nhiều, con gái lớn rồi cũng nên ra ngoài rèn luyện.

Thế nên khi Lâm Ngữ Âm thấy rất nhiều người đến tiễn Tấn Tuyên, lòng cũng thấy hụt hẫng, tình thân trong gia đình cô lúc nào cũng nhạt nhẽo, cô thật sự rất hâm mộ tình cảm của gia đình anh.

Tấn Tuyên đến, đưa cho cô một ly cà phê nóng: "Buồn à?" .Anh nhìn thấy vẻ cô đơn của cô.

Lâm Ngữ Âm nhìn xuống, cố ý giấu vẻ hụt hẫng, khẽ nói: "Quen rồi". Bỗng nhiên, cô ngẩng lên hỏi Tấn Tuyên: "Cô bé không đến tiễn anh?".

"Ừ!" Tấn Tuyên uống cà phê, môi vẫn nở nụ cười.

"Chắc không nở chứ gì?" Lâm Ngữ Âm thấy nụ cười của anh thì dần hiểu ra, anh biết nguyên nhân Vu Tiệp không đến

.

"Tôi không muốn cô ấy khóc." Tấn Tuyên cố tỏ ra thoải mái, nhưng không giấu được nỗi nhớ nhung.

"Cô bé thật sự rất may mắn." Lâm Ngữ Âm buồn bã, tình cảm sâu đậm Tấn Tuyên dành cho Vu Tiệp khiến cô không còn cách nào khác, dù cố gắng bao nhiêu, mất công đến mấy cũng không thể chia lìa hai người.

"Người may mắn là tôi. » Tấn tuyên nhớ đến Vu Tiệp, ánh mắt bỗng dịu dàng như hoa nở.

Nhóc Trịnh thấy Vu Tiệp đang chăm chú đọc sách thì thấy lạ lùng, suốt buổi tối cô chẳng nói gì.

«Có muốn uống nước ngọt không ? »,Nhóc Trịnh thì thầm hỏi.

Vu Tiệp nhướn lên nghĩ ngợi : « Để tôi mua ». Nói xong không đợi câu trả lời, cô đã xách túi chạy ra khỏi phòng tự học trong thư viện.

Nhóc Trịnh lo lắng chạy theo sau. Từ xa đã thấy cô đang cầm đầu cầm cổ chạy, nhóc Trịnh không lên tiếng, chỉ bám theo.

Vu Tiệp đã chạy qua tiệm tạp hóa rồi, cô định đi đâu? Nhóc Trịnh ngơ vực chạy theo.

Cuối cùng, Vu Tiệp cũng dừng lại ở vườn hoa, tay chống vào gốc cây, thở hổn hển. Nhóc Trịnh tiến lại gần, đến cạnh cô gọi khẽ: "Vu Tiệp!".

Vu Tiệp cúi đầu, chỉ mãi thở, có lẽ chạy mệt quá nên ho sặc sụa, tiếng ho mỗi lúc một lớn. Nhóc Trịnh lo lắng khẽ vỗ lưng cô, quan tâm hỏi: "Vu Tiệp, sao thế?"

Vu Tiệp đột ngột xoay người cậu đi, tì mạnh đầu lên vai cậu, hơi thở đứt quãng: "Cho tôi mượn".

Nhóc Trịnh dờ ra, không một phản ứng. Vu Tiệp làm sao thế?

Phía sau vắng vắng âm thanh như nước nổi, nghẹn ngào. Vu Tiệp khóc ư ? Nhóc Trịnh lo lắng định quay lại thì bị Vu Tiệp giữ chặt, vùi mặt vào vai cậu, tiếng khóc mỗi lúc một lớn.

Nhóc Trịnh không biết đã đứng như thế bao lâu, chỉ biết mắng áo trên vai đã ướt đầm, cảm giác mát lạnh đó cũng như nỗi thê lương trong lòng, cậu dần hiểu ra, hôm nay là ngày Tấn Tuyên đi, cậu chợt thấy chơi vơi. Dù Vu Tiệp ngày trang ra vẻ thản nhiên và bất cần, cô vẫn không chống lại nỗi đau trong lòng.

Vu Tiệp khóc rất thương tâm, cô không dám đi tiễn Tấn Tuyên, sợ mình sẽ sụp đổ ngay khi anh bước qua cửa. Diễn xuất có tốt mấy cũng không che giấu được nỗi đau trong lòng, mà Tấn Tuyên lại đi cùng người con gái khác. Cho dù anh an ủi thế nào, cô vẫn để tâm đến việc đó. Những người yêu nhau luôn hẹp hòi ích kỷ, cô không thể phóng khoáng nhìn họ đi cùng nhau, cứ nhớ đến việc Tấn Tuyên sắp đi, cảm giác buồn đau lại giày vò cô. Nếu đi tiễn, nhất định cô sẽ mở miệng giữ anh lại

Tấn Tuyên, không bao giờ được quên em, cho dù chỉ một chút cũng không được ! Vì em sẽ dùng mỗi giây phút trong tương lai để nhớ anh, cho đến khi anh quay về !

31. Chương 62 - 63

Chương 62 : Chuyến bay ở Singapore

Quãng thời gian đầu chia xa dù ở bất kỳ phương diện nào cũng đều là đau khổ, nhưng họ luôn tìm ra đủ mọi lý do để vờ như mình có thể chống lại được sự dẫn dắt của nỗi nhớ đó.

Một ngày, hai ngày, Vu Tiệp không dám quấy nhiễu Tấn Tuyên, anh vừa đến đó chắc chắn có rất nhiều việc, có rất nhiều tình huống đang chờ anh giải quyết.

Nhưng ngày nào Tấn Tuyên cũng gửi tin nhắn về, lúc nào cũng gửi lời chúc ngủ ngon đến cô vào mỗi đêm. Vu Tiệp ngoan ngoãn ghi lại nỗi nhớ ấy, nghe lời anh để gạt lại anh trong giấc mơ.

Một tuần sau, Tấn Tuyên sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, cuối cùng đã có thể lên mạng chat webcam với Vu Tiệp. Nhưng máy tính của cô chưa chuyển đến trường, mà lại có bạn trong phòng nên cũng không tiện lắm. Cô đành chạy đến quán net tìm một phòng riêng, đợi Tấn Tuyên gọi, nhưng anh bận việc từ sáng đến tối, thời gian được lên mạng ít đến thảm thương. Nhưng dù bận đến mấy, trước khi ngủ Tấn Tuyên vẫn quay lại một đoạn clip ngắn để gửi đến hộp thư cho Vu Tiệp, cô đành phải mở xem vào ngày hôm sau.

Nhìn gương mặt Tấn Tuyên gầy hảnh đi, Vu Tiệp rất xót xa, nhưng cũng chỉ biết cổ vũ khuyến khích anh, nở nụ cười rạng rỡ tươi tắn nhất để anh yên lòng.

“Hôm nay GPRS hỏng rồi, anh bị lạc đường, buồn cười quá. Có điều lại gặp được một người đẹp tốt bụng chỉ đường cho, thì ra mỹ nữ ở Singapore cũng “cay” thật”.

Nhìn nụ cười ranh mãnh của Tấn Tuyên trong clip, Vu Tiệp không nén được cười. Quả nhiên là đồ háo sắc, sao đi đến đâu cũng chỉ biết đến mỹ nữ. Nhưng ngấm mồi, ngấm mồi, cô lại thấy chua xót, anh đen quá, tóc lại dài ra, gương mặt vốn đẹp trai phóng khoáng nay sạm nắng càng toát ra vẻ đàn phong trần khiến anh trở nên chứng chạc hơn nhiều.

“Đúng rồi, hôm nay anh đã được ăn món ăn trứ danh của Singapore, cơm gà Hải Nam thật tuyệt vời. Nghe ông chủ giới thiệu đây là nơi nằm ấy người Hải Nam di dân đến đây lập ra. Nếu em đến, anh sẽ dẫn em đi nếm thử”.

“Hôm nay, lúc ăn cơm, bên cạnh có một đôi tình nhân, ngọt ngào lắm” Tấn Tuyên cúi đầu, gương mặt tỏ ra hụt hẫng và buồn bã. “Anh nhớ em. Em có nhớ anh không? Ở đây chẳng thiếu gì, chỉ thiếu em”.

Vu Tiệp thần thờ nhìn Tấn Tuyên trên màn hình, bỗng thấy tim nhói lên từng cơn. Cô cũng rất nhớ, rất nhớ anh, bầu trời trong nước vẫn xanh, xung quanh vẫn như cũ, nhưng trong tim đã thiếu đi một góc, góc đó có anh.

Thu đi đông đến, thời gian vội vã trôi qua, nỗi nhớ mỗi lúc một chất chồng, tích thành một lớp dày trong tim.

Vu Tiệp chuyển tất cả video clip của Tấn Tuyên vào trang cá nhân, chỉ cần rảnh rỗi sẽ mở ra xem lại. Nhìn gương mặt anh thay đổi từng chút một, Vu Tiệp vừa thấy vui mừng lại vừa nhớ nhung. Quả nhiên Tấn Tuyên là người càng gian khổ càng dũng cảm, đối diện với áp lực, anh chưa bao giờ lùi bước mà luôn nghĩ mọi cách để giải quyết.

Trong clip nghe anh nhắc rằng, Lâm Ngữ Âm cũng chín chắn hơn xưa, không còn là thiên kim tiểu thư ông ọo đồng danh, ra nước ngoài như biến thành một người hoàn toàn khác. Thì ra Lâm Ngữ Âm học ở nước ngoài, cô cũng rất độc lập, chỉ khi về nước, cô mong mỗi sự yếu đuối của mình có thể đổi lấy tình yêu và sự quan tâm của gia đình, nhưng cô không ngờ rằng vẫn như cũ, không chỉ cha cô không thay đổi mà cách nhìn của Lâm Hữu Nam với cô lại càng định kiến hơn.

Vu Tiệp nhớ lại những gì Lâm Ngữ Âm làm trước kia, trong lòng cũng dần thông cảm, kỳ thực cô ta cũng chỉ là một cô gái đáng thương.

Thế nên về sau, lần nào gặp Lâm Hữu Nam, cô cũng khuyên giải cậu bỏ đi mối thù hận, mong cậu có ngày đối xử hoà nhã với Lâm Ngữ Âm hơn, nhưng lần nào A Nam cũng ậm ừ cho qua chuyện.

Nhóc Trịnh và Vu Tiệp luôn giữ mối quan hệ tốt đẹp, thói quen cùng đi, cùng về cũng chẳng thay đổi.

Nhưng gần đây nhóc Trịnh bắt đầu đau đầu. Một cô em học năm thứ hai đã kịp thời tấn công cậu mạnh mẽ trong nửa năm cuối trước khi cậu tốt nghiệp.

Chinh mắt Vu Tiệp trông thấy cô bé đáng yêu ấy đeo bám nhóc Trịnh mãi không buông như thế nào. Hơn nữa, lúc đầu cô bé ấy còn ngộ nhận cô là bạn gái Trịnh Phong nên kéo theo một đồng bạn học đến chặn đường khiến Vu Tiệp bất ngờ. Tình yêu bấy giờ quả nhiên phải cướp mới có được.

“Chị và Trịnh Phong là quan hệ gì? Tại sao cứ bám dính lấy anh ấy?” Mái tóc ngắn, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, lông mày cau lại, đáng người còn nhỏ hơn Vu Tiệp nhưng khẩu khí lại như lãnh đạo. Đám con gái sau lưng cô bé cũng trừng mắt với Vu Tiệp.

Vu Tiệp cười thầm, những nữ sinh thích nhóc Trịnh sao bạo lực thế nhỉ, chẳng lẽ vì cậu nho nhã thư sinh à? Nhóc Trịnh đáng thương, nếu cô bé này dịu dàng, ngoan ngoãn một chút thì không chừng chị đây cũng vui vẻ nhìn hai người ở bên nhau, nhưng kiểu này thì em có chắc چرا được cậu ấy không?

Vu Tiệp đành mặt lại, lạnh nhạt hỏi: “Sao cô không đi hỏi cậu ấy?”

Cô bé tóc ngắn dờ người, không ngờ Vu Tiệp hỏi ngược lại nên nổi cáu: “Bây giờ là tôi hỏi chị, trả lời đi, kiêu căng cái gì?”

Vu Tiệp nói ngắn gọn: “Chúng tôi là bạn, tôi không bám theo cậu ấy”. Nhưng trong lòng bỗng thấy tò mò, có phải lúc đối diện nhóc Trịnh cô bé này cũng hùng hổ như vậy?

“Được, chị tự nói đấy, bắt đầu từ ngày mai chị không được bám theo anh ấy nữa, vì anh ấy phải ở bên tôi”, cô bé tóc ngắn hạ chiếu chỉ. Nhìn đôi mắt lạnh lợi tình anh ấy Vu Tiệp bỗng cười khế, cô có thể đoán được là nhóc Trịnh sẽ bị cô bé bức đến phát điên lên.

Quả nhiên về sau, dự đoán của cô đã được chứng thực.

Cô bé hùng hổ cổ chấp kia tên là Viên Viên. Viên Viên, một cái tên đáng yêu, Vu Tiệp vừa nhìn thấy gương mặt đau khổ của nhóc Trịnh là biết ngay Viên Viên đã bám dính lấy cậu rồi.

“Cậu còn cười, bảo cậu cứu tôi mà cậu chuồn đi nhanh hơn ai hết”. Đúng là quái lạ, cậu đã nói rất rõ ràng rằng cậu tuyệt đối không thích dạng con gái cá tính, mà cô Viên Viên kia cứ bám chặt lấy cậu không rời, khiến cậu sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Tôi còn sợ cô bé đó hơn cậu, cứ nhìn thấy tôi là cô bé lại nhe nanh ra dọa dẫm, tôi còn chọc giận cô bé thì bị cắn trọng thương mất”. Vu Tiệp cười, hích hích cậu. Nhóc Trịnh vẫn tỏ ra sợ sệt, đúng là tú tài gặp binh lính, có lý cũng không nói rõ được. Với một cô bé bạo lực như thế thì ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

“Cậu bảo tôi phải làm sao? Nói dối mà vẫn thế” nhóc Trịnh ủ rũ dựa vào tường, bắt lực thở dài.

“Biết đâu người ta lại thích cậu thật lòng, cứ thử xem?” Vu Tiệp cười hí hí, không chừng hẹn hò một thời gian, cô bé kia thấy nhạt nhẽo quá sẽ tự động từ bỏ cũng nên.

“Ai thèm, nếu cô bé ít nói được như cậu thì tôi còn suy nghĩ”. Nhóc Trịnh quay sang nhìn Vu Tiệp chăm chăm.

Vu Tiệp lúng túng nhìn sang nơi khác, nhóc Trịnh à, sao phải khổ thế? Cậu không thể cứ lấy tiêu chuẩn là cô để tìm bạn gái, như thế sẽ làm tổn thương cô gái thích cậu thật lòng.

“Thực ra, tôi cũng thích những người cá tính như cô bé, phóng khoáng tự nhiên, không hề giả tạo, tuổi trẻ phải như thế” Vu Tiệp dựa vào tường ngược lên nhìn bầu trời trong xanh, bầu trời của Tấn Tuyên liệu cũng xanh như thế? Khoé môi dần nở nụ cười.

Nhóc Trịnh nhìn thấy nỗi nhớ nhung của cô thì thở dài, phải tỉnh lại rồi, trái tim cô không chứa nỗi người thứ hai nữa. “Gần đây anh ấy thế nào?” cậu biết Tấn Tuyên luôn gửi clip cho Vu Tiệp, nỗi nhớ của hai người không hề giảm chút nào, tình cảm sâu sắc ấy cậu đã được chứng kiến tất cả. Có lúc cậu rất ngưỡng mộ Tấn Tuyên, nếu cậu quen Vu Tiệp sớm hơn thì liệu người cô quan tâm sẽ là cậu chứ?

“Càng ngày càng bận, gầy đi nhiều” nhớ đến Tấn Tuyên trong lòng Vu Tiệp lúc nào cũng thấy có phần buồn bã.

“Tết anh ấy có về không?” nhóc Trịnh biết Vu Tiệp cũng rất mong mỗi.

“Không biết, tôi không dám hỏi” Vu Tiệp khẽ thở dài, lo sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh.

“Nhớ thì cứ nói với anh ấy” nhóc Trịnh vỗ thật mạnh vào trán khiến Vu Tiệp dờ dẫm ngược lên, bắt gặp một ánh mắt rất chân thành. “Biết đâu anh ấy cũng muốn về”.

Vu Tiệp cảm động mỉm cười rồi gật đầu, nhóc Trịnh đáng yêu, chính cậu cũng khổ sở mà vẫn còn thông cảm cho cô, có cậu thật tốt!

Nhưng Tấn Tuyên trả lời là không về được. Tâm trạng Vu Tiệp vì thế mà ảm đạm đi rất nhiều. Cô biết anh rất bận, biết anh có nhiều việc phải xử lý nhưng, nhưng...bố mẹ anh rất nhớ anh, anh đã đi lâu rồi, về một chuyến cũng được mà, hơn nữa, bận đến mấy cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Vu Tiệp đã ủ rũ mấy hôm, cuối cùng đã cam chịu dưới sự kiên trì an ủi của Tấn Tuyên. Cô không nên làm phiền anh, cho dù nhớ đến mấy cũng không thể ảnh hưởng công việc của anh được.

Cuối cùng, trường đã nghỉ đông, học kỳ sau cũng chẳng còn mấy tiết học, các bạn của cô đều nhân kỳ nghỉ này để đến phương nam tìm việc.

Bố mẹ cũng giục cô chuẩn bị sớm, bây giờ công việc không dễ tìm, đừng đợi đến khi tốt nghiệp mới lo, lúc đó đã muộn rồi.

Vu Tiệp lặng lẽ nghe, lòng thầm nghĩ, có nên đi cùng nhóc Trịnh về miền nam thăm dò xem sao không.

Nhưng không ngờ, Vu Tiệp còn chưa kịp nhắc đến chuyện đi Quảng Châu với nhóc Trịnh thì Lâm Hữu Nam đã đột ngột tìm gặp cô. “Gì cơ?” Vu Tiệp sững sờ nhìn Lâm Hữu Nam. Cậu có nhầm không?

“Sao? Không vui à?” Lâm Hữu Nam thấy cô như thế thì sa sầm mặt. Sao cô lại tỏ ra kinh ngạc quá thế, chẳng qua là cậu muốn cô đi nghỉ cùng thôi mà.

“Lúc này em nói là Úc á?” Vu Tiệp vẫn không tin.

“Đúng thế, năm nay em muốn đi Melbourne chơi, chị đi với em”, Lâm Hữu Nam nói ngắn gọn, “tiếng Anh của chị tốt, vừa may làm phiên dịch cho em”.

“Em...” Vu Tiệp nghẹn giọng, cười lớn, lý do quý quái gì thế? “Không biết tiếng Anh thì sang đó làm gì?”

“Cô của em ở bên đó nên được ăn ở miễn phí” Lâm Hữu Nam tỏ vẻ thần nhiên.

“Khoan đã...” Vu Tiệp ngắt lời, “nhưng chị đã có kế hoạch cho kỳ nghỉ đông rồi. Chị định đi Quảng Châu với bạn”.

“Quảng Châu có gì hay ho đâu. Mặc kệ, chị phải đi với em”. Lâm Hữu Nam bắt đầu phát huy đặc quyền trẻ con của mình, nói lý không được thì bắt đầu lý sự cùn.

“A Nam, chị đi Quảng Châu có việc” Vu Tiệp ngao ngán nhìn cậu, cứ ngỡ cậu đã trưởng thành rồi, sao vẫn như xưa thế.

“Năm nay, em phải thi rồi, cho em thư giãn lần cuối đi, em đã nhận lời bố, lúc về sẽ ngoan ngoãn học mà”. Lâm Hữu Nam xì mặt, lén nhìn Vu Tiệp, đáng vẻ rất đáng thương.

Vu Tiệp nhìn vẻ mặt cầu khẩn của cậu, bỗng thấy không từ chối nổi.

“Nhưng...nhà chị chắc chắn sẽ không cho” Vu Tiệp đành lời gia đình ra.

“Không sao, chúng ta lén đi” Lâm Hữu Nam thấy cô dao động thì mắt sáng rỡ, niềm vui tràn ngập gương mặt. “Chị chỉ cần trộm sổ hộ khẩu, phần còn lại em lo hết”.

Vu Tiệp đã bị A Nam ngọt nhạt dụ dỗ như vậy đấy.[haizz chị VT dễ bị dụ wa] Trời ạ, nhất định cô đã bị sốt cao rồi, lại đồng ý đi Úc với cậu ta.

Vu Tiệp cũng không dám nói Tần Tuyên biết, cô biết rằng nếu anh phát hiện ra thì sẽ nhảy chồm chồm lên cho mà xem.

Thế nên chuyện Vu Tiệp ra nước ngoài, trời biết, đất biết, cô biết, A Nam biết, ngoài ra thì thần không hay quỷ không biết. [á em bik nè]

Lâm Hữu Nam làm thật, còn làm visa du lịch cấp tốc đến Úc cho cô nữa.

Vu Tiệp mù mờ không biết phải làm thế nào, răm rắp nghe theo Lâm Hữu Nam, tất cả đều quá suôn sẻ khiến cô cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ, rốt cuộc có nên đi hay không?

Lâm Hữu Nam chỉ cần thấy cô do dự không quyết là lập tức tỏ ra đáng thương, bảo năm cậu 10 tuổi có đi một lần, về sau không được đi nữa, bà cô nói lâu quá không gặp nên rất nhớ cậu, mà gần đây sức khỏe bà cô không tốt, cậu cũng rất muốn đi thăm.

Nói mãi rồi Vu Tiệp cũng mềm lòng và thế là không di dự nữa. Nhưng khi bố mẹ hỏi đến thì cô không biết phải nói thế nào, kết quả là Lâm Hữu Nam đến cả lý do cũng chuẩn bị sẵn cho cô, cứ thuận theo ý bố mẹ, bảo cô đi Quảng Châu, đến chỗ bạn chơi một tuần, dù sao cũng về đúng hẹn nên họ sẽ không nghĩ ngợi nhiều.

Vu Tiệp nhìn vẻ mặt nghiêm túc của A Nam thì thật sự là dở khóc dở cười, xem ra cậu thật sự cần có người đi cùng. Thôi được, nể tình cậu đã chăm chỉ học hành, cô đi cùng một lần vậy.

Mùng Hai Tết, Vu Tiệp đã chuẩn bị sẵn sàng, nói một tiếng với gia đình rồi xách túi đi.

Những lời bố mẹ dặn dò khiến Vu Tiệp rất xấu hổ. Đầu tại A Nam chết tiệt, hại cô phải nói dối, nếu bị bố mẹ phát hiện chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình cho xem, nhưng cô đã nhận lời rồi.

Vu Tiệp thấy Lâm Hữu Nam ăn mặc rất thời trang, đẹp đẽ thì bỗng thấy nhẹ nhõm, cậu rất vui sướng, nhìn nụ cười trong ánh mắt cậu là cô biết ngay, cậu bé đáng thương, nhất định là hiếm khi có người chịu đưa cậu đi chơi rồi.

“Vu Tiệp!” Lâm Hữu Nam hứng chí ôm chầm lấy cô, may mà cô không đào thoát tại trận. Cậu biết cô luôn do dự, e ngại, cứ lo rằng liệu có khi nào đến phút cuối cô lại gọi điện báo không đi không?

“Không được gây chuyện, nếu không cả hai chúng ta đều gặp xui xẻo đấy” Vu Tiệp nhắc đi nhắc lại.

“Tuân lệnh!” vẻ mặt đáng yêu của A Nam nghiêm túc hẳn, cậu đưa tay lên chào theo kiểu quân đội khiến Vu Tiệp buồn cười, vì cậu mà đến Tần Tuyên cô cũng giấu cả việc này.

Hai người ngồi tàu đến Thượng Hải, dạo chơi ở đó một ngày, nghỉ lại một đêm. Sáng sớm hôm sau đáp máy bay quốc tế từ Thượng Hải đến Melbourne.

Vu Tiệp lần đầu ngồi máy bay, mà lại bay quốc tế nên tâm trạng rất kích động. Khi ngồi yên vị xong, Vu Tiệp mới phát hiện ra đây là máy bay của hãng hàng không Singapore. Singapore đấy, nhìn những cô tiếp

viên hàng không bỗng thấy thật gần gũi, Tấn Tuyên có phải cũng ngồi máy bay của hãng này đến Singapore không?

Máy bay từ từ cất cánh, khi rời mặt đất, nỗi căng thẳng của Vu Tiệp cũng đã tan biến. Thấy Lâm Hữu Nam ngồi cạnh với vẻ mặt tò mò thì cô không nhịn được cười: “Em đã ngồi máy bay rồi mà? Sao vẫn căng thẳng giống chị vậy?”

“Lúc ấy em còn bé, nhớ gì đâu” Lâm Hữu Nam vừa nhai kẹo cao su nhóp nhép, vừa nhấp nhòm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Phải bay bao lâu?” Vu Tiệp ấn vai cậu xuống, tiếp viên đã thấy rồi, cậu không thể yên tĩnh chút hay sao?

“Không biết, hỏi tiếp viên thử đi”. Lâm Hữu Nam nhìn ra phía lối đi, những cô tiếp viên vẫn đang chuẩn bị ở khoang sau, có lẽ đợi máy bay ổn định rồi mới ra ngoài.

“Không gấp, lát nữa cũng được” Vu Tiệp dựa vào lưng ghế, cố gắng nhai kẹo cao su, cô thấy tai mình bị ù rất khó chịu, đến đầu cũng thấy đau.

Một lúc sau, khi tiếp viên đã ra ngoài, hướng dẫn cho mọi người thấy phải dùng mặt nạ dưỡng khí, áo phao cứu hộ...như thế nào và cả những lối thoát cấp tốc trong máy bay. Cuối cùng, Lâm Hữu Nam đã thấy cô tiếp viên đẩy xe thức ăn đến, cười híp mắt hỏi: “Người đẹp, phải bay bao lâu mới đến nơi?”

Cô gái mỉm cười đáp: “Hãng hàng không chúng tôi phải chuyển máy bay ở Singapore, khoảng một tiếng rưỡi nữa sẽ đến đó. Máy bay đi chặng thứ hai đến Melbourne sẽ cất cánh lúc tám giờ năm mươi phút và năm giờ năm mươi phút chiều mai sẽ đến nơi.

Một câu trả lời rất lịch sự, nhã nhặn. Vu Tiệp lắng nghe chăm chú, nhưng lúc nghe thấy Singapore, đầu cô không hoạt động nữa. Singapore? Họ đang bay đến Singapore?

Vu Tiệp kinh ngạc nhìn Lâm Hữu Nam, cậu ta cũng đang nhìn vẻ mặt lỳ lợ của cô, dần tỉnh ngộ: “Chị muốn làm gì?”

Vu Tiệp nhắm nghiền mắt, thất thần lắc đầu, dựa vào lưng ghế trở lại nhưng tâm trạng khó ổn định được. Singapore? Họ phải chuyển máy bay ở đó, bỗng có một giác vui mừng từ từ dâng cao. Ôi, Singapore, cô...có thể...gặp anh không? Chương 63 : Liệu có bỏ lỡ ?

Một giờ ba mươi phút trưa, máy bay đáp xuống sân bay Changi của Singapore. Nhìn máy bay dần chậm lại, Vu Tiệp lại thấy rất hưng phấn. “Còn gần ra làm gì, xuống đi chứ?” Lâm Hữu Nam buồn bực đẩy đẩy cô. Từ khi biết sẽ chuyển máy bay ở Singapore, cô luôn lơ đãng như thế.

Vu Tiệp sực tỉnh, liếc nhìn Lâm Hữu Nam một cái, cậu nhóc này sao thế, tự đứng lại nổi cáu.

Lâm Hữu Nam xách hành lý đi trước, Vu Tiệp đầu óc rối bời theo sau.

Vu Tiệp không hề biết phương hướng, bị Lâm Hữu Nam dẫn đi vòng quanh sân bay, nghe nói phải xuống làm thủ tục, trong quá trình đó Vu Tiệp mới hiểu đại khái. Thì ra hãng hàng không này phải ở lại Singapore bảy tiếng đồng hồ, đến tám giờ tối mới bay đến Melbourne.

Vu Tiệp ngồi trên ghế đợi, cứ thấy chán chừ, bây giờ cô đã ở Singapore rồi, rốt cuộc có nên đi gặp Tấn Tuyên không? Đột ngột cho anh một sự bất ngờ thế này liệu anh có vui không? Vu Tiệp nghĩ chắc chắn là có nên vẫn quyết định tìm anh. Lâm Hữu Nam đã đứng cạnh cô: “Có phải muốn đi gặp anh ta?”. Gương mặt A Nam tỏ vẻ không chịu nổi, Vu Tiệp cười ngượng ngùng, mở di động ra định gọi cho Tấn Tuyên.

“Singapore không đóng dấu thông hành cho Trung Quốc”, Lâm Hữu Nam uống một ngụm nước lớn, chậm rãi nói.

“Là thế nào?” Vu Tiệp ngăn người, từ quá chuyên ngành khiến cô thấy choáng váng.

“Chúng ta quá cảnh Singapore để đến Úc, nên không làm visa đi Sing, không thể ra khỏi sân bay được.” Lâm Hữu Nam cười khê, xem cô còn định đi đâu.

Hả? Vu Tiệp chờ người, sao lại có quy định như thế, chuyển máy bay chỉ được đợi ở sân bay thôi sao? Vu Tiệp tỏ ra không tin, đứng dậy định hỏi thăm xem sao.

“Này chị đi đâu?” Lâm Hữu Nam thấy cô cuống lên thì vội vàng kéo lại, sợ cô bỏ đi mất.

“Chị đi hỏi xem làm visa thế nào, đợi ở đây bảy tiếng mà chỉ ở sân bay thế này thì quá đáng lắm.” Vu Tiệp tức tối định bỏ đi.

Lâm Hữu Nam ôm chặt lấy cô van xin: “Được rồi, được rồi, em lừa chị đấy, chúng ta có chín mươi sáu tiếng tự do”.

Vu Tiệp nghe thế lại càng mù mờ, rốt cuộc là sao, cô trợn mắt nhìn gương mặt nhăn nhó của Lâm Hữu Nam.

“Chúng ta không cần đợi ở sân bay, nhưng...” A Nam hạ giọng trầm trầm: “Em không muốn chị đi tìm anh ta, không ở lại với em được à?” .

Vu Tiệp dở khóc, A Nam chết tiệt, dám lừa cô, hại cô suýt nữa đi làm trò cười cho người khác: “Em...Trơ trên quá!” .

Lâm Hữu Nam thấy Vu Tiệp không giận thì vội vàng chồm lại gần, ánh mắt đầy vẻ van nài: “Chị đi với em mà, có thể chuyển tâm chút được không”.

Vu Tiệp cười khê: “Chị vẫn đi Melbourne với em mà”. Nói xong cô ngồi vào ghế, lấy điện thoại ra, nhìn về mặt ủ rũ của A Nam, cô từ từ gọi cho Tấn Tuyên.

Tút,tút,tút,... Cuối cùng đã gọi được, Vu Tiệp cảm thấy tim như thót lên tận cổ họng.

“Tiểu Tiệp!” Giọng Tấn Tuyên như chạy thẳng vào tim cô, mong đợi và khao khát khiến tiếng cô như trở nên cực kì yếu ớt : “Tấn Tuyên, anh có bận không?” .

“Tiểu Tiệp, hiếm hoi quá, em lại chủ động gọi cho anh”. Giọng nói vui sướng của Tấn Tuyên vọng lại. Anh cũng đang đợi chờ cô.

“Năm mới vui vẻ, ừm...” Vu Tiệp do dự, “công ti của anh ở đâu?” .

“Công ti? Sao vậy? Muốn bay đến thăm anh à?” Tấn Tuyên trở nên vui vẻ hơn, sao bỗng dưng mèo hoang ngoan đến thế?

“Ừm, em cũng muốn lắm, cụ thể là ở đâu?” Vu Tiệp cố đè nén cơn xúc động, muốn tặng anh một bất ngờ nho nhỏ.

Tấn Tuyên báo địa chỉ, Vu Tiệp trầm trầm nhớ lại, nhưng câu tiếp theo của anh lại như tạt một gáo nước lạnh khiến cô hoàn toàn tâm nguội ý lạnh: “Nhưng hôm nay anh không ở Singapore, đi công tác rồi”.

Vu Tiệp cầm điện thoại, hệt hẫng cùng cực, gì thế này??? Cô từ nơi xa xôi chạy đến đây, vất vả lắm àm anh lại không ở Singapore! Sự thất vọng khiến cô đột ngột thấy mắt sạch tòn bộ hứng thú.

“Tiểu Tiệp, sao vậy?” Tấn Tuyên không nghe gì thì cảm thấy kỳ quặc.

“Không có gì.” Vu Tiệp cố nén sự thất vọng, bình thần nói “Anh đừng làm việc quá sức, Tết nhất rồi còn bôn ba khắp nơi”. Cô nghĩ hôm nay không gặp được Tấn Tuyên nên cũng không cần báo anh biết mình đang ở Singapore làm gì nữa.

“Ừ, nếu mèo hoang hôn anh một cái, sức khỏe của anh sẽ tràn trề, tinh thần thoải mái”, Tấn Tuyên cười làm nũng.

Vu Tiệp ủ rũ hôn chụt một cái vào điện thoại. Nghe Tấn Tuyên vui sướng hôn trả lại, cảm giác hệt hẫng dần tan biến, nhưng vẫn rất buồn rất buồn. Sao anh lại không ở Singapore chứ?

“Được rồi, anh bận việc của anh đi.” Vu Tiệp lên tiếng, không còn tâm trạng nào để nói nhiều nữa.

“Nhớ là phải nhớ anh.” Tấn Tuyên dịu dàng nhắc, rồi cúp máy. Lâm Hữu Nam ngồi cạnh, nghe rõ mồn một đối thoại của họ, khóe môi dần nhướn lên thành một nụ cười kỳ lạ, nhưng thấy vẻ đau khổ của Vu Tiệp, cậu vẫn nên an ủi vậy.

“Sao thế? Anh ta không ở Singapore à?”

“Ừ, sao lại thế nhỉ?” Vu Tiệp buồn bã xì mắt, sao trùng hợp thế kia chứ!

“Được rồi, người ta có lẽ bận thật.” Lâm Hữu Nam choàng vai cô, an ủi: “Đừng buồn nữa, còn em mà, em đưa chị đi dạo”.

Vu Tiệp nhăn nhó, ừ ừ gật đầu.

Hsi người làm xong thủ tục, gửi hành lí xong xuôi rồi cùng ra khỏi sân bay, đi thăm thú Singapore xinh đẹp.

Lâm Hữu Nam thật sự vẫn là một cậu bé. Cậu hào hứng kéo Vu Tiệp dạo quanh thành phố, thấy gì thú vị hoặc món ngon nào đó là hứng chí mãi, ngấm nụ cười mừng rỡ của cậu, nỗi buồn trong lòng Vu Tiệp cũng dần biến mất. Thôi vậy, đã đến thì cứ vui đi, không gặp được Tấn Tuyên thì chỉ có thể nói là duyên phận lần này của họ chưa đủ, muốn gặp gỡ vẫn phải chờ đợi thôi.

Đêm dần buông, Vu Tiệp và Lâm Hữu Nam quay lại sân bay, bắt đầu thủ tục lên máy bay, do chuyển máy bay nên thủ tục cũng không phức tạp lắm.

Lâm Hữu Nam xếp hàng cạnh Vu Tiệp, thấy vẻ thất vọng hiện trên mặt cô thì thoáng chạnh lòng, khẽ ôm vai cô. nói “Lam ơn đi, bây giờ là đi chơi mà, chị vui lên được không? Chẳng lẽ đi với em là đau khổ?”.

Vu Tiệp liếc nhìn cậu, cười khổ, cô cũng không muốn thế, nhưng hiện giờ cô thật sự không vui nổi “Xin lỗi!”.

Lâm Hữu Nam thở dài bất lực, nâng mặt cô lên, nghiêm túc nhìn cô “Phải chuyên tâm với mình em thôi, không được nghĩ đến người khác”. Cậu thoáng buồn, dù chỉ ở bên nhau một lúc ngắn ngủi, tâm tư của cô vẫn hoàn toàn dành cho người khác.

“Chị không...” Vu Tiệp khẽ cắn môi, nhớ đến anh thì ích gì? Anh ngoài công việc ra thì vẫn là công việc, không biết đã quên bống cô đi từ đời nào rồi.

“Xem đấy, nhớ cũng vô ích, người ta bây giờ chỉ quan tâm đến công việc.” Lâm Hữu Nam nhìn ra tâm sự của cô, phê bình Tấn Tuyên một cách bất mãn.

Vu Tiệp buồn bã không phản đối, đành ừ ừ đi theo dòng người đang rồng rắn xếp hàng. A Nam chết tiệt, không làm cô vui thì thôi, cứ bắt cô buồn mãi là thế nào? Chọc cô nữa thì cô mặc kệ cho xem.

Lâm Hữu Nam thấy cô bĩu môi bất mãn thì vội vàng chồm sát lại, cười giả lả nịnh nọt “Được rồi, em không nói nữa, chẳng trách người ta cứ bảo, nói đạo lý với phụ nữ thì mãi mãi không nói lại”.

“Em phiền phức quá.” Vu Tiệp đưa tay khẽ tát vào mặt cậu. Tên quỷ nhỏ này, dám làm mặt ông cụ non dạy dỗ cô kia đấy.

Giọng A Nam đột ngột trầm hẳn xuống, thoáng nét đau buồn, cậu quay mặt sang nơi khác “Đương nhiên rồi, em không phải anh ta, chị chê em phiền phức là phải”.

Vu Tiệp mềm mỏng, cô thấy buồn thì hà cớ gì lại trách A Nam chứ, cậu chỉ hảo tâm an ủi cô thôi mà.

Vu Tiệp vội vã ôm choàng cánh tay cậu: “A Nam, chị không có ý đó” .

Lâm Hữu Nam hừ mũi một tiếng, rõ ràng là thế mà còn chối.

“Được rồi, chị sai, đừng giận nữa. Chị mời em ăn kem nhé?” Ôi trời, tre con cứ phải dỗ dành mới được.

“Thật không?” Hai mắt Lâm Hữu Nam sáng rực, từ từ quay mặt lại.

“Ừ!” Vu Tiệp thấy cậu vui vẻ trở lại thì không kìm được cười thầm, cậu nhóc này đúng là dễ dụ thật. “Muốn ăn vị gì nào?”

“Thôi được, chị đứng đây xếp hàng, em đi mua, em ghét nhất là phải xếp hàng, có điều chị phải trả tiền đấy.” Lâm Hữu Nam cau mày, liếc nhìn máy bán hàng ở phía xa.

Vu Tiệp gật đầu, Lâm Hữu Nam nhướn môi cười rồi sải bước đi mua.

Vu Tiệp nhìn theo bóng dáng cao gầy của cậu, thấy lòng ấm áp và cảm động. Ai bảo trẻ con không chu đáo, không ân cần? Thực ra A Nam không chỉ khao khát được người khác quan tâm, mà cũng mong muốn được quan tâm đến người khác.

Vu Tiệp xách túi chậm chậm nhích theo dòng người, mọi người cũng rảnh rỗi thật, thời gian đã khá gấp rồi mà vẫn không vội vã.

Nhưng sau lưng cứ có vật gì đè vào, Vu Tiệp cau mày, hình như là túi công văn hay gì đó, hơi cứng một chút.

Vu Tiệp cố nén bực bội. Có lẽ người sau lưng hơi sốt ruột nên cô nhích lên phía trước thêm chút nữa.

Một lúc sau, người sau lưng lại áp sát tới, Vu Tiệp càng thấy bực mình hơn, sao người này đáng ghét thế không biết, chẳng lẽ không biết đứng cách ra một khoảng hay sao? Vu Tiệp cố nhịn không nổi cáu, đợi A Nam về rồi dạy dỗ anh ta sau.

Nhưng người sau lưng như càng được thế lấn tới, Vu Tiệp nhạy cảm phát hiện ra anh ta lại áp sát lại, hơi thở nóng hổi phả sau gáy cô. Đồ háo sắc chết tiệt! Vu Tiệp co chặt nắm tay, lửa giận bắt đầu bốc lên, nghĩ xem phải dùng thứ tiếng gì để dạy dỗ hần. Tiếng Trung, tiếng Anh? Nếu là người nước ngoài, nói tiếng Trung có lẽ không hiểu rồi.

A, đúng lúc Vu Tiệp đang do dự, cái tên xấu xa kia đã đưa tay đặt lên hông cô, sự đụng chạm đó khiến cô nổi điên. Đồ háo sắc chết tiệt! Cô thúc cùi chỏ ra sau theo phản xạ.

Ồi, Vu Tiệp nghe thấy sau lưng có tiếng hự khẽ. Đáng đời! Vu Tiệp nhanh chóng tiến lên phía trước hai bước.

Hơi thở phía sau lưng lại xuất hiện “Đó là quà gặp mặt em tặng anh à?”. Âm thanh uể oải tỏ rõ sự thất vọng khiến cô giật bắn mình. Vu Tiệp sững người, anh ta biết tiếng Trung?! Mà giọng nói sao càng nghe càng thấy...quen...Không thể, không thể, anh bảo không ở Singapore cơ mà?!

Vu Tiệp từ từ quay người lại, cặp kính râm to che nửa khuôn mặt, đôi môi gợi cảm đang nở một nụ cười ranh mãnh!

Trong tích tắc, Vu Tiệp như đứng hình!

32. Chương 64 - 65

Chương 64 : Chỉ cần thấy em, trái tim sẽ bình yên

Vu Tiệp đứng yên tại chỗ. Đây... không phải là ảo giác chứ?

Gương mặt đẹp trai từ từ áp sát lại, khoé môi thấp thoáng nụ cười, chất giọng trầm ấm vang lên: “Mèo hoang càng ngày càng ghê gớm”.

Là anh, là anh thật rồi, ngoài anh ra thì chẳng ai gọi cô là mèo hoang nữa. Nỗi xúc động trong lòng dâng trào nhưng một cảm giác phức tạp khác lại xuất hiện, chẳng lẽ anh không muốn gặp cô, còn đối cô là đã đi công tác. Đáng ghét, đáng ghét, quá đáng lắm!

Vu Tiệp sa sầm mặt, hừ, kiểu gì thế? Lúc cô muốn gặp thì anh không cần, hại cô hực hăng cả ngày, bây giờ lại đột ngột xuất hiện khiến cô giật mình, anh xem cô là gì, gọi là đến, đuổi là đi à? Sao cô lại bị anh đùa

giờn mãi thế? Vu Tiệp phần nộ quay mặt đi khiến môi anh hệt vào khoảng không, hai tay đẩy mạnh anh ra chỗ khác, cô giận rồi, hậu quả rất nghiêm trọng!

“Tiểu Tiệp!” đôi mắt anh thấp thoáng sau xấp kính râm, nụ cười đáng ghét vẫn ở trên môi: “Giận anh thật à?”

Hừ, Vu Tiệp đánh mặt lại, không nhìn anh. Người ta vô cùng mong chờ được gặp anh, thế mà lại bị anh từ chối.

Cánh tay mạnh mẽ của Tần Tuyên kéo cô một cái, Vu Tiệp mất thăng bằng ngã nhào vào lòng anh, cô hoảng loạn đập vào ngực anh: “Buông em ra, em không muốn gặp anh”.

Lòng ngực cứng rắn rung lên, anh khẽ cười. Tần Tuyên lại còn dám cười khiến cơn giận của Vu Tiệp càng bùng lên, mặt cô đỏ bừng bừng, thẹn quá hoá giận, cô co tay đâm một cú vào ngực anh, quá đáng, dám đối xử với người ta như thế!

“Anh nhớ em đến phát điên rồi!” vẻ bồn chồn của anh chớp mắt đã bị thay thế bởi giọng nói đầy áp chân tình, mọi nỗi nhớ đều được hoà tan trong nụ hôn mãnh liệt.

Mạnh mẽ, điên cuồng, sự khiêu khích đầy kích thích giữa hai đôi môi, mọi lý trí phút chốc cháy rụi, quên đi đây là đâu, quên đi đen và trắng, chỉ biết nỗi khao khát xâm chiếm toàn bộ trái tim là được gặp anh. Rất nhớ anh, rất nhớ anh, thật sự nhớ, cảm giác chua xót dần tan biến, nỗi nhớ quyện vào nhau như được vòng tay này xoa dịu, thì ra nụ hôn có mãnh liệt đến mấy, vòng tay có mạnh mẽ đến mấy cũng không thể nào huỷ diệt nỗi đau chia cách. Nỗi xúc động khi gặp lại đã bị cơn sợ hãi sẽ lại chia xa nuốt gọn, có thể nào đứng xa nhau nữa không?

Cơn cuồng nhiệt trời xoay đất chuyển dường như đốt cháy mọi thứ đến tận vĩnh hằng.

Một tiếng gầm giận dữ bỗng phá tan không khí cuồng nhiệt đó: “Buông chị ấy ra ngay cho tôi”.

Hai cơ thể đang áp sát vào nhau bỗng bị một ngoại lực tách mạnh ra, đôi mắt Vu Tiệp mơ mơ màng màng không tìm đâu ra chút tỉnh táo nào, toàn thân run rẩy.

“Tên quỷ nhỏ, muốn ăn đòn phải không?” Tần Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Hữu Nam.

“Anh dám hung hăng với tôi à?” Lâm Hữu Nam kêu ré lên, vẻ mặt tức giận “Bây giờ tôi đưa Vu Tiệp đi, cho anh khỏi gặp được!” nói xong, cậu kéo Vu Tiệp đi luôn.

“Cậu bảo xem có được không đã?” Tần Tuyên nhếch môi, đưa tay kéo mạnh Vu Tiệp vào lòng, ôm cô thật chặt. Sau đó cúi đầu, mỉm cười nhìn gương mặt vẫn mơ màng của cô, khẽ lên tiếng: “Vu Tiệp muốn ở cạnh tôi”. Cảm nhận được nụ hôn mãnh liệt đáp lại của cô, anh vô cùng xúc động, thì ra cô cũng giống như anh, khao khát được trùng phùng biết mấy.

“Mẹ kiếp, đáng lẽ không nên tin lời anh mời đúng, hừ!” Lâm Hữu Nam tức tối hét lên, càng đưa tay kéo Vu Tiệp mạnh hơn, van xin: “Vu Tiệp, đừng quan tâm tới anh ta, chị đi với em mà, chị nhận lời rồi”.

Vu Tiệp càng dờ dẩn hơn trước cảnh tượng đó, bọn họ đang làm gì thế? Một người cười rất quái lạ, người kia lại giận đến nổi mắt trợn ngược, hai người này có chuyện gì giấu cô?

“Đợi đã, từ từ!” cuối cùng đầu óc Vu Tiệp đã hoạt động trở lại “Hai người đang làm gì thế? Tần Tuyên, anh chẳng đã nói đang đi công tác hay sao? Sao anh lại biết em đang ở Singapore?” nỗi nghi hoặc trong lòng mỗi lúc một lớn.

“Anh phải đi công tác thật, bây giờ đang đi đây, nơi đến là Melbourne” khoé môi Tần Tuyên nhướn lên, ánh mắt đắc ý sau cặp kính râm.

“Hắn là tên lừa đảo, Vu Tiệp chị mặc kệ đi” Lâm Hữu Nam vẫn đang cố kéo Vu Tiệp về phía mình, tiếc là cánh tay như gọng kiềm của Tần Tuyên không cho cậu toại nguyện. Khó khăn lắm mới ôm được bảo bối, làm sao anh buông tay được.

“A Nam?” Vu Tiệp bối rối, A Nam báo cho anh biết từ lúc nào, sao cô không biết?

Khi ba người lằng nhằng với nhau thì những người phía sau đã bắt đầu trách móc, không chịu đi thì mọi người trễ giờ mất.

Vu Tiệp đỏ mặt nhìn, một đám người đang mỉm cười xem màn kịch hay. A! Bây giờ cô mới kịp nhận ra, họ vẫn còn đang ở sân bay, mà cô lúc này... Trời ơi... cô lại hôn Tấn Tuyên cuồng nhiệt đến quên cả trời đất! Vu Tiệp liếc mắt nhìn Tấn Tuyên một cái, sao lần nào gặp anh, cô cũng như con ngốc thế này!

“Được rồi, lên máy bay đã. Lát nữa anh sẽ nói cho em” Tấn Tuyên choàng vai cô, sau đó gạt tay Lâm Hữu Nam ra nói: “Lên phía trước”.

A Nam tức giận giậm chân, nhưng nhìn đoàn người xếp hàng phía sau thì đành ngoan ngoãn đứng phía trước họ.

Cuối cùng, Vu Tiệp đã bị họ xoa dịu, dễ dàng để lên máy bay đi Melbourne một cách ngớ ngẩn.

Lên máy bay rồi vẫn chưa yên được.

Về chỗ ngồi, hai người lại tranh chấp. Vu Tiệp và A Nam ngồi cạnh nhau, Tấn Tuyên check in sau nên ngồi ở phía dưới. A Nam kiên quyết ngồi cùng Vu Tiệp, bảo trên vé ghi rõ ràng, Tấn Tuyên trừng mắt với cậu, cuối cùng bị cô tiếp viên thuyết phục phải về chỗ mình ngồi, nhưng vẫn lưu luyến bóp chặt tay Vu Tiệp.

A Nam đặc ý ngồi xuống cạnh cô, phải để cậu thoải mái chứ.

Nhưng không lâu sau, A Nam phát hiện ra sự thực không như cậu tưởng tượng. Sau khi máy bay cất cánh, Vu Tiệp bắt đầu nháp nhồm không yên, đầu cứ quay về phía sau. Chết vẫn cậu mãi, sao Tấn tuyên lại biết cô đến Singapore? Sao lại cùng đến Melbourne?

A Nam buồn bực không nói gì, sao mọi vấn đề đều vây quanh Tấn Tuyên vậy? Trái tim cô ngoài tên xấu xa đó ra thì không chứa nổi bất kỳ thứ gì nữa sao?

“A Nam, nói đi, rốt cuộc là chuyện như thế nào?” ánh mắt Vu Tiệp vẫn liếc nhìn phía sau. Tấn Tuyên vẫn đeo kính râm ngồi rất lặng lẽ, hình như đã ngủ mất rồi, anh mệt lắm ư?

“Vu Tiệp, chị làm em tổn thương quá!!!”, A Nam đau lòng hét lên. Cô nàng này không chỉ là gốc bình thường! Mà người khiến cô trở nên nóng nảy này chính là tên Tấn Tuyên đáng chết kia!

A Nam cởi phắt dây an toàn ra, đứng bật dậy rồi đi ra phía sau.

Vu Tiệp lo lắng gọi: “A Nam!”

Nhưng cậu hậm hực đến chỗ Tấn Tuyên, đẩy mạnh anh một cái: “Tôi đổi chỗ với anh, thoải mái chưa?”. Ánh mắt liếc Vu Tiệp một cái, vẻ bực bội hiện lên rất rõ ràng.

Tấn Tuyên ngược lên nhìn Vu Tiệp, khoé môi nhướn lên, sau đó mở khoá dây an toàn, đứng lên, thì thầm gì đó với Lâm Hữu Nam, tiếp đó A Nam trừng mắt giận dữ với anh. Tấn Tuyên ung dung quay người đi đến chỗ Vu Tiệp.

A Nam tức tối ngồi xuống chỗ anh.

Thấy Tấn Tuyên đi đến chỗ mình, Vu Tiệp vội vàng rút cổ lại, ngồi ngay ngắn, nhưng tim lại đập thình thịch. Anh... anh đang đến!

Tấn Tuyên ngồi xuống cạnh cô, không thắt dây an toàn, rồi dần dần gỡ cặp kính xuống, quay sang nhìn Vu Tiệp đang ngồi cứng đờ ở bên cạnh.

Bàn tay ấm áp tự nhiên nắm lấy tay cô, Vu Tiệp bối rối định rút tay lại nhưng một lúc sau lại từ bỏ ý định đó. Khát vọng trong lòng cô rõ ràng biết mấy, cô cũng đang nhớ anh, mong mỗi anh ở cạnh mình.

“Xin lỗi, hôm nay đã nói dối em” âm thanh trầm khàn hiện rõ sự mệt mỏi, đầu Tấn Tuyên từ từ dựa vào vai cô.

Cảm thấy sức nặng trên vai mình, Vu Tiệp xót xa vô cùng. Anh...mệt đến thế ư?

“Anh luôn cố gắng làm việc nếu không sẽ không kịp chuyến bay cùng em”, Tấn Tuyên chậm rãi lên tiếng. Đêm qua anh không ngủ, biết hôm nay cô đến, nỗi kích động trong lòng cứ giày vò anh mãi, không thể ngủ

nổi, lại thêm công việc còn chồng chất, anh phải xử lý suốt đêm, uống không dưới sáu ly cà phê, chỉ sợ mình không chịu nổi.

Khi đã xác định có cô bên cạnh anh bỗng thấy yên ổn và vô cùng hài lòng, sự mệt mỏi cuối cùng đã xuất hiện.

Trước khi lý trí hoàn toàn biến mất Tấn Tuyên trả lời câu hỏi Vu Tiệp vẫn thắc mắc này giờ: “Anh đã bảo Lâm Hữu Nam đưa em đến Singapore”.

Chương 65 : CUỘC HÀNH TRÌNH NGỌT NGÀO

Vu Tiệp xót xa nhìn Tấn Tuyên đang ngủ say bên cạnh, anh đã mệt mỏi quá rồi.

Gương mặt điển trai đầy vẻ mệt mỏi, mi mắt cũng nhắm lại thành mấy nếp, khoé mũi đã xuất hiện một nốt mụn nhỏ, đôi môi cũng không còn ẩm ướt mà khô đến bong cả da, khiến cô càng xót xa. Vu Tiệp không kiềm chế được, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình mong mỏi bấy lâu, mà trong giấc mơ cô không thể chạm tay đến. Lúc này, anh đã ở cạnh cô, hơi ấm ấy, mùi hương ấy đều khiến cô yêu thích, khiến cô quyến luyến không rời, nhớ anh quá!

Vu Tiệp ngồi im bất động, chỉ sợ một cử động nhỏ của mình sẽ đánh thức anh khỏi giấc mộng đẹp. Những cô tiếp viên đang đi lại thấy 2 người dựa vào nhau thân thiết như thế thì tỏ ra vô cùng hâm mộ, lại thêm Tấn Tuyên tuy ngủ say nhưng vẫn vô cùng đẹp trai càng khiến họ ngưỡng mộ Vu Tiệp hơn. Cô gái có vẻ ngoài thanh tú này rốt cuộc có ma lực gì có thể khiến một người đàn ông đẹp trai, chín chắn như thế yêu say đắm?

Không biết Tấn Tuyên đã ngủ bao lâu, Vu Tiệp chỉ biết vai trái của cô sắp tê dại, cánh tay phải cũng sắp mất đi cảm giác, cô đành khó nhọc cử động ngón tay, sợ nó tê liệt thật thì nguy.

Tấn Tuyên khẽ cử động, ngược lên, chóp mũi chạm nhẹ vào cổ cô, hơi thở phảng phất “Mèo hoang ngoan quá!” . Anh tỉnh rồi!

Tay Tấn Tuyên luồn ra sau lưng, ôm gọn chiếc eo mảnh mai của cô “Có em ở cạnh thật tốt”. Hơi thở nóng bỏng tuyên bố anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Vu Tiệp run rẩy ôm lấy cơ thể anh đang kề sát lại gần, đỡ lấy sức nặng của anh, một cảm giác vô cùng chân thực bỗng xuất hiện.

Tấn Tuyên lưu luyến ngẩng đầu, đôi mắt tinh anh lấp lánh “Nhớ em quá!”

Vu Tiệp xao động, nụ cười dần nở trên môi, bao nỗi xúc động xuất hiện trong ánh mắt, cuối cùng hàng lông mi đen dày không che giấu được đôi mắt to đang lấp lánh, cô nghiêng người quay sang anh, run rẩy đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ. Cô cũng thế, nhớ anh đến nỗi sắp quên cả bản thân mình.

Tấn Tuyên rung động toàn thân, nỗi xúc động hóa thành chủ động, kéo cô cùng chìm đắm vào tình yêu cuồng nhiệt.

Anh biết , anh hiểu, nỗi xúc động trong mắt cô cũng chính là khao khát của anh. Thấy cô cũng giống mình, anh biết tất cả , tất cả đều xứng đáng, cho dù chia xa khó khăn, nỗi nhớ của hai người vẫn không hề suy giảm, tình yêu này chưa bao giờ chỉ từ một phía, đó cũng là động lực giữ vững anh tiếp tục bước đi. (aaa, thêm đc thế qá , 2 anh chị thật là ... làm ngta phải ngưỡng mộ, phải ghen tị mù T.T)

Một lúc sau, khi nghe được những tiếng xì xầm bên cạnh, Tấn Tuyên mới lưu luyến buông Vu Tiệp ra.

Vu Tiệp xấu hổ cúi gằm mặt, không dám nhìn vào mắt những cô tiếp viên vừa đi ngang. Cô cũng sắp biến thành cô nàng háo sắc rồi, ngoài hôn ra vẫn là hôn (chứ tí muốn gì nữa? hắc hắc =]], hiện giờ họ đang ở nơi công cộng mà. Nhưng mọi e dè kiêng kị của cô như đã bị Tấn Tuyên ăn mất, chỉ cần một ánh mắt của anh, cô sẽ cam tâm tình nguyện chìm đắm.

“Mèo hoang càng ngày càng nữ tính.” Tấn Tuyên vốn không quan tâm những chuyện khác, vẫn tiếp tục hôn nhẹ lên gương mặt đỏ hồng của cô, ánh mắt bất giác nhìn xuống, chạm vào khuôn ngực phập phồng của cô.

Vu Tiệp đỏ mặt tía tai đang định trừng mắt với anh thì thấy ánh mắt anh đang nhìn chằm chằm như xuyên thấu vào ngực mình. Trong tích tắc, mặt cô nóng rực, đưa tay lên che mắt người nào đó, anh không thể lịch sự được sao?

Tấn Tuyên cười khê, kéo tay cô xuống đặt lên môi, là lưỡi liếm lên đó khiến Vu Tiệp thở hổn hển rút tay về, cơ thể nóng rực lên mà không kiềm chế nổi. Đây...đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn! (ca, ca ...BT quá!)

Tấn Tuyên thở mạnh, mèo hoang vẫn xấu hổ, thôi được, còn trêu nữa thì cô sẽ nổi cáu mà cắn anh mất. Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, khoe môi nở nụ cười “Còn 2 tiếng nữa là đến, độc chiếm em lâu thế này, tên quỷ nhỏ kia chắc tức muốn chết rồi. Thôi, không thể cứ để cậu ta bị nội thương mãi, anh bảo cậu ta đến ngồi với em.” Ngón tay thon dài của Tấn Tuyên khê vuốt ve gương mặt cô.

A, A Nam, cô thật sự đã quên bằng cậu ta, Vu Tiệp khê cắn môi, đỏ mặt nhìn ra phía sau. Quả nhiên, gương mặt A Nam vẫn sa sầm.

Cuối cùng Tấn Tuyên hôn mạnh Vu Tiệp một cái rồi đứng lên về chỗ mình. A Nam thấy Tấn Tuyên chủ động yêu cầu cậu về chỗ cũ thì hứng chí nhảy chồm lên. Nếu hai người này cứ quậy luyên dĩnh chặt vào nhau thì cậu đến thổ huyết mà chết mất, toàn tự hại mình thôi.

A Nam hí ha hí hửng về ngồi cạnh Vu Tiệp, thấy gương mặt đỏ hồng của cô thì đã hiểu rõ. Hừ, phụ nữ ơi là phụ nữ, cứ yêu vào là ngu ngốc cả. ()

Vu Tiệp thấy ánh mắt cậu thì càng ngượng, tìm đại một lí do để chữa thẹn “Chắc sắp đến nơi rồi nhỉ”.

A Nam trề môi, bực bội không nói, chẳng quan tâm gì đến cậu cả.

“A Nam, đừng thế mà.” Vu Tiệp e dè kéo vạt áo cậu, giận thật ư?

“Sớm biết chị gặp anh ta sẽ thành ra thế này, em còn lâu mới nhận lời”, A Nam khê hừ mũi, vẻ rất trẻ con.

Vu Tiệp cảm động, đúng như Tấn Tuyên nói, họ có thể gặp nhau đều là nhờ A Nam cả. “Cám ơn!”

“Thế thôi à? Chẳng có thành ý gì hết.” A Nam bĩu môi, nếu không vì lần nào gặp, cậu cũng thấy vẻ hệt hăng chơi với trong mắt cô thì cậu đã không thêm giúp cái tên Tấn Tuyên xấu xa kia.

“Em nói đi, nếu chị làm được, chị sẽ làm ngay.” Nhìn gương mặt đáng yêu của A Nam, Vu Tiệp càng cảm kích hơn.

“Đi Melbourne chỉ được đi với em, không được quan tâm đến anh ta.” A Nam nheo mắt, cố ý đùa giỡn cô, phải làm cô khó xử mới hả dạ được.

Vu Tiệp nhất thời nghẹn lời, do dự không biết làm thế nào, khó khăn lắm mới gặp Tấn Tuyên, sao lại bỏ mặc anh được. Chuyện này...khó quá!!!

“Nhìn kìa, nhìn kìa, bảo chị không có thành ý mà còn chối, thấy anh ta rồi thì quên hết mọi chuyện”, A Nam khê nhin cười, danh mặt lại đùa cô.

“Nhưng...chị...chị cũng sẽ đi với em mà, có thể nào...”, Vu Tiệp lẩm bẩm nài xin A Nam. Cậu ta nhất định biết cô nhớ Tấn Tuyên đến mức nào, sẽ thông cảm cho cô, đúng không?

“Được rồi, xem chị cuống lên kìa.” A Nam phì cười, tay vỗ lên trán cô. “Không cho chị gặp anh ta thì đưa chị đến đây làm gì?” Đã biết trong lòng cô chỉ có Tấn Tuyên, cũng biết sau khi gặp anh ta rồi thì cậu sẽ bị hất hủi, nhưng chỉ cần cô vui thì cậu chấp nhận, chấp nhận bị xem là không khí, chỉ cần cô vui.

Vu Tiệp thở vào, a Nam tốt thật, cô vui đến nỗi ôm choàng lấy cổ cậu, cậu bé này cứ khiến người ta thương xót.

A Nam dựa vào vai cô, hài lòng hưởng thụ vòng tay quý báu ấy.

Khi Tấn Tuyên đột ngột gọi điện cho cậu đề ra ý kiến này, Lâm Hữu Nam biết ngay mình không thể từ chối được.

Tần Tuyên biết anh không thể về ăn Tết với Tiểu Tiệp sẽ khiến cô rất buồn, nhưng công việc quả thực khiến anh không dứt ra nổi. Sau khi vắt óc ra suy nghĩ, Tần Tuyên quyết định cho Vu Tiệp một niềm vui bất ngờ.

Trong Tết, Tần Tuyên phải đi công tác ở Melbourne, anh cũng biết nhà họ Lâm có một người cô ở đó do Lâm Ngữ Âm hờ hênh tiết lộ thì một kế hoạch kỳ diệu đã hình thành trong đầu, nhưng kế hoạch này phải nhờ Lâm Hữu Nam giúp mới được. Anh đã tìm đến cậu, đương nhiên lúc đầu Lâm Hữu Nam rất không sẵn lòng, bắt cậu đưa Vu Tiệp vào lòng Tần Tuyên, thế chẳng phải khiến bản thân càng buồn bực hay sao? Có điều, miệng lưỡi Tần Tuyên chỉ cần đề cập đến lý do làm thế sẽ không khiến Vu Tiệp thất vọng thì Lâm Hữu Nam đã dao động. Hơn nữa, Tần Tuyên đã bảo anh đi công tác, ban ngày rất bận rộn, đến lúc đó chắc chắn là Lâm Hữu Nam sẽ đưa Vu Tiệp đi chơi, như thế cậu cũng không thua thiệt gì.

Thế nên, dưới cái bẫy quá quyến rũ này, cuối cùng, Lâm Hữu Nam đã đầu hàng, nhận lời đưa Vu Tiệp đi Melbourne.

Trải qua cuộc hành trình dài đằng đặc, ở đó đang là 5 giờ sáng., cuối cùng họ đã đến Melbourne.

Khi Vu Tiệp khoác tay hai người bước ra khỏi sân bay Melbourne, đứng dưới bầu trời Úc, một cảm giác mới lạ dâng tràn.

“Chẳng phải ở đây đang là mùa hè hay sao?”, Vu Tiệp ko kìm được lẩm bẩm. Lừa cô à!

Tần Tuyên và Lâm Hữu Nam nhìn nhau cười, nói cùng lúc “Melbourne nhiệt độ ngày và đêm cách biệt nhau khá lớn”.

Họ đến từ Trung Quốc, khi ấy trong nước đang là mùa đông lạnh tê tái, nhưng trong phút chốc từ Bắc bán cầu đến Nam bán cầu, châu Úc lúc này đang là mùa hè nóng rực nhất. Nhưng đặc điểm của Melbourne chính là cách biệt nhiệt độ khá lớn, ban ngày nhiệt độ có thể đạt đến ba mươi độ, nhưng ban đêm lại chỉ còn mười hai độ. Melbourne vào sáng sớm càng mát lạnh hơn nữa.

Ba người vẫy một chiếc taxi rồi lên xe. Thấy Tần Tuyên nói chuyện bằng tiếng anh rất lưu loát với tài xế, Vu Tiệp ngẩn người, anh tiến bộ nhanh quá, quả nhiên học ngôn ngữ trong môi trường thuận lợi thì sẽ tiến bộ rất nhanh.

Sau đó, hai người lại tranh cãi nhau về chuyện Vu Tiệp sẽ ở đâu.

A Nam kiên quyết đòi Vu Tiệp phải ở nhà người cô cùng với cậu, Tần Tuyên đương nhiên không chịu thua, bảo anh đã đặt phòng trước cho Vu Tiệp rồi.

Trong tình hình bất phân thắng bại, cuối cùng giao quyền quyết định lại cho Vu Tiệp.

Vu Tiệp cau mày, dở khóc dở cười nhìn hai người, cô phải trả lời sao đây? Cô đã nhận lời đến thăm cô cùng A Nam, nhưng khi gặp Tần Tuyên, lại thêm lúc nãy thấy vẻ mặt và nhor nhung của anh, cán cân của cô chắc chắn đã nghiêng về Tần Tuyên trong vô thức.

A Nam nhìn thấy vẻ do dự của Vu Tiệp, lại thấy nụ cười đắc ý của Tần Tuyên thì bỗng ngộ ra, tức tối hét lên “Vu Tiệp, chị thật không có nghĩa khí!”.

Vu Tiệp đưa tay đặt lên vai A Nam ngồi phía trước, khẽ lắc “A Nam, Tần Tuyên ở có mấy ngày, chị muốn ở cạnh anh ấy trước”.

Tần Tuyên nghe thế thì vui sướng ôm cô, hôn mạnh một cái.

A Nam buồn bực quay mặt đi, quả nhiên là trọng sắc khinh bạn. Sao cậu lại dễ dàng bị mua chuộc với vẻ đáng thương của cô chứ.

Cuối cùng, thắng lợi của Tần Tuyên đã kết thúc cuộc tranh chấp này.

Chiếc xe đưa A Nam đến nhà cô của cậu trước.

A Nam xuống xe, cúi xuống cửa kính ra hiệu cho Vu Tiệp lại gần.

Vu Tiệp tò mò, ghé sát tai lại, A Nam còn gì để dặn dò ư?

A Nam thì thầm vào tai cô “Đừng để anh ta ăn thịt!”.

Vu tiếp đổ từ đầu xuống chân, tên nhóc chết tiệt, nói bậy gì thế, cô đập mạnh vào trán cậu “Lo vớ vẩn”. A Nam lại sa sầm mặt trừng mắt với Tấn Tuyên, hừ hừ, đừng xem cậu là trẻ con, cậu cũng lớn rồi, tấn Tuyên nghĩ gì mà cậu lại không biết à.

Cuối cùng A Nam vẫn tỏ ra lưu luyến, buông cô ra “Tự chị xem làm thế nào đi nhé”.

Vu Tiếp đổ bừa bãi, lườm cậu một cái, đúng là đồ quỷ!

Nhìn theo bóng A Nam xa dần, Vu Tiếp thấy cảm động vô hạn, A Nam đúng là một cậu bé ngoan, đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

Tấn Tuyên không biết đã tiến sát lại từ lúc nào, hơi thở nóng hổi phả vào tai cô “Anh nghe rồi nhé”

Vu Tiếp giật mình, nghe gì chứ? Nghe thấy lời A Nam nói với cô ư, cơ thể cô lại nóng bừng, anh...anh nghe trộm họ nói chuyện.

Giọng nói trầm trầm lại khiêu khích trái tim nhạy cảm của cô “Anh dối”. Vu Tiếp run rẩy, đầu óc như đông đặc lại.

Tấn Tuyên lại buông cô ra, nói với tài xế “Đi!”

Trong bầu không khí mờ ám chỉ còn một mình Vu Tiếp chống cự lại, mọi suy nghĩ đã bị câu nói mập mờ của Tấn Tuyên lôi đi mất, anh...anh...có ý gì?

Vu Tiếp ngồi trong nhà hàng, hơi nóng trên cơ thể vẫn chưa biến mất hẳn. Nỗi thấp thỏm cuối cùng cũng đã tan biến, Tấn Tuyên nói là bụng anh đói rồi mà cô... lại nghĩ lung tung, gương mặt lại nóng lên vì xấu hổ.

“Ăn đi, lát nữa anh lên thay quần áo rồi phải đi nữa.” Tấn Tuyên giục, anh gấp đầy đủ thứ ăn cho cô rồi bắt đầu ăn uống ngon lành.

Vu Tiếp gạt đầu rồi bắt đầu ăn. Tấn Tuyên bận thật, anh bảo tiếp tân mang hành lý vào phòng trước, rồi đưa cô thẳng vào nhà hàng của khách sạn.

Hai người ăn cơm xong, Tấn Tuyên choàng vai cô vào thang máy lên lầu.

Vu Tiếp bị anh đưa vào phòng, thấy hai va li hành lý xếp dưới chân tường thì chờ đợi hỏi “Đây là phòng em hay phòng anh?”.

Tấn Tuyên xiết mạnh vòng tay quanh eo cô “Của chúng ta”.

Vu Tiếp thót tim, anh nói đặt phòng cho cô rồi mà? “Chẳng phải đã đặt rước rồi sao?”.

“Đặt phòng này”. Tấn Tuyên khê cấn vành tai khiến mọi lý trí của cô bắt đầu hỗn loạn. lời A Nam nói lúc nãy lại xuất hiện, Tấn Tuyên.. chắc không... có mưu đồ thật chứ?

Trong lúc cô đang bối rối thì Tấn Tuyên đã buông cô ra, hôn nhẹ lên môi cô một cái “Anh tắm tước, lát nữa phải gặp khách hàng. Em nghỉ ngơi đi, ngồi máy bay lâu như thế chắc mệt rồi”. Nói xong, anh buông cô ra, đến mở va li, lấy quần áo ra rồi quay sang nhìn cô, nói “Nếu rảnh thì giúp anh xếp quần áo nhé”.

Thấy cô gạt đầu, anh mỉm cười vào phòng tắm.

Tư duy của Vu Tiếp dần trở lại, mặt vẫn còn đỏ hồng, Tấn Tuyên Chết tiệt, lúc nào cũng mờ ám khiến người ta thót cả tim, sắp bị giày vò đến chết rồi.

Nhưng cho dù thấp thỏm đến mấy, Vu Tiếp vẫn đến lấy quần áo của hai người ra treo vào tủ.

ngắm những bộ quần áo ấy, Vu Tiếp xúc động kéo một chiếc áo của Tấn Tuyên đưa lên mũi ngửi, chất vải cotton mềm mại trên đó có mùi hương nhẹ, rất dễ chịu, mùi của Tấn Tuyên.

Một lúc sau Tấn Tuyên tắm xong ra ngoài, mái tóc ẩm ướt, chắc đã sấy rồi, trên người đã thay một bộ quần áo sạch sẽ thơm mát, râu ở cằm cũng được cạo sạch, toát lên vẻ sung sức thoải mái hơn nhiều, chỉ có đôi mắt hơi đỏ là tiết lộ sự mệt mỏi của anh.

Tần Tuyên tiến đến, hôn nhẹ Vu Tiệp, rất hài lòng với những gì cô đã làm “Em cũng đi tắm rồi ngủ một giấc đi”.

Vu Tiệp xấu hổ gật đầu, cầm quần áo vào phòng tắm, trong phòng vẫn còn hơi nước đọng lại. Vu Tiệp đỏ mặt, cảm giác cứ kì lạ thế nào, hai người như đôi vợ chồng trẻ đi hưởng tuần trăng mật, cùng ở một phòng, dùng chung một nhà tắm. Ôi chao, Vu Tiệp vội xua đuổi ý nghĩ quái gở đó đi, đúng là càng lúc càng vớ vẩn, sao lại nghĩ thế, Tần Tuyên đến đây vì công việc, anh chỉ muốn ở bên cô nhiều hơn, không đc nghĩ bậy!

Vu Tiệp tắm nước nóng thoải mái xong, thay bộ áo ngủ đơn giản rồi ra ngoài.

Không thấy Tần Tuyên đâu nữa, cô hơi thất vọng, anh đi rồi.

Vu Tiệp chải tóc đã sắp khô, ngồi xuống giường, mắt liếc thấy một ly sữa đặt trên bàn, dưới đáy li có một tờ giấy, cô đưa tay lấy nó ra.

“Uống ly sữa này rồi ngủ sớm, đợi anh, tối nay về với em, Tuyên.” Nhìn những lời đơn giản ấy, Vu Tiệp thấy có dòng chảy ấm áp đang trôi trong tim mình. Tần Tuyên, anh vẫn là Tần Tuyên của cô, không hề thay đổi.

Vu Tiệp ngoan ngoãn uống ly sữa rồi từ từ ngủ say.

Trong mơ cô lại thấy gương mặt đẹp trai, gợi cảm của Tần Tuyên và cả nụ hôn say đắm của anh.

33. Chương 66 - 67

Chương 66 : Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén

Tần Tuyên tức tốc chạy về khách sạn, trong tích tắc mở cửa ra, tìm anh đập dữ dội, cứ nghĩ đến việc Vu Tiệp ở trong đó là tim anh lại bắt đầu run rẩy.

Tần Tuyên hít một hơi thật sâu, khẽ đóng cửa lại rồi bước vào phòng.

Trên chiếc giường trắng tinh, gương mặt đáng yêu ấy hiện rõ trong tầm mắt anh, Vu Tiệp ngủ rất ngon. Khoé môi Tần Tuyên nhướn lên, khẽ thay đổi dép dùng một lần của khách sạn rồi tiến đến gần giường. Cẩn thận ngồi xuống, tham lam ngắm nhìn người con gái đã khiến anh nhớ nhung bấy lâu. Cô gầy đi, cảm cũng nhọn hơn, quầng mắt càng sâu hơn, nhưng làn da vẫn mịn màng quyến rũ, gương mặt thanh tú đáng yêu. Tần Tuyên đưa tay định vuốt ve, nhưng khi gần chạm vào mặt cô, anh bỗng dừng lại.

Tần Tuyên rụt tay lại, chau mày, đứng lên, cơ thể anh giờ toàn mùi mồ hôi và cả bụi bặm ngoài kia, sao có thể làm ô uest cô được.

Tần Tuyên vào phòng tắm còn Vu Tiệp vẫn say sưa trong giấc mơ.

Tần Tuyên hất mái tóc ướt đầm, ra khỏi phòng tắm, trên người đã choàng một chiếc áo khoác rộng.

Anh hơi gấp gáp, một khát vọng nào đó đang bám riết lấy anh, không thể đợi đến khi tóc sấy khô. Tiểu Tiệp, Tiểu Tiệp chỉ thuộc về anh, đôi mắt dài của anh ngắm nhìn gương mặt thuần khiết ấy, nỗi khao khát dần cháy bỏng, anh thật sự nhớ cô quá rồi.

Tần Tuyên chui vào trong tắm chặn ảm áp của Vu Tiệp như một con cá, khẽ ôm cô vào lòng, anh có thể không cần đợi nữa không?

Vu Tiệp bỗng cảm thấy một luồng hơi nóng trong giấc mơ, như đang bị lửa đốt, cơ thể dần nóng lên khiến giấc mơ của cô không còn yên tĩnh. Khó chịu quá, bức bối quá, cô không thích, nóng quá. Vu Tiệp vô thức nhấc tay lên, định đẩy luồng hơi nóng trên người đi nhưng lại chạm vào một cánh tay khác cũng nóng như thế, những ngón tay thon dài mạnh mẽ, đường chỉ tay thô ráp, đó không phải tay cô.

Cuối cùng, Vu Tiệp dần dần tỉnh lại.

Gương mặt Tần Tuyên hiện ra mỗi lúc một lớn. Á, Vu Tiệp giật bản mình, định lùi ra đằng sau nhưng cánh tay ôm chặt eo cô, cô nhào trở lại lòng anh. Anh...anh ở trần! Vu Tiệp hoảng hốt, luống cuống, chắc anh không cởi trần hết đây chứ. Trời ạ, bị A Nam nói trúng rồi, Tần Tuyên...có ý đồ thật! [tiêu chị rồi sói nì ko chỉ ăn thịt mà còn gặm xương đó]

Vu Tiệp ngượng ngùng không dám đụng đến anh, chân cũng cố lùi lại, cố giữ một khoảng cách nhất định. Tần Tuyên cười khê nhìn phản ứng ấy. Sao mèo hoang lại đáng yêu đến thế, tim anh run lên, cuối cùng hôn mạnh lên môi cô.

Ồi, đột nhiên trời đất xoay chuyển, mùi vị đàn ông mạnh mẽ ấy xâm chiếm hơi thở của cô, bàn tay cũng tự do du ngoạn trên người cô, cô định giữ lấy bàn tay phóng túng ấy của anh, cố gắng lên tiếng kháng cự nhưng đối diện với nụ hôn mãnh liệt của anh sự chống cự của cô lại quá yếu ớt, cơ thể bắt đầu nóng rực.

Dục vọng của Tần Tuyên cuối cùng đã bùng phát, từ phút giây nhìn thấy cô trái tim anh đã bắt đầu thêm khát, nỗi khao khát ấy đã chất chồng quá nhiều. Mèo hoang đừng chống cự, đừng nói không, anh chỉ muốn yêu em thật nhiều!

Tần Tuyên lật người, đè Vu Tiệp xuống dưới, cô kinh hoàng kêu lên nhưng mọi tiếng kêu đều bị nụ hôn của anh nuốt trọn. Lý trí còn lại mách bảo, phía dưới anh có mặc quần lót. Ồi, chết tiệt, bây giờ nghĩ cái này để làm gì, việc cô cần làm là mau mau ngăn anh lại, nếu không, những chuyện xảy ra tiếp theo cô tuyệt đối không thể không chế được.

Tần Tuyên túm chặt tay cô đẩy lên hai bên đầu, dần dần hạ thấp đầu xuống, đôi môi nóng rực dần đốt cháy khuôn ngực cô, cách một làn áo ngủ mỏng manh, anh cắn nhẹ lên đó khiến Vu Tiệp giật nảy mình, cơ thể co rúm lại. “Tần Tuyên...đừng...” Vu Tiệp hoảng loạn gọi tên anh, cảm giác nóng bỏng này đáng sợ quá, dường như mỗi sợi lông đều bị đốt cháy, cảm giác nóng bỏng lạ lẫm trong cơ thể cô khiến cô vô cùng sợ hãi.

“Mèo hoang, anh thật sự rất muốn...rất muốn...”[xem ra kiểm chế dữ lắm đây]. Âm thanh đứt đoạn của Tần Tuyên bay lên từ ngực cô, nụ hôn của anh hoàn toàn không có ý dừng lại.

“Tần Tuyên, không được. A...” Vu Tiệp chưa nói hết, đôi môi anh đã đột ngột ngậm lấy đỉnh núi nhạy cảm kia, bỗng dưng toàn thân run bắn lên, cô cong người lại. Tần Tuyên, không...được, lý trí đã vỡ tan bởi sự đụng chạm mạnh mẽ đó.

“Mèo hoang, em tuyệt quá, tiếng kêu thật quyến rũ”. Tần Tuyên hài lòng nghe tiếng kêu khe khẽ của cô, một tay nắm hai tay cô, tay kia đặt lên ngực, xoa dịu vuốt ve có tiết tấu. Trời ạ, cơ thể Tiểu Tiệp đúng là quá tuyệt vời, đôi gò bồng đảo căng tròn không thể ôm trọn, anh run lên, một luồng điện lướt ngang, cảm giác này thực quá kỳ diệu!

Người Vu Tiệp nóng ran, run rẩy. Cô chưa bao giờ thấy Tần Tuyên mãnh liệt như thế, tay, môi anh đều tự do di chuyển, gọi lên những phản ứng thật lạ trên cơ thể cô. Kinh hoàng lẫn lúng túng, cô cố gắng chống lại sự phản bộ của cơ thể. Không được, cô không thể trở nên đáng sợ dưới sự kích thích của anh như thế được, nhưng cơ thể nhạy cảm chưa bao giờ trải qua sự tiếp xúc điện cuồng như thế, mọi nơi trên cơ thể cô đều điên lên dưới sự mời gọi của Tần Tuyên. “Tần Tuyên, xin anh...đừng...” Vu Tiệp không chịu nổi, rên khẽ. Cô không muốn...không muốn bị cảm giác đáng sợ này nuốt trọn, cô không muốn.

Tiếng rên rỉ dần chuyển thành nấc nghẹn, Tiểu Tiệp đã bật khóc dưới Tần Tuyên.

Sự mãnh liệt của anh dần chậm lại, anh hôn lên nước mắt của cô, vô cùng đau khổ găm lên trong lòng, dục vọng của anh có lớn đến mấy cũng không chống lại được nước mắt của cô. Cô là người anh yêu nhất, anh chỉ muốn cho cô được vui vẻ, tuyệt đối không phải là đau buồn.

“Tiểu Tiệp...đừng khóc, đừng khóc!” Tần Tuyên đành ôm chặt lấy cô, dịu dàng hôn lên gương mặt đáng yêu ấy.

“Anh...lừa gạt người ta...” tiếng nấc của cô từ từ dịu lại, nhưng giọng vẫn nghẹn nghẹn.

Tần Tuyên đau khổ ngược lên nhìn vào mắt cô, đôi đồng tử vừa ngập nước mắt vẫn trong veo. Tần Tuyên bắt lặc: “Tiểu Tiệp, anh là người đàn ông khỏe mạnh”. [ko thể hiểu tại sao TT nhà ta có thể nói ra đc câu

nì cứ như là sợ bị hủ lắm í]

Vu Tiệp chờ người, nhìn chăm chăm vào gương mặt đau khổ của anh.

“Nhịn quá nhiều...có hại cho cơ thể lắm”[lại còn thế] giọng Tấn Tuyên toát lên vẻ đau khổ cố đè nén. “Anh thật sự rất muốn ôm em”.

Vu Tiệp từ từ hiểu ra lời anh nói, mặt lại đỏ bừng lên, anh lại bộc trực nói ra ham muốn với cô. Vu Tiệp run rẩy thì thầm: “Em vẫn chưa tốt nghiệp”.

Tấn Tuyên ngẩn ngơ, ánh mắt dần sẫm lại, cô quan tâm chuyện ấy? Đúng rồi, ông Vu đã nói không cho phép Tiểu Tiệp yêu đương trước khi tốt nghiệp, cô lo gia đình sẽ trách mắng.

“Vậy tốt nghiệp rồi thì sao?” gương mặt Tấn Tuyên sát hơn, anh cần một lời hứa, sự chờ đợi của anh khi nào mới có thể kết thúc.

Vu Tiệp đỏ mặt quay sang bên: “Không biết” dừng hỏi cô câu này, xấu hổ lắm, biết không?

“Tiểu Tiệp, cho anh ôm em nhé, anh bảo đảm trước khi tốt nghiệp sẽ không ăn thịt em, được không?” ánh mắt lấp lánh của Tấn Tuyên tràn ngập niềm vui.

Vu Tiệp ngần ngại nhìn anh, tin được lời anh nói không?

Tấn Tuyên thấy cô do dự thì tỏ ra thất vọng: “Anh nhớ em như thế, mà em không chịu an ủi em chút nào sao? Em nhìn này...”. Ánh mắt anh liếc nhìn xuống dưới, dực vọng trong người sắp không chịu nổi rồi. [tội anh wa]

Vu Tiệp xót xa, anh nhớ cô thật, mèo hoang đáng thương lại mềm lòng, cô khẽ kéo tay anh, nói: “Thật là chỉ ôm thôi chứ?”

Ừ, Tấn Tuyên chân thành, nghiêm túc.

Vu Tiệp xấu hổ gật đầu, Tấn Tuyên vui sướng thấy cô đồng ý, bèn ôm xiết cô vào lòng.

Nhưng mà, nhưng mà...

Mèo hoang nhỏ đáng thương làm sao biết được, ôm cũng có rất nhiều loại, huống hồ Tấn Tuyên là cao thủ tình trường, cho dù không hoàn thành bước cuối cùng, anh cũng muốn nếm thử đến tận bước sát cuối. [tiêu chị VT rồi]

Thế nên mèo hoang cuối cùng cũng phát hiện ra mình lại bị mắc lừa.

Ngoài việc cô chưa bị anh nuốt trọn vào bụng, thì cũng bị con sói này gặm nhấm đến độ chỉ còn lại bức tường thành bảo vệ cuối cùng.

Tấn Tuyên dẫn dắt cô chìm đắm trong biển tình, anh dùng đôi môi nóng bỏng, bàn tay khéo léo nhấn chìm cô hết lần này đến lần khác, cuối cùng Tấn Tuyên đành lao vào phòng tắm giải quyết nỗi đau khổ cuối cùng. ko còn j để nói

Sau đó, khi không một mảnh vải che thân, tỉnh lại khỏi cơn mê loạn ấy, Vu Tiệp mới phát hiện ra mình quả thực quá ngây thơ. Nếu không vì Tấn Tuyên hứa hẹn, cô tuyệt đối không ngần ngại sự chiếm đoạt của anh vì trong cơn hoan lạc mãnh liệt như thế, vốn dĩ cô không tài nào từ chối được anh.

Thì ra, cô chưa bị nuốt sạch đều do ý chí mạnh mẽ của sói.

Sói cứ đau khổ lẫn vui sướng như thế.

Hai người này sao lại thích hành hạ nhau thế nhỉ? Chương 67 : Em cũng cần

Sáng sớm hôm sau, khi Vu tiệp tỉnh dậy, đã thấy bên cạnh không có ai, Tấn Tuyên đi làm rồi.

Vu Tiệp liếc nhìn trên bàn vẫn thấy một ly sữa, dưới ly vẫn chặn 1 tờ giấy, cô cuộn người vào chăn định đưa tay với lấy thì phát hiện ra toàn thân đau nhức, môn thể thao kịch liệt đáng sợ này, cả người lẫn tim đều mệt mỏi.

“Hôm nay, anh cũng sẽ về rất muộn, anh gọi cho thằng quý nhỏ kia rồi cậu ta sẽ đưa em đi chơi.

Phải nhớ anh đấy. Tuyên.” Vu Tiệp mỉm cười, nhớ hay không cũng đều khó như nhau, cô định đặt tờ giấy lên bàn thì nhìn thấy mặt sau tờ giấy cũng có chữ, cô tò mò lật lại xem, mặt thoáng chốc đỏ bừng, Tấn Tuyên chết tiệt, trên tờ giấy ghi rõ 2 câu: “Anh quyết định nhịn ăn cả ngày, về ăn bữa đại tiệc là em. Mùi vị thật sự tuyệt hết chỗ chê!”.

A Vu Tiệp xấu hổ trùm chăn kín đầu, xấu hổ chết đi được! cúi nhìn cơ thể mình đầy những dấu hôn đỏ, mặt cô lại đỏ bừng lên, không được nghĩ, đừng nghĩ nữa. Nhưng cuối cùng cô vẫn bị ảnh hưởng, nhớ đến sự quần quýt đêm qua, anh ... thật quá lợi hại, sự đụng chạm thân mật ấy, những tiếng kêu rên mờ ám ấy đều khiến cô không cách nào kháng cự lại.

Chẳng trách bao nhiêu kẻ yêu nhau đều chọn sống chung trước hôn nhân, thật sự, nếu hai người yêu nhau luôn quần quýt, lại không thể tiến đến bước cuối cùng, thật đúng là hành hạ nhau mà!

Thực ra Vu Tiệp cũng không phải người bảo thủ lắm, với những việc xảy ra trước hôn nhân cô không bài trừ tất cả. Nhưng vì bố mẹ luôn yêu cầu cô không được yêu đương trước khi tốt nghiệp, càng không thể có chuyện đó nên cô mới thấy như thế không ổn. Cô không muốn tình yêu của cô và Tấn Tuyên bị bố mẹ xem thường, đến lúc đó nhất định họ sẽ nói cô từ đầu đến cuối toàn lừa dối gia đình. Cô chỉ mong gia đình nhanh chóng chấp nhận cho họ được ở bên nhau.

Đúng lúc Vu Tiệp đang nằm trên giường nghĩ ngợi miên man thì di động bỗng reo vang, cô lật người lấy máy. A Nam!

“Dậy chưa? Hôm nay chúng ta ra ngoài chơi.” A Nam hứng chí hét lên ở đầu dây bên kia. Xem ra cậu ta rất nôn nóng được làm hướng dẫn viên.

“Dậy ngay đây”. Vu Tiệp cũng cảm thấy vui lây, cô hất tóc, gạt ý nghĩ linh tinh kia ra khỏi đầu, hôm nay phải chơi cho vui mới được, vì đã có A Nam đáng yêu ở bên cạnh rồi.

“ được, nửa tiếng sau em sẽ đến chỗ chị”. Giọng nói vui vẻ của A Nam vẫn vang bên tai Vu Tiệp cho đến khi đã cúp máy rồi.

Vu Tiệp quần chăn nhảy xuống giường, quyết định tắm rửa, hôm nay phải chơi một hôm cho đã đời mới được.

Lâm Hữu Nam nhìn Vu Tiệp đứng trước mặt, dần dần cau mày lại, gì thế? Cô không biết hôm nay rất nóng hay sao mà lại mặc áo dài tay?

“Chị không sao chứ, hôm nay dự báo thời tiết nói cao nhất là ba mươi hai độ, chị không sợ nóng quá đến phát ngất à?” Hữu Nam đưa tay sờ trán Vu Tiệp, sao cảm giác hôm nay cô hơi nóng nóng nhỉ.

Vu Tiệp đỏ mặt quay đi, khẽ nói: “Chị sợ đen”. Toàn thân đều có những dấu hôn chưa tan, đến cánh tay cũng có, sao cô dám mặc áo ngắn tay, nếu không vì hôm nay phải đi cùng A Nam thì cô chỉ muốn ở lại khách sạn.

A Nam nghi ngờ nhìn cô: “Chị không biết bôi kem chống nắng à?”. Cách đơn giản thế mà cũng không biết?

“Chị chưa bao giờ dùng mấy thứ đó”. Vu Tiệp cười khẽ, cô rất lười chăm sóc bản thân nên chưa hề dùng đến những món đồ đó.

A Nam nhăn mặt, cô có phải là con gái không, làm gì có cô gái nào không biết dùng những thứ đó? Quả nhiên không thể xem Vu Tiệp là cô gái bình thường được.

“Được rồi, hay em đi mua ô nhé, cứ thế này thì say nắng thật đấy.” A Nam đã tìm hiểu thời tiết Melbourne, buổi trưa nhiệt độ rất cao.

“Em đừng lười bầu mĩ thế, phiền phức, thế này được rồi”. Vu Tiệp thản nhiên khoác tay A Nam, kéo cậu ra khỏi khách sạn.

Nhưng cuối cùng, A Nam vẫn kiên quyết mua một chiếc mũ cho cô, cô gái này chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, ánh nắng độc thế này nếu không bị trúng nắng thì cũng bị tróc da mất.

Vu Tiệp đánh đón nhận, vui vẻ vò đầu A Nam, cứ khen cậu hiểu biết.

A Nam ngượng ngùng quay đi, trong lòng rất vui sướng nhưng ngoài miệng thì làu bàu: “VẬY em có được thưởng không?”

Vu Tiệp cười, thật là... biết đặt điều kiện này nọ từ khi nào vậy, nhưng cô đang rất vui sướng nên khoác vai cậu, gật đầu. Hôm nay, tâm trạng cô tốt, biết đâu cần gì cũng được đáp ứng thì sao.

A Nam quay sang định mở miệng thì ánh mắt đột ngột khựng lại, im lặng vài giây sau rồi bỗng thốt ra một câu: “Chị bị hấn ăn rồi?”

Vu Tiệp ngẩn người, không rõ cậu ta đang nói gì?

Nhìn theo ánh mắt A Nam, cô cúi xuống, óái, cô bất cẩn để lộ phần cổ ra, vết đỏ như ẩn như hiện, Vu Tiệp đỏ mặt túm chặt cổ áo lại, chết tiệt, sao lại bị A Nam phát hiện chứ. Nhìn theo ánh mắt A Nam, cô cúi xuống, óái, cô bất cẩn để lộ phần cổ ra, vết đỏ như ẩn như hiện, Vu Tiệp đỏ mặt túm chặt cổ áo lại, chết tiệt, sao lại bị A Nam phát hiện chứ.

“Vu Tiệp, chị đúng là đồ ngốc!” , A Nam tức tối trừng mắt.

Vu Tiệp chối đây đẩy “Không có”. Làm sao giải thích đây, trong mắt A Nam bây giờ, cô có làm hay không cũng chẳng khác gì nhau.

A Nam nhìn cô chằm chằm, ánh mắt như xuyên thấu khiến cô càng lúng túng, mặt mỗi lúc một nóng rực.

A Nam bỗng hừ một tiếng “Em cũng muốn” ()

Vu Tiệp vẫn chưa phản ứng kịp thì A Nam đã đưa kéo cô đến trước mặt, cúi đầu xuống cổ cô. Á... Vu Tiệp thấy đau nhói, A Nam... lại mút mạnh vào cổ cô.

Vu Tiệp cuống quýt đẩy mạnh cậu ra khiến A Nam loạng choạng suýt ngã “A Nam, em làm gì vậy hả?”. Đưa tay sờ chỗ đau, cậu ta dùng sức mạnh quá, chẳng khác cắn là mấy.

A Nam đắc ý cười rất trẻ con “Em cũng để lại dấu vết trên người chị, cho anh ta tức chết”.

Vu Tiệp trợn mắt, a Nam ơi A Nam, em làm ơn đừng đùa nữa, nếu Tấn Tuyên biết thì sẽ ghen lên cho xem. Cô vội vã đưa tay sờ vết thương, thậm chí cầu mong đến tối nó sẽ biến mất.

“Không đc chùi, không đc chùi.” A Nam vui sướng kéo tay cô, thấy kiệt tác của mình, cậu càng đắc ý hơn. Cuối cùng cũng trộm được rồi, nhưng không phải là miệng, nhưng hể nghĩ đến Tấn Tuyên sẽ tức điên lên là cậu sướng điên người.

Vu Tiệp bất lực bị cậu kéo chạy đi, nhìn gương mặt tươi cười tràn trề đầy sức sống ấy, cô cũng cười. A Nam, cậu ta vẫn chỉ là một đứa trẻ, thôi mặc cậu ta vậy.

Lâm Hữu Nam đưa Vu Tiệp đi chơi hết cái danh lam thắng cảnh ở Melbourne, vườn thực vật Hoàng gia Melbourne, bảo tàng... còn dẫn cô đi ăn của ngon vật lạ của đủ mọi quốc gia. Hai người chơi vui đến quên thời gian, đến khi Tấn Tuyên gọi đến, A Nam mới đưa Vu Tiệp về lại khách sạn.

Lúc nhìn thấy Tấn Tuyên, Lâm Hữu Nam còn cố ý nheo mắt với Vu Tiệp trước mặt anh, Vu Tiệp đỏ mặt cúi gằm xuống.

Thấy Lâm Hữu Nam bỏ đi rồi, Tấn Tuyên mới choàng vai Vu Tiệp vào thang máy, quả nhiên chưa đc mấy phút, anh đã hỏi “Hôm nay, chẳng nhọc làm gì với em thế?”

“Thì... đưa em đi chơi thôi” Vu Tiệp lúng túng cúi đầu, cố ý giữ vẻ trấn tĩnh.

“VẬY lúc này sao nó lại tỏ ra bí ẩn?” Tấn Tuyên là ai nào, trò vật của A Nam mà anh không nhìn ra ư? Huống hồ Vu Tiệp lại đang đỏ mặt.

“Cậu ta mua cho em một chiếc mũ” Vu Tiệp chỉ chiếc nón sau lưng, định đánh trống lảng.

“Thế thôi à?” Tấn Tuyên cao giọng, vẻ mặt hoài nghi.

“Vâng!” Vu Tiệp gật mạnh đầu.

Cũng may đã đến nơi, Vu Tiệp nhanh chóng nhảy ra ngoài trước, lao về phòng, vừa đi vừa than thở “Mệt quá!” .

Tần Tuyên nhìn theo bóng cô, khóe môi nhướn lên, mèo hoang vẫn muốn giã vờ.

Vừa vào phòng, Vu Tiệp đã chạy vào phòng tắm, cô không dám nhìn vào mắt Tần Tuyên, đôi mắt dài ấy lúc nào cũng như nhìn thấu tim cô, cứ nghĩ là đau đầu.

“Cộc, cộc, cộc...” Bên ngoài có tiếng gõ cửa ” Tiểu Tiệp em không sao chứ?”

Vu Tiệp lại vỗ vỗ vào mặt mình, cố gắng mỉm cười, phải trấn tĩnh lại , Tần Tuyên chắc sẽ không phát hiện ra đâu.

Vu Tiệp bình thần mở cửa, thấy Tần Tuyên đang nhướn mày dò hỏi, thì mỉm cười “Em rửa mặt”.

Tần Tuyên theo cô vào phòng, tay ôm lấy cô, áp mặt lại gần “Anh đợi em về ăn cơm cùng” .

“Anh vẫn chưa ăn?” Vu Tiệp ngạc nhiên, quay sang nhìn anh, Tần Tuyên nhìn xuống, lặng lẽ gật đầu. Cô cuống quýt kéo anh ra ngoài “Vây em xuống lầu ăn với anh” .

Tần Tuyên cười khẽ, ôm cô vào lòng “Chúng ta ăn trong phòng”.

Tần Tuyên gọi người mang thức ăn lên. Khách sạn cao cấp quả là tuyệt vời, phục vụ rất chu đáo, một bữa mỹ vị được nhanh chóng đưa đến phòng họ.

Tần Tuyên trả tiền bo rồi đóng cửa, thuận tay tắt luôn đèn, quay sang cười với Vu Tiệp “Well, how you feel?” .

Vu Tiệp nhìn vẻ mặt anh, không nhịn được cười, anh đúng là kúc nào cũng tuyệt vời.

Nhìn chiếc bàn ăn bày đầy mỹ vị, ngọn nến khẽ lay động khiến gian phòng trở lên mờ ảo, chẳng trách nữ sinh lại thích đàn ông lãng mạn, không khí này bất giác gợi mở khao khát được lãng mạn của phụ nữ. Phụ nữ luôn giàu tình cảm hơn lý trí, một câu nói mờ ám, một ánh mắt khiêu khích đã đủ khiến tâm trí họ phiêu bạt rồi.

“Wonderful” Phối hợp với sự lãng mạn của anh, Vu Tiệp cũng mỉm cười. Không một cô gái nào từ chối được sự lãng mạn cả.

Tần tuyên tiến đến, ôm Vu Tiệp ngồi xuống. Cô xấu hổ định nhảy xuống khỏi đùi anh, nhưng Tần Tuyên đã xiết chặt tay, giữ cô ngồi vững “Anh thích ôm em”.

Vu Tiệp đành đỏ mặt cho qua, mặc anh dịu dàng ôm lấy cô.

Tần Tuyên bắt đầu hành động, nhưng, hầu như anh chỉ dứt cho cô, còn lại anh chẳng ăn được bao nhiêu. Vu Tiệp che miệng đang đầy thức ăn, khẽ đẩy anh, ra hiệu anh cứ ăn đi.

Tần Tuyên ăn một miếng thịt bò rồi nói “Ăn thịt bò rất tốt, nhiều protein, tăng cường thể lực”.

Vu Tiệp khó khăn lắm mới nuốt xuống một miếng thịt bò, lẩm bẩm “Em có phải vận động viên đâu, cần thể lực tốt để làm gì?”

Tần Tuyên cười khẽ nuốt xuống, đưa ly rượu lên uống một ngụm rồi cúi đầu áp lên môi cô, từ từ đưa vào miệng cô.Ồi, Vu Tiệp bị động nuốt ngụm rượu vang hơi chất ấy, mùi rượu thơm nồng đang lan tỏa khiến người như say.

Tần Tuyên hài lòng khẽ liếm khóe môi của cô, tiếng nói trầm trầm rất quyến rũ “Vận động mạnh sẽ rất tiêu hao thể lực”.

Vu Tiệp ngẩn người, ánh mắt thất thần nhìn đôi mắt đang chớp chớp, cuối cùng mới hiểu ra, anh... anh lại nói đến chuyện đó rồi. Vu Tiệp vùng vằng muốn nhảy xuống. Sói luôn luôn là sói, háo sắc! Sao đầu óc suốt ngày chỉ nghĩ đến những thứ bậy bạ đó chứ.

Hahaha... Tấn Tuyên không kìm được, cười phá lên, lồng ngực rung rung, mèo hoang sao đáng yêu đến thế, lần nào thấy đáng vẻ mơ hồ thất thần của cô, anh lại không nhận được ý định đùa giỡn. Ở cạnh anh lâu thế mà vẫn còn xấu hổ như vậy, thực quá thú vị.

Vu Tiệp then quá hóa giận, đâm vào ngực anh “Em ăn no rồi”. Lại bị anh đùa cợt, hôm nay cô tức chết đi được.

Tấn Tuyên ôm chặt lấy cô, tỏ ra kinh ngạc “No nhanh thế à? Vậy chúng ta có nên vận động để tiêu hóa bớt?”. Nói xong anh bế cô đứng dậy, trong tiếng kêu của Vu Tiệp, anh ôm cô lên giường.

A a, Vu Tiệp hét lên, lăn đến đầu giường bên kia, tức giận kêu lên “Tấn Tuyên!”. Rõ ràng là anh cố ý bóp méo ý nghĩ của cô. Đáng ghét, hôm nay không được để anh được đằng chân lân đằng đầu nữa.

Tấn Tuyên cười toe toét, chậm rãi tiến lại gần, khiến Vu Tiệp hoảng hốt hét to “Tấn Tuyên! Anh còn đùa nữa là em giận đấy!” Anh như vậy khiến cô căng thẳng quá, ghét thật, tại sao lần nào cô cũng giống như một con mèo bị anh vờn, mặc cô trốn chạy thế nào cũng không thoát khỏi sự khống chế của anh.

Tấn Tuyên cúi xuống, khi ngước lên đã có vẻ khàng khác “Ngày mai anh phải về Singapore rồi”.

Hả? Vu Tiệp hoàn toàn đờ đẫn, sao lại nhanh thế? Tuy cô chưa bao giờ hỏi anh khi nào về, nhưng cô luôn cho rằng Tấn Tuyên sẽ không đi nhanh đến vậy.

“Việc bên này đã xong, công ti giục anh về.” Đôi mắt anh toát lên vẻ bất lực.

“...Không thể ở thêm một ngày à?” Cứ nghĩ đến sắp phải chia xa là Vu Tiệp bắt đầu thấy chua xót, cô còn chưa đi chơi cùng anh, chưa nói chuyện nhiều với anh, sao... nhanh thế đã chia tay? Cô không muốn!

“Anh cũng rất muốn, nhưng công ti có việc thật!” Tấn Tuyên từ từ tiến lại gần khi cô chưa phát giác ra, tay đã đặt lên phần eo của cô.

Vu Tiệp buồn bã xì mặt, trong đầu chỉ nghĩ anh sắp đi rồi, phải bao lâu nữa mới được gặp anh đây.

Đôi môi Tấn Tuyên đã lặng lẽ áp lên gương mặt cô, giọng nói toát lên vẻ lưu luyến ko nỡ rời xa “Thế nên, hôm nay em phải ở bên anh”.

Và thế là, mèo hoang lại rơi vào cạm bẫy ngọt ngào của sói, mà lại còn cam tâm tình nguyện.

Sự chia xa làm đau nhói trái tim hai người, đêm ấy, tình yêu của Tấn Tuyên không phải bão táp mưa sa, mà như mưa xuân nhẹ nhàng khiến Vu Tiệp chìm đắm hết lần này đến lần khác, cho đến khi nuốt trọn tiếng rên rỉ cuối cùng của cô.

Sáng sớm khi Vu Tiệp choàng tỉnh, theo phản xạ cô đưa tay sang bên cạnh, đã trống vắng.

Tấn Tuyên đi rồi.

Vu Tiệp buồn bã vùi mặt vào gối, anh đã đi rồi, không gọi cô dậy, không tạm biệt cô.

Cô nhìn lên bàn theo thói quen, vẫn một ly sữa, vẫn một tờ giấy.

Cô rút tờ giấy ra, đọc kĩ dòng chữ anh để lại “Anh không muốn em tiễn, sợ thấy em khóc. Hai hôm nay anh rất vui, rất hạnh phúc. Chúng ta sẽ gặp lại nhau nhanh thôi, anh đảm bảo. Hãy luôn nhớ là, anh yêu em, mãi mãi, Tuyên!”.

Mắt Vu Tiệp nhòe lệ nhìn dòng chữ gần mờ đi, em cũng yêu anh, rất yêu, rất yêu anh.

Ba tờ giấy nho nhỏ, có tình yêu sâu sắc của Tấn Tuyên đều được Vu Tiệp cất kĩ trong túi, cất vào trái tim, tình yêu của họ vẫn sẽ hạnh phúc mãi mãi, mà đây chỉ là lần gặp gỡ ngắn ngủi, họ nhất định sẽ ở bên nhau!

(Vu Tiệp đang chìm đắm vào nỗi thương cảm không hề phát hiện ra mặt sau của tờ giấy còn có một câu “Đừng để tên quỷ nhỏ kia chạm vào em!” . Ha ha ha ha, Tấn thiếu gia vẫn phát hiện ra kiệt tác của A Nam.)

34. Chương 68 - 69 End

Chương 68 : Luôn ở bên nhau

Lâm Hữu Nam không hề tỏ ra ngạc nhiên khi nghe Vu Tiệp bảo Tấn Tuyên đã đi, cậu chỉ lặng lẽ ôm Vu Tiệp để an ủi.

Trước khi đi, Tấn Tuyên có gọi điện cho Lâm Hữu Nam, dặn dò cậu phải chăm sóc Vu Tiệp, bảo cô lúc nào cũng ngờ nghệch, rất dễ tin người, nhất định phải trông chừng cô đừng để lạc mất. Lâm Hữu Nam luôn im lặng nghe Tấn Tuyên dặn dò, trong lòng dù không phục cũng phải thừa nhận, Tấn Tuyên thực sự quan tâm đến Vu Tiệp, chẳng trách Vu Tiệp lại yêu anh ta đến vậy. Có điều, A Nam vẫn không nhận được mà chọc Tấn Tuyên vài câu: “Anh không nói thì tôi cũng biết, tôi hiểu chị ấy không ít hơn anh đâu”.

Tấn Tuyên nhất thời ghen lời, đành ra sức dọa dẫm: “Vậy tốt, nếu để tôi phát hiện Tiểu Tiệp có chuyện, tôi sẽ không tha cho cậu đâu”.

Và thế là, vì Vu Tiệp, hai người đàn ông này đã tỏ ra hữu nghị với nhau.

Những ngày tháng không có Tấn Tuyên lại quay về, phút giây ngắn ngủi ở bên nhau lúc nào cũng nhắc nhở Vu Tiệp nhớ đến anh. A Nam nhận ra nỗi buồn sau nụ cười của cô. Cô quá trong sáng, đôi mắt trong veo, mọi suy nghĩ trong lòng đều bất cẩn lộ ra ngoài, rằng cô luôn nhớ đến anh ta.

A Nam đề nghị Vu Tiệp dọn đến ở cùng nhà bà cô với cậu, tuy Tấn Tuyên đã đặt phòng đến tận ngày cô rời Úc nhưng cậu vẫn mong cô dọn đến, ít nhất thì không cần đối diện với những đêm cô đơn. Cậu hiểu nỗi đau khi nhớ đến một người trong màn đêm tĩnh lặng ấy.

Nhưng Vu Tiệp khéo léo từ chối, cô muốn ở lại căn phòng trống trải đó.

Những ngày tiếp theo, A Nam đưa Vu Tiệp đi hết mọi nơi ở Melbourne, ăn đủ mọi cao lương mỹ vị. Cậu dùng những phút giây bận rộn để khoả lấp thời gian thừa của cô. Cho dù nỗi nhớ của cô luôn cất giấu trong lòng, nhưng cậu vẫn rất muốn ép nó xuống đến nhỏ nhất có thể.

Lúc quay về, Vu Tiệp bảo A Nam đặt vé về thẳng nhà, A Nam nghi ngại nhìn cô, cô không muốn chuyển máy bay ở Singapore để gặp Tấn Tuyên một chút sao?

“Chúng ta về thẳng nhà”, làm sao cô lại không muốn gặp anh cơ chứ, nhưng cô không thích để Tấn Tuyên vất vả nữa. Anh thật sự rất bận nên cô không thể khiến anh vất bỏ mọi thứ để đến gặp mình một chút. Tấn Tuyên đã nói, nhất định họ sẽ gặp lại nhau, nhanh thôi, cô mong đợi được có ngày cùng anh trùng phùng.

A Nam đành đặt vé về thẳng, hai người lưu luyến tạm biệt Melbourne.

Vu Tiệp về đến nhà, mọi người đều vây quanh cô hỏi tình hình ở miền nam, Vu Tiệp mỉm cười trả lời họ từng câu một theo đáp án đã được A Nam chuẩn bị sẵn, đến khi họ đều thoải mái, cô mới được về phòng mình.

Cô chậm rãi thu xếp hành lý, nhưng khi lấy ba mảnh giấy trong túi ra, cô không kiềm chế được mà khóc thật to. Tấn Tuyên, hình như em đã quên tặng anh vật kỷ niệm rồi, anh sẽ nhớ em bằng cách nào đây?

Ở bên kia, Tấn Tuyên đang tăng ca ở công ty, điện thoại vẫn lặng lẽ nằm đó, trên màn hình là hình ảnh Vu Tiệp say ngủ, ánh mắt cong cong, rèm mi dài và cả nụ cười bên khóe môi. Đó là nụ cười của cô sau khi ôm Tấn Tuyên chìm vào giấc ngủ.

Những ngày tiếp theo lại tiếp diễn như cũ, Tấn Tuyên vẫn gửi clip đều đặn mỗi ngày, Vu Tiệp vẫn nhìn nó để an ủi nỗi nhớ. Cô lặng lẽ post hết những tấm ảnh ở Melbourne lên blog của mình. Cô không dám lưu lại những tấm ảnh đó trong máy tính ở nhà, sợ nhân lúc cô không có mặt Vu Lâm sẽ dùng máy tính và phát hiện ra mọi chuyện. [post lên blog càng dễ chik hơn đây chị =.]

Tình yêu của họ vất vả quá, vừa phải chịu đựng nỗi nhớ xa cách, vừa phải e dè không để người khác phát hiện.

Vu Tiệp cũng không dám để hộ chiếu ở nhà, cô đưa cho A Nam giữ giúp, dù sao cô cũng không còn cơ hội ra nước ngoài nữa.

Nhưng ông trời đúng là thích trêu ngươi người khác, luôn tạo ra những chuyện để đùa giỡn.

Quyển hộ chiếu đó của Vu Tiệp lại được mang ra sử dụng nhanh chóng.

Vu Tiệp thấy Tấn Tuyên nói trong clip, anh lại phải ra nước ngoài công tác, còn bảo cô đến tìm A Nam, nhờ cậu ta làm visa giúp. Vu Tiệp hoàn toàn chờ đợi, lại phải lén lút ra nước ngoài?

Lúc thấy A Nam, Vu Tiệp vẫn nghi ngờ không biết Tấn Tuyên có nói thật không? “A Nam, em lại ra nước ngoài với chị à?”

“Em đi làm gì? Lại làm kẻ thừa thãi à?” A Nam bực tức bủi môi.

“VẬY...chị tự đi á?”

“Tấn Tuyên sẽ sắp xếp, chị chỉ việc ngồi máy bay là được, anh ta sẽ đón chị ở bến đó. Chắc chị không đến nổi ngồi máy bay mà cũng bị lạc đấy chứ?”. Nói thật là, để Vu Tiệp đi một mình cậu cũng không yên tâm.

“A Nam, thế có ổn không?” Vu Tiệp lo lắng cầu cứu.

“Đương nhiên là không ổn nên chị đừng đi, bảo anh ta đến đây”. Lâm Hữu Nam đánh mặt lại, tại sao cứ bắt Vu Tiệp đuổi theo anh ta.

“Nhưng...lần này hình như anh ấy phải đi công tác mà”. Vu Tiệp lại bắt đầu nói tốt cho Tấn Tuyên.

“Phải rồi, rõ ràng là anh ta mượn việc công làm việc tư, em sẽ mách với bố em”. Lâm Hữu Nam cười thầm, cậu thích nhất là dọa Vu Tiệp. [haizzz tội VT toàn bị bắt nạt ko =.=]

Vu Tiệp cuống lên, vội vàng nắm tay cậu: “Anh ấy đi công tác, chắc chắn là thế. Cùng lắm thì...chị không đi nữa”.

A Nam nhướn mày nhìn vẻ khó xử của Vu Tiệp: “Thật không? Vậy em giúp chị trả lời anh ta”. A Nam cười thầm trong bụng, cô gái ngốc nghếch, sao lại dễ bị lừa như thế? Đúng là không yên tâm thật.

“...Chuyện này, tự chị nói là được”. Mặt Vu Tiệp rõ ràng tỏ ra rất day dứt, liệu Tấn Tuyên có thất vọng không?

A Nam cô nín cười nhìn vẻ tội nghiệp của Vu Tiệp, cuối cùng không nhin nổi nữa, cậu cười lẩn lộn, gõ vào đầu cô: “Yên tâm, chị đến đó, đương nhiên là anh ta chỉ tiền rồi. Nếu anh ta dám phỉ phạm tiền công ty thì đã bị kế toán truy ra rồi”.

Gương mặt đang ủ rũ của Vu Tiệp đột ngột sáng bừng: “Thật à?”

“Yên tâm đi, em sẽ giúp chị. Nhớ đấy, ngày mai mang hộ chiếu sang cho em”. A Nam thấy cô vui trở lại thì lòng cũng vui theo.

Học kỳ cuối của Vu Tiệp chỉ cần làm thủ tục trong trường xong là có thể tự ra ngoài tìm việc thực tập nên thời gian của cô khá rảnh rỗi.

Dưới sự giúp đỡ của A Nam, Vu Tiệp lại lạng lẽ bay đến Prague (thủ đô CH Séc) gặp Tấn Tuyên. Cũng như lần trước, ban ngày Tấn Tuyên bận công việc, ban đêm tận tình “phục vụ” cô. [haizzz chữ “phục vụ” nì có nhieu nghĩ à lại còn bỏ trong “ “ đúng là mờ ám mà]

Vu Tiệp tìm được công việc biên dịch do một đàn chị giúp đỡ, chỉ cần giao bản dịch đúng thời hạn là được, tiền lương cũng khá. Mọi người thấy cô tìm được việc thì cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ thấy cô thỉnh thoảng đi công tác thì cũng nghi ngờ nên cô đành nói là công ty phân cô đến thành phố khác để làm phiên dịch cho khách hàng.

Tục ngữ có nói, có lần thứ nhất sẽ dễ dàng có lần thứ hai, thứ ba,...

Sau đó, chỉ cần Tấn Tuyên đi công tác nước ngoài thì anh đều bảo Vu Tiệp đến, vừa không quên công việc vừa giải tỏa nỗi nhớ của cả hai. Từ đó, Vu Tiệp trở thành người cùng bay bên cạnh Tấn Tuyên, có máy bay

thật tốt, khoảng cách xa đến mấy cũng được thu hẹp lại. Hộ chiếu của Vu Tiệp dần dần biến thành xanh đến đỏ hoa cả mắt.

Cũng nhờ Tấn Tuyên ra sức chỉ bảo, Vu Tiệp dần dần giúp được anh xử lý một số việc, mà tiếng Anh của cô rất tốt, biết một ít tiếng Pháp, đủ để làm trợ lý cho anh, hai người cùng ném trái vắt vả và ngọt ngào.

Tấn Tuyên cũng đưa Vu Tiệp đến một số buổi tiệc do khách hàng chiêu đãi, đương nhiên là dưới danh nghĩa nhân viên công ty. Có một số người hỏi đến thì anh cũng chỉ giới thiệu đơn giản Vu Tiệp là trợ lý riêng của mình.

Nhưng hành vi bí mật thể này cũng có ngày sẽ bại lộ.

Khi Tấn Tuyên khoác tay Vu Tiệp đi vào cổng khu trung tâm hội nghị của khách sạn Quest Newmarket của trung tâm thành phố Auckland(tp lớn nhất New Zealand), Tấn Tuyên bỗng khựng lại, Vu Tiệp nghi ngại đưa mắt nhìn anh. Sao vậy?

Về mặt Tấn Tuyên dần đông cứng lại, khoé môi xuất hiện nụ cười lạnh lẽo. Vu Tiệp quay sang, nhìn theo ánh mắt anh, cô bỗng ngẩn người, Lâm Ngữ Âm?!

Với bộ lễ phục gợi cảm, mái tóc búi gọn sau gáy, Lâm Ngữ Âm có vẻ chín chắn hơn nhiều. Ánh mắt cô ta không tỏ ra ngạc nhiên lắm, chậm rãi tiến lại đứng trước mặt họ, mỉm cười lên tiếng: “Cô Vu, xin chào!”. Nói xong, cô lịch sự đưa bàn tay trắng muốt ra.

Vu Tiệp ngẩn ngơ mấy giây rồi nhanh chóng mỉm cười, bắt tay Lâm Ngữ Âm: “Chào chị”.

Cuối cùng, Tấn Tuyên cũng lên tiếng: “Cô đã nói sẽ không đến mà?”. Trước khi đi anh đã hỏi Lâm Ngữ Âm, nếu cô ta định đến thì anh sẽ không gọi Vu Tiệp, ai ngờ cô ta lại đột ngột xuất hiện.

“Sao nào? Không hoan nghênh tôi à?” Lâm Ngữ Âm cười nhả nhận, ánh mắt lại nhìn Vu Tiệp lúc này sắc mặt đã hơi nhợt nhạt.

Tấn Tuyên khẽ vỗ vai Vu Tiệp, dịu giọng nói: “Em vào trước đi, anh đến ngay” nói xong, anh đưa thiệp mời cho cô.

Vu Tiệp đưa mắt nhìn Tấn Tuyên, rồi lại nhìn Lâm Ngữ Âm này giờ vẫn mỉm cười. Cô lo lắng không biết việc bị Lâm Ngữ Âm phát hiện có ảnh hưởng đến Tấn Tuyên không? Cô cố gắng nén nỗi lo lại, thấp thòm đi vào trong hội trường.

Tấn Tuyên nhìn Lâm Ngữ Âm hỏi: “Nói đi, cô muốn thế nào?”

Lâm Ngữ Âm nhìn gương mặt căng thẳng của anh không nhịn được cười: “Em đáng sợ đến thế à? Yên tâm, em đến đây không phải để cô ấy khó xử”. Nói xong, cô đưa mắt nhìn theo bóng Vu Tiệp.

Tấn Tuyên mím môi, không đoán ra ý đồ của cô ta nhưng anh tuyệt đối sẽ không để cô ta làm tổn thương Vu Tiệp.

Lâm Ngữ Âm cười khê: “Cô ấy khác trước rồi”. Hôm nay, Vu Tiệp mặc một bộ sườn xám không tay cách điệu, đường cắt may khéo léo làm nổi bật mọi đường nét của cơ thể, một bông hoa nhả nhận dính trên sườn áo, vừa gợi cảm lại vừa đáng yêu. Cô không còn là cô gái thanh tú chỉ mặc áo phong nữa, đoá hoa nhỏ này dần dần nở rộ ra nét đẹp mê người dưới sự hướng dẫn của Tấn Tuyên. Lâm Ngữ Âm nhìn theo, lòng bỗng thấy chua xót, tại sao cô ấy lại may mắn đến thế?

“Ngữ Âm, Vu Tiệp đến đây không có mục đích khác, là tôi đã đưa cô ấy đến đây”. Tấn Tuyên sa sầm mặt, anh không muốn Lâm Ngữ Âm hiểu lầm, rồi nói linh tinh với tổng công ty, như thế sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Vu Tiệp.

“Em có nói gì à?” Lâm Ngữ Âm thấy anh giải thích thì cười nói. “Em chỉ vô tình nghe nói lúc đi công tác anh luôn có mỹ nữ bên cạnh nên tò mò muốn biết là ai thôi, không ngờ lại là cô ấy”.

Vốn dĩ, Lâm Ngữ Âm còn ngỡ Tấn Tuyên bản tính không đổi, lại bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng cô rất bất ngờ khi thấy tấm ảnh nhân viên chụp lại, hai người đang thân mật đi cạnh nhau là Tấn Tuyên và Vu Tiệp. Nhìn hai gương mặt rạng rỡ hạnh phúc ấy, cô đành tự mĩa mai, là do cô đã đánh giá thấp tình cảm của Tấn Tuyên với Vu Tiệp rồi.

“Cô đừng làm khó cô ấy” Tấn Tuyên vẫn chưa xác định được mục đích của cô ta, anh muốn một lời hứa.

“Trong mắt anh, em chỉ là một mụ phù thủy độc ác thế sao?” Lâm Ngữ Âm khẽ lắc đầu nói. “Bên cạnh anh có thêm trợ lý thì có gì là không được?”

Đôi mắt Tấn Tuyên dần sẫm lại, Lâm Ngữ Âm không phải đến để gây chuyện.

“Có điều anh vẫn phải chú ý vì chuyện này mà đến tai bố em thì e rằng không tốt lắm”. Lâm Ngữ Âm cười nhẹ, báo trước cho Tấn Tuyên vì bố cô cũng quen Vu Tiệp, chuyện này mà lộ ra ngoài thì sẽ gặp phiền phức lớn. Cô nói xong liền quay người đi vào trong.

“Cảm ơn cô, Ngữ Âm”. Giọng nói trầm ấm của Tấn Tuyên vang lên, Lâm Ngữ Âm khựng lại, gương mặt nở nụ cười an ủi rồi tiếp tục bỏ đi. Trước kia họ là đồng nghiệp, bây giờ chắc cũng xem như là bạn rồi, cô thấy vậy là đủ.

Tấn Tuyên đưa chi nhánh công ty ở Singapore vào quỹ đạo với tốc độ nhanh nhất. Sau đó, Lâm Ngữ Âm phụ trách nghiệp vụ ở đó, anh lại tuân theo sự sắp xếp của công ty mà chuyển đến quốc gia khác, mở rộng nghiệp vụ hơn. Công ty hết lời khen ngợi thành tích xuất sắc của anh, Tổng giám đốc Lâm sau khi nghe Lâm Ngữ Âm đề cử anh thì càng tán thưởng hơn, ông rất yên tâm khi giao trọng trách đó cho Tấn Tuyên.

Vu Tiệp thấy gánh nặng trên vai anh mỗi lúc một lớn, cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để giúp đỡ anh phần nào.

Vu Tiệp theo anh bốn ba khắp nơi nhưng không thể quá nhiều vì sợ gia đình phát hiện, cô còn phải lo công việc của bản thân, bảo đảm mọi thứ đều hoàn thành đúng thời hạn. Có lúc, Tấn Tuyên thấy cô mệt đến mức ngủ vùi trước máy tính thì rất xót xa, bẽ cô về giường. Cho dù anh không tình nguyện đến mức nào thì rốt cuộc cũng vẫn khiến Tiểu Tiệp mệt mỏi theo.

Nhưng khi tỉnh lại, Vu Tiệp luôn nở nụ cười rạng rỡ với anh, một câu nói đơn giản đủ khiến trái tim anh ấm áp như mặt trời mùa xuân: “Chỉ cần được ở bên cạnh anh thì dù đi đâu em cũng vậy thôi”.

Đôi tình nhân yêu nhau sâu sắc chỉ có thể khích lệ lẫn nhau, bước tiếp trên đoạn đường khó khăn vất vả.

Chương 69: Lời cầu hôn ở thành cổ

Trong vội vã tất bật, mùa hè đã đến, Tấn Tuyên ra nước ngoài được hơn 10 tháng mà anh vẫn chưa một lần về nhà. Ông bà Tấn tuy rất nhớ nhưng trò chuyện qua mạng hàng ngày nên cũng miễn cưỡng giải tỏa được nỗi nhớ con trai. Ông Tấn cứ thấy tin Tấn Tuyên đc điều động, trong lòng cũng khó tránh khỏi cảm giác tự hào. Cuối cùng, con trai ông cũng đã làm rạng rỡ cả nhà rồi.

Tấn Tuyên luôn gửi tiền về cho gia đình, nhưng bố mẹ anh không nỡ tiêu, về sau anh mua thẳng hàng từ trên mạng rồi gửi về.

Hai gia đình Tấn, Vu cũng có những buổi họp mặt nho nhỏ, nhìn thấy ông Tấn lần nào cũng đặc ý khoe khoang, ông Vu chỉ im lặng, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Vu Tiệp, cũng may lúc đầu ngăn cản cô, nếu không thì cô sẽ làm chậm trễ con đường tiến thân của Tấn Tuyên, ông Tấn lại trách ông không biết dạy dỗ con cái.

Có điều, ông Vu cũng thấy hơi hối hận, không ngờ bình thường Tấn Tuyên chơi bởi thế mà ra nước ngoài chưa bao lâu đã tạo nên thành tích xuất sắc như vậy. Nghĩ lại thì tuy Tấn Tuyên rất giỏi nhưng dù sao vẫn là loại đàn ông có tính trăng hoa. Tục ngữ nói đúng, đàn ông có tiền sẽ hư hỏng, hơn nữa lại nghe nói cô

nàng tiểu thư giàu có kia luôn ở bên cạnh cậu ta nên ông Vu cũng không nghĩ gì thêm. Chỉ cần Vu Tiệp ngoan ngoãn nghe lời, tìm công việc tốt mà làm, tương lai tìm một tấm chồng cho yên phận là được.

Vu Lâm và anh chàng Tiểu Chung kia tiến triển khá thuận lợi, yêu nhau cũng gần một năm đã bắt đầu bàn chuyện hôn nhân. Lần nào nhắc đến Vu Lâm, ông bà cũng khen con gái hết lời. Vu Lâm có công việc ổn định, người yêu cũng ổn, chưa bao giờ khiến hai ông bà lo lắng. Ngược lại, tuy Vu Tiệp đã tìm được việc nhưng công việc làm ở nhà thể này theo ông bà là không đáng tin cậy, mà lại còn đi công tác suốt, một đứa con gái cứ chạy đông chạy tây thì làm sao lấy chồng được? Họ cũng từng bóng gió nhắc nhở Vu Tiệp rằng phải suy nghĩ đến bản thân nhưng cô lại viện cớ quá bận rộn, không có thời gian nghĩ đến những chuyện đó.

tuần này, Vu Tiệp vô cùng bận rộn, gần đây công ti nhận một đơn hàng lớn, cứ thúc giục cô hoàn thành mau chóng. Cô dành tăng ca liên tục để hoàn thành nốt công việc của mình, lúc đi công tác, do mạng có vấn đề nên một số tư liệu của cô không thể gửi kịp về công ti.

Nếu không do bạn cùng phòng Châu Cẩn nhắc nhở cô đến trường làm thủ tục tốt nghiệp thì cô cũng quên bẵng đi mất.

Ngày hôm ấy, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, một đám học sinh mặc đồng phục vô cùng chỉnh tề, tươi trẻ tràn đầy sức sống và cười rất rạng rỡ, tạo ra kiểu chụp hình hoàn mỹ nhất với ống kính. Cuối cùng, họ đã tốt nghiệp rồi!

Hôm ấy, cô nhìn thấy nhóc Trịnh cũng mặc áo tốt nghiệp và rất đẹp trai. Nhóc Trịnh đi từ xa đến và ôm cô thật chặt, tuy họ còn gặp lại nhau nhưng cuộc sống trong trường đại học đối với họ không thể phai mờ. Người nhà Vu Tiệp thấy cử chỉ của cậu đều biết ý mà cười, thì ra Vu Tiệp luôn qua lại với cậu chàng họ Trịnh ấy, chẳng trách cô không chút sốt ruột.

Nhóc Trịnh choàng vai Vu Tiệp chụp chung một tấm ảnh.

Tạm biệt, cuộc sống đại học tươi đẹp, nơi đã chứa đựng bốn năm tuổi xuân của họ. Tạm biệt!!!

Tấn Tuyên nhận được tin nhắn của Vu Tiệp “Em tốt nghiệp rồi!”.

Anh nhanh chóng nhắn lại “Anh muốn ngắm hình em”.

Vu Tiệp lấy di động ra, cười rất ngọt ngào, ghi lại khoảnh khắc xúc động nhất, rồi gửi cho anh.

Tấn Tuyên mở ra xem, mèo hoang của anh tốt nghiệp thật rồi!

Hôm thứ ba sau khi Vu Tiệp nhận bằng tốt nghiệp, Tấn Tuyên lại báo cô biết phải bay nữa, lần này là đi Damascus của Syria! Vu Tiệp nghe đến thành phố này thì nghi ngại. Công ti Tấn Tuyên còn hợp tác với các quốc gia Ả Rập hay sao? Anh giỏi quá, lại mở rộng sang thị trường mới rồi.

Nhắc đến A Nam, cậu cũng tốt nghiệp phổ thông rồi. Lúc ở trong nước, chỉ cần làm xong việc là cô lại chạy đến nhà họ Lâm giúp cậu chuẩn bị thi tốt nghiệp. A Nam rất giỏi, những lần thi thử gần đây đều đạt trên 80%. Giám đốc Lâm thấy thành tích của A Nam cũng vô cùng khen ngợi, sự tín nhiệm dành cho Vu Tiệp càng tăng thêm.

A Nam thấy Vu Tiệp bận rộn như thế thì rất xót xa, nhưng cậu biết rõ mình có khuyên can cô thế nào thì cô cũng vận bận như thế. A Nam lừa bố rằng học hành quá vất vả, muốn ăn uống để bồi bổ, đương nhiên Tổng giám đốc lâm không nói gì nhiều, bảo người giúp việc mua rất nhiều đồ về cho cậu. A Nam lén lút dấm dúi cho Vu Tiệp, ra lệnh cho cô phải ăn hết, nào là bột protein dưỡng chất, an thần bổ não, bổ huyết... còn nói nếu cô không ăn, cậu sẽ không làm giúp visa. Vu Tiệp đành nhả mặt nhận hết.

Rồi cũng đến ngày bay, Vu Tiệp gọi điện cho công ty, báo cho họ biết cô có việc và dùng email để liên lạc, công việc cô nhận nhất định sẽ hoàn thành đúng kì hạn.

Cô vác ba lô xuất phát, đi theo tiếng gọi của tình yêu, đến nơi mà người cô yêu thương đang đợi. Vu Tiệp bay đến Bắc Kinh trước, rồi từ Bắc Kinh chuyển máy bay sang Singapore, gặp Tấn Tuyên ở đó và cùng bay đến Damascus.

Khi hai người đến Damascus, thủ đô của Syria thì đã là mười một giờ đêm. Vừa ra khỏi sân bay, khí lạnh đã ập đến, hiện giờ đã là giữa tháng năm, nhưng khí hậu vùng Địa Trung Hải nhiệt độ về đêm chỉ còn mười

hai độ. Tấn Tuyên ôm chặt Vu Tiệp lên taxi, phóng thẳng đến khách sạn Sheraton ở Damascus mà anh đã đặt phòng trước.

Đêm đầu tiên hai người đều mệt nhoài, tắm rửa xong liền ôm nhau ngủ say.

Mới sáng sớm hôm sau, Vu Tiệp đã bị Tấn Tuyên hôn cho tỉnh dậy.

Anh kéo cô lên “Hôm nay hành trình của chúng ta nhiều lắm, phải ăn no”. Vu Tiệp mở đôi mắt còn ngái ngủ ra, Tấn Tuyên đã chuẩn bị sẵn bữa sáng rồi.

Hai người nhanh chóng rửa ráy rồi cùng ăn sáng, sau đó mang hành lí gọn nhẹ để lên đường.

Tấn Tuyên đưa Vu Tiệp đến thăm ngôi chùa Omayyad Mosque nổi tiếng ở Damascus. Ngoài cửa có bán phục trang dành riêng cho du khách, họ mặc vào rồi nhìn nhau cười. Trên người Vu Tiệp là một lớp áo theo đạo Hồi, còn có khăn trùm đầu, chỉ chừa lại đôi mắt xinh đẹp. Đàn ông thì không cần phiền phức như thế, chỉ cần vào trong cởi mũ, đổi giày là được.

Chùa Omayyad Mosque là kiệt tác đại diện cho đạo Hồi, cũng là kiến trúc nổi tiếng nhất, được xây dựng vào năm 705 trong vòng 10 năm, tranh Mosaic trong chùa cũng được xưng tụng là tác phẩm Mosaic đẹp nhất thế giới. Chùa Omayyad Mosque có kiến trúc hình vuông, lúc vào thánh đường phải cởi giày, phân thành hai khu nam nữ riêng biệt, rất nhiều người đều đang hướng về Mecca để cầu nguyện. Vu Tiệp và Tấn Tuyên đành chia ra để thăm quan.

(Mecca : thành phố thần thánh nhất của đạo Hồi, nếu không phải người Hồi giáo thì không thể vào trong)

Vu Tiệp sung sướng chụp ảnh liên tục, những cảnh tượng chỉ có thể nhìn thấy trong sách nay đã hiện ra trước mắt, cô sung sướng đến nỗi muốn hét lên, nền văn minh cổ đại bí ẩn biết bao, kiêu hãnh nằm trong thành phố ngàn năm cổ kính này.

Đến khi cô ra khỏi thánh đường thì Tấn Tuyên đã đợi ở bên ngoài.

Tấn Tuyên thấy nét vui sướng của Vu Tiệp thì cười thâm, biết ngay là cô sẽ hét lên mà, cô rất mê mẩn những nơi như thế này.

Hai người ra ngoài theo cửa ngách vì nếu không phải tín đồ đạo Hồi thì phải đi cửa ngách ở bên cạnh.

Tấn Tuyên đưa cô đi thăm quan tiếp ngôi chợ trứ danh của Damascus. Ở đó, quả nhiên đầy ắp âm thanh náo nhiệt, các con đường kinh doanh đan xen, nếu Tấn Tuyên không nắm chặt tay Vu Tiệp thì cô sẽ lạc đường mất. Những tấm lụa tơ tằm xinh đẹp, tượng điêu khắc bằng gỗ thủ công, đồng xu bằng vàng, thủy tinh, ngọc trai và những đồ thủ công mỹ nghệ tinh xảo, tất cả đều khiến Vu Tiệp say mê. Cô thích nơi này quá, chỗ nào cũng hấp dẫn cô đến quên đường về.

Tấn Tuyên chỉ mỉm cười đi bên cạnh cô, mặc cô lựa chọn, chỉ cần cô thích thì anh đều mua hết mà không do dự, kết quả là Vu Tiệp phải ngăn anh lại, nếu cứ mua tiếp nữa thì cô không mang về nổi.

Tấn Tuyên yêu chiều véo mũi cô, chỉ cần cô muốn thì anh sẽ mua tất cả. Vu Tiệp xấu hổ kéo Tấn Tuyên rời khỏi ngôi chợ ấy, vì những người địa phương đều nhìn họ bằng ánh mắt lạ lùng.

“Anh không được chiều em như thế, em sẽ hư đấy.” Vu Tiệp trách Tấn Tuyên không chịu ngăn cô lại.

“Anh thích chiều em như thế.” Tấn Tuyên gỡ bỏ mạng che mặt của Vu Tiệp ra, khẽ cắn vào tai khiến mặt cô đỏ bừng. Cô ngó nghiêng, chắc chắn không ai nhìn thấy nên đưa tay đánh vào ngực anh “Đang trên đường, không được làm thế này ở các quốc gia Ả Rập đâu”.

“Ừ, vậy về nhà thì được chứ gì.” Tấn Tuyên nắm tay cô, sai bước về phía khách sạn.

Vu Tiệp vội vàng níu tay anh lại “Em muốn tham quan thành cổ Syria”. Tấn Tuyên biết nơi cô nói, đó là thành cổ Tadmor của Syria, cách thủ đô Damascus khoảng ba tiếng xe chạy, vốn định ngày mai sẽ đưa cô đến đó.

“Được không?”, Vu Tiệp khẽ lắc tay anh, nài nỉ.

“Bây giờ mà đến chắc sẽ không chơi được bao lâu.” Tấn Tuyên nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ. Đến đó thì phải 2 giờ hơn.

“Chúng ta đến đó bây giờ đi, em thật sự rất muốn ngắm mà” Vu Tiệp muốn đi ngay lập tức.

Tần Tuyên bắt lực kéo cô đi tìm xe, tài xế không biết tiếng anh nhiều nhưng cũng may, Tần Tuyên đã chuẩn bị sẵn, anh lấy một tấm bản đồ ra, chỉ vào vị trí thành cổ, tài xế lập tức hiểu ngay.

Khi đi chỉ hùng vĩ nhưng tang thương hiện ra phía xa xa, Vu Tiệp đã hào hứng đến nỗi không nói lên lời, chỉ nắm chặt tay Tần Tuyên. Đẹp quá, hoành tráng quá.

Xuống xe rồi, tài xế chỉ lạc đà bên đường, ra hiệu cho họ cười lạc đà tham quan.

Vu Tiệp tò mò khi nhìn con lạc đà đang khuyu xuống, mắt nhìn Tần Tuyên không chớp. Anh khẽ cười, trả tiền để Tần Tuyên đưa họ đi.

Vu Tiệp và Tần Tuyên cười một con lạc đà hai bước rồi chậm chậm tiến vào thành cổ.

Khi quần thể kiến trúc mỗi lúc một gần, Vu Tiệp kêu lên nho nhỏ “Tần Tuyên, nhìn kìa, đẹp quá!”.

Khi đến nơi, Vu Tiệp và Tần Tuyên sốt ruột nhảy xuống, nắm tay nhau chạy vào thành cổ. Những cây cột đá rất to, cổng lớn tráng lệ khiến hai người cảm thán không ngớt, họ đều thích xem tạp chí ĐỊA LÝ QUỐC GIA nên không hề xa lạ với thành cổ Tadmor. Nó được xây dựng vào thế kỉ thứ nhất, ở giữa đại diện và đàn tề theo phong cách La Mã, chủ yếu có điện đường Baal, thành phố ngàn cột, Khải Hoàn Môn cổ kính trường, phố dài, dài chữ thập hợp thành. Điều khiến người ta thán phục nhất phải kể đến hệ thống cung cấp nước tinh xảo trong thành cổ, đường dẫn nước do những cột đá tạo nên, mỗi một đoạn là một đầu lớn, một đầu nhỏ nối liền nhau, dẫn nước sạch từ sa mạc vào.

Hơn nữa thời cổ, Tadmor đã từng là trạm dừng quan trọng trên hành trình buôn bán, con đường tơ lụa từ Trung Quốc đi qua Tadmor và Hims đến Địa Trung Hải.

Những cảnh tượng trước đây chỉ được xem trong tranh ảnh nay đã hiện ra trước mắt khiến Vu Tiệp sung sướng đến độ không nói nên lời. Tần Tuyên ngắm cô xúc động khẽ chạm vào những cây cột đá lớn thì không kìm được ôm cô vào lòng, Vu Tiệp kích động ngẩng lên “Tần Tuyên, em vui quá, cảm ơn anh, cảm ơn anh”. Rồi cô sung sướng ôm chặt lấy cổ anh.

Tần Tuyên ôm chặt lấy cô, khẽ nói “Anh biết em luôn muốn đi ngắm di chỉ Babylon, nhưng Irad loạn quá, anh đành đưa em đến đây cảm nhận vương quốc Ashur cùng tồn tại với Babylon”.

Vu Tiệp cảm động ngẩng lên, nhìn Tần Tuyên chăm chú, anh vẫn còn nhớ, nhớ hết, lúc nhỏ cô cứ đòi đi Babylon, khi ấy Tần Tuyên đã trịnh trọng hứa với cô rằng, khi lớn lên nhất định sẽ đưa cô đi.

Vu Tiệp cảm động muốn khóc, giấc mơ khi xưa giờ đã thành sự thật, cho dù không thể đến Irad, giấc mơ của cô cuối cùng đã hoàn thành.

Vu Tiệp ôm chặt lấy cổ anh, giấu mọi sự xúc động vào lòng, khẽ kêu lên “Tần Tuyên, Tần Tuyên, em yêu anh ! ” .

Tần Tuyên cũng xúc động ôm chặt cô, lần đầu cô nói yêu anh, quý giá biết bao, hiếm hoi biết bao, mèo hoang hay xấu hổ cuối cùng đã nói rồi “Anh cũng rất yêu em ! ”

Vào trong thành cổ mấy ngàn năm này, hai người lang thang khắp mọi nơi, tình yêu của họ sec kéo dài mãi mãi như thành cổ hàng ngàn năm tuổi này.

Tần Tuyên chậm rãi buông Vu Tiệp ra, lấy một chiếc hộp nhung đỏ từ túi áo ngực. Vu Tiệp căng thẳng, chờ đợi nhìn anh.

Tần Tuyên nhẹ nhàng mở hộp, một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh phát ra ánh sáng rực rỡ nhất trong ánh nắng “Lấy anh nhé”.

Vu Tiệp bối rối vô cùng, hơi thở gấp gấp, tim đập thình thịch. Anh... anh đang cầu hôn cô? Trời ơi, cô căng thẳng đến nỗi hai chân nhũn cả ra.

Tần Tuyên kéo cô vào lòng, nói “Mèo hoang, lấy anh nhé!”.

Vu Tiệp cắn mạnh môi, không biết phản ứng như thế nào. Đột ngột thế này, bất ngờ, hai bên gia đình thì sao, anh có suy nghĩ chưa, anh không cần hỏi ý kiến họ sao?

“Tấn Tuyên, em...” Vu Tiệp lấp bắp không biết nói gì.

“Em không cần nghĩ nhiều, chỉ cần trả lời anh, em có muốn không?” .

Vu Tiệp bắt giác nắm tay anh, ánh mắt thoảng ve ngần ngại. Trái tim cô? Trái tim cô đã thuộc về anh từ lâu rồi, từ lần đầu họ tranh cãi với gia đình, lần đầu bắt đắ dĩ phải xa nhau, trái tim cô đã không còn là của mình, chỉ thuộc về anh, người đàn ông khiến cô yêu đến mức đau đớn.

“Tiểu Tiệp, định mệnh là chúng ta phải ở bên nhau”, Tấn Tuyên nhìn cô chăm chú, kiên định nói.

Vu Tiệp cảm động, ở bên nhau, cô cũng muốn ở bên anh, mãi mãi không bao giờ lìa xa.

“Tiểu Tiệp, lấy anh nhé” , Tấn Tuyên dịu dàng nói. Vu Tiệp xúc động nhắm nghiền mắt lại, khẽ gạt đầu, những giọt nước mắt hạnh phúc lặng lẽ rơi xuống. Người đàn ông ngang ngược nhưng tuyệt vời này là người duy nhất trong cuộc đời cô, ngoài anh ra, co sẽ không bao giờ nói ai khác.

Tấn Tuyên hôn nhẹ lên má Vu Tiệp, hôn lên những giọt nước mắt, ngón tay nhẹ vuốt lên vệt nước mắt còn chưa khô. Sau đó, anh khẽ nhấc tay phải của cô lên, Vu Tiệp run rẩy mở mắt, Tấn Tuyên mỉm cười đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô.

Tấn Tuyên đưa ngón tay đeo nhẫn ấy lên môi hôn khẽ, sau đó nhìn sâu vào đôi mắt cô, cuối cùng đôi môi nóng hổi của anh áp lên môi cô. Tình yêu tuyệt vời này đã được đánh dấu bằng một nụ hôn!

Hai người hạnh phúc nắm tay nhau quay về khách sạn, ăn cơm tại nhà hàng rồi về phòng.

Hôm nay, Tấn Tuyên rất vui, chỉ cần nghĩ đến việc Vu Tiệp đã nhận lời cầu hôn của mình thì trái tim anh như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Chỉ cần nhìn thấy cô là trái tim sẽ bất ngờ đập dữ dội. Cảm giác này khiến anh vừa ngỡ ngàng, vừa sung sướng. Ở cạnh Vu Tiệp, anh luôn cảm thấy mới mẻ, hạnh phúc, nụ cười của cô, những lời nói ngọt ngào của cô khiến anh say đắm.

Tấn Tuyên tiến đến, quần lấy Vu Tiệp vừa bước ra khỏi phòng tắm, đang ngồi mở máy tính định lên mạng. Anh khẽ cắn lấy vành tai cô, Vu Tiệp hét lên đẩy anh ra “Đừng đùa, em phải kiểm tra email”.

“Không, không cho xem gì hết.” Tấn Tuyên tiếp tục hôn lên cổ cô, rồi cắn mạnh lên đó. Vu Tiệp đau quá kêu nhỏ “Đau em”.

“Phạt em vì dám lừa anh.” Tấn Tuyên trề môi, tay bắt đầu di chuyển, từ từ lên trên eo, lướt qua ngực cô.

“Tấn Tuyên... lát nữa là xong mà”, Vu Tiệp nài nỉ.

“Hả?” Tấn Tuyên lại phát ra âm thanh mờ ám, cổ ý cao giọng, giọng nói gợi cảm như gần như xa.

“Em không xem nữa, được chưa, anh buông em ra, nóng quá.” Vu Tiệp gơ tay đầu hàng, anh áp sát quá khiến cô nóng cả người. Đêm nay, Tấn Tuyên khiến cô thấy sợ hãi, giọng nói uể oải lười nhác kia càng nghe càng thấy bối rối.

“Em tắm rồi mà?” Tấn Tuyên kêu khẽ, nhưng không có ý buông cô ra. “Thơm quá, là lọ sữa tắm anh mang theo à? Thơm thật, ăn chắc ngọt lắm đây.” Nói xong, anh bất ngờ mút mạnh vào cổ cô một cái.

Vu Tiệp hốt hoảng tìm lí do để đánh lạc sự chú ý của anh. Tấn Tuyên đã bắt đầu nuốt nước bọt rồi, mà bữa ăn ngon lành là cô thì chắc chắn không chạy thoát nổi. “Tấn Tuyên, em đến đây chưa gọi cho gia đình, em gọi về cho họ đã.” Lý do gì thế này, trước kia chưa bao giờ gọi, bây giờ gọi làm gì? Mặc kệ, chỉ cần thoát khỏi Tấn Tuyên thì lí do gì cũng được.

Tấn Tuyên hừ mũi “Cần thiết không?” Mèo hoang lại bắt đầu chơi trò trốn tìm rồi.

Vu Tiệp gỡ tay anh ra, vội vã nhảy đến bên giường, lấy điện thoại để trên đầu giường rồi gọi về nhà.

Tấn Tuyên nheo mắt, khóe môi nở nụ cười. Mèo hoang ngồi trên giường rồi, hê hê, vậy không cần anh phí sức dỗ dành cô lên giường nữa. Tấn Tuyên chậm rãi tiến đến.

Vu Tiệp nghe thấy bên kia bắt máy thì thở phào nhẹ nhõm, nói to “A lô, Tiểu Tiệp đây ạ”.

Mẹ cô nghe máy, tuyệt quá “Mẹ, con đây”.

“Tiểu Tiệp hả, có chuyện gì thế?” Người nhà biết cô hay đi công tác nên cũng không nghi ngờ.

“Dạ không, con muốn nhờ mẹ thu quần áo vào hộ con, lúc con đi hình như quên mang vào. Phơi ngoài ban công ấy ạ” Vu Tiệp đưa mắt nhìn Tấn Tuyên đã ngồi bên cạnh, ra hiệu anh đừng lên tiếng.

“Quần áo của con? Mẹ mang vào, cất lâu rồi, đợi con nói chắc mưa tạt ướt hết.” Con bé này đi công tác còn nhớ đến chuyện ấy!

“Ôi, bên nhà mưa ả? Mẹ ra đường nhớ cẩn thận.” Vu Tiệp vừa đẩy Tấn Tuyên đang trườn tới gần cô, vừa nhắc mẹ.

“Hôm nay, mẹ thấy bên con cũng mưa mà, quần áo có đủ mặc không?” Bà Vu nghe con gái quan tâm thì xúc động lắm, con bé này cố tình gọi về nhà mà cũng không quên quan tâm đến bà, ngoan lắm, ngoan lắm!

“Á...” Vu Tiệp run bắn, không tìm được kêu lên, Tấn Tuyên chết tiệt dám véo vào eo cô.

Bà Vu bên kia nghe thấy thì tỏ ra thắc mắc “Sao thế?”

“Không có gì ạ, mưa rồi, quần áo con mặc đủ. Vâng... Dạ...” Vu Tiệp bị Tấn Tuyên quấy rối đến mức suýt không nói nổi, tay anh đã đặt lên eo cô, còn luồn vào trong áo khiến cô giật mình thất sắc.

“Được rồi, con bé này, nói gì thế, gọi đường dài dất lắm, lời nhiều nói ít, cúp đi, con nhớ cẩn thận đấy.” Cạch, bà Vu cúp máy.

Vu Tiệp nghe tiếng cúp máy thì ném điện thoại sang một bên, vội vàng đẩy Tấn Tuyên ra. Tấn Tuyên hư hỏng, Tấn Tuyên chết tiệt, dám quấy rối trong lúc cô gọi điện thoại, hại cô suýt nữa hét lên trước mặt mẹ.

Tấn Tuyên như một con sói ăn vụng, neho mắt nhìn lướt cơ thể cô, khoe môi nhướn lên, chậm rãi tiến lại.

“Á...” Vu Tiệp hét lên định nhảy xuống giường, con sói này lại bắt đầu rồi, không chạy nhanh thì lát nữa đến xương cũng chẳng còn.

Nhưng chân chưa chạm đến đất, Tấn Tuyên đã lôi cô trở lại, đè cô xuống giường. (Aaa, phi lễ chó nhìn)

Khụ, khụ, khụ... Vu Tiệp khó chịu ho liên tục.

Tấn Tuyên cười ranh mãnh, ngón tay lướt trên mặt cô “Tiểu Tiệp...” . Anh cố ý kéo dài âm cuối khiến Vu Tiệp hồn xiêu phách lạc. “Em tốt nghiệp rồi nhỉ?”

Vu Tiệp choáng váng. Tiệp rồi, anh còn nhớ, vẫn nhớ rõ. Cô cứ nghĩ anh bận quá sẽ quên chứ. Lần này thăm rồi, đêm nay , bất luận thế nào, Tấn Tuyên cũng không tha cho cô đâu. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện đó là cô lại muốn từ chối, đau lắm, có thể nói không?

“Áo tốt nghiệp của Tiểu Tiệp rất đẹp.” Hơi thở Tấn Tuyên khê phốt qua mặt cô.

Vu Tiệp cắn chặt môi, cố gắng suy nghĩ để tìm lí do.

“Tiểu Tiệp...” Tấn Tuyên khê gọi.

“Tấn Tuyên!” Vu Tiệp không đợi anh nói hết đã vội cướp lời, thấy anh đã chịu nhìn vào mình, cô khó nhọc nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu rồi bật ra lí do của mình “Em sợ đau!”.

Tấn Tuyên ngẩn ra 3 giây, cuối cùng cũng hiểu, thế là cười lẩn lộn. Tiểu Tiệp, làm ơn, em đừng buồn cười thế có được không? Tấn Tuyên chịu không nổi mà ôm chặt lấy cô, cười đến không ngừng lại được.

Vu Tiệp lại thấy chẳng buồn cười chút nào. “Tấn Tuyên, em có thể nói không?”

Cuối cùng, khó khăn lắm Tấn Tuyên mới nhìn được cười, đôi mắt con con nói “Anh sẽ khiến em quên cả đau”.

“Nhưng mà...” Vu Tiệp vẫn không cam tâm, nhưng ngay sau đó đã bị nụ hôn của anh phong kín lại.

Tấn Tuyên! Vu Tiệp giật nảy mình bởi sự mãnh liệt của anh. Cô quá căng thẳng, chỉ còn biết bám tay vào lưng anh.

Tấn Tuyên là cao thủ mà. Đối diện với sự kháng cự liên tục của con gái, biện pháp tốt nhất là hôn cho cô nàng choáng váng, đốt sạch mọi lí trí đi.

Tiểu Tiệp, đừng chạy trốn nữa, chúng ta sẽ mãi mãi ở nên nhau...

Mười giờ sáng hôm sau, Vu Tiệp ê ẩm người thức giấc, cổ cô tê dại, cơ thể không chỗ nào là không đau nhức.

Cô quay sang, phần cổ đau đến mức cô chỉ muốn hét lên, nhìn thấy gương mặt đáng ghét kia, cơn giận trong lòng Vu Tiệp bỗng phun trào. Chết tiệt, rốt cuộc anh muốn cô mấy lần đây? Hại cô hôm nay ra nông nỗi này?

Vu Tiệp phần nộ cắn mạnh lên mặt anh một ái. Á! Tấn Tuyên đau quá nhảy bật dậy, hét lên “Đau quá!” .

Vu Tiệp trợn mắt, biết đau cơ à? Tại sao hôm qua cô bảo đau mà anh không đếm xỉa đến?

Tấn Tuyên xoa xoa mặt, chớp mắt, vẽ mặt đau khổ dần biến thành vui mừng khiến Vu Tiệp càng tức hơn. Anh vui lắm à? Cô đưa tay lên định đấm cho anh một ái.

Tấn Tuyên chụp lấy nắm tay cô rồi đưa lên cao, ánh mắt anh nhìn xuống dưới, ôi chao, cơ thể này quá hoàn hảo. Vu Tiệp hét lên trong bụng, cô biết rõ mình đang không mặc gì, lại khiến anh mãn nhãn nữa rồi.

Vu Tiệp rút mạnh tay lại, quay lưng với anh, cuộn người vào chăn rồi xuống giường.

“Em cướp chăn đi rồi, anh phải làm sao?” Tấn Tuyên nghiêng người nằm trên giường nhìn phần lưng của cô, dần dần nhìn xuống phần hông. Ôi, cơ thể anh lại thức tỉnh, anh muốn véo vào cặp mông hồng hồng, tròn trịa kia quá. Vu Tiệp vốn không để ý đằng trước nên sau lưng đã lộ nét xuân quang.

Cô quay phắt lại, nhưng lại liếc thấy nơi không nên nhìn... anh lại muốn nữa rồi!

Vu Tiệp hoảng hốt ôm chăn chạy vào phòng tắm, định ở trong đó cả ngày, không ra nữa.

Bỗng một tràng âm thanh lạnh lót bên ngoài vang lên. Vu Tiệp dỏng tai lên nghe, hình như là điện thoại của cô. Chết tiệt, làm sao đây? Rốt cuộc ai lại gọi đến vào giờ này?

“Ai gọi đến thế?”, Vu Tiệp hỏi.

“Nhà em” Tấn Tuyên ung dung đáp, không tin là cô sẽ không ra.

Hả? Vu Tiệp thoáng dờ người. Vội vàng mở cửa lao ra ngoài, cũng mặc kệ Tấn Tuyên đang ngồi trên giường. Tấn Tuyên nhìn thấy tấm chăn trên người cô thì không nhịn được cười, cô gói mình lại như chả giò, chỉ để lộ hai cánh tay và bắp chân. Tấn Tuyên cười khê, có ích gì đâu, cuộn chặt thế nào thì cởi ra thế ấy.

Vu Tiệp chụp lấy điện thoại “Suýt” với Tấn Tuyên một tiếng, khê ho rồi từ từ bấm nghe “A lô?”

Tấn Tuyên cười khi khi trèo xuống, tay từ từ đặt lên eo cô, bắt đầu chăm chú vào trò cởi chăn.

“Vu Tiệp!”, tiếng bố cô vang lên chát chúa, “Mày đang ở đâu?”.

“Con á?” Vu Tiệp hơi run run “Bây giờ con đang ở thành phố W”. Sao bố tự dưng lại hỏi câu này?

“Mày lại nói dối nữa hả?”, bố cô gầm lên.

Cuối cùng Tấn Tuyên đã cởi xong tấm chăn của Vu Tiệp, nhưng lại nghe thấy tiếng quát tháo giận giữ bên kia thì ngừng tay, nhìn gương mặt Vu Tiệp đang đỏ ửng.

Anh mấp máy môi “Gì thế?”

Vu Tiệp không nói năng gì, chỉ mặc cho đầu dây bên kia quát tháo, tiếng gầm thét cuối cùng to đến nỗi Tấn Tuyên cũng nghe thấy .

“Mày về nhà ngay cho tao.”

Tấn Tuyên khê vỗ vỗ mặt Vu Tiệp, sao thế, đừng dọa anh chứ. “Tiểu Tiệp, nói gì đi.”

Vu Tiệp dần dần gương mặt thất thần lên “Họ biết em và anh ở cạnh nhau rồi”.

Tần Tuyên sững sờ, trong đầu thoáng hiện ra vô số khả năng, có người tiết lộ bí mật? Anh đưa tay kéo Vu Tiệp vào lòng “Đừng lo, cứ để anh xử lí, em đừng nghĩ ngợi gì hết”.

Vu Tiệp dựa vào lòng anh, khẽ nói “Vu Lâm mở máy tính, phát hiện ra địa chỉ blog của em, nhìn thấy hình của chúng ta. Họ... phát hiện ra hết rồi”.

Tần Tuyên nhăn mặt, lại là Vu Lâm, tại sao lúc nào cô nàng cũng phá hoại.

Anh khẽ vỗ lưng Vu Tiệp “Đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tất sẽ thẳng trôi”. Anh đưa tay phải của cô lên, lắc lắc tay cô, nói “Em đã nhận lời lấy anh rồi, nên dù thế nào đi nữa cũng không được nuốt lời”. Tiểu Tiệp nhìn chiếc nhẫn lấp lánh trên tay, nhưng mọi người có đồng ý không?

“Hơn nữa, em đã bị anh ăn sạch sẽ rồi, em cũng không thể có suy nghĩ nào khác được.” Tần Tuyên cười khê, hôn lên môi cô, tay cũng bắt đầu nghịch ngợm, ôm Tiểu Tiệp gần như không một mảnh vải che thân thì bảo anh không động dấy tay chân kiểu gì?

“Tần Tuyên, đừng, em không có tâm trạng.” Vu Tiệp quay mặt đi, cô đang rối bời mà anh còn thế thì cô sẽ càng rối hơn.

Tần Tuyên không bỏ cuộc, xoay mặt cô lại nhìn thẳng vào mắt cô “Chính vì sợ em nghĩ lung tung nên mới giúp em tìm thú vui để em mệt đến mức chỉ muốn ngủ, như thế em sẽ không nghĩ nhiều nữa”. Nói xong, anh hôn lên môi cô, đề cô ngã xuống giường.

Vu Tiệp cự nự “Em đói, hết sức rồi”. Làm ơn đi, đêm qua vẫn chưa đủ hay sao mà sáng sớm đã hành hạ nhau?

Tần Tuyên cắn môi cô, thì thào “Đừng lo, lát nữa chúng ta gọi thịt bò, hồi phục rất nhanh”.

Vu Tiệp thật chỉ muốn đập đầu vào tường, đừng nhắc thịt bò với cô, đều do nó mà ra. Tại nó mà anh mới mạnh mẽ đến thế, cô đã bị anh ăn tươi nuốt sống, cuối cùng còn chùi mép bảo ăn chưa no! Thịt bò chết tiệt, ta hận ngươi!

Quả nhiên chỉ lát sau, Tần Tuyên đã khiến cô quên sạch mọi phiền não, mệt mỏi ngủ vùi.

Đến khi Vu Tiệp tỉnh lại đã là trưa rồi, ngửi thấy mùi thức ăn quyến rũ xộc vào mũi, Vu Tiệp đói quá tỉnh giấc.

Oái, Tần Tuyên đang ăn! Quá đáng thật, một mình độc chiếm thức ăn!

“Tần Tuyên chết tiệt!” Vu Tiệp túm một cái gối lên ném về phía Tần Tuyên đang ăn ngon lành.

Tần Tuyên nghiêng đầu, chiếc gối bay vèo đến, anh quay lại nhìn, ngoắc ngoắc tay “Anh thấy em ngủ ngon quá, không nỡ gọi dậy, đến đây cùng ăn”.

Vu Tiệp gượng dậy, nhưng phát hiện ra hai chân tê dại. Cô đành nhìn Tần Tuyên bằng ánh mắt oán trách, đều do anh hại, thế mà lại không thèm đếm xỉa đến cô.

Tần Tuyên bỗng đứng dậy, chỉ mặc độc một chiếc quần đùi, đi thẳng đến bên giường, Vu Tiệp nhìn anh đầy cảnh giác. Anh không đến mức hồi phục nhanh thế chứ, chẳng lẽ thứ anh ăn là thịt bò???

Tần Tuyên cúi người xuống, cô hét lên “Không được”. Muốn nữa thì cô chết mất.

Tần Tuyên cười hì hì, đưa tay ra bế cô dậy, đưa đến bên bàn. Mặt Vu Tiệp đỏ bừng, cô... chẳng mặc gì trên người cả.

“Em phải mặc quần áo”, Vu Tiệp e thẹn van nài.

Tần Tuyên cười khê, bế cô trở lại giường, sau đó lấy một bộ áo choàng tắm trên salon khoác vào cho cô, thắt dây lại rồi bế cô đến bàn ăn.

“Lần này thì ngoan ngoãn ăn rồi chứ.” Tần Tuyên cắt một miếng thịt bò đưa lên miệng cô. Vu Tiệp trừng mắt nhìn anh, nuốt miếng thịt bò với vẻ không tình nguyện chút nào.

Tần Tuyên đút cho cô ăn hết nửa miếng thịt bò to rồi mới ăn, sau đó thông thả bảo “Ngày mai chúng ta đi đăng kí”.

Á! Vu Tiệp giật nảy mình, anh nói gì thế?

Tấn Tuyên cực kì bình thản kéo cô ngồi xuống đùi mình, sau đó vừa nhai thịt bò, vừa đưa sữa đến bên miệng cô, tiếp tục nói “Dù gì em cũng nhận lời cầu hôn của anh rồi, hơn nữa họ cũng đã biết, vậy thì cứ như bình thường đi, ném hết hai quả bom này cho họ. Ồ, không, là ba quả, em và anh còn gạo nấu thành cơm nữa!”

Vu Tiệp “Phụt” một tiếng, phun hết sữa trong miệng ra, bất hạnh thay, sữa bắn hết lên người Tấn Tuyên.

Tấn Tuyên ủ rũ kéo áo cô ra lau “Em hại anh bây giờ phải tắm lại! Em đi với anh”. Nói xong, anh bế Vu Tiệp hét inh ỏi vào phòng tắm.

Tiếng ma kêu quỷ khóc, lát sau biến thành tiếng rên rĩ mờ ám.

Hai người này, sao không chịu dừng lại nhỉ!!!

Hôm sau, Tấn Tuyên xin nghỉ phép ở công ty, đưa Tiểu Tiệp bay thẳng về nhà.

Khi hai người nắm tay nhau bước vào nhà họ Tấn, mọi người đều dờ dẩn. Cuộc thẩm vấn, phán xét lại bắt đầu, nhưng lần này không đợi họ mở lời, Tấn Tuyên đã nắm chặt Vu Tiệp đưa lên cao, chiếc nhẫn trên tay hai người lấp lánh, khiến họ càng choáng váng. Tấn Tuyên cười nhếch môi, ném thẳng một quả bom TNT khiến họ như phát điên lên “Hai đứa con đã kết hôn!”.

Ồ, lần này chiến trường thật ác liệt.

Có điều, đôi tình nhân trẻ chẳng rảnh rỗi để quan tâm, mà lén lút vào phòng Tấn Tuyên.

“Này, chúng ta vẫn chưa lấy giấy đăng kí.” Vừa vào phòng, Vu Tiệp hét lên nho nhỏ.

“Về nhà trộm hộ khẩu ra, ngày mai đi đăng kí.” Tấn Tuyên ném túi xách đi, ôm Tiểu Tiệp ngã nhào xuống giường. Sao không bao giờ anh thấy hôn cô đủ, hương thơm của cô, sự mềm mại của cô lúc nào cũng quyến rũ anh, trên máy bay không thể ra tay, về nhà xem như được rồi chứ gì. Thôi cứ thưởng thức cho đến tận sáng mai rồi đi đăng kí kết hôn luôn, anh thật sự rất đói!

Lúc từ bỏ sự chống cự cuối cùng, Vu Tiệp đã hiểu ra, sói háo sắc nếu không háo sắc thì còn gọi gì là sói.

Câu chuyện của sói xám ăn thịt mèo hoang đến đây là kết thúc!

(Tác giả thiện ý khuyến cáo: Gặp phải sói, nhớ trốn nhanh, tuyệt đối không cho nó thấy ta!)

35. Ngoại Truyện (4 Phần)

Ngoại truyện 1 của Lâm Hữu Nam: Đêm hôm ấy Đến giờ tôi vẫn chưa hiểu, đêm ấy tôi đã bị ma nhập sao?

Đêm ấy, Vu Tiệp hẹn tôi đến ăn cơm với gia đình ba người họ. Lúc xong bữa, tôi bế Tiểu Bái Nhiên chưa đầy hai tuổi ra ngoài trước, vợ chồng Tấn Tuyên đi tính tiền. Tiểu Bái Nhiên đã biết bập bẹ những câu đơn giản, nhưng không biết gọi chú, lần nào dạy nó, nó cũng chỉ bữ môi không chịu nói. Có lẽ chỉ khi có mẹ ở bên, cậu nhóc mới chịu nghe lời!

Tiểu Bái Nhiên thường không cho người lạ bế, tôi phải lượn n lần trước mặt Vu Tiệp thì Tiểu Bái Nhiên mới nhận ra mùi của tôi, không trốn tránh tôi nữa. Kết quả là, tôi nói Tiểu Bái Nhiên giống con chó con nên bị Tấn Tuyên đá cho một cú! Vốn là thế mà, nhận ra hơi người mới cho bế, không phải chó con thì là gì? Nhưng câu này không thể nói thường xuyên được, Vu Tiệp mà nghe được sẽ nổi cáu mất!

Mắt Tiểu Bái Nhiên đã díp lại, mới chín giờ hơn mà đã buồn ngủ rồi, cậu nhóc này chắc chắn ban ngày đã chơi mệt lắm rồi đây! Tôi bế Tiểu Bái Nhiên lên cao hơn, cho nó tìm một tư thế thoải mái gác lên người tôi, có lẽ sắp ngủ đến nơi rồi.

Bỗng nhiên, một cô gái lạ thoáng lướt qua trước mắt, tôi giật mình ôm chặt Tiểu Bái Nhiên theo phản xạ, neho mắt nhìn cô ta. Gương mặt ấy ngược sáng nên rất mờ nhạt, một cặp kính râm che kín nửa khuôn mặt,

cô ta hạ giọng cầu cứu: “Giúp tôi với!”. Giọng trầm nhưng rất hay, dịu dàng như có đường. Chưa đợi tôi phản ứng, cô ta đã bế Tiểu Bái Nhiên ra khỏi tôi. Tôi kinh hoàng, Tiểu Bái Nhiên ghét nhất là bị người lạ bế. Lúc tôi định cướp cậu nhóc lại thì đã nghe thấy Tiểu Bái Nhiên lẩm bẩm: “Thơm, thơm”. Tên nhóc này lại lao đến trước ngực cô ta rồi dụi dụi vào. Tôi ngẩn người, Tiểu Bái Nhiên không ghét cô ta sao?

Cô gái ấy hoàn toàn không cho tôi cơ hội phản ứng, đứng sát lại, tay níu lấy cổ tôi rồi xoay người, thế là tôi đã che cho cô ta. Tôi đội chiếc mũ bóng chày, đầu bị kéo xuống phủ lên mặt cô ta, đôi môi cô ta ập đến. Tôi định đẩy ra theo phản xạ nhưng cô ta đã thì thầm van xin: “Hôn tôi”. Hương vị trên người cô mỗi lúc một gần, mùi vị quen thuộc ấy xộc vào đầu khiến tôi thất thần.

Tiếp đó là sự quyến rũ mãnh liệt, do bản năng, tôi đành đáp lại sự khiêu khích đó, cho đến khi có tiếng bước chân gấp gáp băng ngang qua người, cô ta mới buông tôi ra. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô ta ngược lên, cặp kính râm che nửa khuôn mặt, tôi lại nhìn thấy rõ đôi môi hé mở của cô ta rất đẹp, đó là mùi vị mà tôi đã được thưởng thức. [Khổ thân em Nam bị cưỡng hôn]

Cô ta nhếch môi, cúi đầu ngẩng Tiểu Bái Nhiên, hôn chụt lên mặt cậu nhóc một cái rồi trả cậu nhóc vào lòng tôi: “Cám ơn!”, sau đó quay người chạy theo hướng ngược lại.

Tiểu Bái Nhiên vẫn bị bô: “Thơm, thơm”. Tôi ngẩn người nhìn theo bóng cô ta.

Cuối cùng, Vu Tiệp và Tấn Tuyên đã ra, thấy tôi ôm con của họ đứng chờ dẫn thì gọi: “A Nam!”. Tôi sực tỉnh, đưa mắt sang nhìn họ. Vu Tiệp đón lấy con trai, Tiểu Bái Nhiên rúc vào lòng cô: “Mẹ, thơm thơm”.

Lúc ấy, tôi mới hoàn hồn, cuối cùng biết tại sao mình lại thất thần, cô gái kia có mùi vị của Vu Tiệp, là mùi hoa oải hương dịu nhẹ.

Đến khi gặp lại cô ấy, tôi mới phát hiện ra tôi vẫn chưa hết bị ma nhập.

Đang cúp tiết và nằm phơi nắng trên nóc một phòng thí nghiệm nào đó, tôi không ngờ rằng, nơi ẩn nấp bí ẩn thế này mà cũng bị quấy rầy.

“Tôi đã nói hôm nay tôi không khỏe”, một giọng nữ cao vút cất lên vẻ nóng nảy.

“Tự cô gọi điện cho Chủ tịch Vương nói đi”, một giọng lạnh lùng chậm rãi vang lên.

“Đừng ép tôi, tôi điên lên đấy, cẩn thận tôi nói hết chuyện của cô bây giờ”, giọng nữ the thé bắt đầu dọa dẫm.

“Chuyện của tôi?”, cô gái cười lạnh lẽo, “chuyện của tôi không phải chuyện của các người à? Lúc nào các người lợi dụng được cũng phải suy nghĩ kỹ, khi rút tay lại cũng phải nôn ra chứ”.

“Có!” Giọng nữ the thé kinh ngạc, mãi không thấy nói gì.

“Đêm nay tự mà từ già Chủ tịch Vương, bảo ông ta lần sau đừng đến làm phiền tôi”, giọng lạnh lùng nói thẳng, rồi quay người bỏ đi.

Tôi chống tay ngồi dậy, bò trên nóc nhà nhìn bóng dáng dần xa kia, bỗng tim nháy thót lên, giọng nói này, tôi nhớ, cô ấy cùng trường với tôi.

Tôi vội nhảy xuống khỏi nóc nhà, phóng theo hướng cô gái vừa mất dạng.

Khi tôi đứng trước mặt cô ấy, tôi thấy vẻ kinh ngạc thoáng qua, cô nhận ra tôi. Quả nhiên, mùi hương dịu nhẹ lại khiến tôi chao đảo, trên người cô ta có mùi vị của Vu Tiệp.

Cô nàng nhanh chóng đeo mặt nạ, vẻ mặt thờ ơ nhìn tôi: “Có gì không?”

“Cậu đoán thử xem!” Tôi vừa nhìn vừa tò mò, một gương mặt trẻ trung đến thế, thực sự không thể liên tưởng đến giọng nói ban nãy, cô ta đang ngụy trang.

“Tôi không quen cậu”. Cô ta cúi xuống, nghiêng người định bỏ đi.

“Cậu thiếu tiền à?” Tôi cũng không hiểu tại sao lại thốt ra câu ấy, quay sang nhìn bóng cô ta đang khựng lại.

Cô ta chậm rãi quay lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên, nhưng khóe môi thoáng một nụ cười: “Phải”.

Lần này đến lượt tôi ghen lời, không ngờ cô ta lại thắng thắn đến thế.

Nụ cười của cô ta từ từ biến mất: “Người giàu có như cậu, biết thế nào gọi là thiếu tiền không?”. Nói xong, cô ta quay người bỏ đi.

Tôi cố gắng lên, lớn giọng gọi cô ta lại: “Vậy lần trước, có phải cậu cũng nên trả tiền?”

Vừa thốt ra, chúng tôi đều dờ dẫm, tôi không biết tại sao mình lại nói thế để làm gì. Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo, băng giá.

Mẹ kiếp, dù sao cũng nói rồi, sợ cái khỉ gì, tôi quyết mặt dày đến cùng.

“Lần trước tôi giúp cậu, cũng không thể giúp không thể được!” Nếu cô ấy đã là người sáng mắt vì tiền thì ra điều kiện với cô ta cũng chẳng có gì phải ngại.

Sắc mặt cô điềm tĩnh, chỉ đôi mắt đang từ từ che đi nét phẫn nộ: “Cậu muốn gì?”. Cuối cùng, cô ta không giả ngây nữa, trong lòng cô ta hiểu tôi nói gì.

“Tên cô.” Tôi bị ma nhập thật rồi, sao lại chỉ hỏi những câu quỷ quái này. Nhưng, ma xui quỷ khiến, tôi đã hỏi ra rồi.

Cô ta nhìn tôi chằm chằm, chậm rãi lên tiếng: “Ngô Dạ”.

Ngô Dạ, Ngô Dạ, tôi đọc thầm tên cô ta.

Ngô Dạ nhìn tôi, cười nhạt: “Lâm Hữu Nam, đừng bao giờ thích tôi.” Nói xong, cô ta bay xa như một linh hồn, bỏ mình tôi dờ dẫm đứng tại chỗ.

Cô ta biết tôi, còn tôi thì không biết chút gì về cô ta.

Cô ta có mùi hoa oải hương nhẹ nhàng như Vu Tiệp, nhưng lại có vẻ bí ẩn xa cách. Rốt cuộc cô ta là thiên sứ như Vu Tiệp, hay là ma quỷ cố khoác áo thiên sứ để lừa gạt người đời?

Cho dù cô ta là thiên sứ hay ma quỷ, tôi cũng không thể để cô ta sa ngã!

Bởi vì, cô ta có mùi hương giống Vu Tiệp, ắt hẳn là một thiên sứ! Ngoại truyện 2 của Lâm Hữu Nam: Nụ hôn ấy

Tôi nghĩ quen một người rất dễ dàng, lúc này, tôi thấm thía sâu sắc giá trị của đồng tiền.

Ngô Dạ, năm thứ hai khoa Ngoại ngữ, ở phòng 608 khu Tây, đến từ một thành phố nhỏ của phương Nam, thành tích học rất tốt, biết ca biết nhảy, là học trò cưng của thầy cô. Gia cảnh cả cô không khá giả lắm, từ khi đi học cô ta luôn làm thêm ngoài trường.

Tôi cười thầm, làm thêm ngoài trường, chính là tú bà. Cô giới thiệu những bạn học xinh đẹp cho một số người giàu có, trò chuyện, ca hát cùng để họ có thêm chút tiền. Cô ta làm trung gian cũng được phí giới thiệu. Tuy chưa nghe nói có ngủ cùng, nhưng nếu nữ sinh tự nguyện thì Ngô Dạ cũng không ngăn cản. Một học sinh giỏi trước mắt thầy cô, nếu bị phát hiện làm nghề này thì sẽ thế nào?

Tôi đã có được đáp án rất nhanh, còn cô ta thì hoàn toàn không quan tâm.

“Lâm Hữu Nam, tôi nhớ tôi đã nhắc nhở cậu.” Lúc thấy tôi, Ngô Dạ đã không còn ngại ngùng gì nữa, vẻ mặt lạnh lùng báo tôi biết rõ, cô không rảnh rỗi quan tâm đến tôi.

“Cậu đang làm những việc đó à?” Tôi rất hiếu kỳ, vóc dáng cô ta rất ổn, chắc cũng sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền.

Xem ra những gì tôi biết nhiều hơn cô ta nghĩ. “Cậu rảnh rồi thế à?”

“Có không?” Tôi chỉ muốn biết cô ta còn cứu được hay không.

“Cậu muốn nghe câu trả lời?” Cô ta khẽ cười, ánh mắt bất cần.

“Trả lời tôi.” Tôi cố ý phớt lờ ánh mắt cười cợt ấy.

“Có”, cô nhếch môi, “bây giờ bắt đầu tính giờ”. Nói xong, cô ta đưa tay lên xem đồng hồ.

Cô ta đang tính tiền với tôi, quả là người trơ trên. “ Bao nhiêu một giờ?”

“Năm mươi”, Ngô Dạ dựa vào bức tường phía sau, sắc mặt thản nhiên nói.

Tôi tiến sát lại, khòe môi giật giật: “Nếu làm những cái khác?” Không thể cứu cô ta được nữa rồi, ngay cả cảm giác xấu hổ cũng không có.

“Tôi có thể giới thiệu người khác cho cậu.” Ngô Dạ móc di động ra, đưa lên định gọi.

Tôi lôi tờ một trăm tệ ra đưa trước mặt cô ta: “Đi theo tôi”. Cô ta bị tôi lôi ra khỏi trường mà không chút chống cự.

Hai tiếng đồng hồ ấy, chúng tôi chỉ trò chuyện, tuy luôn là tôi hỏi nhưng Ngô Dạ cũng không trốn tránh vấn đề. Tôi không biết rằng, những người trò chuyện cùng sẽ không nói đến mình, còn Ngô Dạ lại trả lời những gì tôi hỏi.

Quá khứ của Ngô Dạ không phức tạp, do gia đình nghèo túng, em trai cũng sắp học đại học, bố mẹ đã nghỉ hưu, vì muốn kiếm tiền học cho em mà cô ta phải bực cả đầu. Ngô Dạ lặng lẽ chọn nghề này, việc này thực sự là kiếm tiền nhanh, nhiều hơn nghề tiếp thị cô ta làm lúc đầu. Lúc bố mẹ nhận được tiền cũng nghi ngờ hỏi xem có làm chuyện xấu không? Ngô Dạ chỉ trả lời ngắn gọn, ở đây là thành phố lớn, làm tiếp thị rất dễ kiếm tiền.

Ngô Dạ không hề thấy việc này có gì là vô sỉ, có cầu ắt có cung, tuy rằng có lúc cũng gặp một số khách hàng ngứa tay ngứa chân, nhưng chịu đựng thì cũng qua. Về sau dành dụm được một khoản, Ngô Dạ không làm nữa, nhưng những khách hàng trước đó cứ tìm đến, yêu cầu cô ta giới thiệu người khác. Một số bạn học ngưỡng mộ chủ động đề nghị làm việc này nên cô ta trở thành người trung gian, hai bên đều có tiền. Thỉnh thoảng vẫn gặp rắc rối, lần trước khi gặp tôi, vì giúp một nữ sinh thoát hiểm mà cô ta bị tay chân của khách hàng truy đuổi.

Tôi nghe cô ta nói thản nhiên như thế thì cảm thấy trong lòng rất phức tạp, tuy trên mạng đã có xem qua những bài viết về nghề ấy, nhưng khi thấy người cạnh mình làm, tôi vẫn thấy bực bội.

“Còn muốn biết gì nữa?”, Ngô Dạ nhìn đồng hồ, “còn mười phút”.

“Cậu không sợ bố mẹ sẽ biết à?” Tôi ghét cay ghét đắng vẻ lãnh đạm trên mặt cô ta.

“Biết thì sao? Tiền đã tiêu, em trai tôi cũng lên đại học rồi”, Ngô Dạ khẽ cười.

“Nếu trường biết thì sao?” Tôi vẫn không tin cô ta lại không sợ trời, không sợ đất như thế.

“Tôi không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải cuối cùng, nếu muốn quản thì đã quản lâu rồi”. Nói xong, cô ta đứng lên định bỏ đi.

“Cậu...” Tôi vẫn chưa nói xong, Ngô Dạ đã đưa tay ngăn lại: “Hết giờ” rồi bỏ đi.

Tôi kéo cô ta lại, kéo ghế ngồi xuống, móc ra thêm một tờ trăm tệ ra. “Hai tiếng còn lại cậu có thể hỏi tôi.” Tôi không biết vì sao lại không muốn cô ta rời xa, nhưng lời cô ta nói khiến tôi phát điên.

Cô ta cầm lấy tiền rồi bỏ vào túi, nhếch môi: “Tôi không có hứng thú với cậu, cảm ơn nhé”. Nói xong, cô ta nhanh chóng rời đi. Tôi đành ngơ ngẩn nhìn theo bóng cô ta mất hút ở cổng trường.

Tôi thừa nhận tôi điên rồi.

Tôi kể về Ngô Dạ với Vu Tiệp, Vu Tiệp lặng lẽ nhìn tôi hồi lâu rồi mới mỉm cười: “A Nam, em muốn giúp cô ấy à?”

Tôi gật đầu: “Cô ấy không nên như vậy”. Mà nên giống chị, một cô gái hiền lành lương thiện.

“Hãy kiên nhẫn, quá khứ có lẽ sẽ khiến cô ấy cảnh giác với mọi người, thử làm bạn trước xem sao, đừng nhắc đến tiền, nếu không cô ấy vẫn sẽ đề phòng với em.”

“Mẹ...” Một giọng nói non nớt vang lên, tôi quay lưng lại, Tiểu Bái Nhiên đang ôm một món đồ chơi ngồi trên giường em bé.

Vu Tiệp đến bế con trai lên, lúc ấy Tấn Tuyên cũng vào nhà, trừng mắt với tôi khiến tôi cười thầm, lại bắt đầu rồi.

“Còn chưa về à?”, Tấn Tuyên vừa choàng vai Vu Tiệp, vừa trợn mắt hỏi.

“Về ngay đây.” Tên này, kết hôn rồi mà tính chiếm hữu vẫn mạnh quá.

“Gọi bố đi.” Tấn Tuyên nghe thế thì hài lòng đùa với con trai.

Lúc ấy, Tiểu Bái Nhiên đang chăm chú nhìn dải viền hoa ở cổ áo mẹ, bàn tay nhỏ xíu túm chặt.

Vu Tiệp nói với tôi: “Về cẩn thận nhé”. Tôi gạt đầu, ra khỏi nhà, phía sau tiếng Tấn Tuyên khiến tôi không nhận được cười.

“Con trai, bố giúp con nhé? Nào, kéo ra thế này này...” Giọng Tấn Tuyên rất nghiêm túc.

“Đừng đùa, A Nam vẫn chưa đi”, Vu Tiệp hạ giọng hét. [Tấn Tuyên kinh quá]

Thật hạnh phúc! Tôi hâm mộ cuộc sống của họ.

Tôi nghe lời Vu Tiệp, không nhắc chuyện tiền với Ngô Dạ nữa.

Ngô Dạ bị tôi đeo bám rất tức tối, cuối cùng kéo tôi ra sau hội trường.

“Lâm Hữu Nam, tóm lại cậu muốn gì?” Lần đầu thấy cô ấy nổi giận.

“Đừng làm việc đó nữa.” Mục đích của tôi rất đơn giản, cứu vớt cô ấy.

“Cậu là gì của tôi, tại sao tôi lại phải nghe lời cậu?” Trên mặt cô ấy lại xuất hiện nụ cười.

“Nếu cậu cần tiền thì cứ bảo tôi”, tôi nói khẽ.

Sắc mặt Ngô Dạ cứng lại, rồi cười to, cười đến gấp cả người, khó khăn lắm mới ngẩng lên được: “Lâm Hữu Nam, cậu no cơm ấm cật quá rồi à?”

“Tôi không thích cậu làm những chuyện đó.” Đó là lần đầu trong đời tôi muốn giúp đỡ người khác nên không thể bỏ cuộc giữa chừng.

“Không ai cần cậu thích”

“Vậy cậu không nên đụng đến tôi”. Tôi cười khẽ, cô ấy không nên để tôi ngửi thấy mùi vị của Vu Tiệp, không nên để tôi thất vọng, không nên để tôi nổi hứng cứu vớt.

“Lâm Hữu Nam, cậu có tiền, có thể đùa giỡn kẻ khác còn chúng tôi thì không, nhưng tôi cũng có quyền lựa chọn sẽ bị ai đùa bỡn.” Ngô Dạ mím chặt môi. “Chuyện của tôi không cần cậu lo.” Nói xong, cô ấy định bỏ đi.

Tôi đưa tay kéo cô ấy vào lòng, nhìn về kính sợ trong mắt cô ấy, tôi liền bật cười.

“Nếu cậu không muốn trả tiền thì trả tôi một nụ hôn!”

Đôi môi lại lần nữa được nếm mùi vị quen thuộc, nhẹ nhẹ, lạnh lẽ, mùi hoa oải hương, cô ấy không nên dùng một nụ hôn để khiến tôi không quên được!

Chuyện của tôi và Ngô Dạ đã bắt đầu từ nụ hôn đó! Ngoại truyện về Tiểu Bái Nhiên : Ông bố hư đòi được ôm

Tiểu Bái Nhiên miệng ngậm núm vú giả, ngồi trên giường, đôi mắt đen láy đảo lia lịa, ông bố lại giở thói hư rồi, thật không ngoan, chẳng trách mẹ thích mình hơn. “Vợ ơi, hôm qua em đã bảo đi với anh mà.” Ông bố bình thường đã hư hỏng, lúc này càng thế.

“Bố mẹ đã gọi điện mấy lần rồi, nói nhớ cháu quá, hôm nay lại giục sang đó.” Mẹ vừa an ủi bố, vừa chuẩn bị cho mình. Mẹ đã nói, lúc ra ngoài nhất định phải mang theo đầy đủ, như tã lót, bình sữa, và cả mũ, khăn

giấy. Hi hi, mỗi lần mẹ chuẩn bị lại nói mình nghe đó là thứ gì, thực ra mình nghe hết, chỉ là mình không biết nó có tác dụng gì thôi, có điều mẹ nói chúng đều là vật dụng của mình nên phải mang theo.

Bố phiền phức quá, lại lấy bình sữa của mình ra, định để mình đói chết ư? Hay muốn mình khát chết? Nếu bố không để mẹ mang theo thì mình sẽ khóc cho xem!

“Anh mặc kệ, khó khăn lắm hôm nay anh mới không phải tăng ca, em ở bên anh trước” Bố bắt đầu không nhéo với mẹ, lại thêm động tác nữa. Ừ hừ, móng vuốt của bố đã để lên eo mẹ, bố không thể làm phiền khi mẹ đang chuẩn bị cho mình được.

I a i a... Đó là ngôn ngữ của mình, mẹ cứ nghe tiếng là sẽ đến ôm mình.

Quả nhiên, mẹ đã quay sang nhìn khiến mình hài lòng tiếp tục bị bỏ...

“Cực cực, đừng sốt ruột, mẹ sắp xong rồi, con thấy bố hư không, con cũng đang cười bố đúng không?” Mẹ bước đến bế mình, rất nghiêm túc phê bình bố.

Tôi cũng nghiêm túc gật đầu...

“Con trai! Con dám hừ hừ à?” Bố cũng lao đến. Mình nhắm mắt nhìn, bố dám hung dữ với mình.

“Đem qua đứa nào khóc hả? Bố còn chưa đánh vào mông đấy, còn dám hừ hừ à? Hại mẹ con mắt đỏ hoa đây này.” Bố làm ra vẻ định đánh đòn mình. A a... không thể thế được... mình không trốn được, mình... khóc đây... oa oa oa... mẹ ơi cứu con!!!

“Này, anh làm gì thế?” Mẹ vội giấu mình vào lòng, chỉ sợ bàn tay to tướng của bố đánh vào mông mình. Hi hi, mình hé mắt ra chớp chớp. A, bị bố nhìn thấy rồi, mình vội úp mặt vào người mẹ.

“Vợ ơi, anh phát hiện ra con trai chúng ta là đạo tặc!” lần này, bố không mắc bẫy, quyết định lời mình ra.

“Nói vậy, đó là linh lợi, nghịch ngợm. Có ai bảo con mình là đạo tặc không?” Mẹ thương mình nhất, mình cố sức chui vào lòng mẹ. Ừ ừ, thích mùi hương trên người mẹ nhất, thơm thơm, mềm mềm, muốn ăn quá.

“Anh nói thật mà, thằng nhóc này quỷ quái lắm, em không ở nhà, nó không bao giờ khóc, em vừa xuất hiện là nó khóc ngay! Chắc chắn là chọn người để khóc.” Bố cũng không ngốc nhỉ, mình tựa vào người mẹ nheo mắt, vẻ mặt vẫn tỏ ra vô tội.

“Vì nó quen hơi em, không thấy là nhớ em mà.” Mẹ vừa phản bác lại vừa vỗ lưng mình. Mẹ tốt quá, mình chắc chắn thế gian này người tốt nhất là mẹ.

“Thằng nhóc kia, con mau khai thật đi, có phải giả bộ khóc không?” Bố lại hung dữ với mình, vẻ mặt thật đáng sợ.

Xì, nói cho bố nghe được à? Đó là bí mật của mình và mẹ, mình không khóc thì làm sao mẹ biết mình nhớ, đương nhiên thấy mẹ phải khóc toáng lên rồi, nếu không mẹ sẽ không thương. Mà lúc mẹ đi vắng, bố cứ phớt lờ mình, hừ, bố ngược đãi mình, mình tìm mẹ vậy.

“Đừng dọa con chứ, anh nói thế làm sao nó hiểu được, nó còn bé mà.” Mẹ đẩy mặt bố ra, ha ha, bố buồn rồi kìa. Đúng thế, đúng thế, bố là người lớn, mình là trẻ con, mình chẳng hiểu gì hết, đừng dọa mình!

Bố bị đẩy sang một bên, nhanh chóng sát lại gần, lại xuất chiêu rồi.

“Vợ ơi, chiều nay mình hăng đi.” Woa woa woa, tay bố lại đưa ra rồi, không thấy mình đang tựa vào ngực mẹ hay sao? Ở đây hết chỗ, hết chỗ rồi, lấy tay ra, lấy ra, mình cố sức bị ba bị bỏ, tay cũng cố gắng đẩy móng vuốt của ông bố ra.

Nhưng tay bố lớn quá, tay mình bé chưa bằng một nửa. Mẹ, mình bị ba bị bỏ gọi một lúc lâu, mẹ cũng không phản ứng. Sao người mẹ lại nghiêng nghiêng sang bên kia rồi, thôi xong, lại rơi vào ma trảo của bố rồi.

“Chồng ơi... đã hứa là... buổi trưa sẽ đến ăn cơm...” giọng mẹ cũng thay đổi rồi, hu hu, bố xấu, bố hư hỏng, lại lừa mẹ để mẹ mặc kệ mình.

A... mình chưa kịp khóc thì đã bị lôi ra khỏi lòng mẹ. Oa oa...

“Vợ yêu, để con nó ngủ thêm đi, nửa đêm nó thức dậy, hôm nay chắc vẫn chưa ngủ đủ.” Bố hư hỏng, lại đặt mình vào giường, lại phớt lờ mình. Mẹ... mẹ... đừng đi, bố lại cướp mẹ đi rồi!

Tôi cật lực hét toáng lên. Oa oa... oa oa... mẹ, đừng bỏ mặc con!

“Cục cưng... khóc rồi...” Mẹ nghe thấy mình khóc thì định quay lại ôm.

Nhưng... bố hư hỏng không cho.

“Không sao, khóc một rồi sẽ ngủ thôi, không sao, không sao...” Bố hư hỏng! Ngược đãi mình... oa oa...

Mình khóc mãi, tiếc là mẹ đã bị bố kéo đi rồi... Tiếng nấc nghẹn nhỏ trở lại, ghét quá, ghét bố hư quá, mình khịt khịt mũi, không khóc nữa!

Đợi mẹ quay lại rồi khóc, hừ, bây giờ có khóc mẹ cũng không nghe thấy, không đáng.

Bố xấu xa, đợi lát nữa khóc cho bố phiền chết luôn. Tức chết đi thôi, dám giành mẹ với mình, đêm nay mình phải ôm mẹ ngủ, để bố không ôm mẹ được! He he... Ngoại truyện về nhóc Trịnh : Có người dựa dẫm cũng tuyệt

Lúc nghe tin Vu Tiệp kết hôn, nhóc Trịnh đã buồn bã suốt cả tuần liền.

Cuối cùng, cậu vẫn phải mỉm cười chúc phúc. Nhưng nhìn thấy nụ cười đắc ý của Tấn Tuyên, cậu thật sự muốn đâm cho anh ta một cú! Cậu có điểm nào không bằng anh ta chứ? [ko BT = í mà]

Thôi vậy, Vu Tiệp đã lựa chọn thì là đáp áp rõ nhất rồi.

Nhưng cậu không phải chịu đựng nỗi buồn một mình vì còn có một cô nàng ma nữ không tan cũng phải chịu đựng theo.

Viên Viên lèo đèo theo sau Trịnh Phong, lần thứ một trăm lẻ một thăm hỏi, cứ như thế này thì nhất định sẽ mắc chứng tự kỉ mất.

Cuối cùng, Viên Viên quyết định hỏi cho ra lẽ, cứ thế này thì cô cũng đau tim theo.

“Ồ...anh không sao chứ?”

Trịnh Phong sa sầm mặt, quay lại trừng mắt với cô, biết rõ còn hỏi?

“Em biết tâm trạng anh không vui”, tiếng Viên Viên run rẩy, “ý em nói là...lúc tâm trạng không vui thì tìm người trò chuyện sẽ đỡ hơn...”. Thấy ánh mắt cậu tối lại, cô càng run hơn. “Thực ra, em là thánh giả rất ngoan ngoãn, anh...nói, em nghe là được”.

Mặt Trịnh Phong vẫn sa sầm nhưng ánh mắt không còn lạnh lẽo nữa.

Viên Viên thấy cậu thay đổi thì gạt đầu về rất chân thành, cô thật sự sẽ ngồi im lặng nghe cậu tâm sự mà.

Trịnh Phong tần ngần một lúc, cuối cùng cũng vẫn ngồi xuống cạnh cô, kể về nỗi buồn của mình.

Cậu nhớ lại lần đầu quen Vu Tiệp, nhớ đến sinh nhật cậu tổ chức vì cô, nhớ đến lần đánh nhau với Tấn Tuyên, còn nhớ đến mình đã chịu đau mà buông tay thế nào. Rất nhiều, rất nhiều...những điều cậu vẫn tiếc nuối...

Viên Viên luôn lặng lẽ ngồi cạnh, không làn phiền hồi ức của Trịnh Phong. Cậu thở phào với vẻ thoải mái, quả nhiên, nỗi buồn nói ra thì nhẹ nhõm hơn nhiều. Những gì đã bỏ lỡ, ngoài tiếc nuối thì chỉ còn cảm khái!

Trịnh Phong cười thâm, không ngờ Viên Viên bình thường ồn ào thế mà lại nghe cậu tâm sự trong lặng lẽ, thật hiếm hoi!

Trịnh Phong ngược lên nhìn Viên Viên, cảm kích trong lòng bỗng biến mất, cô...cô ngủ mất rồi! []

“Viên Viên!”, Trịnh Phong tức tối quát lên. Cái gì mà ngoan ngoãn nghe tâm sự, nghe đến nỗi ngủ mất rồi. Quỳ quá!

Bị cậu quát to, Viên Viên giật mình lăn ra ngoài, ngã ngồi xuống đất, mơ màng hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

“Lúc này cô làm gì thế hả?” Trịnh Phong chưa bao giờ tức giận như thế. Cô...cô nàng này, an ủi người khác mà lại ngủ gục?

“Em...” Viên Viên vừa đứng lên, vừa lau nước dãi ở khoé môi. A, cô lại ngủ gục. Cô... đỏ bừng mặt, lắp bắp giải thích: “Xin lỗi, em...tối qua mất ngủ, em...không hiểu tại sao anh không vui nên nghĩ suốt đêm”.

Trịnh Phong nhìn gương mặt đỏ bừng, nghe cô giải thích thì đỏ khóc đỏ cười, lý do quỷ quái, cô lại mất ngủ vì nỗi buồn của cậu, ai cần chứ!

Trịnh Phong đánh mặt lại, đứng lên định bỏ đi. Lần nào cũng không bị cô chọc cho phát điên lên thì cũng tức đến mức muốn thổ huyết.

“Trịnh Phong, anh đừng giận, đừng giận mà” Viên Viên thấy Trịnh Phong sắp đi thì vội vã kéo tay lại, van xin.

Trịnh Phong hất tay cô đi thẳng ra ngoài.

“Tại sao anh thất tình đau lòng, mà nỗi đau của em, anh lại giả vờ không thấy?” Viên Viên hét lên sau lưng.

Trịnh Phong sững lại, dưới chân như dính keo, không nhấc lên nổi.

Viên Viên lao đến trước mặt cậu, đôi mắt đã long lanh nước: “Trong mắt anh chỉ có chị ấy, tim em rất đau, thấy anh buồn bã không nói, tim em cũng đau, anh chưa bao giờ nhìn thẳng em, tim em vẫn đau, em phải làm sao thì anh mới chịu thấy nó đang đau?” cô giật mạnh tay Trịnh Phong đưa lên ngực mình.

Trịnh Phong rút tay lại như bị bỏng, nhưng Viên Viên đã giữ chặt hơn. Trịnh Phong hoảng sợ nhìn nước mắt của cô, lần đầu tiên, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

Trong tích tắc, Trịnh Phong nhìn thấy nỗi bị thương trong đôi mắt đó, mà cậu chính là người tạo ra nỗi đau ấy. Sao cậu lại để một cô gái chịu đau chịu khổ?

“Tôi không xứng đáng” giọng Trịnh Phong hơi gấp gáp.

“Người ta đã kết hôn rồi, anh càng không đáng!” vẻ hùng hổ của Viên Viên đã quay lại.

Trịnh Phong nghẹn lời, đành rút mạnh tay về, lặng lẽ đứng đó.

“Em rất vui khi thấy Vu Tiệp kết hôn, vì cuối cùng anh đã được giải thoát. Em vẫn thầm nghĩ, cuối cùng lòng anh đã nguội lạnh, kết quả...anh...anh chỉ tự hành hạ chính mình!”.

Viên Viên vừa gạt nước mắt vừa phẫn nộ chỉ trích Trịnh Phong.

Nhìn Viên Viên lúc khóc lúc giận dữ, Trịnh Phong bỗng cảm thấy đáng về ấy rất buồn cười, nỗi buồn trong lòng dần biến mất, những lời cô nói cậu đều hiểu, Vu Tiệp đã kết hôn, cậu có đau buồn cũng chỉ có mình cậu chịu. Chỉ không ngờ cậu buồn bã mà Viên Viên còn buồn hơn, sao cô ấy lại ngốc nghếch đáng yêu như vậy!

Viên Viên thấy Trịnh Phong vẫn lặng im, chỉ đứng nhìn chăm chăm đến mức méo xệch miệng: “Tóm lại anh muốn thế nào? Chẳng lẽ anh muốn phá hoại hôn nhân hạnh phúc của người khác thì mới tỉnh ngộ? Được, bây giờ em đi quyến rũ chồng của Vu Tiệp cho anh toại nguyện”. Có lẽ, Viên Viên đã tức giận quá nên không phát hiện ra nụ cười của Trịnh Phong.

Trịnh Phong kéo cô lại, không nhịn được cười nói: “Anh ta không thích dạng người như cô đâu”.

Viên Viên vẫn chưa hiểu, bĩu môi làu bàu: “Vậy em tìm người đẹp hơn”.

“Vu Tiệp sẽ giận đấy” Trịnh Phong nhìn Viên Viên đang tức tối, mới phát hiện ra cô có một đôi mắt rất đẹp, cực giống búp bê Barbie.

“Vậy thì tốt, anh sẽ an ủi chị ấy”. Viên Viên càng nghĩ càng tức, anh mãi mãi chỉ biết có chị ta, trong mắt anh chưa bao giờ nhìn thấy cô.

“Chẳng phải cô đến an ủi tôi à? Tôi đi an ủi cô ấy thì cô làm thế nào?” Trịnh Phong bắt đầu đuổi theo suy nghĩ của cô. Thực ra, cô cũng không đáng ghét, thỉnh thoảng cũng đáng yêu...như bây giờ.

“Em...em đến sân thượng khóc một trận là được, dù sao cũng chẳng ai quan tâm”. Nói xong mắt cô đỏ hoe, nước mắt sắp sửa rơi xuống.

Trịnh Phong bỗng thấy tim thắt lại, xót xa, có phải cậu luôn làm cô khóc?

“Cô khóc rất xấu” giọng Trịnh Phong trở nên dịu dàng.

Viên Viên khịt mũi, chùi mạnh nước mắt: “Em vốn đã xấu, không đẹp bằng chị ta, không đáng yêu bằng chị ta mà”. Anh không chỉ ghét cá tính của cô, mà đến dung mạo cũng chê bai.

“Lúc cô không khóc thì có thể miễn cưỡng chấp nhận” Trịnh Phong cười khê, có lúc cô cũng thật ngờ nghệch.

Viên Viên ngược mắt nhìn Trịnh Phong: “Em không khóc thì anh sẽ quan tâm chứ?”. Hừ, có lúc nào anh nhìn thẳng cô đâu, không đuổi cô như kiến thì cũng đập cô như muỗi.

“Có lẽ” Trịnh Phong đưa tay khê lau nước mắt cho cô, thế này đẹp hơn nhiều, gương mặt nhăn nhó xấu lắm.

Viên Viên dờ người, anh nói gì? Anh sẽ quan tâm đến cô? Lúc này, anh giúp cô lau nước mắt? Về mặt anh rất nghiêm túc, không phải đang đùa giỡn với cô chứ?

“Trịnh Phong anh sẽ thích em ư?” Viên Viên được thể lấn tới.

“Có lẽ” Trịnh Phong giữ đầu cô đang ngoẹo đến mức muốn ngã lộn xuống, mỉm cười nói.

Viên Viên nghe thấy thì tim bắt đầu rộn ràng. Anh thật sự không ghét cô nữa, điều gì đã khiến anh thay đổi thế? Cô hứng chí muốn hét lên.

“Trịnh Phong, anh đón nhận em thật sao?” tật xấu của Viên Viên lại đến, Trịnh Phong giữ cô lại, quyết định phớt lờ.

“Này, anh nói đi, anh thật sự không ghét em nữa sao?” Viên Viên leo đèo theo sau, cứ lắc tay cậu chất vấn.

“Còn hỏi nữa là không đâu đấy” Trịnh Phong quyết định bắt cô im lặng, hù dọa cô cũng thú vị quá. [hờ hờ bản chất lưu manh bắt đầu lộ rõ]

Viên Viên lập tức nín ngay, ánh mắt cứ liếc nhìn về mặt cậu.

Nhưng một lúc sau, Viên Viên lại bắt đầu.

“Anh nói em nghe đi mà, anh không ghét em thật chứ?”

Trịnh Phong bắt lực nhìn trời thở dài, mặc kệ cô, thỉnh thoảng có người làm phiền cũng tốt, chí ít cũng sẽ không cô đơn.

“Anh thích ăn gì, em khao”.

“Anh đừng đi nhanh thế chứ”.

“Ái da...”.

“Sao tay anh lại còn mềm hơn tay em thế? Nắm thích thật”.

Cuối cùng, Trịnh Phong nhận ra, có phải cậu đã ra một quyết định sai lầm, sao mới ba phút mà cậu đã hối hận thế?

Nhưng, xem ra Viên Viên không định cho cậu cơ hội để hối hận. Có ai đời nghe ng ta tâm sự mà ngủ ko trời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-am>